

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SUSAN DENNARD

WITCHSHADOW

— A WITCHLANDS NOVEL —

“Fast-paced adventure and a wonderful
tribute to the power of the binding ties of friendship.”

—JACQUELINE CAREY, *New York Times* bestselling author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

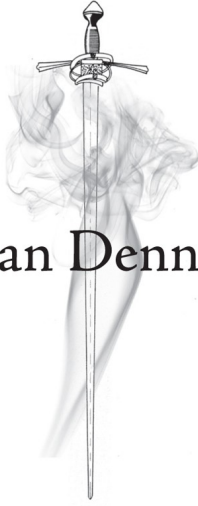
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WITCHSHADOW

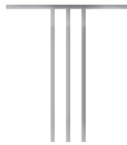

Susan Dennard

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK

New York

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

KRİKET İÇİN,
bana anneliğin ne demek olduğunu öğreten

*Taşlar hareket
halinde, Aletler
ikiye ayrılmış.*

*Wyrn uzun zaman önce ay ışığından yapılma kızına düşmüştü,
sadece bunu henüz bilmiyordu.*

- "Eridysi'nin Ağıtı "ndan

WITCHSHADOW

Witchlands serisinin özeti için buraya gidin:
SusanDennard.com/recap/

BAŞLANGIÇLAR

Kale bir meşe dalından izliyor.

Tüyleri hışırıyor. Gagası takırıyor. Güneş ve Ay'ın bir araya geldiğini görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Onları bir Kuyu'yu iyileştirirken görmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Geniş havuzun etrafında sert sıralar halinde dizilmiş yüz kişi katılıyor. Bazılarının silahları, çoğunun üniformaları ve hepsinin sıkılmış kaşları var. Arkalarında, uzun süredir uykuda olan kayın ağaçları nöbet tutuyor. Altı, hep altı.

Gece kar yağdı, çam ormanını kırılğan bir beyaza dönüştüren hafif bir toz. Ama ne Kuyu'ya, ne onu çevreleyen yosunlu kaldırım taşlarına, ne de canlanmayı bekleyen kayın ağaçlarına dokunuyor.

İnsanlar Güneş'e "Domna" derler. Ay'a ise hiçbir şey demezler. Her iki kız da dizlerine kadar uzanan kahverengi gömlekler giyiyor ama benzerlikleri burada sona eriyor. Altın rengi saçlarıyla Güneş sinirlidir ve bunu saklamaya çalışmaz; siyah saçlarıyla Ay ise vurdumduymazdır, tüm duygu ve düşüncelerini berrak bir hiçliğin ardına gizlemiştir.

Rook'a uzun zaman önce tanıdığı birini hatırlatıyorlar. Dünyayı yeniden yaratmak için onu bozan birini.

İki kız da açıkça üşüyor. İkisi de titriyor ve sıçırıyor, nefesleri buğulanıyor. Taştan bir çıkıntı Kuyu'nun üzerinde yükseliyor ve bu erken saatte gerçek güneşin topladığı azıcık ışığı engelliyor. Kızlar gölgeye hapsolmuş durumda.

Sonunda kürklü, yuvarlak bir adam başlamaları için başını salladığında tereddüt etmezler. tek bir bakış geçer, Güneş'in yüzünde bir gülümseme belirir, sonra Güneş ve Ay el ele soğuk, karanlık Kuyu'ya dalarlar.

Çok geçmeden, görünen tek şey bacakları, taze çalkalanmış köpüğün altında göz kırpan soluk ten parıltıları. Soluk ellerin bir titreşimi, ayak parmaklarının bir parıltısı. Sonra tamamen yok oluyorlar, Kuyu tarafından yutuluyorlar.

Gün doğumu rengine saçları olan zarif bir adam Kuyu'nun güney kenarı boyunca sinsice ilerlemeye başlamadan önce birkaç dakika geçer. İleri geri, ileri geri, her zaman kimsenin, hatta Kale'nin bile erişemeyeceği bir yoğunlukla derinliklere bakıyor. Tombul adam ona durması için bağırır; zarif adam onu görmezden gelir.

Bu hiçbir zaman dinleme konusunda iyi olmadı.

Sonra olur: hafif bir patlama, o kadar ince ki insan bunun bir zihin hilesi olduğunu düşünebilir. Çok uzun süre çarpan bir kalp atışı. Kaslarda bir titreme, yeryüzünde değil.

Ama Kale bunu daha önce de görmüştü. Bunu daha önce hissetmiş ve dalgaların bir göleti yırtıp geçmesini izlemişti. Mükemmel, eşmerkezli halkalar bir kuyunun kenarına çarpıyor.

Zarif adam gülümser.

Sonra ikinci bir gümbürtü kopar; ağaçlardaki karı silkeleyecek kadar güçlüdür. Rook'un içi boş kemiklerini çınlatacak kadar güçlü. Birdenbire Kuyu'nun etrafındaki insanların sıkılmıyor.

Zarif adam bir sevinç çılgılığı atar ve kollarını iki yana açar. Zafer kazanmış. Diğer adamla yüzleşmek için dönüyor. Yine de dönerken gözleri kısa süreliğine Kale'ninkilere takılır. Eğer kuşu gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmez.

Yuvarlak adamın üzerine doğru ilerleyerek, "Tamamdır," der. "Kuyu iyileşti."

Yuvarlak adam gülümsüyor. Koyu renk gözlerini parlatan yavaş bir şey - çünkü Rook'un da çok iyi bildiği gibi, Cadı Toprakları'nda insanlar kadar aç hiçbir yaratık yoktur.

Yuvarlak adam, "Majesteleri memnun olacak," diye söze başladı ama bir sıçrama sözlerinin geri kalanını çaldı. Kızlar geri döndü.

Önce Güneş görünür. Başlat. Ardından Ay gelir. Tamamlayın.

İkisi de nefes nefese kalmış, beceriksizce kuyunun kenarına doğru kürek çekiyorlar. Soğuk, burunlarındaki acı veren pembelik dışında tenlerinin rengini soldurmuş. Üniformalı iki muhafız kalın battaniyelerle onları beklemektedir. Güneş kenara ilk ulaşan oluyor ve muhafızlar onu çekip kurtardıktan sonra Ay'a yardım etmek için geri dönüyor.

Ona yardım edecek erkekler olmadığı için değil, o böyle biri olduğu için. İkisinin de kim olduğu: ayrılmaz ve gerçek.

Kale de başını sallar. İyilik olsun diye gagasını da şaklatır. Her şey olması gerektiği gibi oldu ve artık gitme vakti geldi. Uyması gereken emirler var ve bu dolambaçlı yol onlardan biri değil.

Ama Kale, Güneş ve Ay'ın birleştiğini görmeyi hak ettiğini düşünüyor. Yüzyıllar boyunca gösterdiği özverinin bir ödülü. Ne de olsa içinde hâlâ insanlığın parçaları parılıyor. Çikolata ve tatlı reçelleri seven minik parçalar.

Ve iyi yapılmış bir iş için ödüllendirilmeyi seven küçük dilimler de.

Parlak kanatlarını bir çırpışta çırpan Rook meşe ağacından fırlar. Dallar sallanır, karlar uçuşur ve çok geçmeden güce alışkın iki adamın tartışmaları Rook'un kulaklarından silinir.

BÖLÜM I

Kuklacı

BİR

Dünya Kuyusu İyileştikten Bir Ay Sonra

Bir tuzağa doğru yürüdüğünü biliyordu. Yirmi adım önce, yoldaki o dönemecin hemen yanında izlerini görmüştü, hatta daha da önce dişlerini hissetmişti.

Belki isteseydi onlardan kaçabilirdi. Ama istemedi. Karnı açtı. Kışın zirvesi Ohrin'in bu tarafında yiyecek hiçbir şey bırakmamıştı ve toplamayı başardığı azıcık şeyi, şu anda gerçek bir gelincik olmayan bir gelincikle birlikte oyuk bir kayın ağacında bekleyen küçük arkadaşına vermişti.

En yakın askerden on beş adım öteye ulaştığında durdu ve asasını çamura sapladı. Kabaca yontulmuş gümüş köknardı, iki gün önce bir cesetten alınmıştı. Dağ halkı gümüş köknarın kâbusları savuşturduğunu söylerdi. Şimdiye kadar bu doğru çıkmamıştı.

En yakındaki adamın İplikleri konsantrasyonla yeşile dönmüştü. Bir dağ ormangülünün arkasına kötü bir şekilde gizlenmişti ve İplikleri onu ele vermemiş olsa bile, yoldaki ayak izleri onu ele verirdi. Dünkü yağmurdan dolayı çamurlu olan yol o kadar derin oyulmuştu ki neredeyse bir hendeğe dönüşmüştü; bu da ormandaki tüm bu adamlara daha yüksek bir zemin sağlıyordu.

Bu onlara yardımcı olmaz.

"Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi.

Tek bir parlak alarm, her biri zayıf bir şekilde gizlenmiş sekiz iplik setini deldi.

"Ve değerli hiçbir şeyim yok," diye devam etti. Sesi açlıktan pürüzlüydü ve dünya günlerdir mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu. İplikleri olmasaydı, onlara asla odaklanamazdı.

Ya da şu anda patikadan ona doğru yürüyen adama. Bir Hell- Bard. Bunu anlamak için kırmızı üniformasını görmesine gerek yoktu. İpliklerinin kalbindeki gölgeli kıvrım onu ele veriyordu.

"Senin hakkında uyarılmıştık," dedi, yirmi adımda duraklayarak. Çok fazla içen bir adamın kızarmış burnunu fark edebileceğı kadar yakındı. Adam gülümsedi. "Bir tehdit gibi görünmüyorsun."

"Ama ben öyleyim." Sağ elini kaldırdı ve ona çevirdi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor?"

Cevap vermedi ama gizli askerlerin iplerinde yeni bir endişe dalgalandı. Çok az insan bir Cadı Damgası için içi dolu bir daire taşırdı.

"Peki sen," diye karşı çıktı Cehennem Ozanı, yakasının altından altın bir zincir çıkararak, "bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Buna güldü - kuru, açlıktan ölüncesine bir kıkırdama. "Sanırım sana söylemediler, değil mi?"

Gözleri inceldi. Yemi yuttu. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Beni sana benzetmeye çalıştılar, Cehennem Ozanı." Dramatik bir ritmin geçmesine izin verdi. Sonra ekledi, "İşe yaramadı."

Cehennem Ozanı şimdi yutkundu, ağırlığı değişti ve İplikleri fırtınalı bir gökyüzü gibi titreşti. Yakında saldıracaktı. Ormandaki diğer askerler de öyle. Çalılar kaydı; dallar kırıldı. Bu adamlar korkmaktan hoşlanmıyordu. Onun işini bitirecekler ve bu işi bitireceklerdi.

İç çekti. Yorgundu, açtı ama zayıf değildi.

"İki seçeneğiniz var," diye teklif etti onlara. "Seni ya yaracağım ya da öldüreğim. Eğer seçerseniz hâlâ yaşama şansınız var."

"Nommie pisliği," diye tükürdü Cehennem Ozanı.

İçten içe gülümsedi, gerçek değerlerini açıkladığı için minnettardı. Bu, sonraki kısmı çok daha kolay hale getirecekti. Ya da daha doğrusu, kâbusları çok daha hale getirecekti. Ne de olsa bu adamların işini bitirmeye çoktan karar vermişti; şimdi sadece iyi bir nedeni vardı.

Adam kılıcını serbest bıraktığını fısıldadı. Kılıç kolunu kaldırarak saldırdı. Aptalca. Kolayca savuşturuldu. Erkekler onu hep hafife alırdı.

Ona ulaştığında yanlara doğru savruldu ve topuğunu patikanın eğimli tarafına yerleştirdi. Yukarı fırladı, kısa bir hız ve hava artışı. Sonra asasını uzatarak döne döne adamın yanından geçti.

Kafasının arkasını, tam omurganın kafatasıyla birleştigi yeri kirdi. Ne öldürecek kadar sertti ne de bayıltacak kadar. Sadece onu dizlerinin üzerine düşürmeye ve ona ihtiyacı olan zamanı kazandırmaya yetti.

Onunla işi henüz bitmemişti.

Yedi asker daha ona doğru hücum ederken -hiçbiri Cehennem Ozanı değildi, hiçbiri onun kadar iyi eğitilmemişti- en yakındaki adamın ipini yakaladı. Sadece basit bir uzanma, basit bir kavrama. Kaygan ve elektrikliydi. Yıldırımdan yapılmış nehir yılan balıkları gibiydi.

Onları ağzına götürdü ve asasını sallamak kadar doğal hale gelen tek bir hareketle ısırdı. Tek yapması gereken çekip ısırmaktı. Çek ve ısır.

Adam yarmaya başladı.

O bir cadı değildi, bu yüzden ne vahşi rüzgârlar ne de korkunç alevler serbest kaldı. Ama yarmak için böyle güçlere ihtiyacı yoktu. Cadı Diyarı'ndaki herkesin içinde büyü vardı ve şimdi aynı büyü onun içinde de yanıyordu. Kaynayan bir kazan gibiydi.

Çılgılık attı, öyle bir acı sesiydi ki bütün askerleri durdurdu. Yine de bu onu durdurmadı. Bunun yerine, damarlarına ateş gönderirken bile parmaklarını onun parçalanmış ipliklerine daha derinden sardı. "Öldürün onları."

Adam da öyle yaptı, iki arkadaşına saldırdı -dişleri ve pençeli elleriyle hırçın, kanlı saldırılar- ve sonunda üçüncü bir adam onu yere serdi. Kadın buna hazırды. Bekliyordu. Bu onun ilk kavgası değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Bir çekiş ve bir ısırıkla ikinci adamı da parçaladı. Sonra bir üçüncüsü, parmaklarının çılgılık atmasına neden olan İpliklerindeki ham gücü görmezden gelerek. Güç ve acının ruhunda titremesine neden oldu.

Bunu ilk kez yaptığında -birinden kurtulup tutunarak- düşmüştü. İkinci seferinde, bir ağaca yaslanacak kadar akıllıydı. Üçüncüsünde, elinde asa vardı.

Çok geçmeden, üç Yarığı yanarak boş, kabarmış kabuklara dönüştü ve kanlarının dönüştüğü katranımsı yağla çevrelendi. Etraflarında arkadaşlarının vahşileşmiş bedenleri vardı.

Buhar havaya karıştı.

Yavaşça, başı hâlâ güçle zonkluyordu ama parmakları nihayet boştu, hayatta kalan tek adama yaklaştı. Adam çamura saplanmıştı ve kendi altın saplı bıçağı midesinin derinliklerine saplanmıştı. Cleaved'lerden biri tarafından oraya itilmişti.

O yaradan yavaş yavaş ölecekti ve Cehennem Ozanlarının dünyanın inanmasını istediklerinin aksine, onlar gerçekten ölü insanlar değillerdi. Hâlâ asla geri dönemeyecekleri son bir uçurum *vardı*.

Adamın önünde durdu ve aşağıya baktı. Adam öldüğünde o kılıcı alacaktı; geride bırakılamayacak kadar güzeldi.

"Nommie orospusu," dedi.

"Bu hiç kibarca değil." Yüzünde hiçbir ifade olmadan ve gözünün yanında bir gözyaşı damlası iziyle onun üzerinde yükselirken nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Biliyordu çünkü o yüzü rüyalarında görmüştü, *onların* rüyalarında. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, unutmamasına izin vermeyeceklerdi.

Cehennem Ozanı'nın yanında çamurun üzerine diz çöktü. Dehşet, ipliklerinden geriye kalanlara kadar yayıldı. Geri çekilmeye çalıştı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Birden fazla yönden ölü bir adamdı. "Nasıl?" diye homurdandı. "Sen..." Adam sözünü bitirmedi ama kadın ne demek istediğini anladı.

"Ne olduğumu biliyorsun," dedi ona. "Sadece inanmak istemedin o."

"Evet," dedi iç çekerek.

"Seni uyarmaya çalıştım." Kalçasındaki paslı satırı kınından çıkardı.

"Evet," diye tekrarladı ve bu sefer boyun eğmiş bir tavır takındı. A Kanıyla uyumlu güzel bir gül kırmızısı. Ki bu iyiydi. Kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yoktu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Ay Ana yolunu aydınlatsın," dedi ona Nomatsi dilinde, bıçağı boğazına dayayarak. "Ve Trickster seni asla bulamasın." Adamın etini kesti.

Kan fişkırdı. İplikleri soldu. Oturup izlemedi - daha önce yaptığı gibi, ölümlere saygı duymayı hâlâ önemseydiği zamanlarda yaptığı gibi. Onun yerine ayağa kalktı ve paslanmış, kanlı satırını ormana fırlattı. Kış mevsiminde çalılıkların arasında kayboldu. Sonra bir ayağını Cehennem Ozanı'nın göğsüne koyarak parmaklarını kılıcın kabzasına doladı ve bıçağı çekerek kurtardı.

O kadar kana rağmen iyi bir silahtı. Fırsatını bulur bulmaz onu temizleyecekti.

Sonra adamın kılıfını aldı ve kalçasına bağladıktan sonra etrafına son bir kez ilgisizce baktı. Dağın içine kaşlarını çatmış gibi gömülmüş yola. Vücutlarından buharlar fışkıran sekiz cesede. Çok fazla kan, çok fazla yarılmış yağ.

Son dövüşte kendine bunu yapmanın daha temiz bir yolunu bulacağını söylemişti. Kendi gözleri için değilse bile, cesetleri bulması gerekenler için. Belki de bir sonraki pusuda sonunda başaracaktı. Ya da ondan sonraki pusuda - çünkü her zaman bir tane daha olacaktı. Tıpkı eninde sonunda İmparator'un ordusunun onu arkadan yakalayacağı ve onun da öldüreceği, öldüreceği, öldüreceği gibi.

Midesi gurulduyor, buraya neden geldiğini ve neden en başta tüm bu askerleri öldürmek istediğini hatırlatıyordu.

Kuklacıların bile yemek yemesi gerekiyordu.

Böylece esasını geri aldıktan sonra çamurlu yoldan kendini dışarı attı ve Iseult det Midenzi yiyecek aramak için ormana girdi.

İKİ

Safiya fon Hasstrel alevlerin üzerinde duran elini izledi. Acıması gerekirdi. Yanmalı, tütmeli ve onu ulumaya sevk etmeliydi.

Onun yerine hiçbir şey hissetmedi. Ateşin avucuna değdiği her yerde et gölgeye dönüşüyor ve alevler titriyordu. İskeletini görebiliyordu, karanlığın içine sarılmış gri kemikler, sadece yeni bir Cadı Lekesi'nin tenini lekelediği soluk bir daire tarafından bozuluyordu.

"Bu kadar yeter İmparatoriçe." Zırhlı bir el Safi'yi mumdan uzaklaştırdı. "Bu iz bırakacak."

"Biliyorum," diye Safi. Bu yüzden bunu yapmayı bırakamıyordu. "Hizmetçileriniz nerede?"

"Onları gönderdim." Safi avucundaki soluk çapraz çizgili pıhtıyı dikkatle inceledi. Ateşoku alevine her dokunduğunda daha da kalınlaşıyordu. Büyüleyici. İğrenç.

"Cehennem çukurları, Safi, onları görmezden gelmeye devam edemezsin."

Safi. Cehennem Ozanı, Safi'nin yeni unvanını nadiren unutturdu. Safi'nin bakışlarını Lev'e çevirmesine neden olan her şeyden çok bu yanlış adımdı. Tüm bu sefil sarayda güvendiği üç kişiden biriydi. Tüm bu sefil topraklarda.

Sağlam yapılı kadın, Safi'nin özel muhafızı olarak atandığından beri her gün olduğu gibi bugün de tam bir Cehennem Ozanı kıyafeti içindeydi. Kızıl ve altın rengi zincir zırhı parlıyor olmalıydı. Deri parıldamalıydı.

Onun yerine, üniforma donuktu. Dünyadaki diğer her şey gibi boyut ve renkten arınmıştı. Dört direkli yatak artık kırmızı değildi, kalın Hasstrel halıları artık mavi değildi ve geniş pencerelerin dışındaki saray kuleleri - şehrin çatıları, ötesindeki beyaz şapkalı dağlara kadar uzanıyordu... Iseult'nun peşinde Cehennem Ozanlarıyla koştuğu dağlar...

Her şey gri ve düzdü. Güneşte çok uzun süre kalmış bir tablo.

"Giyinmen gerek." Lev bir elini Safi'nin omzuna koydu. "Majesteleri sizi bekliyor."

"Aferin ona."

"Safi."

İşte yine oradaydı: unvanı değil, gerçek adı. Lev bu kez onu bir uyarı olarak sundu. Tutuşu düştü ve ağırlığı hafif bir zırh şingirtisiyle yer değiştirdi. "Artık süslü bir unvanın olduğunu biliyorum, ama o ilmiği takıyorsan hiçbir şey fark etmez."

Safi bu sözlerle neredeyse gülecekti: *eğer o ilmiği takıyorsan*. Sanki boynundaki altın zinciri takmak bir seçenekmiş gibi. Sanki onu istediği zaman çıkarabilir ve büyüğü bir kez daha içine bağlanabilirmiş gibi.

"Bırakın İmparator bana emretsin," dedi sahte bir hafiflikle ve dikkatini altıgen altın bir kaidenin üzerinde sürekli yanıp sönen muma verdi.

Büyüleyici. Faul.

"Sen değilsin," diye başladı Lev, "o emredecek."

Sanki bunu göstermek istercesine -sanki İmparator Lev'in az önce hangi kelimeleri söylediğini tam olarak biliyormuş gibi- Cehennem Ozanı öksürerek iki büklüm oldu. Safi'nin neler olduğunu anlaması bir anını aldı. Lev'in derisinin üzerinde dönen lekeli çizgileri fark etmesi bir an aldı. Ama görür görmez ve anlar anlamaz, dehşet ciğerlerinin içinde esnedi. Lev'e doğru hamle yaptı ve miğferini çekip çıkardı. Cehennem Ozanı direnmedi.

Ve işte oradaydılar: yüzünde kıvranan, gözlerinde kıpırdanan daha fazla gölge. İmparator Henrick fon Cartorra Lev'e Safi'yi teslim etmesini emrediyordu ve Lev itaat etmiyordu.

On dört gün sonra ilk kez Safi'nin damarlarında bir ateş tutuştu. Tadı çok yoğun, çok güzel bir öfke.

On uzun adımda yatak odasının kapısına ulaştı ve beş Cehennem Ozanı'nın etrafında dizildiği koridora fırladı. Lev ona katılmayınca şövalyeler genelde onun durduğu yerdeki boşluğu kapattılar. Cezalandırılarak öldürülen yoldaşlara alışkındılar.

Safi'nin sözlü bir emri olmadan, Cehennem Ozanları geniş sarayın batı tarafındaki imparatorluk kanadını hedef aldılar. Sarayın içinden

Safi'nin de aralarında bulunduğu Hanımefendiler Galerisi, kristal avizelerin altında parıldayan ahşap, küçük bir ulusa yetecek kadar altınla kaplı çeşitli oturma alanları. *Nubrevna gibi bir ulus*. Safi bu odadan nefret ediyordu, sadece israf yüzünden değil, bir zamanlar tüm bu ışıltının güzel olduğunu düşündüğü için.

Artık sadece dünyasının ne hale geldiğinin soluk bir hatırlatıcısıydı.

Tanrılar aşkına, her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Safi bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok zarar vermişti? Bir ay önce Mathew ve Habim'i alevler içinde bırakmıştı - baba gibi sevdiği iki adamı - ve sonra Vaness'i bir dağın içinde bir yerlerde kaybetmişti.

Merik'i bulmuştu ama onu da kaybetmişti. Ve sonra, Iseult ile geçirdiğı iki muhteşem haftadan sonra, onu da kaybetmişti. Peki ne için? Safi buraya Eron Amca'yı idamdan kurtarmak için gelmişti ama bunu başarmaya Marstok'ta olduğundan daha yakın değildi.

Uğruna savaştığı her şey, sevdiği her şey yakılıp yıkılmıştı. Burada, bu sarayın içinde kapana kısılmıştı. Kendi içinde.

Cehennem Ozanlarının ayak sesleri, sarayın en eski bölümüne geçtiklerinde *tak-tak* seslerinden çekiç seslerine dönüştü. Sonra Safi'nin ayak sesleri de değişti ve sert rüzgârlar Safi'nin üzerine esti.

Burada her şey daha soğuk geliyordu. Daha da büyüktü, duvardaki her bir taş onun kadar uzun, her bir sancak bir deniz tilkisi kadar uzundu. İmparatorun istediğı gibi onu küçük bir önemsizliğe indirgiyordu. Ve hiç şüphesiz, yeni eklentilerdeki daha büyük konfora rağmen kişisel odasını burada tutmasının nedeni de buydu.

Safi, Cehennem Ozanları'nı Kral'ın Galerisi'nden, Birinci Kabul Odası'ndan, İkinci Kabul Odası'ndan ve nihayet Henrick'in annesinin bir zamanlar ağırlandığı eski imparatoriçenin oturma odasından geçerek takip etti. Safi onun yatak odası olması gereken kapının önünden geçti ve kapıya bakmaktan şiddetle kaçındı.

Bu, planındaki her şeyin nasıl korkunç bir şekilde yanlış gittiğini bir kez daha hatırlattı.

Sonunda İmparator'un özel odalarından önce gelen Muhafız Salonu'na döndüğünde, on iki Cehennem Gardiyanı onun geçişini izledi. Onların

İfadeler miğferlerinin arkasına gizlenmişti ve Safi'nin kendi maiyeti aralarında pozisyon almıştı. Ancak bir Cehennem Ozanı, Safi geçerken göz kırptı.

Caden fitz Grieg, üç hafta önce Majestelerini şahsen korumakla görevlendirildi.

Safi göz kırpmadı.

İmparator'un çok sayıdaki yapmacık hizmetkârlarından biri öne atıldı, kırbaç kadar ince adam Safi'nin hâlâ yeşil kadife geceliğini giydiğini görünce dehşete kapılmıştı. Bu da ona ondan ne kadar nefret ettiğini, efendisinden ne kadar nefret ettiğini ve Henrick'in Lev'i incitmesine ne kadar *öfkелendiğini* hatırlatıyordu.

"Majesteleri," diye söze başladı görevli, aceleyle ona doğru ilerlerken, "İmparator saray için giyinmenizi istiyor-"

Safi onu fırlattı. Çok kolay. Çok kolay, gerçekten. Avuçlarını kaldırıp yalvarırcasına uzanabileceği kadar yaklaştığında, iki koluna birden vurdu, bir bacağına kalçasına dayadı ve onu yere düşürdü.

"Yerde kal," diye emretti ve Cehennem Ozanlarından hiçbiri müdahale etmeyince memnun oldu. Artık o da onlardan biri olduğuna göre, unvanına *yakışmayan* şeyler yaptığında düzenli olarak görmezden geliyorlardı.

Gözleri şişkin ikinci bir görevli, İmparator'un kamarasının kapısını çekerek açtı. Safi içeri girmeden önce onu anons edecek zamanı olmadı.

Henrick'in özel ofisine daha önce sadece bir kez girmişti, o da büyüğü yok edilmeden önce. O zamanlar kırmızı halılar taze kan gibi parlıyordu. Şimdi ise, açıkta bırakılmış ve çürümüş eski yaralar gibiydiler. Gerçekten hayranlık duyduğu kitap rafları bile -Cadı Diyarı'nın dört bir yanından ve ötesinden pek çok kitap- şimdi bunaltıcı geliyordu. Etrafında çok fazla gri tonu yığılmıştı.

Kâğıtlar ve defterlerle dolu geniş bir masanın arkasında İmparator'un kendisi oturuyordu: Henrick fon Cartorra. Safi'nin olması gerektiği gibi o da saray için giyinmiş, kahverengi kadife bir takım elbise giymişti.

Renk ona yakışmıyordu ve Safi yüzüncü kez kurbağaya benzeyen yüzüne, sarkık yüzüne ve çok geniş ağzına çarpıldı. Yine de şimdi onun görünüşünün özenle işlendiğini anlıyordu. Paytak yürüyüşü ve abartılı alt ısırtığı, kambur duruşu ve yemeğe aşırı düşkünlüğü, grileşen kahverengi buklelerinin dağınıklığı. Solgun alt tonları bile

Solgun teni rolünün bir parçası gibiydi. Bir kurbağa gibi görünse de, bir taro oyuncusunun zekâsına sahipti; İmparator kartını nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Safî masasının önünde durdu. "Eğer benden bir şey yapmamı istiyorsan," dedi en uzun boyuyla, "o zaman ilmiğimi çek. Cehennem Ozanlarına zarar verme, anladın mı?"

Henrick hoşgörülü bir sesle burnunu çekti. "İmparatoriçem." Homurdanarak ayağa kalktı. "Canım kimi isterse onun canını yakarım ve senin isteğine rağmen bu asla sen olmayacaksın."

"O zaman bunu neden bana taktın?" Boynundaki zinciri çekiştirdi. "Madem kullanmayı düşünmüyorsun, neden beni kendine bağladın?"

Dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Bu sadece bir garanti." Masasının etrafında ayaklarını sürüyerek ona doğru ilerlerken tek dişi diğerlerinin üzerinde çıkıktı. "Sana güvenemeyeceğimi kanıtladın, ben de yapmam gerekeni yaptım. Eğer başkalarının senin yüzünden acı çekmesini istemiyorsan, Cartorra'ya asla dönmemeliydin. Tıpkı amcanın senden istediği gibi kaçmaya devam etmeliydin."

Karnına inen bir yumruktu bu, yaralamak içindi ve öyle de oldu. Safî kendi hatalarının onu buraya getirdiğini biliyordu. Amcasını kurtarmak için evlenmeye gelmişti. Bunun yerine, onun gibi bir Cehennem Ozanı olmuştu.

Bu gerçekten de kaçınılmazdı. Doğduğu günden beri büyüsü onu lanetlemişti ama ancak büyüsü olmadığında lanetinin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmişti. Bir keresinde Caden'e Truthwitch'liğinin okyanusun kıyısında yaşamak gibi olduğunu söylemişti. Her gün herkes tarafından söylenen yüzlerce küçük önemsiz gerçek ve yalan. Dur durak bilmeyen dalgalar sonunda yok olup gidiyordu.

Ama hiçbir zaman gerçekten bir hiç olmamışlardı. *Artık* hiçbir şeyin nasıl bir his olduğunu biliyordu. *Şimdi* asla kaçamayacağı sonsuz sessizliği anlıyordu.

Henrick en sevdiği aktivitelerden biri olan volta atmaya ve ders vermeye başlamak için arkasını döndüğünde, Safî dinlemeyi bıraktı. Bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve göğsündeki bu sıcaklık, topuklarındaki bu titreme iyi hissettiriyordu. Onu hapseden ilmiğe rağmen, o böyle biriydi. O artık

pervasızlık ve inisiyasyon, kaçış yolu olmayan gözü kara planlardı. Ve tanrılar, yapmak üzere olduğu şey çok kötü patlayabilirdi.

Bu da onu mükemmel yapan şeydi.

Henrick adımlarının bir sonraki dönüm noktasına ulaştığında, kurbağaya benzeyen formu onunla yüzleşmek için döndüğünde, Safi hamle yaptı. Bu zarar vermek için yapılmış bir saldırı değildi. Salonda yaptığı gibi incelikli değildi ve İmparator buna kolayca karşı koyabilirdi çünkü gösterdiğinden çok daha çevikti.

Ama Safi onun değil, kuvvetle karşılık verip vermeyeceğini görmek istiyordu.

Fizikselliğiyle değil, içgüdüleriyle.

Ve yaptı da.

Safi ona çarpıp raflarına doğru sallanırken, sağ eli kemerine, kemerine sarılı altın bir zincire doğru uçtu. Safi bu zinciri daha önce de fark etmişti; dekoratif olduğunu düşünmüştü. yerine diğerlerini kontrol eden bir ana zincir olmalıydı ve daha da endişe verici olanı, daha da inanılmaz olanı, altına sıkıştırılmış, ipliğe sarılı iki işlenmemiş yakuttu

-

Dur.

Emir Safi'nin kafatasında şimşek gibi çaktı. O kadar güçlüydü ki, karşı koyamadı. Kelime kemiklerinde yaşadı, ruhunda yaşadı. Onu itaatsizlik edilemeyecek gölgelerle dondurdu.

Ve Safi itaatsizlik etmek istemedi. Görmesi gereken her şeyi görmüştü.

Bu yüzden durdu, Henrick'in önünde dizlerinin üzerine çöktü ve anında acı -ve emir- azaldı. Gölgeler temizlendi. Safi'nin kemikleri ve ruhu tekrar onun olmuştu.

"Sakin," diye hırladı Henrick, "bana bunu tekrarlatma." Kadının saçlarından tuttu ve başını yukarı doğru kaldırdı. Adamın gözleri öfkeyle, kızın gözleri ise istenmeyen yaşlarla yanıyordu. "Gerekirse seni kamarana kapatırım. Anladınız mı *İmparatoriçem*?"

Kadın cevap vermeyince, adam kemerindeki zinciri bir kez çekti... ve dışarıdaki koridorda irkiltici çığlıklar yükseldi.

"Dur," diye . Kalbi hâlâ onun emri yüzünden çok hızlı çarpıyordu. Kasları hâlâ içinde buz kırılmış gibi hissediyordu. Böyle bir acıyı kimseye dilememiştir.

"Duracağım" -Henrick saçlarını daha sıkı çekti- "anladığını söylediğinde. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Söyle."

"Anlıyorum."

Onu serbest bıraktı. Yere yığıldı, kafa derisi ağrıyordu. Vücudu kırılmış. Zihni ise...

Bakışlarını kaldırdı, dudaklarına bir alay yerleşti. *Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret* . "Sen zehirlisin," diye fısıldadı. "Çarpık, nefret dolu ve zehirli."

Henrick'in yüzü kısa bir an için gerildi. Sanki Safi gömülü bir sinire, unutulmuş bir utanca dokunmuş gibi kaşları çatıldı. Ve sanki bir anlığına, gerçekten de o kırılgan kurbağa gibi davranmıştı.

Ama bu duygu bir anda yok oldu, yerini gök gürültüsü ve öfke aldı. "Hayır, Safiye." Yakınına eğildi; tükürüğü yanağına sıçradı. "Ben tüm Cartorra'nın İmparatoruyum ve gücüm işte buna benziyor."

Dünya İyileştikten Dört Gün Sonra

Gece dünya daha bağışlayıcıdır. Sadece karanlık ve puslu şekiller. Yara izleri yok, bakışlar yok, canlı, uyanık konular yok. Iseult'un zihni geceleri o kadar nazik değildir. Bir ayı aşkın süredir neredeyse hiç uyumadı. Önce Safi'yi tehlikeli Tartışmalı Topraklar boyunca takip ettiği için. Sonra da kestiği bir Ateş Cadısı bir şekilde zihnine musallat olduğu için.

Ama Safi'yi tekrar buldu ve Firewitch'in hayaleti gitti. Muhtemelen Aether Kuyusu'na salındı. de Iseult her gece bu pencere kenarında oturuyor, dünya uyurken uyanık. Dünya rüya görürken yalnız.

Dört gündür Fon Hasstrel malikânesinde, Fon Grieg'in askerleri ve hizmetkârları tarafından kuşatılmış durumda. Grieg, amcası vatana ihanetten hapsedildiği için Safi'nin ailesinin topraklarını ele geçirmiştir ve halkı Iseult'un önünde eğilmektedir. Safi'ye ve Leopold'a gösterdikleri saygının aynısını ona da gösterin.

Yine de Iseult gerçeği biliyor, çünkü erkeklerin kalplerinde yatanları okuyabiliyor. Onlar da bunu biliyorlar, bu yüzden ondan korkuyorlar. Onun göremediğini düşündüklerinde neden ürperiyorlar?

Yatakta bir hareketlenme olur. Safi'nin uyku ipleri uyanıklığa doğru parlıyor. Sonra halsiz bir ses soğuk, gölgeli odayı böler: "En son ne zaman uyudun, Iz?"

Iseult cevap vermez. Safi'nin uyanmayacağını, onu bu taş dudakta otururken, bulutlu gökyüzüne ve ufuktaki belirsiz dağlara bakarken yakalamayacağını ummuştu.

"Birinin gelip gelmediğini hissedebilen tek kişi benim," diyor sonunda. Bu tamamen yalan değil ve Safi'nin büyüü Marstok'ta bir Hakikat merceği yaratması sayesinde yarı yarıya yok olduğu için Safi herhangi bir eksiklik hissetmiyor.

"Ama Lev koğuşlar kurdu."

Evet, Cehennem Ozanı gördü. Iseult onları şimdi görebiliyor, yatak odasının çarpık kapısı ve penceresi boyunca kıvrılan altın sıcaklığının tellerini. Cehennem Ozanı'nın ilmiğinden bir şekilde onun emriyle çıkan koruma iplikleri.

Ama iplikler bir Weaverwitch için hiçbir şey ifade etmez ve Iseult'nun onları atlatması hiç çaba gerektirmez. İki gece önce bir perdeyi süpürür gibi Lev'e fark ettirmeden içinden geçip gitmişti.

Iseult bunların hiçbirini Safi'ye söylemez. Onun yerine mırıldanıyor: "Uyumaya devam et Saf. Yarın uzun bir gün olacak." İmparator Praga'dan gelecek, yanında yüz asker ve sayısız hizmetkâr da olacak.

Safi tekrar uyumaz. Yatağında doğruluyor ve soluk Hasstrel mavisini örtüler üzerinden kayıyor. Beyaz elbisesi gecenin içinde parlıyor, çene uzunluğundaki keten saçları keçeleşmiş ve dağılmış, dişleri meraktan yeşile dönmüş. "İmparatoru göreceğin için gergin misin?"

"Evet." Bu da yalan değil. "Sen değil misin?"

"Hayır," diyor Safi ve ahşap inleyerek yataktan kalkıp açıktaki taş zemine tırmanıyor. Çıplak ayakları dursa da pencere pervazının diğer tarafına kıvrılırken hiçbir belirti göstermiyor.

Soğuk, antik camdan yayılıyor. Safi'den sıcaklık yayılıyor. Ve Iseult ilk kez uyandığında ateş yakmış olmayı dilemiyor. Parmakları ve ayakları uyuşuyor. Burnu da.

"Planımız işe yarayacak," diye ısrar ediyor Safi ve dişleri yerini yeşil bir inanca bırakıyor. Çıplak ayak parmaklarını Iseult'nun çoraplı ayak parmaklarına doğru kıvrıyor. "Her şeyi tam olarak yaptığımız gibi..." Bir duraklama. Bir yutkunma. Acılı bir iplik titreşimi. Sonra: "Aynen Mathew ve Habim'in bize öğrettiği gibi."

Iseult'un göğsü sıkışır. Burun delikleri açılıyor. Mathew ve Habim. Safi ve Iseult'yu yetiştiren, onları savaş sanatı, söz sanatı ve entrikalar konusunda eğiten... ve daha birkaç gün önce Azmir'de Safi'ye ihanet eden adamlar.

Iseult öne eğilir ve Safi'nin ayağını okşar. "Doğru şeyi yaptıklarını düşünüyorlardı, biliyorsun. Buna inanmak zorundayız."

Ama Safi'nin buna tahammülü yok. Dizleri titriyor, iplikleri de titriyor, safir bir kayıpla. Ten rengi kafa karışıklığıyla. Sonra pencere pervazından atlıyor, bir enerji patlaması ve kas patlamasıyla yerde adım atabiliyor. Bu

Çocukluk odası, mülkün bu harap kanadındaki tek yaşanabilir odalardan biriydi.

Planlarının parçalarını sıralarken -dikkatle hazırlanmış, titizlikle planlanmış- Seult'un aklı dışarıda bulutlara ve uzaktaki dağlara, geceye karşı sadece gölgelere gidiyor. Safi'yle birlikte yaptıkları planı beğenmiyor ama ellerinden gelenin en iyisi bu. Eron fon Hasstrel her an vatana ihanetten asılabilir; onu hayatta tutan tek şey Safi'nin İmparator'la evlenme sözüdür.

Ve onunla evlenecektir, çünkü onunla yakınlaşmak için düğün gecesinden daha iyi bir yol olabilir mi? Gücü ele geçirmenin, Safi'nin amcası da dahil olmak üzere pek çok kişiyi etkisiz hale getirdiği gibi onu da etkisiz hale getirmekten daha iyi bir yolu var mı? İplik ailesi haline gelen üç Cehennem Ozanı da dahil mi?

Safi, daha önce pek çok Cehennem Ozanını hapsettiği gibi bir imparatoru hapsedecek ve ardından tahta oturarak Eron, Mathew ve Habim'in yirmi yıl önce başlattığı planı tamamlayacak. Ancak Safi ve Iseult bunu kendi şartlarıyla, kan dökmeden yapmış olacaklar.

Ve Iseult Safi'yi her adımda takip edecektir çünkü bir İplik Kardeşi'nin yapması gereken budur. Çünkü hiç kimse Safi'yi Thread ailesi gibi koruyamaz ve çünkü Iseult'un olması gereken tek şey budur: Safi'nin başlattığı şeyi tamamlayan kişi. Safi dikkatini dağıtırken kesenin ağzını açan kişi.

Yine de Iseult'un bakışları o dağlarda takılı kalır. Dünyanın basit olduğu Sirmayalılardan çok da farklı değildi. Saf. Sessiz. Her günün netlik ve odaklanma ile başladığı, kafasını karıştıracak konuların olmadığı. Yoluna çıkacak insanlar yoktu.

Iseult o günleri geri istemiyor. Tabii ki istemiyor. Safi ile daha yeni bir araya geldi. Daha yeni yeniden bir bütün oldu. Ve yine de ...

Dağlar onu çağırıyor. Sessizlik çekiştiriyor.

Hayır, bu sessizlikten daha fazlası. Kafasında, orada olmaması gereken, ona ait olmayan görüntüler oluşuyor. Ve dışarıda bir şey var. Minik, beyaz ve gecenin içinde bu tarafa doğru koşuşturuyor. Onunla konuşmaya başlamasaydı Iseult'un asla göremeyeceği bir çizgi.

Eğer onunla konuşmaya başlamasaydı.

Gelincik, ben buradayım diyor. Senin için geldim.

ÜÇ

Iseult beklediğinden daha çabuk yiyecek bulmuştu, hatta umduğundan bile daha çabuk. Askerler yoldan çok da uzak olmayan bir çoban kulübesine el koymuşlardı. Düzenli, iyi stoklanmış ve kamp ateşi hâlâ yanıyordu.

Çevredeki kozalaklı ağaçları hızla Threads için taradı ama yakınlarda hiç insan yoktu. Bununla birlikte, kulübenin yanında yerel dağ ırkı olduğunu anladığı iki tüylü at keşfetti. Onlar kendisiyle hiç ilgilenmezken, kendisi onlarla *çok* ilgiliydi. Böyle hayvanlar Ohrinler'deki yolculuğunu çok daha kolay hale getirecekti.

"Teşekkür ," diye nefes aldı özellikle hiçbir tanrıya. Belki de Trickster'a. Ya da Kötü Kuzen'e. Ay Anne'ye hitap etme hakkını kaybetmişti.

Zihniyle uzandı, belli belirsiz güneyi hedefledi. Belli belirsiz yokuş aşağı. *Gel, dedi gelinciğe. Ve yoldan uzak durduğundan emin ol.*

Cevap olarak bir soru geldi - gerçek kelimelerden çok Iseult'un zihninin arkasında kıpırdanıyordu, çünkü sansarın sesi yoktu. Iseult'un yorumlaması için sadece izlenimleri ve hisleri vardı.

Şu anda yaratık sevinçten titriyor ve Iseult'un katliamının nasıl sonuçlandığını bilmek istiyordu. Yine de Iseult bunu hatırlamak istemiyordu. Ne gelincik için, ne de kendisi için. Bu yüzden zihnini kapattı ve kulübeye girdi.

Kapı geriye doğru çarparak tahta bir şeye çarptı. Iseult içeri adım attığında bunun bir karyola olduğunu fark etti. Gri ışık, toprak zemine düzgünce dizilmiş yedi yatak çarşafının üzerinde dalgalanıyordu. Her şey eski ter ve eski kan kokuyordu. Kulübenin ortasındaki cılız masanın üzerinde, kenarından bir kepçe sarkan demir bir tencere duruyordu.

Onu görünce Iseult'nun başını döndürdü, öyle güçlüydü ki neredeyse bacaklarını çalacaktı. Ama çoktan harekete geçmiş, içinde olması için dua ettiği şeye doğru koşmaya başlamıştı bile. Masaya vurdu, esasını bıraktı ve demiri kendisine doğru çekti.

Yahni. İçinde *güveç* vardı.

Titreyen elleriyle soğuk, katılaşmış sıvıyı kaşıkla ağzına attı. Bilinmeyen bir etle yapış yapış olan bu sıvı, Iseult'un hayatında tattığı en lezzetli şeydi. Çiğnedi, yuttu, tekrar geri gelmeye başlayana ve yakındaki bir yatağa yığılmak zorunda kalana kadar daha fazla höpürdetti.

Sonra ağzını sildi ve biraz daha yedi. Ancak Baykuş'un soluk dişleri çevresini yaktığında nihayet durdu.

Kendini sabitlemek için esasını kullanarak kirlenmiş yatak örtüsünü topladı ve tökezleyerek dışarı çıktı; kızı ormanın çam gölgeleri arasından kendisine doğru sürünerek gelirken buldu. Siyah uçlu kuyruğu yana doğru sallanan beyaz bir gelincik yakınlarda geziniyordu.

Iseult sansarın zihnindeki hayal kırıklığını hissetti ama hiçbir karşılık vermedi. Ne de olsa yorgun olması Baykuş'un suçu değildi. Kız bir dağın tepesinde günlerce yürümüştü ve tıpkı Iseult gibi Baykuş da kendisi için önemli olan her şeyi ve herkesi kaybetmişti. Önce Blueberry Sirmayalıların arasında kalmıştı. Sonra Cehennem Ozanı'nın kâfir tasmaı yüzünden büyüsunü kaybetmişti. Ve son olarak, iki hafta önce Iseult ile birlikte Praga'dan kaçmak zorunda kaldığında tüm sıcaklığını ve güvenliğini kaybetmişti.

Cehennem ateşleriyle dolu bir geceydi. Nomatsilerden nefret edilen ve Cehennem Ozanlarının avlandığı geniş bir şehirde dehşet ve çaresizlik dolu bir geceydi. Iseult ve Baykuş canlarını zor kurtarmışlardı. Gelincik ve onun Iseult'a verdiği aletler olmasaydı, hâlâ orada olacaktı. Ve muhtemelen ölmüş olacaktı.

Baykuş'un boynundaki ağır tahta tasma her adımında şingirdadı. Vücudunu saran -çok büyük- kürkler yere sürtünüyordu. Iseult Baykuş'un çok üşüyen elini tuttu ve onu kulübeye doğru yönlendirdi. "Ben ateş yakacağım," dedi.

"Yemek mi?" Baykuş sordu.

"Onu da alacağım." Sonra "Taze yemek" diye ekledi, çünkü bencillik etmiş ve yahniyi tek başına bitirmişti.

Baykuş kulübenin girişinin önünde durakladı, soluk iplikler hardal rengi bir endişeyle renklenmişti. "İçeride kimse yok," diye güvence verdi Iseult ama Baykuş kulübenin yan tarafındaki tüylü atların kafalarını çıkardığı yere odaklanmıştı.

Iseult'nun gözleri önünde, Baykuş'un İplikleri onlara doğru uzandı, zorlanarak ve umutla... ta ki Cehennem Ozanı'nın kâfir tasmaı onun Dünyasözcülüğünü engellediği için bir kol boyu ötedeki görünmez bir duvara çarpana kadar. İmparator'un Cehennem Ozanlarını takmaya zorladığı altın zincirlerden çok da farklı değildi, ancak onlar büyüü kalıcı olarak yok ediyor, ruhları koparıyor ve her Ozanı İmparator'a bağlıyordu. Bu tasma sadece kişinin büyüünü kullanmasını engelliyordu.

Keder ve umutsuzluk Baykuş'un konularını ele geçirdiğinde her zaman olduğu gibi, gözlerinin kenarlarından yaşlar fışkırmaya başladı ve Iseult bakmaktan başka bir şey yapamadı. Taş gibi. Sessiz. İşe yaramaz.

Baykuş'un elini tutmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu. Çocuğu kollarına almak ve ona sarılmak *istedi*. Ona her şeyin yoluna gireceğini, onu güvende, sıcak tutacağını ve besleyeceğini söylemek istedi. Ama bunun yerine Iseult hiçbir şey yapmadı çünkü daha önce kimse onun için bunu yapmamıştı ve nasıl yapacağını da bilmiyordu.

Sonra Baykuş'un dişleri solgun bir acıyla parladı. "yakıyorsun."

Iseult onu serbest bıraktı, elini haşlanmış gibi geri çekti. Bu ne Baykuş'u ilk kez çok sıkı sıkıştı ne de vücudunun hissetmediğini söylediği duygularına ilk kez ihanet ediydi.

Staz, diye düşündü alışkanlıktan, bu kelimeye inanmayı bırakmış olsa bile. *Parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık*.

Iseult kulübeye tek başına girdi. Gelincik onu takip etti; Baykuş etmedi. Iseult yine de çocuğun gelmesini diledi. Tıpkı daha iyi bir gardiyan, daha iyi bir koruyucu olabilmeyi dilediği gibi.

Sonunda Baykuş'u yulaf lapası ve taze pırasayla beslemeyi başardığında, kızını çoban kulübesindeki küçük sobanın önünde uyuklarken bıraktı ve yakındaki ormanda erzak sandıkları aramaya koyuldu. İyi seyahat edebilecek yiyecekler istiyordu ve büyük bir rahatlamayla bunları buldu: bir peynir tekerleği, tütsülenmiş etler, yengeç elmaları ve su torbaları. Atların teçhizatını da buldu: siyah deri eyerler, soluk kırmızı yastık ve Cartorran çift başlı kartalı ile damgalanmış heybeler. Bu çantalardan birinin içinde bir harita vardı.

Iseult'nun kalbi hızla çarptı. İki hafta boyunca yıldızlarla ve bir gelinciğin belirsiz izlenimleriyle seyahat ettikten sonra, bir harita ve atlar Baykuş'la birlikte her gün kat ettikleri yolu kolayca üç katına çıkarabilirdi.

Bir kez daha, hangi tanrı onu kayırmaya karar verdiyse ona teşekkürlerini iletti.

Onu.

Iseult sobanın yanındaki Baykuş'u kontrol ettikten sonra haritayı Kulübenin masasında. O soğuk parmaklarıyla bir fener yakarken, gelincik dana derisi parşömeni inceledi. Kokladı, cıvıldadı ve siyah mürekkebe baktı.

Iseult da baktı, ağzı annesinin asla izin vermeyeceği bir şekilde yavaş yavaş açıldı. Elinde değildi, çünkü bu sıradan bir harita değildi. Her biri titizlikle çizilmiş Ohrin yollarını, geçitlerini ve köylerini göstermekle kalmıyor, aynı zamanda İmparator'un birliklerinin yerini de gösteriyordu: Cehennem Ozanları, askerleri, muhafızları. Hepsi haritaya not edilmişti.

Ve hepsi hareket ediyordu.

Iseult bir savaş haritasının üzerinde savaşta kullanılan Aetherwitched minyatürlerini duymuştu. Küçük taklitler gerçek boyuttaki benzerlerine büyüyle bağlanırdı. Gemi ya da tabur hareket ettiğinde, minyatür de hareket ediyordu. Iseult ayrıca Wordwitched belgelerini de duymuştu; akıl hocası Mathew tarafından hazırlanmış olanları görmüştü. Bu tür sayfalar uzun mesafeler arasında iletişim kurulmasını ve sözleşmelerin senede bağlanmasını sağlıyordu. Yine de mürekkep sembollerinin hareket ettiği bir haritayı hiç duymamıştı.

Gelincik kara burnunu Ohrinlerin doğu tarafında yer alan kırmızı bir X'e soktu. *Bak*, der gibiydi Iseult'un zihninde.

Iseult baktı... ve sonra efsanedeki X işaretini buldu. *Kafir Hedef*, Sihirlerini gizlerken yakalanan cadılara atıfta bulunuyordu.

Midesi dibe vurdu. Haritada başka X'ler de vardı ama bu X küçük bir yolun yakınındaydı. *Ve işte bu sabah geçtiğimiz dere*. Ondan sonra geçtikleri şelaleler vardı. Ve işte küçük çoban kulübeleri.

İmparator'un askerlerinin her zaman Iseult'u bekliyor gibi görünmesine şaşmamalı. Onun her zaman nerede olduğunu biliyorlardı.

"Ama nasıl?" diye sordu, sestten çok nefesi vardı. "Burada olduğumuzu nereden biliyorlar?"

Baykuş'un yakası. Gelincik bakışlarını çocuğa dikip tısladığında cevap tam da onun kafasına dank etti. Tasmalar sadece büyüü engellemekle kalmamalı, aynı zamanda Cehennem Ozanlarının onları takip etmesine de izin vermeliydi, bu yüzden daha fazla askerin Baykuş ve Iseult'u tekrar bulması an meselesiydi.

Neyse ki Iseult harita sayesinde bunun tam olarak nerede ve zaman olacağını görebiliyordu. Batıdan bir Cehennem Ozanları taburu takip ediyordu; Praga'dan beri takip ediyorlardı ve tam bir gün geride kalmışlardı. Yine de fark ettiğinden daha fazla insan vardı. Onlarca kişi, bazıları at sırtında, çoğu yaya. Eğer ona yetişirlerse, onlarla savaşırmazdı.

Gelincik Iseult'ya sarıldı, kürkü yumuşaktı ve duruşu baştan çıkarıcıydı. *Kızı bırakabilirsin, der gibiydi. O zaman kimse bizi takip edemez.*

Iseult yutkundu. Burnunu kaşıdı. İçindeki cazibenin kabarmasından bile nefret ediyordu. Zihninin bir anda her şeyin ne kadar kolay olacağını düşünmesinden nefret ediyordu. Parmaklarını Praga'nın üzerinde gezdirdi, artık çok daha batıdaydı. Safi'yi orada bırakmıştı. Kendi boynunu ve Baykuş'unu kurtarmak için onu terk etmişti. Eğer çocuk onu yavaşlatmasaydı, çok daha erken dönebilirdi.

Hayır. Neredeyse çılgınca başını salladı. Kesinlikle utanmıştı. Baykuş sahip olduğu tek Thread ailesiydi. Onu asla geride bırakmayacaktı.

Gelincik anlamış gibiydi ve neredeyse insani bir omuz silkme hareketi yaptı. Haritanın kenarına geçmeden önce *-Kendini hazırla-* oraya yayıldı ve tımar etmeye başladı. Her nasılsa, patilerini her yalayışında iyice küçümsemiş, iyice sıkılmış gibi görünüyordu.

anlarda, onun da bir zamanlar insan olduğunu görmek kolaydı. *Eski şeyler yeniden yaratıldı.*

Iseult iç çekerek dikkatini doğuya, Arithuania'ya yöneltti. Doğuya, güvenliğe doğru. En kestirme yol onu ve Baykuş'u bu dağdan aşağı, hilal şeklinde ve uçsuz bucaksız uzun bir göle götürecekti. Iseult ve Baykuş onu geçtikten sonra Rüzgârlı Ovalar'da olacaktı.

Gölün kuzey ucunda, Cartorran askerleri ve Cehennem Ozanları için kusursuz bir sembolle dolu bir imparatorluk av köşkü duruyordu. Gölün güney ucunda ise geniş bir imparatorluk sülfür madeni vardı. Her iki rota da ideal değildi.

Gelincik sabırsız bir gıcırta çıkardı ve Baykuş'un tasmaşının görüntüsü Iseult'un zihnini doldurdu. Çünkü elbette Baykuş onu taktığı sürece Cehennem Ozanları avlanmaya devam edecekti. Arithuania'nın yıkılmış cumhuriyetine kadar. Yıkılmış başkenti Poznin'e kadar.

Iseult yine de ters ters baktı. "Onu çıkaramayacağımı biliyorsun." Tasma testereyle kesilemez, çekiçle dövülemez, koparılamaz ve büyü yapılamazdı. Iseult her şeyi denemişti. Ve Iseult'un koruma Threads'inin çalıştığını görebildiği Cehennem Ozanı koruma kordonlarının aksine, yakada hiçbir büyü hissedemiyordu.

Aslında, Baykuş'un İplikleri'nin soluk görüntüsü ve Toprak Cadılığını her kullanmaya çalıştığında çarptıkları görünmez duvar olmasaydı, Iseult aletin büyü olduğunu asla bilemezdi. Basit bir tahta parçasından başka bir şey olmadığını düşünebilirdi.

Iseult parmaklarını Baykuş'u simgeleyen kırmızı X işaretinden hilal şeklindeki gölün üzerindeki sırta kadar uzattı. "Yirmi fersah," diye tahmin etti.

bulmak ve çıkarmak için at sırtında iki gün geçti.
Ya da daha iyi bir plan yapmak için iki gün.

Gelincik gıdakladı, hınzırca neşeli bir sestir bu. Şimdi seyahat etmek ve Baykuş'u uyandıran kişi olmak istiyordu. Iseult başını salladı. "Bırak uyusun. Zamanımız var."

Ya sen? Gelincik sorar gibiydi. Uyuyacak mısın?

"Evet," diye yalan söyledi Iseult, gelinciğin ona inanmadığını bilmesine rağmen. Yine de sürüngen yaratığın sunacak hiçbir çözümü olmamıştı - ne de olsa kâbuslar *onu* hiç rahatsız etmemişti. Bir insan olarak zevk için öldürmüştü; bir hayvan olarak zevk için öldürüyordu. Ve Iseult'nun ertesi günkü rotasını çizmesini birkaç dakika izledikten sonra, yaratık gecenin tadını çıkarmak için dışarı süzüldü.

DÖRT

Vivia Nihar daha önce hiç böyle bir savurganlık görmemişti. Azmir'in Yüzen Sarayı, Doge'un Veñaza Şehri'nin kenarındaki malikânesine kıyasla minimalizm konusunda bir ders niteliğindeydi. Sadece cam duvarların yapımı bile yüzlerce cadı zanaatkârın elinden çıkmış olmalıydı ve bahçeler o kadar bereketliydi ki, Plantwitch'lerin bakım ve telkinlerine rağmen montajı için onlarca yıl gerekmiş olmalıydı.

Vaness, Vivia'nın yanında, "Dehşete kapılmış gibi bakma," diye mırıldandı. "Doge bahçeleriyle çok gurur duyuyor."

Vivia'nın yüzü seğirdi. *Başkalarıyla birlikteyken, Küçük Tilki bir ayıya dönüşmeli. Şimdi, masken takılı mı, Vivia?* Yüzünün kenarlarını okşadı, ama maskesini tutmaya çalışmak bugün işe yaramamıştı. Ya da dün. Ya da bir hafta önce Veñaza Şehri'ne ulaştığından beri herhangi bir gün.

Boyundan büyük işlere *kalkışmak* hafif kalırdı. Dalmotti'deki her şey yabancı, yorucu ve korkutucuydu. Herkesin zarafetine karşı o bir sakardı. Herkesin kusursuz terbiyesine karşı bir barbardı. Herkesin yumuşak zenginliğine karşı sert bir denizciydi.

Şu anda görgü kurallarına uymak için tek dayanağı Vaness'ti ve Vaness de onun sakinleşmek için tek dayanağıydı. Taklit edebileceği bir Vaness olduğu sürece Vivia bunu yapabilirdi.

Yürümeye devam et, dedi kendi kendine ve ayakları itaat etti. Adımlarını biraz daha hızlandırdı. Adımlarını biraz daha uzattı. Deniz tuzu kokulu yaseminler ona değerken, bir esinti şehrin bunaltıcı nemini uzak tutuyordu. Vaness'in ufak tefek bedenini saran altın rengi elbiseyi dalgalandırdı. Vivia'nın somon kırmızısı takım elbisesinin ceket kuyruklarını ve firfırlı yakasını çekti.

Kraliçeliği olmayan bir kraliçe olabilirdi ama her şeye rağmen o bir kaptandı ve bu çuhayı ve bu gümüş düğmeleri hak etmişti.

"Buradan," dedi cılız bir hizmetçi. Vivia'nın boyunun iki katına kadar yükselen açık cam kapının önünde eğilerek selam verdi. İçeride kim ya da ne olabileceğini gizleyen ışık parlıyordu. Vivia'nın kollarındaki tüyler yukarı doğru diken diken oldu; büyüsünü sonuna kadar kullanarak en yakın suyu aradı. *Çiçekli külün arkasına saklanmış bir sulama kabı. Limon bahçesinde saklı küçük bir balık havuzu.* Gerekirse bunları kullanabilirdi -yakınlarda askerler ya da suikastçılar hissettiğinden değil, ama etrafta bu kadar zenginlik varken insan kendini nasıl güvende hissedebilirdi ki?

"Sakin ol," diye mırıldandı Vaness.

Vivia böyle bir şey yapmadı ama Vaness cam kapıdan içeri girerken o da peşinden koştu. Işık yumuşadı. Oda şekillendi. Ne askerler ne de suikastçılar vardı. Sadece Doge, tüm Dalmotti'lerin lideri. Ufak tefek bir adamdı, gözlüklüydü ve gözleri akmaya meyilliydi - sanki dışarıdaki çiçekler burnunu tahriş etmiş gibi. Sağ elindeki Cadı Mührü'nün bir kare içine kazınmış tek bir yaprak olduğunu düşünürsek, bu bir talihsizlikti: bir Bitki Cadısı.

"Ah, buradasınız." Doge, bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kâğıt, kitap ve kalemle dolu geniş masasından başını kaldırdı. Ayağa kalktı ve telaşsız -ve şaşırmadan- hareketlerle masasının etrafını karıştırdı.

Vaness on adım ötede duraklayınca Vivia da durakladı.

"Majesteleri." Doge, Vivia'ya dönmeden önce Vanessi selamladı. "Ve Ekselansları. Kraliçe Jana'ya çok benziyorsunuz."

Oh. Vivia'nın omuzları daha da gerildi. Büyüsü de daha yüksek sesle tınladı ve göremese de balık havuzundaki suyun çalkalandığını hissetti. Doge'un annesinin adını anmasını beklemiyordu. Ne de ince bir küçümseme bekliyordu. "Majesteleri" yerine "Ekselansları".

Bu imparatorluk lideri için Vivia bir kraliçe değildi. Onun için hâlâ sadece bir prenesti -şimdi sessizlikte, sıcakta ve burnunu tıkayan yaseminin ağırlığında boğulan bir prenses. Su daha hızlı akıyordu.

"Neden geldiğimizi biliyorsun," dedi Vaness, anı keskin bir çelik rahatlığıyla keserek. "Ve zamanınızı boşa harcamayacağız."

Ne de bizimkini gereksiz hoşluklarla." Muhafızlara ve hizmetkârlara doğru bir el salladı. "Dışarı. Hepiniz dışarı."

Hiçbiri itaat etmeyince burun delikleri alevlendi. Bileklerindeki demir bilezikler yavru kobralar gibi kayıyordu. Ancak Doge parmaklarını rahatça salladığında askerler ve görevliler nihayet bahçeye girebildi.

Hakaret çok açıktı ve Doge daha küçük, titrek ağzını açamadan Vivia onun ne söyleyeceğini biliyordu. "Korkarım Dalmotti İmparatorluğu size yardım edemez." Gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırdı; Vaness'in bilezikleri daha hızlı kıvrıldı. "Lonca yöneticileriyle konuştum ve hepimiz aynı fikirdeyiz: İhtiyacınız olan kaynaklara sahip değiliz."

Yalan, diye düşündü Vivia. Sadece bu saray bile Vivia ve Vaness'in istediklerini fazlasıyla karşılayabilirdi. Neden, o yanık cam panellerden iki tanesi bile muhtemelen bunu finanse ederdi.

"Elbette sizi barındırmaya ve korumaya devam edeceğiz, ancak geminizde kalmanıza gerek yok. Aslında, sarayda misafir olarak bana katılmanızda ısrar ediyorum." Doge gülümsedi, yapmacık bir şeydi. "Ancak herhangi bir tahtta hak iddia etmek için savaş sona erene kadar beklemelisiniz."

"Çatışma sona erene kadar," diye tekrarladı Vaness ve Vivia onun iç çığlıklarını neredeyse duyabiliyordu.

Kendi çığlıkları da hemen hemen aynı şiddetteydi. Aslında, tüm rahatsızlığı karnında yükselen bu çığlıkların gücü altında silinip gitmişti. Çok nadiren hissettiği bir öfke, çok daha az serbest bırakılmıştı.

Parmakları pantolonunun paçalarına doğru gerildi. Eğer Vaness sakin kalabiliyorsa, o da kalabilirdi.

"Siz," dedi Vaness yumuşak bir sesle, "tam bir hayal kırıklığısınız, Doge. Teklifimizi geri çeviriyorsun ve sonra da gerçeği açıklama nezaketini bile göstermiyorsun."

"Gerçek mi?" Parmakları dikleştirdi.

"Marstoki İmparatorluğu ve Nubrevna ile ittifak kurabilirdin." Demir kollarında bir aşağı bir yukarı kıvrılıyor, yüzünde bile hislerine ihanet ediyordu. "Böyle bir güç kendi başınıza elde edebileceğiniz bir şey değil - ya da oluşturabileceğiniz bir şey değil. Şu anda halkımız sizin düşmanınız."

Doge öfkelen-di ve Vivia bir an için bu kadar yumuşak huylu görünen birinin nasıl bu kadar yükselebildiğini düşündü. Gözlerinde bir sıcaklık parlaması. Omurgasında bir sertleşme. "Savaşta her gün hayat kaybediyoruz, Majesteleri. Kazanma garantimiz olmayan tahtları geri kazanmaya çalışmak için daha fazla can harcayamayız."

"Savaşta mı?" Sözcükler Vivia'nın dilinden, o durduramadan döküldü; ardından gelen kahkaha da öyle. Balık havuzu yeniden dalgalandı. "Donanmanızın yaptığı şeye 'savaş' mı diyorsunuz, Doge? Siz ticaret gemilerini savunuyorsunuz."

"İmparatorluklara ve akıncılara karşı." Omurgası daha da sertleşti. "Her gün saldırıya uğruyoruz ve donanmamız yapması gerekeni yapıyor."

"*Ticareti korumak* için." Vivia'nın başı öne eğildi. "Savaş umurundaymış gibi davranma, Doge. Sen sadece tedarik zincirlerini ve altını önemsiyorsun."

Ve gözlerinde yine o sıcaklık vardı. Gözlüklerini çıkardı. "Bu imparatorluğun sınırlarını genişletmek gibi *bir* arzusu yok, *Majesteleri*. Hiçbir zaman sahip olduklarımızın ötesine geçmeye çalışmadık-"

"Pazarlarınız hariç," diye araya girdi Vaness. Şimdi onun demir kemeri de spiral çiziyordu. "Ve savaş her bir loncanız için çok kârlı bir zaman olmalı. Acaba böyle zamanlarda en çok hangileri kâr ediyor? Silah loncaları mı? Gemi inşa loncaları mı?"

Doge dudak büktü, tüm karşılama cilası döküldü. "Bana hakaret etmenin ittifak şansınızı artıracaklarını, fena halde yanıyorsunuz. Dalmotti kazananlarla ittifak kurar ve *siz* kazananlardan değilsiniz." Topuklarının üzerinde döndü, masasına geri dönmeden önce bir cüppe rüzgârı ve soğuk bir kovulma. Ve Vivia'nın büyüğü parıldadı, özgürlüğe aç bir akıntı. Bu camı bir kalp atışında kırabilir. Doge'a tam olarak kiminle oynadı.

"Gel." Vaness, Vivia'nın düşüncelerini bıçak gibi kesti. Sıcak eli Vivia'nın pazularına uzandı. "O bizim öfkemize değmez." Bunu söylerken bile parmakları Vivia'nın paltosuna zorlukla kontrol altına alınmış bir vahşilikle gömülüyordu.

"Hayır," diye Vivia. "Hiçbir erkek gerçekten öyle değildir." Sonra Vaness'in kendisini çekmesine izin verdi ve bir kez daha onun yolundan gitti: çene yüksek, adımlar uzun, ifade sert ve yaklaşılmaz.

Bir kez Doge'un cam duvarlarının dışına ve bahçeye çıkana kadar bir daha konuşmadılar. Vaness orada bir süre durakladı.

Vivia'ya çekici ve nazlı bir gülümseme gösterdikten sonra elini kaldırdı. "Fikrimi değiştirdim."

Parmaklarını şıklattı. En yakın pencerenin etrafındaki demir çerçeve eridi. Cam büyük bir kakofoni içinde yere saçıldı. Çok gürültülü, çok tatmin edici.

"Aman Tanrım," diye Vaness. "Temizlemek için ne büyük bir karmaşa olacak." Vivia gülümsedi.

Sonunda Vivia ve Vaness, Doge'un sarayının dışındaki kanal caddesine ulaştıklarında güneş zirveye ulaşmıştı. Arnavut kaldırımlarından yükselen sıcaklık, sabahın yağmurunu, kükürt ve balık kokusunu taşıyordu. Yaseminler ve güller gitmişti; muhafızlar ve görevliler de gitmişti.

Ana kapı, son ve onaylamayan bir sesle arkalarından kapandı.

Dört atlı tek bir araba yakınlarda bekliyordu; Vizer Sotar'ın davalarına bağışladığı zavallı fonun çoğunun Vivia ve Vaness'e mal olmasına neden olan bir bu. Şafak vakti, hâlâ bir imparatorluğu davalarına çekebileceklerine inandıkları zaman, bu bedele değeceğini düşünmüşlerdi.

Şimdi, Vivia'nın gördüğü tek şey daha fazla israftı. Daha fazla başarısızlık.

Vaness de Vivia kadar yenilmiş hissettiyse de, arabanın kendilerine doğru gelmesini mükemmel bir duruşla beklerken bunu belli etmedi. Çok geçmeden önlerindeydi ve en yakın kapı ardına kadar açıldı. Yalnız görevlileri -tabii gerçekten öyle denebilirse- bir tabureyle dışarı fırladı.

O tabure fazladan on kuruşa mal olmuştu.

"Majesteleri," dedi Cam Leeri beceriksizce bir selam vererek. "İyi geçti mi?" Vaness cevap vermedi; Vivia sadece iç çekti.

Ve Cam yüzünü buruşturdu. Yine de bu tepki kısa sürdü, her zaman olduğu gibi çocuk için. Benekli kahverengi teni ve altın tonlarının yanı sıra doe-koyu gözleri ve hızlı gülümsemesiyle, Vivia'nın şimdiye kadar tanıştığı en iyimser insandı. Bazen bu durum onu rahatsız etse de, çoğu zaman iyiyi görmeye bu kadar kararlı birinin olması ferahlatıcıydı.

Araba sarsılarak hareket edene kadar Vaness nihayet konuştu. "Biliyor musun," dedi açık pencereden dışarı bakarak, "seni anlıyorum

Kardeşim şimdi daha iyi." Rüzgâr saçlarını karıştırdı. "İki ay önce Ateşkes Zirvesi yemeğinde kendini kaybedip rüzgârlarını savurduğunda onun çocuksu olduğunu düşünmüştüm. şimdi görüyorum ki imparatorluklar duygusuz ve Nubrevna..." Vaness bakışlarını kanallardan ayırdı. Koyu renk gözleri Vivia'nınkilere yerleşti. "Sen her zaman onların merhametine kaldın. *Benim merhametime*, ki bunu ben vermedim."

"Hayır," dedi Vivia. "Yapmadın." Söyleyecek başka bir şey yoktu. Vaness haklıydı. Neredeyse yirmi yıl boyunca hiç merhamet göstermemişti ve şimdi bir zamanlar dağıttığı zehrin tadına bakıyordu.

Cam boğazını temizledi. Dışarıda trafik, sesler ve atlar günü dolduruyor, Vivia'nın kulaklarını dolduruyordu. Ama bakışlarını İmparatoriçe'den ayırmadı. Bir aydır birlikteydiler ama nedense diğer kadını neredeyse hiç tanımadığını hissediyordu. Vaness'in Vivia'dan çok daha az maskesi vardı, aslında sadece bir tane. Yine de o Demir Kaltak maskesi çok nadiren kımıldıyor, çok nadiren ortaya çıkıyordu.

şimdi bile, itiraftan sonra, gözlerinde sadece çelik vardı.

Vaness'i Lovats'ın yeraltı şehrinde ağır yaralı ve akıncılar tarafından kuşatılmış halde bulduktan sonra - ve o akıncıları sular altında bırakıp Kraliyet Toprağına ve bıraktıktan sonra -ivia Lovats'tan eski gemisi *Iris*'le kaçımtı. Babası buna hırsızlık, ona da *hain* demişti. Hatta o kadar ileri gitmişti ki, onu şehre geri getirene bir ödöl bile teklif etmişti. Kesinlikle karşılayamayacağı iki bin altın marten, ama bu kesinlikle en aç ve en çaresiz Nubrevnalıları cezbedecekti.

O ve Vaness hemen denize açılmışlardı, yelken açmak için sadece iskelet bir mürettebatları vardı ama tüm denizciler bir donanmayı dolduracak kadar sadıktı. İki hafta boyunca amaçsızca yol aldıktan sonra nihayet Dalmotti'ye varmışlar, Lonca Efendileri ile bir ittifak kurmayı ve tahtlarını geri alma arayışlarında bir tür yardım bulmayı ummuşlardı.

Vivia bu kadar çabuk başarısız olmalarını beklemiyordu.

Vaness'le bakışmayı ilk kesen o oldu ve Cam'in yanında rahatlayarak eridiğini hissedebiliyordu. "Leeri," dedi çocuğa doğru eğilerek. Çocuk Sotar kıyafeti giyiyordu; Vivia'nın üniformasıyla aynı somon kırmızısı çuha.

Ne onun ne de kendisinin görünüşü onlara bu arabadan daha fazla yardımcı olmamıştı.

"Mürettebat ne kadar sürede yelken açabilir?"

"Hemen, Majesteleri." Kara kaşları havaya kalktı. Sol elinin serçe parmağını dizine dayamıştı. "Onlara her ihtimale karşı hazır olmalarını söyledim."

Her ihtimale karşı. Demek çocuğun bile görevlerine inancı azdı. Vivia bunu düşündükçe midesinin bulanmasından nefret ediyordu. Vaness'in kesinliğine pek sahip olmasa da, en azından biraz umudu vardı.

Pişmanlık yok. Devam edin.

Araba Güney Rıhtımı'na doğru ilerlerken *Iris* görüldü. Tüm Nubrevnan donanma gemilerinin keskin, gagaya benzeyen pruvasına sahip iki direkli bir yarım kadirga. Kürekleri çekilmiş, yelkenleri fora edilmiş şık bir yaratıktı ve onu görmek bile Vivia'nın göğsündeki düğümlerin -asla tam olarak çözülmeyen düğümlerin- çözülmesine neden oluyordu. *Iris* yıllarca Vivia'ya hizmet etmişti, önce Nubrevna nehirlerinde, sonra kısa bir süre denizde ...

Ve şimdi de Jadansi'ye. Onun ve Vaness'in sahip olduğu tek ev. Mülklerinin büyüklüğü, imparatorluklarının genişliği.

Atlar ve araba şakırdarak durdu ve Cam aceleyle kraliyet mensuplarının çıkmasına yardım etti. Vivia'nın yardıma ihtiyacı yoktu ama yine de kabul etti. Vaness'in ise kabul etmediğini fark etti. İmparatoriçe tamamen soğuk dış görünüşünün ardına çekilmişti ve Vivia'nın tahmin etmesi gerekirse, günün geri çok az konuşacaktı. Belki de yolculuklarının geri kalanında bile.

Vivia iskeleye doğru yürüdü. Burnuna katran ve tuz karışıyordu. Denizin esintisi saçlarını okşuyor, teninde geziniyordu. Derin bir nefes aldı. En yakınındaki denizciye ve ardından geminin kızına gülümsedi.

Cam ve Vaness onu takip etti ama Vivia bunu fark etmedi bile. Gözleri güvertede ikinci kaptanı arıyordu... *İşte oradaydı.* Geniş omuzlu ve geniş göğüslü olan bu adam da ailesinin cüppesinin sıcak mercan kırmızısını giyiyordu.

Vivia'nın davasının rengi haline gelmişti. Küçük ama sadık ekibinin rengi.

Vizer Erril Sotar aceleyle Vivia'ya doğru ilerledi. Toplantının nasıl geçtiğini sormadı ve Vivia onun da herhangi bir ilerleme beklemediğini kara gözlerinden anlayabiliyordu. Düğümler yine ortaya çıkmıştı.

"Sotar," dedi, ana kamarasını hedef alarak. "Bu gece yol açmak istiyorum. Eğer şanslıysak, ay doğmadan önce bu lanetli yerden kaçabiliriz."

zirveye ulaşır."

"Nereye gideceğiz?" Sesi sıcak bir baritondur. Tanıdık ve nazik. "Uzağa. Çok ." Bu bir cevap değildi ama verebileceğinin en iyisiydi.

Nubrevna bir seçenek değildi. Marstok daha da az. Güvenli bir şekilde demir atabilecekleri tek liman Korsan Cumhuriyeti Saldonica'ydı ve Vivia geçmişte korsanlıkla uğraşmaya istekli olsa da - doğru hedef verildiğinde - Lovats'ın Red Sails ve Baedyeds tarafından neredeyse yok edildiğini de görmüştü. İki kez.

Gerçek akıncılarla ittifak kurmaya hiç niyeti yoktu.

"Öyleyse gidiyoruz Kaptan." Sotar yumruğunu göğsüne bastırarak kamarasının kapısını açmak için ilerledi. Vivia ona kapıları açmasına gerek olmadığını defalarca söylemesine rağmen yine de açıyordu. Her seferinde.

Ve her seferinde Vivia'nın kalbindeki küçük yırtık daha da genişliyordu. Eskiden o kapıyı ona Stix açardı. Ve Stix onun emirlerini yerine getiriyordu. Ama Stix bir buçuk ay önce ortadan kaybolmuştu ve Cam ona yüzlerce kez - geri, ileri ve Vivia'nın istediği her yöne- eski yol arkadaşı ve Threadsister'ının Sirmayalılarda bir dağın içinde olduğunu... kendisine ait olmayan anılar yaşadığını ve şimdi Ryber adında bir Sightwitch'le birlikte olduğunu açıklamasına rağmen...

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmemişti.

Yine de artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Vivia'nın kardeşi Merik'in öldüğü ilan edilmişti ama sonra Lovats'ta canlı olarak ortaya çıkmıştı. Tüm hayatını yatıştırmak ve kendini kanıtlamak için harcadığı babası ona ihanet etmiş ve uğruna çok çalıştığı tahtı ele geçirmişti. Ve sonra Lovats'ın yeraltı şehrinin içinde gizemli bir şekilde sihirli kapılar açılmış ve akıncılar içeri dolmuş, ardından da Marstok İmparatoriçesi tahttan indirilmiş ama yıkılmamıştı.

Hayır. Bu dünyada hiçbir şeyin anlamı yoktu ve ister sel ister cehennem suları olsun, Vivia bununla barışmak zorundaydı. Stix geri gelmeyecekti. Merik geri gelmeyecekti. Unvanı gitmişti. Bu onun hayatıydı, her fırsatta somon balığı kıyafeti giymiş ve reddedilmişti.

Kamarasının ortasındaki masaya ulaştı. Haritalar gerilmiş ve ağırlıklandırılmıştı, minyatür gemiler ise masanın yükseltilmiş kenarına toplanmıştı.

Büyülenmemiş. Küçük bir servet harcadığı pahalı Aetherwitched minyatürleri kaybolmuş ya da yok edilmişti ya da Noden sadece Merik tarafından biliniyordu.

Vivia, Sotar kamarasının kapısını kapatana kadar bekledi. Vaness muhtemelen sık sık saklandığı güvertenin altındaki kamarasına çekilecek, Cam de mürettebatı yelken açmak için organize edecekti.

"Abluka kalkışınıza izin verdi mi?" Sotar sordu. Masada Vivia'ya katıldı ve onun Veñaza Şehri limanının dışındaki gemileri bir çizelge üzerinde sıralamasını izledi. Otuz dört savaş gemisi, Doge'un onayı olmadan hiç kimsenin girmesine ve çıkmasına izin vermiyordu.

"Hayır," dedi Vivia. "Ama isimlerimiz bizi ablukadan geçirdi. Bizi dışarı çıkaracaklar."

"Emin misiniz?" Sotar soğukkanlı kaşlarını kaldırdı ve bir kez daha Stix ile benzerlikler ...

Vivia'nın boğazı sıkıştı. Başını hızlıca sallamadan önce dudağını birkaç kez çiğnedi. "Bizi durduramazlar. Tahtlarımızı geri almamıza yardım etmeyi reddetseler bile biz bir kraliçe ve imparatoriçeyiz."

Zengin, iris mavisine boyanmış ikinci bir minyatür seti aldı. Bir tanesini limana, ablukanın batısına yerleştirdi.

"Biz," dedi. Sonra kalan iki tanesini yere bıraktı. "Bizim gemilerimiz." Birini Lovats'a yerleştirdi, işe yaramaz ve yok edilmiş. Diğerini Lejna'nın yakınına yerleştirdi. "İki ay önce Tilki bayrağı altında üç gemi gönderdim. Biri Saldonica'da ele geçirildi." *Ve Lovats'a deniz ateşiyle dolu olarak geri gönderildi.* Bu kısmı yüksek sesle söylemedi. Sotar biliyordu; Sotar da oradaydı. "Biri şimdi yelken açıyor ve üçüncüsü..." Sotar'a baktı. "Onlara saklanmalarını emrettim."

Yüz Adalar ve o zamandan beri emir bekliyorlar."

Sotar'ın dudakları büzüldü. Düşünceli, belki. Daha çok onaylamıyordu. Vivia'nın korsanlık girişimlerini biliyordu ve görmezden gelmişti. Tekrar konuştuğunda, basitçe, "Anlıyorum Kaptan. O zaman Cam'e sancağı getirmesini söyleyeyim mi?"

"Henüz değil." Vivia onun acımasız yüz ifadesiyle eşleşti. İki ay önce yaptığı şeyi hiç zevk almadan yapmıştı ama aynı zamanda çok da aceleci davranmıştı. Yiyecek ve silah için ne kadar çaresiz olsa da, ödül bu bedele değmemişti.

Bazen küçük tilkiler saklanacak hiçbir yeri olmayan deliklere kaçarken, bazen de kendileri, yavruları ve sevdikleri her şey için çok geç olmadan dönüp tehlikeyle yüzleşmek zorunda kalıyorlardı.

Eğer *o* an gelirse, Vivia Tilki bayrağını kaldıracaktı.

"Nubrevnan irisi iş görür," dedi Sotar'a, şu anda direkte dalgalanan sancağa atıfta bulunarak: kareli bir alan üzerinde mavi bir iris. "Şimdilik Kraliyet Donanmasıyız ve umarım bu bizi idare etmeye yeter."

BEŞ

Stacia Sotar kötü kokulardan payına düşeni almıştı ama Saldonica Korsan Cumhuriyeti yeni bir kazanandı. Lovats'ın çeşitli yerlerini geride bırakmıştı: Teknelerin çöp attığı Hawk's Way; çok sayıda insanın bakımsız, tek odalı evlere tıklandığı Skulks; ve hatta kelimenin tam anlamıyla başkentin pisliğiyle dolu Sarnıçlar.

Saldonica daha kötü kokuyordu.

Belki bu derme çatma limanı oluşturan denizciler, yağmacılar ve kumarbazlar hamamların korkaklar için olduğunu düşündüklerinden, belki de etrafı saran bataklıklardan sızan sülfür, en temiz insanı bile çürük yumurta kokusundan kaçamaz hale getirdiğinden. Ya da belki de Baile'nin Katliam Halkası'na girildiğinde tüm bu kokular bir araya geldiği içindir. Unutulmuş bir kalenin kalıntıları üzerine inşa edilmiş olan arenanın tabanı antik taştan, geri kalanı ise yukarı doğru uzanan ahşap iskelelerden oluşuyordu. Sekiz kule. Binlerce koltuk ve pis kokuyu süpürüp atacak çok az esinti.

Ryber burnunun altında bir demet kurutulmuş lavanta tutuyordu. Stix o sabah Halka'ya doğru yola çıktıklarında kendi lavantalarından almadığına pişman olmuştu. Kendisini savunmak gerekirse, kaldıkları Baedyed bölgesi *bu kadar* kötü kokmuyordu. Aslında kaldıkları küçük han, korsanlar tarafından işletilen bir liman için şaşırtıcı derecede tertemizdi.

Çürük yumurtalar hariç tabii.

Stix'in altındaki ahşap bank tıkırdadı. Bir sıçan çizmesinin üzerinden geçti - o günkü on dördüncü sıçan - izleyiciler günün kazananının ayrılışını izlerken ayak seslerinden rahatsız oldu. Yılda bir kez, kıtanın dört bir yanından insanları çeken büyük, şiddetli bir dövüş ringi dolduruyordu. Baile'nin

Katlîam Çemberi adı verilen bu çemberde yüzlerce mahkûm karşı karşıya getirilmişti.

Stix o olayı kaçırdığı için memnundu ve bugünkü daha standart dövüşte Ring'e para ve şan için giren gönüllü bir katılımcının yer almasından da memnundu. Bu durum, yüzlerce mahkûmun şu anda Halka'nın altında mahsur kaldığı, gelecek yılki Kıyımı beklediği ve tek suçlarının akıncılar geldiğinde bir gemide çalışmak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Günün kazananı Çekiç adındaki Taş Cadısı, tozlu Ring zemininden çıkarken zaferle kollarını havaya kaldırdı. Kollarından biri taştan yapılmıştı ama bu taş uzvu Yüzük'ün dışında her zaman takmazdı. Bazen içeride de takmazdı, çünkü Çekiç ne ile dövüşürse dövüşsün, Çekiç onu yere sererdi. Ring'in hüküm süren şampiyonuydu ve dövüşlerinde el değiştiren para Stix'in eski ekibini bir ay boyunca beslemeye yeterdi. Stix'in eski ekibinden on kişi.

Bugün, her biri bir kadirge kadar uzun ve neredeyse bir o kadar da geniş bir timsah sürüsünü yok etmişti.

Yeni gözlüklerine rağmen, Stix onun gidişini net bir şekilde izleyebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Ring'in dışına açılan üç ahşap kutudan birine yöneldi. Stix açık kapının diğer tarafında onu bekleyen kadını tam olarak seçemese de kim olduğunu biliyordu: bugün buraya gelmesinin sebebi.

Stix yanındaki Ryber'i dürttü ve Ryber başını salladı. Çok daha keskin gözleri ve bir Sightwitch yeteneği vardı: *Bir kez görüldü mü, asla unutulmaz. Bir kez duyuldu mu, asla kaybolmaz.* "Gidelim," diye mırıldandı Ryber ve Stix'le birlikte ayağa kalktılar. Ryber'in saç örgülerinin geri kalanından tek bir örgü kurtuldu - en azından o günkü onuncu örgü, her ne kadar onları geride tutmaya çalışsa da. Saldonica'nın sıcağı bir insanın uzun saçla uğraşması için fazla yoğundu. Stix kendi saçını düşük bir topuz halinde tutuyordu.

Ryber'in teni Stix'inkinden daha soğuk bir kahverengiydi ve Stix'e çocukken sevdiği parlatılmış gümüş aynayı hatırlatıyordu. Vücudu tay gibi olsa da, Ryber'in bol tunik ve pantolonunun altında saklı kasları vardı. Bu arada, sihirli gümüş gözlerinin ardında, Stix'in şimdiye kadar karşılaştığı en keskin zekâyâ sahipti.

Halka'ya girmenin bir yolunu bulmak için Korsan Cumhuriyeti'nde bir hafta geçirmişlerdi. Stix ya da Ryber aşağıdaki dövüşleri önemseydi için değil (Stix Çekiç'le bir dövüşe bahis oynamış, küçük bir servet kazanmış ve bir daha asla bahis oynamamıştı), Halka'nın *altında* yatan şeye erişebilmelerinin tek yolu bu olduğu için: bin yıl öncesinden kalma kalıntılar. Stix'i hiç dinmeyecekmiş gibi görünen seslerle çağıran harabeler. *Bu taraftan gel, gelmeye devam et.* Stix Cadı Toprakları boyunca bu sesleri takip etmişti çünkü onları susturmak için bildiği tek yol buydu.

Ve Stix'in tek istediği de buydu; sessizlik. Artık kendisine ait olmayan anıları haykırmak yoktu. Artık seslerin emrettiğini yapmak yoktu. Oltaya takılmış bir balık gibi onları takip etmek yok. İstediklerini yaptığında, görmesini istedikleri her neyse onu gördüğünde, bu çürümüş Hagfish deliğinden ayrılabilir ve tekrar evine dönebilirdi. Vivia'nın yanına, ait olduğu yere geri dönebilirdi.

O ve Ryber, homurdanan, küfreden ve daha hızlı hareket etmeleri için onları itip kakan seyircileri iterek geçtiler. Manzarayı engellemeyi bırakın. Üç kez lanet olası yoldan çekilin. Stix'in dişleri kenara fırladı. Stix'in Yarık Adam'da pek çok akşam birlikte vakit geçirdiği Nubrevnalıların en kabadayıları bile bu insanlara kıyasla daha düzenli görünüyordu.

Stix onları özledi. Vivia'yı daha da çok özledi.

Sıranın sonuna geldiklerinde, Ryber onları özel oturma alanına çıkan çürük merdivenlere götürdü. Orada Ringin Efendileri'nin özel locaları . Şimdiye kadar hiçbir Efendi Stix'e sponsor olmak istememişti. Onları ikna etmek için Waterwichery cephaneliğindeki her numarayı kullanmıştı; yerinde sis yaratmaktan ağızlarında su dondurmaya kadar. Ama tek yaptıkları ters ters bakıp "*Çok güçlü*" demek oldu. *Tek bir hareketinle her şeyi dondururken senin için nasıl bir dövüş tasarlayabiliriz ki?*

Stix onların olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Su üzerinde tam kontrole sahip biri için fazla spor yoktu ve gerçek şu ki Stix yenilmezdi. Tırmanamayacağı bir şelaleye, süremeyeceği bir dalgaya, yok edemeyeceği bir rakibe hiç rastlamamıştı.

Babası ona her zaman bu doğal gücün kendine aşırı güvenmesine yol açtığını, bir gün *seninle boy ölçüşemeyecek biriyle karşılaşacağını* söylerdi. Ve

Sonunda haklı çıkmıştı: Sesler Stix'e sinsice yaklaşmıştı, beklenmedik bir şekilde. Akıl almaz.

Şimdi buradaydı, gelmelerinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve hâlâ onlara karşı savaşıyordu. Hâlâ her gün kaybediyordu.

En yüksek iskeleyi koruyan akıncılar Stix'in bir altın sikke karşılığında geçmesine izin verdi ve o ve Ryber üstü kapalı geçitten hızla aşağı indiler. Pankartlar ve perdeler Stix'in görüş alanının bir köşesine takılıyordu; kalabalığın uğultusu kulaklarında uğulduyordu ama bu kadar yüksekte neyse ki boğuktu.

Noden'e şükürler olsun ki koku da boğuktu, tuzlu okyanus rüzgârı ahşap kalasları yalıyordu.

Çok geçmeden Stix ve Ryber geçitteki son özel kutuya ulaştılar; burada Yüzük'ün son Efendisi bekliyordu. Stix'in henüz tanışmadığı tek kişi. Buradaki iki muhafıza dörder altın verdi. İkisi içeri girmesine izin verdiği için, ikisi de son Efendi'nin şehre döndüğünü haber verdiği için. Sonra en uzun boylu muhafız alto bir sesle "Ziyaretçiler" diye seslendi ve Stix ile Ryber'i kapıdan içeri doğru itti.

Stix'in ziyaret ettiği diğer güverteler kadar ihtişamlı olmasa da, alan yine de ince kilimler ve minderlerle kaplıydı. Rüzgâr bel yüksekliğindeki korkulukları tekmeliyor, iki kenarı sivri kırmızı kumaş şeridini dalgalandırıyor. Teklifler, kahkahalar ve bir sonraki dövüş için beklenti kükremeleri taşıyordu - ve Stix'in büyüüne şarkı söyleyen nem taşıyordu. Nemin, körfezden gelen uzak deniz spreynin, bataklıktan gelen acı damlacıkların ahengi.

Uzun bir sandalyede Amiral Kahina Léon yatıyordu.

Piposunu emiyor, duman halkaları beyaz saçlı başını ve soğuk tonlu ceviz tenini çevreliyordu. Stix'e Nubrevnan donanma üniformasını hatırlatan kusursuz ütülenmiş bir ceket giymişti, ancak Lovats'taki kendi ceketini lacivertken Kahina'nınkı zengin, denizyıldızı kırmızısıydı ve Stix birden kendini yeni bir acemi gibi hissetti, terden yapış yapış olmuş beyaz bluzu ve kahverengi pantolonu içinde içtimaya katılamadı.

Evden özlediği bir şey daha vardı: kıyafetleri.

Kahina'nın yanında, taştan kolu gitmiş olan Çekiç duruyordu. Kızgınlığını gizlemeye çalışmadan Stix ve Ryber'e baktı. Stix'in gözlükleri yakından bakıldığında kehribar-kahverengi teni ve altı uzun saça sarılmış siyah saçları görünüyordu.

Fareastern kıtasının güneyinden gelen bazı gezginlerde gördüğü gibi kuyrukları vardı.

Hafif bir aksanla Dalmotti dilinde "Ben kavga etmem," deyince Stix'in kafası karışarak kaşları çatıldı.

Ancak Ryber onun imasını hemen anladı. "Buraya size rüşvet vermeye gelmedik." Stix'in önüne akıcı bir rahatlıkla geçti ve tecrübeli bir tüccarın özgüveniyle göğsünü kabarttı. Malının adı elbette Stix'ti.

Bu rolleri -eğitmen ve dövüşçü- o kadar çok oynamışlardı ki Stix'in artık rahat olması gerekirdi. Ama yeni kıyafetler giyer gibi rollere kolayca girebilen Ryber'in aksine, Stix kendini hep kaskatı hissetmişti. Görüsü yoktu; Nubrevna dışındaki dünyayı çok az görmüştü; Dalmotti dilinde konuşmak bile konsantrasyon gerektiriyordu çünkü neredeyse on yıldır pratik yapmamıştı.

"Sana hayatının savaşçısını sunmaya geldik." Ryber Kahina'ya Illryan tarzı bir selam verdi: yumruk alna, çene aşağıya doğru eğiliyordu. Ryber gibi Kahina'nın da köklerinin Illrya'ya dayandığını duymuşlardı. "Size Nubrevna'lı Stix'i takdim ediyorum."

"Nubrevna çubukları mı?" Kahina piposunu üfledi. "Adını hiç duymadım."

"Çünkü bu onun Katliam Halkası'ndaki ilk günü." Ryber yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Bir örgü daha serbest kaldı. "Şimdiye kadar sadece Lovats'ta dövüştü."

Bu doğruydı. Stix'in seyirci sporu her yedi günde bir Cleaved Man'de yapılırdı.

"Ona orada Su Kavgacısı deniyordu," diye ekledi Ryber. "Ve hiçbir dövüşü kaybetmedi."

Bu da doğru.

"Ve siz bu fırsatla yaklaştığımız ilk Yüzük Efendisisiniz."

Kesinlikle yalan.

Kahina burnunu çekti. "Başka bir Tidewitch. Halka'da onlardan çok var." Yer değiştirdi.

Stix bir adım öne çıktı. "Aslında ben bir Waterwitch'im. Tam bir Waterwitch." Bunu kanıtlamak için sağ elini Kahina'ya uzattı ve unvanını ona verdi

kancadaki yem gibi havada sallanıyordu. Cadı Mührü de orada asılı duruyordu; suyun tüm formları üzerinde tam hakimiyeti gösteren içi boş bir elmas.

Kahina durakladı. "Tam bir Waterwitch diyorsun." Bal karası gözleri Stix'in yüzünde keskinleşti. Saniyeler geçip gitti.

Ve Stix yavaşça rollerinin tersine döndüğünü hissetti. O yem oldu. Kaçamayacak kadar büyük bir balığın hedefi haline geldi.

Kahina piposunu ağzından çıkardı. Yeşim taşından bir başparmak yüzüğü göz kırptı. "Daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık geliyorsun."

Genelde çok dengeli olan Ryber -bir zamanlar gördüğü ve asla unutamadığı insanları taklit etmekte çok iyiydi- Stix'e açık bir şaşkınlıkla baktı.

"Hayır," dedi Stix. "Daha önce tanışmamıştık."

"Gerçekten mi?" Kahina yan yan gülümsedi. "O halde, Leydi Kader bugün sana iyilik yapıyor olmalı, çünkü tam sana göre bir fikrim var." Gözleri Stix'te kalsa da yüzünü Çekiç'e çevirdi. "Muhafızlara Kahina'nın Su Kavgacısı'nı yarınki arenada istediğini ."

Çekiç kaşlarını çatı ama itaatsizlik etmedi. Sadece koridora doğru yürüdü, kapının üzerindeki kırmızı kumaş arkasından sallanıyordu. Bu sırada Kahina piposunu tekrar ağzına götürdü. Kase kıvılcımlandı ve duman beyaz saçlarına dolandı.

Stix, Ryber'le birlikte Çekiç'in ardından çıkışa yönelirken *bir Ateş Cadısı*, diye düşündü. *Kimse Kahina'nın bir Firewitch olduğundan bahsetmemişti.*

Saldonica'nın Baedyed bölgesindeki hanlarına vardıklarında gün batımı olmuştu. Sokak lambaları yanıp sönüyor, akşam devriyeleri kalabalığı yönlendiriyor ve bir günlük iş, gecenin eğlencesine dönüşüyordu. Sesler Stix'in kafatasını zorluyordu, Yüzük'ten ayrıldığı için öfkeliydi. *Bu taraftan gel, gelmeye devam et.*

"Biliyorum," diye homurdandı onlara, kiraladıkları arabadan inip düzenli hana doğru sendeleyerek yürürken alnını tutuyordu. Merdivenleri çıkmak için Ryber'e yaslanmamış olsa da, üçüncü katta bir oda seçtiğine pişman olmuştu. O zamanlar özel gibi görünmüştü; şimdi ise imkânsız derecede uzak görünüyordu. Dar ve gıcırdayan basamakların yarısında turuncu bir tekirin bacaklarına dolanması hiç de yardımcı olmadı.

"Nereden geldin sen?" Ryber kediyi kucağına alarak mırıldandı. "Yüzük'ten gelen bir kaçak yolcu musun? Öylesin, değil mi?" Kedinin bir köşesi eksik olan kulağını okşadı ve Stix'in yüzündeki hafif dehşet ifadesi karşısında omuz silkti. "Kedileri severim. Ayrıca buralarda iyi şans getiriyorlar."

Bu inkar edilemez bir şekilde doğruydı, çünkü bir deyişe göre, *Altı parmaklı kediler fareleri uzak tutar*. Stix Saldonica'ya gelmeden önce bu deyişi hiç duymamıştı. Şimdi bu ve tekerlemenin geri kalanı gözlüklü gözlerinin inebildiği her yerdeydi. Hanın içindeki küçük tabelalarda, taverna kabinlerinin üzerindeki duvarlara oyulmuş, yüzüklere kazınmış ya da tüccarlar, korsanlar ve hancılar tarafından ezbere söyleniyordu.

Denizlerin Leydisi'nin üç kuralı vardır.

Fırtına görüldüğünde ıslık çalmak yok.

Altı parmaklı kediler fareleri uzak tutacaktır.

Ve her zaman, her zaman Baile'nin Katliam Halkası için gece kalın.

Saçma olsa da bir melodi eşliğinde söylendiğinde akılda kalıcıdır ve görünüşe göre her yıl arenadaki ana dövüş için kumarbazları Saldonica'ya çekmekte etkilidir.

Odaya girdikten sonra Ryber tekiri kapının yanına bıraktı ve Stix dönüşümlü olarak kullandıkları karyolanın üzerine yığıldı. Teknik olarak bu gece onun gecesi değildi ama Ryber'in itiraz edeceğini sanmıyordu. Seslerin neler yapabileceğini biliyordu. Kalp İpliği Kullen de benzer bir şeye katlanmıştı.

Başlangıçta, bu anılar Stix'in beyinde, görünüşe göre kendisinininkilerle birlikte yaşayan ruhlar tarafından taşınmaya başladığında, Ryber her şeyin hemen anlam kazanacağını ummuştu. "Birkaç anı," demişti. "Kullen'in tüm geçmiş yaşamlarını aynı anda hatırlaması sadece birkaç anı sürdü."

Stix *yeterince iyi* olduğunu düşünmüş ve seslerinin de aynı şeyi yapmasını sabırla beklemişti. Ama Stix'e her gün daha yüksek sesle bağırdıkları iki haftadan, bitmek bilmeyen baş ağrılarından ve uykusuz gecelerden sonra Ryber, Stix'in Paladin ruhunun Kullen'inkinden farklı olabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Belki kendi hayaletlerini serbest bırakmayı bitirmenin tek yolu seslerin istediğini yapmaktır: bu tarafa gel, gelmeye devam et.

Böylece, Stix için yeni bir gözlük de dahil olmak üzere Sightwitch Rahibe Manastırı'ndaki az sayıdaki eşyalarını toplayıp yola koyuldular

Güneydoğu. Önce Korsan Cumhuriyeti'ne. Sonra Katliam Halkası'na. Ve yakında, her şeyin kalbine gireceklerdi.

"En azından Yüzük'e erişim sağladık, değil mi?" Ryber karyolanın kenarına .

"Fiyatının buna değdiğinden emin değilim." Stix başının üzerine bir yastık çekti. Sesleri susturmadı ama ağırlığı rahatlatıcıydı. Yine de tekir karnının üzerine süründüğünde bu etki bozuldu. Yastığı kaldırdı ve ters ters baktı. "Seni ben davet etmedim."

"Buraya gel." Ryber kediye kucağına aldı ve birkaç pençesini kurtardı. "Sadece seni rahatlatmak istiyor. Ve bak! Altı parmağı var."

"O," dedi Stix, "altı parmağı var."

"O mu?" Ryber tekirin yüzüne baktı.

"Hye," diye mırıldandı Stix. Yastığı tekrar başının üzerine koydu. "Sesler bana onun bir kız olduğunu söylüyor."

"O halde adını Baile koymalıyız." Ryber, Stix'in daha önce hiç duymadığı şurup gibi bir sese geçiş yaptı. Hemen bundan nefret ettiğine karar verdi. Ya da belki de nefret ettiği sadece kelimelerdi, Ryber'in Stix'in bir Paladin olduğuna inandığını bilmek. Stix akıl sağlığını zar zor koruyabilirken Ryber'in her şeyi bu kadar kolay kabul ettiğini bilmek.

Her gece Noden'e zihninin tamamen kendisine ait kalması için dua ediyordu.

Kullen'gibi geçmiş varlıklara bölünmeyeceğini.

Bu kısım hakkında hiç konuşmadılar - Kullen'in gittiği ve geriye sadece eski bir öfkenin kaldığı gerçeği hakkında.

Stix ayrıca her gece Vivia'nın güvende olması için dua ediyordu. Serafin'in yönetimi ele geçirdiği haberi Saldonica'ya iki hafta önce ulaşmıştı ve Stix, Vivia'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda orada olmadığını öğrenmekten nefret etmişti. Ne tür bir Threadsister'dı o? Ne tür bir ikinci kaptan?

Stix'in göğsünün içinde açık bir yaraydı. Her zaman sızar, her zaman acı verirdi. Daha da kötüsü, onu dürtmeden duramıyordu. Ryber'le birlikte Sightwitch Rahibe Manastırı'ndayken de dürtmüştü. Yoldayken, Sirmayalılar ve ardından Tartışmalı Topraklar boyunca kasvetli bir yavaşlıkla seyahat ederken, . Ve şimdi burada, Saldonica'da Ryber'le birlikte her gün Halka'ya girmeye çalışırken de *dürtmüştü*.

Vivia, bir ay boyunca ortadan kaybolan Stix'in nerede olduğunu merak ediyordu. Stix, Cam'i sihirli kapılar ve akıncılar hakkında bir mesaj iletmesi için göndermiş olabilirdi ama çocuğun bunu başarıp başaramadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Vivia'nın ona inanıp inanmadığını bile bilmesine imkân yoktu.

Hagfishes'in yanında, Stix Nubrevna'dan hiç ayrılmamış olmayı diledi. Hye, kalmak onu farklı türden bir kâbusa sürükleyebilirdi; ona bağırان sesler ve su yüzüne çıkan anılar. Zihni olan biten her şeyi anlamıştı. Kalbi ise...

Sızan, acıyan, dürtmeden duramadığı bir kabuk.

Aklında Vivia varken Stix uyuyakaldı - özellikle de Vivia'nın tacını düşünürken. Stix onu sadece bir kez görmüştü, kimsenin bulamayacağı kadar karanlık, küçük, unutulmuş bir oyun odasında saklanmıştı. Vivia altın tacı garip bir dehşetle tutarken, Stix ona garip bir huşu ile bakmıştı.

O taç Vivia'ya aitti. O onundu ve her zaman da .

Stix'in dört bir yanı sık ormanlar ve beyaz tepelerle çevrilidir. Kar yağıyor ve yakınlarda bir nehir çalkalanıyor, karanlık suları taş bir köprüünün altından geçiyor.

Siyah kürklü bir adam ona doğru ilerliyor. Elinde gümüş bir kılıç parıldıyor. Başında gümüş bir taç parlıyor ve Stix ilk kez onun bir kral olduğunu anlıyor. O ve diğerleri asla yönetmek için yaratılmamış olsalar da, o bir Yüce Kişi gibi gücü ele geçirmiştir.

Adam Stix'in yanını işaret ediyor ve Stix bir dağın kalbindeki bu koruda yalnız olmadığını fark ediyor. Yine de başını çeviremiyor, gözlerini sadece sırt üstü yatan ve karnına bir bıçak saplanmış bir kadının olduğu tarafa kaydırabiliyor. Etrafında güçle parlayan gümüş havuzlar var. Büyü onun kanına karışmış ve ham büyüünün hareket ettiği yerde kayayı oyan yarıklar oluşmuş.

İki adım , dizlerinin üzerine çökmüş ve ağlayan, yüzünün yarısında yara izleri olan bir adam var. Stix'e bakar. "Özür dilerim."

Sorun değil, demek istiyor Stix, çünkü o adamı, Bastien'i seviyor. Yine de sözcükler gelmiyor; konuşmak için dudaklarını ayıramıyor.

Kale Kralı geldiğinde Bastien dönmüyor. Kale Kralı seslendiğinde dönmez, "Öfken söndü mü? Gazabın tamamlandı mı?" Kale Kralı kalçasındaki kılıcı açtığında da dönmez.

Ancak kral Bastien'in önünde durduğunda Bastien nihayet başını çevirir. "Seni bulacağım," diye hırlıyor. "Bir sonraki hayatta, ben-"

Kral onun kafasını keser. Adamın sözleri sona erer. Kafası yere uçar, kan püskürür ve gümüşe karışır. Sonra Kale Kralı karanlık bakışlarını Stix'in üzerinde sabitler. "Yakında her şey sona erecek," der kılıcı yay çizerek Stix'in boynuna çarpmadan önce.

Ancak kılıç taşa çarpıp çatladığında neden olduğu yerde kilitli kaldığını anlar. Ancak kılıç kayayı kestiğinde -üç vuruşta- granitle kaplandığını fark eder.

Sonra bıçak eti ısırtıyor.

En azından, ölmeden önce, Yüce Olanlar tarafından ezilen insanların özgürlüğüne kavuştuğunu düşünüyor. En azından o ve diğerleri ihanete uğramadan ve dünyaları sona ermeden önce bu küçük görevi başarmışlardır.

ALTI

İmparator'un tacı çok dardı. Henrick'in şakaklarındaki eti sıkıyor, neredeyse tenine ve kahverengi buklelerine karışıyordu. Sanki kendi vücudu onun etrafında büyümüştü. Safi onu Cartorra'da Iseult'nun yanında ilk kez gördüğünde fark etmişti. Sonra kısa süren düğün törenleri sırasında tekrar fark etmişti...

Ve o zamandan beri bu kutlamaların her gecesinde.

Safi'nin Hasstrel mavisini ve bobin danteliyle süslenmiş altın kadife elbisesi, ileriye doğru attığı adımlara uygun olarak etrafını sarıyordu. Domnalar ve domlar gücün rüzgârı altında buğday gibi eğildiler. El salladı. İnce bir gülümsemenin kırıntılarını sundu. Başparmağının etrafındaki yanık izi gecenin mum ışığında parlıyordu.

Henrick onun yanında, "Sandığın kadar korkunç biri değilim," diye mırıldandı. Kadının kendi koluna dolanmış olan kolunu okşadı. Tamamen performansla dayalı şefkatli bir hareketti bu. "Bunu zamanla anlayacaksın."

"Elbette İmparatorum." Safi el sallamaya devam etti.

Safi, iki hafta önce Henrick'le evlendiğinden beri her gece bu geçit törenine katlanmıştı. Ve iki ay daha her gece buna katlanmaya devam edecekti. Ancak bu gece önceki gecelerden farklıydı, çünkü bu gece Safi yanıyordu. Her baş sallayışının ve *evet, İmparatorum'un* altında öfkesine sarıldı. Artık gri katmanlar yok. Artık ışıksız, amaçsız bir hayat yok.

Henüz gerçek bir planı yoktu; sadece Henrick'in kemerindeki zincire ihtiyacı olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı, Henrick'in sadece birkaç saat önce saldırısını durdurmak için kullandığı zincire. Ve belki de daha önemlisi, zincirin altındaki İplik Taşı'na ihtiyacı vardı. *Onun* İpliktaşı. *Iseult'un* İplik Taşı. Kaybolmadan önce onlardan alınmıştı. Onlarla İplik Kardeşi'ni tekrar bulabilirdi.

Henrick şimdi bile, akşamki kutlamalar için giyinirken aynı kemeri takıyordu. Göze batmıyordu, gözden kaçması kolaydı. Safi'yi odanın sonundaki yükseltilmiş kürsüye yönlendirirken, "Gülümse," diye emretti. "Dünya izliyor."

Safi gülümsemek istemiyordu - ne Henrick'e ne de bir daha hiçbir erkeğe. Ama kendisine emredileni yaptı ve tüm salonun görmesi için dişlerini gösterdi. *Hepinizden nefret ediyorum*, diye düşündü en gösterişli sırtışını İmparator'a çevirmeden önce. *Ve sizi yok edeceğim*.

Henrick başını salladı, dudaklarındaki kıpırtıda onay vardı.

Odanın karşısındaki müzisyenlere saygısızca el salladıktan sonra tempolu bir melodi başladı. Henrick tahtına, Safi de kendi tahtına otururken soylular isteseler de istemeseler de dans etmeye başladılar. Tahtlar, sarayın bu eski taş köşesiyle çatışan kırmızı satenden yapılmış modern eklentilerdi.

Safi çocukken bu odayı muazzam ve ürkütücü bulmuştu. Şimdi bir mahkûm olarak burayı çok küçük, çok kalabalık ve korkunç derecede sıcak buluyordu. Cartorran soylularının her bir üyesi kutlama yapmak için buraya tıklılmıştı. Yine.

Çocukken çok farklı olan bir başka şey de buydu. Sonra Safi buraya gelip amcası Eron'un arkasına saklanmış, ne Henrick'in ne de Cehennem Ozanlarının sakladığı büyüü fark etmemesi için dua etmişti.

Hasstrel vergilerini ödeyebilmek için her yıl onu Praga'ya sürüklediği için Eron'dan nefret ediyordu. Her gece ortadan kaybolup kendini unutturacak kadar içtiği için ondan nefret ediyordu.

Ama iki ay önce Veñaza Şehri'nde Safi onun aslında bir sarhoş olmadığını öğrendiğinde her şey değişmişti. Aksine, Witchlands'e barış getirmek için karmaşık ve kapsamlı bir planı vardı - ta ki plan tamamlanamadan yakalanana kadar. Şimdi Cartorra'da bir yerde, vatana ihanetten hapisteydi. Ve ne kadar anlaşılmaz olsa da, bu gerçek sadece Safi'nin umurunda gibi görünüyordu. Mathew ve Habim için planın uygulanması Eron'un hayatından daha önemliydi.

Safi tüm planın saçmalık olduğunu düşünüyordu ve Eron, Dalmotti'den bu yana topladığı yüzlerce soruya sağlam cevaplar vermeden ölmeyecekti. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı. Şimdiye kadar sadece büyüü çalınmış ve Threadsister'ı çok uzaklarda kaybolmuştu.

Hepinizden nefret ediyorum, diye düşündü Safi dansçılar geçip giderken. Bu gece, dans ve müzikle geçen ilk haftalara kıyasla daha sakin bir geceydi. Halka açık bir ziyafet yoktu ve salonu ağır geleneksel marşlarla çınlatan tam bir orkestra yerine, nefesli ve yaylılardan oluşan bir sekizlinin sesi, yüzlerce sesin ve ayak seslerinin arasında zar zor duyuluyordu.

Bu ayaklardan ikisi Dom fon Grieg'e aitti ve Safi'yi gördüğünde onu dramatik bir şekilde selamlama ve *topraklarının hala onun elinin altında gelişmekte olduğunu* bildirme fırsatını asla kaçırmıyordu. Safi, yanından geçip giderken ona gülümsedi, bir kır dansının bu modern yorumunda şaşırtıcı derecede zarıftı. *Seni yok edeceğim*, diye düşündü, iyi bir önlem için ona bir göz kırptı.

Safi'nin sevincine rağmen, adam bir adım bile atmadı. Ortağı bir komşuya çarptı ve birkaç kişi kızgınlıklarını haykırdı - bu da Safi'nin daha da geniş gülümsemesine neden oldu. Evet, bu öfke *çok lezzetliydi*.

İmparator, "Bu gece dans edeceksin," diyerek onun düşüncelerini ve gülümsemesini dağıttı.

"Majesteleri?"

"Yeğenim daha sonra soracak ve siz de kabul edeceksiniz."

Safi gözlerini kırptırdı. Anlayabildiği kadarıyla bu bir şaka değildi. Henrick'in yüz ifadesi değişmemişti; her zamanki gibi sinirli ve sıkılmış görünüyordu.

Iseult'nun gidişinden beri Leopold her gece Safi'yle dans etmek . Safi her gece bunu reddetmişti çünkü abartısız söylüyorum, onunla dans etmektense kendi ayak tırnaklarını sökmeyi tercih ederdi. Ya da onunla bir daha konuşmayı.

Henrick'in ona neler yapabileceğini fark etmişti ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi bile, İmparator'un Cehennem-Bard güçleri Iseult'u gün be gün takip ederken, Leopold müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı.

Ancak tek söylediği şeydi: "Burada kalmayı tercih ederim, İmparatorum."

Henrick içini çekti ve ağırlığını kaydırıldı. Tıpkı tacı gibi tahtı da çok dardı. "Leopold her gece sana soruyor." Bir elini altlarındaki dansçıların bulunduğu, Leopold'un çilek buklelerinin parıldayıp döndüğü zemine doğru salladı. "Saray fark eder. Mahkeme konuşuyor. Neden reddettiğini merak ediyorlar."

Safi'nin topuğu elbisesinin altına vurdu. "Lütfen beni zorlama."

"Oh, ama yapacağım." Henrick'in dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Kemeriyile oynadı, bariz bir uyarı gibiydi. "Bu gece teklif ettiğinde kabul edeceksin. Başka tartışma yok."

Safi'nin topuğu hareketsiz kaldı. Öfkesi daha da alevlendi. "Elbette İmparatorum." Göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Leopold kendi zamanının geldiğini hissetmiş olmalı ki, Safi'ye bir bakış attı. Safi ilk kez gözlerini kaçırmadı. Onun yerine kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedi, güzel bir gülümsemeydi çünkü Leopold'un yaptığı her şey güzeldi. Sonra dönüşü onu alıp götürdü.

Birkaç dakika sonra, mevcut dans sona erdi ve Leopold kürsünün önünde belirdi. Gümüş kadife giysiler içinde, kıvrak ve zarif görünürken aynı zamanda pistteki diğer tüm erkeklerden daha erkeksi ve erkeksi görünüyordu. Safi, Aetherwitched terzisine iyi para ödendiğini umuyordu.

"İmparatoriçem." Her gece olduğu gibi alçak sesle eğildi. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız?"

Onun bu gece evet diyeceğini biliyordu. Safi bunu onun deniz yeşili gözlerinin parıltısından anlayabiliyordu. Dilinin beklentiyle üst dişlerinin üzerinde gezinmesinden.

O dişleri sökebilmeyi diledi.

"Evet," dedi basitçe. "Hadi dans edelim." Ve bu sözlerle birlikte ayağa kalktı. Salon bir anda dikkat kesildi. Sesler yumuşadı ve tüm gözler ona çevrildi.

Ona bunu yaptırdığı için Henrick'e lanet olsun. Israrla istediği için Leopold'a lanet olsun ve onu buraya, hapsedilmiş ve Threadsister'ından ayrı düşmüş olarak getiren her yalan, her hile için Leopold'a lanet olsun.

Leopold, Safi kürsünün sonuna ulaştığında ona elini uzattı ama Safi başı dik bir şekilde onun yanından süzülerek geçti ve yerde, kocasının izleyebileceği en önde ve ortada bir yer kaptı. Beklerken Henrick'e küçük bir gülümseme bile fırlattı. Bu alanı *o* kontrol ediyordu; Leopold ona gelmek zorundaydı.

Gölgelerin arasından yaylı çalgıların sesi yükselmeye başladığında Safi'nin yanına geldi ve dans başladığında Safi'ye belli belirsiz bir selam verdi. Zor bir dans değildi - Cartorra'da popüler olan daha karmaşık düzenlemeler vardı

-Ve Leopold adım atarken rahattı. Zarif bir şekilde hareket ediyordu çünkü başka türlü hareket edemezdi. Bir dizi adım ve dönüş, zıplama ve dönme onları odanın etrafında geniş bir daire çizmeye yöneltti. İkinci dönüşlerinde tahtının üzerinde kambur duran Henrick'in yanından geçerken Leopold, "Neden bu gece?" diye sordu.

"Çünkü amcan bana emretti."

"Anlıyorum." Leopold ve Safi kısa bir ayrılırken bir duraksama oldu. Sonra: "Bu sabah neler olduğunu duydum."

Elbette vardı. Leopold'un casuslarının casusları vardı. Henrick gibi, Leopold da onu bir züppeden başka bir şey olmadığına inandırmıştı. İyi giyimli, iyi konuşan bir züppe ama yine de bir züppe. Gerçekte, yetiştirme ve performans konusunda amcasından bile daha iyiydi.

Safi en zarif gülümsemelerinden birini sunarak, "Seni öldüreceğim," diye cevap verdi. "Henrick'i öldürdüğümde seni de öldüreceğim."

"Bu sırayla yaptığınız sürece," dedi Leopold yumuşak bir sesle, "karışmayacağım." Ayrıldıklarında yine durakladı. "Başka bir emir verirsen," diye devam etti Leopold yeniden bir araya geldiklerinde, "seni özgür bırakamam."

"Yalan," dedi Safi ve büyüünün onaylanmasını bekledi. Ama hiçbir şey geri gelmedi çünkü geri gelecek hiçbir şey yoktu ve geri kalan günleri boyunca da olmayacaktı. Yine de, "Söylediğin her şey yalan Polly," diye eklerken mutlak bir kesinliğe sahipti.

"Her şey değil." Kaşları kalktı. "Örneğin, sol cebinizde sizin yaptığınız bir cihazı düşürdüm. Gerçeği yalandan ayırabilen bir mercek."

Safi bir an tökezledi; Leopold onu yakaladı. Onu güzel bir dönüşle geçirdi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Leopold. "Üzgün görünüyorsun."

Üzgünüm, diye hırlamak istedi. Onun yerine güldü. Yaratabileceği en pırıltılı, en keyifli kahkahayı attı.

Leopold, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Onu bana Mathew gönderdi," diye cevap verdi. "Ve eğer dans etmeyi kabul etseydin onu sana haftalar önce verecektim."

"Yalanlar," diye tekrarladı ama bu kez o kadar emin değildi. "Bana ihanet ettin. Iseult'a ihanet ettin."

Cevap olarak sadece "Cebini kontrol et" dedi ve birkaç dakika sonra Leopold'un ayak sesleri -ve Safi'ninkiler de- müzikle birlikte yavaşladı. Onu son bir kez kendine doğru çekerken fısıldadı: "Ben senin tarafındayım Safiye, her zaman da öyle oldum."

Teller ve nefesliler yumuşayarak sessizliğe büründü. Leopold, Safi'yi tahtın hemen önünde serbest bıraktı. Henrick yeğenine başını eğdi ve Leopold da ona karşılık olarak eğildi. Safi aceleyle kendi tahtına geri dönmeden, hatta Gerçeklik merceğinin gerçekten oraya düşüp düşmediğini görmek için cebini yoklayamadan, bir emir onu delip geçti.

Soğuk ama kemikleri sıkıyor. Net, ama aşırı gürültülü değil. İmparator *yine* zihninde şöyle dedi. *Tekrar dans edeceksin.*

Safi reverans yaptı, dişleri gıcırıyor, öfkesi yeniden alevleniyordu. Birkaç dakika sonra, şimdi kendisine yaklaşmakta olan genç ve güzel domnaya döndü ve bir sonraki dansa geçti.

Dünya İyileştikten Dört Gün Sonra

Tüylü ve kıvrak, sessiz ve vahşi, beyaz kış pelerinini giymiş bir gelincik, ormanlık arazide Iseult'ya doğru ilerliyor. Dişlerinin arasında sayfalar var.

Iseult tepki veremeyecek kadar şaşkındır. Herkes uyurken Hasstrel kalesini terk etmiştir. Sadece Safi biliyordur ve o da asla ifşa etmez. Yine de Iseult dikkatli olmalı. Fon Grieg, Hasstrel topraklarının her yerine muhafızlar yerleştirmiştir. Safi'nin teslimiyetinin gerçek olduğuna güvenmiyor ve Safi'nin yanındaki Nomatsi kızına da kesinlikle güvenmiyor. Cahr Awen olsun ya da , Iseult'a güvenilmez. O farklı, o öteki ve Boşluk'la bağlantılı bir güce sahip.

Gelincik Iseult'a ulaşır. Ağzından kağıtları düşürür. Yıpranmış, kirlenmiş ve yassılaştırmış kağıtlar donmuş toprağa karşı solgun duruyor. Ay ışığı yok ama yıldızlar parlıyor ve Iseult görebilecek kadar uzun süredir karanlıkta. Solunda kıştan çıplak kalmış bir meşenin düğümlenmiş kökleri var. Sağında, buz gibi bir esintiyle hışırdayan, yaprak dökmeyen çitler uzanıyor.

Gelincik Iseult'a bakarken ve Iseult da bakarken sayfalar da hışırdıyor. Yaratığın parıldayan gözlerinde bir hayvandan çok daha fazlası var. Bu bir ayak işi için gönderilmiş eğitilmiş bir evcil hayvan değil; bu hayvanın duyguları var. Ve bu hayvan bekliyor.

"Kimsin sen?" Iseult soruyor, ancak bir yanı -bir dağın içindeki cevher damarları gibi derin bir yanı- cevaptan zaten şüpheleniyor.

Sonra şatoda olduğu gibi gelir: Iseult'nun zihnini boğan ve düşüncelerini örten görüntüler.

Poznin. Rüzgar Kuyusu altı meşe ile çevrili, etrafı yarılmış.

Yuvarlak duvarları ölü çiçekler ve sarkan keçe parçalarıyla süslenmiş bir kule atölyesi.

Esme'nin, "Baykuşlar mı yoksa kaleler mi?" diye sorduğu, Tartışmalı Topraklar'daki unutulmuş bir harabenin içinde yorgun ve bitkin bir halde duran Iseult'un yüzü.

Ve son olarak, sansarın sayfalarını kopardığı yıpranmış bir günlük.

Iseult'nun nefesi tıslıyor. İçindeki her şey soğudu; tenine değen kıştan daha soğuk. Ölümün kesinliği ve Trickster'in sonsuz oyunları kadar soğuk. Çünkü bu olamaz. Basitçe olamaz.

Sonra Iseult'nun zihninde başka bir görüntü belirir ve bunun doğru olduğunu anlar.

Çok ama çok doğru.

Bir bıçak Esme'nin sırtına saplanır, eskiden yaralı olan bir Kuzeyli tarafından. Nubrevna Prensi ona ihanet etti. Bu Kuzeyli ona ihanet etti ve şimdi kan, her yerde kan var. Şimdi dünya yok oluyor.

"Esme?" Iseult fısıldıyor ve gelincik mırıldanıyor. "Ama... nasıl?"

Gelincik cevap vermiyor, bunun yerine sayfaların üzerinde sürünüyor. Kâğıtlar çatırdıyor ve Iseult, Esme'nin onlardan bakmasını istediğini anlıyor.

"Çok karanlık." Iseult boş gökyüzünü işaret ediyor. "Onları içeri götürmek zorundayım-"

Gelincik gıcırıyor, kesin bir hayır diyor ve sayfaları tekrar karıştırıyor. Burada, der gibi görünüyor. Bunlar sadece burada okunabilir.

Iseult kaleye doğru bakar. Bu mesafeden bakıldığında dallar arasındaki soluk ışıklardan başka bir şey değildir. Hiçbir ip yaklaşıyor ve Safi'nin endişelenmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek. Ne de olsa Iseult birkaç gündür gece yürüyüşleri yapıyor.

Kemiklerinin harekete ihtiyacı var. Ruhunun sessizliğe ihtiyacı var.

"Evet," diyor Iseult sonunda ve en üstteki kâğıdı eline alıyor. Yer yer yırtılmış ve ortası hafif nemli, minik diş izleri buruşmuş. Gözlerini kısarak birkaç dakika baktıktan sonra nihayet bir diyagram görebiliyor: bir tarafta kaba saba figürler, diğer tarafta tek başına bir figür, uzanan çizgiler. Resmin etrafına düzgün bir el yazısıyla kelimeler karalanmış, ama Iseult'un Arithuanian dilini tanıması biraz zaman alıyor - garip bir Arithuanian dili, sanki yüz yıl önce yazılmış gibi ...

Ya da binlercesi. Anlayış onun üzerine çöküyor; içindeki soğuk derinleşiyor. "Bu Eridysi'nin günlüğü," diyor ve Esme gelincik başını sallıyor.

Birdenbire gecenin karanlığı Iseult için hiçbir şey ifade etmemeye başlar. Birdenbire, okumayı bırakamıyor. Her kelimeyi, her illüstrasyonu, bin yıl önce kullanılmış bir kalemin her vuruşunu yutarak. İşte yarılmanın tanımı.

Burada İplikleri serbest bırakmanın bir açıklaması var, böylece zihne musallat olan hayaletler haline gelmiyorlar. Burada Kopmuş İpliklerin nasıl tutulacağı ve kontrol edileceğine dair bir açıklama ve burada da uzaktan yarma işlemine bir giriş var.

Rüya yürüyüşü için bir rehber ve hatta ölüleri yeniden canlandırma konusundaki başarısız girişimler hakkında küçük bir parça bile var. Elbette bunların hepsi gözlemsel notlar, çünkü Eridysi bazı sihirlerle dokunabilmiş olsa da bir Büyücü cadı olmamıştı.

Ama Iseult için bunun bir önemi yoktu, çünkü Eridysi'nin gözlemlediği kişi bin yıl öncesinin Boşluk Şovalyesiydi. Adı Portia'ydı ve yarma, dokuma, kırma ve bağlama yeteneğine sahipti. Hatta ilk Tezgâhı bile yapmış, sonunda Cehennem Ozanları insanları bağlamıştı.

Ve Eridysi'yi her adımını izlemeye, her ayrıntıyı kaydetmeye zorladı. Şimdi tüm yöntemleri, tüm deneyleri, Boşluğun gücü hakkındaki tüm düşünceleri - Iseult'un içinde yaşayan güç- Iseult'un okuması için yazılı.

Bunun günlüğün sadece bir kısmı olması dışında. Sadece birkaç çalıntı sayfa.

"Gerisi nerede?" Iseult son hasarlı kâğıda geldiğinde soruyor. Burnu uyuşuyor; parmakları zaten uyuşmuş.

Iseult'un zihninde Poznin'in, Esme'nin kulesinin bir görüntüsü belirir ve anlamı açıktır. Iseult daha fazlasını öğrenmek istiyorsa Poznin'e gitmelidir. Orada, tıpkı Esme'nin yaptığı gibi öğrenebilir. Gelinciğe dönüşen kızın geride bıraktıklarına sahip çıkabilir.

"Ben... yapamam." Iseult için bunu yüksek sesle söylemek şaşırtıcı derecede zor. Kendi gücünü anlamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Daha önce hiç kendisinininki gibi bir büyüye sahip başka biriyle birlikte olmamıştı.

Onunki gibi bir büyüü vardı.

"Safi'yle kalmak zorundayım. Ama sana ne oldu Esme?" Iseult çekingen bir el uzatıyor ve gelincik ona sokuluyor. Bir an için kendini insandan çok vahşi hissediyor.

Sonra görüntüler yeniden başlar.

Karanlığa bürünmüş bir adam, uzun boylu ve kıvrak, yüzü yok ve sadece gölgeden yapılmış uzuvları var. Şekilsiz elleri Esme'yi önce Nomatsi dilinde "Her şey çabucak bitecek," diyor. Isı vücuduna yayılıyor.

Soğuk da. Geriliyor ve büzülüyor, acısız ama hiç bilmediği kadar acı çekiyor. Ama söylediği gibi, her şey çabucak biter. Görüşü değişir; eski dünya yok olur ve yeni bir dünya başlar.

"Onu bulun," diye emrediyor. "Karanlık vericiyi bul ve onu güvende tut."

Iseult anılar kaybolurken sertçe içine çeker. "Kim..." Bir yudum hava daha. Bu acıyı sanki kendi derisi yeniden düzenlenmiş gibi hissetti. "Kimdi o?"

Esme omuz silkiyor gibi görünüyor. Bilmiyor ve umurunda da değil. Bir zamanlar genç bir kadın -bir zamanlar Kuklacı- olmasına rağmen şimdi küçük bir beyni olan hayvan. İnsanlığının bir kısmı kalmış ama hepsi değil.

Iseult'nun eline doğru eğiliyor, sırtını kaşımak için neredeyse kedi gibi bir arzu duyuyor. Sayfaları inceleyin, der gibi. Sonra Poznin'e gideceğiz.

Iseult iç çekiyor, dudaklarından buharlar çıkıyor ve yapmaması gerektiğini bildiği halde kendini yırtık sayfaları bir kez daha kavrarken ve tekrar okumak için yüksekte tutarken buluyor. Öğrenmek istemiyor. Koparmak, koparmak, bükme ve koparmak istemiyor ...

Ama yapmak zorunda. Bu ona Ay Anne tarafından verilen büyü. Kendini ve Safi'yi koruyabilmesinin tek yolu. Tüm hayatını bir Threadwitch olmaya çalışarak, güçsüz ve bir kenara atılmış olarak geçirdi. Attığı her adımda tökezliyor ve Safi'ye yük oluyordu. Şimdi Iseult, Esme'ninki gibi bir büyüye ve bu günlükteki açıklamalara sahip. Daha önce bununla hayatlar kurtarmıştı; belki bunu nasıl yapacağını tekrar öğrenebilir.

Iseult ikinci bir iç çekişle meşe ağacının yanındaki bağdaş kurduğu koltuğa yerleşiyor. Esme kucağına kıvrılıyor ve gölgeler onları tamamen gizlerken, Iseult bir Voidwitch'in bin yıl önce ne yaptığını inceliyor.

Ve bir sonraki Kuklacı olmak için neler gerektiğini araştırıyor.

YEDİ

Iseult uyumak istememişti ama yorgunluğu inkâr edilemezdi. Aslında bu şaşırtıcı değildi, son iki aydır çok az uyumuştı.

Aptal. Iseult sansara bu gece nöbet tutacağına dair söz vermişti; o uyurken kimsenin ortaya çıkmamış olması büyük şanstı.

Yine de kabuslar gelmişti. Hep gelirlerdi. Ancak bu gece ona musallat olan, Yarılmışların ya da öldürülenlerin yüzleri değildi. Safi'ydi, evlenmeden ve büyüsü yok edilmeden bir hafta önce. Iseult o kadar bencilce kendine odaklanmıştı ki, daha basit günlere duyduğu özlem ve Cartorra'nın kalıcı gözlerine duyduğu nefret onu o kadar bencilce *tüketmişti* ki, hazır değildi.

Bu hayattaki tek görevinde başarısız olmuştu: Threadsister'ını korumak çünkü ona söylendiği gibi, *kimse Safi'yi Thread ailesi gibi koruyamazdı*.

"Geliyorum," diye fısıldadı kulübenin gölgelerine. Baykuş onun yanında uyuyordu, iplikleri uykuyla solmuştu, gelincik ise yanında kıvrılmıştı. "Geliyorum." Iseult göğsünde yuvalanan kurtçukları itti ve yakındaki bir feneri bulmaya çalıştı. Gıcırdadı, yağı şıpırdadı. Uykuya dalmadan öncekinden daha az yağ vardı. *Aptal, aptal.*

Iseult ayağa kalktı. Baykuş uyanmadı ama gelincik uyandı. Iseult'yu masaya kadar takip etti ve Iseult'nun yün tuniğinin içinden bir rulo yırtık pırtık kâğıt çıkarmasını ısıltılı gözlerle izledi. Yırılmış, sudan zarar görmüş ve yassılaşmış bu sekiz günlük sayfası Iseult'un kurtuluşu olmuştu. Ve laneti. Ateşin üzerindeki son çubuk. Ay Ana'nın ışığından uzaklaşan son adım.

Gözleri kısa bir süreliğine elindeki siyah daireye kaydı. Mürekkep tüm ışığı emiyordu; ölüme açılan küçük bir kapı. Witchmark ustası dövme yapıldığında canı yanmıştı ama Henrick'in ona ve Safi'ye söylediği gibi: *Dünya sizin kim olduğunuzu bilmeli. Dünya burada, bu sarayda Cahr Awen'in yaşadığını bilmeli.*

Iseult ve Safi buna uymuşlardı çünkü İmparator'a görmeyi beklediği şeyi vermenin keseyi daha kolay kesmelerini sağlayacağını düşünmüşlerdi. Ne kadar da yanılmışlardı. *O da ne* kadar yanılmıştı. Praga'ya Safi'nin amcasını bulmak ve onu bir hain olarak ölümden kurtarmak için gitmişlerdi. Bunun yerine Safi bir Cehennem Ozanı'na dönüştürülmüş ve Iseult kaçmak zorunda kalmıştı.

Iseult sayfaları düzeltti. Gelincik, Eridysi'nin günlüğünü parçalara ayırırken hiç de zarif davranmamıştı ve seyahatin getirdiği yıpranma da vardı. Esme, Iseult'yu aramak için bataklıkları, dağları, çiftlikleri ve ormanları aşmıştı.

Eksik olan çok şey vardı. Iseult'un bilmediği ve kendi başına çözemediği çok şey vardı. Gelinciğin zihinsel imgeleri ona rehberlik etse bile, Iseult'un daha fazla kelimeye, daha fazla diyagrama, daha fazla açıklamaya ihtiyacı vardı.

Bana günlüğün tamamı lazım. Ama Poznin hâlâ en az üç hafta uzaktaydı. Muhtemelen atlarla bile bir aya yakındı. Bu da bir ay daha Iseult'un öğrenmesi gereken tek şeyin bu sekiz sayfa olduğu anlamına geliyordu.

"Rüya yürüyüşü," dedi Iseult tek bir sayfayı kaldırarak. Bu sayfalarda Eridysi'nin kendi başına yapabildiği tek beceri buydu. Iseult bunu daha önce de yapmıştı, o İpliktaşı'na, Safi de onunkine sahipken...

Ama Henrick onlardan her şeyi aldığı gibi o taşları da almıştı. Eridysi rüyada yürümenin ve kişisel bir eşyası *olmayan* birini bulmanın yollarını yazmış olsa da, Iseult bunu başaramamıştı. Aramak için Rüya'ya bile girememişti.

Belki bu gece farklı olabilirdi.

Avuçlarını uyluklarının üzerine koyarak birkaç uzun, rahatlatıcı nefes aldı. Gözlerini fenerin alevine bıraktı, görüşü odaklanmıyordu. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.* Aeduan'ın ona meditasyon yapmayı öğretme şeklinden pek de farklı değildi.

Aeduan. Onu düşünmek zihninin yanlara doğru dönmesine ve nabzının yükselmesine neden oldu. Gümüş tılsımını Manastır'da bir yerde kaybetmişti.

Aeduan'ın onu bulamayacağı anlamına geliyordu. Onu bir daha asla bulamayabilirdi ...

"Hayır," diye tısladı. Her zaman böyle olurdu. Eğer aklı Aeduan'a doğru gitmezse, Safi'ye doğru dönerdi. Ya da Prens Leopold'a ve onun altında sakladığı katman katman sırlara. Ya da bazen Evrane'ye ve Manastır'da onu kontrol eden tuhaf ele geçirilmişliğe.

Iseult bir iniltiyle masadan uzaklaştı. Netliğe ihtiyacı vardı. Tıpkı Eridysi'nin açıkladığı gibi, ona rehberlik edecek bir odak ögesine ihtiyacı vardı.

Sonra aklına geldi: deneyebileceği yeni bir aç. Daha önce aklına gelmemiş farklı bir yaklaşım. Düşük bir ihtimaldi ama bu noktada kaybedecek neyi vardı ki? Ayrıca, Trickster ya da Kötü Kuzen bugün onu izliyordu.

Belki de hâlâ verecek bazı nimetleri vardı.

Iseult ölü adama baktı. Son anlarında huzurlu görünüyordu, teslimiyet içine girdiğinde. Kan ve bağırsaklar olmasa uyuyor olabilirdi.

Gece yarısıydı; ay yüksek ve dolunaydı. Iseult'un annesi buna İplik Söndüren Gece derdi. *Ay Ana'nın ışıltısı tüm renkleri silip süpürdüğünde geriye sadece iplik kalır. Sadece işimizi bırakır.*

Bunun Iseult'a pek bir faydası olmamıştı. O zamanlar, en çok istediği, annesinin en çok istediği zamanlarda bir Threadwitch olmamıştı. Ve şimdi de kesinlikle bir Threadwitch değildi. Weaverwitchliği bile burada işe yaramıyordu. Adam yeniden canlandırılmayacak kadar ölüydü (Iseult bu büyüü henüz denememişti) ve Yarılmışların Kopmuş İplikleri onda yoktu.

Onun istediği bir şeye sahip olan soğuk bir cesetten başka bir şey değildi.

Iseult nefesini tutarak onun yanında diz çöktü. Kamptan çaldığı eldivenleri daha iri bir insan için tasarlanmıştı ama hazır olmadan zincire dokunma riskine girmektense beceriksiz olmak daha iyiydi.

Ona dokunmak sadece canını yakmakla kalmıyor, aynı zamanda onu İmparator Henrick'e anlamadığı bir şekilde bağlıyordu. Bunu tamamen kazara keşfetmişti.

Bir hafta önce bir Cehennem Ozanı öldürdükten sonra. Ve teoride tüm Cehennem Ozanları Henrick'e, Henrick de Safi'ye bağlı olduğuna göre, belki de ...

Lütfen, diye dua etti Iseult parmaklarını altın zincirin etrafından geçirirken. Cesedin derisi zincirin arkasında . Kampta bulduğu uyluk kılıfından çıkardığı küçük bir bıçakla kesmeye başladı. Kesmiş, kesmiş ve kesmiş. Çekti, bükte, çekti. Ama nafile. İlmik tıpkı tahta kafir tasmaı gibiydi: çıkarılamıyordu.

Iseult aksini hararetle ummuş olsa da bunun bir olasılık olduğunu biliyordu. Ve midesinin onu izin veremezdi. Endişeler ve pişmanlıklar eski Iseult'a aitti. Eşarpların ve kukuletaların içine saklanmış olana. Kim olduğuna, kim olması gerektiğine başkalarının karar vermesine izin veren.

O yaşlı Iseult sayısız hayatı mahvetmişti. Dokunduğu her şey çözüldü. Kimi sevdiyse ikiye bölünmüştü.

Ama artık değil. O artık bir Kuklacıydı ve Kuklacılar pişmanlık duymazdı. Şimdi Iseult ne istediğini çözdü. Şimdi kimi ikiye böleceğini seçti.

Kopar, kopar, bük ve .

Evet, gelincik zihninde mırıldandı ve Iseult ilk kez onu dışarı itmedi.

Bıçağı kalçasına yerleştirdikten sonra Iseult kılıcını kınından çıkardı. Onun kılıcını. Nişan almak için birkaç temkinli hamle yaptı... Sonra tüm gücüyle boynuna doğru savurdu.

Şok dalgaları Iseult'nun kollarında patladı ama omurgayı kesmeyi ve bıçağı neredeyse diğer taraftan çıkarmayı başardı. Kafası yana doğru düştü ve gözlerini dikmiş bakarken baş aşağı asılı kaldı. Sadece birkaç kas ve sinir teli onu tutuyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ama nedenini bilmiyordu. Ne de olsa adamı öldürmüştü ve o zaman özür dilememiştir.

İki deneme vuruşu daha yaptıktan sonra bıçağı bir kez daha savurdu. Bu sefer kolayca kaydı. Kafa korkunç düşüşünü Cehennem Ozanı'nın kalçalarının yanında tamamladı ve şu anda uyuyor gibi görünmüyordu.

Iseult, başparmağını altına sokarken onun ölü bakışlarından dikkatle kaçındı. Yukarı doğru kaydı, boynunun yırtık pırtık kenarlarını geçti.

omurgasının sivri kalıntısı. Sonra tamamen koptu. Iseult eldivenleriyle kanı temizledikten sonra zinciri pelerininin cebine soktu ve kampa doğru yola koyuldu.

Arkasına bakmadı.

Çok geçmeden bir kez daha kulübede, masanın ve günlük sayfalarının önündeydi. Gelincik, Baykuş'un yanındaki yerinden ona ters ters baktı. Iseult'ya katılmak istemişti ama Iseult onu geride kalıp nöbet tutması için zorlamıştı.

"Yeni bir planım var," dedi Iseult tabureye çökerken. Gelinciğin bakışları anında eridi. Masaya doğru koştu, tahta bir bacağa tırmandı ve fenerin yanında durdu. Heyecanı her halinden belliydi. İnsan hayatında sık sık olduğu gibi parlak ve neşeliydi.

Ya da belki de bu Iseult'nun kendi heyecanıydı. Kalbi küt küt atıyordu. Elleri nedense titredi, sırtında ve yüzünde sıcaklık toplandı. Bu işe yarayacaktı. Bundan emindi.

Altın ilmik masanın üzerinde parıldıyor, fenerin düzensiz ışığında göz kırpyordu. Kulübe sobadan dolayı ısınmıştı; Iseult dış pelerinini çıkardı. Eridysi'nin notlarına göre rahatlık çok önemliydi. İnsan bedenini rahatlatabilmeli ve zihnini gevşetebilmeli.

Zinciri kalçasına geçirdikten ve eldivenlerini çıkardıktan sonra Iseult daha önce denediği adımları tekrarlardı. Nefes aldı, nefes verdi. Fenerin alevine bakıyor, hem ışığa hem de Safi'nin yüzüne odaklanıyordu. Sonunda ellerini kalçalarının üzerine, zincirin üzerine koydu. Nefes al, ver, al, ver ...

Soğuk ona çarptı. Ciğerleri sıkıştı. Eli yanarken bile tüm vücudu keskinleşti. Gitmesine izin vermedi. Cehennem-Bard buzu onu durduramadı. *Safi, Safi, Safi. İçeri. Dışarı. Gir. Dışarı. Safi, Safi, Safi-*

Dünya yok oldu.

Bu Rüya'ydı. Iseult bunu hemen anlamıştı - sadece Rüya'da çok fazla gri, içinde hiçbir şey olmayan çok fazla boş alan vardı. Ama bu, Iseult'un daha önce Esme'yle ilk iletişim kurduğunda farklıydı. Ya da uykusunda Kale Kralı'yla karşılaştığında. Bu geniş alanda hareket vardı. Titreşen ve

kıvranıyordu. Onu gördü, hissetti, bir akıntı gibi, ilk başta yumuşak bir şekilde akıyordu. Sonra daha sert, daha sert, her donmuş nefes geçtikçe.

Sihir işe yarıyordu.

Safi, Safi, Safi. İçeri. Dışarı. Gir. Dışarı.

Iseult'un etrafındaki basınç arttı. Kulakları patladı. Nefesi buğulandı. Kendini kırılgan ve ince hissediyordu, sanki geriliyordu, ruhu bir yay kirişi gibi gerilmişti.

Safi, Safi, Safi. İçeri. Dışarı. Gir. Dışarı.

İşte o zaman sesler başladı ve figürler belirdi. Bir an önünde hiçbir şey uzanmıyordu; bir sonraki an ise gölgelerden oluşan bir izdiham ona çarptı.

Dürttüler, tuttular, etini kazdılar ve saçını çektiler.

-Bu sırada anlamadığı dillerde fısıldaşıyorlardı. İlk başta onları görmezden gelmeye çalıştı, hatta Aether ve İpliklerden yapılmış, ışıltılı, parlak, renkli yüzler oluşmaya başladığında bile. Yine de Kesik İpliklerin gölgesiyle lekelenmişti.

Ne kadar derine bastırırsa, her yüz o kadar insana benziyordu ve ona doğru koşarlarken onları daha fazla taramaya çalıştı. Çünkü tüm bu çılgınlık içinde bile, Iseult'nun beyninin mantıklı, bağımsız kısmı nerede olduğunu biliyordu.

Burası Cehennem Ozanı Tezgâhı olmalıydı. Cehennem Ozanı Tezgâhının içindeydi ve bu binlerce ruhun, binlerce hayaletin arasında bir yerlerde Threadsister'ı bekliyordu.

Bir gölge sırtarak ve aç bir şekilde Iseult'a çarptı. Sözsüzce böğürdü, donmuş parmakları derisini sıyırdı. Sonra arkadan bir gölge daha geldi. Soldan, sağdan, etrafı sarılana kadar. Kapana kısılmıştı. Hareket edemiyor ve göremiyordu.

Safi! diye bağırdı ama hiç ses çıkmadı. Sadece kristalleşip kaybolan bir sis vardı.

Sesler her parçasını doldurmuş, elleri parçalamış ve parçalamıştı. Öfkeleri tarafından kapana kısılmış gibi hissediyordu ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın kurtulamayacaktı.

Boğulmak böyle bir şey, diye düşündü, sonsuza dek bir okyanusa bağlı olan unutulmuş ruhların okyanusunun altına sürüklenirken

Cehennem Ozanı Tezgâhı. Yine de sonsuza dek parçalanmadan önce, bir figür onun üzerinde hareket etti. Tamamen şekillenmiş, tamamen canlı.

Iseult'un içini bir rahatlama kapladı. Bu kişi ona yardım edecekti, tıpkı daha önce Kale Kralı'nın ona yardım ettiği gibi. Boğulup kaybolmayacaktı. Henüz parçalanmayacaktı. Ama sonra o kişinin yüzü bir araya geldi: sivri bir çene ve şakaklarında ağaran siyah saçlarla çerçevelenmiş uzun bir çene. Sarıya çalan gözleri küçüktü, kirpikleri kısaydı ve alnında derin çukurlar vardı, bu da onu sonsuza dek hafifçe şaşırmış gibi gösteriyordu.

Şimdi hafif şaşkın görünüyordu, parlak ipliklerinin içinde turkuaz köpürüyordu ama o ipliklerde pembe bir zevk de vardı.

"Ah," dedi, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonunda ne zaman içeri adım atacağımı merak ediyordum." Corlant'ın eli Iseult'nun yüzüne uzandı, parmakları uzun ve cılızdı. "Yine de gerçek dünyada buluşursak daha kolay olacak, Iseult det Midenzi. Seni bekliyor olacağım."

İtti. Iseult çığlık attı. Rüya
sona erdi.

SEKİZ

Safi, Gerçeklik merceğinin gerçekten cebinde olup olmadığını doğrulayana kadar saat gece yarısını çoktan geçmişti. Başlarında Lev olmak üzere her zamanki Cehennem Ozanlarıyla birlikte kamarasına dönmüştü. Saatler süren bitmek bilmez dansın ardından kasları yanmış, kötü ayak bileği ağrımış ve yüzü çok fazla gülümsemekten kaskatı kesilmişti.

Ama bunların hepsi uzak, üstünkörü hislerdi. Tüm varlığı Hakikat merceğine odaklanmıştı.

Safi'nin Marstok'ta yaptığı cihaz gerçekten de cebinin kıvrımları arasındaysa, önümüzdeki çeyrek saat boyunca çok dikkatli olması gerekecekti. Cehennem Ozanları onu göremezdi, çünkü ne olduğunu, hangi büyüü yapabileceğini hemen anarlardı. Görevlileri onu bulamazdı, çünkü rapor verdikleri casus ustalarına kesinlikle söyleyeceklerdi. Safi de cihazı yatak odasında açıkça inceleyemezdi çünkü sürekli gözetim altındaydı.

Büyülü türden değil -Cehennem Ozanı güçleri bunu hissedirdi- daha ziyade gözetleme delikleri ve dinleme boynuzları olan insan türünden.

Neyse ki, bu yüzden ondan nefret etse de, Leopold fon Cartorra bir adım öndeydi. Cehennem Ozanları Safi'nin kapısına vardıklarında, hizmetçilerinden biri (Svenja adında) kapıyı açmak için acele ederken, bir diğeri (Nika) onu karşılamak için öne atıldı. Nika'nın elinde, etrafına kırmızı bir kurdele dolanmış ince bir saray kâğıdı vardı.

"Senin için," dedi Nika. Hafif bir kuzey aksanıyla konuşuyordu, ailesi Kuzey Denizi kıyısındaki zengin bir araziden geliyordu. "İmparator nden," diye ekledi ve yüzündeki parlak ifadeyi kaçırmak mümkün değildi.

Solgun yanaklarında renk lekeleri yükseliyordu. Bunlar onun güzel yüzünü daha da güzelleştiriyordu.

Safi, *belli ki mesajı okumuş*, diye düşündü. Cehennem Ozanları salondaki yerlerini alırken Safi mektubu kabul ettikten sonra Svenja'yı yatak odasına kadar takip etti. Svenja da çekici bir kadındı ama daha asil bir duruşu vardı. Onda ne gülümseme ne de kızarma vardı. Sadece iş yapıyordu.

"Ben mavi geceliği seçtim," diye başladı Svenja.

Ama Safi bir elini kaldırdı. "Ben kendim soyunacağım." Mektubu iki kadına da gösterdi. "Ve mektubumu özel olarak okumak istiyorum. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

"*Elbette*, Majesteleri." Nika neşeyle reverans yaptı, yanakları hâlâ pırıl pırıldı. Svenja daha sert bir şekilde reverans yaptı ve mırıldanarak "Majesteleri" dedi, ardından Nika'nın kolunu kendi koluna doladı ve genç kadını adeta çekiştirerek odadan çıkardı.

Safi aceleyle masasına gitti. Daha önce onu kullanma fırsatı olmamıştı - kime yazacaktı ki? Ama masanın kendisinde bir mahremiyet perdesi vardı. *Sevgililere mektup yazmak için*, diye açıklamıştı Svenja, bu da Nika'nın elinin tersiyle kıkırdamasına ve bir yandan da kızarmasına neden olmuştu.

Safi, dört panelli ekranı masanın üzerindeki yuvalarından açarken, Nika'nın az önce yaptığından çok da farklı olmayan bir kızarıklık fark etti. Odanın geri kalanıyla uyuşmadığını görünce şaşırdı. Gri kefenli gözüne bile gümüş ipek, odanın altın rengiyle çatışıyor ve özenle basılmış çiçekler, Hasstrel yarasalarının yanında fazla narin görünüyordu. Yine de Safi'nin mahremiyetini koruyacaktı ve önemli olan da buydu. Birkaç dakika içinde mektubun kurdelesini çıkardı ve kâğıdı düzeltti.

Masasında.

Sevgili Safiye'm,

Senin için ne kadar yandığımı biliyorsun. Uzun zaman önceki o yazdan beri hep yandım. Bu yüzden benden kaçtığının ve dans tekliflerimi reddettiğinin farkındayım. Ama bu gece, bana öyle bir umut verdin ki. Lütfen, bana umudumun haklı olduğunu söyle!

Parmaklarımın altında esnek belini hissetmek, gözlerini görmek -mavi, çok mavi- benimkinden sadece birkaç santim ötede, gülümserken ya da gülerken dudaklarının hareketini izlemek... O yazı yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. Lütfen, lütfen benimle yarın Kış Bahçesi'nde, onuncu çanlarda buluşmayı kabul et. Yalnız olduğumuzdan emin olacağım.

Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceyi hatırlıyor musun Safiye? Seni Veñaza City'deki o bahçeye götürdüğümde nasıl güldüğünü? Yaseminlerin gizlediği bir oyuk vardı ve seni kendime çektim, dudaklarımız ve ellerimiz çaresizdi. Ve seni nasıl kaldırdığımı hatırlıyor musun-

Safi mektubu yere çarptı. Gözleri büyüdü, yanakları kızardı ve gizlilik perdesinin korumasından geriye doğru sallandı.

Hayır, sadece yanakları değil, tüm vücudu alev alev yanıyordu. Bu mektuptaki tek bir kelime bile doğru değildi elbette, ama Tanrı aşkına, ayrıntılar! Mektubu okuyan herkes Safi ve Leopold'un son derece tutkulu bir gençlik ilişkisi yaşadığını düşünebilirdi.

Nika'nın bu kadar hoş bir şekilde skandala uğramış görünmesine şaşmamalı.

Aferin, Polly. Safi şimdi, yatak odasını gözetliyor olabilecek casuslar için, sevgilisinden gelen şehvetli bir mektubu yeni okumuş bir kadın gibi görünüyordu. İnsan böyle bir kızarıklığı taklit edemezdi, hatta terlememek için kendini yelpazeliyordu - çünkü bu mektuptaki karşılaşma o kadar akrobatikti ki, hangi vücut parçasının nereye gittiğini hayal etmekte zorlanıyordu.

Aferin Polly. Safi ona hâlâ güvenmiyordu ve bir şans verilse ona seve seve bedensel zarar verebilirdi. Ama bunun zekice bir numara olduğunu inkâr edemezdi. Leopold'la bir ilişki yaşamaya başlasalar saraydaki hiç kimse kılını bile kıpırdatmazdı, İmparator bile. Cartorran soyluları arasında evlilik dışı aşklar o kadar yaygındı ki, bir tane bile olmaması garip karşılanırdı.

Eski atlama şarkısında gibi, *Robins ve saksağanlar yukarıdaki dallarda. Evlilik için para, aşk için kalp ipliği.*

Leopold'un mektubundaki en akıllıca unsur ise Safi'ye, hizmetkârlarını göndermesi için mükemmel bir neden vermiş olmasıydı.

masasında oturuyordu. Artık cebinde yanan eşyayı kolayca çekebilirdi.

Daha fazla hava almak istercesine elbisesini etrafında kaydırırken, küçük metal çıkardı. Sol eliyle saçlarını karıştırıp yüzünü havalandırırken, sağ eliyle silindiri gizlilik perdesinin altındaki masanın üzerine koydu.

Safi sırttı ve büyük bir hareketle perdenin arkasından tüy kalem ve kâğıt çıkardı. Sonra sanki karşılığında benzer şekilde baştan çıkarıcı bir mektup karalayacakmış gibi öne doğru eğildi.

Bunun yerine, Hakikat merceklerini inceledi - ve bu Hakikat merceği idi. Tam olarak Marstok'ta yaptığı gibiydi. Bir teleskobun merceğinden alınan pirinç muhafaza vardı. Dış mercekler vardı ve neredeyse içindeki ipliğin ipuçlarını ve kuvars parıltılarını görebiliyordu. Safi'nin bunu bir ay önce yaptığı zamanla şimdiki zaman arasındaki tek gerçek fark, Safi'nin artık bir Cehennem Ozanı olmasıydı. Şimdi ona baktığında, Cehennem Ozanı hisleri onun büyüğü olduğunu ortaya koyuyordu.

Bunu nasıl ya da neden hissettiğini açıklayamıyordu. Büyüğü nesneler onun süzölmüş dünyasındaki diğer her şeyden biraz daha renkli, biraz daha boyutluydu. Cadılar da öyle ve beyni hiç çaba sarf etmeden önünde hangi büyüğün olduğunu ve ne kadar güçlü olduğunu *biliyordu*.

Bazen bilgi sanki engin, kolektif bir bilinçten geliyormuş gibi hissedilirdi. Belki de doğrudan tüm Cehennem Ozanlarını bir arada tutan büyüden geliyordu. Ama Safi Lev'e bunu sorduğunda kadın sadece başını sallamış ve şöyle demişti: *"Size bir tavsiye Majesteleri: Düşünmek umut etmeye yol açar ve bir Cehennem Ozanı olduğunuzda hiçbir şey bundan daha beyhude olamaz."*

Safi şimdi Hakikat lensine baktığında, masanın parlak ahşabında parlıyordu ve parmakları pirince dokunur dokunmaz ...

Ah, işte oradaydı. Bunun Hakikat büyüğü olduğuna dair ensesinden aşağıya doğru inen kesinlik ve bunun ne kadar garip, korkunç bir duygu olduğu. Kendi büyüğünün tek kalıntısına bakmak. Dokunulmaz, kullanılamaz. Çünkü elbette büyü Cehennem Ozanları üzerinde işe yaramıyordu. Onlara zarar veremez, onları kandıramazdı. İlmik yerine oturduğunda her ne olursa, tüm sihirli etkileri geçersiz kılmıştı.

Safi yine de denemekten kendini alamadı. Başını ekranın altına doğru eğdi ve gözünü cama dayadı.

Bir kaleydoskopun içine bakmak gibiydi ama desenlerin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Onu sağ elinde çalıştırdı ve sadece üç haftalık olan Aether Cadı İşareti, içindeki taşlar ve iplikler sayesinde çeşitli renklere büründü. Artık içi boş bir daire değil, pürüzlü, kırık bir elips.

İcadını daha önce hiç kullanmamıştı. Safi tüm enerjisini ve sihrinin yanlış yarısını çeşitli parçalara aktardıktan sonra İmparatoriçe Vaness'in doğum günü partisine katılmıştı ve o parti trajediyle sonuçlanmıştı. O kadar çok trajedi yaşanmıştı ki şimdi bile tüm bunları tam olarak kavramakta zorlanıyordu.

Önlenebilecek bir trajedi. Sebep olduğu trajedi. Bu düşünceyle mercek beyaza döndü.

Safi başını geriye attı, gözlerini kırptırdı. Merceği salladı; kuvars tıkırdadı. Sonra, gözünü hızlıca ovuşturduktan sonra, cihazdan tekrar baktı, bu sefer Leopold'un mektubuna sabitledi. *Senin için ne kadar yandığımı biliyorsun.* Safi bakışlarını rengârenk çarpıtılmış cümlelerin üzerinde gezdirdi, her kelimeyi kendi kendine tekrarladı.

Lens tekrar beyazlaştı.

Ve Safi başını tekrar geriye attı. Elbette büyü işe yaramıyordu. Rengindeki değişim bir şeylerin yanlış gittiğine dair bir işaret değildi. İçgüdüsel olarak parmaklarını gözlerine sürttü, ancak görüşünün keskin olduğunu gayet iyi biliyordu.

Bir kez daha paravanın altına eğilerek mercekten baktı ve fısıldadı: "Leopold fon Cartorra'ya aşığım."

Ah, Hakikat merceği bu sözler karşısında nasıl da bembeyaz kesildi ve ah, Safi nasıl da gülümsedi. Nedenini bilmeseydi de büyü işe yarıyordu. Belki de bunun tek nedeni merceğin kendi büyüünden yontulmuş, kendi eseri olmasıydı.

Her iki şekilde de, her şeyi değiştirdi.

Evet, İmparator Henrick'e bağlanmış olabilir. Evet, büyü elinden alınmış, sonsuza dek kaybolmuş olabilirdi. Ama artık güçsüz değildi ve Hakikat merceği sayesinde kimsenin şüphelenemeyeceği bir avantaja sahipti. En azından Henrick'in.

Gülümseyerek -iki haftadır ilk kez gerçek ve *mutlu* bir gülümseme-sonunda hokkasını ve tüy kalemini eline aldı. Artık elinde Gerçeklik merceği olduğuna göre, onunla görüşmemesi için hiçbir neden yoktu. Aslında, yalanlarını yakalayabileceği için ona güvenmemesi için de bir neden yoktu.

Sevgili Polly,

Birlikte geçirdiğimiz yazı hatırlamak bana büyük bir keyif veriyor ve evet, bu gece seninle dans etmek her şeyi geri getirdi. Sana yakın olmaya direndim ama artık kalbimin ne kadar çok çağırdığını görmezden gelemiyorum. Ya da bedenimin. Seni her gece dans ederken görmek işkence gibiydi.

Yarın onuncu çan sesiyle Kış Bahçesi'nde görüşürüz. O ana kadar beklemek acı verici olacak.

*Her zamanki gibi,
Safiye*

★ ★ ★

Iseult uyandığında soğuktan titriyordu. Bir şekilde çoban kulübesinin zeminine düşmüştü ve şimdi gölgelerle titreşen tahta tavana bakıyordu. Her şeyi acıyordu. Baş, gözleri, ciğerleri. Uzaktan, gelinciğin kucağında debelendiğini hissetti. Yaratığın telaşla ciyakladığını duydu. "Sus," demeye çalıştı ama boğazı çiğ çiğ yanıyordu.

Hayır, çiğ olarak yakılmadı. *Donmuş*. Ruhlar onu aşağı çektiğinde o kadar çok çılgılık atmıştı ki. Onu hayata geri itmeden önce. Yine de bunu yapan o değildi. Ne Rüya'da, ne de Cehennem Ozanı Tezgâhı'nda. Ama başka bir açıklaması yoktu. Corlant det Midenzi onu bir kez daha bulmuştu.

Lanetli oku Midenzi kabilesinde öldürmeyi başaramadığından beri peşindeydi. Onun peşinden Tartışmalı Topraklar'a akıncılar göndermişti; Aeduan'ı da onun peşinden göndermişti. Ve sonunda onu Cehennem Ozanı Tezgâhı'nda bulmuştu.

Bekliyor olacağım, demişti ve Iseult buna gülmekten kendini alamamıştı. Öfkeli, kırık bir sesle -çünkü sonsuza kadar bekleyecekti eğer

ona gelmesini bekliyordu.

Iseult zarafet göstermeden ve uzuvları protesto edercesine kükreyerek kendini taburesine geri çekti.

"Sanırım," dedi gelinciğe, "Cehennem Ozanı Tezgâhı'ndaydım."

Esme'nin bacağına tırmandığını hissetti. Sonra birden yaratık soğuk burnunu Iseult'nun yüzüne gömdü. Iseult'nun zihninde, az önce gördüklerinden çok da farklı olmayan görüntüler belirdi: karanlık ruhlarla dolu gri bir dünya.

"Evet." Iseult başını salladı. Gözleri açık tutamayacak kadar acıyordu. "Aynen öyle görünüyordu. Ama nasıl yönünü buldun? Kopmuş ruhlar beni bunalttı."

Bu soru gelinciğin kafasını karıştırmışa benziyordu. Iseult'nun boynuna sarıldı, boğazını tıkırdatarak sanki "*Benim böyle bir sorunum yok*" der gibiydi.

Ve Iseult içini çekti -çünkü gelincik elbette bunu yapmamıştı. Onun öğrenmek için koca bir günlüğü ve yıllarca pratiği vardı. Iseult'un ise sadece bir avuç sayfası ve iki haftası vardı.

"Orada başka biri daha vardı," diye devam etti, sonunda başını ellerinden kaldırarak. "Corlant'ı gördüm. Senin başka bir isimle tanıdığın Pürist rahip."

Gelincik ilk başta hiçbir tepki vermedi. Kulübeyi birkaç dakika boyunca sessizlik kapladı ve Iseult yaratığın bir buçuk ay önce yaptıkları konuşmayı unutmuş olabileceğini düşündü. Sonra birden yaratık Iseult'nun omzundan sıçradı ve günlüğün sayfalarından birine doğru atıldı. Minik dişleriyle sayfayı parçaladı ve Iseult'a doğru sürükledi.

İlk Tezgâhın, yani Iseult'un henüz içine düştüğü Cehennem Ozanı Tezgâhının yapımının bir tasviriydi. Tamamlanmamıştı ama her bir Yarılmış ruhu hepsinin merkezindeki bir kişiye bağlayan İpliklerin temel bir resmini içeriyordu: Portia. İlk Tezgâhı diğer Void Paladin'i yararak, o kadının güçlü İpliklerini taşa bağlayarak inşa etmişti.

Pozn'n'deki Tezgâh'ta Esme her şeyin merkezindeki kişiydi. Hava Kuyusu'nun kendisini yararak ve yüzlerce ruhu kendi ruhuna bağlayarak Tezgâh'ı oluşturmuştu. Onları kontrol etmiş ve ölümü üzerine, Yarılmış olanlar geride kalmıştı.

"Corlant'ın Cehennem Ozanı Tezgâhı'nın merkezinde olduğunu mu söylüyorsun?" Iseult başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Cartorra ya da Cehennem Ozanlarıyla hiçbir bağlantısı yok, bu insanları kendisine bağlamak için hiçbir sebep yok." Ayrıca Iseult, Henrick'in Cehennem Ozanlarına hükmettiğini görmüştü. Kontrol ondaydı. "Corlant basitçe rüya yürüyüşü yapabiliyor olmalı. Eridysi yaptı. Sen yaptın. Paladin Portia yaptı. Belki de tüm Voidwitchler yapabilir."

Gelincik ikna olmamış bir şekilde başını salladı. Sonra Iseult'nun çenesini dürttü ve yeni bir görüntü oluştu. Biri bölünme, diğeri iplik.

Mesaj açıldı: Iseult Cehennem Ozanı Tezgâhı'nı anlamak ve Safi'yi özgür bırakmak istiyorsa daha fazla güce ihtiyacı vardı. Daha fazla güç elde etmek için de Poznin'e gitmesi ve Eridysi'nin günlüğünün geri kalanını alması gerekiyordu. Ancak o zaman Cehennem Ozanlarından korkmadan Safi'yi kurtarmak için Cartorra'ya geri dönebilirdi. Henrick'ten, Corlant'tan ya da *herhangi birinden* korkmadan.

Iseult gelincik kulaklarını kaşıyarak, "Evet," dedi Esme'ye. "Poznin'e vardığımızda tam olarak bunu yapacağım."

DOKU

Z

Otuz dört donanma gemisi Veñaza Şehri limanında süzölüyordu. Rüzgâr ve nem geceyi koyulaştırmış, her şeyi hayalet gibi bir sise bürümüştü. Vivia *Iris*'in dümeninde durmuş, dürbününü gözüne dayamışken, Nubrevnan kraliyet bayrağı ana direkte şaklayıp dalgalanıyordu.

"Neden hareket etmiyorlar?" diye sordu İmparatoriçe. Altın elbisesini Vivia'nın eski donanma üniformalarından biriyle değiştirmiş olan Vivia'nın yanında durdu, ancak lacivert ceket onu yuttu ve sadece demir kemeri bej pantolonunu yüksekte tuttu.

Vivia onu görmezden gelerek dürbününü indirdi ve Ses Cadısı'nı yanına çağırdı. Taze kil gibi kahverengi renklere sahip, yuvarlak yüzlü bir kadın olan Ginna aceleyle yanına geldi. Bu sırada *Iris*'teki tüm denizciler hazır ve nazır bekliyordu. Bazıları küreklerde, bazıları armalarda, bazıları da güvertenin altındaki dar pencerelerden abluka altındaki ufku izliyordu. Gölgeleleri sallanan lamba ışıklarının üzerinde uzanıyordu.

"En yakın Dalmotti Voicewitch'i bulun," diye emretti Vivia. "Onlara kraliyet Nubrevnan gemisi için neden ablukayı kaldırmadıklarını sor."

"Hye," diye mırıldandı Ginna ve anında gözleri cam gibi pembeye döndü. Büyüsünün bir balıkçı ağı gibi genişlediğinin işaretiydi bu. Sadece Vivia'nın saçlarındaki nemli rüzgâr ve *İris*'in ritmik gıcırtısının ağır sessizliği doldurduğu dört uzun nefes geçti. Sonra Ginna'nın sesi baritona dönüştü: "Ben *Lioness*'tan Kaptan Kadossi. Güney Rıhtımlarına dönmeniz emredildi, Majesteleri."

"Geri dönmek mi?" Vivia konuşmadan Vaness geri dönmesini istedi. "Kimin emriyle ve hangi gerekçeyle?"

Vivia'nın omuzları yukarı doğru gerildi. Vivia burada kaptan olmasına rağmen Vaness ilk kez liderliği ele almıyordu.

"Doge'un emriyle, Güney Rıhtımlarına dönmelisiniz. Geminizi limana yanaştırın ve derhal karaya çıkın."

Vaness'in dudakları aralandı ama Vivia düz bir el kaldırdı. "Yapma," emretti. "Ben kaptanım." Sonra Ginna'ya: "Eğer itaatsizlik edersek ne yapacaksın?"

"Sizi her ne şekilde olursa olsun durdurmak için emir aldık."

"Bu bir tehdit mi?" diye tükürdü İmparatoriçe, Vivia araya giremeden.

"Sadece bir uyarı," diye yanıtladı kaptan.

"Bu ne cüret!" diye hırladı Vaness nefesinin altından. Vivia'ya ters ters baktı. "O bizi gerçekten vurmaz. Canlı halimiz daha değerli."

"Öyle miyiz?" Vivia pek emin değildi. Ayrıca bir daha sözünü keserse İmparatoriçe'nin ağzını burnunu kıracaktı. "Doge'un bize yardım edeceğini düşünmüştük. Yardım etmedi ve bu *uyarılardan* gerçek olduğundan şüpheleniyorum."

Vaness geri çekildi. "Şehre dönmemizi mi öneriyorsun?"

"Hayır." Vivia Ginna'nın görmeyen gözlerini buldu. Sonra dudaklarını ıslattı ve kelimelerini dikkatle seçti. "Bu kaptana söyle, onun ablukasını geçeceğiz ve herhangi bir güç belirtisinde, yeteneklerimizin maksimumuna göre karşılık vereceğiz."

Ses Cadısı bu sözleri hızla ilettiler ve birkaç dakika sonra gözlerinin parlaması durdu. Pembe soldu. Yeniden kendisiydi. "İletişimi sonlandırdı," dedi ve Vivia başını salladı. O da bekliyordu. "Yeteneklerimizin maksimum seviyesi mi?" diye sordu Vivia. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ana güvertede iki ay önce sizden çalınan bir topumuz olduğu anlamına geliyor." Vivia yalnız demir makineyi işaret etti. "Ve bu da Kendura Geçidi'nin Yok Edicisi olduğunuz anlamına geliyor. Yerinizi alın İmparatoriçe ve savaşmaya hazır olun."

Yarım anlığına Vaness'in yüzü soldu, sanki korkmuş gibiydi. Elbette bunun hiçbir anlamı yoktu ama Vivia'nın emri sorgulayacak ya da tekrarlayacak zamanı yoktu. Yapacak çok şey vardı ve abluka hızla yaklaşıyordu. Ayrıca, gemideki tek Tidewitch oydu ve yanında üç Windwitch olsa bile, normal kuvvetlerinden daha azdı.

"Leeri!" Vivia ana güverteden aşağıya, kışa doğru uçarak havladı. "Bize yelken açmak için bir ritim ver evlat ve bunu çabuk yap. Cadılar, yerlerinizi alın ve Sotar, dümen sende." Geminin sonuna doğru koşmaya başladı, büyüü çoktan yükselmişti. Bu dalgalar ona aitti.

Cadıları yanında sıra halinde toplanırken, "Yelkenlerde tam güç istiyorum," diye emretti. Sonra mürettebatının geri kalanı için daha yüksek sesle: "Herkes savaş istasyonuna! Yolumuza devam ediyoruz."

Mürettebatının itaat edip etmediğini görmek için beklemedi. Cezalandırma artık Sotar'ın alanıydı. Vivia, İmparatoriçe'nin sorun çıkarmaması için Noden'e dua etse de Vaness bile onun merhametine kalmıştı.

Şu anda o Demir Kaltak'a ihtiyacı vardı.

Geminin kış tarafında, Vivia korkuluklara tutundu. Dalgalar ona doğru yalamaya başlamıştı bile, aç ve hazırıldılar. *Bize emret*, dediler. *Biz siziniz*. Ve Vivia gülümsedi. O bir deniz tilkisiydi, o bir Tidewitch'ti ve Doge demir atmak için yanlış kraliçeyi seçmişti.

Dalgaları yanına çağırırken subaylarına "Rüzgârlarınızı hazırlayın," diye kükredi. Yukarı, yukarı, fırlatılmaya hazır bir mancınık. Etrafında hava dalgalanıyordu. Girdaplı, yüklü ve en az kendisi kadar istekli ve güçlü üç cadı tarafından destekleniyordu.

Neredeyse o kadar güçlü.

İki kalp atışı göğsünde vahşi bir şekilde gümbürdedi ve rüzgâr davulu başladı. Kimse şarkı söylemedi - bu bir yelken ritmi değildi. Bu bir savaş ritmiydi ve Vivia'nın iliklerine kadar işliyordu. *Boom-da-boom-da-boom*. Daha hızlı, daha hızlı, etrafındaki rüzgârlar daha güçlü çalkalanırken ve altındaki dalgalar hazırlanırken.

"Yol açın!"

Gemi kulakları yırtarcasına bir inilti çıkardı. *Iris* ileri atıldı, yayından bir ok, kulübesinden bir köpek, limanın hafif dalgaları üzerinde uçan bir ateş çanağı patladı - Vivia'nın artık komuta ettiği dalgalar. Sihir içinden akıyor, parmak uçlarından dışarı taşıyor ve altındaki, etrafındaki, yanındaki her deniz damlasına karışıyor. O bir güç kanalıydı, suyu zaten hareket etmek istediği yönlere iten bir araçtı.

Evet, ona söylüyor gibiydi. Daha hızlı, daha hızlı, ileri, daha .

"Savaş gemisi ileride!" Sotar'ın derin sesi, *Iris*'in gıcırdayan iskeletinin ve Cam'in çılginca davul seslerinin üzerinde böğürüyordu. Rüzgârların ve durmak bilmeyen dalgaların üzerinde. "Toplar bize doğrultuldu!"

Vivia cevap vermedi. Veremezdi de. O bir suydu ve dümeni çekip *Iris*'i olması gereken yere götürmek Sotar'a kalmıştı. Bir top ateşlendi; Vivia uzaktan gelen gök gürültüsünü duydu, Sotar'ın Vaness'e müdahale etmesi için havladığını duydu.

Daha hızlı, dalgalara emretti. Daha hızlı, daha hızlı-

Arkasında bir patlama patladı. Gürültü ve kıymıklar ona çarptı. Vivia korkuluklara çarptı. Sonra tamamen denize düştü. Kafa üstü suya çakıldı. O kadar hızlıydı ki ne anlayamadı. O kadar hızlıydı ki, dalgaların altına gömülmeden önce nefesini toplayamadı.

Ama su onu karşıladı -her zaman karşıladı- ve ne yaptığının tam olarak farkına varmadan, gelgitlerini kendine topladı ve tekrar yukarı doğru fırladı. Gökyüzüne doğru, denizden dışarı, sonra havaya doğru, damlacıklar saçarak.

Güverteye çıktı ve ana güvertede parçalanmış bir delik buldu. Vaness kollarını açmış, gözleri kocaman ve saçları vahşi bir halde deliğe doğru koşuyordu. Bir saniye sonra gülle delikten yukarı doğru kükredi. Vaness dönerek dans etti ve gülle tekrar *Dişi Aslan*'a doğru fırladı.

"O... kırılmadı..." diye nefes nefese kaldı, bakışları kısa bir süre Vivia'nınkileri yakaladı. "Batmayacağız."

Vivia ilk başta neden onlara çarptığını sormadan, Vaness tekrar pruvaya ve topa doğru koşmaya başladı. Bu sırada rüzgâr tamburu hâlâ *ba-doom-ba-doom* diye atıyor ve Rüzgârböcekleri yelkenlere güçlerini aktarmaya devam ediyordu.

Iris uçtu.

Sadece *Lioness*'tan değil, diğer gemilerden de daha fazla top patladı. Şimdi büyü, kürekler ve iyi hedeflenmiş yelkenler tarafından yönlendirilen en az beş gemi daha bu yöne doğru ilerliyordu. Güvertelerde ışıklar parladı, denizciler koşuşturdu ve silahları tabancalar kadar hızlı ateşlendi.

Vaness'in tutması için çok fazlaydı. Olmamalıydı - koca bir dağ devirmişti - ama nedense, bu çok fazla olduğunu kanıtlıyordu

Çok fazla. Böylece Vivia güverteden hızla geçti. Yanından hızla geçerken Sotar'a bir şey söylemedi. Neredeyse yirmi yıldır denizlerden uzak kalmış olabilirdi ama dümeni doğal bir rahatlıkla kullanıyordu. Her hareketi yaparken omuzları şişiyordu. Sesi savaşın çılgınlığı üzerinde gürliyordu.

Vivia Vaness'e ulaştı, iki denizci *Iris*'in topuna yeni mermiler atarken korkuluklara dayandı. Ucunu tutuşturdular; ışık alevlendi ve tısladı, büyülenmemişti ama ölümcüldü.

Sonra top ateşlendi ve demir, Vaness'in büyüyle yönlendirilerek dışarı doğru fırladı. Bu yanılttı, tamamen yanıltıcı. Ateşe ihtiyacı olmamalıydı. O topları kendi başına fırlatabilmeliydi.

Top güllesi *Lioness*'ın ön direğine çarptı. Ana direğe çarpmadan önce ikiye bölündü.

"Sabit durun!" Sotar bağırdı ve *Iris* sancak tarafına doğru keskin bir şekilde yattı.

Vaness düştü. Vivia ona doğru hamle yaptı. Denize düşmeden hemen önce onu yakaladı. Dokunulamayacak kadar soğuktu ve Vivia onu tekrar ayağa kaldırdığında kadının yüzünün solgun olduğunu gördü. Burnundan kan damlıyordu.

"Sorun nedir?" Vivia bir kolunu onun altına soktu.

"Hiçbir şey." Vaness kurtulmaya çalıştı. Etrafa uzanmaya ve bu tarafa doğru vızıldayan yeni gülleleri yakalamaya çalıştı ama Vivia onu tuttu ve en yakındaki denizciye doğru itti. "Alın onu," diye bağırdı.

"Çekil üstümden," diye hırladı Vaness ve aniden Vivia'nın yanında, ölümüne bakıyordu. "Bana bir daha müdahale etmeyin *Majesteleri*." Sonra, çenesinden sızan kana rağmen iyi olduğunu kanıtlamak istercesine ellerini kaldırdı ve oraya savrulan iki demir topu daha yakaladı.

Az önce terk ettikleri güverteye doğru geri uçmadan ve toplarına doğru ateş etmeden önce havada keskin, vahşi yaylar çizerek savruldu.

Bir patlama. İki *Lioness* alevler içinde kaldı. Bu da artık denize açılma zamanının geldiği anlamına geliyordu. "Sakin bayılma," diye emretti Vivia ama İmparatoriçe sadece dişlerini gösterdi. Onlar da kanlıydı.

Yine de Vaness için üzülecek ya da sorunun ne olduğunu merak edecek zaman yoktu. *Dişi Aslan* ayakta kalmak için çabalıyordu ve *Iris* bu fırsatı kaçıramazdı. *Gel*, diye düşündü Vivia, sulara seslenerek. Dalgalara yalvarıyor. *Bizi yükseğe taşıyın ve hızlıca taşıyın*.

Etrafındaki su gülüyor gibiydi, göğsünde bir kaldırma kuvveti vardı. Güçten, sadece suyun - elementlerin en eskisi - sağlayabileceği güçten. Gövdeye çarptı. Herkesin bacaklarını çalacak kadar sertti. Ama Vivia'ninkini değil. O buna hazırdı ve dalgalar tahtaya çarpar çarpmaz onu ileriye doğru hücumla geçirdi. Kimsenin durduramayacağı bir küheylan.

Iris batmakta olan *Lioness*'a doğru hızla ilerliyordu. Rüzgâr Vivia'ya çarpıyordu, büyülü ve doğaldı ve yoğun bir rüzgâr ve top dumanı vardı. Savaş gemisi ileride kırık tahtalar ve kararmış dumanlardan oluşan bir karmaşaya dönüşmüştü. Ateşler güverteyi yalıyor, denizciler fareler gibi hızla ilerliyordu.

Iris doğruca ona doğru gidiyordu. Daha hızlı, daha hızlı, daha yüksek, daha yüksek. Ve tam da onun yapabileceğini bildiği gibi, Sotar mükemmel bir anda dümene eğildi. Tam da Vivia'nın Dalmotti kaptanını görebildiği anda, altınlara bürünmüş, kendi dümeninin başında ve gemisi alçalırken emir yağıdırıyordu.

Cadıları vardı -Rüzgâr ve Gelgit- ama onlar gemilerini yüzdürmeye odaklanmışlardı. Vivia ve gemisini, Noden ve Hagfishes'i durdurabildiklerinden daha fazla durduramazlardı.

Çılgınlıklar rüzgârın ve dalgaların üzerinde titreşti. Gözler açıldı ve askerler hızla geçen Nubrevnalılara bakakaldı. Vivia gülümsedi. Gerçek bir sırtıştı, canlıydı ve içinde zonkluyordu. Kimse onu durduramazdı. Yelkenleri rüzgârla gerilmiş ve gövdesi kendi hızından zevk alan dalgalarla taşınan gemisini kimse durduramazdı. *Daha hızlı, daha hızlı.*

Wood hızla geçti. *Lioness*, sancak tarafından yaklaşan ikinci savaş gemisi gibi *Iris*'in iki katı büyüklüğündeydi. Ama o geçmeden *Iris*'e ulaşamazdı. Hareket ettirilmek istemeyen bir gemiyi hiçbir büyü hareket ettiremezdi.

Ve *Iris* hareket etmek istedi. Tüm Nubrevnan gemileri bunu yapardı, bu onların sırrıydı. Nubrevnalıların kıyılarını imparatorluklara karşı bu kadar uzun süre güvende tutmalarının nedeni buydu. Yelkenleri daha çok kanat gibi olan, tahtaları ve yelkenleri Nubrevnan çaresizliğiyle işlenmiş şık gemileri vardı. Dalmotti'nin Gemi İnşa Loncası bile bununla boy ölçüşemezdi.

Daha fazla top ateşlendi ama Vaness bu sefer hazırdı. , fırlattı ve hedefi şaşmadı. Vivia uzaktan davulun sesini duydu.

ve Sotar hala bağıırıyordu. Ama suya o kadar derinden bağlanmıştı ki, vuruşlar anlamsızdı. Kelimeler anlaşılmazdı.

Daha hızlı, daha hızlı.

Yarım kadırga dalgaların üzerinde durmadan ilerledi ve büyü onun içinde akmaya devam etti. Nihar' öfkesine sahip olmayabilirdi -tam olarak değil- ama buna sahipti. Hiçbir erkeğin hükmedemeyeceği bir güç.

Sotar karşısında durup elleriyle pazılarını kavrayana kadar Vivia nihayet gücünün yumuşamasına izin vermedi. Ve Vaness onun önünde itişip kakışırken, ceketı ve bluzu kana bulanmış ve gözleri alev alev yanarken, Vivia sonunda büyüsunün tamamen kurumasına izin vermedi.

"Bayılacak," dedi Vaness ve kısa bir süre sonra öfkesi yerini Vivia'nın endişe olabileceğini düşündüğü bir şeye bıraktı.

Belki de. Sadece belki.

Vivia'nın dizlerinin bağı çözüldü. İmparatoriçe'nin bekleyen kollarına doğru yuvarlandı. Ancak batmadı. En azından henüz. Bunun yerine bilincine sıkıca sarıldı ve "Aferin Majesteleri" diye mırıldandı. Düzensiz bir nefes çekti. "Aferin."

ON

Ay ve güneşin gökyüzünü paylaştığı gri saatlerde, Iseult Baykuş'u dürterek uyandırdı. Kız fark etmemiş gibi davrandı ve Iseult bir iç çekişi bastırdı. Baykuş'u azarlamak hiçbir zaman işe yaramamıştı ve Aeduan olmadan geçirdikleri bir ay içinde çok yol kat etmiş olsalar da, çoğu gün Iseult düşmandı.

Belki daha yumuşak kelimeler kullansa. Belki gülümseyip okşayabilirdi. Belki de Zander'ın Praga'da Baykuş'un baş korumasıyken ona yaptığı gibi sevgi ve şefkat gösterse... o zaman *belki* Baykuş uslu dururdu.

Ve belki ben de kanatlanırım. Iseult, Baykuş'un aniden itaatkâr bir çocuk olabileceğinden daha fazla, annesinin onu yaptığı şeyi değiştiremezdi. Bu yüzden Baykuş'u tekrar parmaklarken boğazından kaçan kelimeler şunlardı: "İpliklerini görebiliyorum Baykuş. Uyanık olduğunu biliyorum ve senin oyunlarını oynayacak vaktim yok."

Battaniye yığını yerinden oynadı; Baykuş'un dişleri inatla parladı. "Kalmak istiyorum."

Iseult'nun burnu kırıştı. Kızmayacaktı. *Parmaklarınızda ve ayak parmaklarınızda durağanlık.* Ne de olsa hiç kimse günlerdir hissettiği tek gerçek sıcaklığı isteyerek terk etmezdi. Ya da pişmiş tek yemeği.

"Burada kalmak bizim için güvenli değil," dedi sonunda.

"Öyle," diye karşı çıktı Baykuş. "Nasıl kötü insanları öldüreceksiniz."

Iseult'nun karnında sert bir şey sıkıştı. Cinayetleri Baykuş'tan saklamak için elinden geleni yapmıştı ama çocuk, tıpkı Trickster hepsine ihanet ettiğinde gözlerini açık tutan adaşı gibi, sık sık başka tarafa bakmayı reddetmişti.

Iseult yanağını kaşıdı ve sıkıdığı elini ayak parmaklarına doğru itti. Öldürmek istediği için öldürmemişti; Baykuş'u korumak için öldürmüştü. Öldürdü çünkü onunki gibi bir büyüyle gidebileceği tek yol buydu.

Kopar, kopar, bük ve .

"Peki ya," diye önerdi Iseult, battaniyelerden kayıtsızca uzaklaşarak, "biz yolculuk ederken bir hikâye anlatsam. Bunun için ayağa kalkar mısınız?"

Baykuş'un dişleri ilgiyle canlandı. Tek bir gözü ortaya çıkarmak için battaniyesini sıyırdı. "Beş hikaye."

"İki."

"Üç, biri de küçük kirpi olmalı."

"Anlaştık." Baykuş kendi muzaffer gülümsemesini ortaya çıkarmak için battaniyelerini geri attığında Iseult'nun burun delikleri zaferle alevlendi ve Iseult aslında Baykuş'un oyununu kaybettiğini fark etti.

"Gelincik kız nerede?" Baykuş kulübenin etrafına şüpheli bir bakış fırlatarak sordu.

"İleride keşif yapıyor. Bizim için en güvenli yolu bulacaktır." "Ondan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Iseult kulübenin çıkışına yöneldi ve Baykuş da arkasından ayaklarını sürüyerek geldi. "Kötü Kuzen'den bile daha kötü."

"Evet. Bunu ben de biliyorum." Canı sıkıldığı için sorun çıkaran Trickster'ın aksine, tanrıça Wicked Cousin acıdan zevk aldığı için sorun çıkarıyordu. Yine de sonunda tanrılara ihanet eden Kötü Kuzen değildi.

"Kötülük düşman değildir," dedi Iseult soğuk şafağa adım atarken. "Çünkü o olmadan iyilik de olamaz. Ancak kaos durdurulamaz."

Baykuş'un buna cevaben söylediği tek şey "Hımm" oldu ve Iseult yulaf lapası yapıp (Baykuş'un Leydi Deniz Tilkisi ve Lord Fırtına Köpeği adını verdiği) atları eyerlerken sessiz kaldı. Leydi Deniz Tilkisi'nin üzerine kurutulmuş et dolu çuvallar, bir tencere, bir tuzak, üç battaniye ve birkaç su torbası yükledi. Lord Fırtına Tazısı'na ise kendisini ve Baykuş'u yerleştirdi. Sonra da hâlâ kış bulutlarının ardında gizlenen gün doğumuna doğru yola koyuldular.

Praga'dan kaçtıklarından beri hava her gün aynıydı: gri, gri, kasvetli gri. Bazen yağmur yağıyordu. Bazen kar. Ama asla

güneş ışığı, asla mavi gökyüzü.

Anlaşıldığı gibi, Iseult Baykuş'a küçük kirpi de dahil olmak üzere gerekli üç hikayeyi anlattı ve sonunda Baykuş uyuyakaldı. Iseult da aynı şeyi yapma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Lord Fırtına Tazısı'nın yürüyüşü rahatlatıcı ve emindi ve gecenin çoğunu büyük göle giden bir rota çizerek geçirmişti. Yol boyunca Cehennem Ozanları ve Cartorran askerlerinin olmadığı bir rota.

Nasıl olsa onları öldüreceksin.

Hayır. Iseult başını iki yana salladı. Kim olduğunu değiştiremezdi. On sekiz yıl boyunca denemişti ve bu sadece acı ve ölüme yol açmıştı. Sonunda Safi'yi de hayal kırıklığına uğratmıştı. En azından şimdi o acıyı kimin hissedeceğini seçiyordu. En azından şimdi kimin hayatının sona ereceğini seçmişti.

Kopan iplikler, ölen iplikler.

Evet, Esme şarkı söyledi ve Iseult neredeyse gülümsedi. Bu dünyada onu anlayan tek bir yaratık vardı. ? diye sordu ve bir an sonra Iseult'un zihnini bir nehir görüntüsü doldurdu. İnsan yok, yolculuk izi yok. Dinlenmek için iyi bir yer.

Bizi bekle, diye emretti ve gelincik de kabul etti.

Zaman akıp gidiyordu. Iseult ve Baykuş gelinciği geniş bir nehrin kenarında yakalamadan önce manzara çamurlu yaprak dökmeyen yeşilden çamurlu yaprak dökene, dalları çıplak olana doğru değişti. Ana akıntının ötesinde, suların değişen akışıyla unutulmuş onlarca eski kağıt uzanıyordu. Havuzlar parıldıyor, ağaçlar fısıldıyordu. Ve iki haftadır ilk kez, Iseult küçük bir kamp kurarken, bulutlar tepeden ayrıldı. Güneş ışığı ve mavi gökyüzü aşağıya bakıyordu.

Baykuş'a bir yengeç elması uzatırken *bugünün güzel olduğunu* düşündü. Sonra gözlerini kırptırdı çünkü en son ne zaman böyle bir şey düşündüğünü hatırlayamıyordu. Bunu en son ne zaman hissetmişti. Yine de buradaydı, dağdan iniş hızlarından memnundu, yakınlarda Cartorran askerlerinin olmamasından memnundu ve soğuk ama güneşli bir kış gününde huzur verici bir manzaradan memnundu.

En çok da Baykuş'la birlikte yengeç elması ve tuzlanmış geyik gibi atıştırma maliklerinin tadını çıkarabilecekleri için mutluydu. Bir süreliğine de olsa pusu korkusu olmadan rahatlayabildikleri için.

Tek sorun nehri geçecek açık bir yolun olmamasıydı. Atlar basamak taşlarını kullanamıyordu ve nehri geçmek için açık bir geçit yoktu.

Iseult'un doğuyuy ya da batıyı görebildiğini sanmıyorum. Iseult bunu sorduğunda Esme'nin söyleyecek bir şeyi yoktu. Daha fazla keşif yapmamıştı.

"O zaman sen Baykuş'la kal," diye cevap verdi Iseult. Günlerdir olmadığı sakın hissediyordu. Daha da güçlüydü. "Bu sefer ileride keşif yapacak kişi ben olacağım."

Gelincik ilk kez tartışmadı. Bütün gün yürümüştü; aç ve yorgundu ve Iseult Baykuş'un burnunu ısırmasına izin vermediği için çok kızgındı. (Ne de olsa Baykuş önce onun kuyruğuna basmıştı.) İlk kez, Baykuş bir güneş ışığında uyuklarken o dinlenmekten memnun görünüyordu.

Iseult esasını aldıktan sonra nehri geçmeye koyuldu. Taşlar kaygan ve dalgalarla aşınmış olsa da, kolay sıçrayışlarla ulaşabileceği kadar aralıklıydı. Sadece bir tanesi tam bir koşu atlayışı gerektiriyordu ve o hareket bile iyi hissettiriyordu.

Bunu açıklayamıyordu. Dün gece Tezgâh'a girdikten, Corlant'la karşılaştıktan ve hayaletler tarafından dövüldükten sonra, Iseult yorgunluk bekliyordu.

Bunun yerine kendini uyanık, canlı ve güçlü hissediyordu. Belki güneş ışığından, belki yemekten, belki de sadece Ohrinlerin sonunun sadece bir buçuk gün uzakta olduğunu bilmekten kaynaklanıyordu.

Nehrin karşı kıyısında, havuzlar başlayana kadar kumlar dümdüz uzanıyordu. Çalılıklar yer yer büyümüştü, bazı ağaçlar da vardı. Çoğunlukla, Iseult'nun üzerinde kolayca yürüyebildiği alçak, gıdıklayıcı bir ot vardı. Havuzların etrafında dolaştı, bazıları dün geceki çoban kulübesinden daha büyük değildi ama çoğu bir kalyon kadar uzun ve bir zamanlar oldukları nehir kadar genişti. Minnoşlar içinde kayıyor, rüzgâr suların üzerinde her dans edişinde kayboluyorlardı.

Iseult havuzların etrafında dönmek için acele etmiyordu ve sonunda çam ağaçlarının gökyüzünü bir kez daha mızrakladığı bir alana ulaşması biraz zaman aldı Orada, ormanın kenarında durup geçici kamplarına doğru bir göz attı. Baykuş'un İplikleri hâlâ uykudan silikti; yakınlarda başka hiçbir İplik parıldamıyordu.

Çocuğun güvende olduğundan emin olduktan sonra ormana doğru ilerledi. Kule kadar büyük gövdeleriyle devasa kozalaklı ağaçlar tüm güneş ışığını engelliyor, geriye sadece üzerinde yürünecek kumlu bir iğne halısı bırakıyordu. Bazı çalılar ve fidanlar kök salmıştı ama zeminin büyük kısmı kolay ve temizdi.

Iseult gizemli tanrısının lütfunu gerçekten kazanmış olmalıydı. Hiç bu kadar şanslı olmamıştı.

Çok geçmeden nehrin yumuşak sesini tekrar duydu. Beklediğinden daha yakındı ve hoş karşılanmıştı. Nehir bu kadar kısa sürede bu kadar keskin bir şekilde kıvrılırsa, atlar etrafından dolaşp yollarına devam edebilirlerdi. Karşıya geçmeye gerek yoktu.

Her adım Iseult'nun kalbinin biraz daha yükselmesine neden oluyordu. Adımlarını hızlandırdı ve zıplattı. Nasıl bildiğini açıklayamıyordu ama bir şekilde nehri gördüğünde mutlu olacağını *biliyordu*. Sanki...

Sanki bağlayan ipler onu ileriye doğru çekiyordu. Sanki değer verdiği biri az ileride bekliyormuş gibi.

Ama bu imkansızdı. Tabii ki imkânsızdı. Sıradağların ortasında kim olabilirdi ki? Yine de Iseult'un bedeni bunu umursamıyor gibiydi. Daha hızlı hareket etmek istiyordu. Koşmak istiyordu.

O da öyle yaptı; ayakları ve asası kumun üzerinde üç vuruşluk bir ritim tutturdu. Nehir çok yakındı; onu görmeliydi, bilmeliydi.

Neredeyse ormanın kıyısına vardığında suyu gördü. Güneş yüzeyine vuruyor, parıltıyor ve gerçek, nehrin karşı tarafında beyazlar içinde bir figür duruyordu.

Olamaz, diye düşündü, öyle olduğunu bildiği halde. Vücudunun koştuğu kişi oydu. İplikleri onu ona doğru çekiyordu.

Ormanı temizledi, ayakları şimdi koşuyor, nefesleri şimdi sığ ve kalbi yakalandı bir yerde içinde onu Ağız. Çünkü o oldu Buradaydı. Aeduan adındaki Kan Cadısı buradaydı, nehrin diğer tarafında duruyordu. O beyaz pelerin, o solgun yüz ve keskin çene çizgisi. Iseult onu nerede olsa tanırdı. İplikleri onu her yerde tanırdı. *Mhe*

varujta. Te

varuje.

Dünya İyileştikten On Bir Gün Sonra

Cehennem Ozanlarının yapıldığı oda. Safi, Henrick'in bunu ona gösterdiğine inanamaz. İlk başta bunun bir uyarı olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise bunun sadece bir gurur meselesi olduğunu düşünüyor ve ne kadar rahatsız edici olsa da anladığını inkâr edemiyor.

Oda çok güzel. Kare, mermer, dört sütun yüksek, kubbeli bir tavanı destekliyor. Sanki başka bir zamana adım atmış gibi eski bir havası var. Yerler, altın kakmalı kartallı mermer karolar, yıpranmış ama titizlikle korunmuş. Daha fazla altınla kaplanmış tavan, bir göldeki balık yüzgeçleri gibi alay ediyor.

Yine de asıl dikkati çeken duvarlar. Binlerce, belki de on binlerce altın zincir görünmez kancalarda sallanıyor. Hareketsiz ve sessiz olmalarına ayak seslerini ve sesleri öyle bir yankılıyor ki, sanki canlıymış gibi görünüyorlar.

Safi yarı yarıya onlardan göz kırpan gözler bulmayı bekliyor.

İlmeklere rağmen -ne anlama geldiklerini bilmesine rağmen- bu odada rahatlatıcı bir şey var. Doğal olmayan bir şekilde huzur verici bir şey ve bir büyü olup olmadığını merak ediyor. Korkuyu silen ve ruhu uyuşturan Aether'e bağlı bir büyü. Yine de tam Hakikat Cadılığı olmadan, yanlış bir şey hissetmiyor.

Henrick, "Burası seçilmiş Cehennem Ozanlarının sadakat yemini ettiği yer," diyor. Her zamanki gibi kahverengi giyiyor. Her zamanki gibi bodur ve zarif görünmüyor ve sivri dişleri kıpırdıyor. Odadaki tek kişi o ve Safi.

"Soylu Cehennem Ozanları," diye açıklıyor. "Ya da orduda değerli olduklarını kanıtlamış subaylar. Onları buraya getiriyorum ve hizmetime giriyorlar." Kibirsiz ve gösterişsiz konuşuyor. Bu odadan, ona verdiği güçten gurur duysa da aynı zamanda saygı duyuyor. Safi'nin bunu görmesini, anlamasını istiyor, çünkü yakında karısı olacak.

Bu jesti takdir etmekten nefret ediyor. Ve bu odayı takdir etmesinden nefret ediyor. Bu, en önemli dört Cehennem Ozanı'na ihanettir.

ona: Caden, Zander, Lev ve Eron. Yine de onlara yardım edecek. Yakında, plan tamamlandığında, tüm Cehennem Ozanlarına yardım edecek.

"Nasıl?" diye soruyor. "Onları... hizmetinize nasıl dahil ediyorsunuz?"

Henrick dudaklarını yalıyor. Birkaç saniye geçti. Sonra hiç konuşmadan, odanın ortasındaki taş masaya doğru paytak paytak yürür. O da mermerdir ama her köşesindeki dört demir kayış dışında hiçbir süslemesi yoktur. Safi görünce yutkunuyor. Kayışların bilek ve ayak bilekleri için tasarlandığı, zapt etmeye yaradığı açık.

"Bu zincirlerden birini kişinin boynuna takmak yeterli. Ama büyük bir acı var, dolayısıyla demir kayışlar." Yine sesinde zevk yok. Sadece Safi'nin büyüünün doğru olduğunu bildiği gerçek bir dürüstlük.

"Sana bir gün göstereceğim," diye ekliyor Henrick. Parmaklarını masaya vuruyor. "Ama bugün değil."

Safi'nin parmakları kalçasında esniyor. Hiçbir zaman bir kopma görmek istemiyor ama bunu söylemekte de zorlanıyor.

Henrick masayı bırakır ve kolunu uzatarak ona yaklaşır. Son beş gündür üzerine titreyen bir nişanlı olmuştur ve hakkını yemeyelim, Iseult'ya da aynı şekilde davranmıştır. Safi, Iseult ile planladıkları şey için neredeyse kendini kötü hissediyordur.

Neredeyse.

"Amcam burada mı Cehennem Ozanı oldu?" Henrick ona ulaşmadan Safi sorar.

Adam duraklar ve kadın hızla arkasını döner. Dört uzun adım onu ilmiklerden oluşan bir duvara getirir. Yanıp sönüyorlar ve göz kırptıyorlar ve evet, o gözlerin orada olması gerektiğine yemin ediyor.

Arkasından Henrick, "Evet. Öyleydi. Kendi seçimi ve benim elimle."

"Oh." Uzun bir nefes alıyor ve parmaklarını zincirlerin üzerinde gezdiriyor. Küçük çanlar gibi çalarlar. "Peki onu neden taburcu ettiniz?"

Kendine bunu sadece meraktan sorduğunu söyler. Kendisine bunun her zaman nefret ettiği amcasını anlamak için duyduğu sapkın bir ihtiyaç olmadığını söyler. Ama bir Doğrucu Cadı bile kendine yalan söyleyemez. Gerçek şu ki, Eron'un neden Cehennem Ozanı görevlerini ailesini korumaya tercih ettiğini hep merak etmiştir. Bir adamı kendinden bu kadar nefret etmeye iten şeyin ne olduğunu hep merak etmiştir.

*Henrick'in ona cevap vermesi onu şaşırttı: "Eron bir emre itaatsizlik etti."
Kaşlarını kaldırarak duvardan bir ilmik kaydırıyor ve dönüp ona bakıyor.
"Ama Cehennem Ozanlarını istediğin her şeyi yapmaya zorlayamaz mısın?"
Zinciri ona doğru sallıyor. "Sana bağlı olduklarını sanıyordum."*

*"Yapabilirim ve yaptım." Henrick'in yüz ifadesinde ya da ses tonunda
hiçbir değişiklik yok. Bu sadece Safi'nin daha fazlasını öğrenmek istemesine
neden oluyor.*

"Emir neydi?" diye soruyor.

*Aralarında bir duraklama olur. İmparator Safi'yi izliyor; Safi de onu,
kolunu hâlâ uzatmış onu izliyor. Zincir hâlâ aralarında asılı.*

*Sonunda arkasını dönmeden önce "Hayır" der. Kapıya doğru yürürken
Safi, Hayır'ın emir mi olduğunu yoksa Hayır'ın ona cevap vermeyeceğini mi
kastettiğini merak etmek zorunda kalır. Her iki durumda da, hiçbir şey
kazanamamıştır. Hiçbir şey anlamamıştır. Amcası bir muamma olarak
kalmaya ve aynı zamanda hapsedilmeye devam eder.*

*Henrick'in peşinden koşarken ilmiği kancasına geri takmaz. Ayak sesleri
zincirleri sektiriyor. "Nerede o?" diye sorar Henrick'e kapıda ulaştığında.*

"Sabır," diye yanıtıyor.

*"Bana onu görebileceğimi söylemiştiniz, Majesteleri. Onu idam
etmeyeceğinizi söylemiştiniz."*

*"Ve bunu kastetmiştim." Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle arkasına
bakıyor. "Onu idam etmeyeceğim Safiye."*

*Doğru, büyüü şarkı söylüyor, sıcak ve şefkatli. Yatıştırıcı bir merhem.
Yine de Safi, Henrick'in onun yorumlarından yalnızca birine cevap verdiğini
gözden kaçırmıyor. Eron'u ziyaret etmekle ilgili hiçbir şey söylemediğini de
gözden kaçırmıyor.*

*Ama sorun değil, diyor kendi kendine. Çünkü o ve Iseult'un bir planı var
ve şu ana kadar her adım buna uygun şekilde ilerledi - cebinde parlak altın
bir ilmik bırakan bugünkü de dahil olmak üzere.*

*Henrick'in yanına ulaştığında, en parlak gülümsemesini takınır. En ikna
edici sırtışını. "Teşekkür ederim," der Henrick'in uzattığı kolu kabul ederek.
"Amcamın canı bağışlanacağı için minnettarım. Siz cömert bir adamsınız,
İmparatorum."*

Onunla elişmiyor.

ON BİR

Gece yağan kar gökyüzünü kurşuni, yeri ise bembeyaz bırakmıştı.

-Safi'nin şu anda izlediği yollarda hiç beyaz kalmamıştı. Görünmez hizmetkârlardan oluşan bir ordu tarafından dikkatlice temizlenmişlerdi.

İmparatorluk sarayının merkezindeki geniş avlu bahçelerini kullanabilecek zengin soylular için bu sıcaklıkta çalışmak korkunç bir işti. Safi hizmetkârların kendisinden daha kalın giysileri olduğunu umuyordu.

Svenja haklıydı: Safi ağır pelerinini giymeliydi. Ama aşık bir kız izlenimi vermek istemişti ve aşık kızlar pratiklik yerine modayı tercih etme eğilimindeydi. Aşık erkekler de öyleydi, hatta diğer tüm cinsiyetler de. Bu nedenle, orman yeşili yün pelerininin üzerine daha hafif, altın kadife bir pelerin giymişti.

En azından ermin kürkü ve ona uygun bir şapka takmayı akıl edebilmişti. Yaprak dökmeyen labirent ile Kraliyet Seraları arasında yer alan Kış Bahçesi'ne ulaştığında burnu uyuşmuş ve kulakları o tarafa doğru yönelmişti.

Cehennem Ozanları etrafında dizilmişken, neredeyse bir asır önce bir imparatoriçe için tasarlanmış yemyeşil bir kemerden geçerek ilerledi. Yollar ve çiçekler yıl boyunca kendini işine adanmış bir Plantwitch ordusu tarafından titizlikle korunuyordu ve yerde kar olsa da güller açıyordu. Nergisler, çiğdemler ve yıldız çiçekleri, sümbüller, laleler ve başları araba tekerleği kadar büyük ortancalar da. Safi'nin daha önce hiç görmediği türden çiçekler vardı, hele de kışın açan.

Taş yollar gibi, taş banklar da temizlenmişti ve elbette çiçeklerin kendileri de özenle silinmişti, böylece bin bir renk

etrafındaki beyaz dünyaya karşı parlıyordu.

Zavallı, zavallı hizmetçiler.

Safi ikinci bir kemerli geçitten geçerken gözleri özellikle bir banka takıldı. Çiçek açmış bir leylakla gölgelenen bu bankta ayak yerine aslan pençeleri vardı.

-Ve Safi o ayakları anında tanıdı. Tıpkı on yıl önce daha küçük olmasına rağmen o leylağı tanıdığı gibi. Yeni eklenmiş bir fidan.

Henrick onu burada oynarken görmüştü, oyuncak bebeği de kendisi gibi kürkler içindeydi. Eron'un nadir bir cömertlik patlamasıyla yeni alınan oyuncak, Hasstrel mavisî gözleriyle onu çok sevindirmişti. Amcası yakınlardaki ayrı bir bankta kitap okuyor, henüz öğlen olmamasına rağmen matarasından bir yudum alıyordu.

Henrick'in Safi'ye baktığı anda o da Henrick'e baktı ve şimdi bir sarhoş için fazla zarif görünen bir Eron, İmparator yeğenine hitap edemeden onun önüne geçti. Safi de bu süreyi kalbi küt küt atarak sıranın arkasına kaçmak için kullandı.

"Laia'ya çok benziyor," diye mırıldandı Henrick. Safi onun yüzünü görmüyordu ama kaşlarının çatıldığını hissetti. "Olağanüstü."

Eron matarasını açarken, "Evet," diye söylendi. Her zaman gıcırdardı. "Ne yazık ki annesinin zekâsından yoksun. Ya da onun inceliğinden. Ya da"-bir yudum almak için durakladı-"inisiyatifi. Kız kardeşimin şenlik ateşi için bir mum. Dokunduğu her şeyi mahvediyor. Ama gelin, Majesteleri. Benimle bir içki paylaşın."

O zamanlar, bu kelimeler oymuştu. Dişli ve tırtıklı her cümle Safi'nin kalbinin derinliklerine işlemişti. Gözleri yanmış, gözyaşları dökülmüş ve bebeği sadece bir mum olduğu için tekrar tekrar azarlamıştı. Dokunduğu her şeyi mahvettiği için.

"Safiye?" Hafif parmaklar Safi'nin dirseğine çarptı. Ciğerleri sıkıştı. Kollarını kaldırarak döndü. Ama bu sadece Leopold'du, tabii ki sadece Leopold.

"İyi misin?" Deniz mavisî gözleri gerçek bir endişeyle karardı.

Safi de başını salladı. "Elbette." Zorla gülümsedi. "Ben mükemmelim. Bu güzel kış gününde sen de öylesin." Söylediği hiçbir şey yalan değildi.

Leopold parıldayan maun bir pelerinin altına yumuşak gümüş takmıştı. Çoğu günün aksine, fazladan takmıyordu. Elinde dekoratif silahlar yoktu.

Belinde, parmaklarında ya da boynunda mücevher yoktu. Sanki kıyafeti bahçenin renklerini vurgulamak için seçilmiş gibiydi ve Safi hayatında ilk kez kıyafetlerini kendisinin mi yoksa iyi maaş alan bir görevlinin mi seçtiğini merak etmek zorunda kaldı.

Büyürken hep ikincisini düşünmüştü, çünkü çocukken bile hem gururunu okşayan hem de onu etkileyen bir şekilde giyinirdi. Ama son bir ay içinde yargısı değişmişti. Ona Hakikat merceği ve onu incelemek için akıllıca bir araç vermiş olabilirdi, ama sonuçta amcası kadar ikiyüzlüydü ve düşmanlarının düşüşünü izlerken gülmeye çok daha meyilliydi.

"Teşekkür ederim, İmparatoriçem." Bir selam verdi. "Eğer sizin için de uygunsa, Cehennem Ozanları'nın bizi yalnız bırakmasını sağlayacağım."

Elbette kabul edilebilirdi ama Safi onu gözden kaçırmalarına izin verildiğine inanmakta zorlanıyordu. Leopold onun düşüncelerini sezmiş gibi, "Ah evet, benim ozanlarım da casus gözlükleri ve arbaletleriyle bu tarafa doğru mevzilenmiş durumdalar," diye ekledi. Tembel bir el hareketiyle bahçe kompleksinin en dış kenarlarını çevreleyen surları işaret etti. "Burada bir tehlike beklemiyorum."

"Bu durumda..." Safi Lev'e döndü: "Lütfen beni bahçenin dışında bekleyin."

Yüzü miğferinin içinde görünmeyen Lev'den sert bir selam geldi ve Cehennem Ozanları hep birlikte sert adımlarla gözden kayboldular.

"Şimdi o zaman." Leopold Safi'ye kolunu uzattı ve Safi kolunu kabul ettikten sonra dudakları kıpırdamadan mırıldandı: "Çok aşıkmışız gibi davranmalıyız. Sence başarabilir misin?"

Safi en tatlı gülümsemesini takındı. Hatta başını eğip, "Bir keresinde Kaptan Fitz Grieg'e söylediğim gibi, en çirkin kurbağaya bile gülümseyebilir ve mükemmel yerleştirilmiş sigilleriyle onu pohpohlayabilirim. Ve sen, Polly" -çenesine hafifçe dokunmak için uzandı- "çirkin kurbağaların en çirkinisin."

"Mükemmel." Kız elini çekmeden onunkinin üzerine koydu. Eldiven giymemişti; parmakları kızın kürkle ısınmış parmaklarına karşı serindi. "O zaman casuslara iyi bir gösteri sunacağız."

"Çok var mı?" Safi kirpiklerini kırptırdı.

"Her zaman." Gözleri Safi'nin dudaklarına

kaydı. "Endişelenmeli miyiz?"

"Hayır." Adamın gözleri tekrar kadınıninkilere kaydı. Çiçeklerin ışığında canlı bir yeşil renkteydiler. "Tutkumuzu yeniden alevlendirmemizi öneren kişi amcamdı."

"Rekindle?" Safi elini çekerek sordu.

Leopold bir iç çekişle onu tutmaktan vazgeçti. Sonra onu bahçede rahat adımlarla yürüttü. "Düğününüzden önceki akşam ona bir zamanlar sevgili olduğumuzu söyleyebilirdim."

"Ve sana inandı mı?"

"Bunu yapmamak için hiçbir nedeni yoktu ve benim de seni özel olarak görmenin bir yolunu bulmak için dünya kadar nedenim vardı - ah, bu kaç çatma işi olmaz Safiye." Ona yakışıklı bir şekilde gülümsedi. Teni parıltıyor gibiydi.

Ve Safi fark etmediği kaşlarını hızla çattı. Henrick'in Leopold'a bu kadar kolay inanmış olmasına ne kadar şaşırdıysa, Leopold'un en başta böyle yalanlar söylemiş olmasına o kadar sinirlenmişti.

"Beni uyarmalıydın," dedi pırıltılı bir kahkahayla. O kadar sahteydi ki, cebindeki merceğin ne kadar beyaz olması gerektiğini ancak hayal edebiliyordu. "Ya Henrick bana bunu sorsaydı?"

"İnkârlarınıza inanmazdı. Düğünden sonra neler hatırlıyorsunuz."

Elbette Safi hatırladı. Tüm hayatının altüst olduğu, parçalandığı, savrulduğu andı. Ve bu üç lanet olası dünyada Safi için en önemli olan kişi kaçmak zorunda kalmıştı.

"Senin sayende değil," diye fısıldadı Safi. Zehrini sesinden uzak tutamıyordu. Leopold başına gelecekleri biliyor olmalıydı - Henrick'in Safi ve Iseult'ya ne yapmayı planladığını *biliyor* olmalıydı. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı, onları Cehennem Ozanı soğuşunun acısından korumak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Gerçek sandığınız gibi değil." Leopold Safi'yi kendine çekti. Gözleri derinlere dalarken dudakları onunkilere yaklaştı. "Sana her şeyi açıklayacağım ve sen de yalan söylemediğimi doğrulamak için Gerçeklik merceğini kullanabilirsin. Ama böyle bir konuşma için daha özel bir yere gitmeliyiz."

Nefesi Safi'nin teninde gezindi. Dudaklarını biraz daha yaklaştırdı. "Casuslar her yerde yaşarken herhangi bir şey nasıl özel olabilir?"

"Burada bile hareket etmenin gizli yolları var. Bu gece, danstan sonra bir mektup daha göndereceğim ve sen de benim odama geleceksin."

"Yapacak mıyım?" Kadın geri çekildi. Aralarına soğuk hava girdi. "Ya reddedersen?"

"Bu düşünceyi aklımızdan bile geçirmeyelim." Çapkınca sıırttı ve yürüyüşlerine devam ettiler.

Ancak daha adımını atamadan Safi pelerinininden tutup onu kendisine doğru çekti. Dudakları bir an sonra onunkilere değdi ve Safi şaşkın bir sertlik beklerken sadece istekli bir kucaklamayla karşılaştı. Leopold'un elleri anında Safi'nin saçlarına gitti, ağzı Safi'ninkine sıkıca bastırdı. Öpücüğü derinleştirdi. Kadın da aynı şekilde derinleştirdi.

Bir noktada, ermin şapkası düştü.

Aslında bu Safi'nin Leopold ile ilk öpüşmesi değildi. On yaşında utangaç bir çocukken, imparatorluk kütüphanesinin en tozlu köşesinde onunla deneyler yapmıştı. Tutkulu bir ilişki *değildi* ve özellikle ilginç de olmamıştı. Sonrasında ikisi de gülmüş ve bir daha asla denememeye yemin etmişlerdi.

Ama Leopold'un son sekiz yılda yeteneklerini geliştirdiği açıktı ve Safi de kesinlikle kendi yeteneklerini geliştirmişti. Bu tamamen göstermelik olmasaydı ve Leopold'dan varlığının her zerresiyle *nefret etmeseydi*, öpücükten zevk alabilirdi. O inkar edilemeyecek kadar güzel bir adamdı ve Safi de ihtiyaçları olan bir kadındı.

Kucaklaşmayı kesti. "Odanıza geleceğim," diye fısıldadı. Elleri hâlâ adamın boynundaydı; dudakları şişmiş ve kızarmıştı. "Sana neden güvenmem gerektiğini bana açıklamak için tek bir şansın olacak ve eğer bu şans , Hakikat merceğini Henrick'e teslim edip seni bir hain olarak ihbar edeceğim."

Leopold gülümsedi; gözlerinin derinliklerine yerleşen parlak bir gülümsemeydi bu. "Yapacağından hiç şüphem yok Safiye." Elleri kızın saçlarından çekildi. "Ama söz veriyorum iş o noktaya gelmeyecek." Şapkasını almak için eğildi, karın tozunu aldı ve şefkatle başına yerleştirdi. "Yürüyüşümüzü bitirelim." Bir kez daha kolunu uzattı. "Ve bu öpücüğün amcamın casuslarından en şüphecileri için bile yeterince ikna edici olduğunu umalım."

Onu Kış Bahçesi'nden alıp saraya götürenler Safi'nin her zamanki Cehennem Ozanları değildi. Bunun yerine İmparator'un adanmış sekizlisi, Yüzbaşı Caden fitz Grieg önderliğinde onu bekliyordu.

"İmparator sarayda kendisine katılmanızı istedi," dedi Caden sert bir selamla. Bölünmüş miğferi yüzünün büyük bir kısmını kapattığı için Safi onun ifadesini okuyamıyordu ama sesinde tanıdık bir sıcaklık duyabiliyordu.

Öldürüldüğünden beri Caden ve Zander'i neredeyse hiç görmemişti. Caden Praga'ya döndüğünde terfi etmişti ve Henrick onu yakınında tutuyordu. Bu arada Zander sarayın dışında görevlendirilmişti. Iseult kaçtığında Baykuş'u almasını engelleyememişti ve Safi bu ihmali yüzünden başına bir ceza geldiğini varsayabilirdi.

"Kaptan," dedi Safi gülümseyerek. "Uzun zaman oldu." Uzun bacaklı bir adım attı ve Caden'i yanından geçmek yerine yanında yürümeye zorlayacak şekilde hareket etti.

O artık İmparatoriçe'ydi ve konuşmasını reddetmesi mümkün değildi. Bu yüzden diğer Cehennem Ozanları onun boşluğunu doldurmak için uygun şekilde hareket ederken, o da onun yanına geçti. Hatta miğferini çıkaracak kadar ileri gitti. Kahverengi saçları kafasına keçeleşmiş, çilli yüzü soğuktan pembeleşmişti.

"Iseult'dan haber aldın mı?" Safi'nin midesi bu soru karşısında esnedi ama sormak zorundaydı. Onu her gördüğünde sormak *zorundaydı*.

"Hayır," dedi iç çekerek. "Henüz hiçbir Cehennem Ozanı onu yakalayamadı." "Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldı Safi ve omuzları çöktü, boynu rahatladım.

Kapüşonlu gözlerle onu yandan izleyen Caden daha da gerildi. "Lev bana ilmiği test etmeye devam ettiğini söyledi."

"Yani Lev beni de gözetliyor."

"Bu casusluk değil," diye karşı çıktı, biraz fazla sert bir sesle. Biraz fazla yüksek sesle. Boğazını temizledi. "O... sizi önemsiyor. Hepimiz önemsiyoruz, Majesteleri. Bir Cehennem Ozanı olmak sadece büyüü kesmez. Hayatlarımızı, zihinlerimizi, ruhlarımızı da koparır. Yalnız değilsin Safi."

Safi. Onun adını tekrar duymak güzeldi ama aynı zamanda ne kadar yalnız olduğunu da hatırlatıyordu. "Etrafımda güvenebileceğim kimse yok Caden. Lev dışında. Ve Threadsister'ımın tüm Witchlands'in neresinde dair hiçbir fikrim yok." Dudağını çiğnedi. Sözleri mızızca geliyordu.

Acıması. Yine de onları durduramıyor gibi görünüyordu. "İmparator ne isterse yapmak zorundayım çünkü yapmazsam size zarar verir. Hepinize."

Caden'ın kaşları daha da çatıldı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki her cümleyi, her kelimeyi, her duraklamayı düşünüyor gibiydi. İleride, eski sarayın devasa kapıları fısıldayarak açılıyor, bekleyen hizmetkârlar tarafından açılıyordu. Cehennem Ozanları, Safi ve Caden hâlâ saflarının arasında sıkışmış bir halde, kararlı adımlarla ilerlerken düzenlerini bozmadılar.

Ancak geniş bir merdivene geldiklerinde Cehennem Ozanları nihayet yavaşlayarak durdular ve Safi ile Caden'i de durmaya zorladılar. Sonra girişin duvarları boyunca sıralara ayrıldılar, bu sırada yeni bir Cehennem Ozanları grubu Lev en önde olmak üzere basamakları indi.

Caden Safi'ye döndü, duruşu sert ve askeri bir tavırla eğildi. "Majesteleri, size söylediklerimi unutmayın." Sert bir el hareketiyle boynunu, ilmiğinin zırh ve dolgu katmanlarının altında durduğu yeri işaret etti. "Buradaki tek ölü kadın sen değilsin ve biz kendimizinkini koruruz." Sonra sesini yükseltti - yakındaki Cehennem Ozanlarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ölüme doğru geniş gözlerle," dedi, onların sloganından alıntı yaparak.

Hep bir ağızdan, "Temiz, " diye cevap verdiler.

Safi'nin tüyleri diken diken oldu. Boğazı düğümlendi. Çünkü Cehennem Ozanı'nın sloganını daha önce de duymuştu ama hiç kendisine yöneltilmemişti. Onu hiç *kapsamamıştı*.

Artık o da onlardan biriydi. Bir Cehennem Ozanı. *Temiz, temiz*.

Safi o zaman Caden'den uzaklaştı ve Lev ile diğerlerinin onun etrafında toplanmasına izin verdi. Bir kez daha saraya girme ve İmparator'un yanında yerini alma vakti gelmişti.

ON İKİ

Vivia uyandığında güneşin doğduğunu ve dünyanın sessiz olduğunu gördü. Ne davul sesleri, ne rüzgârlar, ne de top atışları. Sadece bir geminin tanıdık gıcirtısı, ahşap, halatlar ve yelkenler hep birlikte hareket ediyordu.

Yutkunduktan sonra doğruldu. Yatağındaydı, tamamen giyinikti ve-
"Sonunda." Vaness'in sesi ona doğru kaydı ve karyolanın yanındaki taburede

İmparatoriçe kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Yüzü ve giysileri hâlâ kanlıydı. "Uzun zamandır dışarıdasınız. Bu genellikle olur mu?"

"Hayır." Vivia kaşlarını çattı ve ayağa kalkmayı bitirdi. Ağrıyordu ama eski bir şekilde. Onu kısa süreliğine tüketen su kadar eskiydi. Birkaç saat içinde geçerdi. "Daha önce böyle bir güce eriştiğimi hiç sanmıyorum."

Vaness burnunu çekti.

Ve Vivia imparatoriçenin çenesine bulaşmış kanı gösterme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. İmparatoriçe'yi hiç bu kadar pis görmemişti. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Ve en şaşırtıcı olanı da Vaness'in bunu umursamıyor gibi görünmesiydi.

İmparatoriçe ayağa kalktı, arabasında hafif bir sallantı vardı - denizci değildi

-Ve yatağa yaklaştı. Ancak kalçaları yatağın kenarına değince durdu. Sonra her zerresinde öfkeyle aşağıya baktı ve Vivia demir bilezikleri göremese de, kaydıklarından ve döndüklerinden hiç şüphesi yoktu.

"Asla," dedi Vaness usulca, "bunu bir daha yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Beni uyarmadan emret. Rızam olmadan emret."

Vivia içini çekti ve kamaranın duvarına yaslandı. Ahşap başka bir yerde daha iyi kullanıldığından kafalık yoktu; zarif örtüleri de yoktu. Pamuk ona gayet uygundu.

Bir elini hâlâ hafif nemli olan saçlarında gezdirdi. "Benim gemimdesiniz, Majesteleri. Burada kaptan benim, bu da benim sözümün kanun olduğu anlamına gelir. Bunu biliyorsunuz. Bunu konuşmuştuk ve siz de anladığınızı *iddia etmişsiniz*."

"Bu bana topları çalıştırmamı emretmeden önceydi. Asla" -Vivia'ya parmağını salladı- "bunu bir daha yapma."

Vivia cevap vermedi. Omurgasında bir öfke titreşimi yayıldı. "Eğer o topları durdurmasaydın ölebilirdik. Senin sihrinle bile neredeyse ölüyorduk."

"Ve o demirin sonuna kadar gitmesine izin vermeliydim." Parmağını Vivia'nın yüzüne doğru uzattı. "Okyanusa çakılmasına izin vermeli ve hepimizin batışını ve Hagfish'lerinizin bizi sahiplenmesini izlemeliydim."

Vivia parmağı yakaladı. Dudakları geriye kıvrıldı. "Hepsi bir şeyi kanıtlamak istediğin mi?" Bacaklarını yataktan dışarı salladı, örtüler üzerinden kaydı. Ayağa kalktığı anda bile hâlâ Vaness'in parmağını tutuyordu. Oda döndüğünde ve küçük kadına ters ters baktığında bile. "Sırf itaat etmek istemediğin için hepimizi lanetleyecek miydin?"

Uzun bir nefes geçti. Sonra bir saniye ve Vaness nihayet konuşmadan önce bir üçüncüsü. "Ben sizin denizciniz değilim, askeriniz de değilim. Ben Marstok İmparatoriçesiyim ve bir daha asla top ateşlemeyeceğim."

Parmağını çekip kurtardı ve Vivia dayanabilse de buna gerek görmedi. Vaness bunu kazanabilirdi. Ama Demir Kaltak savaşmak için sihrini kullanmadan gemide kalabileceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyordu. Burada her denizci üzerine düşeni yaptı, kraliyet ailesi bile. Özellikle de soylular.

Saatler sonra, Vivia *Iris*'in ana güvertesindeki onarımları denetlerken, tüm o kanı hatırladı. Vaness neredeyse bayılıyordu. Aslında neredeyse kontrolünü tamamen kaybetmişti... Yani belki de onu bu kadar öfkeli, bu kadar gaddar yapan şey sadece itaatsizlik değildi.

Belki de korkuydu. Belki de yanlış bir şey vardı.

★ ★ ★

Dalmotti donanması yetişene kadar öğlen olmak üzereydi. Vivia neden şaşırdığını bilmiyordu. Muhtemelen gemilerini batırmıştı ve bir Doge'un emrinden kaçmıştı. Elbette intikam almak isteyeceklerdi.

Asıl soru, neden onun ve Vaness'in Veñaza Şehri'nde kalmasını istediğiydi. Sırf onları orada tutmak için neden en başta savaşı göze almıştı. Cevap ne olursa olsun, geminin kızı "Savaş gemileri ufukta" diye bağırdığında, Vivia kovalamacanın başladığını hemen anlamıştı.

"Cadılar," diye bağırdı, dümeni tekrar Sotar'a bırakarak, "uçma zamanı. Leeri! Davulu al."

"Nereye gideceğiz?" Sotar dürbününü ufka doğrultarak sordu. "Nihar," diye yanıtladı Vivia.

Bardağı yere bıraktı. "Babanın orada adamları olacak-" "Ve biz kalmayacağız." Vivia'nın yanaklarında istenmeyen bir kızarıklık oluştu.

Stix

onu asla sorgulamazdı. Stix asla duraksamayacaktı.

Sotar hatasını anlamış gibiydi, çünkü ifadesi değişmişti. Başını öne eğdi. "Elbette, Majesteleri. O zaman Lejna'ya gidelim mi?"

"Hayır." Parmağını doğuya doğru salladı. "Lonely Bastard'a gidiyoruz. Şimdilik bizi doğrudan kıyıya yönlendir. Gerisini ben hallederim." Sonra bir kez daha geminin kış tarafını hedefleyerek ana güverteden aşağı indi. Rüzgârböcekleri sıraya dizilmiş, rüzgâr gözlüklerini takmışlardı ve Cam bir kez daha davulun başındaydı.

"Bu sefer çok hızlı bir ritim olmasın," diye seslendi Vivia yanından geçerken. "Alanı sabit tutmamız gerekecek."

"Bu akıllıca mı?" diye yeni bir ses geldi ve Marstok İmparatoriçesi aniden Vivia'nın yanında yerini aldı. Daha temizdi ama bol üniformasında hâlâ lekeler vardı. Belki de Vivia ona daha fazla giysi bulmalıydı.

Anlaşılmaz bir şekilde, bunu daha önce düşünmediği için utanmıştı.

"Daha dün gece aşırıya kaçtın ve şimdi yine sihrini mi kullanmayı planlıyorsun?"

"Neden, İmparatoriçe?" Vivia yan yan gülümsedi. "Bilmesem benim için endişelendiğinizi söyledim."

Vaness'in dudakları sıkıştı. Vivia'ya açık bir küçümsemeyle baktı.

"Ama ben daha iyisini biliyorum," diye bitirdi Vivia, kış tarafa ulaştığında. Küpeşteye tutundu. "Kendimi zorlamayacağım. Bizi o teknelerin geçirecek ve saklanmamızı sağlayacak kolay bir gelgit."

"Onların da kendi Tidewitch'leri olacak."

"Hye."

"Ve iki katı, hatta üç katı kadar Rüzgârböceği."

"Hye." Vivia başını salladı ve kendi dudakları da İmparatoriçe'ninkilere uyacak şekilde büzüldü. "Ama Nubrevnan gemileri yok ve Nubrevnan bilgisine de sahip değiller" -kafatasına vurdu- "Nubrevnan bilgisi. Halkım onlarca yıldır imparatorluklardan kaçtı. Bu yeni bir şey değil."

Vivia ufka ve uzakta henüz oluşmakta olan gemilere doğru döndü, büyötmek için camı olmadan dört küçük leke. Yine de nedense İmparatoriçe hâlâ onun yanında duruyordu.

Vivia ters ters bakma isteğiyle savaştı. "Ne oldu?" Ellerini denize doğru kaldırdı. "Sihrimi kaybetmeden önce konuş."

İmparatoriçe yutkundu. Boğazı garip bir şekilde gergin bir hareketle titredi. Ve garip bir şekilde çekici bir hareketti. Sonra omzunu zıplattı ve "Hepimizi öldürme," dedi ve güvertenin altındaki kapıya doğru dönerek uzaklaştı.

Vivia buna gülümseyecekti -sihri olmasaydı bu ekşi bir şeydi-. Büyü yine içinden akıyordu. Dalgalar, su, alıştırın, öpen deniz. *Bize emret, bize emret.*

"Rüzgârı hazırlayın," diye bağırdı Vivia subaylarına. "Yol açın!"

Rüzgâr yelkenlere doldu ve su *Iris*'in gövdesinin altından yükseldi. Gemi homurdanarak hareket etti. Tam doğuya, düz ve doğru, tam da Vivia'nın Sotar'a emrettiği gibi. Tam olarak dalgalara emrettiği gibi. Dünden daha yumuşak, şimdi yükselen rüzgâr davuluna uyan kolay bir hızda.

Bir noktada denizciler şarkı söylemeye başladı. Yaklaşan gemiler tarafından duyulmayacak kadar alçak sesle, ama Vivia ve cadılarını çelikleştirecek kadar yüksek ve kararlı. Büyülerini odaklamak için, tek bir mürettebat, tek bir ses olarak birleşti.

Tıpkı İmparatoriçe'nin söylediği gibi, Dalmotti gemilerinin kendi cadıları vardı ve hızlıydılar. Yine de kimse sahili Nubrevnalılar kadar iyi bilmiyordu ve Niharlar dışında kimse Yalnız Piç'i tanıımıyordu. Denizden yükselen sivri bir kaya olan Piç, arkasındaki uçurumun yamacında küçük bir koy saklıyordu. Sular acımasızdı, geçit dardı ve sadece doğru büyüklükte bir gemi ile doğru fikirli cadılar geçebilirdi.

Vivia'nın tek yapması gereken, *Iris*'in savaş gemileri nereye gittiklerini görmeden önce oraya ulaştığından emin olmaktır. Aksi takdirde savaş gemilerinin

ve onu ve mürettebatını kapana kıştırabilirler. Ya da daha kötüsü, demir atacak bir yer bulup karaya çıkmaya çalışabilirler.

Daha hızlı, Vivia dalgaları ikna etti. Sadece biraz daha hızlı.

"Lovats'ın kuzeyindeki bakireler," diye şarkı söyledi tayfa. "Hiçbiri bu kadar güzel görünmemişti! Gözünüze çarptıklarında aşık olacaksınız, bu yüzden herkes dikkatli olsun!"

Rüzgarlar kasırga gibi esti. Su tekmeledi. *İris* daha hızlı hareket etti ve kayalar ve açıktaki resiflerle taçlanan karanın ilk bakışları görüldü. Vivia karayı göremiyordu; dikkati tamamen aşağıda, gelgitlerin itişine ve akıntıların sürükleyişine odaklanmıştı. Ama kıyıyı hissediyordu. Suların sığlaştığını ve dalgaların geçmiş donanmalardan kalma gemi enkazlarının üzerinde kırıldığını hissetti.

"Lovats'ın kuzeyindeki bakireler on iri adam kadar güçlüdür!" Şarkı daha da sessizleşti. Gerginleşti. Ve rüzgârlar bile zayıflamış gibiydi.

"Yavaşlama!" Vivia bakışlarını kısa süreliğine ön tarafa çevirerek bağırdı. "Güven bana!" Sonra ne demek istediğini kanıtlamak için kollarını yana doğru savurdu ve sular *İris'i* de savurdu. "İskeleye!" diye bağırdı Sotar'a. O da hemen ağırlığını dümene verdi.

Davul çalmaya devam ederken gemi yalpaladı, dünya sürüklendi. Ve şarkı bir kez daha böğürdü: "Dövülmüş çelik kadar keskin zihinleriyle, savaştıklarında her zaman kazanırlar!"

Gemi tekrar ayağa kalktığında, yaklaşmakta olan Dalmottis'e dik durumdaydı. Tehlikeli bir şekilde açıktı. Tehlikeli bir şekilde görülebiliyordu. Ama ileride, kayalık çıkıntıların ilki bekliyordu. Bir minnow gibi dalar ve saklanırlardı. Sadece daha önce ona ulaşmaları gerekiyordu-

"*Top ateşi!*" Gemideki kızın sesi şarkıları, davulları ve rüzgârları böldü. "*İki kişi geliyor!*"

"Onları buldum," dedi Vaness, bağırmasa da bir şekilde geminin kızı kadar yüksek sesle. Bir şekilde düz ve kopuk, kontrol ettiği demir gibi.

Vivia döndü, kısa bir süre irkildi. İmparatoriçe'nin güverteye döndüğünü ya da kadının sadece birkaç adım ötede durup küpeşteye yaslanarak kovalamacayı izlediğini fark etmemişti.

Şimdi kolları yükseliyordu, iki atış yakınlaştıkça yüzündeki kan çekiliyordu. Keskin bir solukla, her ikisini de uçuşun ortasında durdurdu...

O zaman bırak denize düşsünler. Onları geri göndermek yok. Düşmana karşı kullanmak yok. Kollarını indirdi. Küpeşteyi kavradı ve Vivia

böyle bir gösterinin tekrarlanamayacağını hemen anladı.

"Ve sen de aşırıya kaçtığımın mı endişeleniyorsun?" Vivia bir kolunu kadının arkasına geçirdi. "Odana geri dön."

Vaness direndi. "Topları kim durduracak?"

"Kimse yok, çünkü birkaç dakika içinde ihtiyacımız kalmayacak-"

"*Top ateşi!*"

"Kahretsin." Vivia küpeşteye doğru geri sıçradı; Vaness de onunla birlikte tökezledi Vivia İmparatoriçe'yi zorla durduramadan Vaness kollarını havaya kaldırıp büyüsünü yaptı. Yine demir atışını durdurdu -bu sefer üç top- ama daha yavaştı. Bir köpeğin rotasını değiştirmeye çalışması gibi, durma noktasına kadar sürüklendiler. Sonra teker teker düştüler.

Vaness sallandı ve Vivia onu tekrar yakaladı. Öfke ayak parmaklarından yukarı doğru yaladı. Keskin ve sıcak bir denizle beslenmişti. İmparatoriçe zar zor dik durabiliyordu. Gözleri dönüyor, duruşu bozuluyordu.

"Alın onu," diye bağırdı Vivia, kadını yakındaki bir denizcinin üzerine iterek. Muhtemelen daha sonra azar işitecekti ama güvertesinde ölü bir imparatoriçe olmasından daha iyiydi.

Ne olacağını görmek için beklemedi. Söylediği gibi, *İris*'in tamamen kaplanmasına sadece biraz daha zaman vardı. Büyüsünü denize doğru itti, tüm vücudu güçle şişti. *Daha hızlı*, neredeyse çığlık atıyordu. *Neredeyse varmıştı*. Kayalık çıkıntılardan ilki tıslayarak geçti, midyeleri görebileceği kadar yakındı, kaygan yosun parçalarını görebileceği kadar yakındı.

Vivia'nın üzerine su püskürtüldü. Onun suları, sıcak ama serinletici. Güçlü ama sakin. Nefesini bıraktı ve Rüzgârböceklerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

Yelkenler gevşedi ve denizciler sustu. Rüzgar davulu da sustu. *İris* gizlenmişti, yani şimdi gizlenme ve eski Tilkiler gibi taktikler uygulama zamanıydı. Vivia cadıların yanından geçerken, "Rüzgârları devam ettirin," diye emretti. "Ama hafifçe. Çok hafifçe. Ve denizciler, kürekleri alın. Buradan demir alana kadar gücünüz bizim kurtuluşumuz olacak."

Mürettebat itaat ederek ana güverte boyunca yerlerini aldılar. Boğuk bir sessizlik çabasıyla küreklerin kilitlerini açtılar ve ikişer ikişer karşılarında toplandılar.

Vivia dümene ulaştı, Sotar yumruğunu kalbine götürerek kenara çekildi. Gözlerinde saygı vardı. Cehennem suları, Stix'e benziyordu. Ve Vivia ilk özlemişti. Stix burada olsaydı çoktan Lonely Bastard'a varmış olurlardı. Aslında Stix o lanet tekneleri alabora ederdi ya da en azından denizi onları geri çekecek kadar dondururdu.

Ama Stix burada değildi. *Ve bir daha asla burada olmayabilir.*

Vivia elini keskin bir şekilde keserek kürekçileri yorucu işlerine başlattı. Tahtalar kazındı ve su sıçradı. Kaslar dalgalanıyor, nefesler kesiliyordu ama kimse yavaşlamıyor, kimse konuşmuyordu. Kısa süre sonra *Iris* dalgalı denizin üzerinde kaymaya başladı. Kayalardaki boşluklardan geçtiler. Bazen savaş gemilerini görebilecekleri kadar büyüktüler. Bazen de sırayla görülüp ateş edilebilecekleri kadar büyüktü. Ama her zaman herhangi bir top temasa geçmeden önce örtüldüler.

Yalnız Piç çok geçmeden denizi delip geçen hınzır bir bıçak gibi ortaya çıktı. Arkasında, gözden uzakta, deniz kenarındaki kayalıklarda dar bir geçit vardı. Vivia Nihar'a gelmeyeli yıllar olmuştu; onu hiç hoş karşılamayan bir yere. Hiçbir zaman evi gibi hissetmemişti. Burası Merik'in bölgesiydi, onun değil.

"Sonja!" Vivia sesini geminin kızının beklediği karga yuvasına doğru yükseltti. Kürekçiler kürek çekmeye başladığından beri söylenen ilk sözlerdi bunlar. "Gemileri görüyor musun?"

"Hye," diye seslendi kız. "Neredeyse kayalıkları aşmak üzereler."

Ve tamamen geçtiklerinde, *Iris* görünür olacaktı. Vivia'nın saklanma planı mahvolacaktı. Ama çok ama çok yaklaşımlardı. Bu şansı kaçırmayacaktı. *Iris* gövdesini sıyrabilirdi. Delikler açabilirdi. Ama eğer görünmeden kıyıya ulaşabilirlerse, o zaman buna değecekti. Buna değmek zorundaydı.

Kürekçilerine "Daha hızlı," diye bağırdı. Sonra cadılara, "Rüzgarları yükseltin." Ve sonra tahtalara *çarpıp* köpüren suya, "*Bizi taşı.* Zamanlama çok önemliydi. Bu keskin bir dönüştü, ardından daha da keskin bir dönüş gelecekti. Vivia'nın dümene karşı gücü ve dalgalara karşı büyüğü sınırlarına kadar zorlanacaktı.

Hepimizi öldürme, demişti Vaness ve Vivia buna neredeyse gülecekti.

Hayır, güldü. Elinde değildi. Su bunu seviyordu. Vahşi, fırtınalı, evcilleşmemiş - su pervasız kararlar ve düşüncesiz eylemlerdi. Vivia'nın Niharların geri kalanıyla aynı sertlik ve öfkeyle ün kazanmasının nedeni buydu. İnsanlar bunun kendisinden değil, dalgalardan kaynaklandığını anlamıyordu. O sadece yapılması gereken şey adına gücün içinden geçmesine izin veren küçük bir tilkiydi.

Tüm varlığını, tüm kalbini dümene ve dalgalara doğru iterken "İskeleye!" diye bağırdı. *İskeleye, iskeleye*. Her şey devrildi. Gökyüzü, masmavi, iskele tarafında yükseldi; deniz sağ tarafta belirdi. Ne kürekler hareket etti, ne de denizciler. Dünya bile nefesini tuttu, her davul sesi iki kat daha uzun geliyordu.

Sonra gemi düzeldi ve dünya da düzeldi.

"Durun!" Kara taş hızla yaklaştı. İtti. Büyüyle, kaslarıyla. İlerideki dar geçit -ne aradığınızı bilmiyorsanız görünmezdi- bir iğne deliğinden daha dardı.

"Çek!"

Kürekçiler itaat etti. *Iris* ileri atıldı ve Vivia dümeni kavradı, dalgaları kavradı.

Kayalıklardaki boşluğa ulaştılar. Beklenmedik bir dalga onları sarstı. Gülüyorlardı. Ve *Iris* sancak tarafına doğru sertçe yalpaladı. Taşlar tahtalara çarptı. Kürekler şakladı ve kürekçiler yana yattı. Ama Vivia çoktan dümeni yeniden hareket ettirmiş, kendi dalgalarıyla savaşmaya başlamıştı bile.

Gemi yön değiştirdi. Sonra durdu. Sonra yavaşladı. Artık kürek çekmek yok. Artık rüzgar yok. Geçitteydiler.

Güvendeydiler.

ON ÜÇ

Iseult şok olmuş bir halde Aeduan'a baktı. Sevinmişti. Aeduan bir şekilde buradaydı ve onun önünde duruyordu. Aralarında sadece kırk adımlık bir mesafe vardı ve onları ayıran tek şey durgun sulardı. Ancak o iki adım ileri atınca Aeduan'ın alnı kıvrıldı. Bakışları onu bir aşağı bir yukarı taradı. Vücudu ihtiyatla gerildi.

Ve Iseult'nun göğsünde garip, ağır bir sıcaklık tüneli açıldı. Evet, onu son gördüğünden beri değişmişti. Cartorra'ya bir Weaverwitch olarak girmişti; oradan bir Puppeteer olarak ayrılıyordu. Ama onu hâlâ tanıyor olabilir miydi?

"Benim... benim," diye seslendi. Adam hâlâ şaşkın görününce, "Iseult" diye ekledi.

Ve sonra oldu: Anlayışla masmavi olan iplikler gökyüzüne doğru süzüldü. Iseult'un nefesi kesildi. Bir adım geriledi ve hatta iyi bir önlem için gözlerini ovuşturdu. Yine de İplikler kaldı.

Ki bu *yanlıştı*. Aeduan'da iplik yoktu.

"Hayır," diye nefes aldı Iseult. Sonra tekrar: "*Hayır*." Çünkü gözlerini ve büyüsunü kamaştıran sadece renkler değil, gölgeler ve şekillerdi. Iseult bu karanlığı sadece bir kez birinin iplerinde görmüştü: neredeyse yedi yıl önce onu kurtaran Evrane'nin iplerinde. Onu ve Safi'yi korumaya yemin etmiş olan keşişte.

Evrane, Iseult'nun hâlâ anlamadığı bir şekilde ele geçirilmişti ve şimdi Aeduan da bozulmuştu.

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılırken bir kez daha "Hayır," dedi. Yüzünü geren dolu, aç bir şey. Yabancı, yanlış. Onun tanıdığı Aeduan gülümsemezdi. Gözlerini dikip bakmazdı.

Daha sonra Iseult içgüdülerine lanet edecekti. Daha sonra -ilk kez değil- kendi yavaş mantığı yerine Safi'nin içgüdülerinin ona rehberlik etmesini dileyecekti. Çünkü burada ihtiyacı olan son şey mantıktı. Önündeki yapboz parçalarını düzenleyemezdi; tutarlı bir şekil bulamazdı. Ve bu yüzden, Aeduan olmayan bu Aeduan avantajlıydı. Iseult'nun Kan Cadısı'nın kendisi için planladığı kaderden kurtulup kurtulamayacağına karar verecek olan iki saniyelik ekstra patlama...

Ya da onun avı oldu.

Sulara daldı, doğruca ona doğru. Derinliği, soğuğu ya da zorluğu umursamadan. İpliklerinden mor bir açlık ve yeşil bir odaklanma yayılıyordu. Onu avlıyordu ve hiçbir şey yoluna çıkamazdı.

Bu ipler sonunda Iseult'yu hareket etmeye zorladı. Aeduan-olmayan-Aeduan onu şiddetle istiyordu, tıpkı Evrane-olmayan-Evrane'nin onu Manastır'da istediği gibi.

Iseult kaçmak için döndü. Topuğu ıslak kıyıya kaydı. Bir dizinin üzerine düştü ama ardından gelen acı uzaktı. Arkadan gelen kararlı, ritmik bir su sıçraması tarafından yutuldu.

Asasını dik durmak için kullandı ve ağaçlara doğru koştu. Ama suya doğru kolay bir yarış olan bu yol şimdi korkunç derecede dik, korkunç derecede uzun görünüyordu. Ayakları düzgün inemiyordu. Asası sürekli yoluna çıkıyordu.

Ve sıçrama, *sıçrama*. Hiçbir normal insan bu kadar hızlı hareket edemezdi.

Iseult çorak çalılarının ve çam iğneli toprağın ilk takozlarına ulaştı. Soğuk toprakta hâlâ taze olan ayak izlerinden daha önce izlediği yol belliydi. Onları saklamaya çalışacak vakti yoktu.

başka bir yol bul.

Ama bir çam gövdesinin etrafından dolanırken, artık su sıçraması sesi duymadığını fark etti. Belki de bu onun durduğu anlamına geliyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen*.

Durmamıştı.

Arkasına bakma riskini göze aldığı anda, adamın sudan çıktığını ve kıyıya doğru koştuğunu gördü. Çok hızlı, çok hızlı. Aeduan olmasa da, bedenine sahip olan her kimse... her neyse, Kan Büyücülüğünü kullanıyordu. Yakında ona ulaşacaktı.

Bu da bundan kurtulmanın yolunu düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bütün mesele buydu. Her nasılsa, kollarını pompalayıp daha hızlı hareket etmeye çalışırken, çam iğneleri yanaklarını keserken ve kökler bacaklarını çalmakla tehdit ederken, Iseult'nun bir plana ihtiyacı vardı.

Düşün, Iseult, düşün. Bu ormanın ötesinde kristal havuzlar ve onun da ötesinde, geçilmesi gereken kayaların olduğu nehir vardı. Eğer o basamak taşlarına ulaşabilirse, Baykuş'a ve atlara da ulaşabilirdi. Elbette Aeduan olmayan Aeduan bile atlardan kaçamazdı.

Patikadaki bir dönemece ulaştı ve geriye doğru bir bakış fırlattı. Adam çok yakındaydı, pelerini parlaktı ve ağaçların arasından fark edilmiyordu. Adam onu yakalamadan önce havuzlara ulaşamayacaktı.

Çılgılık atmak istedi. Bu kovalamacayı hemen bitirmek, çocukken tilki ile tavuğu oynarken yaptığı gibi buna bir son vermek istiyordu. Duraksamadan koşmak onun için her zaman trajediyle sonuçlanırdı.

O yüzden kaçma, dedi beyni, tam da devasa bir çam ağacına yaklaşırken, en alt dalları onun üzerindeydi ve gövdesi onun üç katı genişliğindeydi. Onun ötesinde, kristal sular soğuk dağ havasında parılıyordu.

Rakibini ve bu araziye tanıyordu. Daha yeni geçtiği için pek iyi değildi ama yine de avantajlıydı. Bu da savaş alanını seçme zamanının geldiği anlamına .

Geriye doğru bir bakış daha. Adam hâlâ oradaydı ama kadının görebildiği tek şey beyaz peleriniydi. Kahverengi giyiyordu; bu kadar görünür olamazdı. Ve ayak izleri -önceki ayak izleriyle karışmışlardı. Durmuş muydu yoksa yoluna devam mı etmişti, anlamak imkânsızdı.

Iseult çam ağacına ulaştı ve yeni izler bırakmamak için sıçrayarak geniş gövdesinin arkasına geçti. Sonra bir elini ağzına kapattı ve bekledi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sadece kalp atışlarının kafatasının içinde dörtnele koştuğunu duydu.

Çok geçmeden ayak seslerini duydu. Gerçek Aeduan kadar zarif değildi ama yine de gerçek Aeduan gibi onun kanının kokusunu almıyor gibiydi. En azından küçük bir nimet.

Çamın dibinde yavaşlamadı ve çamın yanından geçerken Iseult etrafında daireler çizdi.

Ondan uzakta. Ta arkasına kadar.

Ve bununla ilgili bir şey, kısa süreliğine üstünlüğü ele geçirmekle ilgili bir şey - Safi'nin dediği gibi *İmparator'a karşı bir İmparatoriçe kartı* - Iseult'a ihtiyacı olan soluklanmayı verdi. Bir sonraki hareketlerini görebiliyor, ortaya çıkmak üzere olan dövüşü hayal edebiliyordu. Asasını ormanın zeminine bıraktı, yeni kılıcını kınından çıkardı ve saldırdı.

Aeduan havuzlarda duraklamıştı ve sırtı kolayca erişebileceği bir yerdeydi. Iseult kılıcını savurdu. O da arkasına baktı. Buz mavisi gözleri onunkilerle buluştu, çok tanıdık, çok yabancı. Sonra kılıcı koluna saplandı. Derine saplandı. Kesti ama koparmadı.

Ve daha sonra, Iseult içgüdülerine lanet okuduğunda, kendini bunun için minnettar da bulacaktı. O Aeduan'dı, oralarda bir yerde. Ele geçirilmiş, gasp edilmiş ve kontrol edilmişti ama yine de Aeduan'dı ve onu sakatlamak istemezdi.

Tam olarak değil.

Aeduan Kan Cadısı hızıyla saldırdı ama Iseult'u yakaladığında Iseult eğildi ve onun dışına çıktı. Adam dizini kaldırdığında, Iseult dirseğini adamın kalçasına indirdi. Ve bir kanca tekmesine geçmeye çalıştığında, bacağını yakaladı ve gökyüzüne doğru çekti. Onun vücudunu, onu kontrol eden şeyden daha iyi tanıyordu.

Geriye doğru devrilirken onu yakalamaya çalıştı ama boşunaydı. İşe yaramazdı. Yere çarptı.

Iseult hâlâ orada olduğunu umduğu Aeduan'a "Özür dilerim," dedi. Sonra kılıcını kaldırdı ve ona sapladı. Etin içinden, organların içinden ve diğer taraftan dışarı, kılıcını gidebildiği kadar derine itti.

Ve bir kez daha, tıpkı kendisinden kılıcı aldığı Cehennem Ozanı'na yaptığı gibi, kılıç onu aşağıdaki yumuşak toprağa sapladı.

Iseult kabzayı bıraktı. Aeduan nefesini tuttu ve ona hırladı. Sıkışmıştı -Sonsuza kadar olmasa da. Şimdiden yaranın iyileşmeye çalıştığını görebiliyordu, anlık ve önlenemez.

Koşmaya devam etti. Bu açıdan hiçbir şey tanıdık gelmiyordu ve güneş gözlerini kör etmiş, rüzgârın vurduğu sularda parlıyordu. Ama yavaşlayamazdı. Doğru yolu ararken zaman kaybetmektense yanlış yöne gidip mesafe kazanmak daha iyiydi.

Şuradaki. Şu küçük fidan. Ötesi en büyük havuz olmalı, bu da sağa sapmanın onu basamak taşlarına ve kampa götüreceği anlamına geliyordu.

Geriye doğru baktı. Aeduan çoktan yükselmeye başlamıştı - çok hızlı, çok hızlı. En büyük havuzun kenarına ulaşmıştı ve orada nehre giden vıcık vıcık toprak vardı. Nehrin hareket eden sularını duyabiliyordu ve güneşin keskin ışınları yakında dağın gölgesinde kalacaktı. Saniyeler içinde nehre ulaşacaktı...

Ama Aeduan da öyle yapmazdı. *Nasıl* bu kadar hızlı hareket etmişti? En büyük havuzun etrafını nasıl bu kadar hızlı dönebilmişti?

Iseult kendini kıyıdan ilk basamak taşının üzerine attı. Sonra bir başkasına. Bir tane daha. Nehrin şırıltısı ve onun gürleyen kalp atışları Aeduan'ın yaklaşmasını engelleyemedi. Iseult daha suyun yarısını bile geçmeden Aeduan nehrin kıyısına varmıştı.

Bir sonraki sıçrama için bacaklarını hazırladı. Sıçradı ve dışarı çıktı- Ve geriye doğru sarsıldı.

Dudaklarından bir çığlık koptu. Boynu çekildi, dengesi bozuldu ve üzerine soğuk çöktü. Burnuna su kaçtı.

Sudan kaçmak için kulaç attı, çırpındı ve savaştı ama savaşması gereken su değildi. Aeduan'dı. Onu yukarı doğru sürüklüyor, sırtını kayaya sürtüyordu ve çok geçmeden onu taşın üzerine uzatmıştı. Nefes nefese kaldı, hava emdi ve yükselmeye çalıştı.

Ama faydası olmadı. Aeduan şimdi kanlı kılıcını onun boğazına dayamıştı. "Dur."

Iseult onun sesini duyunca ağlamak istedi. Bir zamanlar çok tanıdıktı, şimdi ise tamamen yabancı. Boynunun acıdan feryat etmesine ve tüm vücudunun soğuk, soğuk, soğuk olmasına ağlamak istedi. Ama en çok da başarısız olduğu için ağlamak istiyordu. Baykuş ve gelincik kampta hiç şüphelenmeden beklerken, Aeduan olmayan bir adam tarafından yakalanmıştı.

Gelincik, diye düşündü. Ona bir mesaj gönderebilirdi ve belki gelincik Baykuş'un kaçmaları gerektiğini anlamasını sağlayabilirdi.

Iseult'nun rüyası kısa sürdü. Aeduan'ın çizmesi göğüslerine batarken, nehrin çalkantısı arasından bir ses yükseldi: "Kız elimde!"

Iseult ıslak kirpiklerinin arasından gözlerini kısarak başka bir Carawen keşişinin kıyıya vurmuş, elleri ve ayakları bağlı küçük bir figürün üzerine eğildiği yere baktı.

Iseult çok geç kalmıştı, çok yavaştı, çok aptaldı. Evrane Baykuş'u yakalamıştı ve Iseult'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir hayatı daha ikiye bölmüştü.

Iseult bu kez gözyaşlarına karşı koyamadı.

Dünya İyileştikten On İki Gün Sonra

Iseult, Safi ve Lev, imparatorluk Terzi Cadıları'nın odasındalar; etrafları kumaş, iplik, makas, iğne ve saraydaki diğer tüm odalardan daha fazla ışıkla çevrili; doğal ve Ateşböcekli. Üçü, az önce orada bulunan cadıları ve terzileri dışarı atmışlardır. İplikleri dışarıdaki koridorda sabırsızca sürükleniyor.

Safi bir aynanın içinde kendine bakıyor. "Kalçalar çok bol." Belinin altında dalgalanan Hasstrel mavisini seçiyor. Gövdeye işlenmiş karmaşık altın deseni -geometrik güneşler ve aylar- işlemek günler sürmüştü olmalı.

Lev, Dalmotti'den ithal edilmiş ipeklerle kaplı bir masaya yaslanmış, yanında tembelce ilmiğini döndürüyor. Cehennem Ozanı ilk kez tam zırlı değil, yeni bir üniforma giymiş.

Iseult da yeni kıyafetler giymiştir. Elbisesi daha önce giydiği her şeyden çok daha ince ve gösterişlidir. Deniz köpüğü rengindeki ipekle gölgelere karışamaz ve tüllü eteklerin altında silahlarını saklayamaz. Yine de Safi'ninkine benzeyen ama altın yerine gümüş rengi olan deseni beğeniyor.

İmparator, Iseult ve Safi'ye arzu edebilecekleri her şeyi verdi. Her şeyden daha fazla. Cahr Awen'in üzerine titriyorlar.

"Hayır, bu kesinlikle olmayacak." Safi'nin sakın ve odaklanmış ipleri, parmaklarını büküp yumruklarken sahte bir hayal kırıklığıyla çarpışıyor. O ve Iseult sürekli gözetim altında. Şu anda iki grup İplik duvarların içinde, bir grup tavanda ve diğer dört tanesi de bahçenin karşısındaki balkonlarda geziniyor.

Bitmek bilmeyen gözlemler Iseult için günlüğü incelemeyi imkânsız hale getirdi ve Esme ile buluşmayı daha da zorlaştırdı.

Safi aynadan uzaklaşarak, "Bunu sıkılaştıracam," diyor.

"Terziler sıkacak demek istiyorsun." Lev koridoru işaret ediyor.

"Hayır." Safi başını buyurgan bir şekilde sallıyor. "Yani yapacağım."
Lev'in ipleri yanık bir şaşkınlıkla dalgalanıyor. Bir parça da şüphe.
"Neden?"

"Çünkü dürtülmekten bıktım," diye tersliyor Safi. "İnsanların beni istedikleri yere götürmelerinden bıktım. Dürtülmekten, itilip kakılmaktan ve sert tahtlara oturtulmaktan yoruldum. İzlenmekten yoruldum" -tavana doğru bakıyor- "ve sürekli benim için bir şeyler yapacağının söylenmesinden. Ya kendim bir şeyler yapmak istersem?"

Safi söylenirken ellerini havaya kaldırıp adım atıyor. Daha önce olduğu gibi, davranışları konularının sakinliğiyle uyuşmuyor. Performans sergilerken hiç öyle olmuyor.

"İyi, iyi," diye araya girer Lev. Safi'ye doğru ilerliyor. "Cehennem alevleri, derse ihtiyacım yoktu."

Safi'nin yüzü kızaracak kadar zarafeti var. Gerçek bir tane.

"Odanıza dikiş malzemeleri gönderteceğim," diye ekliyor Cehennem Ozanı. "Yine de itiraf etmeliyim ki..." Kaşlarını komplocu bir tavırla Iseult'a doğru kaldırıyor. "Dikiş dikmeyi bilmene şaşırdım."

Safi burnunu çeker. Iseult sırtmaya çalışır. Sonra, hiç beceremediği bir soğukkanlılıkla, "Bana Cehennem Ozanı olmaktan bahset," der. Lev'e doğru sürünerek, "Altın zincirin Püristlerin taktıklarına çok benziyor," dedi.

O bu soruyu sorarken Safi başka bir masaya yaslanır. İpek parçalarıyla kaplı bir masaya ve sorar: "Püristler Cehennem Ozanlarını falan yarattıklarını iddia etmiyorlar mı?" Bu konuda Iseult'dan çok daha iyi.

Lev gözlerini devirir ve tavandaki ve duvarlardaki iplikler yeşil bir meraka dönüşür. Casuslar kısa süreliğine Safi yerine Lev'e odaklanır.

"Evet, evet," diye cevaplıyor Lev. "Püristler bizi Midne'nin büyüü silebileceğini düşündükleri için yaptıklarını iddia ediyorlar. Ama bunu tersinden anlıyorlar."

"Midne?" Iseult bastırır ve Safi ile göz göze gelir. Şimdi onların zamanıdır ve Safi'nin elinin hızlı bir hareketiyle masadan ipek bir parça kaybolur. Daha sonra çok iyi bir cep olacak. Narin bir altın zinciri tutmak için doğru boyutta.

"İlk Cehennem Ozanı," diye açıklıyor Lev. Sonra parmak eklemlerini çatlatıyor, dişleri rahatsızlıkla bükülüyor. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. "Ama

Midne büyü çalmadı. Ondan çalındı. Tıpkı..." Yutkunuyor ve cümlesini bitirmiyor.

İhtiyacı olduğundan değil. Tıpkı benim yaptığım gibi, açıkça söylemek üzere olduğu şey buydu. Ve Iseult, Ozan'a acımdan kendini alamaz - hayatlarının bu hale gelmesinden dolayı hepsine acır. Her şey daha iyi olacak, Lev'i temin etmek istiyor. Safi ve ben planımızı tamamladığımızda, hiçbir hükümdarın bir daha seni istismar etmemesini sağlayacak.

"Merak ediyorum," diyor yeni bir ses. Boğuk, sıkılmış ve meteor parlaklığındaki ipliklerle vurgulanmış. Leopold odaya süzülür ve Lev alçak bir selam verir. "Eğer insanların büyülerini Midne silmediyse, kim sildi? Midne'yi kim yarattı?"

"Majesteleri," diye mırıldanıyor Lev, gözlerini yere indirerek.

Leopold onu görmezden geliyor ve parmağını en yakındaki kumaş masanın üzerinde gezdiriyor. Dokunuşunun altında pembe bir kadife dalgalanıyor, neredeyse şakacı İpleriyle mükemmel bir uyum sağlıyor. "Geçmişte zamana yenik düşmüş o kadar çok şey var ki. Tamamen kimin anlattığına bağlı olan pek çok hikâye." Önce Iseult'ya, sonra Safi'ye bakıyor. İplikleri kobalt rengi bir pişmanlıkla titriyor.

Ve Iseult'un midesi bulanıyor. Sırada ne olduğunu biliyor.

Leopold, "Korkarım sizi çağırmak için buradayım," der ve pişmanlığı koyulaşır.

Ama Iseult ve Safi'nin Cadılık Sınav Kurulu'yla yüzleşmek zorunda olması onun suçu değil. Henrick'le Hasstrel kalesinde buluştuklarında bunu kabul etmişlerdi. Yine de bunu yapmak, sadece hayal etmekten çok daha farklı hissettiriyor.

Safi'nin parmakları Iseult'nun pazularına yerleşiyor, ipleri şeftali gibi yumuşak. "Fikrini değiştirebilirsin," diye teklif ediyor.

Ama Iseult başını sallar. Safi büyüünü açıkça kullanabiliyorsa, o da kullanabilir. O Cahr Awen'in yarısı; büyüü utanılacak bir şey değil.

Leopold'a "Yolu göster," diyor. "Cadı işaretlerimizi almaya hazırız."

ON DÖRT

Sıcak Stix'e doğru yayılıyordu. Islak bir sıcaklık, deniz tuzu ve sivrisineklerle yapış yapış. Her an kuru bir sığa dönüşebilirdi, alev şahini dizginlerini kıldığında ve savaş başladığında. Noden'e şükürler olsun ki burada başka kimse yoktu, Stix'in savaşmak zorunda kalacağı mahkûmlar da. Sadece o ve alev şahini vardı.

Elbette aklının bir köşesinde alev şahininin de bir tutsak olduğunu düşünüyordu.

Stix'in izlediği ipi izleyen kalabalık "Üç," diye bağırdı. "İki." Hızla yanıyordu. Bir sonraki beyaz işaret ...

"Bir!" Son lifler de koptu. Alev şahini korkunç çığlığını attı ve ateş kanatlarını açarak Stix'e doğru fırladı. O irtifa kazanırken ve Katliam Halkası'nın kalabalığı böğürüp bahis oynayarak onu sesle yıkarken, Stix kollarını açtı ve bulabildiği tüm suyu çağırdı.

Bunun hakkında düşünmesine gerek yoktu, büyü basitçe oradaydı, tıpkı her zaman olduğu gibi ve on yıl önce ilk keşfettiğinden beri her zaman olduğu gibi. Babası ona övünge diyebilirdi, ama o güçten söz ettiğinde, bu sadece gerçektir. O seslendiğinde su cevap veriyordu ve Saldonica gibi nemli bir yerde havanın kendisi de kullanabileceği damlacıklarla doluydu.

Donmak, diye düşündü, bunu hayal ederek. Ayak parmaklarından beyaz kaşlarına kadar buza dönüştüğünü. O bir kış çölüydü ve bu su da öyle olacaktı. *Donacaktı*. Etrafında sis oluştu. Cildini donduran ve Stix'i gözden saklayan kalın, ağır bir sis.

Kalabalık onay çığlıkları attı.

Tepedeki alev şahini zirveye ulaştı, takla attı ve hızla alçaldı. Ateşten tüyleri ıslık çaldı, alevden boğazı çığlık attı. Stix koşarak

siste, zaten zayıf olan görüşü neredeyse görünmez hale gelmişti. Gözlüklerini yanına almalıydı ama gözüne cam kırılması riski onu korkutmuştu. Bu bir hataydı. Açık görüşe çok alışmıştı.

Isı kafa derisine çarptı. Işık ve ses içeri girdi ve alev şahini geldi. Pençeler dışarıda, gırtlak geniş.

Stix yana doğru fırladı, büyüyle su ararken vücudunu çılginca savurdu. Nem tekrar buza dönüştü, sonra bu buz damlacıkları kalınlaşarak parçalara ayrıldı.

Bir önceki dövüşten kalan parçalanmış bir köpeğin yanına yere düştü. Kızarmış iç organların pis kokusu burun deliklerini doldurdu. Bir kalp atışından kısa bir süre sonra alev şahini de yere çarptı. Yer dalgalandı; ısı Stix'in üzerinde yuvarlandı. Çok kuru, çok yakın.

Buz parçalarını uçurdu, çoktan ayağa kalktı ve bulabildiği diğer suları aramaya başladı. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir nehre, bir gölete, Halka'nın ötesindeki körfeze ihtiyacı vardı. Sonsuz ateşleri sadece sisle söndüremezdi.

Stix koşusuna devam etti. Alev şahini çılgılık atmaya kesmiş ve ısı azalmıştı. Başka bir saldırı için yükseliyor olmalıydı.

Girdiği ahşap tezgâha ulaştı, artık kilitli olduğunu çok iyi biliyordu. Muhafızların ona sadece güleceğini ve kızgın demirlerini uyarmak için sallayacağını çok iyi biliyordu. Kuralları bilmek için bu dövüşleri yeterince izlemişti.

Yaklaştıkça kollarını kaldırarak kapının yanında bekleyen bir kova suyu aradı. Kalabalık onaylamadığını haykırıyordu. Onun kaçtığını düşünüyorlardı ve küçük bir parçası ona ters ters bakmak istiyordu. Bir kavgadan asla geri adım atmazdı. Ne Yarılmış Adam'da, ne denizde, ne de kesinlikle burada.

Buna gerek yoktu. O tam bir Waterwitch'ti. İnsanlar *ondan* kaçardı.

Su, asma inceliğinde bir güç çizgisi halinde kovadan yukarı doğru süzüldü ve kapıdaki küçük, parmaklıklı pencereyi delip geçti. Sonra ona doğru geldi, sonra ona dokundu ve tam zamanında. Alev şahini neredeyse gelmişti. Stix'e doğru hızla ilerledi ve bir kez daha her şeyi şiddetli sıcaklığında boğdu.

Stix ellerini havaya kaldırdı, parmakları pençe şeklindeydi ve su ona itaat etti. İkiye bölündü, onunki gibi kollar oluşturdu, ancak tırnakları

buz gibi sertleşti. Sol kolunu savurdu -hızlı, dikkat dağıtıcı- ve ardından bir sağ güç darbesi indirdi.

Bu yumrukla her zaman gurur duymuştu. Ne de olsa bu yumruk ona Yarık Adam'da *Su Kavgacısı* unvanını kazandırmış ve ona pek çok acımasız dövüş kazandırmıştı.

Suyu, saf hız ve saf güçle dışarı fırladı ve alev şahininin kafasına çarptı. Gerçek bir kolun duracağı yerde, Stix'in suyu basitçe ileriye doğru fırladı. Bir su sütunu şahinin kafatasına çarptı. Tam şahinin gözlerine hedeflenmiş bir hassasiyetle onu yıkamak için.

Stix onu buzdan bir maskeye dönüştürdü. Kuş aniden göremez oldu ve zarif olmayan bir yavru kuş gibi yere yuvarlandı. Stix'e doğru kaydı, ısı ona doğru akıyordu. Pamuk yandı, saçları yandı ve derisi kabardı. Ama gerçek bir hasar yana doğru fırladı. Kalabalık sevinçle patladı ve Stix bu sesten keyif almaktan başka bir şey yapamadı. Tıpkı Yarılmış Adam'da yaptığı gibi, babası bunun bir Sotar için uygun olmadığını söylese bile. Final için ikinci su kırıbacını hazırladı

nakavt ...

Ve işte o zaman oldu. Çünkü *tabii ki* o zaman olmuştu: sesler geri dönmüş ve anılar içine işlemişti. Hye, buraya tam da o anılar, o sesler için gelmişti ama şimdi ortaya çıkmak zorunda mıydılar?

"Hayır," diye hırladı Stix, dünyanın etrafında çözölüşünü izlerken. Kalabalığın tezahüratlarının yok oluşunu ve geçmişin içine itilişini dinliyordu. "Hayır, hayır, *hayır*."

Ama eski yaşamlar Stix'in ne istediğini umursamıyordu. Onun buraya gelmesini bekliyorlardı, bu yüzden şimdi söyleyecek bir şeyleri vardı. Ve her zaman olduğu gibi, onun anlayamayacağı bir dilde konuşuyorlardı. Birbiriyle çatışan yüzlerce dil.

Stix'in kızgın olduklarını anlamak için kelimelere ihtiyaçı yoktu. *Bu taraftan gelin, gelmeye devam edin, diye bağırıyor* gibiydiler. *Gel, gel, bu tarafa gel, gelmeye devam et.* Işık görüşünün kenarında titreşiyor, alevlerin kâğıdı yemesi gibi görüşünü yiyordu. Sanki bu alev şahini onu yiyecekmiş gibi. Ama artık kuşu göremiyordu, çünkü geçmiş gelmişti ve görmezden gelinemezdi.

Kalp İpliği , Lovats adında bir Yüce Kişi'den alevler yükseliyor. Ondan da kahkahalar. "Alev şahinim için yiyecek. Evcil hayvanım için yiyecek."

Stix'in sesi, Lovats'a Bastien'i serbest bırakması için yalvarırken kesilir.

"Bize sırtını dönmemeliydin," diyor Lovats cevap olarak. "Bana sırtınızı dönmemeliydiniz."

Stix'in gözleri Bastien'in gözleriyle buluşur. "Bıçak," diye bağırır alevlerin arasından. "Bıçağı kullan..."

Görüntü sona erdi. Sesler kayboldu. Ve Stix kendini dizlerinin üzerinde, yüzü ellerinin arasında buldu. Ağlıyordu ama ağlayan o değildi. Yaşlı Olan'dı. Burada taptıkları kişi, değişimin, mevsimlerin ve kavşakların koruyucu azizi. Diğer pek çok ruhla birlikte Stix'in içinde yaşayan kişi.

Seslerin kontrolü ele geçirdiği bir zaman yoktu. Stix bunu ilk yoğun anılar onu bunalttıktan sonra öğrenmişti - deneyimleyebileceği zaman geçişi dünyanın geri kalanıyla uyuşmuyordu. Bir anıya dalıp gittiğinde yarım gün geçmiş olabiliyor ya da dalıp gittiğinde sadece nefes almış olabiliyordu.

Şu anda, Noden sağ olsun, ikincisi gibi görünüyordu. Stix ayağa kalktı ve alev şahiniyle tekrar yüzleşti. Yüzü hâlâ buzla kaplıydı; vücudu hâlâ yatkındı ama bu uzun sürmeyecekti. Duman Stix'in burnuna dolandı.

Savurdu. Su bir ok gibi fırladı, uzun ve doğru. Atmacanın ayaklarına çarptı, sonra daire çizdi, daire çizdi ve sonunda yerine oturup dondu. Kuş sıkışmıştı. Kuş maskelenmişti. Yenilgisini haykıramadı bile.

Stacia Sotar, Su Kavgacısı, ilk Katliam Halkasını kazanmıştı.

Dövüşten hemen sonra iki muhafız Stix'e Kahina'nın özel locasına kadar eşlik etti. Ryber'in katılmasına izin verilmedi ve her ne kadar iyi bir

Ayrılıktan rahatsız olan bir eğitmen olarak performans sergileyen muhafızlar inatçıydı.

Stix geldiğinde Kahina'yı tek başına, uzun koltuğuna yayılmış halde buldu. Stix birkaç adım ötedeki bir yer minderine itilirken, sanki Stix'i buraya hiç davet etmemiş gibi tamamen ilgisiz görünüyordu. Sanki Stix onun yüksek özel alanındaki bir başka mobilya parçasıymış gibi.

Dakikalar hızla geçti ve Stix sessizce bekledi. O lanet alev şahini sonunda onu iyi yakalamıştı. Gömleği sağ omzuna kadar yanmış, hasarlı etin içinde pamuk parçaları bırakmıştı. Çenesinde de bir şerit oluşmuştu ve beyaz saçları yanarak sağ kulağının etrafında buruşuk bir kısalığa dönüşmüştü.

Kahina birkaç dakika geçmesine rağmen Stix'e hâlâ cevap vermeyince, Stix boğazını temizledi. Ve Kahina iç çekti. Dişlerinin arasında tuttuğu pipo söndü. Yavaşça bir tarafa yuvarlandı.

"Pek iyi görünmüyorsun." Kahina bacaklarını yere doğru salladı. "Ama ne kadar etkileyici bir gösteri. Evcil hayvanımın işini kısa sürede bitirdin."

Evcil hayvan. Stix'in kollarındaki tüyler diken oldu. "... alev şahini senin mi?"

"Öyle." Kahina piposunu geri çekti ve gülümsedi. Yırtıcı bir sırıtiş bu. Güçlü bir sırıtiş.

"Ona pek iyi davranmıyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kahina gırtlaktan bir kahkaha attı ve ellerini dizlerine vurdu. Yeşim taşı yüzük başparmağında parlıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Su Savaşçısı?"

Stix başıyla onayladı. "Kızıl Yelkenlilerin Lideri."

"Hayır, hayır." Kahina ayağa kalktı. Gözlüklerini takmayan Stix, güvertenin kenarına doğru kasıla kasıla yürüyen Kahina'yı takip edebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Herkes benim amiral olduğumu biliyor. Yani sen benim kim *olduğumu* biliyor musun?" Geriye doğru bir bakış. "Ya da bu konuda, sen kim olduğunu biliyor musun?"

Yine Stix'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Alev şahini olan bir Firewitch. Aşağıda yaşanan şiddetten acımasızca zevk alan bir Firewitch. *Alev şahinim için yiyecek. Evcil hayvanım için yiyecek.*

"Ah," diye mırıldandı Kahina. "Görüyorum ki belki de biliyorsun." Pipoyu tekrar dişlerinin arasına soktu. Ne bir kibrit çaktı ne de bir emir verdi, pipo alevlendi. Taze dumanlar yükseldi ve Stix bir an önce oradan uzaklaşmak istedi.

Bu desteyi. Ryber'in sabit gümüş gözlerini ya da o turuncu tekirin durmak bilmeyen mutlu mırıltısını istiyordu. Karyolasının ve yastığının güvenliğini istiyordu ve Kahina'yı çok ama çok uzaklarda istiyordu.

"Henüz her şeyi , değil mi?" Kahina sordu. Stix yanıt vermedi.

"Yakında göreceksin." Kahina omuz silktilti. "Eski yerlerimizden birini bulduğumuzda böyle olur." Rüzgâr piposunun dumanını püskürtürken arenayı işaret etti. "Ve bir kez hatırladığında, tüm bunlar çok daha kolay olacak."

"Neyin hepsi?"

"Bulmamız gereken bir şey var. Ya da bir şey demeliyim." Kahina korkuluklara yaslandı, görünüşe göre ahşabın tehlikeli iniltisi ya da aşağıdaki dik düşüş umurunda değildi. "Ama tüm anılarına sahip olmazsan hiçbir ilerleme kaydedemeyiz." Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu ve Stix'e yaklaşmak için korkulukları itti.

Stix'in tüm kasları eğilmek için yalvarsa da, Kahina onun önünde çömelip çenesini kavrarken Stix olduğu yerde kaldı. Duman Stix'in gözlerine doğru süzüldü. Yeşim yüzük parıldadı.

"Yapacak işlerimiz var, Su Savaşçısı." Bu kadar yakından Kahina'nın yüzündeki yorgunluğu ya da gözlerinin etrafına derinlemesine kazınmış çizgileri fark etmemek mümkün değildi. "Aslında çok fazla işimiz var. O yüzden hazır ol ve bu arada ölmemeye çalış. Yeni hayatların yeniden doğmasını beklemek çok sıkıcı." Stix'i serbest bıraktı ve zarif bir şekilde uzun sandalyesine doğru döndü.

Alev şahinim için yiyecek. Evcil hayvanım için yiyecek.

Stix, Kahina'nın güvertesinin dışına çıktığında selam vermedi. Sadece Ryber'in pazılarını kavradı ve kısık sesle, "Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız."

Ryber başıyla onayladı ve Stix'i sabit tutmak için bir koluyla onu Halka'nın kireçtaşı derinliklerine doğru yönlendirdi. Nemli koridorlar ana arenanın altında bir bal peteği gibi oyulmuştu. Ateşle yanan fenerler dumanlı meşalelere karışıyordu ve tünellerin hiçbirisi düz ya da düz değildi. Her on adımda bir fareler yollarına sığıyordu. Taş tavanlardan başlarına buzlu sular damlıyordu, ta ki sonunda ana yolda bir çatala ulaşana kadar.

Ryber, yeraltı vagonunun girişine doğru sağa sapmak yerine Stix'i sola, Stix'in görmeye dayanamayacağını düşündüğü mahkûmlara doğru çekti. Halka'da aslan pençeleri ya da timsah dişleriyle ölmelerini izlemek yeterince kötüydü, ama onları hücrelerinde görmek zorunda kalmak? O kadar çok yüz görmek ve hiçbir şey yapamayacağını, kaderlerinin Kahina ve diğer Halka Efendilerine ait olduğunu bilmek? Stix arenayı ve içindeki her akıncıyı yok edebileceğinden korkuyordu.

Belki de yapmalısın, kalbi onu dürttü. Belki de bunun için buradasın.

Yap.

Ama ya değilse? diye karşı çıktı. Ya onu yok edersem ve sonra Sesler hiç gitmiyor mu?

Ryber, Stix'i fare pislikleriyle dolu bir oyuğa çekmeden önce kalbinin tartışacak zamanı yoktu. Gizli olduğu kesindi ama çok da pisti.

"Ne oldu?" Ryber sordu ve Stix mahkûmlarla ilgili düşünceleri bir kenara itti. Genel hatlarıyla Kahina'nın söylediklerini Yüzük'ün içinde gördüğü anıyı taslak olarak çizdi.

Ryber'in yüzü dehşetle gerildi. "Onun Lovats denen şövalye olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka kim olabilir ki?" Stix omuz silkmeye çalıştı ama yanık omzu itiraz edercesine havladı.

Ryber bunu fark etmedi. Cebinden yeni çıkardığı bir deste taro kâğıdı çoktan dikkatini çekmişti. Bazılarının kenarları yırtılmış, bazıları buruşmuş ve yıpranmıştı. Ama bu, onları bir anne şefkatiyle ele alan Ryber için önemli değildi. Onları her şey için çekerti; yarının hava durumunu öğrenmek, bugünün sürprizlerine hazır olmak ve karşısına çıkabilecek büyük soruları yanıtlamak için.

Üç kart çevirdi. "Şahinler Kraliçesi," dedi Ryber, ilk kartı Stix'e uzatarak. "Tilkiler Kraliçesi ve Dev." Bu ikisini de uzattı ve Stix kartları ana salondan gelen loş ışığa doğru tuttu.

Şahinler Kraliçesi'nin üzerinde, kâğıdın üzerinde turuncu ve sarı renkte kanat çırpıp bir alev şahini vardı ve kalbinde demir bir taç sallanıyordu. Tilkiler Kraliçesi de benzerdi ama denizyıldızı uçlu altın bir tacın etrafına sarılmış bir deniz tilkisi vardı

-Vivia'nın gerçek tacına ürkütücü derecede benzeyen bir taç. Dev kartın üzerinde ise yıldızlı bir gökyüzüne karşı siluet oluşturmuş karla kaplı bir dağ vardı.

"Hangi soruyu sordunuz?" Stix kartları Ryber'e geri verdiğinde diğer kızın şakaklarına masaj yaptığını gördü.

"Kahina'nın kim olduğunu sordum ve en azından bir Paladin kartı çekmeyi bekliyordum. *Bunlar* değil."

"Neden olmasın? Bunlar ne anlama geliyor?"

Ryber'in eli düştü. Her zamanki örgü serbest kaldı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti ve Stix kaşlarını çattı. Kartların kafa karıştırıcı olması Ryber'in suçu değildi. Kahina'dan kaçınmanın ya da Yüzük'ün cevaplarının kilidini açmanın açık bir yolunu yazmamaları Ryber'in suçu değildi. Eve dönmek istiyorsa bunu sadece Stix'in çözmesi gerekiyordu ve Stix'in tek istediği de buydu. Sessizlik ve ev.

Ve belki başkaları için de özgürlük.

"Belki," dedi Ryber salona doğru kaçamak bir bakış atarak, "hana döndüğümüzde bıçağı ve camı çıkarabilirim. Kahina'nın gerçekten öyle olup olmadığını anlamak için camı kullanabiliriz-"

"Hayır." Sözcük Stix'in amaçladığından daha yüksek sesle çınladı. Hem de daha soğuk ve daha sert. Ama elinde değildi. Bu kelimeleri duymak bile, *bıçak ve cam, içinin* buruşmasına neden oldu. Kahina'nın onu kavradığı zamandan daha kötüydü. Yüzük'teki imgeleminden bile daha kötüydü.

"Camı kullanmak zorunda değilsin, Stix. İçine bakacak olan benim."

"*Hayır,*" diye tekrarladı Stix. Sonra tekrar: "Hayır, hayır, hayır. Bıçak yok, cam yok, Ryber. Anılarımla ilgilenmek için buradayız, *hepsi* bu. Kahina ne isterse istesin, fark etmez. O benim sorunum değil. Senin de değil." Stix dönüp topallayarak koridora çıktı, Ryber'in tartışamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. Her zaman göz çukurlarının arkasında gizlenen seslerin uyanması ve hak iddia etmesi için çok hızlıydı.

Bıçak yok. Cam yok. Onun sorunu değil.

★ ★ ★

Stix eşyaları Sightwitch dağının içinde bulmuştu. Tıpkı seslerin yaptığı gibi onu . *Ölüm, ölüm, nihai son.* İşte bu

Cam ona vaatlerle mırıldanırken, bıçak şarkı söylüyor gibiydi.

Sadece bana bakın ve ihtiyacınız olan tüm cevapları alacaksınız.

Bir yalan. Stix içeri baktığında gördüğü tek şey, kale kanatlarının üzerinde taşınan ve gümüş bir tacın altında parıldayan kendi ölümüydü. Gerçek *gibiydi* çünkü gerçektir. Bu ölüm Stix'in kafasının içindeki çılgılık atan seslerden birinin başına gelmişti ve şimdi ne zaman gözlerini uzun süre kapasa, ne zaman zihninin sürüklenmesine izin verse, ne zaman uyusa görebildiği tek şey bu anıydı.

Lekeli eşyaları geride bırakmak istemişti; Ryber ise aksi yönde ısrar etmişti. "Onlar çok tehlikeli," demişti ve sonra Stix'e ne olduklarını açıklamıştı.

Cam, bir kişinin Şovalyeleri bulmasını, hangi insanların içlerinde tek bir ruhtan fazlasını taşıdığını görmesini sağlıyordu.

Ve kılıç bir Paladin'i öldürebilir, reenkarnasyonlarını sona erdirebilir - çoklu ruhlarını sonsuza dek susturabilir.

Yine de Stix'e göre bunun bir önemi yoktu çünkü ona göre aletler diye bir şey . Eğer Ryber onları önemsiyorsa, o zaman onlar Ryber'in sorunuydu. Bu yüzden Ryber onları haftalarca yakınında tutmuş, Stix'in görmesine asla izin vermemeye dikkat ettiği kahverengi bir semender bezine sarmıştı.

Ama belli ki bu oyunu oynamaktan bıkmıştı, çünkü hana dönerlerken konuyu üç kez daha açtı. Stix her seferinde onu görmezden geldi.

Ölüm, ölüm, nihai son. Kanat çırpın ölüm.

ON BEŞ

Bir zamanlar Evrane adındaki keşiş Iseult'a karşı nazik davranmıştı. Birçok kez hayatını kurtarmış ve hatta Iseult'un kahramanı olmuştu - ve Iseult'un Carawen Manastırı'nı görmek ve keşiş olmak istemesinin nedeni olmuştu.

Şimdi Evrane, kuş gölgeli ipliklerin ele geçirdiği bir canavardı. Ve şimdi, parmakları sert, gözleri acımasızdı.

"Burada neyimiz varmış?" Evrane Iseult'nun cebinden çalıntı ilmeği çıkardı. Iseult'nun uyluk bıçağını, Iseult'nun kalçasındaki küçük matarayı ve cebindeki Cehennem-Bard haritasını çoktan almıştı.

Iseult cevap veremedi. Ağzı, Aeduan'ın onu basamak taşlarının üzerinde sürükledikten ve bileklerini deri kordonla bağladıktan sonra içine soktuğu kendi ıslak pelerininin parçalarıyla doluydu. O sırada Baykuş, sessiz gözyaşlarıyla kocaman olmuş gözleriyle Evrane'nin yanından onu izliyordu.

Gelincik hiçbir yerde görünmüyordu.

Evrane zinciri Aeduan'a doğru kaldırdı. "Bu onunkine benziyor, değil mi?"

Aeduan başını çevirdi, ipler ve ifade sıkılmıştı. Baykuş'u aramayı çoktan bitirmişti ve şimdi Iseult'un özenle seçtiği malzemelerin çoğunu atarak atları hazırlıyordu.

"Evet," dedi ilgisiz bir şekilde. "Portia'nın lanetlileri bunu giyiyor. Cehennem Ozanları dedikleri kişiler."

"Peki neden sende acaba?" Evrane Iseult'ya baktı, dişleri ilgiyle keskinleşmişti. "Elindeki bu Cadı İşareti de yeni."

Evrane, Iseult'nun sorgusuna cevap verememesini umursamıyormuş gibi görünerek ilmeği cebine attı ve aramaya devam etti, sonunda Iseult'nun boynuna ulaşıp geri çekene kadar araştırdı, el yordamıyla inceledi

Iseult'un yakası. Gözlerinde garip bir neşeli açlık belirdi ve iplikleri mora boyandı. Bir şey bulmayı bekliyordu, hatta buna hazırdı.

Ama Iseult'nun gömleğine baktığında, şaşkınlık dişlerini aydınlattı. "Onda değil." Iseult'yu daha yakına çekerek tuniğinin derinliklerine baktı. *Lütfen günlüğün sayfalarını görme, diye* dua etti Iseult.

Her nasılsa, Evrane yapmadı. Iseult'un yakasını bıraktı ve Iseult geri çekildi. "Nerede kızım? Taş nerede?"

Tabii ki Iseult cevap veremedi ve şimdi Evrane'nin İpleri hayal kırıklığıyla kan kırmızısıydı. Yünü Iseult'un ağzından çekti. Iseult öksürdü.

"Nerede o?" Iseult bu kez cevap vermeyince Evrane ona bir tokat attı. Iseult'un kafasının yana doğru kırılmasına neden olan bir et çatlağı.

"Yeter." Aeduan Evrane'yi kenara itti.

"Taş olmadan hiçbir işe yaramaz." Evrane tekrar Iseult'u yakalamaya çalıştı ama Aeduan onu ustalıkla engelledi. İpleri tıpkı Evrane'ninki gibi hayal kırıklığıyla yanıyordu. Ancak sabırsızlığı Iseult'a yönelik değildi.

"Emirlerimizi unutuyorsun. Onu zarar görmeden bırakmalıyız."

Evrane tiz bir sesle güldü. "Ah?" diye alay etti. "Şimdi de hainlerden birine boyun eğiyorsun, öyle mi? Sen her zaman aramızdaki en zayıf kişiydin."

"Bu zayıflık değil," diye karşılık verdi Aeduan, "kendini korumak. Bu" - Iseult'u işaret etti- "benim bedenim olacak. Ona dokunmayacaksın."

Iseult bundan hoşlanmadı, *bu benim bedenim olacaktı*. Ama bunu sormaya da cesaret edemedi. Hele ki iki keşiş birbirlerine sokaktaki köpekler gibi bakarken, tüyleri diken diken olmuşken. Aralarında pıhtılaşmış ve kafa karıştırıcı ipler dolaşıyordu. Nefret vardı, sevgi vardı. Güven ve güvensizlik ve anlayamadığı yüzlerce başka çelişki.

En azından şimdilik ona bakmıyorlardı. "Baykuş," diye fısıldadı, çocuğa doğru eğilerek. Ağzı paçavradan dolayı çamurluydu; her an paçavrayı geri sokabilirlerdi. "Korkma. Seninle ilgileneceğim, tamam mı?"

Baykuş, Iseult'u kabul etmedi. İplikleri değişmedi. Ve şimdi Evrane kaşlarını çatıyor ve gidiyordu. "Tamam. Sen nerede olduğunu bul

taş." Atlara doğru yürüdü, adımları tamamen yanlıştı. Sert ve sarsak, sanki kıyafetleri üzerine uymuyordu.

Iseult'nun gözleri kaşındı. *Staz*, dedi kendi kendine. Haftalar önce vazgeçtiği işe yaramaz bir kelimeydi ama bazen eğitim gerçeklerden daha derindi. Özellikle de Aeduan buz mavisi bakışlarıyla onu incelerken.

Iseult onun bakışlarıyla karşılaştı. Ne görmeyi umduğundan, ne olmasını umduğundan emin değildi ama yine de kendini Nomatsi dilinde konuşurken buldu. Şöyle dedi: "Eğer aradığın benim İpliktaş'ımsa, Praga'da."

Aeduan'ın yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Sadece ipliklerinde yanık bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı fısıltıları vardı.

Bu yüzden Arithuanian dilinde tekrarladı, "Eğer aradığınız benim İplik Taş'ımsa, Praga'da." Onun için neden dil değiştirdiğini bilmiyordu. Neden işi kolaylaştırdığını da bilmiyordu. Sanki beyni onu uyarmasına rağmen kalbi ona yardım etmek istiyordu, ona yardım etmek zorundaydı. "İmparator Henrick taşı benden aldı," diye devam etti. "Sadece onu yok ettiğini varsayabilirim."

"Hmmm." Aeduan'ın dudakları doğal olmayan bir gülümsemeyle seğirdi. "Bu tür eşyalar, Kara Verici, o kadar kolay yok edilemez."

Dark-Giver. Derisi ürperdi. Omurgası buruştu. *Durağanlık*, *Iseult*. *Parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık*. "Bunu neden istiyorsun?"

Aeduan onu görmezden geldi. "Ayağa kalk." Kadın itaat etmek için hiçbir hareket yapmayınca, dişleri kıpkırmızı parladı. Ellerini kadının koltuk altlarına soktu ve onu vahşice ayağa kaldırdı.

Iseult direnmek için hiçbir neden görmüyordu. Bacakları uyuşmuştu ve şimdi damarlarından bir buzul sızıyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Aeduan sonra Baykuş'a döndü. "Ayağa kalk." Baykuş onu yakalayacakmış gibi kıpırdandı. Ama Iseult onun koluna dokundu.

"O Arithuan dilini konuşamıyor."

Yüzünde ve Threads'te bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Tekrar Baykuş'a baktı ama bu kez soğuk bir değerlendirmeye. "Bu tasma onu engelliyor sanırım. Belki de iyi bir şeydir. Hem bizim için hem de onun için." Bakışları Iseult'a döndü. "Onu kaldırın ve bir ata bindirin. Güneş batmadan önce gidecek çok yolumuz var."

"Demek bir sevgili edinmişsin," diye söylendi Henrick. Çok dar tahtında çok dar tacıyla oturuyordu, Safi de onun yanında kendi tahtında oturuyordu. Saraydaki günlük oturumları henüz başlamamıştı. "Yeterince uzun sürdü."

Safi boğuldu. Sonra başını salladı. Yanlış duymuş *olmalıydı*. "Beni affeder misin?"

"Yeterince uzun sürdü," diye tekrarladı sabırsızca, "yeterince uzun sürdü. Herkes bunu bekliyordu - gerçi yeğenimle birlikte bunu beklediklerinden şüpheliyim."

Safi dudaklarını ıslattı. Elbette Henrick onun Leopold'la olan ilişkisini biliyordu. Bunu o önermişti. Yine de bunu bu kadar doğrudan konuşmasını beklemiyordu. Parmakları kucığına vuruyordu. Odanın diğer ucunda yalvaranlar ve dalkavuklar sıralanmıştı. Bazıları yırtık pırtık, bazıları zengindi. Henrick her birini eşit şekilde dinleyecekti.

"İmparatorluk prensi... bir sorun mu?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Bir ilişki yaşamak sana yapacak bir şey verir." Henrick yanlamasına bir gülümseme sundu. "Belki fiziksel olarak daha az..." Bir koklama, yüzüne bir el sallama. "Somurtkan."

Safi'nin parmakları daha hızlı tıkladı. *Ona yumruk atma, ona yumruk atma*. Belindeki parıldayan zincire ulaşp üzerine donmuş cehennemi yağdırmadan önce çok fazla hasar bırakacağından değil.

"Fiziksel angajmandan bahsetmişken," dedi herhangi bir domna kadar zarif bir duruşla, "belki Cehennem Ozanlarıyla antrenman yapabilirim diye umuyordum. Yeni kanadın alt katlarında antrenman yaptıklarını duydum."

Henrick tahtında kaykıldı ve gözlerini Safi'ye dikti. Safi de ona baktı, bu sırada yerde ilk Cartorran konuşmak için öne atılıyordu.

İsteğinin büyük bir risk taşıdığını biliyordu. Boynunun vurulduğu herkes tarafından bilinmiyordu ve askerlerle eğitim yapmak imparatoriçelerin pek yaptığı *bir şey değildi*. Ama Caden girişte ona o sözleri söylediğinden beri, *Ölüme doğru geniş gözlerle*, ve her Cehennem-Bard cevap verdiğinden beri ...

Onlarla birlikte eğitim alması gerektiği fikrini aklından çıkaramıyordu. Boynundaki bu zinciri başka nasıl anlayacaktı? Ayrıca, yakında onları kullanmazsa kasları körelecekti. Haftalardır kılıca dokunmamış bir kılıç ustasıydı.

"Bir sevgili," dedi Henrick sessizce, "ve Cehennem Ozanlarıyla eğitim. Daha iyi bilmesem, İmparatoriçem, beni devirmeye niyetlendiğinizi düşünürdüm."

Neyse ki..." Dudağı yana doğru kıvrıldı, dişi dışarı fırladı. "Ben daha iyi biliyorum."

Kemerindeki zinciri okşadı ve soğuk Safi'nin içine işledi. Omurgasından aşağı, karnına doğru. Dişlerini gıcırdatmamak ya da titreyen bir topun içine kıvrılmamak için tüm kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama onu korkutamayacaktı. Kazanamayacaktı.

"Evet, İmparatorum," diye . "Siz... daha iyi biliyorsunuz."

Adam başını salladı, görünüşe göre kadının sözlerinden ve acısından tatmin olmuştu. Sonra altın zinciri bıraktı ve dikkatini şimdi önünde diz çökmüş olan adama çevirdi. "Ah, Haemersmeid'li demirci. Seni hatırlıyorum. Baraj hâlâ ocağına zarar veriyor mu?"

★ ★ ★

Saatlerce at sürdüler. Baykuş, Evrane ile birlikte Leydi Deniz Tilkisi'nin üzerinde; Iseult ise Aeduan ile birlikte Lord Fırtına Tazısı'nın üzerinde oturuyordu. İpleri konsantrasyonundan hiç sapmadı. Iseult'un Aether Kuyusu'nda ölümden kurtardığı Aeduan gitmişti. Ve tıpkı Evrane'nin İplikleri üzerinde kanat çırpın gölge kuşlar gibi, aynı şekiller şimdi onunkiler üzerinde dörtlüde koşuyordu.

Iseult'un ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aeduan artık bir yabancıydı. Iseult'nun ona karşı titrediğini fark etmedi - hâlâ ıslaktı ve nehirden dolayı çok soğuktı. Ağzının çatısını sıyıran yünü ya da boğulduğunu ve gözlerinin aktığını fark etmedi.

Ya da belki de fark etti ama umursamadı.

Nehri batıya doğru takip ettiler, suyun atların geçebileceği kadar sığ olduğu bir noktaya ulaşana kadar Aeduan onlara yol gösterdi. Iseult'nun daha önceki arayışı boşa gitmişti. Asla öğrenemeyecekmiş gibi görünen aptal bir kızın böylesine anlamsız, aptalca bir çabası. Keşke Baykuş'la birlikte dinlenmek için hiç durmasalardı. Keşke o nehri hiç geçmeseydi.

Keşke, keşke, keşke. Onlardan bir okyanusu dolduracak kadar çok vardı ve hiçbiri ona gerçekten yardım edemezdi.

Ama tamamen yalnız değildi. Gelincik hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Iseult yaratıktan hiçbir iz görmemişti ve her denemesinde

gelinciğın zihnine ulaşma çabaları sonuç vermemişti. Bu kesinlikle iyi bir şeydi - iyi bir şey olmalıydı.

Bu arada Baykuş'un iplikleri saatlerdir saf ve değişmeyen beyaz bir dehşet içinde sıkışıp kalmıştı. Iseult, Baykuş'a bakmak için etrafında dönerek çocuğu rahatlatmak için elinden geleni yaptı ama bu faydasız bir çabaydı. Baykuş onun gözleriyle buluşmuyordu ve Aeduan her seferinde Iseult'nun başını tekrar öne doğru itiyordu.

Daha düne kadar Iseult'un Kuklacı olduğunu, kendi gücünün tadını çıkardığını düşünmek. Şimdi ise bir zamanlar sevdiği insanların tutsağından başka bir şey değildi. Yün ağzını tıkamasaydı buna gülerdi, çünkü her zaman böyle oluyordu: Etrafındaki her şeyi mahvediyordu. Yanına yaklaşan herkesi incitti.

Nihayet güneş batmaya başladığında, atlar onları eski ağaçlarla çevrili küçük bir açıklığa taşıdı. Aeduan burada durmalarını istedi. Gerçek Aeduan'ın asla olmadığı kadar kaba olan Iseult'u aşağı çekti ve onu eski bir küle bağladı. Birkaç dakika sonra Baykuş da Iseult'un yanına bağlandı ve Evrane ile Aeduan bir ateş yakarken çocuk olabildiğince yakınına sokuldu. Yakası Iseult'nun kalça kemiğine çarptı. Minik bedeni ürperdi.

Bu yüzden Aeduan sonunda ağzındaki tıkaçı çıkardığında Iseult'un söylediği ilk şey "Çocuğun bir battaniyeye ihtiyacı var" oldu. Sesi paslanmış, ağzı acı verecek kadar kurumuştı. Yine de sözlerini tekrarladi: "Çocuğun bir battaniyeye ihtiyacı var."

Bütün akşam aklına gelen ilk net düşünce buydu: *Baykuş çok soğuk*. Ve beraberinde öfkenin ilk izlerini de taşıyordu. Buna sarıldı. "Donuyor ve ısıtılması gerekiyor."

Aeduan Baykuş'a baktı, dişleri hesap yapıyordu. "Evet," dedi sonunda. Sonra Iseult'nun pazularından tutup onu kamp ateşine doğru itti; Evrane demir bir tencereyi gönülsüzce karıştırıyor ve alevlerin arasından Iseult'yu izliyordu. Aeduan çocuğu çözmek için geri dönmeden önce, "Otur," diye emretti.

"Seni son gördüğümde daha kötü görünüyorsun." Evrane sırttı, yüzünde ona ait olmayan nefret dolu bir ifade vardı. "Ve o zaman da ölmeni dileyen keşişler tarafından kuşatılmış bir haldeydin."

Iseult göğsündeki ateşi biraz daha körüklemiş olsa da tepki vermedi. Evrane elinde bir kase çorbayla yaklaşırken, "Kimsin sen?" diye sordu.

Kadın tekrar gülümsedi, bu sefer gözleri kırışlıyordu ve ipleri zevkten pembeleşmişti. "Küçük olana sor." Baykuş'a el salladı, o da

beceriksizce Iseult'nun yanına bağdaş kurup oturdu. "Bizi hatırlıyor musun, Saria?" Evrane bunu sorarken Baykuş'a baktı. "Ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Bırak onu." Aeduan'ın sesi alçak ama emrediciydi. "O sadece bir çocuk."

"O çocuk değil." Evrane bir adım daha yaklaştı. Kase elinde buğulanıyordu. "O günden beri kaç hayat yaşadın? Biz karanlığa hapsolmuşken kaç yaşamın tadını çıkardın?"

"Çok fazla konuşuyorsun." Aeduan botuyla Evrane'yi dürttü ve yaşlı kadın karşı koymadı. İfadesi kendini beğenmiş, ipleri tatmin olmuş bir halde Iseult'a kâseyi uzattı. Iseult kabul etmeye çalıştı ama bilekleri bağlı olduğu için beceriksizdi. Yağlı sıvı şırdırdı.

Ve Evrane güldü. Ateşin yanındaki yerine dönerken iğrenç, beyin tırmalayıcı bir ses çıkardı.

Aeduan ikinci kâseyi Baykuş'a uzattı ama çocuk Iseult'a sadece şaşkınlıkla baktı. Sol yanağında bir çürük vardı. Yeni ve mor. Iseult'u daha fazla öfke kapladı.

"İç şunu," diye fısıldadı. Sonra da elinden geldiğince yudumlayarak gösterdi. Bir kısmı sol yanağından aşağı süzüldü. Haşlanan balık her neyse ondan yağlıydı.

"Çok şanslı," diye yorumladı Evrane, hâlâ ateşin karşısından Baykuş'u izliyordu. "Eğer o tasma olmasaydı, onu uyutmak zorunda kalırdım." Kendini beğenmiş gülümsemesi Iseult'ya kaydı. "Karanlık-verici bunun ne kadar eğlenceli olabileceğini bilir."

Aeduan homurdandı ama eğlenerek mi yoksa kızgınlıkla mı, Iseult . Onun İplikleri bir kez daha okunamaz haldeydi, bir kez daha kuş gölgeleri tarafından maskelenmişti. Ancak Evrane'nin İpliklerini yorumlamak kolaydı. Iseult'yla alay etmekten zevk alıyordu, tıpkı onu Manastır'da kâbuslarla bağlı tutmaktan zevk aldığı gibi.

Iseult daha fazla yahni yutarken yüzünü boş tuttu. Dışarıdan bakıldığında durağandı. Annesini bile gururlandıracak kadar soğuktu ama içi yanıyordu. Bu gaspçılar yanlış hedefleri seçmişlerdi. Yanlış kızı hapsedmişlerdi. Iseult eskisi gibi zayıf değildi. Sinmedi, kırılmadı.

Ve unutmadı.

Yemeğini bitirdiğinde, Aeduan kendi kâsesini ve Baykuş'unkini geri aldı. Iseult gibi çocuk da yanaklarından aşağı çorba dökmüştü. Iseult Baykuş'un yüzünü silmek için hamle yaptı ama Evrane Baykuş'u saçlarından tutmadan önce onun kolunu kenara itti. Baykuş'un başını geriye doğru eğdi ve yün tıkacı tekrar tıkamak için harekete geçti.

Baykuş çılgılık attı.

Ve işte böyle, Iseult'un dışa dönük durağanlığı parçalandı. Göğsündeki ateş patladı. Yolun öfkesi, Kuklacı'nın öfkesi. "*Dur.*" Ayağa fırladı, bilekleri bağlı olsa da elleri pençeliydi. Evrane'nin İpliklerini alacak ve onları yok edecekti. Bu bedenin kimin olduğu umurunda değildi, nasıl bir hasara yol açtığı da umurunda değildi.

Aeduan onu yakaladı. Onu Evrane'den uzaklaştırmadan önce kollarını sertçe gövdesine doladı. Acımasız ve sertti ama Iseult da acımasız ve sert olabilirdi. Pençelerini onun yüzüne, tırnaklarını etine geçirdi. Ama adam ondan daha güçlüydü ve sadece birkaç kalp atışı içinde onu bir ağaca çiviledi.

Daha önce bağlandığı ağaç, kamp ateşinde Baykuş ağlarken, minik bedeni yünlere sarılıp kuru kuru sallanırken. Evrane güldü ve güldü.

"Boğuluyor." Iseult Aeduan'ın göğsünü kavradı. Bu kez onunla dövüşmedi, boğazına bastırıldığı koluna direnmedi. Bunun yerine sadece yalvardı. "*Lütfen*, çocuk nefes alamıyor. Ona yardım edin."

"O iyi," diye tükürdü Evrane ve Baykuş'u dişbudak ağacına doğru sürükledi. Birkaç dakika içinde kızı tekrar bağlamıştı. Baykuş hâlâ boğuluyor ve ağlıyordu.

Bu sırada, Aeduan sadece izledi. Sadece bekledi. Ancak diğer keşiş tekrar ateşin başına oturduğunda herhangi bir tepki gösterdi ya da bir hareket yaptı. Iseult'un elini bırakmadan yana doğru eğildi ve Baykuş'un ağzındaki yünü çekiştirdi. Ağzındaki tıkacı tamamen çıkarmadı ama Baykuş'un göğsünü ve boğazını rahatlatacak kadar ileri çekti.

"Teşekkür ederim." Kelimeler Iseult'nun boğazından çatlayarak ve sessiz bir şekilde Nomatsi'de döküldü. İçi hâlâ yanıyordu ama bu daha zayıf bir alevdi. Ölmekte olan bir alev. Aeduan'ın kucağına yerleşti. Başını ağaca yasladı, kabukları kafa derisine sertçe vuruyordu. "Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

Aeduan yarım anlığına ona karşı durdu. Sanki onun sözlerini anlamış gibiydi. Birdenbire Iseult hiç yorulmamıştı. Bir kalp ipliği kadar gergindi,

mavi gözlerinde iğne ucu kadar küçüldü.

"Aeduan." Onun tutuşuna karşı daha uzun durdu. "*Te varuje, Aeduan. Te varuje.*"

Solgun bir şaşkınlık ipliklerine hücum etti. Kaşlarını çatı.

"*Te varuje,*" dedi tekrar, sesinde ve ona doğru eğilmeye çalışırken duruşunda aciliyet vardı. "Bunu sana Manastır'da söyledim ve hatırladığını biliyorum. Orada olduğunu biliyorum-"

Onu itti. Sözlerini kesecek kadar sert. Görüşüne yıldızlar gönderecek kadar sert. Sonra birden yün tekrar ağzına girdi. Kaçamayacağı kadar hızlı, karşı koyamayacağı kadar sertti.

Iseult da Baykuş gibi boğuldu. Gözleri sulandı, burnu yandı ve boğazına çamur kaçtı. Aeduan onu küle yeniden bağlarken nefes almaya çalışmaktan ve yemeğinin geri gelmesini engellemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Sana söyledim," dedi işi bittiğinde, bağları o kadar sıkıydı ki kanın uzuvlarından ayrıldığını hissedebiliyordu, "O dili bilmiyorum." Sonra Evrane gibi sertçe döndü ve ateşin başındaki diğer keşişe katıldı.

ON ALTI

Iseult denen kişi yi neden dinlediğini bilmiyordu. Ağzındaki yünü gevşeterek çocuğa neden yardım ettiğini bilmiyordu. Ne de olsa acı mak uzun zaman önce terk ettiği bir duyguydu, merhameti ise ondan da önce kaybetmişti. Dünya ile kaos arasında duran tek şey biriyken böyle bir zayıflığa yer yoktu.

Yine de sonunda kaos kazanmıştı.

Adı yoktu, daha doğrusu hatırladığı bir adı yoktu. Binlerce yılın karanlık sularında kaybolmuştu ve tarih onu başarıyla silmişti. Bu yeni dünyaya geldiğinde, diğerleri ona Keşiş Aeduan demişti, o da Keşiş Aeduan olmuştu.

Evet, ilk Aeduan hâlâ içinde boğuşuyor, yüzeye doğru yüzüyordu. Ama o adam asla hayatta kalamayacaktı. Sonunda yorulacak, sonra da yok olup gidecekti.

Yeni Aeduan kamp ateşinin yanında otururken, Iseult adındaki kıızı izledi. Bir ağaca bağlı ve çaresiz olsa bile, duruşunda mücadele, kalbinde öfke olduğunu görebiliyordu. Yine de No'Amatsi çocuğu için sadece nazik sözleri vardı.

Bu ona başka birini hatırlattı. Dünya sona ermeden önceki birini. Ona ihanet etmiş olsalar bile hepsinin sevdiği birini.

Bu o değil, dedi kendi kendine. Bu sadece bir gün bedenine sahip olacağın bir kıız.

Corlant'ın da bu benzerliği görüp görmediğini merak ediyordu. Belki de adamın ona bu kadar takıntılı olmasının nedeni buydu, çünkü rahibin hayranlığı kesinlikle sadece ailevi bir ilginin ötesine geçmişti.

Ama hayır. Corlant Iseult'a takıntılıydı çünkü o Cahr Awen'in yarısıydı. O ve diğer kız Corlant'ın yaşam tarzını sona erdirebilecek tek kişilerdi... ve Aeduan'ın yaşam tarzını da.

"Son derece sakinsin," dedi artık Evrane olarak anılan yaşlı kadın. Aeduan'ın karşısında oturuyordu. Ateş yüzünü değiştirmiş, neredeyse yıllar önce olduğu gibi görünmesini sağlamıştı. "İpliktaşı olmadan bizim işimize yaramaz."

"Paniğe kapılmak için bir neden yok." Sabit bir şekilde ona baktı, kanının garip açılarını ve kıvrımlarını içine çekti. Bu bedenin büyüüne alışmıştı. Güçlüydü, kullanışlıydı.

Ve garip bir şekilde, Evrane'nin kokusunu yatıştırıcı buldu. *Berrak kaynak suyu ve tuzla kaplı kayalıklar*. Bu bedene bürünen ilk ruha aitti; Yaşlı Olan'a ait olamayacak kadar saf ve uysaldı.

"Panik yapmak için bir neden yok mu?" Kadın homurdandı. "O taşları yapmak yüzyıllarını aldı."

"Ve biz bin yıl bekledik. O kadar kolay pes etmeyecektir."

"Umarım öyledir." Sesi her zamankinden daha yumuşak çıkmıştı. Endişeli, hatta belki de korkmuş olduğunun kesin bir işaretiydi bu. "Onlar var olduğu sürece biz de risk altındayız."

Şimdi en zayıf kim? diye merak etti, yine de sessizliğini korudu. Çok çabuk öfkeleniyor, çok yavaş sakinleşiyordu. Karanlıkta geçen bin yıl bile onu bundan mahrum bırakmamıştı.

Böylece Aeduan çorbasını içti. İğrenç bir şeydi. Şimdiye kadar yediği en kötü yemeklerden biriydi. Adını hatırlamıyor olabilirdi ama iyi yemekleri hatırlıyordu. Tarçın baharatlı kuzu eti ve beyaz zencefilli dana eti. Güneyden gelen şarap ve kuzeyden gelen bira. Çoğu insanın hayatı boyunca karşılaşamayacağı kadar çok meyve ve tatla her gün ziyafet çekmişti.

Tüm bunlar sona erdiğinde tekrar ziyafet çekecekti. Ağıt sona erdiğinde ve beş kişi bir kişiye dönüştüğünde. O zaman bu yeni dünya yeniden doğru , kaos nihayet kontrol altına alınacaktı.

Evrane tekrar konuşana kadar birkaç uzun dakika geçti. O yutkunurken, Evrane ayağa kalktı. "Önce ben uyuyacağım," diyerek arkasını döndü. "Uyuyan Dev zirveye ulaştığında beni uyandır."

"Evet," diye mırıldandı Aeduan, yalnız kalmaktan memnundu. "Dev zirveye ulaştığında seni uyandıracacağım."

Evrane yine de uzaklaşmadı ve birkaç saniye sonra şöyle dedi: "Beni bekliyordu. Kuyudan çıktığımda oradaydı."

"Corlant?" Aeduan yarısı boş olan kâseyi dizlerinin üzerine koydu. "Hayır." Kaşlarını çatı. "O. Kale Kralı."

Aeduan'ın görüşü keskinleşti. Kale Kralı'nın hâlâ hayatta olduğunu düşünmemişti. "Kim olduğunu hatırlıyor mu?"

"Evet."

"O zaman onu öldürmeliydin."

Evrane ters ters baktı. "Yapardım ama güçsüzdüm. Daha yeni uyanmıştım. Ayrıca, yeniden doğmuş olacaktı." Bakışları tutsaklara doğru kayd. "Saria gibi, Midne gibi."

Ve olmamız gerektiği gibi. Aeduan'ın burun delikleri alevlendi. Evrane haklıydı elbette: Bir Paladin'i öldürmenin tek bir yolu vardı ve o da basit bir ölüm değildi. Yine de yeni reenkarne olmuş bir Kale Kralı, gücünün zirvesinde olan birinden daha iyiydi.

"Neye benziyor?" diye sordu. Bin yıl öncesinin Kale Kralı, Aeduan'ı büyümlü kılıcıyla öldüren Kale Kralı, uzun boylu ve karanlık biriydi. Kalın kürkler ve gümüş bir taç giyerdi; sade, basit, üzerinde yaşadığı dağlar kadar soğuk.

"Yüzünü görmedim," diye itiraf etti Evrane.

"O zaman onun başka biri değil de Kale Kralı olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü yanında o kuş vardı." Kadın ürperdi ve Aeduan onun da ürpermek istemesinden nefret ediyordu. O kuşu hiç sevmemişti. Parlak kanatlı ölüm.

"O kimin tarafında? Yüce Olanlara mı yoksa Altılara mı hizmet ediyor?"

"Bilmiyorum." Gözlerini Aeduan'ın kılere çevirdi, gölgeler arasında iki siyah havuz. "Beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Bana sadece geri dönmüş olmamın iyi olduğunu söyledi..." Bir duraklama. Acımasız bir gülümsemenin seğirmesi. Sonra: "Ve bana iyi uyuyup uyumadığımı sordu."

Elbette biliyordu. Kale Kralı bin yıl yaşadı. Bir hayattan diğerine. Ne tehlike, ne İplikler, ne de yoluna çıkacak intikamcı Kadimler vardı. Şimdi Evrane ile alay ediyordu. Hepsile alay etti.

Eğer Aeduan onunla karşılaşır - eğer Kale Kralı'nın bu yeni versiyonu Aeduan'ın yoluna çıkma cüretini gösterirse - o zaman Aeduan onun işini bitirirdi.

Tıpkı Rook King'in ona yaptığı gibi kalbine bir bıçak saplayacaktı. Sonra Şovalye ruhu yeniden doğduğunda, o yeni bedenini izini sürecekti ve onu da öldürecekti. Bin yıl boyunca tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar, zamanın geri kalanı boyunca.

Çorbasından arta kalanları yuttu, tadını, yağlılığını, sıcaklığın çok soğuk olduğunu fark etmedi bile. Sonra görmeyen gözlerle karanlığa baktı ve parlak siyah kanatların üzerindeki acıyı hayal etti.

* * *

Gecenin sonu yeterince erken gelemezdi. Safi artık dans edemeyecek hale gelene kadar dans etmişti ve Henrick emir komuta zincirine bir daha dokunmamış olsa da üşüme devam ediyordu. Sanki hastalık yaklaşıyormuş gibi bir ağrı da.

Cehennem kapıları, ama İmparator'dan hiç bu kadar nefret etmemişti.

Safi ve Cehennem Ozanları Leopold'un özel salonunda belirir belirmez bir görevli kapıyı açtı. Leopold sarayın en eski bölümünde, hatta Henrick'in ikamet ettiği yerden bile daha eski bir yerde yaşıyordu. O kadar eskidi ki, yemyeşil halılara ve titreyen apliklere rağmen harabeye benziyordu. Safi küçük bir kızken Leopold'un neden burada yaşamayı seçtiğini hiç anlamamıştı, şimdi de anlamıyordu. Henrick'in odasında olduğu gibi burada da hiçbir güç yoktu ve ufalanan siyah taşlar tüm sıcaklığı, tüm ışığı emiyordu.

Aslında yaşadığı kule, yaşam alanından çok bir kale gibiydi. Soyunma odası, oturma odası, muhafızların ya da hizmetlilerin geceyi rahatça geçirebilecekleri bir alan yoktu. Yine de Leopold, Safi onu tanıdığı sürece bu yuvarlak granit parçasını evi olarak seçmişti.

Safi, Leopold'un odasının kapısı ardına kadar açılırken bunun tek avantajının kimsenin bu yoldan geçmemesi olduğunu düşündü. Sarayın geri kalanından uzaktı ve oraya ulaşmak için gereken koridorların sayısı -hepsi kapalı bile değildi- kimsenin isteyerek yapmadığı bir zahmetti.

İki adım attıktan sonra başka bir avantajı daha olduğunu fark etti: taş duvarlar gözetlemeye izin vermeyecek kadar kalındı. Sadece odanın girişi üç adım derinliğindeydi ve tamamı bitişik siyah granitten yapılmıştı. Muhtemelen odadaki her duvar aynıydı. Burada hiç boşluk olamazdı,

ne gözetleme deliği ne de dinleme borusu vardı. Soldaki şömine ve sağdaki tek bir pencere dışında, oda tamamen geçirimsizdi.

"Safiye," dedi Leopold gülümseyerek, yanan ateşin önündeki koltuktan kalkarak. Kollarını ona açtı ve Safiye sanki tek istediği onun kucağına sarılmakmış gibi hızla ilerledi.

Kapı arkasından kapandıktan sonra bile onun kendisini sıkıca kendine çekmesine izin verdi. Gecelik olduğunu tahmin ettiği şeyin üzerine mavi bir sabahlık giymişti ve sanki yeni yıkanmış gibi taze kokuyordu.

Safi onun içinde eriyormuş gibi yaptı, kollarını onun beline doladı ve başını omzuna yasladı. "Bizi gören var mı?" diye mırıldandı.

"Evet." Normal bir ses tonuyla konuştu. "Penceremde gözlüklü bir avuç casus var. Yine de kimse bizi *duyamaz*. Perdelerimi çektiğimde de bizi göremeyecekler."

Safi yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve *aşka* uygun bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. "O zaman kapat lütfen çünkü seni tutmaya devam etmek istemiyorum."

Bir kahkaha sesi duyuldu ve Leopold geri çekildi. Safi az önce terk ettiği koltuğa yerleşirken -başka koltuk yoktu- Leopold perdeleri kapattı. Kalın kadife brokar perdeler, odadaki diğer her şey gibi kan kırmızısıydı: sayvanlı yatak ve örtüleri, altın çift başlı kartallarla dokunmuş halılar ve hatta taşın çoğunun üzerine örtülmüş duvar halıları. Erkeksiliğiyle neredeyse kibirliydi ama bir şekilde kişisel bir dokunuştan tamamen yoksundu. Safi sadece, prensle ilgili diğer her şey gibi bu mekânın da özenle işlendiğini ve bakımlı olduğunu, Leopold'un gerçek benliğinin ise saklı kaldığını varsayabilirdi.

Leopold ateşe doğru geri adım atarken Safi Hakikat lensini çıkardı ve gözüne bastırdı. Prensın parçalanmış bir görüntüsü belirdi ve onu net olarak göremese de şöminenin devasa meşe şöminesine yaslandığını hissedebildi.

"Konuşmak için güvende miyiz?" diye sordu. "*Gerçek* şeyler hakkında mı?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi ve mercek hiçbir değişiklik yapmadı. "Eminim binlerce sorunuz vardır-"

"Neden bize ihanet ettin?"

"Ah," diye nefes verdi, duruşu gerilmişti. "Konuya girmek için hiç vakit kaybetmiyorsunuz. Ancak, cevap vermeden önce..."

Safi merceği daldırdı ve onun iki kolunu kaldırıp "İndirin" deyişini izledi. Bütün duvar aplikleri aynı anda karardı. "Daha aşağı, daha aşağı," diye tekrarlardı ve sonunda tamamen sönene ve tek ışık ateşin devam eden parlaklığından gelene kadar daha da karardılar.

Gölgeli bir gülümseme sundu. "Daha romantik, katılmıyor musun? Şimdi geriye kalan tek şey kapımı kilitlemek ve devam edebiliriz." Söylediğini yaptıktan sonra -kapısında üç mandal vardı ve ikisi kilit büyüleriyile Aetherwitched- koltuğa doğru yürüdü ve Safi'nin arkasındaki bir şeye uzandı.

Döndü ve arkasında iki siyah eşarp olduğunu fark etti. Onların dekoratif olduğunu düşünmüştü ama şimdi Leopold birini omuzlarına sarmış, diğerini de ona uzatıyordu. "Gideceğimiz yer soğuk olur," diye açıkladı. "Bu üşümemize yardımcı olur."

"Nereye gidiyoruz?" Atkıyı kabul etti ve ayağa kalktı. "Buradan çıkmanın gizli bir yolu var mı?"

Leopold sinsice gülümsedi. "Birinde tahmin ettim." Şöminenin yanından geçip diğer taraftaki demir lambaya doğru yürüdü. Yumruğuyla taşlara üç kez vurdu. Hava dışarı doğru uğuldayarak Safi'ye çarptı ve Cehennem Ozanı hisleri alevlendi.

Büyü, diye fısıldadı teni. *Büyü!* Ve gözlerinin önünde duvarın tamamı kayboldu. Bir kalp atışı sonra, bir kemerli geçitten aşağıya doğru inen merdivenler göründü.

Leopold'un gülümsemesi genişledi ve kaşlarını muzip bir şekilde kaldırarak Safi'ye kendisini takip etmesini işaret edip karanlığa doğru yola koyuldu. Merdiven de bu kanadın geri kalanı gibi eskiydi.

"Burası neresi?" Safi sordu, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

"Unutulmuş," diye yanıtladı Leopold. Ateş ışığının son kalıntıları da kaybolurken eli duvarda gezindi. "Elini omzuma koy. Yolun geri kalanında bize ben rehberlik edeceğim."

Safi itaat etti ve bir elini sol omzuna, diğerini de duvara koydu. Taş dokunulduğunda donmuş, hafif nemli ve şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Bu geçidi her kim yarattıysa

keskiler, ama büyü. Birkaç adımda bir parmakları kayadaki oyukların üzerinde geziniyordu. Ne olduğunu anlayamasa da oymalar olduğunu düşündü.

Leopold sonunda, "Bunu çocukken keşfettim," diye açıkladı. Safi ne kadar yol kat ettiklerini bilmiyordu ama artık yerin altında olduklarından şüpheleniyordu. "Bu kule o zamanlar açıkta kalan kalıntılardan başka bir şey değildi ve amcam bazen kamp yapmama izin verirdi. Hatta yalnız gitmeme bile izin verirdi, ama eminim ki yakınlarda beni gözetleyen yüzlerce muhafızı vardı."

Safi kaşlarını çatarak karanlığa baktı. Henrick'in bırakın küçük bir çocuğu, herhangi birini şımarttığını hayal bile edemiyordu.

"Bir gece, alevli kılıcıyla büyük bir Paladin gibi davranırken, yanlışlıkla o duvara üç kez dokundum. Ve... şey..." Sanki gülüyormuş gibi omuzlarının hafifçe zıpladığını hissetti. "Ne olduğunu gördün-oh, bu adıma dikkat et. Diğerlerinden biraz daha uzun."

Leopold hafifçe yavaşladı ve Safi'nin kayan ayağı çıkıntıya , bir sonrakine vurmak için daha uzağa uzanması gerektiğinden emin *oldu*.

"İnanılmaz bir şey bulduğumu fark ettim Safiye ve izlendiğimi de biliyordum. Bu yüzden o gece keşfe çıkmak yerine duvara tekrar vurdum ve bekledim. Bir ay sonraki doğum günümde Henrick Amca'dan kulenin çatısını onarmasını istedim, böylece orada yaşayabilecektim."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Safi. "Onuncu doğum günün."

"Aynen öyle. Amcam da cadılara onu geri getirmeleri için önderlik etmeme izin verdi, bu da gizli geçidimi kimsenin keşfetmediğinden emin olmamı sağladı. On yaşındayken bile," diye ekledi Leopold, sesi alaycı bir hal alarak, "böyle bir geçidin ne kadar özel olabileceğini biliyordum. Ve gerçekten de Safiye, *öyleydi*... hayal edebileceğim her şeyden daha özel. Şimdi neredeyse geldik. Işığı görebiliyor musun?"

Safi gözlerini kırıştırdı. Ayaklarını önüne almaya ve dengesini korumaya o kadar odaklanmıştı ki karanlıktaki ince değişiklikleri fark etmemişti. Ya da havadaki ince değişiklikleri, teninde oluşan hoş bir sıcaklığı.

Üç keskin spiral daha ve aniden ısı ve ışık tamamen ona doğru yayıldı. Boşluk açıldı; önünde bir mağara ve üç metrelik bir iniş uzanıyordu. Leopold zarif adımlarla yere indi ve Safi'ye elini uzatmak için geri döndü.

Bunu kabul etmedi. Sadece yontulmamış zemine sıçradı ve hızla geçti. Huşu göğüs kafesinde genişledi; heyecanı damarlarında dolaştı. Görüşü zayıflamış ve yaşamı tükenmiş olsa bile, buranın başka bir dünyaya ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Mağara çok ileride ve görüş alanının dışında uzanıyordu, yüksek tavanı doğal olarak bir kubbe gibi yuvarlaktı. Alev alev yanan meşaleler duvarları altın sarısı bir ışıltıya bürümüştü ve her şeyin üzerinde gezinen yumuşak sis içeriden aydınlatılmış gibiydi. Safi daha önce hiç ruh ebabilleri görmemişti ama bu parıltılı sis ona onları düşündürmüştü.

Leopold'un arkasından geldiğini hissetti ama o ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Havaya ince bir sülfür kokusu sinmiş, her adımda daha da güçleniyordu. Sıcaklık da artıyordu, ılık ve rahatlatıcıydı. *Kaplıcalar* olduğuna karar verdi. Saray onlar tarafından ısıtılıyordu ve böyle bir kaynak yakınlarda fokurduyor olmalıydı.

Mağarada birkaç dakika ilerledikten sonra Safi, ilk bakışta rastgele yerleştirilmiş gibi görünen, ancak daha yakından incelendiğinde aslında zayıf bir tavanı destekleyen kalın taş parçalarına ulaştı. Tıpkı kuledeki tünel gibi bunlar da şüphesiz sihirle yapılmıştı.

Safi bir tanesinde durakladı ve parmaklarını bir dizi oymanın üzerinde gezdirdi. Kulede hissettikleriyle aynı olduklarını hissetti. "Bir baykuş," dedi ilk sembolü inceledikten sonra. "Ve... bir karga?"

"Bir kale," diye düzeltti Leopold ve Safi ona doğru bakınca omuz silkti. "Burayı keşfettikten sonra yıllarca ne olduğunu ve kimin inşa ettiğini bulmaya çalıştım. Gel bakalım." Mağaranın derinliklerine doğru yola koyuldu.

"Peki ne buldun?" Onun yanına doğru adım attı.

"Bir zamanlar Kale Kralı adında bir şövalye bulmuştum. Iseult'un sana bahsettiğine inandığım kişi. Bin yıl önce Sirmayans'ta, Iseult'un hayaletiyle karşılaştığı Manastırda yaşıyordu. Ancak sevdiği kadın burada yaşıyordu." Leopold konuşurken ilk kez sözlerini hiçbir yapmacıklık kaplamadı. Dikkatli duraksamalar, müzikal bir şekilde yerleştirilmiş tonlamalar yoktu. Sadece ortaya çıkardığı şeyi anlattı.

Başka biri olsa kulağa gayet normal gelirdi. Onda, içi boş geliyordu. Üzücü geliyordu.

"Aynı zamanda bir Şovalyeydi," diye açıkladı Leopold. Şimdi daha yüksek sesle konuşmak zorundaydı; önünden su akıyordu. "Aşkları yasaktı ve bu yüzden buluşabilecekleri bu gizli yeri inşa ettiler. Aslında böyle pek çok yerden biri." O bunları söylerken mağara hafifçe döndü ve akan suların çalkantısı iki katına çıktı.

Sonra köpüklü bir kaplıca ortaya çıktı. Suyu, yüzmek için bir dizi basamaklı, dikdörtgen havuz şeklinde düzenlenmişti ve bir düzine sütun alanı çerçeveliyor, hepsi de uzun banklarla birbirine bağlanıyordu.

"Banyo," dedi Safi.

"Romantik, değil mi?" Leopold ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Ve aynı zamanda oldukça bilinmez. Bu mağarayı keşfettikten kısa bir süre sonra her tarafına alarm taşları yerleştirdim ve buraya geldiğim onca yıl boyunca tek bir taş bile yerinden oynatılmadı." Kollarını iki yana açarak ilerledi. "Çok güvendeyiz Safiye fon Hasstrel ve çok yalnızız."

Onunla yüzleşmek için döndü ve dramatik bir selam verdi. Düz Leopold gitmiş, büyüleyici prens geri gelmişti ve Safi'nin temkinliliği de geri gelmişti. *Çok güvenli ve çok yalnız.* Kulağa hoş gelmiyordu bu.

En yakındaki banka doğru yürürken göğsünü dik, omuzlarını geride tuttu ve Gerçek lensini çekip bir kez daha Leopold'a doğrulttu.

"Neden bize ihanet ettin?"

"Ve konunun özüne dönüyoruz." Merceğin renkli camında bir kıpırtı belirdi ve Safi diğer gözünü açtığı anda Leopold'un da bankta ona katıldığını gördü. Kendi atkısını da örttükten sonra oturdu.

Safi ayakta kaldı.

"Seni amcama ihbar etmedim." Leopold tembelce uzandı, iki elini arkasında birleştirdi ve bacaklarını uzattı. Sabahlığıyla, buharın tadını çıkarmaya gelmiş zengin bir beyefendiye benziyordu.

Safi tek gözünü tekrar kapattı ve sadece mercekten baktı. Şimdiye kadar renkler doğru kalmıştı.

"En azından bilerek değil. Henrick seninle çalıştığımı bilseydi, Safiye, o zaman idam edilirdim."

Safi'nin ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrılırken, göğsünde sıcaklık kıvrıldı. "Peki bu çok mu kötü olurdu?" Merceği indirdi. "Sen kendi derini korudun Polly ve şimdi Iseult fersahlarca uzakta Cehennem Ozanları tarafından avlanırken *benim* sihrim yok."

"Evet," diye itiraf etti ve özür dilermiş gibi görünmeye bile çalışmadı. "Iseult gerçekten de fersah fersah uzakta ve büyü *gerçekten de* senden kopmuş durumda. Ama buna sahipsin." Başını Hakikat merceğine doğru eğdi. "Ve sende bu var. *Bizde* bu var." Bir elini banyoya doğru çevirdi. "Bu da tamamen benim sayemde."

Safi'nin azı dişleri kulaklarında gıcırdadı. Merceği bir kez daha gözüne doğru çekti - sözleri hâlâ havada asılı dururken ve büyü hâlâ yanıt verebilirken. Ama renkler olduğu gibi kalmıştı; söylediği her şey doğrudu.

Alçak bir hırıltı çıkardı ve banyonun sisli kenarı boyunca sinsi bir adım attı. "Doğruluk merceğinin değerini inkâr edemem ama bu?" Bir elini sütunlara doğru uzattı. "Bunun bize ne faydası var? *Bana?*"

"Neden, Safiye?" Leopold bacaklarını açarak daha uzun oturdu. "Şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm: Bu mağara dış dünyaya bağlanıyor. Gizli bir giriş yolu olduğu gibi, gizli bir çıkış yolu da var. *Bununla*" -ellerini ayırdı- "gidebilirsin."

"Gitmek mi?" Leopold'a doğru döndü. "Peki ya ilmik?" Onu yakasının altından çıkardı. "Eğer gidersem, Henrick beni hemen geri çağırır."

"Evet." Leopold ellerini kavuşturdu. "Karşı karşıya olduğumuz en büyük zorluk kesinlikle bu, ancak tüm umutların kaybolduğuna inanmıyorum. En azından henüz değil." Safi'nin sağ elinde sıkıca tuttuğu Hakikat merceğine uzandı. Safi onu bırakmayınca elini tekrar yanına bıraktı.

"O mercek senin sihriyi içeriyor, yani senden koparılan gücün bir kısmı hâlâ duruyor."

"Ah." Safi avucunun üzerindeki pirinç ciltli merceğe baktı. Üzerinde sis boncukları vardı. Cihazın büyüünün yarısını tuttuğunu düşünmüş olsa da, bunun sadece yarım bir Cehennem Ozanı olduğu anlamına gelebileceğini hesaba katmamıştı. "Yani sence... sihrimi geri alabilir miyim?"

"Leopold, *Bunu* bilmiyorum," diye cevap verdi. Bankta yanındaki boşluğa vurdu. "Ama eğer bir şekilde Cehennem-Bard'a ulaşabilirsek

Keep, sanırım cevapları bulabiliriz. Ne yazık ki binalarını koruyorlar ve dışarıdan gelenleri hoş karşılamıyorlar."

"Ama Polly." Safi bankın üzerine çöktü ve sırttı. Gerçek, *hakiki* bir sırtış. "Eminim casuslarınız size yarın Cehennem Ozanlarıyla antrenman yapacağımı söylemiştir. Majesteleri daha bu gece bana izin verdi."

"Kesinlikle." Leopold onun gülümsemesine eşlik etti.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. Sonra Doğruluk merceğini gözüne geri taktı. "Şimdi bana Iseult hakkında bildiğin her şeyi ve onun nerede olabileceğini düşündüğünü anlat."

YEDİ

Koyda her şey sessizdi. Kaçışın çılgınlığından sonra - dalgaların çarpmasından ve geminin inlemesinden sonra, küreklerin şakırdamasından ve büyüünün dalgalanmasından sonra - koy çok sakin, çok durgun geliyordu.

Sonsuzluk boyunca kimse hareket etmedi ve kimse konuşmadı. Denizciler hâlâ dümenin başında olan Vivia'yı, Vivia *da Iris*'in arkasındaki yılan gibi kıvrılan geçidi izlerken, günün güneşi yükseldikçe yükseldi.

Ama kimse aşağı inmedi ve hiçbir Rüzgârböceği aniden ortaya çıkmadı. Vivia'nın planı işe yaramıştı. Şimdilik. Ve mürettebatına doğru döndüğü anda, herkes topluca nefes veriyor gibiydi. Omurgalarda büyük bir gevşeme, omuzlarda büyük bir çökme.

İlk konuşan Sotar oldu. "Kürekleri çekin," diye seslendi, duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. Gelgit devam ederken bir bağırışın koydan dışarı taşması pek mümkün olmasa da, yakınlarda ne olduğu belli değildi. Ya da kimin, çünkü burası Nubrevna'ydı ve Vivia burada hoş karşılanmıyordu - en azından kraliçe olarak.

Vivia dürbününü açtıktan sonra bakışlarını *Iris*'i çevreleyen çakıllı kumsal ve kayalıklar üzerinde gezdirdi. Her şey hatırladığı gibi görünüyordu ve bazı açılardan bu bir teselliydi. Buradaki dünya zamanın dışında, ölü olarak kalmıştı. Kendisine her zaman bir parçası olmak istemediğini söylediği çorak topraklar. Burası Merik'in büyüdüğü, birkaç mil içerideki Nihar malikânesinde özgürce yaşadığı, Vivia'nın ise eğitildiği, tımar edildiği, babasının olmasını istediği kraliçeye dönüştürüldüğü yerd.

Ya da onun istediğini düşündüğü kraliçeyi. Noden'in dediği gibi, o sadece dalkavuk bir piyon istemişti. Onunla ilgilenecek ve pohpohlayacak birini. Ona itaat etmek ve onu taklit etmek. *Zaferi paylaşacak, suçu paylaşacak*, her zaman

demoşti, ama bu bir yalandı. *Zaferden vazgeçmek, tüm suçu üstlenmek* Vivia'nın şimdi gördüğü gerçektir.

Burası aynı zamanda Merik'in gemisi *Jana*'nın Baedye'den deniz ateşi tarafından parçalandığı yerdirdi. Herkes onun öldüğünü sanmıştı; sadece Vivia ve Cam hâlâ yaşadığını biliyordu. *Jana*'nın kalıntıları koyda duruyordu: kömürleşmiş tahta, parçalanmış yelken bezi ve eski kalafat.

"Majesteleri."

Vivia kadehini indirdi ve Cam'i yanında buldu. Selam verirken o güneşli gülümsemesini takındı. "Kaptanın kamarasına yemek götürdüm, İmparatoriçe'ye de."

Tabii ki orada, diye düşündü Vivia iç çekerek. Vaness'ten, Hagfishes'ten kaçamadığı kadar kaçamazdı. "Teşekkür ederim, Leeri." Vivia onu omzundan alkışladı; gülümsemesi genişledi. Sonra kamarasına doğru yürüdü, giderken kelepçelerini, yakasını ve tuzla kabuk bağlamış saçlarını düzelitti.

İçeri girdiğinde İmparatoriçe'yi bir pencerede ayakta dururken buldu. Vaness'in yanakları artık solgun değildi, duruşu artık zayıflamamıştı ama gözlerinde bir donukluk vardı.

"Sen," dedi Vivia'yı görür görmez, "kesilip atılmalısın. Az önce yaptığın şey..." Başını iki yana salladı. Tenine değen nemli saçları deniz spreyi bukleleriyle dalgalanıyordu. "Ölebilirdik."

"Ama biz yapmadık." Vivia kapıyı arkasından kapattı. "Bir şeyler yemek ister misiniz?" Cam'in masanın üzerine koyduğu peynir ve eski ekmeği işaret etti. Aç bir Tidewitch için sağlam bir atıştırma.

Vaness başını salladı ve Vivia umutsuzca bunu yapmamasını diledi. Açlıktan ölmek üzereydi ama Vaness onu izlerken tek başına yemek yeme düşüncesi... Garip hissettiriyordu. Pis. Vaness'in minik, her zaman zarif olan bedeninin yanında vahşice.

Noden onu lanetledi. Buraya bir kavga çıkmasını bekleyerek gelmişti. Vaness'in bir pencereye yaslanmış, alnını cama dayamış olduğu bu şey her neyse değildi.

Vivia'nın midesi guruldadı. Sert keçi peynirinden bir parça aldı. *Pişmanlık yok, devam et.* Yine de bir canavar gibi geri tikiştirmeden Vaness sordu: "Neden bu kadar çok ölü kuş var?"

Vivia dondu kaldı. Bu kesinlikle beklediği şey değildi. "Ölü kuşlar," diye dikkatle cevap verdi, "suyun zehirli olmasından kaynaklanıyor."

Duyulabilir bir yutkunma. "Bu yirmi yıl önceydi."

"Ve imparatorluk cadıları çok titizdi."

"Yani *benim* cadılarım eksiksizdi."

Vivia buna itiraz etmedi. Bunun yerine Vaness'in diğer tarafındaki başka bir pencereye yöneldi. "İmparatorluklar her zaman kontrol edemediklerini ezmişlerdir. Direnen son ulus bizdik, bu yüzden onlar... *siz* bizi mahvetmek için ittifak kurdunuz."

"Yine de başarısız olduk." Vaness pencereden çekildi. Gözleri Vivia'nın kılere takıldı.

"Ama sen yaptın mı?" Vivia gözlerini dikip baktı. "Şu koya bakın İmparatoriçe. Ölü kuşlar, ölü balıklar, kilometrelerce ağaç yok. İnsanlar burada yaşayamıyor, bu yüzden Lovats'ta yaşıyorlar..." Başını döndürerek çerçeveye yasladı. "Lovats ayakta kalamaz. Çünkü topraklarımızda yaşayamayacağımızı garantiledikten sonra ticaret yoluyla bizi yoksullaştırdınız."

Yumuşak bir iç çekiş. "Yaptık ve aksini iddia edemem bile."

"Bu bir özür mü?"

"Öyle olsaydı kabul eder miydiniz?"

"Hayır," diye itiraf etti Vivia. Tüm hayatını imparatorluklardan nefret ederek geçirmişti. Vaness'ten ve onun gibi her liderden nefret ederek. Etrafını saran sürekli ölüm, sürekli açlık ve sürekli ihtiyaçla beslenen bir nefret. Şimdi Vaness'le müttefik olmaları -hatta İmparatoriçe'nin sevdiği yönleri bile vardı- pencerenin dışında bekleyen şeyi söylemezdi.

Peyniri ağzına itti. Sert, güçlü. Sonra çiğnedi, çiğnedi, bakışları çorak kıyıya kaydı.

Vaness de dikkatini pencereye verdi ve birkaç dakika boyunca bu mezarlığı bölen tek ses gelgitin fısıldayarak tekneye vurması oldu. Ve Vivia'nın şapırdayan ağzı. Suyu tutmalıydı.

"Ben hastayım, biliyorsun," dedi Vaness sonunda. "Bu bir kan hastalığı. Her zaman sahip olduğum bir hastalık. Marstok'ta şifacılar bana bakıyordu ve düzenli olarak Ateş Kuyusu'nda yıkanıyordum. Ama iyileşebilmemin üzerinden bir ay geçti."

Vivia peynirini yuttu. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü şifacılarım ve Adders'larım dışında hiç kimse bilmiyordu. Bu, serbest bırakmadığım bir zayıflığımdı. Çocukluğumdan beri sakladığım bir zayıflık."

"Ama şimdi paylaştınız."

Vaness ellerini açtı. "Şimdi paylaştım. Bu da geleceğimi -bir kez daha- tamamen sizin ellerinize bırakıyor."

Öyle oldu ve bir yıl önceki Vivia bundan zevk alırdı. İki ay öncesinin Vivia'sı da. Babasına söylemek için acele ederdi ve bu bilgiyi en iyi nasıl kullanacaklarını planlardı.

Ama iki ay önceki Vivia da taçlarını geri almak için asla İmparatoriçe ile ittifak yapmazdı, çünkü iki ay önceki Vivia hâlâ Bekleyen Kraliçe'ydi ve babasının her isteğini yerine getiriyordu. Babasının sadece Nubrevna'nın çıkarlarını düşündüğü kesindi.

Perişan haldeydi. Kırılmıştı. Sadece kendini seven bir adam tarafından zihni kontrol ediliyordu.

"Benim... ataklarım var," dedi Vivia sonunda. Sonra, Vaness onun yanaklarının kızardığını göremeden pencereden masaya doğru kaçtı. "Göğsümde oturuyorlar, içinden nefes alamadığım fırtına bulutları gibi. Bazen hafif oluyorlar ve soluk soluğa atlatıyorum. Bazen de o kadar kötü oluyorlar ki hareket edemiyorum. Kimse onları bilmiyor, çünkü ben de senin gibi çocukluğumdan beri onları saklıyorum." *Kendimden bile.*

Vivia ilk kez bu gerçeğin yüzüne bakmış ya da ona bir isim vermişti. *Saldırıları*. Böyle bir itirafın daha özgürleştirici olacağını düşünmüştü. Böyle bir kabullenmenin daha rahatlatıcı olacağını düşünmüştü. Bunun yerine, ağzını kapalı tutmayı ve içine hiç bakmamayı diledi. O ve Vaness yine ara sokaktaki sürtüklerdi ama bu sefer Vivia boynunu tamamen açıkta bırakmıştı. Vaness'in tek yapması gereken ısırmasıydı.

Vivia gözlerin kendisine dikildiğini hissetti.

Bir bardak su doldururken elinin titrememesinden memnundu. "Artık sırrımı biliyorsun." *Isırma, ısırma.* "Ve ben de seninkini aldım. Geleceklerimiz bir kez daha ortak ve eşit, tıpkı geçtiğimiz ay olduğu gibi."

"Ve tıpkı," diye mırıldandı Vaness, "her zaman olduğu gibi."

kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Vivia neredeyse yanlış duyduğunu düşünecekti ve İmparatoriçe'ye kaşlarını çatığında Vaness tekrar etmedi. Bunun yerine kapıyı işaret ederek, "Bana ihtiyacınız olursa odamda olacağım," dedi.

Vivia onun gidişini izlemedi.

Vivia deniz havasını ciğerlerine doldurarak tadını çıkardı. Kıyıların canlı ve sağlıklı görünmesinin tadını çıkarıyordu. Ay ışığı karanlık dalgaların üzerinde parlıyordu, şimdi gelgit durgunlaşmıştı. Tek bildiği, bu yöne bakmaya devam ettiği sürece zehir olmadığıydı. Ölü, çorak topraklar yoktu.

"Kimseyi görmüyorum," diye mırıldandı Cam. Gözünde bir dürbün vardı; Sotar'ın ona verdiği ve her gün parlattığı ince bronz bir şey. "Sanırım gittiler."

"Hye," diye onayladı Vivia. Cam gibi o da karnının üzerine yayılmıştı. Solgun toprak beyaz giysilerine sürtünüyordu. Yalnız Piç batıda belirliyordu. Koy yarım mil geride bekliyordu.

Vivia dizlerinin üzerine çöktü, sonra da kalçalarına yaslandı. Okyanusta kimse yoktu. Onu ya da Cam'i görecekt kimse yoktu. Bunun bir rahatlama olması gerekirdi ama bunun yerine Vivia'nın sinirleri nefes aldıkça daha da geriliyordu. Neden *Iris* ortadan kaybolduğunda kovalamaktan vazgeçmek için gemisini denizde avlıyordu? Ve neden onu avlıyordu ki? Hiçbir Voicewitch mesajı gelmemişti. Ne bir tehdit ne de bir açıklama.

Cam dürbününü şingirdatarak kapattı ve Vivia'nın yanında bağdaş kurmuş, ellerini dizlerinin üzerine koyarak oturur pozisyona geçti. Hareketlerinde hem zarif hem de köpek yavrusu gibi bir hoppalık vardı. "Merik'i buraya yakın bir yerde buldum, biliyorsun."

Vivia kaskatı kesildi.

"Onu yakınlardaki bir kulübede sağlığına kavuşturdum, sonra da başkente gittik.

Senden nefret ediyordu."

"Ah," diye nefes aldı ve nedense midesinin içi boşaldı. Cam'in bunu söylememiş olmasını diledi. Kelimeleri bu kadar doğrudan duymamış olmayı diledi: *Senden nefret ediyordu*. Ondan her zaman nefret etmiş olması önemli değildi.

ve Merik'i son gördüğünde sağlam şartlarda ayrılmış olmalarının bir önemi yoktu. Sevgi dolu değil, hatta iyi bile değil, ama sağlam.

Önemli olan ondan nefret etmiş olmasıydı ve o da bunu hak etmişti.

Avuç içi büyüklüğünde ve güneşte ağarmış kemik gibi kuru bir taş aldı. Parmak uçlarına sertçe değiyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun, Cam?"

"Çünkü yanıliyordu."

Vivia başparmağını kayaya sapladı. Bir köşe ufalandı.

"Merik Nubrevna'ya liderlik etmek istiyordu ve bence iyi bir kral olacak. Bir gün. Ama sen şimdi iyi bir kraliçe oldun ve bizi nereye götürürsen götür, yanında olacağım."

Vivia elindeki taşı ezdi. Taş kırılarak kuma dönüştü ve avucundan düşmesini izledi. Bir zamanlar yaşam barındıran topraktan ay ışığında bir damla.

Sessizliği sadece rüzgâr ve denizin doldurduğu birkaç dakikanın ardından Cam ayağa kalktı ve Vivia'ya elini uzattı.

Onu almadı. "*Iris*'e geri dön," dedi ona. "Yakında sana orada katılacağım."

Eli düştü. Eğildi. "Hye, Majesteleri." Ve çok geçmeden ayak sesleri geceye karıştı. Yine de kısa bir süre sonra, toprağın üzerinde yumuşak bir çıtırtıyla geri döndü. Vivia onun yönünü kaybettiğini düşündü. Ayağa kalkıp pantolonunun tozunu aldıktan sonra çocuğa döndü.

Ama önündeki beyaz ağaçların arasından sinsice çıkan Cam değildi. Yüzünde bir yara izi olan, derisi koyu, dikişli kahverengiye dönüşmüş zayıf bir adamdı. "Merhaba Prenses." Usta Avcı Yoris sol elinin sadece üç parmağını göstererek el salladı. "Uzun zaman oldu."

Hayalet ormandan dört kişi daha çıktı: her biri toprakla aynı sarımsı beyaz tonda giyinmiş iki kadın ve iki erkek. Ve her birinin elinde Vivia'nın kafasına doğrultulmuş bir yay vardı.

SEKİZ

Iseult bir kaçış yolu aradı. Bütün gece ve şafak vaktine kadar Aeduan ve Evrane'nin iplerini inceledi ve birinin gafil avlanacağı anları bekledi. Dikkatlerini dağıtmak için kullanabileceği bir şey var mı diye ağaçları taradı. Ve gelinciği çağırdı da çağırdı.

Anlamsız. Gelincik sessizliğini korudu. Konuların hiçbir cevabı yoktu ve Aeduan'ın dikkati ne zaman dağılsa Evrane'ninki dağılmıyordu. Ya da tam tersi oluyor, Aeduan Iseult'yu bir kurt gibi izlerken Evrane'nin gözleri ormanda dolanıyordu. Her iki keşişin de dikkati bir kez dağıldığında - ormandan gelen garip bir sürtünme sesi- Iseult dışbudak ağacındaki bağlarından kurtulamadı.

"Bunun ne olduğunu hissedebiliyor musun?" Aeduan, Iseult'nun ağzındaki tıkacı çektikten sonra sordu. Sesi tamamen yanlıştı, yanlıştı, yanlıştı. Sabah soğuğu burnunu kıpkırmızı yapmıştı.

"Hayır," diye mırıldandı Iseult öksürükler arasında. "Ben... hayvan ipliklerini hissedemem, eğer varsa bile."

"Tüm yaşamın konuları

vardır." "Senin yok."

Adam kadının önünde gerildi, Threads şaşkınlıktan kekeliyordu.

"Gerçek sen," diye ekledi. "Bedenini çaldığın Kan Cadısı."

Burnunu çekti, sesi ağaçların arasından gelen esintiyle neredeyse kayboluyordu.

Sonra: "İlginç. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Portia bir keresinde bana öyle olabileceğini söylemişti," diye araya girdi Evrane. Baykuş'un önünde durdu ve onun sesiyle Baykuş bir battaniyenin altına büzüldü. Iseult'nun kendi battaniyesi gece düşmüştü. "Doğrudan Uyuyan'ın ışıltısında doğanlar için İpliklerinin asla oluşmadığını söyledi. Bunun gibi bir şey."

Yine Portia. Günlük sayfalarındaki kadın. Iseult'nun onu gerekiyordu -bu gaspçıların böyle bir ismi nereden bildiklerini araştırmalıydı- ama tam o sırada ormanda hışırtılar yeniden başladı. Kırılan bir dal. Yüzlerce ayak gibi bir patırtı. Ve ipler. Silik ama açıkça gümüş.

Şimdi gergin olan Iseult'tu. Aeduan bunu fark etti. "Ne oldu?"

Cevap vermedi; onun yerine gözlerini kısarak çorak sert ağaçlara ve yeşil çamlara baktı. Böyle saf gümüşten iplikleri iki kez görmüştü: Bir kez Jadansi Denizi'ndeki deniz tilkilerinde. İkincisi de Baykuş'un dağ yarasası Blueberry'de. Ve her ne kadar o İpliklerin Blueberry olmasını dilesse de, onlar çok sessizdi. Çok sinsi.

"Ne oldu?" Aeduan tekrarladı.

"Bir şey bizi avlıyor," dedi, Baykuş anlamasın diye Arithuanian dilinde konuştuklarına sevinerek. "Gitmeliyiz."

Endişe Aeduan'ın ve Evrane'nin ipliğini parlattı. Ama iki keşiş de itiraz etmedi. Sadece Iseult ve Baykuş'un bağlarını çözdüler ve onları aceleyle Leydi Deniz Tilkisi ve Lord Fırtına Tazısı'na bindirdiler. Kampı çoktan doldurmuşlardı ve ne Iseult ne de Baykuş dünkü gibi aynı eşleşmelere zorlandıklarında direnmediler.

Sonunda gümüş iplikler soldu. Sonunda güneş doğdu. Ve sonunda insanlığın işaretleri ormana sahip çıktı. İyi işlenmiş bir yol, otlatmak için temizlenmiş tarlalar ve nihayet saz çatılı tarla taşı kulübeler. Bir ailenin çiftliği, Ohrin Dağları boyunca yayılmış binlerce benzerinden biri. Leydi Deniz Tilkisi ve Lord Fırtına Köpeği geçerken koyunlar çitlerin içinden sesleniyordu. Yalnız bir köpek, kulakları dik ve gri tüyleri sırtında kalın bir şekilde alarm havlaması yaptı.

Çok geçmeden Iseult köylülerin sesini duydu. Sanki askerler toplanmış gibi bağırıyorlardı. Aileler direniyormuş gibi çığlıklar. Sonra İplikler geldi - gelmesi gerekenden daha geç, sessiz ve yavaş. Korku ve öfke, şiddet ve itaat.

Corlant. O buradaydı. Bu kadar çok soluk İpliğin tek açıklaması buydu: bir Lanetli Cadı'nın gücü ve bozuk dokunuşu.

Köyün çığlıkları. Baykuş'un dişleri silikleşti ve Iseult'nun parmakları yumruk haline geldi. Beyaz, beyaz, her zaman beyaz. Bir gün, Iseult çocuğun bir daha asla korku hissetmemesini .

Boş bir söz. Büyüyen listesine eklenecek bir başarısızlık daha. Baykuş'a, kendisine yardım edemediği kadar yardım edemezdi. *Lütfen gelincik. Lütfen gel.*

Kargaşa daha da artmış, taş duvarlardan sekiyordu. Atlar bir köşeyi döndüğünde, Iseult'nun gözleri önünde kaos ortaya çıktı: açık bir meydan toynaklar ve çoban çizmeleriyle çamura dönüştü. On altı kişi diz çökmüş, sırtları eğilmiş ve iplikleri tek tip dehşetle doymuştu. İki çocuk ağlıyordu. Ve kılıçlarını çıkarmış, kış rüzgârında dalgalanan Purist cüppeleriyle on iki kadın ve erkek.

Avlunun ortasında, eski bir kuyunun sarktığı yerde Corlant duruyordu. *Çok uzun boylu*, diye düşündü Iseult atlar yaklaşmaya devam ederken uzaktan. Corlant'ın herkesten ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu, saçları yağlı ve kaşları sürekli yukarıdaydı. Omuzlarındaki kürklerle daha geniş görünüyordu. Hatta Iseult'u görünce gülümserken bile buyurgan görünüyordu.

"Zamanlaman mükemmel," diye seslendi. Kollarını bir sanatçı gibi açtı.

Ve Iseult gözlerini kırıştırdı. Onu daha önce sadece Nomatsi konuşurken duymuştu ama şimdi Arithuanian konuşuyordu; aksansız, kekelemeden.

"Onları atlardan indirin," diye emretti. Aeduan attan indi ve Iseult'yu da sürükleyerek aşağı indirdi. Aeduan onu kuyuya doğru itmeden önce, bilekleri hâlâ bağlı olduğu için dengesi bozulan Iseult dizlerini sarsarak yere düştü.

Baykuş inledi.

Corlant, Iseult önüne geldiğinde, "Ağzını tıkayın," diye emretti. "Dikkat etmemiz gereken şey onun dişleri." İplikleri beklentiyle keskinleşti. Iseult'un gerçek büyüünün ne olduğunu biliyordu. Bir şekilde onun ağzını açması, dişlerini kullanması gerektiğini *biliyordu*.

Aeduan, Iseult'nun başının arkasını tutup eski pis yünü içine sokarken gülümsedi. Iseult Kan Cadısı'ndan kaçmaya çalıştı ama o daha güçlüydü. Kumaş ağzını doldurdu, gözleri yandı ve boğazında yükselen safraya karşı etkisiz bir şekilde öğürdü.

Baykuş'un minik hıçkırıkları diğer çocuklarınkine karıştı.

Corlant mesafeyi kapatarak Iseult'ya, "Bundan keyif alacaksın," diye mırıldandı. *Çok uzun*. Tek parmağını kızın çenesinde gezdirdi ve kız

İçindeki durağanlık çığlık attı, bedeni itaat edemedi. Iseult geri çekildi ve Corlant güldü. Sonra aynı parmağıyla en yakındaki Purist'i işaret etti.

"Herdwitch," dedi. "Onu bana getirin." Purist, diz çökmüş ailenin kenarındaki bir adamı yakaladı. Adam irkildi. Yanı başında bir kadın ona doğru uzanırken dişleri korkuyla tutuştu. "Hayır, lütfen hayır-"

İkinci bir Purist onu sırtından tekmeledi. Çamurun zerine yığıldı, boğazından bir çığlık yükseldi. Iseult hareket etti, kasları düşünmeden tepki veriyordu. O Purist'e saldıracaktı, Corlant'a saldıracaktı-

Aeduan daha hızlı hareket etti. Onu geri çekti, kolu boğazına doğru kaydı. Sıktı. Görüşü kesişti. "Kal."

Iseult başını salladı. Başka seçeneği yoktu. Baykuş'un yaptığı gibi gözlerini kapamak istese de onları açık kalmaya zorladı. Kendini Corlant'ın glerine tanık olmaya zorladı.

İlk Purist, Herdwitch'i Corlant'a çekti. Koyunlar çılgınca meliyordu; uzakta bir köpek uluyordu.

Corlant adama yaklaşıp avucunu adamın alnına koyarken, "Saf olanlar kutsanmıştır," dedi. "Midne kadar temiz, doğduğu zamanki dünya kadar saf olasın." Serbest eliyle adamın başının üstündeki havayı kavradı, Threads dehşetten solmuştu.

Iseult bakmaktan başka bir şey yapamıyordu, karnı taş gibi çökmüştü. Nefesleri sığ soluklarla geliyordu.

Corlant'ın büyüsünü Midenzi yerleşkesinde görmüş olabilirdi - varlığının Thread'leri yağmurun boyayı silmesi gibi nasıl sildiğini görmüştü - ama büyüsünün açıkça kullanıldığına hiç rastlamamıştı. Bu Herdwitch'i kendisi yapan gücü kesip atmasını hiç izlememişti.

Corlant'ın uzun parmakları adamın iplerinin etrafında kıvrıldıka, sesler azaldı, azaldı. Adamın vücudu gevşedi ve daha da çöktü.

"Yapma," diye yalvardı kadın. amurdan kalkmadı. "Lütfen, lütfen bırakın onu-"

Gri bir çizgi avluya fırladı. Hırlayarak, havlayarak, az önceki köpek Puristlerin etrafından dolandı ve doğrudan Corlant'ı hedef aldı.

"Hayır," diye mırıldandı Herdwitch, çaresiz, kırık bir sesle. Sonra son Herdwitch İpliği de Corlant'ın içine doğru, bir ağacın etrafına dolanan bir sarmaşık gibi kabardı. Corlant güldü ve köpek ona ulaşip dişlerini gösterip bacaklarını sıçramaya hazır hale getirdiğinde, Corlant tek elini köpeğe doğru uzattı.

Köpek olduğu yerde durdu. Tüyleri yatıştı, dişleri aniden gevşeyen çenelerinin ardında kayboldu. Boğazından bir viyaklama yükseldi.

Herdwitch tekrar, "Hayır," diye mırıldandı, bacakları altından bükülüyordu. Ama Corlant'ı, düşüşünü durduramadığı gibi durduramazdı da. Corlant elini kuyuya doğru kaydırıp ve köpek itaat etti. Taş kenara ulaşmadan önce altı adım attı. Tek bir dikey sıçrayışla aşağı düştü. İçine düştü.

Yarım kalp atışı sonra, bedeni bir feryat ve kemik kırılmasıyla kuru toprağa çarptı. Boş bir kuyu, anlamsız bir ölüm. Baykuşun feryatları kuşluk vakti gökyüzünü doldurdu.

Cehennem Ozanı eğitim "alanı" yanıltıcı bir terimdi. Aslında sarayın en yeni kanatlarının altındaki geniş bir kompleksti. Yerin üç kat altında, Taş Cadi'nin oyduğu mağaraların soğuğu Safi'nin üzerine çökmüştü. Kaynakların -ve Leopold'un gizli banyosunun- sıcaklığı buraya ulaşmıyordu.

Şafak sökerken Lev, Safi'yi Cehennem Ozanları'nın hızlı döndüğü uzun ana odaya götürdü. Birkaçı Safi'nin saflarına girmesine izin vermek için birbirinden ayrıldı. İki yüz adımlık tek bir turda ciğerleri yandı. Dört yüz adımda yanma karnına doğru ilerledi. Uyluklarına. Ama bunu memnuniyetle karşıladı; acıya göğüs germenin ve günlerdir koşmadığı gibi koşmanın verdiği hissin içine gömüldü.

Eron Amca'nın burada hiç eğitim alıp almadığını merak etti. Sarhoş olmadan önce nasıl biri olduğunu merak etti. O kişiyi hiç tanımamıştı. Ona göre, onun Aether'i acı ve alkolden oluşuyordu.

Sekiz yüz adım ve Safi koşuyordu.

Bin adım sonra diğer Cehennem Ozanları koşmayı bırakmış ve başka eğitimler için eşleşmişlerdi. Çınlayan metallerin, gümbürdeyen okların ve etin ete çarpma sesleri kısa süre içinde taş duvarlarda yankılandı. Ter,

Çelik, donyağı - Safi'nin burnunda birbirine karışan kokular, tanıdık ve hafifletici.

Eğitimlerinde onlara katılmadı. Onun yerine koşmaya devam etti. Üç haftadır Praga'daydı ama amcasına Azmir'de olduğundan daha yakın değildi. Çok basit bir plan gibi görünüyordu: bir imparatoru devirmek, sonra da tacını daha uygun bir varise devretmek. Ama hiçbir şey beklendiği gibi gitmemişti ve şimdi Safi kapana kısılmış, işe yaramaz ve yalnızdı.

Iseult kilometrelerce uzaktayken.

Ve bir akıncı amiraline borçlu olduğu bir iyilikle. Safi bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değildi ama hoşuna gitmemişti. Yanlış yaptığı bir şey daha vardı ve bunu kanıtlamak için başparmağının etrafında bir kabarcık vardı.

Safi, midesinden bulantı yükselene kadar daha hızlı, daha hızlı koştu. Ta ki gözlerinin önünden siyahlık geçene ve nefesleri o kadar sığlaşana kadar.

Ancak o zaman sendeleyerek durdu ve ellerini dizlerinin üzerine bıraktı. Hırıltılı bir şekilde kumla kaplı zemine baktı. Altın ilmiği gömleğinden dışarı sarkıyordu. Bir zamanlar orada sallanan onun İplik Taşı olabilirdi.

Yine de onu geri alacaktı. Bir şekilde. Tıpkı Iseult'u bulacağı ve amcasını bulacağı gibi.

Safi bir gece önce Leopold'a Eron'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Leopold dürüstçe inkâr . Yine de, saatlerce konuşmasına ve Leopold'un hiçbir yalanını yakalayamamasına rağmen, Safi onun söylediklerinde daha fazlası olduğunu hissederek yatak odasına dönmüştü. Bir şekilde yalanları güzel gerçeklere sararak ondan gizlemişti.

Yine de ona yardım edecek başka kimsesi yoktu. Cehennem Ozanları da en az onun kadar Henrick'e bağlıydı. O yüzden şimdilik Leopold'a dönmeliydi.

"Kafir."

Caden'in sesi Safi'nin nefesleri arasından süzüldü ve bin kiloluk başını kaldırdığında onu yakınında kambur dururken buldu. Rahatça. Sabırla, hatta. Bir elinde alıştırma kılıcı, diğerinde ise gerçek bir kılıç tutuyordu.

"Dövüş benimle." Safi'ye mahzenin soğuk ışığında parıldayan gerçek kılıcı uzattı.

Safi de kendini tutamadı ve gülümsedi. "Sanırım söylemek istediğiniz unvan *Majesteleri* idi." Kılıcı aldı, elinde iyi dengelenmiş olduğunu görmekten memnun oldu.

Caden hafif bir gülümsemeyle, "Hayır," diye karşılık verdi. "Tam olarak niyet ettiğim şeyi söyledim." Suçladı.

Safi yana doğru döndü. Saldırısı geniş bir alana yayıldı, ancak hızla rotasını değiştirdi ve bir takip için kıvrıldı. Tahta kılıcı Safi'nin çeliğine çarptı. *Kesme, savuşturma, itme, karşılık verme*. Safi'nin kasları her harekette şarkı söylüyordu. Kanı heyecanlandı. Koşarken teninde soğuyan ter şimdi yeniden sıcak ve kaygandı.

"Bilmem gerek," dedi homurdanmalar ve saldırılar arasında, "Cehennem Ozanı Kalesi'ne nasıl... gireceğimi." Safi'nin hareketlerindeki hiçbir şey zarif değildi ama bazen insanın bir şeyleri *yumruklaması* gerekiyordu. Ayrıca bir aydır pratik yapmamıştı.

"Bu yüzden mi eğitime geldin?" Caden onun her hamlesini kolayca alt ederken dudakları kıpırdadı. "Ben de beni özlediğini sanıyordum."

Güldü ve tekrar savurdu. "Seni dövmeyi özledim." "Ben de dayak yemeyi özledim Safi."

"Artık *İmparatorluk Majesteleri*." Bir hamleyi savuşturdu ve bıçağıyla yakaladı.

"Burada değil," diye karşı çıktı. "Burada sen de bizden birisin. Hepimiz kafiriz, hepimiz Cehennem Ozanıyız." Bu noktayı kanıtlamak için, bir sonraki saldırısına karşı alıştırma kılıcını savurdu, kılıcının tahta bıçağını bileğine doladı ve çekti.

Safi kılıcını düşürdü. Çelik yere çarptı. Eğer kılıcı gerçek olsaydı, onun eli de düşerdi. Ama kılıcı gerçek *değildi* ve Safi'nin bu dövüşle işi bitmemişti. Tüm gücüyle Caden'ı itti. Dirsekleri içeri çöktü, tahta kılıç ona doğru bastırdı ve Safi boştaki eliyle çenesini kavradı.

Tıpkı iki gün önce Henrick'in görevlisine yaptığı gibi onun arkasına geçmeye hazır bir şekilde ilerledi. Ancak Caden eğitimliydi, bu yüzden kalçası onunkine değdiğinde bir kolunu onun omuzlarına attı ...

Ve onu da aşağı indirdi.

Karnının üzerine düştü. Caden sırt üstü yere düştü ve birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. İkisi de hareket etmedi. Safi sadece kuma baktı ve ciğerleriyle kafatasını yeniden çalıştırmaya çalıştı. Bileği acıyordu. Zayıf ayak bileği de.

"Madem," diye soluk soluğa söylendi, "artık bir Cehennem Ozanım, o zaman neden bana Kaleye nasıl gireceğimi söylemiyorsun?" Başını çevirdiğinde Caden'ın onu izlediğini gördü. Kırmızı yüzünde ter parlıyordu; çenesindeki yara izi beyaz ve uzun bir şekilde göze çarpıyordu.

Ve Safi onun ne kadar yakışıklı olduğuna ilk kez şaşırmıyordu. *Veñaza Şehri'nde seni bu kadar kolay kandırmasına şaşmamalıydı.* O zamanlar Yontulmuş Hilekâr'dı. Şimdi ise Caden fitz Grieg'di ve Safi artık ona cehennem ateşine kadar güvenebileceğini biliyordu.

"Neden Keep'e girmen gerekiyor?" Sığ nefes alış verişlerine uygun olarak göğsü hareket ediyordu. "Kale'nin gitmek isteyeceğin bir yer olmadığını söylediğimde bana güven. Ne benim ne de başka bir Cehennem Ozanının gitmek isteyeceği bir yer değil. Bu..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı. "*Kötü.*"

"Kötü," diye tekrarladı. Bu tanımlama pek çok anlama gelebilirdi.

"Eğer bu lanetten bir çıkış yolu bulmayı umuyorsan, onu orada bulamayacaksın Safi. Hepimiz"- yorgun bir elini çevirdi-"aynı şeyi umduk. Ve sadece hayal kırıklığı bulduk."

Ama ben senin gibi değilim, diye karşılık vermek istedi. *Senin bir Hakikat merceğin yok Caden ve sen Cahr Awen'in yarısı bile değilsin.* Safi artık o kişi değildi - her zaman karşılık vermek zorunda olan kişi. Her zaman son, ateşli söze ihtiyacı olan kişi. Bu Cehennem Ozanları özgürlüğü kazanmayı denemiş ve başaramamıştı; kendi şansının daha iyi olduğunu iddia ederek onların sınavlarına saygısızlık etmeyecekti.

Onun yerine şöyle dedi: "Denemek zorundayım Caden. Her şeyin kalbini kendi gözlerimle görmeliyim. Ve belki... belki orada amcamla ilgili bir ipucu olabilir."

Caden'ın ifadesi bu sözler üzerine yumuşadı. "Anlıyorum." Homurdanarak ayağa kalktı ve Safi'ye elini uzattı.

Aldı. Ama onu dik tuttuktan sonra bırakmadı. Bunun yerine onu kendine çekti. "Seni oraya götürmenin bir yolu var Safi. Hızlı bir yol.

Henrick bile inkar edemez. Ama bundan hoşlanmayacaksın." Yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, parmakları hâlâ iç içe geçmişti.

"Her şeyi yaparım," diye nefes aldı ve daha da yaklaştı. "Caden, ne istersen yaparım.

herhangi bir şey."

Başını sallamadan önce gözleri iki kalp atışı boyunca onunkileri tuttu.

"Yeterince iyi. İki saniye sonra adıma küfrederken bunu söylediğini hatırla.

"Ne demek istiyorsun?" diye başladı ama Caden çoktan geri çekilmiş, kemerinden bir bıçak çıkarmıştı bile.

Onu kalçasından bıçakladı.

NINETEEN

Iseult'un arazisi hakkında bildiği şey buydu: Ohrinler'de, etrafını çevreleyen sayısız kilometrelik ormana sahip bir çobanlık kompleksindeydi. Ve Iseult'un rakibi hakkında bildiği şey de buydu: Corlant Cehennem Ozanı Tezgâhı'na girebiliyordu. Başkalarından büyü alıp kullanabiliyordu. Ve bir sebepten ötürü Iseult'u tüm kıta boyunca avlamıştı.

Iseult'nun bir gece önce Cehennem Ozanları'nın ele geçirdiği kulübeden çok da farklı olmayan bir kulübede, üzerinde çalıştığı masadan çok da farklı olmayan bir masada oturmuş, şimdi ona bakıyordu. O kulübenin de bu zavallı çobanlara ait olup olmadığını merak etti. Corlant, Herdwitch'in büyüsunü aldığına göre, aileyi serbest bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Şu anda, en büyük binanın altındaki bir mahzene kapatılmışlardı. Koyunları sessizliğe gömülmüştü.

Baykuş, Iseult'nun arkasında, ranzalı bir uyku karyolasının üzerinde yatmış bir şekilde kıvrılmış yatıyordu. Birkaç saniyede bir mavi keder ipliklerinin üzerine dökülüyordu. Tek renk, sonsuza dek kendi içine düşmediğinin tek işaretiydi. Bunun dışında her şey beyazdı, her şey hissizdi.

Aeduan ve Evrane kulübenin dışında nöbet tutuyordu.

"Benden ne istiyorsun?" Iseult Arithuan dilinde sordu. Aeduan onu buraya sürükleyip ağzındaki tıkaçı çıkardığından beri söylediği ilk sözlerdi bu. *Ve dışlerini serbest bıraktı.* Etrafta bu kadar çok düşman ve kolayca öldürülebilecek rehineler varken onları kullanmaya cesaret edemezdi.

Corlant parmaklarını dikleştirdi. İplikleri şaşkınlıkla titrerken alnındaki oluklar içe doğru kıvrıldı. "Annenin seni sakladığında bir açıklama beklerdim. Ama belki de değildir." Başını eğdi

Ellerini tahtaya dayadı. Parmaklar genişçe açılmış, boğum boğum ve uzundu. "Ben senin düşmanın değilim, Iseult. Aslında aynı taraftayız."

"Ben insanların büyüsünü çalmam."

"Oh, ama sen biliyorsun. Ve bunu daha önce de yaptın. Yanlış hatırlamıyorsam bir Firewitch."

Iseult'nun nefesi kesildi. Nereden biliyordu? O akıncının gücünü almıştı. Bilerek değil, ama onu parçaladığında, ruhunun hayaleti kendisinininkine karşı sıkışıp kalmıştı. Ama Corlant bunu *nasıl* bilebilirdi?

Staz, staz. Corlant onun hissettiklerini göremezdi.

"Ben senin gibi değilim." Baykuş'u işaret etti. "Ben çocuk kaçırmam. Köpekleri öldürmem ya da aileleri terörize etmem. Kabileleri birilerine karşı kışkırtmam ya da onları lanetli oklarla vurmam."

"Ok bir kazaydı," dedi ve Iseult'yu şaşırtacak şekilde, pişmanlık iplerini sardı. "O zaman ne olduğunu bilmiyordum. Ne olduğunu."

"Peki ben neyim?"

"Güçlü." Elini cüppesinin cebine attı ve yıpranmış bir kitap çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktı.

Iseult'un nabızı hızlandı. Ağzı sulandı.

"Görüyorum ki günlüğü tanıdınız." Gülümsedi. "Ve onu istediğini görüyorum. İplikleri görmüyorum -sizin gördüğünüz gibi değil, duyguları gölgeleyip tanımlayarak- ama açlık... Bu iyi bildiğim bir duygu." Günlüğü Iseult'ya yaklaştırdı, böylece Eridysi'nin sırtına karaladığı el yazısını net bir şekilde okuyabildi. Ön kapak diğerleriyle uyuşmuyordu. Daha yeni, daha sert bir deriydi.

"Bunu sana vereceğim, Iseult." Corlant'ın dişleri sinsi bir pembeye dönüştü. "Eğer annenin benden çaldığı iki yakutu bana verirsen."

Yine İplik Taşları. Iseult'nun eli köprücük kemiğine, oradaki boşluğa gitti. "Onlar bende değil."

"Evet, evet." Corlant'ın parmakları masaya vurdu. "Aeduan denen kişi bana onları Praga'da bıraktığınızı söyledi. Onun aksine, ben sana inanacak kadar aptal değilim."

Iseult homurdandı. "O zaman onları bulmanda sana bol şans dilerim." Köprücük kemiğini tekrar, bu kez vurgulu bir şekilde okşadı. "Cartorra İmparatoru

Onları Safi ve benden aldınız, bu yüzden eğer onları istiyorsanız, almak için Praga'ya kadar gitmeniz gerekecek."

"Hmmm." Corlant Iseult'ya baktı, bakışları önce yakasında durdu. Sonra da yüzüne. "Ne olduklarını bilmiyor olmalısın, yoksa onları asla geride bırakmazdın."

Iseult elini indirdi. "Peki bunlar ne?"

"Değerli." Ayağa kalktı, masa ve sandalye gıcırdadı. "Ve eğer onları almak için Praga'ya gitmemiz gerekiyorsa, o zaman yapacağımız şey bu."

Ayrılacakmış gibi döndü; Baykuş'un ipliklerinden leylak rengi bir umut süzüldü. Ama Iseult onun gitmesine izin veremezdi. "Bekle." Ayağa fırladı. Corlant durakladı. "Tezgâh. Seni Cehennem Ozanı Tezgâhi'nda gördüm. Nasıl?"

İşte yine o gülümseme. Dişlerini saran zevk. Zincirini kaldırdı; kız onu tanıdığından beri taktığı altın ve sade zinciri. Kırılgan ışıktaki parlıyordu. "Ben onun sahiplendiği ilk kişiydim, Iseult. Ve bu zincir de onun yaptığı ilk zincirdi. Ama bunların hepsini burada öğrenebilirsin." Günlüğü eline aldı.

"Eğer almama izin vermezsen olmaz." Adamın onu tekrar cebine sokmasını izledi.

"Oh, ama bir anlaşmamız var. İplik Taşları tekrar elime geçtiğinde, bu" - cebini yokladı - "senin olacak." Kulübeden çıktı, İplik Taşları dalgın dalgın yeşil çimenlere bürünmüştü.

Ve daha koyu, çam yeşili de: Bir Herdwitch'ten alınan kalıcı büyü.

Dışarı çıktığında, "Ağzını bağlayın," diye emretti. "bağlayın, yatağa bağlayın ve benim onayım olmadan kimsenin içeri girmesine izin vermeyin."

Safi acı içindeydi. Daha önce de yaralanmıştı; paramparça bir ayak bileği, kırık bir burun, yanıklar, sıyrıklar ve bolca dikiş. Kalçasına aldığı bıçak darbesi ise yeniydi.

Ve büyülü iyileştirmeyi kullanamamak *da* yeni ve aynı zamanda korkunç bir şeydi.

Bacağındaki delikten kan fişkırmasının yarattığı ilk şokun ardından ateş basmıştı. Caden'ın hızlıca bağladığı bağlarla bile yürüyemez hale gelmişti.

verimli bir şekilde sardı.

"Seni öldüreceğim," dedi ona tekrar tekrar. "Hayır öldürmeyeceksin," diye cevap verdi her seferinde.

Ondan sonra saraydaki yolculuk bir sis bulutu içinde geçti. Caden, Safi'yi eğitim alanının derinliklerinden yukarı, gün doğumuyla pembeleşen birkaç fırtınalı avludan geçirmiş ve sonunda sarayın ahırlarına taşımıştı. Etraflarında yürüyen Cehennem Ozanlarının belli belirsiz farkındaydı. Lev'in görevlilere Majestelerinin yaralandığını haber vermelerini emrettiğini. Bir arabanın çağrıldığını ve seyislerin Cehennem Ozanı için atlarla dışarı fırladığını.

Caden onlara sürekli *antrenman sakatlığı* olduğunu söylüyordu. *Majestelerini uyarın.*

İmparatoriçe eğitimde yaralandı.

Sonra Safi vagonun içine atıldı ve Lev ile Caden onun yanındaki koltuğa tırmanmaya başladılar. Caden oturmasına yardım etmek ya da yarasını kontrol etmek yerine, "Koğuşlar," diye bağırdı ve Lev'le el ele tutuştular.

Başlarını öne eğdiler ve Safi acının içinden güç toplandığını hissetti. Bir parazit dalgası. Cehennem Ozanı hislerinin anında *bizimkiyle* özdeşleştirdiği bir büyü. Koğuşların bitmesi sadece birkaç dakika sürdü. Sonra Caden ve Lev birbirlerini serbest bıraktı.

Caden arabanın ön duvarına vurdu. Atlar kişneyerek harekete geçti ve taze alevlerin gürültüsüyle Safi deri kaplı sırasına yığıldı. Arabadaki her sarsıntı Safi'nin gözlerini yakan bir acıya yol açıyordu.

"Neden," diye bağırdı, "bu kadar çok acıyor?"

"Çünkü bıçaklar böyle yapar." Lev miğferini çıkardı ve kaşlarını çattı. "Kaleye ne zaman karar vereceğini merak ediyordum ve hiç vermeyeceğini umuyordum."

"Onu uyardım," diye savundu Caden, "ama ısrar etti."

"Hepimizin var." Lev başını salladı. "Hepimizin var. Ancak bu sefer, bahse girerim İmparator'un kendisi gelip hasarla ilgilenecek."

"O haklı." Caden Safi'ye döndü. Onun yüzüne kilitlenmemek için kendini zor tuttu. "Kale'de fazla zamanın olmayacak ve bu"-bacağını salladı-"sadece başlangıç."

"Neyin başlangıcı?" Safi doğrulmaya çalıştı ama Caden onu geri itti. Safi ona ters ters baktı ama bu bakışlar kısa sürede gözlerini deviren bir iniltiye dönüştü. "Bu araba sokaktaki *her* deliğe mi çarpıyor?"

"Her biri," diye yanıtladı.

Lev homurdandı. "Kaleye vardığımızda Safi, seni özel iyileştirme kanadına götürecekler. Cehennem Ozanları büyüyle tedavi edilemez ama bizi hayatta tutmanın *başka* yolları da var."

Caden başıyla onayladı. "Ve İmparatoriçe olarak özel bir odanız olacak. Yine de herhangi bir hareket yapmadan önce Henrick'in gelmesini beklemeniz gerekecek. Sizi odada tedavi edilirken görmesi gerekecek. O zaman mahremiyet adına ondan gitmesini isteyebilirsiniz. Umarım kabul eder."

"Onu kadınlık organlarının yanından bıçaklamalıydım," diye mırıldandı Lev. "Bu onun içeri girmesini engellerdi."

Safi bir sonraki bakışını Lev'e çevirdi. "O odadan çıktıktan sonra ne yapacağım?"

"Sanırım Tezgâh'ı görmek istiyorsunuz?" Caden sordu. "Tüm Cehennem Ozanlarının görmek istediği... hayır, görmesi *gereken* şey bu. Hepimizin bağlı olduğu cihaz. Asla kaçamayışımızın nedeni."

"Evet," diye tersledi Safi. "Açıktığı bu Loom'u görmek istiyorum." Nedense bu *Tezgâh* kelimesi tanıdık gelmişti. Iseult ona dokuma tezgâhlarından bahsetmişti, o kadarını hatırlıyordu. Ama ne işe yaradıklarını ya da Iseult'nun onları neden incelediğini... Aklına hiçbir şey gelmedi.

Belki de tüm varlığı kalçasının cehennem alevli acısı tarafından tüketildiği içindir.

"Zander," diye araya girdi Lev. "Keep'te ve bize yardım edecek."

"Ama önce iyileşmen gerekecek." Caden'in gözleri Safi'nin yarasına kaydı. Yüzü özür dilercesine buruştu. "Biraz fazla derinden bıçaklamış olabilirim."

"mi?"

"Evet, ama daha kolay bir yol seçseydin," diye karşı çıktı Lev, "o zaman Henrick normal bir şifacının bu işi halledebileceğini iddia edebilirdi. Üzgünüm Safi." Lev ona bakarak yüzünü buruşturdu. "Ama Keep'e girmek için yaralanmanın kötü olması gerekir."

Safi'nin göz kapakları kısa süreliğine kapandı. *Bunu kabul ettin, seni aptal. Bunu kabul ettin.* Aslında bunu özellikle istemişti. "Daha ne kadar sürecek?"

Lev perdenin arkasına baktı. Sonra da dikkat çekici bir şekilde soruya cevap vermedi. "Zander onu Tezgâh'a götürürken, sen ve ben ne yapacağız?" Soru Caden'a yöneltilmişti. "Bir Kristazhoffen daha mı çekeceğiz?"

Başını iki yana salladı. "Büyük bir dikkat dağıtma burada işe yaramaz. Henrick ne olduğunu öğrenir öğrenmez Cehennem Ozanları üzerindeki gücünü kullanarak onu takip edecektir."

Lev bembeyaz kesildi. "Kastettiğiniz... Kastettiğiniz... *olamaz...*"

"Başka ne seçeneği var ki?" Caden Safi'ye baktı. "O ve Zander gizlice Loom'a kaçarken, sen ve ben Isnîe'yi çekeceğiz."

"Isnîe nedir?" Safi sordu -daha doğrusu inledi- aynı anda Lev de, "Ah, bu riskli, Kaptan," dedi. Ama konuşurken yüzünde bir gülümseme vardı. Sonra dikkatini Safi'ye çevirerek, "Sana ben, Zander ve Caden'in Kuzey Denizi'nin ortasında Isnîe adında bir adada mahsur kaldığımız zamanı anlatayım," dedi.

Lev hikâyeyi anlatmaya başladığında Safi idare edildiğini anladı. Lev'in yüzündeki tüm kanın çekilmesine neden olan ve Caden'ın, "Başka ne seçeneği var?" diye sormasına yol açan korkunç gelecek her neyse *dikkati dağılmıştı*. Ama bacağı masalı yarıda kesemeyecek kadar, tüm vücudu da cevap isteyemeyecek kadar acıyordu. Caden' kaba saba bağları çoktan sıırılsıklam olmuştu ve her an bayılma ihtimali çok yüksekti.

Gölgeler içeri girdiğinde *bir şans değil, gerçek olduğunu* fark etti.

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

"Sana hiç kirpinin nasıl hayata döndüğünün hikâyesini anlattım mı?" Iseult başını öylesine bir enerjiyle sallayan Baykuş'a bakıyor ki, kafir yakası şingirdiyor.

Beş gündür takıyor ve bugün alışmış görüldüğü ilk gün. Öfke nöbeti geçirmeden, gözyaşı dökmeden kuşluk vaktine kadar gelebildiler; hiçkır a hiçkır ağlamaya başlasa Iseult Baykuş'u suçlamazdı. Tasma, çocuğun hayatı Cehennem Ozanları'nın eline geçmeden Praga'ya girebilmesinin tek yoluydu. Onunki gibi bir büyü "özgür bırakılamayacak kadar tehlikelidir."

Baykuş'un reddedip kavga etmesi ve kaçmaya çalışması elbette Iseult'u şaşırtmamıştı. Yine de bir şekilde Leopold, Nomatsi dilini bilmemesine rağmen, sonunda onu itaat etmeye ikna etti.

"Şey," diyor Iseult, çocuğun yanındaki yün halıya kayarak, "bu uzun zaman önce, tanrılar hâlâ aramızda dolaşırken oldu." O masala -sonu şarkıyla biten aptalca bir masala- dalarken Baykuş dikkatle dinliyor.

Cehennem Ozanı koruyucusu Zander, yatak odasının kapısının yanında omurgası dik bir şekilde duruyor. Nomatsi dilini konuşamıyor; Baykuş da Cartorran dilini konuşamıyor; yine de ikisi arasında kelimeleri aşan bir bağ var. İpliklerinin nasıl birbirine dolandığını izlemek . Ailenin gün batımı bağı ne kadar da kalınlaşmış.

Beş gün önce Baykuş'a tasmayı takan oydu. Daha sonra kimsenin izlemediğini düşünerek ağladı.

Iseult bu sabah hikayesini kısa tutuyor. Sadece bağdaş kurup oturarak elbisesini ezdiği için değil, aynı zamanda gitmesi gereken bir yer olduğu için. Midesini donduran ve kalbini buza çeviren bir yerde.

Bugün binlerce kez staz dedi ama .

"Kemikleri kurtarın," diye *şarkı söylüyor, Trickster'in bir zamanlar söylediği sözleri tekrarlıyor,*
"kemikleri kurtarın!"

"Onlarsız kayboldum," diye *katılıyor Baykuş, "evim yok! Onları toprakta tutmak için sicimle sarılmışlar. Zamana hapsoldular ve ay ışığı onları taçlandırdı."*

"*Ve bu sözlerle,*" diye *bitiriyor Iseult, "toprak kıpırdadı ve kirpinin küçük burnu topraktan çıktı."*

"Yaşıyor!" Baykuş *alkışlıyor, iplikleri zevkle kızarıyor. Yine geriledi - her zaman yaptığı gibi. Cüssesine bakılırsa altı yaşında olmalı ama çoğu zaman onun yarısı kadar bir çocuk gibi davranıyor... ya da beş kat büyümüş bir kadın gibi.*

Görünüşe göre tasma onu genç haline hapsedmiş.

"Yaşıyor," diye *katılıyor Iseult. "Trickster'in büyüğü başarılı oldu ve bundan sonra cadı ve kirpi arkadaşı günlerinin geri kalanında pek çok büyük maceraya atıldılar."* Nomatsi masalları bu sözlerle bitmez ama Iseult Cartorran deyişini seviyor. Safi'nin yanında olduğu büyük maceralar fikrini seviyor.

Baykuş hâlâ *alkışlamaktadır ki kapı çalınır ve Leopold fon Cartorra içeri girer. Her zamanki gibi zahmetsizce mükemmel görünüyor. Siyah brokarı omuzlarının genişliğini artırıyor, belinin inceliğini keskinleştiriyor. Hatta başının bir tarafına rahatça oturan küçük bir şapka bile eklemiş. Başkasında olsa gülünç görünürdü.*

Dördüncü Leopold'un üzerinde çok şık duruyor.

Baykuş ayağa kalkıyor ve heyecanla Leopold'a doğru koşuyor. Leopold onu karşılar *ken Iseult, "Çok güzel giyindiğinizi söylüyor," diye tercüme ediyor. Çocuk yeşil bir merakla onun siyah pelerinini okşuyor. Saraydaki çoğu şey gibi, bu kadar şıklık da onun için yenidir. Safi ve Iseult'unkilere kıyasla yıpranmış olan odası bile her gün yorum alıyor.*

"Benim seçeceğim bir renk değil," diye *itiraf ediyor Leopold ve Iseult'ya kalkmasına yardım etmesi için ellerini uzatıyor. Eldivenleri bile siyah. "Ama heybetli ve bir düğün gününde ciddi görünmek iyidir..." Gözleri Iseult'nun yeni elbisesinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. İpliklerinde onay parıldıyor.*

Onay ve başka bir şey. Iseult'nun görememeyi dilediği leylak rengi bir şey.

Nomatsi'deki Baykuş'a "Birkaç saat içinde döneceğim," der. Sonra Cartorran dilinde Zander'e: "Onu güvende tut."

Nazik Cehennem Ozanı gülümsüyor, dişleri sıcaklıkla dolup taşıyor. "Her zaman öyle yaparım."

"Evet," diye onaylıyor Iseult ve kendi gülümsemesini deniyor. Ama dudaklarında sıkı bir gülümseme var. Zoraki, sahte, korkutucu. Praga'ya ulaştığından beri diğer insanlar gibi olmaya, duygularını yüzüne yansıtmaya çalışıyor. İnsanların onun ne hissetmesi gerektiğini düşündüklerini yansıtan ifadeler kullanıyor.

Ama çoğu zaman yanlış anlıyor. Ve Leopold'un yüzünü buruşturmasına bakılırsa, şu anda başarısız oluyor. Bir kez daha. Bu yüzden gülümsemeyi bırakıyor ve boynundan yükselen sıcaklığın görünmez olmasını umuyor.

Günlerini Safi'yle baş başa geçirebilmeyi diliyor. Ya da daha iyisi, Safi ve gelincikle Poznin'e giden bir yolda. Uzun zamandır günlüğünün sayfalarını karıştırmamıştı ve Poznin gecenin içinde bir fener gibi onu çağırıyordu.

Leopold kolunu uzatıyor ama Iseult kabul etmeden önce köşedeki yıpranmış koltuktan bordo bir pelerin alıyor. Baykuş'un odası ve kendi odası dışında doğal olmayan soluk tenini, doğal olmayan altın gözlerini göstermeye cesaret edemediği için uyumlu bir eşarp da.

Cahr Awen olmak ona hediyeler kazandırıyor ama saygı kazandırmıyor.

Kızın kolunu Leopold'un koluna doladıktan sonra - Leopold her zaman çok sıcak bir dokunuşa sahiptir - dışarıdaki geçide girerler. Burası sarayın hizmetkârlar için inşa edilmiş daha yeni bir köşesi. Her şey sade ahşap ve dar koridorlardan oluşuyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor Leopold, uzaktaki bir merdiven boşluğuna doğru yürürken. Cehennem Ozanları önlerinde ve arkalarında tepiniyor. "Bu renkler sana çok yakışıyor." İpliklerinde yine o leylak rengi var. Başkasında arzu. Leopold'da ise bir muamma.

Ve Iseult şimdi başına sardığı eşarbi için minnettardır, çünkü kızarıklığının oldukça belirgin olduğuna şüphe yoktur. "Cazibeni benim üzerimde harcamana gerek yok, Leopold."

"Sanki kötü bir şeymiş gibi 'cazibe' diyorsun." Merdivenlere ulaştılar. Cehennem Ozanı botları takırdıyor.

"Cazibe, şekerle kaplanmış yalanlardan başka nedir ki?" Iseult sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda. Basamaklar gıcırdayor.

"Bu şekerle kaplanmış bir gerçek." Leopold bir şekilde bağırmadan sesini duyuruyor. Ve o kazanan sırtışını takınıyor. "Tadı o kadar lezzetli ki, duymak istemediğiniz bir şeyle beslendiğinizi fark etmiyorsunuz."

"Güzel olduğumu duymak istemediğimi mi sanıyorsun?" Merdivenler bitiyor ve yerini kapalı bir geçide bırakıyor.

"Bence," diyor Leopold, sırtışı sinsileşiyor ve iplikleri koyulaşiyor, "kendini güzel bulmak istemiyorsun. Bu çok fazla olasılığı gündeme getiriyor."

Iseult kaşlarını çatıyor - taklit etmek zorunda olmadığı gerçek bir kaş çatma. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Her zaman dışarıdan bakan bir kadın için olasılıklar kafa karıştırıcıdır." "Sen kafa karıştırıcısın."

Gülüyor ama sahte. Iseult'un kaçındığı bir gerçeği yakaladığını biliyor. Sözlerinin ve konularının onu rahatsız ettiğini biliyor. Ve ilk kez, Safi'yle paylaştıkları kolay uyumun kendisinde de olmasını diliyor. Praga'ya geldiklerinden beri Leopold, kendisinin Trickster versiyonuna dönüşmüştür. Kelimelerle oynuyor ve Iseult'un takip edemeyeceği kadar çok maskeye bürünüyor. Safi onlarla başa çıkmakta zorlanmıyor; Iseult ise onun sadece kendisi olmasını diliyor.

Yine de, burada herhangi biriyle konuşmayı zor buluyor ve Safi'yi taklit etmek için elinden geleni yapsa da, her zaman, her zaman başarısız oluyor.

Asla Threadsister gibi olamayacak. Her zaman gölgeler içinde sıkışıp kalacak.

Neyse ki Leopold, Iseult'nun içinden geçmesi gereken içi boş ya da başka türlü başka pohpohlamalar yapmaz ve çok geçmeden onları sarayın diğer ucuna ve kızların dikkatli planının bir sonraki adımına götürecek bir arabaya ulaşırlar.

YİRMİ

Araba durduğunda Safi uyandı. Ya da belki de Caden'in kollarının altında hareket etmesi onu irkiltip kendine getirmişti. Her iki durumda da acı vardı.

Adam onu kucaklayıp arabadan çıkarırken, "Ben... hasta olacağım," diye mırıldandı.

"Lütfen yapma," diye cevap verdi. Adamın yüzü kızın üzerinde yüzüyordu. Kız onun boynuna tutunmaya çalıştı ama nedense kolları işbirliği yapacak durumda değildi. Uzaktan at toynaklarının ve ayak seslerinin geldiğini duydu. Kükreyen emirler ve Cehennem Ozanı zincir . Ve uzaktan, önünde uzanan Kaleyi fark etti. Safi onu çocukken uzaktan görmüştü. Haç şeklindeki hizası ve geniş mazgallarıyla uzun bir kale değildi ama hükmetmek için uzun olmasına gerek yoktu. Bölgedeki başka hiçbir şeye benzemeyen koyu renkli bir granitten yapılmıştı.

Şehir, tüm ışığı, tüm sıcaklığı emdi.

Çocukken en büyük korkularından biri, bir Truthwitch olarak yakalanıp buraya getirilmekti. Şimdi ise buraya kendi isteğiyle gelmekle kalmamış, sırf içeri girebilmek için bilerek bıçaklanmıştı.

Bu düşünce onu güldürdü.

Belki de kahkaha değil, hıçkırıktı. Yarasa *memeler*, acımasını durdur.

"Neredeyse vardık," dedi Caden.

"Yalancı," diye mırıldandı Safi onun omzuna doğru. Yarı baygın haldeyken bile gölgeli bir koridora henüz girdiklerini görebiliyordu. Yeni koridorlara açılan kemerler farklı yönlere ayrılıyordu ama Caden'ın rotası ileriye, sonsuz gibi görünen çıplak taştan bir koridora doğruydı.

Ona Leopold'un kulesini hatırlattı.

Caden kalenin içinde ilerledikçe, Cehennem Ozanları etraflarında sert adımlarla yürürken, Safi'nin bedenine daha fazla soğuk girdi. Bıçak saplanmış beynine hiç mantıklı gelmiyordu; hem alevler içinde olup hem de iliklerine kadar donmuş olması. Ve bu dünyada kalan azıcık renk de emilerek kurutuluyordu. Yakında hiç renk kalmayacaktı. Sadece gölgeler, ışık ve alevlerin içindeki buz.

Sonunda balkonlar ve merdivenlerle çevrili açık bir alana ulaştılar. Garip bir şekilde güzeldi: farklı katlara yükselen üç kıvrımlı merdiveni ve dallanan koridorları olan zarif bir daire. Yüksek tavanlı odanın ortasında, zincirlenmiş ellerine bakan kefenli bir kadın heykeli duruyordu.

"Kim o?" Caden ve refakatçileri en yakındaki merdivenlere doğru ilerlerken Safi sormaya çalıştı ama ya onu duymadı ya da ağzından çıkan karmakarışık sözleri anlayamadı. Basitçe, "Neredeyse geldik. Dayan biraz."

Yine de Lev duydu ve cevap verdi: "Midne. İlkimiz."

Bu isim Safi için hiçbir şey ifade etmiyordu ve içindeki soğuk daha da derinleşiyordu. Dünya daha gri, daha sığ ve daha yalnız hale geliyordu.

Daha yalnız mı? Ne tuhaf bir düşünce. Etrafı insanlarla çevriliydi ve onu daha önce birçok kez kurtarmış olan bir adam tarafından tutuluyordu.

Caden onu üçüncü kata kadar taşıdı ve eğer yorulduysa bile -Safi pek de ufak tefek biri sayılmazdı- bunu belli etmedi. Adımları etraflarındaki diğer Cehennem Ozanlarınıninki kadar düzgündü, ta ki sonunda Kalenin yeni bir bölgesine girene ve adımları nihayet durana kadar.

Safi burayı neden *yeni* bir alan olarak gördüğünden emin değildi çünkü buradaki hiçbir şey daha önce bulundukları yerden farklı görünmüyordu. Siyah granit, kapılardan oluşan bir salon ve gölgeleri bozacak hiçbir süsleme yoktu. Yine de enerji farklı hissediyordu; daha fazla ses, daha fazla ışık ve göremediği ocaklarda çıtırdayan daha fazla ateş. Sonra Safi'nin muhafızları dağıldı ve bir kadın ortaya çıktı.

Tüm Cehennem Ozanları gibi o da kırmızı giyerdi ama zırh yerine, yüksek yakalı siyah yün üzerine yere kadar uzanan bir cübbe minyon bedenini süslerdi. Kehribar rengi teni yaşlanmış, burnu belirginleşmiş ve siyah saçları griye boyanmıştı.

Safi, Lev'in "İmparatoriçe," diye açıkladığını duydu. "Eğitim sırasında bacağına bir bıçak yedi."

"Bilerek mi?" diye sordu şifacı, Caden'a takip etmesini işaret ederek. "Aslında buna cevap verme. Sanırım İmparator Henrick yakında burada olacak?"

Caden, Safi'yi alçak bir kapıdan geçirip birkaç basamakla geniş, kaynayan bir odaya sokarken, "Öyle umuyoruz," diye cevap verdi. Lev tamamen ortadan kaybolurken diğer Cehennem Ozanları dışarıda kalıp her zamanki muhafız pozisyonlarını aldılar.

Caden, şifacının yönlendirmesiyle Safi'yi yüksek bir karyolaya yatırdı. Kadın hemen onu kenara itti ve sert elleriyle Safi'yi sert şiltenin üzerine uzanmaya zorladı. "Çok kan kaybettin ama henüz ölmeyeceksin. Yine de." Dudaklarını büzdü ve Safi'nin gözleriyle buluştu. "İyileşmenin tadını çıkaramayacaksın."

Safi başını geriye attı ve inledi. Eğitim alanından *bu* yana, *bu* durumdan *hiç hoşlanmamıştı*. "Lütfen devam edin."

Kadın, Safi'nin kalçasına sarılmış çarşafarla başlayarak ona uydu. Safi'nin gözleri şaşış oldu; siyahlar görüşünü kapladı.

Caden şifacıya, "İmparatoru göndermeni istiyoruz," dedi. "Geldiğinde ve İmparatoriçe'nin tedavi edildiğini onayladığında, gitmesini istiyoruz."

"Anlıyorum," dedi şifacı ve Safi'yi şaşırtacak şekilde, hiçbir itirazda bulunmadı ve açıklama istemedi. "Bu durumda, gitmeniz en iyisi olabilir Kaptan. Eğer onun yanında kalırsanız mahremiyete ihtiyacımız varmış gibi davranamayız."

"Yeterince iyi." Caden'in yüzü Safi'ninkinin üzerinde belirdi. "Zander senin için gelecek, tamam mı? Lev ve ben de İmparator'u halledeceğiz."

Safi onun sözlerini kabullenemeden, hatta bu sözlerin ne anlama gelebileceğini düşünemeden Caden geri çekildi. "Geniş gözlerle ölüme doğru."

Şifacı da "Temiz, ." diye cevap verdi. Kapı dakikalar sonra tıkırdayarak kapandı.

"Tahminimde haklı mıyım?" diye sordu şifacı, elinde bir çift makasla, "bir Cehennem Ozanı olarak hiç iyileşmedin mi?"

Safi zorla başını salladı.

"O zaman seni uyarayım, bu diğer şifalara benzemez." Safi'nin pantolonunun paçasını kesti. Sıcak havanın tenini okşamasına izin veren hızlı, emin vuruşlar. "Ve iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

Safi bunun ne anlama geldiğini sormadan ya da kadına sadece *Lanet olsun, devam edin*. Şifacı ellerini Safi'nin yarasının üzerine koydu.

Ve Safi'nin tüm dünyası genişledi.

Safi'nin hissettiklerini tarif edecek başka bir kelime yoktu. Bir an kendi zihninin içindeydi, kapalı ve kontrol altındaydı. Bir sonraki an, tüm sınırlar ortadan kalkmıştı. Safi yoktu, beyin yoktu. Ne bıçak yarası kanayan bir beden, ne de elleri kalçasında olan bir şifacı. Safi bundan daha büyüktü, bilinci açıklamak şöyle dursun, kavrayamayacağı bir şeye doğru uzanıyordu.

İlk başta, değişim beraberinde rahatlamayı da getirdi. Artık acı yoktu. Üşümek yok, alevler yok. Sadece serbest bırakılma ve kendini kaybetme vardı. Ama bu rahatlama kısa sürdü. Kükreyen acıyla kıyaslandığında çok küçüktü. Yavaş, yavaş, sonra o kadar hızlı ki tüm varlığı parçalanmış gibi hissetti. Bir ocak sönüyor. *Binlerce* ocak sönüyordu. Ve her birinin içinde hiç hayal etmediği, var olabileceğini hiç bilmediği kış acısı vardı.

Cadı Diyarı'ndaki her Cehennem Ozanı'nın ve şimdiye kadar yaşamış her Cehennem Ozanı'nın ortak acısı.

Bu sadece büyüsüz, soğuk, acımasız ve ebedi bir hayatın fiziksel acısı değil, aynı zamanda büyü'nün kesilip duygusal travmasıydı. Safi onların kaybı, yalnızlıkları, sonsuza dek gri bir dünyada bomboş, bocalayan hayatları oldu. Son iki haftada hissettiği tüm acılar, hiçbir bedenin hissetmemesi, hiçbir beynin sürdürmemesi gereken bir ölçekte büyütülmüştü.

Bunun kesinlikle hayatının sonu olması gerektiğini düşündü.

Bir noktada çığlık attığını hissetti. Boğazını parçalayan ve ciğerlerini parçalayan büyük çığlıklar. Nereden bildiğini söyleyemiyordu; bedeniyle tüm bağlantısını kaybetmişti. Yine de bir şekilde biliyordu, tıpkı şifacıyla artık yalnız olmadıklarını bildiği gibi.

Henrick gelmişti; Henrick onu izliyordu. Sonunda gitti. Ancak Safi'nin çığlıkları .

Durmadan, ondan daha büyük, özgürce yırtıldılar. Diğerleri için bir ses, cehennemin en karanlık köşelerinde onun gibi bağlı olan binlerce, binlerce diğerleri için. Kapana kısılmış, genişlemiş, tüm Cehennem Ozanlarıyla bir olmuş haldeyken zaman ve gerçeklikle olan tüm bağını kaybetti. Ama sonunda bu dehşet geçti. Sonunda, şifacının söz verdiği gibi, daha iyi oldu. Ve nihayet bir kez daha kendine döndüğünde -o kadar küçük, o kadar rahat, o kadar güvende- kendini ter içinde buldu.

Kusmuk kokusu burnuna doldu; yüzünün yan tarafının kaplandığını fark etti. Yine de acısı geçmişti. Kalçası sanki hiç bıçaklanmamış gibi hissediyordu ve ayak parmaklarını büktüğünde içinde zonklama hissetmiyordu.

"Fazla zamanımız yok," diye fısıldadı şifacı. Kollarını Safi'nin omuzlarının altına soktu ve kalkmasına yardım etti. "İmparator çılgınlığınızın ulaşamayacağı başka bir kanada götürüldü ama eninde sonunda gelişiminizi kontrol etmek için geri dönecek."

Safi gözlerini kırptırdı ve yüzündeki yapışkan ve nemli hastalığı ovmaya çalıştı. "Bekle," dedi şifacı, yakındaki bir lavaboya doğru dönerek. O bir havluyu içine daldırırken Safi de bacağına inceledi.

Kalçasının üstünde kalın bir yara izi vardı, soluk ve pürüzsüzdü. Safi'nin kesik pantolonundaki kan lekeleri olmasa, yaranın yıllar öncesine ait olduğunu düşünebilirdi.

Zander odadan içeri süzülürken şifacı eline nemli bir havlu tutuşturdu.

Safi kaba temizliğine ara verip ona zayıfça gülümsedi. İri cüsseli Cehennem Ozanı'nı kaybettiğinden beri görmemişti ve arkadaşı her zamanki gibi görünüyordu - gerçi artık gözlerini torbalar karartmıştı. Şifacı gibi o da zırh giymiyordu, onun yerine basit, kırmızı ve altın rengi bir üniforma giymişti.

Ona doğru aceleyle yürüdü. "Biz giderken temizlemen gerekecek." Alçak sesle konuştu. "Ve ayrıca..." Sustu. Sonra anlamlı bir şekilde ilmeğine dokundu.

Safi geri çekildi. "Ne yapmam gerekecek?"

"Çıkar onu," diye tısladı şifacı sabırsızca. "Sana söylemediler mi?"

Safi başını salladı. Tekrar hastalanabileceğini düşündü. İlmiği çıkarmak kesin ölüm demekti. Buna Cehennem Ozanı'nın kıyameti diyorlardı ve

Caden'ı tükettiğini daha önce görmüştü. Gözlerinin önünde yarılmıştı - gerçek bir Yarılmış'tan daha yavaştı ama yine de etkisiz hale getirecek ve öldürecek kadar hızlıydı.

Zander, Safi'nin elindeki havluyu çekerek, "Tezgâh yakınlardayken," diye açıkladı, "olmadan da var olabiliriz. Acıtıyor ama gölgeler yavaş. Biz Tezgâh'a varıp geri dönmeden önce seni öldürmezler."

"Çıkar şunu." Safi mide asidiyle kaplanmış bu sözlerin tadını aldı. Az önce hayatının en büyük acısını yaşamıştı. Daha fazlasına nasıl dayanabilirdi ki? "Henrick dönmeden önce seninle gelemeyim mi?"

Zander ve şifacı başlarını salladı. "Hareketinizi hissedebilir," diye açıkladı Zander ve şifacı ekledi, "İlmik burada kaldığı sürece endişelenmesi için bir neden yok."

Safi yavaşça nefes verdi. Tezgâhı görmek istemişti. Görmesi *gerekliyordu* çünkü Leopold'un da dediği gibi, sihrinin bir parçası hâlâ ondaydı. Belki de onu hapseden cihazla yüz yüze gelmek, nasıl kurtulabileceğine dair bazı ipuçları sunabilirdi.

"Pekâlâ." Bacaklarını yere doğru salladı ve Zander'in yardımıyla ayağa kalktı. Bacağı ona hiç sorun çıkarmadı. Kendini güçlü, bütün ve yeni hissediyordu. Sonra, fikrini değiştiremeden ya da ne yaptığını düşünmeden, Safi ilmiğine uzandı... ve durakladı.

Daha önce hiç çıkarmamıştı. Nasıl deneyebileceğini hiç düşünmemişti bile. Ama sanki büyü onun ne istediğini anlamıştı. Parmakları altına dokunur dokunmaz zincir ikiye ayrıldı.

Ve yine soğuk vardı, hızla içeri giriyordu.

"Gel," dedi ayaz sesini çalmadan önce. "Beni Cehennem Ozanı Tezgâhı'na götür."

Safi daha önce kendini tükenmiş ve gri hissetse de, bu şimdikiyle kıyaslanamazdı. Tüm renkler kayboldu, tüm sesler sanki binlerce fersah geliyormuş gibi yankılandı ve çarpıtıldı. Dokunma duyusunu kaybetmişti.

Karanlık ve aydınlık vardı. Soğuk vardı ve daha da soğuk. Şifacı cüppelerinden birini Safi'nin yırtık pırtık, hırpalanmış eğitim kıyafetlerinin üzerine örtmüştü. Kalındı, sıcak olması gerekirdi ama Safi'nin hissettiği tek şey tenindeki buzdu.

Zander bunu bekliyor gibiydi ve yol boyunca eliyle sıkı bir rehberlik yaptı. Şifacının kanadından çıkıp heykelin bulunduğu ana alana doğru adım adım ilerlerken, merdivenlerden aceleyle inip birinci kata çıktılar ve sonra yeni bir koridordan sağa saptılar. Şifacının odasından uzaklaştıkları her adım Safi'nin kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Acı yoktu -henüz değil- ama ezici bir panik duygusu vardı.

Birkaç kez ayakları yavaşladı. Kaçacakmış gibi kıvrıldı. Ama her seferinde Zander hazırды. "Tezgâh," diye hatırlattı ona, onu ileriye doğru çekerek. "Yakında orada olacağız."

"Yalancı," diye bağırdı üçüncü kez söylediğinde. "Sen ve Caden ikiniz de... yalancısınız."

Bu ona içten de olsa bir gülümseme kazandırdı.

Sonra yeni bir merdiven boşluğuna ulaştılar, bu koridordan sarmal yeryüzünün derinliklerine iniyordu. Bir hava akımı yükseliyordu; gölgeler de. Safi, Zander onu o tarafa yönlendirmemiş olsaydı bile, Tezgâh'ın o merdivenlerin dibinde beklediğini hemen anlayacaktı.

İlk inişte Safi çığlıklar duydu. Sadece birkaç dakika önce iyileşirken attığı çığlıklar gibi işkence çığlıkları.

Cehennem Ozanı olduğunda yaptığı gibi.

Zander'in ağzı sıkı bir bakışla başını salladığını gördü. "Yeni Cehennem Ozanları," dedi ve başka bir açıklamaya gerek kalmadı.

Bir sonraki inişte, acı çığlıkları daha yumuşak, bastırılmış ve yorgundu. "Kafirler."

Üçüncü sahanlıkta merdivenler durdu ve kırağı granitin üzerinde kalın bir şekilde uzandı. Kırağı, kaldırım taşlarının üzerinden geçerek eğri büğrü bir kapıdan içeri giriyordu. Taş açıktan koyuya dönüyordu ama tam olarak hangi renk olduğunu Safi söyleyemiyordu. Tek fark edebildiği gölgeler ve soluk alevlerdi.

Dişleri gıcırıyor, kasları ağrıyordu ama Zander onu yarık girişten hızla geçirirken yavaşlamadı. Ötede, Safi'nin bir gece önce Leopold'la birlikte keşfettiğinden pek de farklı olmayan bir tünel vardı. Eski aplikler bile aynı görünüyordu.

Her adım daha fazla soğuk, daha fazla karanlık getiriyordu. Kalbi, bir kalbin acıyabileceğini bilmediği bir şekilde acıyordu. Sanki sihrini kaybediyormuş gibi. Sanki kimliğinin özü çekilip alınıyordu.

Ellerine bakma hatasını yaptığında, yüzeyin altında dalgalanan küçük siyah çizgiler gördü. Henüz bölünmüyordu - Caden'in Saldonica'da dönüştüğü gölgelerden oluşan kabuğa dönüşmüyordu - ama dönüşecekti. Çok yakında.

Tüneldeki birkaç dönüşten sonra zemin keskin bir şekilde alçaldı. Dik basamaklar taşa oyulmuştu ve Zander Safi'nin inmesine yardım etti. Derinlik algısı ve renkler olmadan, her bir ayağın nereye gitmesi gerektiğini görmek neredeyse imkânsızdı. Zander'in dokunuşu, donmuş ve uyuşmuş olsa da, onu dik tutan tek şeydi.

Artık çok yakındılar. Bunu hissedebiliyordu, yeni bir çağrı, yeni bir çekiş gibi. Şimdi, ilmik onu geri kaçması için çekiştirmek yerine, Tezgâh onu ileri koşması için çekiştiriyordu.

Nihayet Zander'la birlikte Tezgâh'a vardıklarında Safi'nin ayak sesleri altında sadece gümbürdeyen bir karaltıya dönüşmüştü. Zander'e iyice yaslandı ve sanki bir tanrı buraya bir göl eklemeyi planlamış ama sonra unutmuş gibi, önünde geniş bir boş çanak uzanan büyük bir mağaraya girdiklerini görmekten çok hissetti.

Safi'nin gördüğü şey gerçek Tezgâh'tı. Zander onu dik tutarken, "Tanrılar aşağıda," diye mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladı.

"Gölgeler." Safi gözlerini kısarak önündeki dalgalı kütleye baktı. Bu ona çocukken gördüğü bir karınca yuvasını hatırlattı. O kadar çok karınca ile doluydu ki, toprağın kendisi hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

"Ruhlar," diye açıkladı Zander. "Her gölge bir Cehennem Ozanı'nın ruhudur."

Demek benimki de orada, diye düşündü Safi. *Ve seninki de.* Yüksek sesle, "Sarıl bana, lütfen." dedi. Sonra adamın kollarının etrafını sardığını hissetti. Onun sıcaklığını hissedemedi, nefesini duyamadı ya da yüzünü göremedi ama orada olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlık vardı.

Safi beceriksiz, donmuş elleriyle eğitim kıyafetlerinin iç cebinde sakladığı Gerçeklik lensini çıkardı. Zander'in nazik parmakları lensi gözüne doğru kaldırmasına yardım etti. Sonra birden görebildi. Bir gümüş titremesi. Turuncu bir parıltı. Dönen, kıvranan mavi bir iz. *İpliklerin* farkına vardı. Iseult onları yıllar boyunca o kadar çok tarif etmişti ki, Safi'nin hiç şüphesi yoktu.

şimdi onları izliyordu. Oysa ne kadar canlı olduklarını hiç fark etmemişti. Ne kadar zengin, gerçek ve güzel olduklarını.

Çok da bunaltıcıydı. Threadsister'ının hayatı boyunca sürekli böyle gölgeler ve hareketler görerek nasıl yaşadığını anlayamıyordu. Rahatlama yok, kaçış yok. Bu, Iseult'un neden sadece var olmak için kendini soyutladığını açıklıyordu.

Safi Tezgâh'ı inceledi, çok fazla ruh, çok fazla renk, çok fazla hayat vardı. Kendini bulup bulamayacağını merak etti. Bulup bulamayacağını merak etti ...

"Amca," diye fısıldadı, sesi binlerce kilometre öteden geliyordu. "Neredesin?" Tezgâh ona cevap vermedi; içindeki ruhlar dans etmeye devam etti. "Bana yardım et... yaklaş," dedi Zander'a, çoktan Loom'un içine doğru uzanmaya başlamıştı. Zander emredileni yaptı, her ne kadar o da soğuk ve gölge tarafından alt edilmek zorunda olsa da.

Her adım daha fazla renk, daha fazla hareket getiriyordu. Safi neredeyse fısıltılar duyduğunu sanacaktı, ancak bunlar kulaklarına ulaşmıyordu. Onun yerine, içinde titreşiyorlardı.

"İmparatoriçe," dedi Zander - sesi onunkinden bile daha uzaktı. "Acele etmeliyiz. Gölge giderek kötüleşiyor."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Kendisinin çözüldüğünü ve ruhunun Tezgâh'ın özgürlüğüne ulaştığını hissedebiliyordu - aslında bu hiç de özgürlük değildi.

"Amca," diye tekrarladı, daha yüksek sesle. Daha güçlü. "Neredesin amca?" Sonra tekrar, "*Amca, göster kendini bana.*" Hiçbir şey olmadı. Cehennem-Bard ruhlarının hayaletleri onu kabul etmedi, yavaşlamadı.

Tanrım, çok üşümüştü. Bu onu batırdı. Onu boğdu. Gerçekten fazla zamanı kalmamıştı.

"Lütfen, amca. Her neredeysen, seni kurtarmaya geldim. Benim, Safiye. *Lütfen.*" Hâlâ bir şey yoktu ve şimdi sanki kat kat karın altındaymış gibi Zander'in onu çekiştirdiğini hissediyordu.

"Gitmeliyiz," dedi ve aniden Safi ayağa kalktı, ayakları altında kayboldu. *Beni kaldırıyor*, diye fark etti, ama kollarını ona dolayamıyor, hatta tutunmak için yakasını bile kavrayamıyordu. Kasları artık kendisine ait değildi. Tezgâhın içinde eriyip gidiyordu.

Tezgâh yana doğru fırladı. İçindeki İplikler parıldayarak uzaklaştı... Ama Safi onu görmeden önce değil. *Onu görmeden önce.*

"Bekle," dedi, hâlâ Hakikat merceğini gözüne tutuyordu. Bir iplik kümesi ona doğru koşuyordu. Kalp atışıyla daha da büyüyorlardı. Ta ki tam önüne gelene kadar. Pırıltılı beyaz. *Eron Amca*, Safi biliyordu. Ve ah, o bir Aetherwitch şifacısıydı. Bunca yıldır bunu hiç fark etmemişti. Onun da kendisi gibi büyüsünün yok edildiğini hiç bilmiyordu. Ve onun da kendisi gibi Aether Kuyusu'na bağlı olduğunu.

Fısıltılar kafatasını delip geçti. Bunlar gerçek kelimeler değildi ama yine de bir şekilde anlıyordu. İzlenimler, hisler, görüntüler ona Eron'un şu anda tam olarak nerede olduğunu gösteriyordu. Sisin, sıcaklığın ve sarı kıyılarda kaynayan suların olduğu bir yer. Sülfürün havayı kirlettiği ve rutubetin her şeyi ıslattığı bir yer.

Hastaydı. Çok hastaydı.

Geliyorum, dedi ona, ruhunun kendisinininkiyle kullandığı aynı gayri-dil ile. Sonra Hakikat lensini indirdi ve zorla "Git" komutunu verdi.

YİRMİ BİR

Cam vardı.

Vivia'nın kavga etmemesinin tek nedeni buydu: Cam yanlarındaydı ve boğazında bir bıçak vardı.

"Bana ulaşmak için bir çocuğun canını yakarsın," dedi, sesi şaşırtıcı derecede , sanki Vaness'in demir maskesini çekmiş gibiydi. "Bu korkaklığın yeni bir boyutu Yoris."

Avcı Usta gıcırtılı bir kahkaha attı. "Tahta ihanet eden herkesi kullanabilirim. Seni bile." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, bakışları Vivia'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Bugünlerde sana söyledikleri en güzel kelime 'hain'."

Vivia gülümsedi, dişlerini göstermeyen ve gözlerine ulaşmayan soğuk bir şeydi bu. Nihar ailesinin Baş Avcı'sını hiç sevmemişti. Nubrevnan olmayan, erkek olmayan herkesten nefret ederdi. "O ödülü almayı umuyor musun?" diye sordu. "İki bin sansara kadar çıktığını duydum ama söz veriyorum asla ödemeyecek."

Bir kahkaha daha attı ve Yoris topallayarak ona doğru ilerledi. Her zaman yara izlerinin bir deniz tilkisiyle yaptığı kavgadan kaynaklandığını iddia etmişti ama Vivia bu fikri her zaman gülünç bulmuştu. İnsanlar deniz tilkileriyle yapılan dövüşlerden sağ çıkamazdı.

Ayrıca onunla olan kavgalarından sağ çıkamadılar ve büyüsü serbest kalmak için kaşınıyordu. Uçuruma çarpan dalgaları kullanmak için can atıyordu ama bıçak Cam'in boğazındayken bunu riske atamazdı.

Yoris onun önünde durduğunda, "Ödüller önemsizdir," dedi. "Tek umudum kralımı memnun etmek. Şimdi bana ellerinizi verme nezaketini gösterirseniz."

Vivia'nın ağız seğırdi ama itaat etti. Yoris'in bileklerine bağladığı ipler onun sihrini engelleyeceğinden değil - ki Yoris bunun farkındaymış gibi görünüyordu, çünkü ipler acı verici bir sıkılıkla düğümlendikten sonra, "Şimdi şöyle olacak Prenses. Sıramızın ortasında yürüyeceksiniz. Oğlunuz hemen arkamızda olacak, sırtında bir bıçak ve ikinize de nişan almış yaylı tüfekler olacak. Eğer bir sorun çıkarsa, sizi uyuşturacağız. Güzel bir uyku dartı hazırladım. Anladınız mı?"

"Bunu deneyebilirsin." Gözleri onunkilere kilitlendi. "Ama sadık bir mürettebat ve sadık cadılarla dolu bir gemim var. Fazla uzağa gidemezsin."

"Yani bir gemim *vardı*." Yoris göz kırptı. Yara izi parıldıyordu. "Onların icabına bakıldı, tıpkı bizim seninle uğraştığımız gibi ve kimse yardımına gelmeyecek."

Vivia tepki vermedi. Her nasılsa, su ona kullanılmak için bağırır ve midesi ayak parmaklarına kadar inmiş olsa da, yüzüne hiçbir şeyin ulaşmasına izin vermedi. "Onları sen mi öldürdün?"

Yoris sırtıttı. "Sadece eğilmeyenler. Şimdi yürüyün." Üç parmaklı eliyle ormana doğru işaret etti. "Ve kafana nişan aldığın arbaleti unutma."

Vivia yürüdü. İsteddiği için değil, başka bir seçenek görmediği için. Hayal ettiği her kaçış kan dökülmesiyle sonuçlanıyordu. Planladığı her saldırı Cam'in kemik toprakta ölmesiyle sonuçlanıyordu. Bu yüzden kendisine emredilene yaptı ve yürüdü. Gece boyunca, Cam hemen arkasındayken. Kilometrelerce, kanı öfkeyle kaynarken. *Pişmanlık yok, yürümeye devam et*, dedi kendi kendine, ama her zamanki nakarat hiçbir işe yaramadı. Gözlerinin dolmasına ve kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden olacak şekilde öfkeliydi. Yoris bunun bedelini ödeyecekti. Dalmotti ödeyecekti.

Saatlerce yürüdüler, denizin esintisi ve ritmik dalgaları dışında dünya sessizdi, ta ki onu bile duyamayacak kadar içerilere girene kadar. Sonunda ilk konuşan Yoris oldu, kalçasındaki mataradan bir yudum su içmesine rağmen sesi pürüzlüydü - paylaşmadığı bir su. "Bana bir şey teklif etmeyecek misiniz, Majesteleri? Babanızın ödülünün üstüne çıkmaya mı çalışacaksınız yoksa beni onun hain olduğuna mı ikna edeceksiniz?"

"Hayır." Vivia'nın sesi de sertti ve bir içki için adam öldürebilirdi. "İkimiz de bunun sadece nefesimi boşa harcamak olacağını biliyoruz."

Benim hakkımda kararını verdin ve... senin hakkında düşündüğüm her şeyin doğru olduğu kanıtlandı."

Cam önce yumuşak bir sesle, "Hain *olan* o," dedi. Sonra biraz daha yüksek sesle. "Hain *olan* Serafin. Taç Vivia'ya ait, Kral Naibi'ne değil."

"Öyle mi?" Yoris yavaşlayarak durdu ve herkesi de durmaya zorladı. Bir zamanlar içinden su akan alçak bir hendeğin yanındaydılar. Şimdi sarı toprak üzerinde sadece bir yara izinden ibaretti. "Sadakati gelgit gibi değişen bu çocuğa inanmadığım için beni bağışlayın, evet, sizi hatırlamayacağımı mı sandınız? Seni Merik'in mürettebatından tanıyorum, o zamanlar gemi çocuğu örgülerine sahip olsan bile."

Cam, "değil," diye söze başladı ama Vivia başını salladı.

"Onunla savaşmaya zahmet etme, Cam. O kararını verdi ve biz bunu değiştiremeyiz."

Yoris alay etti. Önce Vivia'ya, sonra Cam'e. Yara izleri hınzırca çizgilere dönüştü. "Bana öyle geliyor ki masum bir insan adını savunmak ister."

"Bana öyle geliyor ki bu ölü dünyada insanlar hakkında fazla bir şey bilmeyecek kadar uzun zaman geçirmişsin." Vivia onun alaycılığına karşılık verdi. "Ya da başkentte neler olduğu hakkında. Mürettebatım nerede?"

Yüzü kısa bir süreliğine şaşkınlıkla yumuşadı. Sonra nasıl olduysa kaşlarını daha da derin, daha da küçümseyici bir şekilde çattı. "Onları yakında göreceksiniz, Majesteleri. Hâlâ hayatta olanları."

Bunu ona ödetecekti. Eğer gerçekten birine zarar verdiyse, parmaklarından daha fazlasını kaybedecekti. "Ne kadar çabuk?" diye bağırdı.

"Hediyeye ulaştığımızda."

"Hediye mi?"

"Noden'in Hediyesi," dedi Cam, Yoris daha ağzını açamadan. "Sana gemiyle birlikte bahsettiğim yer-"

Yoris onu yakasından yakaladı. Şaşırtıcı derecede hızlı, şaşırtıcı derecede becerikliydi. "İnsanlara Hediye'den mi bahsettin? Haine Hediye'den mi bahsettin?"

Vivia yaşlı adama saldırdı. Elinde su yoktu ama kasları ve öfkesi vardı. Yine de bağlı kollarını adamın boynuna dolayıp kendini boğmaya hazırladığı anda dört bıçak serbest kaldı. Ve dört yaylı tüfek nişan aldı.

Vivia dondu kaldı, kolu hâlâ Yoris'in nefes borusuna bastırıyordu ve elleri Cam'in yakasına yapışmıştı. Teni solmuş, benek benek lekeleri yukarıdaki ay kadar beyaz kalmış olan Cam gözlerini kapatmıştı.

"Bırak beni," diye hırladı Yoris.

"Onu serbest bırakana kadar olmaz."

"Bu savaşı kazanamazsınız Prenses."

"Tek amacım seni alaşağı etmekse yapabilirim."

Bir duraklama. Dört kukuletalı avcı silahlarını çekmiş ve hazır tutuyordu. Bu sırada Yoris, Vivia'nın sözlerini çiğniyor gibiydi. Onun düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu. Sonra güldü. Ormanda yankılanan ve ölü ağaçlardan seken gürültülü bir ses.

"Silahlarınızı indirin," diye emretti Cam'i kaybederek. Çocuk iki adım geri çekildi. Kendi dört parmaklı eli boğazına, yakasına doğru hareket etti.

Ve Vivia sonunda kolunu Yoris'in boynundan çekti - ama mırıldanmadan önce değil, "Eğer ona zarar verirsen, seni kırarım Yoris ve o zaman babamın benden neden bu kadar korktuğunu anlarsın."

Yoris, Vivia'dan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi ve Vivia Cam'e doğru ilerlediğinde ya da çocuğun her yerini incelediğinde de itiraz etmedi. "Sen iyi misin?"

Cam başını salladı, gözlerinde daha önce olmayan bir kıvılcım vardı. "Benim sadakatim dönecek değildir," diye fısıldadı.

Ve Vivia küçük bir gülümsemeyi zorladı. "Biliyorum, Cam." Onun omzunu sıktı. "Biliyorum."

Sonra Yoris'e döndü ve bir kez daha yolu göstermesini işaret etti.

Yürümeye devam ettiler. Vivia'nın ayak parmaklarında kabarcıklar oluşana ve boğazı o kadar kuruyana kadar acı çekmeden yutkunamadı. Güneş yükselmeye başlayana ve Nubrevna'nın Köken Kuyusu nihayet görünene kadar yürüdüler. Pembe gökyüzüne karşı silütiyle tam da Vivia'nın hatırladığı gibi görünüyordu: iki yanında iki sivri tepe bulunan yüksek bir tepe. Hep *bir tilki* olduğunu düşünmüştü. *Tıpkı benim gibi.*

Bu düşünceyle kalbi hafifçe gıcırdadı. Annesinin "*Küçük Tilki, bu su bizi tanıyor.*" diye mırıldanan sesiyle. *Bu su bizi seçti.* Annesiyle birlikte Kuyu'ya sadece bir kez gelmişti, Jana'nın ölümünden kısa bir süre önce.

Ölüm. Çok geçmeden her şey değişmiş ve Merik güneye gönderilirken Vivia annesini hatırlatan binlerce şeyle birlikte başkentte tutulmuştu.

Babası, Jana'nın sevdiği her şeyi saklamış olabilir.

-Sanat eserlerini, yıpranmış halıları ve en değer verdiği kitapları. Ama Vivia'yla birlikte yürüdüğü koridorları silememiştir. Küçük tilkiler ve onların düşmanlarıyla ilgili masalları yüksek sesle okuduğu bahçeyi. Kimsenin izlemediğini sandığında başını dayayıp paramparça bir sessizlik içinde ağladığı pencereleri.

Ve Serafin anıları silememiştir. Jana'nın yumuşak sesi, Jana'nın yumuşak gülümsemesi, Jana'nın Vivia'nın alnındaki yumuşak eli. Her gece Vivia'nın odasına gelir ve *seni seviyorum, seni seviyorum Küçük Tilki*, diye fısıldardı, *hayatın kendisinden daha çok*.

Vivia birden nefes almakta zorlandı. Göğsü şişiyor ve sıcaklık ayak parmaklarından yukarı doğru yayılıyordu. Yakında sopa darbeleri başlayacaktı. Yakında kalbi nefes alamayacak kadar sıkışacaktı.

Yoris ona, "Yavaşlamak yok," diye bağırdı ve Vivia ona bağırma isteğiyle savaştı. Parmakları uyluklarına doğru büküldü. Ciğerlerine odaklandı, dalgalanmaları için yalvardı. Kalbinin hareket etmesi için yalvardı. *Bir ayı ol, Vivia. Ayı ol*. Stix'in orada olmasını diledi. Dalmotti'de her şeyin umduğu gibi gitmiş olmasını ve Doge'un onu bir denizin ötesine kadar kovalamamış olmasını diledi.

Annesinin orada olmasını diledi. *Seni seviyorum, Küçük Tilki, hayatın kendisinden daha çok*.

Vivia mürettebatına zarar vermişti, Cam'e zarar vermişti, Marstok İmparatoriçesi'ne zarar vermişti ve ne için? Babasının topraklarında yürütülebilsin ve sonunda babasının onu ne kadar istemediği hatırlatılsın diye. Onu isteyen tek kişi ölmüş, gitmiş ve Noden'in dalgaları arasında kaybolmuştu.

Vivia patlayacaktı. Göğsünü yumruklayan bu ağırlık onu ezecekti ve sonra Yoris kazanacaktı. Dalmotti kazanacaktı. Çünkü elbette hiçbir şeyi düzeltemezdi. Ne zaman bir şeyi düzeltmişti ki? Lovats'tan bir hain olarak kaçmıştı. Dalmotti'den bir suçlu olarak kaçtı. *Pişmanlık yok, devam et. Pişmanlık yok, devam et*.

"Haydi," diye havladı Yoris ve Vivia yürümeyi bıraktığını fark etti. Bakışları Kuyu'ya, tilkinin kulaklarına o kadar sabitlenmişti ki dizleri kilitlenmişti ve bayılabilirdi. Cam'in gözlerinin onu yaktığını hissetti ama çocuğa bakmaya cesaret edemedi. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye bakmaya cesaret edemiyordu. Bu geçecekti. Krizler her zaman geçerdi. Kalbi her zaman eninde sonunda gelir ve ciğerleri her zaman eninde sonunda çalışmaya devam ederdi.

Yoris'in peşinden daha hızlı gitmek için ayaklarını zorladı. Daha hızlı. Neredeyse Yoris'in peşine takılıp, onu aşağıdaki yeşil vadiye, onu heyecanlandırması gereken hayatla dolu bir yere giden patikada yarı koşuya itene kadar. Bu saldırı nihayet yavaşladığında onu heyecanlandıracaktı.

Ve sonunda yavaşladı. Ağustos böceklerinin vızıltısı, sık ağaçların üzerindeki pembe ışık, havada yükselen nem... Vadinin derinliklerine doğru atılan her adım Vivia'nın fırtına bulutlarını biraz daha dağıtıyordu. Göğsündeki yük hafifledi. Kalbinin etrafındaki mengeneyi serbest bıraktı. Ve bir noktada -ne zaman olduğunu söyleyemiyordu- gözyaşları başladı. Hıçkırık ya da ağlama değil, gözlerinde yanaklarından aşağı kayana kadar hissetmediği bir nem.

Nihar'da Yaşam. Nubrevna'da yaşam. Hepsi Köken Kuyusu yüzünden.

Yoris sadece bir kez Vivia'ya baktı, ama gözyaşlarını fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Ve eğer Vivia'nın hızının onu vahşi bir klipe ittiğini umursadıysa da bunu belli etmedi. Sadece avcılarına işaret etti ve "Onu kontrol altına alana kadar silahlarınızı indirmeyin," diye homurdandı. Sonra bakışlarını Vivia'ya dikti. "Ve sakın sihrinizi kullanmaya kalkmayın, yoksa çocuk acının ne demek olduğunu öğrenir. Anladınız mı?"

Vivia başını salladı. Çünkü anlamıştı ve çünkü şu anda bir tehdit oluşturmuyordu. Böcekler ve şafak kuşları çok gürültülüydü. Yaklaşan nehrin çekimi çok güçlüydü. Yakındaki Kuyu'nun yaşamı, sağlığı ve gücü onu boğuyordu.

Sanki on üç yıl sonra nihayet evine dönmüş gibiydi.

Noden'in Hediyesi, Cam'in ona birkaç hafta önce tarif etmiş olmasına rağmen Vivia'nın beklediği gibi değildi. Yıkık dökük bir yer hayal etmişti,

Lovats'taki Skulklar gibi yıkık dökük binalar. İçi boş gözler ve yalvaran eller bekliyordu.

Onun yerine, küçük çiftliklerin ve daha küçük taş kulübelerin yanından geçmişti, hepsi de hayat doluydu. Beslenmesi gereken tavuklar, otlaması gereken koyunlar ve hatta sağılması gereken inekler. Noden'in Hediyesi bir köydü; ormanın içinden Kuyu'ya doğru uzanan bir nehrin kenarında kümelenmiş gerçek bir köy.

Burada, nehrin yolunun dar ve toprağın sert olduğu yerlerde küçük akıntılar ve çukurlar vardı. Eğrelti otları kıyıya doğru kümelenmiş, kalın ve sabah esintisiyle dal budak salmışlardı.

Vivia Nihar'da hiç eğrelti otu görmemişti. Tıpkı daha önce kimsenin balık tutmaya cesaret edemediği bir su görmediği gibi, şimdiden olta balıkçıları kıyı boyunca kümelenmişti. Bu arada ağ balıkçıları da küçük kayıkları derme çatma bir köprü'nün yanındaki iskeleye taşıyordu. Aralarında Yoris'in mahkûmların yanından geçip gitmesini yadırgayanlar olduysa da, meraklı birkaç bakışın ötesinde bir işaret vermediler.

Vivia onlara gülümsedi. Hatta başını salladı ve birkaçı da ona başıyla karşılık verdi. Onu tanıdıklarını ve onları kesinlikle tanıımıyordu ama bir şeyler hissediyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir akrabalık. Gerçek bir temeli olmayan bir yakınlık.

Belki de nehirdi. Belki de onun büyüsyüdü. Bütün bir gece ve sabah gelgitlere erişim olmadan yürümüştü ve şimdi bu taze, vahşi sular. Zıplıyor, sırlıyor, onu kullanmaya çağırıyorlardı.

Görmezden geldi. Cam için risk çok büyüktü, balıkçılar izlese bile. Ayrıca, mürettebatı çok yakında olmalı. İmparatoriçe çok yakında olmalıydı. Vivia onların güvende olduğunu görmeliydi; saldırgan bir hamle yapmadan önce nerede olduklarını bilmeliydi.

Köyün merkezine vardılar ve Vivia, ters çevrilerek bir binaya dönüştürülmüş Dalmotti ticaret kalyonunu görünce neredeyse gülecekti. Yine hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Birincisi, açıkta kalan ve yukarı doğru kıvrılan gövdesiyle devasa görünüyordu. İkincisi, çok iyi bakılmıştı: görünürde ne eski midyeler, ne fırtına hasarı, ne de kir vardı.

Yoris ve avcıları burayı tertemiz tutuyordu ve Vivia, Yoris'in sadece bir milis kuvvetini yönetmekle kalmayıp aynı zamanda böyle bir zafer kazanmış olmasından etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

onlardan sadakat.

Yoris kasılarak geminin ortasını kesen bir boşluğa girdi. Bir tarafta kış güverte vardı. Diğer tarafta ise gemiyi düz tutmak için baş bodoslamının altına yeni bir yapı sıkıştırılmıştı. Yeni yapıya doğru yöneldi; burada çam tahtalara bir kemer açılmış ve çift kapılar ardına kadar açılmıştı.

Toprağa kazılmış bir hapishaneye göturdüler. Çamur duvarlar ve altı ahşap padok içine tıklılmış Vivia'nın ekibi vardı. Bazıları duvarlara yaslanmış, gözleri kapalı oturuyordu ama çoğu ayaktaydı. Çoğu birbirine sokuldu. Çoğu fısıldaşıyordu.

Ta ki Yoris' geldiğini duyana ve arkasında Vivia'yı görene kadar. Sonra tahta duvar parmaklıklarına koştular. "Kaptan," diye mırıldandılar. Ya da "Noden'e şükürler olsun." Ya da "Azizlere şükürler olsun." Hatta birkaçı Yoris topallayarak geçerken ona küfürler savurdu.

Ve işte yine oradaydı: Vivia'nın göğsündeki o sevinç. Bunun doğru olduğuna dair o garip, mantıksız kesinlik. Halatlarla yürütülürken bile *burası* doğruydı.

Mürettebatına hiçbir şey söylemedi. Onlara başıyla selam verdi -Sonja, Ginna ve Sotar da vardı. Gözleri onu görünce parlarsa bile hepsi de ciddiydi. *Bizi buradan çıkaracağım*, diye düşündü her birinin yüzüne bakarak. *Bunu düzelteceğim, yemin ederim.*

Fener ışığının zorlukla ulaştığı ve tavandan aşağıya köklerin sarktığı kazılmış salonun sonunda Yoris son bir hücrenin önünde durdu. Hepsinin en küçüğüydü.

"Kraliyet odaları," dedi ve hâlâ Cam'in arkasında yürüyen avcılarını zorunlu olarak kıkırdadı. "Buradaki üçüncü kraliyet mensubu siz olacaksınız Prenses." Kemerinden bir anahtar çıkardı ve gösterişli, gülünç hareketlerle kapının kilidini açıp ardına kadar açtı. "İki ay önce burada bir Cartorran prensi vardı. Şimdi de sen ve o Marstoki sürtüğü. Tadını çıkarın."

Vivia'ya tekme attı; Vivia kapıdan karanlığa doğru yuvarlandı. Dizleri toprağa çarptı. Kapı arkasından gümbürdeyerek kapandı ve beş kahkaha sesi uzaklaştı.

Vivia birkaç dakika boyunca hareket etmedi. Misk kokulu, soğuk havayı soludu ve paniğin yatışmasını bekledi. Cam'i bir hücreye koymalarını dinledi. Ve diğer hücrelerden kendisine ulaşan sesleri dinlemeye devam etti. Yoris'i öldürme sözleri. Özgür kalacağına dair sözler. Başarısızlık için özürler.

Her ne kadar cevap vermek istese de, morallerini yükseltmek ve ne kadar üzgün olduğunu göstermek için güzel bir konuşma yapmak istese de, şimdi zamanı değildi.

Nefes al. Nefes . *Pişmanlık yok, devam et.*

Ayağa kalktı. Gözleri açıldı. Ve işte o zaman Vaness'in çamurun üzerinde gerilmiş olduğunu gördü. Vivia ona doğru atıldı ve el yordamıyla İmparatoriçe'nin boynunu yokladı. Nabızı oradaydı, zayıftı ama atıyordu. Yine de dokunulamayacak kadar buz gibiydi ve Vivia'nın parmaklarına ya da fısıldadığı "Uyan, Vaness. Uyan."

Sonra Vivia boynunda, omurgasına yakın bir yerde izler buldu. Üç büyük delik, kabuklar taze. İmparatoriçe uyuşturulmuştu, tıpkı Yoris'in yapacağını söylediği gibi. Büyüsünü etkisiz hale getirmenin tek yolu bu olmalıydı.

"Noden beni boğdu," diye fısıldadı Vivia çamura. İmparatoriçe'nin yanındaki koltuğa kayd. Sonra kimseye söylemeden tekrarladı, "Noden beni boğ." Çünkü burada kullanabileceği su yoktu.

Ve Yoris onu yakaladığından beri ilk kez içinde gerçek bir korkunun çözüldüğünü hissetti. Buz gibi ve ağır, kaybolmuş küçük bir tilki. Saklanacak başka bir yeri olmayan, deliğine kaçmış küçük bir tilki.

YİRMİ İKİ

Safi, Zander'in kaçtığını hissetti. Tezgâhın uzaklaştığını, onu askıda kurutulan bir post gibi gerdiğini hissetti. Soğuk içeri girdi ve onunla birlikte acı da geldi. Gölgeler de içinde dolaşıyor, onu dürtüyor, çekiyor ve paramparça ediyordu.

Çılgılık atıyor olabileceğini düşündü. İnliyor olması gerektiğinden emindi. Her nasılsa, ses tellerini iten havanın verdiği o tek his, ölümün ağırlığını hâlâ azaltıyordu.

Fazla zamanı yoktu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zander'ın kollarında yuvarlanan bir ceset gibiydi. Hayatı ve ruhundan geriye kalanlar tamamen onun ellerindeydi.

Zander'in şifacının odasına tekrar ne zaman ulaştığını, onu karyolaya ne zaman bıraktığını, hatta ilmiğin boynuna geçirildiğini ve kendi ellerinin ayrı parçaları birleştirmek için yukarı doğru zorlandığını bile hissedemiyordu.

Bir an, o ölümdü. Sonra, hayat oldu. Tekrar bütündü, altında sağlam bir yatak vardı. Ama nöbet geçiriyordu. Ayak parmaklarından uyluklarına, pazılarından diline kadar sahip olduğu her kasta büyük kasılmalar. Soğuk ve gölgeler gitmişti; geriye sadece yankılar, asla silinemeyecek anılar, kemiklerinde kalıcı izler kalmıştı.

"Ona neler oluyor?" Henrick'in sesi farkındalığına çarptı. Öfkeli ve köpüklü. "Onu iyileştirmen gerekiyordu."

"Öyleyiz Majesteleri," diye cevap verdi Zander. Ve şifacıdan, "Bazı komplikasyonlar oldu-" Şifacının sesi kesildi, yerini bir boğukluk aldı. Bir öksürük. Alçak, bozuk bir inilti.

"Dur." Safi, içindeki her şey sarsılırken ve dişlerinin arasına bir şey sıkışmışken bu kelimeyi nasıl çıkardığını bilmiyordu. Ama başını çevirip Henrick'in önünde sallanan çömelmiş haline bakacak kadar uzun süre baktığı gibi, bu kelimeyi de ağzından çıkarmayı başardı. "Dur."

Dudaklarına tanıdık bir gülümseme yayıldı, yüzü bulanıklaştığında ve uğuldadığında bile fark edilebiliyordu. "Demek iyileştin."

Safi cevap vermedi ve başını sallayamadı. Kasları hâlâ Zander'in ve onu bir kez daha tutan şifacının tutuşuna karşı titriyordu.

"Birkaç dakika daha," dedi şifacı, sesi daha önce olduğundan bir oktav daha alçaktı. "Bazen Tezgâh'ın gücü bedenini kafasını karıştırır. Yakında beyni hâlâ vücudunun içinde olduğunu fark edecek ve kasılmalar duracak."

Henrick açıkça inanmayarak, "Bunu daha önce hiç görmemiştin," dedi. Ama sonra Safi'nin nöbetleri hafifledi ve sonunda durdu.

Mutluluk dolu birkaç dakika boyunca sadece kalbi göğüs kafesinde gümbürdedi. Ciğerleri dalgalanıyordu ve gerçektir. Kan ve deri tadı alıyordu; dilini ısırması olmalıydı ve şimdi dişlerinin arasında bir kemer sıkılmıştı -Zander'ın ağzından çıkardığı kemer.

Şifacı, Henrick'in onu kenara ittiği anda, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzü kızarmış ve parlamış olan Henrick başını öne eğdi. "Benden kaçmayı mı umuyordun? Kaçış yolunun ölüm olacağını mı düşündün?"

"Hayır." Bu kelimeyi söylerken burnundan gelen eğlenceyi engelleyemedi. Belli ki kendini bıçakladığını düşünüyordu. "Ben sadece... pratikten uzağım, İmparatorum."

"Ve öyle kalacaksın." Tükürük yanağına çarptı. Sonra adam geri çekildi ve kollar onun altında hareket etti. Şifacının ve Zander'ın, çünkü Henrick'in olamayacak kadar yumuşaktılar. "Onu arabaya götürün," diye bağırdı Henrick, Caden'in aceleyle açmakta olduğu kapıya doğru adım atmaya başlamıştı bile. "Hemen yola çıkıyoruz."

Caden'in bakışları, İmparator'un arkasındaki düzene geçmeden önce kısa bir süre Safi'ninkilerle buluştu ve onun sertçe başını sallamasıyla yüzü gevşedi. Onun "*Yeterince iyi*" diye düşündüğünü duyar gibiydi.

"Yürüyebilir misin?" Şifacı Safi'nin ayağa kalkmasına yardım ederken Zander sordu.

Her şey acıyordu. Kocaman bir çürüktü.

Ama hayattaydı ve yeni bilgiler edinmişti. Henüz düzenli ya da mantıklı değildi ama bir başlangıçtı. Şüphesiz Leopold, Eron'un tam olarak nerede olduğunu bulabilirdi.

"Ona yardım edeceğim," dedi Lev, Safi şifacıya sıkıca gülümserken bir kolunu Safi'nin arkasına desteklemek için içeri girdi. Ancak Lev Safi'yi kapıya doğru yürütemeden Safi hem şifacıya hem de Zander'e sarıldı. Ona hiç soru sormadan yardım etmişlerdi. Cezalandırılmayı göze almışlardı ve şifacı kısa bir süre Henrick'in gazabına uğramıştı. Tüm bunlar Safi'nin -bildikleri kadarıyla- hiçbir cevap içermeyen ve sadece acı veren bir cihaza bakabilmesi içindi.

Cehennem Ozanı'nın sözlerine başvurmaya hakkı olduğundan tam olarak emin değildi ama onlara yardımlarının kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermenin daha iyi bir yolunu bilmiyordu. Parmakları ellerini kavrayıp kısa bir insani temas kurarken, "Ölüme doğru geniş gözlerle" diye mırıldandı.

"Temiz, ," diye cevap verdiler ve Safi onların yüzündeki takdir ifadesini hayal ettiğini sanmıyordu.

"Teşekkür ederim," diye ekledi onları bırakmadan önce. Sonra Lev'e doğru eğildi ve Cehennem Ozanı'nın onu yarı taşımasına, yarı sürüklemesine izin vererek Kale'ye ve bir kez daha yaşayanların dünyasına geri döndü.

★ ★ ★

İmparatorluk sarayına dönüş yolculuğu, Cehennem-Bard Kalesi'ne ulaşma yolculuğundan daha uzun gelmişti. Belki Safi'nin bilinci yerinde olduğu için, belki de kalede geçirdiği zaman tüm gününü alıp götürdüğü için... Ya da büyük ihtimalle yol arkadaşı İmparator Henrick olduğu için ve o da hiç hoşnut olmadığı için.

Praga'nın bu kısmını daha önce hiç görmemişti, gecekondu mahallelerini. Lev'in çocukluk evi. Binalar eğilmiş ve sarkmış, insanlar dar sokaklar boyunca kümelenerek İmparator'un alayının geçişini izliyordu. Kimse yalvarmıyor, kimse tezahürat yapmıyor, kimse arabanın etrafını saran Cehennem Ozanlarına yaklaşmaya çalışmıyordu. Sadece izlediler; her yaştan, her cinsiyetten, her renkten yüzler, cılız iskeletleri, çukurlaşmış gözleri ve gecenin soğuğuna karşı hiçbir koruma sağlamayan kıyafetleriyle birleşti.

Merik Nihar bunu görebilseydi ...

"Her gece lüks ziyafetler verip dans ediyorsunuz ama gecekondular mahallelerinizde insanlar açlıktan ölüyor?" Safi pencereden geri çekildiğinde Henrick'in onu izlediğini gördü. Öfkenin ince alt tonlarını barındıran hesapçı bir bakıştı bu; gerçi Henrick'in öfkesinin çoğu, Safi'yi şaşırtacak şekilde, Keep'ten ayrıldıklarında dağılmıştı. Sakinliğini bulma konusunda yetenekli bir adamdı.

"Şatafat ve kutlama yemek kadar önemlidir." Henrick zalimce olmasa da hoyratça konuştu. "Özellikle de savaş zamanlarında."

Safi pencereyi işaret etti. "Bunu onlara söyle."

"Yapacağım," diye cevap verdi. "İki haftalık erzak arabasını teslim etmek için halkıma katıldığımda, sözlerinin iletildiğinden emin olacağım."

İki haftada bir vagon. Safi kaşlarını çatı.

Ve Henrick gülümsedi. "Bu imparatorluk, Safiye, yoksullarını doyurabilir ve morali yükselten kutlamalara ev sahipliği yapabilir. Her ikisini de yapabilecek kadar güçlü ve zenginiz."

Safi'nin kaşları daha da çatıldı. Caden bir keresinde ona *Cartorra'nın kusurları* olduğunu söylemişti *ama aynı zamanda güvenliği de vardı. Yiyeceğin yanı sıra zenginlik, yollar ve eğitim de.*

"Zamanla," diye devam etti Henrick, "iyi bir performansın önemini anlayacaksın. Özellikle de bu savaş devam ederse." Gülümsemesi soldu. "Siz avazınız çıktığı kadar bağırırken, Cehennem Ozanlarım Akıncı Kral'ın kuvvetleri hakkında beni bilgilendirdi."

Safi'nin kaşları çatıldı. Gözlerini keskin bir şekilde İmparator'a çevirdi. Cartorra'nın Cadı Toprakları'nda yürüttüğü çeşitli savaş çabalarından çok nadiren bahsediyordu ve şimdi neden savaştan bahsediyor olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu arabaya girip bağırılmayı, sövülmeyi, cezalandırılmayı bekliyordu. Onun yerine *sohbet ediyordu*. "Peki bu güçler nedir, İmparatorum?"

Henrick içini çekti, uzun bir nefes vermişti bu. Bunalmış görünüyordu, yaşlı görünüyordu ve Safi'nin anlamadığı bir nedenden ötürü maskelerini çıkarmış gibi görünüyordu. Aslında, Gerçeklik merceğini onun üzerinde çalıştırabilseydi, içindeki renklerin değişmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bugün tacı bile yoktu, ancak altın tutuşundan geriye bir alın kırıklığı kalmıştı.

Bu, Cadı Toprakları'ndaki en büyük imparatorluğun lideri olan gerçek Henrick fon Cartorra'ydı ve yorgundu.

Safi'ye farklı bir imparatorluktaki farklı bir imparatorluk liderini hatırlattı ve iradesi dışında ciğerlerine yumuşak bir şey yerleşti. Umutsuzca gitmesini dilediği, neredeyse acıma gibi bir şey.

"Endişelenmeyin," dedi sonunda.

"Ya kendimle ilgilenmek istersem? Ya yönetmem gereken bu imparatorluğun durumunu bilmek istersem?"

"Hmmm." Gözleri inceldi ve kadının saygı olabileceğini düşündüğü bir şey gözlerine karıştı. Yine de sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine konuyu o kadar değiştirdi ki Safi'nin aklı buna yetişemedi.

"Hamileliği önleyici yöntemler kullanıyorsanız, bırakabilirsiniz."

Safi oturduğu sıraya doğru geri çekildi. "Benim... İmparatorum mu?" Dışarıda gecekondular kayboluyor, yerini mezbahalar ve kan kokusu alıyordu.

"Eğer," diye tekrarladı Henrick, her zamanki testis gerginliği geri dönmüştü, "hamileliği önlemek için yöntemler kullanıyorsanız, durun. Yeğenimin tek sevgiliniz olduğunu varsayarsak, bundan kaçınmanız için hiçbir neden yok."

Safi'nin buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Evet, o benim tek sevgilim mi? Yoksa yöntem mi kullanıyorum? Ya da neden durmamı istiyorsun?* Neyse ki Henrick'in tekrarlayan iç çekişiyle bir şey sormaktan kurtuldu.

Ve gözlerinin önünde on yıl daha yaşlandı. Yanağındaki çürükler solgun tenine karşı keskin ve kırmızı bir hal aldı. Yorgun bir şekilde çenesini kaşıdı. "Leopold'u mükemmel bir imparator olarak yetiştirmek için yirmi yılımı harcadım ve görünüşteki tüm sağlığına rağmen... Onun gerçekte kim olduğunu en iyi siz biliyor olmalısınız."

Safi'nin kaşları kalktı.

"Yeğenim benden daha iyi bir imparator olacak ve size daha önce de söylediğim gibi, onun yerine geçmek gibi bir niyetim yok. Ancak onun bir varise ihtiyacı olacak. Şu anda Cartorran soyunun sonuncusu o."

"Ve sen... benden o varisi üretmemi mi istiyorsun?" Safi bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. Henrick'in kendisinden çocuk sahibi olmak istemediğini biliyordu ama Leopold'dan çocuk sahibi olmasını isteyeceğini tahmin etmemişti.

Garipti. Rahatsız ediciydi.

Henrick ellerini açtı. Arabanın sarsıntılarına ve salınımlarına uygun olarak titriyorlardı. "Ben öldüğümde Leopold'la evleneceksin. Birbirinizi seviyorsunuz, değil mi? Hepimiz o kadar şanslı değiliz, biliyorsun, öyleyse neden onun varisini doğurmak için bekleyelim?"

Safi'nin kollarında tüyler diken diken oldu. *Gerçekten de neden?* Henrick Veñaza Şehri'ndeki Ateşkes Zirvesi balosunda onu ilk kez nişanlısı olarak ilan ettiğinde, Safi bunun sebebinin Cadı Toprakları'ndaki diğer herkes gibi onun Hakikat Cadılığını istemesi olduğunu düşünmüştü. Askerleri onun peşine düştüğünde, Cehennem Ozanları sonunda onu yakaladığında bile Safi, Henrick'in onun büyüsünü istediğine inanmıştı.

Sonra da iki hafta önce onun büyüsünü silmiş ve Gerçek Cadılığının hiçbir önemi olmadığını açıkça ortaya koymuştu.

Ve *şimdi*, kendisi öldükten sonra bile onun tahtta kalmasını istediğini açıkça belirtiyordu. Onun Leopold'un karısı ve imparatorluk varislerinin annesi olmasını istiyordu.

"Neden," diye sordu, "benimle evlendiniz, İmparatorum?"

Henrick yine çenesini kaşıdı. Dışarıda şehir bej ve pembe taşlara dönmüştü. Daha zengin tüccarların bölgesine geçmişlerdi. Arabanın imparatorluk sarayına ulaşması uzun sürmeyecekti.

"Eğer," diye üsteledi Safi, "Leopold ile mirasçı olmamı istiyorsan, nedenini anlamam gerek. Sen öldükten sonra onunla evlenmemi bekliyorsan, o zaman *nedenini* anlamam gerek."

Yine de Henrick hiçbir şey söylemedi ve şimdi Safi şehrin üzerinde yükselen sarayın ilk kulelerini görebiliyordu. Birkaç dakika içinde varacaklardı.

"Sihrim beni doğduğum gün işaretledi," diye devam etti. "Tüm hayatımı kaçarak geçirdim, peki ne için? Sonunda yakalandım ve kullanıldım. Yine de sihriime sahip çıkma niyetiniz olmadan beni aldınız. Nedenini bilmek istiyorum. Neden *ben*?"

Henrick dışarıdan bir tepki vermedi ama belli ki dinliyordu. Safi de fevri savunmasına devam etti. "Son birkaç gün içinde büyüsüz bir hayatta özgürlük olduğunu öğrendim ve özgürlükte de güç vardır, İmparatorum."

"O zaman aradığınız güç mü?"

"Güçsüz olmaktan kesinlikle yoruludum." Çenesini kaldırdı; bu bir yalan değildi. "Benimle zincirler içinde evlendin ama senin yanında hüküm sürmemi ve sen öldükten sonra Leopold'la birlikte hüküm sürmeye devam etmemi istiyorsan bunun nedenini bilmem gerek. Arzu ettiğin şey benim sihrim değilse, o zaman nedir?"

Dudaklarını ıslattı, parlak bıraktı ve konuşacakmış gibi bir nefes çekti. Boğazı bile titriyordu, kelimeler açıkça inşa ediliyordu. Ama sonra demirin iniltisi ve ışığın kapanması geldi. Saray kapısından içeri girmişlerdi; yollarının sonuna gelmişlerdi.

Henrick'in nefesi kesildi, boğazı durdu ve Safi o anın geçtiğini hemen anladı. Daha fazlasını öğrenme şansı heba olmuştu.

Araba yuvarlanarak durdu. Kapı açıldı. Bir uşak aceleyle bir basamaklı kutuyu yerine koydu.

Henrick vücudunu dışarıya doğru sıkıştırırken, "Temizlen," diye söylendi. "Akşam yemeğine geç kaldık ve neredeyse ölmek üzere olman bu geceki kutlamalara katılmana engel değil."

"Emredersiniz İmparatorum," dedi Safi içten içe çılgılık atıp öfkelenirken. Çok yaklaşmıştı, üç kez *çok* yaklaşmıştı ve başka bir şansın gelip gelmeyeceğini kim bilebilirdi?

Casusların onu izliyor olabileceğini -ve Cehennem Ozanları'nın kesinlikle izlediğini- bilmesine rağmen, İmparator uzaklaşırken yüzünü kaplayan parıltıyla mücadele etmedi. *Lanet olsun ona, lanet olsun ona, lanet olsun ona.*

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

Safi evleneceğini hiç düşünmemişti.

Ve kesinlikle bir imparatoriçe olacağını hiç düşünmemişti.

Sadece on yıl önce, tam da bu odada amcasının arkasına saklanmış ve hiçbir Cehennem Ozanı'nın onu fark etmemesi için dua etmişti. İmparator'un, amcası Eron'un ondalıklarından memnun kalması ve böylece hemen buradan ayrılabilmesi için.

Şimdi o imparatorun yanında duruyor ve tacı bu kadar sıkıyken nasıl başının ağrımadığını merak ediyor.

Elbisesi bu hava ve sarayın bu taş kanadı için fazla ince. Henrick'in çıkarmasını söylediği yün pelerin sayesinde mavi ipek rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı. İtaat etmişti; kıvılcımlar uçuşmuştu.

Odanın en karanlık köşesinde, solunda bir yerde Iseult onu izliyor. Dört Cehennem Ozanı dışında tek başına duruyor ve sarayın geri kalanının onu fark etmemesini umuyor. Ama onu fark ederler, her zaman fark ederler. O, Cartorralıların dünyasındaki Nomatsi.

Ve o Cahr Awen'in yarısı.

Safi elini iplik taşının üzerine koyuyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor, kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Ama kelimeler yakutlarının arasından Iseult'ya ulaşıyor.

Ve Iseult cevap verir: Evet. Safi'nin ciğerlerinde hiçbir hakikat mırıldanmasa da zihninde çiçek açan bir kelime. İyi misin?

Bunu yapmak istemiyorum, diye itiraf ediyor Safi, hâlâ sessizce fısıldayarak.

O zaman yapma.

Gitmezsem amcam ölecek, Iz. Ayrıca Henrick'in düğünümüze yirmi adım kala gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim.

Iseult irkilir gibi olur, aralarındaki bağ kederle sıkışır. Özür dilerim. Daha iyi bir plan yapmalıydım.

Sus. Oraya gelip seni tokatlamak zorunda bırakma beni. Safi köşeye doğru bakıyor ve Iseult'yu göremese de bir gülümseme seziyor.

Ben hep burada olacağım, Safi.

Ve Safi başını sallar. Biliyorum, Iz. Sen hep öylesin.

Safi daha fazla bir şey söyleyemeden Henrick kolunu Safi'nin koluna doluyor. "Gülümse," diye emrediyor ve Safi gülümsüyor. Eli köprücük kemiğinden düşüyor. Omurgası dikleşiyor.

Henrick ondan daha kısa. Daha da geniş ve bir kez olsun kahverengi dışında bir renk giymesine rağmen hâlâ yaz ortasında kurbağaya benziyor. Görünüşe bakılırsa yeşil, onun bedenine daha uygun değil.

Her adımı paytak paytak atıyor ve Safi de onun adımlarına ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor. Çok daha gençken sadece bir düğüne katılmıştı ve o da soylular arasında değil, Hasstrel çiftçiler arasındaydı.

Garip. Bu anıyı şimdiye kadar unutmuştu. Çok uzun zaman önceydi. Eron Amca'nın hala gülümsediği zamanlar...

Garip. Eron Amca'nın hiç gülümsediğini unutmuştu.

Onu buraya getiren Eron'du. Ve eğer her şey planlandığı gibi giderse -ve eğer komplo düşündüğü kadar iyi planlanmışsa- bu gün sona ermeden önce bulacağı kişi Eron'dur.

Yıllar önceki çiftçiler gibi, odadaki kalabalık da Safi ve Henrick'in geçmesine izin veriyor. Ancak burası bir hanın ortak odası değil, İmparator'un taht odasıdır. Ve canlı bir müzik yerine sadece sessizlik vardır. Nefeslerin, kışlık kumaşların ve gözlerin, her yerdeki gözlerin ağırlaştırdığı ağır bir sessizlik.

Odanın sonunda, üzerinde iki tahtın durduğu bir kürsüye ulaşırlar. Biri bugün yeni eklenmiş, kıpkırmızı kumaşı daha parlak, daha taze. Kısa basamakları çıktıktan sonra Henrick kalabalığa doğru döner ve Safi'yi de yanına çeker.

Ve sonra, çiftçiler gibi, Safi'yi kendisine bağlayacak sözleri söyler. "Ben, Üçüncü Henrick, Cartorra İmparatoru, seni, Safiya fon Hasstrel'i eşim olarak kabul ediyorum. Kanunla ve toprakla birbirimize bağlıyız. Benim sahip olduklarımı sen alacaksın. Senin sahip olduklarına, ben sahip olacağım. Günlerimiz bitene ve bedenlerimiz toz olana dek birbirimize bağlıyız."

Doğru. Soğuk vücudunu kasıp kavururken bile Safi'nin büyüü kaburgalarında titriyor.

Bu elbise çok ama çok ince. Eli Henrick'in koluna doğru kıvrılıyor.

Sonra tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark eder. Onun da aynı şeyi söylemesini, törenin tamamlanmasını bekliyorlar. Ama nedense, sesini yükseltmeye ve pratik yaptığı kelimeleri söylemeye çalıştığında, hiçbir şey gelmeyecektir.

Gözler kırışıyor -pek çok göz- ve insanlar yer değiştiriyor. Kıpırdanıyorlar. Şaşkın bakışlar atıyorlar ve Safi onların "Neden konuşmuyor?" diye düşündüklerini duyar gibi oluyor.

Ama yapamıyor. Tek yapabildiği gülümsemek ve bu bile giderek zorlaşıyor. Bu sözleri söylediğinde evlenmiş olacak. Ona ait olan İmparator'un olacak. Onun bedeni, onun varlığı. Günlerimiz bitene ve bedenlerimiz toz olana kadar birbirimize bağlıyız.

Evleneceğini hiç düşünmemişti ama birden tek istediği bu oldu. Ama aşk için, dostluk için, aile için evlenmek. Cartorran tarzı gibi iş için değil. Amcasını teslim etmesi için bir imparatoru kandırmak için değil ...

Safi'nin gözleri kalabalığın içinde Iseult'nunkileri bulur. Threadsister eşarbını geri çekmiş. Altın gözleri parlıyor, siyah saçları ışıltıyor. O bakışta demir var. Ve Safi bundan sonra ne yaparsa yapsın, Iseult'nun onun yanında olacağına dair bir kesinlik. Günleri bitene ve bedenleri toz olana kadar inisiye olacak, tamamlanacak.

Ve Safi'nin gülümsemesi bu düşünceyle rahatlıyor. Elbette bunu yapabilir. Bu planın bir parçasıdır ve On İki'ye andolsun ki bu plana uyacaktır.

"Ben, Safiya, Hasstrel'li Domna, seni, Henrick fon Cartorra'yı eşim olarak kabul ediyorum." Yüzünü kaldırır, omuzlarını geri çeker. "Yasa ve toprakla birbirimize bağlıyız. Benim sahip olduklarımı sen alacaksın. Senin sahip olduklarına ben sahip olacağım. Günlerimiz bitene ve bedenlerimiz toz olana dek, birbirimize bağlıyız."

Oda toplu bir nefes verir. Henrick'in göğsü bile daralır. Sonra, tıpkı yıllar önce sıradan halktan oluşan odanın yaptığı gibi, domlar ve domnalar, "Yasa ve toprak tarafından bağlandınız. Tanıklık ediyoruz, uyuyoruz."

Kelimeler taşlarda gümbürdüyor. Safi'nin kemikleri titriyor ve daha da geniş gülümsüyor, gözleri hala Iseult'ta - onayını başıyla onaylıyor. Eşarbını bir kez daha yukarı çekiyor.

Planlarındaki bir sonraki adım tamamlandı. Şimdi sıra son adımda.

YİRMİ ÜÇ

Çekiç öğle vakti Stix için geldi. Onu hanlarında beklemiyordu.

-Onları nasıl bulduğundan bile emin değildi ama ona tekrar savaşma zamanının geldiğini söylediğinde, itaat etmekten çok mutlu oldu. Belki bu sefer ihtiyacı olan görüşü elde edecekti. Belki *bu* sefer sesler sonunda konuşmayı bitirecek ve gidecekti.

Güzel bir araba onları Ring'e götürdü ve Ryber'in Çekiç'le sohbet etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen Çekiç'in tek yaptığı onun her sorusu karşısında homurdanmak oldu. Stix'i açıkça rakip olarak görüyordu; açıkça onun yerine geçmek için geldiğini düşünüyordu.

Bataklıkların üzerinden Halka'ya doğru ilerlerken sülfür kokusu daha da yükselirken, sesler daha da alçaldı. *Bu taraftan gelin, gelmeye devam edin.* Stix Halka'nın içine girdiğinde ve bir kez daha ahşap giriş bölmesine baktığında, sesler tamamen kesildi. Nefes alabildiğini, düşünebildiğini, *var* olabileceğini hissetti.

Ve o kutsanmış sessizlikte, büyüsu doygunluğa ulaştı. Her nasılsa, bir göl dolusu su arenanın içinde onu bekliyordu. Ryber, Stix'in gözlüklerini aldı ve dünya her zamanki bulanık kenarlı lekesine geri döndü. Eğer yakınlarda o kadar çok su varsa, o zaman sadece ayak bağı olurlardı. Bir çan çaldı.

Dışarıdaki kalabalık çılgık ; bu ses Stix'in kalbini yerinden oynattı. Yarık

Adam'da geceleri kazanmak eğlenceliydi; kazanmak Katliam Halkası'nın heyecan verici olduğunu inkar edemezdi.

Ring'in kapısı dışa doğru açıldı ve kalın, kahverengi su arenayı boydan boya kapladı. Öğleden sonra güneşi durgun yüzeyinde parılıyordu.

"Diğer tarafa geç!" Bir çizme Stix'in omurgasına çarptı. Kafa üstü devasa havuza düştü ve su çöktü. Nefesi kesildi

Ciğerleri ve burnu, ve kendini birkaç sonsuz an boyunca düşmeye bıraktı. Gücü dışarı fıskırdı - yönünü bulmak için geniş bir duyusal farkındalık alanı. Ulaşmak, bağlanmak, kontrol etmek.

Su derindi, sanki sadece eskiden burada bulunan toprağı değil, birkaç kat değerindeki toprağı da kaldırmışlardı. Ayrıca pis, acı, çamurlu ve doğrudan bataklıktan pompalanıyordu.

Hepsinden önemlisi, su boş değildi. Üç devasa yaratık, her biri en hızlı hareket etmeye çalışarak çamurlu alt tabaka zemininde birbirine dolanmış ve kıvranıyordu. Her biri gümüşü kürklerle kaplı kıvrak, yılan gibi vücutlarıyla öne geçmeye ve Stix'e doğru yüzmeye çalışıyordu.

Deniz tilkileri.

Stix onu yukarı fırlatmak için bir dalga çağırdı ve su da buna uydu. Yüzeye çıktı, yüksekten uçtu, su onu salladı.

Buz. Suyun yüzeyini dondurdu ve vücudu suyun üzerine çarptı. Kalabalığın uğultusu içinde uğulduyordu. Kalbiyle, büyüyle aynı anda şişiyor ve patlıyor gibiydi.

Ayaklarını topladı, gözlerini kısarak Ring'deki bu raundu bitirmek için ulaşması gereken kapıyı aradı. Henüz gitmeye hazır olduğundan değil. "Buradayım," diye seslendi kollarını taş kalıntılara doğru açarak. "Görmemi istediğin şeyi göster bana."

Buzun altında kaybolmadan önce seslerin cevap verme şansı . Stix tekrar suya atladı ve dişler yakınlaştırıldı.

İyi, diye düşündü hızla batarken. Eğer buza izin verilmiyorsa, o zaman onun yerine saldıracaktı.

Sularını püskürttü ve en yakındaki tilkiyi dişleri birleşmeden çarparak uzaklaştırdı. İkinci bir patlama, bir dalgıç gibi dönüp kendini aşağıya doğru nişanlamadan önce üçüncü bir patlama. Kulakları kafatasına doğru şişti. Alt tabakanın yaklaştığını hissetti, kontrol edemediği ama suyun içine sızdığı düz bir hiçlikti bu.

Yukarıda, deniz tilkileri rotalarını değiştiriyorlardı. Yakında geri döneceklerdi.

Stix'in elleri çamura dokundu. Gözleri kapandı. *Geri,* suya emretti. *Uzaklaş.* Sonra tekrarladı, *Geri çekil.*

Suyun ona itaat etmesi her zamankinden daha uzun sürdü - istemediği için değil, çok büyük olduğu için. Kardeşlerinden ayrılması gereken çok sayıda küçük damlacık vardı. *Geri çekilmek*. Çekildiler, gerildiler, havuzun yüzeyinden başlayıp aşağıya doğru spiral çizerek teker teker ayrıldılar.

Bir girdap oluştu ve her geçen an daha hızlı dönmeye başladı. Stix'e de yaklaştı. *Geri çekil. Geri çekil*. Havanın ilk tekmeleri Stix'e ulaştı. Vücudu takla atıp döndü ve gözlerini daha da sıktı. *Geri çekil, geri çekil*.

Sonra her şey bitti. Tamamen açığa çıkmıştı; su yarılmıştı; Stix'in etrafını bir hava sütunu sarmıştı.

Gözlerini açtı. Gri ışık içeri süzüldü ve onunla birlikte kalabalığın kükremeleri de geldi - tilkilerin de. Engellenmişlerdi. İki tanesi suyun içinden uludu, ayaklarının altındaki kumu titreten delici bir yip sesi.

Üçüncüsü kafasını boş sütunun içine soktu ve böğürdü. Trajik, vahşi bir ses.

Stix ona sıırttı. Göğsü kabardı. , tuz dilini kaplamıştı ve kasları güçle titriyordu. Bu sütunu sonsuza dek tutamazdı ama Noden, bu iyi hissettiriyordu. Kimse onun kadar güçlü değildi. Ve şimdi, Halka'nın diğer tarafına ulaşmak için tek yapması gereken yürümekti.

"Water Brawler, Water Brawler!"

Ayağını kaldırdı. Sonra diğerini. Sağa, sola, sağa, sola, çamurlu bir bataklık onu tutmaya çalışıyordu. "Buradayım," dedi seslere. "Bu yoldan geldim ve gelmeye devam ettim." Yırtıcı bir öfkeyle sütunun etrafında dönen tilkilerin izini kaybetti. Çığlık atan, tepinen ve sevinç çığlıkları atan kalabalığın izini kaybetti.

"Neredesin?" diye tekrar tekrar sordu. "Konuş benimle, lütfen. Neden burada olduğumu *göster* bana." Ama anılar hiç gelmedi ve Stix Ring'i yarılacağında ilk ceset havuza düştü.

Stix'in kalbi ikiye bölündü.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi elbette; olmaması için umutsuzca dua ettiği tek şey buydu, bu yüzden Leydi Kader bunu yapmak zorundaydı: Yüzük'e kurban edilen bir tutsak.

Kişi havuza düştüğünde hâlâ hayattaydı ve Stix kişinin battığını hissetti. Taşla ağırlaştırılmışlardı, deniz tilkileri için avdılar. Stix'i uzaklaştırmak için bir yem. Ve bu yemi yutacaktı çünkü başka bir insanı asla ölüme terk etmeyecekti.

Stix, Noden ve Hagfish'lerine boğuk bir çığlık atarak sütununun kaybolmasına izin verdi. Anında, su itmeyi bıraktı. Anında su, Stix'in üzerinde gelgitler yaratan neşeli bir kavuşmayla kardeşlerine doğru savruldu. Onu ezdi, dövdü, tekrar yüzmeye itti.

Deniz tilkileri fark etmedi. şimdi havuzun zemininde debelenen ağır mahkûma saldırıyorlardı. Stix daha fazla su saldı, tilkileri ezecek güçte gülleler. Ama o çok yavaş, tilkiler ise çok hızlıydı. Çenelerinin kemiğe saplandığını hissetti, kanın suda çözöldüğünü hissetti, sona ermiş bir hayatla şarkı söyleyen ısı şeritleri.

"Hayır." Sözcük Stix'in boğazından bir hava kabarcığıyla kaçtı. *Hayır, hayır.* , beslenirken kıvranan ve dönen tilkiler tarafından savrulan ona karşı çığlık attı. *Hayır, hayır.*

Deniz tilkileri ziyafetlerini neredeyse bitirmişlerdi ki arkasından iki ceset daha suya gömüldü. İki canın daha hızla battığını gösteren su sıçramalarını ve suyun yer değiştirmesini hissetti. Stix onları yüzüstü bırakmayacaktı.

Ring zeminine tekme atarak gücünü emdi. Havaya ihtiyacı vardı-oh Noden, havaya ihtiyacı vardı ama zamanı yoktu. Ciğerlerinde hâlâ yanan azıcık havayı yeterli hale getirmek zorundaydı.

Bir köpekbalığı kadar hızlı, gölet boyunca koştu. Daha da hızlıydı ve arkasında tilkiler onu takip ediyordu. Yemeklerini bitirmişlerdi; her zaman, her zaman daha fazlası için açtılar.

İlk kişiye ulaştı ve hissettiği gibi, hareket ettiremeyeceği ağır bir taşa bağlanmışlardı. Kancaya takılmış bir solucan gibi çırpındılar, eğildiler ve gerildiler ve Stix omuzlarını tuttuğunda -göremediği omuzlar- sadece daha fazla mücadele ettiler.

Sana yardım etmeye çalışıyorum! diye bağırmak istedi ama ne nefesi kalmıştı ne de dalgaların altında sesi çıkıyordu.

Bu ipleri kesmesi gerekiyordu ve bunu hızlıca yapmalıydı.

Sağ elinde bir şerit suyu dondurdu. Bir buz bıçağı, sapı ve dilimlemek için kenarı ile tamamlandı. *Keskin, keskin*, dedi suya. *Kes, kes*. Saniyeler içinde ip koptu. Kişi özgürdü ve tilkiler de gelmişti.

Stix bıçağını savurdu ve bıçak en yakındaki tilkiye doğru savrulurken yüz tanesini daha dondurdu. *Dondur, dondur. Kes, kes*.

Tilkiler çılgılık attı, her buz bıçağı temas ettiğinde delici bir ses patlaması oldu. Stix kendini ve tutsağı taşırken. Suyun içinden hızla geçtiler ve dünya karanlık olsa da, daha kötü gölgeler içeri sızıyordu. Stix'in havaya ihtiyacı vardı. Yüzeye çıkmak zorunda kalacaktı. Tabii...

Geri çekil, diye emretti en yakındaki suya, başını suya. *Geri çekil*.

Küçük bir huni oluştu ve su ayrıldı. Stix'in gücünü emdi çünkü daha önce olduğu gibi su ayrılmak istemiyordu. Ancak Stix, kutsanmış, güzel hava karşılığında gücünü almasına izin verdi.

İkinci mahkûma doğru tırmanırken ciğerleri iki yudumda şişti. Başının dönmesi durdu; ciğerlerinin çılgılığı kesildi. Sonra diğer kişiye yöneldi ve suların bir kez daha yüzünü ezmesine izin verdi. Tekrar bir buz bıçağı çıkardı ve ikinci mahkûm da serbest kalana kadar bıçağı oymaya devam etti.

Şimdi koruması gereken iki kişi ve bu tarafa doğru gelen üç deniz tilkisi vardı. Ama çıkış yakın olmalıydı. Bu savaşı bitirmek ve zafer kazanmak için ulaşması gereken durak.

Stix mahkûmları yakaladı, parmakları kollarının altına girdi, sonra içinde kalan tüm gücü gökyüzüne doğru ateş etmek için kullandı. Yukarı, yukarı, yüzeyi kırana kadar suyun içinde uçtular.

Ve yukarı, yukarı tilkiler de uçtu. Üç çift diş, kürk, kayıp bir mahkûmun kanlı bağırsakları. Tırmanışları zekiceydi. Stix'in olduğundan daha zekiydiler, sahip olduklarını fark etmediği bir bilince sahiptiler.

Biri altından koştu. Biri arkasında yüzdü. Ve biri Stix ile çıkış arasında hareket etti.

O ve mahkûmlar kapana kısılmıştı. Suyu basarken yağmur yüzüne vuruyordu. Temiz, yeni ve şaşırtıcıydı; fırtına bulutlarının yaklaştığını fark etmemişti.

Stix'in altındaki deniz tilkisi bir saldırıya hazırlanıyordu: yüzeye doğru ivme kazanabileceği alçak bir dalış. Stix canavarla arasına buzdan bir duvar örebilse bile, bu ham hayvan gücü eninde sonunda kazanacaktı. Bu yaratıklar Su Savaşçısı tarafından bile zapt edilemeyecek kadar büyük, çok eskiydi.

Tabii ki seslerin gelmeye karar verdiği an buydu. O kadar ani, o kadar netti ki Stix'in şaşırarak vakti olmadı. Basitçe şarkı söylediler: *"Fırtına görüldüğünde ıslık çalmak yok. Fırtına görüldüğünde ıslık çalmak yok, su ve Halka patladı.*

"Daha fazla dayanamayacağım," diyor Stix. "İnsanlar daha fazla seyirci kalamaz. Yüce Olanlar'ın saltanatına son vermeliyiz." Odadaki diğer herkes gibi o da gözlerini Eridysi'ye diyor. Bastien, Midne, Rhian, Saria ve Kale Kralı'nın lanet kuşu.

Eridysi, soluk saçlı ve daha soluk tenli, konuşmaktan ya da Altıların atölyesinde olduğunu fark etmekten çok kafasının içinde kaybolmuş bir şekilde vakit geçiren söğüt gibi bir kadın, kendi içine kıvrılıyor. "Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum."

Stix ona inanıyor; iyi günlerinde bile asla düzenli olmayan atölyesi, kağıt, kitap ya da son zamanlarda tozlu taş yığınlarıyla tam bir kaosa dönüşmüş durumda.

Bastien, "Daha hızlı çalış," diye homurdanırken Stix ona sert bir bakış atıyor. O da maskesinin arkasından sadece ters ters bakar. Altı'nın içinde en az sabırlı olanı o ve haftalardır Eridysi'yi acele etmeye çağırıyor.

"Neyiniz eksik?" Saria o sessiz, durgun haliyle soruyor. Her geçen gün daha da uzaklaşıyor, insandan çok heykele dönüşüyor. Stix onu anlıyor. Kendisi de gelgitler gibi giderek daha değişken hale geldi. Yüce Olanlar'ın her birinin olmasını istediği şeye katlanmanın tek yolu bu: Sirmaya'nın onlara verdiği büyüye daha derinden dalmak.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor Dysi. "Bunu kendim çözmeliyim." Altın destekli kartlarını dalgınca karıştırıyor. "Bunu kendim çözeceğim. Bir dahaki gelişinde bir cevabım olacak. Uyuyan Dev'in üzerine yemin ederim." Onun

Gümüş gözler Stix'inkilerle buluşuyor, sonra sırayla diğer Altılıların her biriyle. Ciyaklayan ve tüylerini kabartan Kale'yle bile.

"Güzel," diyor Stix, Bastien'e bir uyarı eli kaldırarak. Bastien, Rüzgârlı Ovalar'daki kasırgalar kadar sertleşti ve Stix onu idare etmeyi giderek daha zor buluyor. Bastien'i seviyor, tıpkı Bastien'in onu sevdiği gibi, ama aşk Lovats denen Yüce Kişi'den çektiklerine çare değil. Bastien ona bunu söylediğinde dinlemese de intikam da bir çare değildir.

"Önce biz gideceğiz," der Altı ve Eridysi'ye. "Yedi gün sonra görüşürüz." Sonra kolunu Bastien'in koluna dolayarak onu kapıya doğru çeker.

Tanıdık turuncu bir tekir takip ediyor.

Dün şahinle olan kavgasında olduğu gibi, dalgalar, Halka ve kalabalığın yayılım ateşi Stix'i tekrar delip geçtiğinde, neredeyse hiç zaman geçmemişti. Deniz tilkileri onun için geliyordu; harekete geçme zamanı gelmişti.

Ya da seslerin açıkça yapmasını istediği gibi ıslık çalma zamanı. Stix dudaklarını ıslatarak tuz ve çamuru yaladı. Sonra kalbi gümbür gümbür atarken ve büyüsü tutsakları ayakta tutarken zayıf bir nefes verdi.

Deniz tilkisi hâlâ derinliklerden yükseliyordu. Kalabalık artık tezahürat yapıyordu, hatta bazıları yuhalamaya bile başlamıştı. Su Savaşçısı neden hareket etmiyordu, bilmek istiyorlardı? Neden karşılık vermiyordu? *"Cesetleri atın! Onları aşığı atın!"*

Stix yine ıslık çaldı. Uzun. Net. Ve kalabalığın fark edebileceği kadar yüksek.

Anında sustular ve Stix'in, bulanık deri çizgileri yerine yüzlerini görebilseydi, binlerce geniş göz bulacağından hiç şüphesi yoktu. Binlerce dehşete düşmüş kaş çatma. Burada batıl inançlar çok derindi ve Leydi Baile'in şiiri aşılamazdı.

Stix üçüncü kez ıslık çaldı ve Katliam Halkası'nı dolduran tek ses bu oldu. Yağmurun, dalgaların ve hâlâ bu tarafa doğru koşan deniz tilkilerinin üzerinden geçti. Ama tıpkı kalabalığın ıslıkları duyduğu gibi, deniz tilkileri de onları duymuştu - Stix ile çıkış arasındaki bir tanesi durakladı. Onun

Gümüş kürklü ve duyarlı yüzü, komut bekleyen bir köpek gibi sakin bir ilgiye büründü.

Kocaman gözlerinden biri hasar görmüş ve süt rengini almıştı.

Stix son bir kez ıslık çaldı ve tilki dinledi. Bulanık suyun altından diğer deniz tilkilerine doğru daldı, önlerini kesmek, savaşmak, durmak için çünkü ıslık emretmişti ve o da itaat etmek için yaşıyordu. Stix o anı, kendisini ve mahkûmları diğer bölmeye doğru iten hafif bir akıntıyla sihrini tekrar ileri doğru itmek için kullandı. Yorgundu; tilkinin fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı enerjisini muhafaza etmesi gerekiyordu.

Hayır, onun zihni değil, onun zihni. Turuncu tekir gibi, Stix de biliyordu.

Tahta kutuya kolaylıkla ulaştı. Ve sessizlikle, çünkü seyirciler hâlâ konuşmuyordu. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Ahşap çıkışa ulaştığında, dalgalar onu yukarı kaldırıp mandalı tutmasını sağladığında, nihayet biri tepki verdi. Tek bir sestir bu, gırtlaktan gelen ve eğlenen. "Aferin, Su Savaşçısı," diye seslendi Kahina. "İçinde olduğunu biliyordum."

Stix kendini her zaman soğukkanlı biri olarak görmüştür. Baskı ne kadar yüksek olursa, aklını o kadar iyi korurdu. Bunu kanıtlamak için kavgalar, savaşlar ve şimdi de Halka dövüşleri yaşamıştı. Kaptan Stacia Sotar strese girmez, sinirlenmezdi.

Ancak şu anda, tahta duraktan çıkıp Halka'nın dolambaçlı kireçtaşı koridorlarına doğru ilerlerken, üzerinden büyük, tokat gibi damlalar halinde su dökülürken, Stix bir öfke dalgasıydı. Ryber ona gözlükleri uzattığında, onları çok sert çekti; metal eğrildi; umursamadı ve yine de taktı. Ryber Stix'in yanına gelip iyileşmeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, Stix sadece homurdandı ve ters ters baktı.

En yüksek iskeleye, kanını titreten bir öfke patlamasıyla ulaştı ve en güçlü anındaki büyü gibi parıldadı. Muhafızlara sadece bir kez hırlaması yetmişti ve onlar da yolundan çekilmişlerdi. Ancak Ryber yine geride beklemek zorunda kaldı. Belki de en iyisi buydu, diye düşündü Stix belli belirsiz, çünkü şiddetin eşiğindeydi.

Kahina'nın güvertesini hiç değişmemiş buldu; altı parmaklı gri bir kedi kapının yanındaki minder yığınının üzerinde top gibi uyuyordu. Yağmur çoktan dinmiş, geriye bataklık kokusuyla yoğun, rüzgârla kesilmiş bir sıcaklık bırakmıştı. Amiral korkuluğuna yaslanmış, kırmızı değerli taşlarla benekli altın bir dürbünle Halka'yı tarıyordu.

Stix, Kahina'nın arkasından, "O mahkûmu sen öldürdün," dedi.

"Öyle mi?" Kahina'nın tonu ahşap alana sızıyordu. "Yoksa çok yavaş olduğun için mi onları öldürdün?"

Stix'in dudakları geriye kıvrıldı. "Bugünkü dövüşü *sen* ayarladın, bu yüzden bu ölümün ağırlığını *senin* ruhun taşıyacak."

"Eğer bunun beni üzeceğini düşünüyorsan"-Kahina dürbünü bir *tak-tak-tak* sesiyle kapattı-"o zaman korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın, canım. Sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm ve sen hatırlamıyor olsan da, sen de öldürdün."

"sandığın kişi değilim ve senin *sevgilin* de değilim."

Kahina burnunu çekti. "Bir müttefik için bu kadar küçümseme."

Stix hemen karşılık verdi. "Sen benim müttefikim değilsin."

"Elbette öyleyim." Kahina dürbününü yakındaki bir taburede duran piposuyla değiştirdi. "Ben senin kim olduğunu biliyorum, tıpkı senin benim kim olduğumu bildiğin gibi. Peki ya bu?" Pipoyu Halka'nın etrafında döndürdü. "Burası senin ait olduğun yer değil, her ne kadar burada eğleniyor olsan da."

"Keyif almak mı? Deniz tilkileri avlanırken canımı kurtarmak için yüzmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Bir alev şahininin saçımın yarısını koparmasından zevk aldığımı mı sanıyorsun?" Stix, Kahina'nın yemini yuttuğunu biliyordu ama umurunda değildi. Daha yeni üç deniz tilkisiyle karşı karşıya gelmişti; Kahina onu korkutmuyordu. "Eğer açık konuşacaksak Amiral, o zaman açık konuşalım: Kafamın içindeki seslere cevap vermek için buradayım. Siz, oyunlarınız ya da aptalca bilmeceleriniz umurumda değil. Cevapları istiyorum ve sonra tekrar gitmek istiyorum."

"Oyunlar mı?" Kahina'nın kaşları havaya kalktı. "Bilmece mi? Seninle oyun oynadığımı mı sanıyorsun?"

"Tabii ki biliyorsun."

"Elbette bilmiyorum." Stix'in gelişinden bu yana ilk kez Kahina'nın yüzüne öfke gibi bir şey ulaştı. Gözbebeklerinin içinde parıldayan çakmak taşına bir taş darbesi. "Geçmiş içimizde yaşar, Su Savaşçısı, ve sadece geçmişle hesaplaşılabilir."

daha önceki yerleri gördüğümüzde özgürleşiriz. Bu"-kollarını açtı
-"Eskiden senindi."

"Benim değil." Stix, Kahina'nın hareketini taklit etti. "Onların. Bu sesler bana ait değil."

"Ama tabii ki öyleler." Kahina'nın yüzü alaycı bir acımayla buruştu. "Ve bu inanca tutunmaya devam edersen büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Hayır, diye karşılık vermek istedi Stix, *öylesin*. Ama sözcükleri boğazında düğümlendi. Bu konuşma çoktan kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Buraya gelip Kahina'ya mahkûmları rahat bırakmasını söylemeye niyetlenmişti. Sonra da Kahina'ya *kendisini* rahat bırakmasını, böylece buraya yapmak için geldiği şeyi bitirebileceğini söylemeye niyetlenmişti: Stix bu lanetli korsan deliğinden çıkmak istiyordu. Nubrevna'ya, Vivia'nın yanına dönmek istiyordu. Ve oraya varmadan önce vicdanında daha fazla ölüm istemiyordu.

Kahina piposunu dişlerinin arasında kaydırıldı. Kase kıvılcımlandı, duman yükseldi ve dudaklarında bir gülümsemenin kenarı dalgalandı. Kendisini bu tartışmanın galibi olarak görüyordu ve bu Stix'in kanında bir kez daha fırtına kopmasına neden oldu. Parmakları yumruk olmak için can atıyordu. Vivia Nubrevna'da Yüksek Konsey'le her karşılaştığında böyle hissediyor olmalıydı: aptallarla dolu bir odadaki tek mantıklı kişi gibi.

"Ben," dedi Stix, Vivia'yı ölümcül bir şekilde taklit ederek sesini alçaltarak, "sizin gibi değilim Amiral. Ben kendimim ve yakında bu sesler . Ya siz?" İkisinin arasını işaret etti. "Benim müttefikim değilsin ve asla da olmayacaksın." Sonra çizmeli topuğunun üzerinde döndü, kapıya doğru yönelirken Yüzük'ten akan su üzerinden sıyrıldı.

Kedinin kulakları onun yaklaşmasıyla dikildi.

"Yeter," diye tersledi Kahina ve Stix'in tüm içgüdüleri ona devam etmesi için bağırsa da, gri kedinin yanında ayaklarının yavaşlamasına izin verdi. Tek bir yeşil gözünü açtı. "Zamanımız tükeniyor. Bizi bulman için çok uzun yıllar bekledik -hatıraların geç geldi- ve şimdi son yaklaşıyor. Aletleri bulmalıyız Su Savaşçısı ve onları geri getirmeliyiz."

"Aletler mi?" Stix masumca sordu. Başını Kahina'ya doğru çevirdi. "Ne aletleri?"

Kahina kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. O gözlüklerin arkasına saklansan bile bunu yüzünde görebiliyorum. Bıçak, cam. Bin yıl önce dünyamız çöktükten sonra kaybolan ve yeni bir çöküş başlamadan önce yeniden bulmamız gereken aletler."

"Yani... onları istiyorsun." Stix bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyledi ve gri kedi iki gözünü birden açtı. Bu sırada Kahina başını bir yana eğmiş, Stix'i yırtıcı bir bakışla inceliyordu.

Bu daha önceki sinirli bakış değildi, hatta acıyan bir bakış da değildi. Bu, bilinen bir şey olduğunu düşündüğü şeyi yeniden değerlendiren birinin bakışıydı. Stix onun gözlerinin ardındaki bıçakların keskinleştiğini görebiliyordu. "Nerede olduklarını biliyorsun," dedi Kahina sessizce.

"Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun." Kahina elini kaldırdı ve parmaklarının etrafında alevler tutuştu. "Bana onları nerede bulduğunu söyle."

Onları bulduğum yerde, diye düşündü Stix. *yerde değil*. Ve tam o anda bir çözüm gördü; teraziye kendi lehine çevirecek bir pazarlık ağırlığı. Kahina bir Yüzük Efendisiydi; gücü muazzamdı. Piposunu boşalttığı kadar kolay bir şekilde mahkûmları arenaya fırlatabiliyordu. Bu da demek oluyordu ki...

"Mahkûmları serbest bırakın, ben de size bıçağı ve camı nerede bulduğumu söyleyeyim." Kahina'nın piposu ateşlendi. "Birkaçını serbest bırakabilirim."

"Hepsi."

Kahina alay etti. Ardından, Stix'in başka bir şey söylemediği birkaç saniyenin ardından, düpedüz bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın. Pek çok şey yapabilirim Su Savaşçısı ama her mahkûmu Halka'dan kurtarmak bunlardan biri değil. Birçok insan onlara sahip."

"O zaman satın al."

Kahina'nın sol gözü seğirdi, Stix'in gözlükleri olmadan asla fark edemeyeceği bir hareketti bu. Arkasında Halka'nın kargaşası hız kesmeden devam ederken, Stix'in yanında kedi ayaklarının üzerine uzandı. Anlar buğulu bir şekilde geçti. Stix, Kahina ile göz temasını kesmeyi reddetti.

Vivia gurur duyardı.

"Pekâlâ," dedi Kahina sonunda. Gülümsemesi gevşedi, sanki tüm bu düzenleme onun fikriymiş ve şimdi onunla birlikte olan oymuş gibi

tüm pazarlık gücü. "Bana bir gün verin, ben de tüm esirleri alayım. Anlaştık mı?"

"Sadece onları *serbest bırakmayı* kabul ettiğinizde."

"Evet, evet." Havaya vurdu. "Onları sana vereceğim ve sen de onları serbest bırakabilirsin. Şimdi anlaştık mı?"

Stix, Kahina'nın gülümsemesine eşlik ederken, gri kedi onun bacaklarına sokulup mırıldandı. "Evet," diye yanıtladı. "Bir anlaşmamız var."

"Mükemmel." Kahina yeşim taşından yüzüğüne dokundu. "Şimdi söyle bana: bıçağı ve camı nereden buldun?"

YİRMİ DÖRT

Iseult uyumadı. İstese bile uyuyamazdı - Baykuş yanındaki ranzada titrerken olmazdı. Eridysi'nin günlüğü bu kadar yakındayken olmazdı. İki haftalık hedefi, Cehennem Ozanlarıyla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu tek şey sadece birkaç adım ötedeydi.

Iseult saatlerdir Corlant'ın sözlerini düşünüyordu. Portia'nın iddia ettiği ilk kişi olduğunu kolayca söylemesi onu şaşırtmıştı. Evet, Lev ilk Cehennem Ozanı'nı ve Püristlerin taptığı azizi, bin yıl önce yaşamış bir kadın olan Midne olarak tanımlamıştı. Ve evet, bin yıl yaşayabilen, doğup yeniden doğan insanlar vardı. Aynı ruhun farklı bedenlere geçmesi...

Paladin. Efsaneye düşmüş bir kelime. Bazıları onlara şövalye, bazıları cadı diyordu ve çoğu da çok uzun zamandır unutuldukları için onlara hiçbir şey demiyordu. Ama Corlant böyle biri olabilir miydi?

Iseult bininci kez gelinciğin yakınında olmasını diledi. *Neredesin?* diye düşündü. *Lütfen, bize gel. Lütfen yardım et.* Ama gelincik cevap vermedi.

Dışarıda gece yarısı çiçek açmıştı. Kulübenin tek penceresinden ayın parlak ve kaçınılmaz olduğu bir başka iplik cadı gecesi. En azından Iseult uyanık kaldığı onca saat boyunca ağzındaki yünü neredeyse çıkarmayı başarmıştı. sürekli kıpırdatması, dilini sürekli bastırması ve yumuşak damağını esnemeyi temizler gibi tekrar tekrar oynatması gerekmişti ama tüm bu çabalar, yüzünde oluşan tüm ağrılar işe yaramıştı.

Sadece biraz daha itti, biraz daha zorladı... *İşte.* Yere tükürdü. Zafer kaslarına yayıldı.

Odanın öbür ucuna, başka bir karyolanın üzerinde dönüp duran solgun, uyuyan iplere baktı: Corlant. Ayaklarının yanındaki yerde ise Aeduan ve Evrane uyuyordu. Dışarıda iki Pürist nöbet tutuyordu ama dikkatleri zayıftı ve biri yarı uykundaydı.

"Baykuş," diye fısıldamaya çalıştı Iseult. Çıkan tek şey filmsi bir vıraklamaydı. Dudaklarını şapırdattı ve yutkundu. Sonra da: "Baykuş."

Bu sefer, sesi işbirliği yaptı. Ve bu sefer Baykuş'un gözleri onunkilere dikildi. Şaşkınlık ipliklerinde dalgalandı. Konuşamıyordu, kendi ağzı hâlâ doluydu ama en azından şimdi dinliyordu ve en azından beyaz dehşeti kısa süreliğine buğulanmıştı.

"Yaralandın mı?" Iseult sordu.

Baykuş, boynunu kollarına ve bileklerine doğru uzatmadan önce sert bir hareketle başını salladı.

Iseult yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Bağlar benim de canımı yaktı." İlk başta iğneler gibi hissettirmişti. Sonra eşek arıları. Sonra ateş. Sonunda sol kolundaki tüm hisleri kaybetti. Yakında sağ kolu da onu takip edecekti. "Uyumaya çalışmalısın Baykuş. Eğer uyuyabilirsen. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Baykuş bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Daha da kötüsü, beyazlık bir kez daha dişlerine yayılıyordu. Aynı tehlikeli panik çok hızlı yayılıyordu.

Ama Iseult çocuğu sakinleştirmek için daha önce yaptığını yapamadı. Baykuş'a odaklanabileceği bir taş, onu bu dünyada topraklayacak bir çapa veremezdi. Bu, Evrane'den öğrendiği bir taktikti ve Iseult'un ilk kez Tirla'nın kuzeyindeki bir köprünün yanında, dışarıdakinden çok da farklı olmayan bir ayın altında denediği bir hareketti.

Şu anda Iseult'un sahip olduğu tek şey sözleriydi. Onlar yeterli olmak zorundaydı.

"Uzun zaman önce," dedi usulca, her Nomatsi hikayesinin ilk kelimelerini çağrıştırarak, "tanrılar aramızda dolaşırken..."

★ ★ ★

Baykuş adında bir tanrıça vardı. Ay Ana'nın en küçük kız kardeşiydi ve herkes onun Ay Ana'nın gözdesi olduğunu bilirdi.

Her gece ormanda birlikte dolaşırlardı. Ay Ana kabileden kabileye, köyden köye geçerek halkını kontrol eder ve güvende olduklarından emin olurken, Baykuş hayvan formuna bürünüp ağaçları ve içindeki yaşamı kolaçan ederdi.

Ay Ana nedenini bilmiyordu ama korkuyordu. Yüzyıllar önce Nomatsilere Uyuyan Topraklar'da rehberlik ettiğinden beri içinde bir korku vardı; çok sevdiği insanların başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Yine de yıllarca süren gece aramaları endişe verici bir şey ortaya çıkarmamıştı. Diğer tanrıların da kendi sorunları vardı. Kötü Kalpli Kuzen Gelincik'in acımasız bir huyu vardı ve Küçük Kardeş Düzenbaz da sırf yapabildiği için sürekli sorun çıkarıyordu. Bu arada Orta Kardeş Kırlangıç çok sık öfkeleniyor ve Gelgitlerin Yaşlı Amcası sürekli uyuduğu için görevlerini düzenli olarak unutuyordu. Ama Ay Anne onlar için endişelenmiyordu. Onlar onun İplik ailesiydi ve onlara ruhları kendisininmiş gibi güvenirdi.

Bir gece, Ay Anne ve Baykuş gece devriyesindeyken, Baykuş kendini ormanlık bir vadide buldu; dağ yarasalarının avlandığı ve insanların adım atmaya cesaret edemediği, iyi bildiği bir vadide. Orada bir porsuk buldu, günlerdir ölüydü ve çürümüş zeminde hiç yeri yoktu. Baykuş bunun Trickster'ın oyunlarından biri olduğunu hemen anladı.

En sevdiği şakalardan biri ormandaki cesetlere yerleşmekti. İçlerine saklanır ve İplik-kardeşlerinden ya da İplik-kuzenlerinden birinin oradan geçmesini beklerdi... Sonra serbest kalır ve onları zincire vururdu. Bazen ailesini bu şekilde saatlerce terk ederdi; bir keresinde Orta Kardeş Kırlangıç'ı bütün bir yıl boyunca terk etmişti.

Yine de Baykuş'a bu oyunu oynayacak kadar aptal olmamıştı, çünkü ormanla ve tüm canlılarla olan bağlantısı sayesinde Baykuş her zaman onun kılık değiştirdiğini görebilirdi.

Ve o gece de onun içini gördü.

Normalde arkasını dönüp giderdi ama bir kez olsun kendini yaramaz hissetti. Bu yüzden Trickster'ın porsuğun bedeninde saklandığını fark etmemiş gibi yaptı. İnsan formuna dönüştü ve sonbahar gecesinde mırıldanarak onun yanından geçti.

Ona ulaştığında ne olacağını bildiği gibi, ruhu porsuktan sıçradı ve insan formuna geri döndü. Ama Baykuş'u zincirlemeye çalıştığında, onun yerine Baykuş onu zincirledi. Ve Baykuş onu serbest bırakması için yalvarsa da, Baykuş onu alnından öptü ve bir kez daha hayvan benliği olarak uçmaya başladı.

Ve böylece Trickster tam on yıl boyunca bağlı kaldı ve Cadı Diyarı'nda hiçbir kaos yaşanmadı. Ve böylece Ay Ana korkusunun azaldığını fark etti - her ne kadar o sırada nedenini anlamamış olsa da.

Ve belki de hepsinden önemlisi, Küçük Kız Kardeş Baykuş bu sayede tanrıların en zekisi olarak tanındı. Trickster'ı en iyi yenen tek kişi oydu ve bazıları Trickster'ın bu yüzden ona aşık olduğunu söyler - ancak bu başka bir gece için başka bir hikaye.

Iseult nefesini içine çekti. Sesi kesilmeden ya da kimse uyanmadan hikâyenin sonuna kadar gelebildiğine inanamıyordu. Susamıştı; boğazı acıyordu ve çenesi ağrıyordu. Ama en azından Baykuş'un İpleri yumuşamıştı. Dehşet gitmiş, beyazlık gitmişti. Şimdi, çimenli bir merak vardı... ve daha karanlık bir kararlılık.

Yine de Iseult'ya değil, Aeduan ve Evrane'ye bakıyordu.

"Ne oldu?" Iseult bir bakış atarak sordu - sanki Baykuş "Ağzım tıkalı, unuttun mu?" demiş gibi.

Ve Iseult bu ifadeye neredeyse gülümsedi. İşte görmek istediği Baykuş buydu. "Uyumaya çalış," dedi. "Rahatsız olduğunu biliyorum ama yarının ne getireceğini bilmiyoruz ve güçlü kalmalıyız."

Baykuş yine ters ters baktı ama bu kez dişleri farklı bir sabırsızlıkla doluydu. Ela gözlerini tekrar Iseult'nun gözlerine dikmeden önce dikkatle Aeduan ve Evrane'ye baktı. Bunu iki kez yaptı...

Ama Iseult'un görmesini istediği şeyi Iseult bulamıyordu. "Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Ağzını açtıklarında seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemen gerekecek..." Iseult sözünü yarıda kesti. Gözüne bir hareket çarptı; döşeme tahtaları üzerinde sürünen bir şekil. Gecenin gölgelerinin bir numarasıydı ama Baykuş şimdi ağzındaki tıkaçın arkasından homurdanıyor ve bağlarına karşı zorlanıyordu.

Sonra Iseult'un zihninde bir görüntü oluştu. Baykuş ve Iseult'un karyolaya bağlandığı bir görüntü. *Gelincik*.

Iseult'nun göğsü şişti. Sıcak ve kumlu gözyaşları gözlerini arkadan iterken gözleri de şişti. Ama ne ses çıkardı ne de hareket etti. Gelinciğin Corlant'ın yanından, Aeduan'ın yanından geçerek sobanın etrafından dolaşmasını izledi sadece... Evrane'nin yanında durdu ve kokladı.

"Hayır," diye fısıldadı Iseult. "Bırak onu." Yanı başındaki Baykuş tamamen hareketsizleşmiş, tamamen sessizleşmişti. Gözleri şişmiş, dişleri endişeden sarıya boyanmıştı.

"*Bırak onu,*" diye tekrar fısıldadı Iseult, komutu doğrudan gelinciğin zihnine haykırarak.

Hayvan onu görmezden geldi ve katran kadar yavaş hareketlerle Evrane'nin kemerindeki bir şeyi kurcalamaya başladı. Ateşin her patlayışı Iseult'nun kalbinin ağzına gelmesine neden oldu. Evrane'nin ipliklerindeki her titreşim onu savaşa hazırlıyordu.

Ama kadın hiç uyanmadı ve sonsuz bir sabrın ardından gelincik sonunda istediği şeyi elde etti. Sonra keşişten uzaklaşıp Iseult ve Baykuş'a doğru koşmaya başladı.

Sonunda onlara ulaştığında, Iseult sansarın minik çenesinde tuttuğu şeyi gördü: Cehennem-Bard haritası.

Kötü kuzen, gerçekten de, diye düşündü Iseult.

"Bu ipleri çiğneyebilir misin?" Iseult bileklerini bağlarına doğru salladı. Ama gelincik onu görmezden geldi ve acı verici yavaş hareketlerle haritayı açıp burnunu soktu. Iseult gözlerini kısıp gerindi. Gecenin içinde tüm çizgiler ve noktalar birbirine dönüşmüştü.

Gelincik dişlerini gıcırdatıp tekrar burnuna soktu ve bu sefer Iseult haritanın ne gösterdiğini anlayabildi.

Noktalar. Tanıdık kırmızı bir X'in hemen yanında onlarcası. Praga'dan Cehennem Ozanları gelmek üzereydi ve Iseult ilk kez onları memnuniyetle karşıladı. Onun dikkatini dağıtan sağ kolu olacaktı.

"Ne kadar uzakta?" Iseult sordu, gelincik de koyun ağıllarını hayal ederek cevap verdi.

O sırada neredeyse dışarıdaydılar, bu da Iseult'nun hareket etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Şimdi.

Gelincik bunu hissetti ve Iseult'un vücuduna sıçradı. Baykuş'a doğru koşmadan önce Iseult'un bileğindeki ipleri çiğnedi. Baykuş beceriksizce haritayı kaldırırken, Iseult'un ölmüş uzuvlarında kan kükredi. Birkaç saniye sonra Baykuş da özgürdü. Iseult, Baykuş'un ağzındaki tıkaçı çekmeden önce, "Sessiz olmalıyız," diye fısıldadı.

Kız anında öksürmeye başladı. Elinde değildi; ipliklerinde aniden beliren solgun dehşet bunu açıkça gösteriyordu. Iseult sert bir eliyle ağzını kapattığında bile durduramadı.

Artık çok geçti. Odanın diğer ucunda Corlant'ın iplikleri değişiyordu. Uykudan eriyordu, hızla, hızla.

İki kalp atışı sonra uyandı.

Iseult elini Baykuş'un ağzının üzerinde tutarak Corlant'ın tam farkındalığa geçişini izledi. Baykuş'u sanki hiç bağlanmamış gibi karyolaya geri iterken gelinciğe "Saklan," diye emretti. Sonra kendi uzuvlarını olduğu gibi düzenledi.

Kolları zonkluyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Ama Corlant kendini karyolasından dışarı sürüklerken bedenini sabit tuttu... sonra odanın diğer ucuna. İplikleri her adımda daha da parlıyordu. Kabinin soğuğuna karşı bornozuna sarıldı.

Gölgelerin içinde parlayan gözleri, yere serpilmiş tıkaçları aydınlattı. Kıkırdadı; dişlerine orkide rengi bir zevk yayıldı. "Zekice," diye mırıldandı kirli yünü kaparak. "Ama işe yaramaz." Önce Iseult için harekete geçti, uzun parmaklarını uzattı. Tıpkı daha önce Herdwitch'e dokunduğu gibi alnına nişan aldı. Bir uyarı ve neler yapabileceğine dair bir hatırlatma.

Soğuk avucu Iseult'un tenine dokundu. Vücudu çığlık attı, ama o yapmadı geri çekildi. Kadın hiç kıpırdamadı. Adam ellerinin hâlâ bağlı olduğunu düşündüğü sürece avantaj ondaydı.

Boştaki eli kadının çenesine uzandı.

Onu kasığından vurdu. Tüm gücüyle, tüm öfkesiyle. Sonra parmakları gözlerine doğru fırladı. *Kenarlardan içeri, kulaklara doğru.*

Corlant'ın çığlık atacak ya da iki büküm olacak vakti bile olmamıştı ki başparmaklarını gözbebeklerinin arkasına geçirdi. Sıcak, yumuşak, öğrendiği ama hiç kullanmadığı bir hareket. *Kenarlardan içeri, kulaklara doğru dışarı.* Çekti. Corlant çığlık attı.

Ama Iseult'u durdurmak için artık çok geçti. Kan damarlarının derinliklerine inmiş ve tüm gücüyle çekmişti.

Sağ göz gevşedi, Corlant'ın yükselen kükremeleri arasında Iseult'un duymaktan çok hissettiği bir gıcırtyla fırladı. Sol göz direndi, o da onu orada bıraktı. Şimdi kaçma zamanıydı. Aeduan ya da Evrane neler olduğunu tam olarak anlayamadan önce. Dışarıdaki Püristler ona ulaşmadan önce. Ve en tehlikelisi, Corlant büyüsünü kullanmaya çalışmadan önce.

Corlant ranzaya doğru yuvarlanırken, Baykuş yerde debelendi. Iseult, Corlant'ın cebine ve içindeki günlüğe uzanırken, "Gelinciği takip et," diye emretti. Corlant karşı koyamadı. İplikleri öfkeyle karışık bir acıyla kavruldu ve elleri yüzünü kavradı.

Sarkan gözü soluk ışıpta parlıyordu.

Iseult günlüğü buldu, yırttı ve Baykuş'un peşinden kapıya doğru atladı. Püristler onu zar zor fark etti, çünkü Cehennem Ozanları gelmişti. Bağrıışmalar ve çarpışan silahlar dışarı fırladı. İpler çalkalandı ve şiddet her seti kararttı. Kimse Iseult ya da Baykuş'un gölgeler arasında hızla ilerlediğini fark etmedi.

Atlar, der gibiydi gelincik, Lord Fırtına Tazısı'nın bağları çoktan çözülmüş bir görüntüsünü paylaşıyordu. Kuyunun yanındaydı, sadece yirmi adım ötedeydi ve ay ışığına bürünmüştü.

Iseult boştaki eliyle Baykuş'u kavradı ve ay ışığına doğru koşmaya başladı. Tüylü küheylanın yanına vardığında Baykuş'u eyerin üzerine çıkardı, günlüğü küçük kollarına soktu ve sonunda kendini arkaya çekti. Topuklarını Lord Fırtına Tazısı'nın vücuduna sapladığında gelincik çoktan Iseult'un vücudunun yarısına kadar yükselmiş, boynuna dolanmıştı bile.

Corlant'cılıkları, Puristlerin ve Cehennem Ozanlarının haykırılarıyla daha da güçlenerek etrafını kavurdu. Aeduan ve Evrane gibi o da Iseult'u avlayacaktı. Aslında Kan Cadısı'nın yaklaştığını hissetmişti, kasları büyüyle güçlenmişti. Ama çok geç kalmıştı. Iseult ve Baykuş çoktan Lord Fırtına Tazısı'na doğru düz bir şekilde bastırılmıştı ve at çoktan ağaçlara doğru çılgınca koşmaya başlamıştı.

YİRMİ BEŞ

Beyaz dehşet Baykuş'un İpliklerini geri almıştı. Her şeyi tüketiyordu ve Iseult'un kendi İpliklerini görebilseydi, aynı görüneceklerinden hiç şüphesi yoktu. Onlar bir kurt tarafından avlanan kuzulardı; şimdi onları sadece korku yönlendiriyordu.

En azından gelincik onlara yardım ediyordu ve Lord Fırtına Tazısı'nın sağlam toynaklarının her çarpışında, nereye gideceklerine dair görüntüler gönderiyordu.

Gürgenden aşağı in.

Ihlamurdan sola dön.

İki meşe arasında bir oyun patikası: çamur parçasına kadar takip edin.

Iseult at sürerken zaman kavramını yitirmişti. Sadece yukarıdaki ay kadar parlak olan Baykuş'un İpleri ona karşı dalgalanıyordu. Ama Aeduan -ya da artık onun bedenini giymiş olan ruh- kaslarını harekete geçirmek ve ava rehberlik etmek için Kanbüyücülüğü ile daha hızlıydı. Iseult'nun kokusunu alamıyor olabilirdi ama Baykuş'un kokusunu kesinlikle alabiliyordu. Çok geçmeden onu yakalamıştı. Çok geçmeden Iseult onu çevresinde hissetti; yeşil ipliklerle avlanıyordu ve gölge kuşlar tarafından lekelenmişti.

İleride kurumuş bir dere yatağı var. Atı çamlıkta bırak.

Iseult çamı fark etti. "Atı bırakmak zorunda mıyız?" Kendini yüksekte daha güvende hissediyor ve kendi bacaklarından daha hızlı yürüyordu. Ama sonra dereyi gördü: iniş at için çok dikti. Iseult atın dizginlerini çekti ve saniyeler içinde ormanın zeminine inip Baykuş'u aşağı çekti.

"Özür dilerim," dedi Lord Storm Hound'a. Sonra da kıçına bir şaplak attı. Tazı ağaçların arasına daldı - umarım Aeduan büyüculüğü yerine kısa bir süreliğine de olsa atı takip ederdi.

Iseult Baykuş'u boş dereye doğru koştururken, başka bir dizi İplik dikkatini çekti: gümüşü, sessiz, bu tarafa doğru ilerliyordu.

Panikledi. Ayağı kaydı. O düştü; Baykuş düştü ve Iseult'nun aksine Baykuş hasarı önlemek için nasıl ineceğini bilmiyordu. Elleriyle kendini yakaladı ve Iseult'un kulaklarına mide bulandırıcı bir çıtırtı çarptı. Acı Baykuş'un dişlerine kadar ilerledi, beyazlarla çevrili demir bir kalp. Yine de çığlık atmadı. Hiç tepki vermedi ve Iseult'nun onu ayağa kaldırıp bir kez daha topallayarak koşmasını sağlamaktan başka çaresi yoktu.

Iseult uzaktan Aeduan'ın bozulmuş iplerinin derenin inişine ulaştığını hissetti. Uzaktan, botlarının yumuşak toprağa zarıfçe indiğini duydu ama geriye bakmaya ya da yavaşlamaya cesaret edemedi. Sadece bacaklarını daha yükseğe tekmeledi ve Baykuş'u daha da çok çekti. Gümüş İplikler henüz değildi ve yaklaşmak için aceleleri yok gibiydi ama onları giyen her neyse Aeduan'dan çok daha tehlikeliydi.

Iseult bundan emindi.

Ancak Aeduan tam arkasındayken, mor-mor beklentisi farkındalığını doldurduğunda nihayet tepki verdi. Iseult Baykuş'u önüne itti ve "*Kaç!*" diye bağırdı.

Aeduan'ın eli Iseult'nun sağ omzuna kenetlendi, taşları kıracak bir tutuştu bu. Ama kadın onun için hazırdı. Sol eliyle adamın parmaklarını kavradı, böylece onu bırakamayacaktı. Sonra aniden döndü. Sağ yumruğu adamın kaburgalarına değdi. Sağ dizi kasıklarına değdi. Adam iki büklüm oldu ve kadın bu kısa zayıflığı kullanarak dirseğini adamınkinin üstüne sıkıştırdı.

Iseult dönmeye devam etti. O kadar hızlı ve sertti ki kolu yuvasını terk etti. Yırtılan bir çatlak ormanı doldurdu. Aeduan'ın dizlerinin üzerine çökmekten başka çaresi yoktu. Çelik acısı ve kızıl öfke Threads'ini ele geçirdi. Yine de en parlak olanı turkuaz renkli sürprizdi.

Bunu beklemiyordu ve gerçek Aeduan'ın aksine, bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Iseult tam arkasına gelene kadar hareket etti ve başını tuttu. Bir elini tepesine, bir elini de çenesine yerleştirdi. Boynunu kırdı.

Ve göz gibi, bu hareketi de daha önce hiç yapmamıştı. Omurgasının kadar kolay kırılmasına hazırlıklı değildi. Acı, gök gürültüsü bulutları gibi karanlık,

tüm dişlerini ele geçirdi. Öne doğru devrildi ve yere yığıldı.

Birkaç vahşi, nefessiz an boyunca dünya sessizdi. Iseult'nun ciğerleri kilitlenmişti; gümbür gümbür atan kalbi uzaklarda, unutulmuş bir şeydi. Aeduan'a bakarken gümüş iplikler bile farkındalığından kaybolmuştu. Baykuş Aeduan'a bakarken. Gelincik Aeduan'a bakarken, vücudu kurumuş derede yüzükoyun yatıyor ve sırtı kırık nefeslerle titriyordu.

Sonra dişleri küçülmeye başladı ve Iseult elini ağzına götürdü. Onu öldürmüştü. Oh tanrıça, onu *öldürmüştü*.

"Aeduan." Onun yanına çöktü. Bir güç homurtusuyla adamın omzunu kavradı ve onu ters çevirdi. İplikleri neredeyse tamamen yok olmuştu. Artık göğsü zar zor hareket ediyordu. Neden iyileşmiyordu?

"Aeduan, lütfen . Özür dilerim, özür dilerim." Hiçbir şey olmadı. İpliklerinin sonuncusu da dağıldı. "Hayır, hayır, hayır." Parmaklarını onun yanaklarına gömdü. "Uyan, uyan. Lütfen, çok üzgünüm-"

Gözleri açıldı. Buz mavisi ve berrak.

Iseult'un nefesi kesildi. Geri tepti. Sonra anladı. Elbette Aeduan'ın İplikleri gitmişti. Ölümden değil, yaşamdan. Gerçek Aeduan geri dönmüştü.

Te varuje.

Karnından bir kahkaha yükseldi. Histerik ve yüksek sesli. Eğildi. "Bu sensin. Buna inanamıyorum. Buradasın."

"Hayır."

Iseult sustu.

"Git." Aeduan yutkundu; gözleri -şimdi iyileştiği için kırmızıya dönüyordu -Onunkini tuttu. Sadece gerçek Aeduan'ın şekilde sabit. "O... geri dönüyor."

"Kim?" diye sordu. "Kim dönüyor? Seni ve Evrane'yi ele geçiren kim?"

Hemen cevap vermedi. Veremezdi. Yüzü geriliyor, gözleri kapanıyordu. Acıdan değil ama konsantrasyondan. "Yaşlı Olan," diye mırıldandı. "Kuyu'dan."

Şimdi iplikler canlanmaya başlamıştı. Aeduan'ı kontrol eden kuş zayıf bir şekilde patladı.

Aeduan'ın gözleri yine kocaman açılmıştı. Ne güzel gözler, diye düşünmüştü Iseult bir keresinde. Saf anlayışın gölgesi.

"Kaç," homurdandı, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Iseult, kaç."

Koşmadı. Beyninde çok fazla nokta birleşiyor, kaslarını tıkiyordu. Mantiğın her zaman yaptığı gibi onu yavaşlatıyordu. *Aether Kuyusu. Eskiler. Unutulmuş ve gitmiş şövalyeler.*

Bir ığlık geceyi parçaladı. Yakın ve çaresiz, bir anda kesildi. İnsan değil, at. *Lord Storm Hound*. Iseult ayağı fırladı, görüşü kısa süreliğine karardı ve ay ışığıyla aydınlanmış orman kısa süreliğine dalgalandı. Biri atı ele geçirmişti. Ya da *bir şey* almıştı, çünkü orada gümüş iplikler vardı, sessiz ama yakın. Sessiz ama avlanıyordu.

Iseult hiç zarafet göstermeden ve tamamen kaba kuvvetle Aeduan'ın omzunu kavradı ve onu bir kez daha yüzüstü çevirdi. Aeduan tepki vermedi. Gözleri kapalıydı, yüzü odaklanmaya çalışıyordu, bir yandan da başka birinin iplikleri onu parçalamak için savaşıyordu.

Ve hala iyileşiyordu. Vücudunun kendini onardığını, kalp atışlarıyla yeni kemiklerin büyüdüğünü duyabiliyordu. Ayrıca ağaçlardaki hışırtıyı da duyabiliyordu, sanki rüzgâr bu tarafa doğru fısıldıyordu. Soğuk, öldürücü bir rüzgâr ve ölümsüz bir açlık.

Iseult, Aeduan'ın Carawen pelerinini yırttı. Sonra Aeduan'ın kılıcını kınından çıkardı. Birkaç dakika içinde semender pelerinini ikiye böldü. Alt şeridi kendi omuzlarına bağladı; kirli ama sıcak tutuyordu. Sonra ana pelerini Baykuş'un üzerine örttü.

Çocuk direnmedi. Zihni şu anda her neredeyse, akıntının içinde değildi. Yaklaşan yaratığı hissetmedi bile. O acı, ıstırap, dehşet ve kayıptı.

"Gel," dedi Iseult, elini Baykuş'un sağlam elinin etrafına sararak. "Tekrar koşma vaktimiz geldi."

★ ★ ★

Aeduan adlı Kan Cadısı suya karşı savaştı.

Ciğerlerini dolduracak hava, gözlerini dolduracak ışık olmadan yüzeyin metrelerce altında, tekmeledi, uzandı ve onu aşağıda tutan ağırlığa karşı zorlandı.

Boğulmuyordu ama nefes de almıyordu.

Yine de nefes almıştı. Kısa bir süreliğine, ay ışığı ve gölgelerden oluşan yüzü kendisinininkinden sadece bir adım ötede gördüğünde. Iseult'nun saçları rüzgârda uçuşmuş, dizleri kaburgalarına çarparak titremiş ve bir şekilde geçmişe döndüğünü düşünmüştü. Deniz fenerinin yanındaki o güne, omurgasını kırdığı ve onu kalbinden bıçakladığı güne.

Ama bugün o gün değildi ve ona çarpan dalgalar sıcak Jadansi'den gelmiyordu. Bunlar ayak bileklerini, kalçalarını ve ciğerlerini sıkıca kavrayan pençeleri olan karanlık dalgalardı. Ve onu asla serbest bırakmayacaklarını biliyordu. Ta ki tutunacak başka bir beden bulana kadar. *Onun bedenini* ele geçirene kadar.

Boynunda hâlâ bağlı olan gümüş tılsımı bulmadığına sevinmişti.

YİRMİ ALTI

Safî, Henrick'in emrettiği gibi yaptı ve Svenja ile Nika'nın kendisini temizlemesine izin verdiği kamarasına döndü. Doğruluk lensini parçalanmış eğitim teçhizatından gizlice çıkarmak biraz ustalık gerektirmişti ama her iki görevli de fark etmeden önce onu saray elbisesinin içine sokmayı başarmıştı.

Sonra sanki o gün hiçbir şey olmamış gibi yemeğe gitti. Sanki Cehennem Ozanlarıyla eğitim yapmamış, sanki bıçaklanmamış ve sanki Kaleye gidip Tezgâhı incelememiş gibi.

Yine de Safî'nin zihni alev alev yanıyordu. Saray dedikoduları ve Henrick'e yöneltilen dalkavukça iltifatlarla ilgili sıkıcı konuşmalar boyunca öğrendiği her şeyi düşündü. Hâlâ bulması gereken her şeyi. Eron Amca'nın nerede tutulduğuna dair bir ipucu bulmuştu ve Henrick'in onu sihrinden daha fazlası için istediğini biliyordu. Aslında, sadece onu *istemiyordu*. Safî, Leopold'un hükümdarlığının bir gün devam edebilmesi için bir gereklilik gibi görünüyordu.

Safî sıkıcı dersler boyunca yüzünü tetikte, gözlerini kocaman tuttu. Henrick'e güç istediğini söylemişti ve bunu ona kanıtlamak için elinden geleni yapacaktı. Sadece böylece tekrar açılacaktı. Sadece böylece daha önceki yalanlarına inanacaktı.

Birkaç koltuk ötede yaşlı bir domna sohbet ederken Safî kadının kolyesini fark etti. İğrenç bir şeydi, zincir boynunda gevşekçe sallanırken büyük kelebek bilezikler aşağı sarkıyordu. Kelebeklerin kanatlarında parıldayan altın rengi değerli taşlar Safî'ye Hakikat merceğindeki renkleri hatırlattı.

Koltuğunda daha uzun oturdu, bir fikir ortaya çıktı. Yavaşça, yavaşça, parçalara ayırdı. Eğer hayal ettiği şeyi yapabilseydi - eğer yaratabilseydi

Domna'nın giydiğinden çok da farklı olmayan bir şey... O zaman cevapları araması çok daha kolay olacaktı.

Nihayet Henrick tatlısını bitirdiğinde ve Safi gece dansı için üstünü değiştirmeye gönderildiğinde, imparatorluk salonlarında koşma dürtüsüyle savaştık zorunda kaldı. Parmakları çalışmak için kaşınıyordu.

Odasına girer girmez Svenja ve Nika'ya "Yalnız kalmak istiyorum," dedi. "Yazmam gereken bir mektup var." Safi utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve umduğu gibi Nika kıkırdadı. Svenja iç çekti. İki kadın da itiraz etmedi.

Safi saçlarını düzelterip akşam kıyafetlerini giyer giymez, onu gizlilik perdesi yüksekte olacak şekilde masasına bıraktılar. Safi kapısının kapandığını duyar duymaz Hakikat lensini çıkardı ve aceleyle çalışmaya başladı.

Kaz tüyü kaleminden başka hiçbir aleti yoktu ve bunun da işe yaramadığını hemen fark etti. Neyse ki cihazın dış kaplaması kolaylıkla ayrılabilirdi. İç kısımlar -kuvars taşları, iplikler- daha hassastı ama sabırlıydı ve acele etmedi.

Çalışırken sihir parmaklarını gıdıklıyordu. *Onun* büyüü.

Yirmi ikinci çan çaldı, saraydaki daha küçük, saatli çanlarla birlikte şehrin her yerinde çanlar çalıyordu. Sonra, her nasılsa, yirmi üçüncü çanlar çalmaya başladı ve Safi dansa gelişini daha fazla erteleyemedi.

Ama sorun değildi çünkü neredeyse bitirmek üzereydi.

Sonra işi bitti ve memnun bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. Kurutma tuzlarını aldı ve onları masasının üzerine, gizlilik gölgesinin altına serpiyormuş gibi yaptı. Dramatik bir hava *üfleme*yle işi tamamlanmıştı.

Kapısı çalındı. "Bir dakika," diye mırıldandı yeni, yeniden düzenlenmiş Hakikat lensini dans elbisesinin kıvrımlarına sokmadan önce. Kapısı açılıp da Lev, Safi'ye dansa kadar eşlik etmeye hazır bir halde başını içeri uzattığında, Safi'nin dikkatle katlamakta olduğu bir kâğıt parçasından başka bir şey yoktu görünürde. Kapıya doğru süzülürken Lev'e, "Bunu mühürle," diye emretti, "ve Ekselanslarına."

"Elbette," dedi Lev başıyla selam vererek. Sonra o, Safi ve görevlendirdiği diğer Cehennem Ozanları sarayda her zamanki adımlarını atmaya başladılar.

Safi bu akşamdan zevk aldığını söyleyemezdi ama uzun zamandır zevke en çok yaklaştığı andı. Henrick'in olmasını istediği imparatoriçeydi ve yakında Safi bilmek istediklerini öğrenecek ve sahip olması gerekenlere sahip olacaktı. Yeni Doğruluk Merceği *kolyesi* umduğundan daha iyi çalışmıştı. Yanında ne zaman bir yalan söylene, büyü göğsünde mırıldanıyordu.

Ve tanrılar, dans sırasında bir sürü yalan. Bir sürü dalkavuk, bir sürü aptal.

Safi, Leopold'un eski kulesine ulaştığında saat gece yarısını birkaç saat geçmişti. Daha önce olduğu gibi, görevliler onu solgun yaylarla içeri aldılar. Ama öncekinden farklı olarak Leopold hâlâ akşam kıyafetlerini giyiyordu: Mathew'in anlattığı eski hikâyelerdeki unutulmuş bir orman prensi gibi ışıldamasına neden olan yaprak dökmeyen yeşil ve gümüş rengi.

Safi de aynı zengin hardal ve bordo rengi elbiseyi giydi.

Kendisine rağmen Safi'nin başının dönmesine ve kalbinin çarpmasına neden olan ateşli bir kucaklaşmadan sonra Leopold perdeleri kapattı, ışıkları söndürdü ve yatak odasının kapısını kilitledi. Duvara üç kez vurdu, taşlar ardına kadar açıldı ve Safi'yle birlikte bir kez daha aşağı indi.

Karanlık geçene ve merdivenler bitene kadar konuşmadılar.

O zaman bile Leopold'un tek söylediği "Kalçan ağrıyor mu?" oldu. "Hayır."

Sonra kıkırdadı -ama ona değil. Bu durumla eğlendiği belliydi ve şüphesiz Cehennem-Bard Kalesi'ne yaptığı acil yolculuğun dikkatlice ayarlandığını tahmin ediyordu. Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçti, Safi'nin kulaklarını dolduran sadece büyüyen sis ve onların yumuşak, kaygan adımlarıydı.

Leopold sonunda sesini hamamdaki çalkantıların üzerine yükselterek, "Kimse senin kaçışını duymamış gibi görünüyor," dedi. "Amcam bunu nasıl sakladı bilmiyorum ama sakladı." Leopold arkasına baktı, gözleri neşeliydi. "Ne oldu, anlatsana Safiye?"

Dudakları kıkırdadı ve eğitim seansı ve Caden'in bıçağıyla başlayıp saraya dönüş arabasıyla sona eren gününün resmini geniş çizgilerle çizdi. Hikâyesinin bir noktasında Leopold yürümeyi bıraktı. Gözlerini dikip sert bir ifadeyle ona baktı.

ve kız sözlerini bitirdiğinde, o kadar sessiz söyledi ki, kız neredeyse kaçıracaktı

- "Eron'un nerede olduğunu gördün o

zaman." "Gördüm."

"Böyle bir yer mi?" Kollarını açtı.

"Ama sarı kıyıları ve kaynayan sularla."

"Solfatarra." Düşünceli bir şekilde başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve yürüyüşüne devam etti. "Henrick'in orada bir av köşkü var, yıl boyunca Cehennem Ozanları orada konuşlanıyor çünkü çok az kişi dışında kimsenin bilmediği, altında zindanlar var. En kötü suçlular buraya gönderilir. Havadaki asit onları *yavaşça-acı* çektirerek-öldürür."

Safi'nin göğsü sıkıştı. "Amcamın orada olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Elbette öyle." Leopold ters ters baktı. "Ama casuslarım onları gönderdiğimde sadece boş hücreler buldular." İleride sis ve gürültü yoğunlaştı. Üç uzun adım daha attılar ve hamamlara giden son dönemeci döndüler. Sütunlu havuzlar önlerinde uzanıyordu, dün gecedan beri hiç değişmemişlerdi. Safi'nin tahminine göre bin yıldır değişmemişti.

Leopold daha önce olduğu gibi bir banka yöneldi ama bu kez oturmadı. Bunun yerine, Safi kendini aşağıya sarkıtırken o da adım attı.

"Eron'u aramaları için daha fazla casus göndereceğim. Ancak kaçış..." Başını salladı, bakışlarını ayaklarının önündeki ıslak zemine sabitledi. "Onu gerçekten ortadan kaldırmak için yapabileceğim çok az şey var. Eron giderse Henrick'in haberi olur. Ama dediğiniz gibi hastaysa, belki biraz rahatlama olabilir."

"Onun peşinden kendim gideceğim."

Leopold durdu. "Anlayamadım?"

"Beni gayet iyi duydun, Polly." Çenesini düzeltti. "Onun peşinden kendim gideceğim. Elime bir şey geçer geçmez..." Bu "bir şeyin" ne olduğunu açıklamadı ama Leopold fark etmemiş gibiydi. Onun ilk sözlerine odaklanmıştı.

"Peki onun peşinden nasıl gitmeyi öneriyorsun Safiye?" Burnunu çekti. "Yanılmıyorsam, bugün Cehennem-Bard Kalesi'nde bile Tezgâh'ın çekiminden birkaç dakikadan fazla kaçamazsın."

"Ah, demek fark etmedin, öyle mi?" Zafer kaslarını sardı. Ayak parmaklarına doğru mırıldandı. İki eliyle, yüksek şemsiyeyi aşağı çekti.

dans elbisesinin boynu.

Leopold'un çenesi gevşedi. "Nasıl?" diye nefes aldı. Sonra daha güçlü bir şekilde, ona doğru ilerleyerek, "İlmik nerede?"

"Bunu senin kamarana koydum," dedi kesin bir ifadeyle ve yakasını daha da açarak kuvars, iplik ve pirinçten yapılmış, hepsi birbirine dizilmiş ve göğüslerinin üst kısmına yaslanmış olanları ortaya çıkardı.

Leopold'un neye baktığını anlaması birkaç dakika sürdü. Sonra aniden başı geriye eğildi ve mağaranın tavanına doğru uludu. Taşları yerinden oynatacak bir kahkaha. "Zekice," diye bağırdı. "Üç kat *zekice*, Safiye." Son adımlarını hızla ona doğru attı ve göğsündeki ziynet eşyalarına baktı. "Hakikat merceği, değil mi? Sihrinin yarısı ona bağlıydı, bu yüzden bir Cehennem Ozanı olduğunda sihrinin sadece yarısı oldu." Deniz yeşili gözleri onunkilerle buluştu, içlerinde parlak bir kahkaha vardı. "Acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti - çünkü öyleydi. İçini alçak bir soğuk ürpertti. Bu onda kaçma isteği uyandırdı. Hareket etmek. Dikkatini dağıtabilecek herhangi bir şey yapmak. "Ama," diye ekledi dürüstçe, "dayanamayacağım bir acı değil. Üzerimde olduğu sürece ruhumun yarısı hâlâ benimle."

Alt dudağını çiğnedi. "Yine de ayrılırsanız, birkaç yüz adımdan çok daha uzağa gideceksiniz. Solfatarra Ohrins'in diğer tarafında."

"Biliyorum." Tek bir kaşını kaldırdı. "İşte bu yüzden bu gece şehre gitmemiz gerektiğini düşündüm. Acı çok fazla gelmeden ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek için. *Eğer* acı çok fazla olursa."

"Gerçekten de," diye mırıldandı, kelimenin gırtlaktan gelen bir niteliği vardı. Gülümsemedi ama sesinde ve gözlerinde gerçek bir zevk vardı.

Ona ellerini uzattı ve ellerini kavradıktan sonra kalkmasına yardım etti. "Beni takip et Safiye fon Cartorra. Nereye gideceğimizi çok iyi biliyorum."

Baykuşların ve kargaların gizli geçidi en az bir mil boyunca uzanıyordu, bir kısmı karanlıkta sadece Leopold'un taşıdığı tek fenerle aydınlanıyordu ve tamamı nemliydi. Yürüdükleri her birkaç dakikada bir Leopold, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyordu.

Ve her birkaç dakikada bir Safi, "İyi. Sinir bozucu ama acıtmıyor." Her seferinde doğruyu söylüyordu ve bunun için tanrılara şükrediyordu. Odasındaki ilmiği çıkarıp koltuğuna tıktığında, uzaklaştığı her adımın acı vereceğinden korkmuştu. Bunun yerine, kemiklerinin derinliklerindeki bu sürekli titreme daha da kötüleşmemiştir.

Tünel sonunda geniş bir merdiven setinde durdu. En üstte bir sedir sandık bekliyordu. Leopold sandığın üzerine eğildi ve kasvetli, kolayca gözden kaçabilen kahverengiden iki bol, kapüşonlu pelerin çıkardı. Birini Safi'nin üzerine örttükten ve kapüşonunu aşağıya çektikten sonra ikincisinin içine girdi. Sonra bir alarm taşını kaldırdı ve ikisinin de görmesi için havaya .

Titremedi. Yanmadı.

"Dışarıda kimse yok," dedi yerine takmadan önce ve birkaç dakika sonra Safi'nin elini tutup onu merdivenlerin sonuna çekti. Basit bir taş duvar bekliyordu. Yumruğuyla tıpkı kuledeki gibi üç kez vurdu ve duvar kayboldu.

Soğuk bir esinti ve ay ışığı, çamurlu su kokusu ve dalgaların yumuşak kucağı gibi içeri süzüldü. Şehri boydan boya geçen Praga Nehri'ydi bu ve duvar tam da ona açılıyordu. Sazlıklar yakınlarda tembelce sürükleniyordu. Sanki yukarıda bir cadde varmış gibi uyuyan şehrin sesleri aşağıya yayılıyordu ve Safi nehrin karşı kıyısındaki taş duvarı seçebiliyordu.

Sadece bu gerçek bile -derinlik, renk ve ay ışığı görebiliyordu- omurgasından aşağıya doğru göz kırpan bir heyecan gönderdi.

Özgürdü. Şimdilik, bu gece için, özgürdü.

"Sarian Köprüsü'nün yakınındayız," diye açıkladı Leopold. "Ve ıslanacağız." Açık duvardan ayaklarına doğru akan küçük dereleri işaret etti. "Birinin dans ayakkabılarının neden çamurlu olduğunu görevlilere açıklaması çok zor olduğundan, yalınayak gidebilir misiniz?"

Safi başını salladı. Acımasız bir gülümseme dudaklarını sıkıştırdı. Habim ona *ayakkabıların bir lüks olması gerektiğini* öğretmişti. *Bir zorunluluk değil.*

Bu ders geçtiğimiz iki ay boyunca ona çok iyi gelmişti. Akıl hocası ve Kalp İpliği Safi'nin anlayamayacağı cehennem kapılarında yuvarlanmış olabilirdi ama ona ne kadar çok şey öğrettiklerini inkâr edemezdi. Onlara ne kadar *çok* şey borçluydu.

Ve ona Gerçeklik lensini göndermişlerdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Safi ayakkabılarını çıkarıp Leopold'unkilerin yanındaki sandığa attı, eteklerini ve pelerinini topladıktan sonra prensin peşinden suya girdi. Prens, bu yoldan defalarca geçmiş bir balıkçıl kuşu gibi sazlıkların arasında sessizce ilerliyordu. Safi onun yanında kendini beceriksiz ve gürültülü hissediyordu; her adımda sığıyor, eziliyor ve içinde yuvarlanıyordu.

Su sadece üst baldırlarına kadar ulaşıyordu ama alüvyon dengesizdi. Onu içine çekti. Neyse ki Sarian Köprüsü'nün gölgesinde kalmışlardı. Sadece bir kez arkasına baktığında duvardaki deliğin yerinde olmadığını gördü. Sümüksü kaldırım taşı görebildiği kadar uzanıyor, nehirle birlikte kıvrılıyor ve gözden kayboluyordu.

Leopold kendilerini çekebilecekleri küçük bir rafa ulaştığında, Safi ayak parmaklarında ve bileklerinde tüm hislerini kaybetmişti. Su buz gibiydi ve her nasılsa taş çıkıntıya tırmanmak için ayaklarını geri çekmesi onu daha da üşütmüştü.

Yine de Leopold yavaşlamadı, bu yüzden Safi caddeye çıkan paslı bir merdivene ulaşana kadar kendini ileriye doğru itti. Önce Leopold çıktı, Safi de onu büyük bir zarafetle takip etti.

Zayıf sokak lambaları parıltıyor, Safi ve Henrick'in o gün erken saatlerde önünden geçtikleri tüccarların dükkânlarını ortaya çıkarıyordu. Bu saatte içeride ne ışık yanıyor, de alışveriş yapanlar dolaşıyordu. İki muhafız devriye geziyordu ama zırhlı sırtlarını Safi ve Leopold'a dönmüşlerdi, onlar da aceleyle yakındaki bir ara sokağa girmişlerdi.

Tekrar gölgeler içinde gizlendiklerinde Leopold, "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı.

"İyi," dedi Safi ve bu doğrudu. Kalbindeki ürpertide hâlâ kayda değer bir artış hissetmiyordu; hareket etmeye devam ettiği sürece bu ürpertiye görmezden gelmek kolaydı.

"O halde devam ediyoruz." Leopold, Safi'yi karanlığın derinliklerine götürmeden önce elini kendi elinin içine aldı. Parmakları sıcak ve aldatıcı derecede yumuşaktı. *Nasırlarını törpülemiş olmalı*, diye fark etti Safi, çünkü Leopold'u gençken antrenman yaparken görmüştü. O zamanlar kılıç kullanmakta çok hızlıydı ve şimdi de daha hızlı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Henrick daha önce Safi'ye, *Leopold'u mükemmel bir lider olarak yetiştirmek için yirmi yılımı harcadım*, demişti. O zamanlar Henrick'in bir imparatorluğu yönetmek için gereken tüm becerileri kastettiğini düşünmüştü - savaş, diplomasi, bürokrasi ve

politika. Şimdi, bunun performans sanatını da kapsayıp kapsamadığını merak ediyordu.

Henrick görüldüğü gibi bir kurbağa değildi; Leopold da züppe değildi.

Sonunda şehrin dış duvarlarından birine yaklaşımadan önce birkaç mil yol aldılar; bu duvarların ötesinde yüzyıllar boyunca ortaya çıkan ve bugün de ortaya çıkmaya devam eden banliyöler ve yerleşim yerleri vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" Leopold yüksek kapı binasına bakarak sordu. Yarık pencerelerde ışıklar titriyordu ve askerler açık kemerin önünde nöbet tutuyordu. Leopold'a, Safi'ye ya da oradan geçmekte olan herhangi birine aldırış etmiyorlardı. Coşkulu sesler taşlara çarpıp yankılanıyor, yakınlardaki eğri büğrü sokaklarda bulunan birahaneleri ve genelevleri akla getiriyordu.

Safi şehrin bu bölümünü hiç ziyaret etmemişti. Gecekondu mahalleleri kadar köhne değildi ama kesinlikle daha iyi günler görmüştü.

"Kendimi... iyi hissediyorum," dedi Safi ve şaşırarak bu sözlerin doğru, doğru, *doğru* olduğunu gördü. Evet, kasları titriyordu ve ayak parmakları hâlâ buz kütesiydi. Ve evet, Tezgâh'ın büyüğü kilometrelerce öteden onu çağırıyordu. Ama bu bir aydır özgürlüğün ilk tadıydı, muhafızlar, Cehennem Ozanları ya da boynunda bir zincir olmadan sarayın dışına yaptığı ilk yolculuktan ve gece karanlığı renkleri köreltmiş olsa da, renkleri ilk kez görüyordu.

"Sarayda bitmemiş bir işim olmasaydı," diye devam etti, "şehri hemen terk ederdim."

Leopold'dan bir onay mırıltısı. Hâlâ onun elini tutuyordu. "Yine de yalnız gidemezsin Safiye."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ama benimle gelebilecek kimse yok Polly."

"Oh, ama var." Kadın kapüşonun altından yüzünü görebilene kadar başını geriye eğdi. Gölgelemin içinde iskelet gibi duruyordu ama parlak, uhrevi yeşil gözleri vardı. "Ben de seninle geleceğim."

Safi tepki vermedi. Sadece ona baktı, Hakikat merceğindeki herhangi bir değişikliği kavramaya çalıştı. Ama yalanlarla kıvırcıklaşmadı.

"Bana nasıl katılabildin?" diye sordu. "Bana açıkça yardım etme riskini göze alamayacağını, yoksa idamın seni beklediğini sanıyordum."

"Hayır," diye itiraf etti, Safi'yi nehre doğru çekiştirerek. Birkaç blok sonra ikinci çanlar çaldı ve Leopold nihayet devam etti: "Bu bir

hassas bir denge. Cartorra'ya olan sadakatim doğrudur. Cahr Awen'e olan sadakatim de öyle. Şimdiye kadar bu çizgide elimden geldiğince yürüdüm, çünkü ben amcamın varisiyim. Gelecekteki rolümü ciddiye alıyorum. Ciddiden de öte. Bunun için yetiştirildim, tek istediğim buydu."

Tereddüt etti. Adımları kısa bir süreliğine yavaşladı. Sonra adımlarına devam etti, şimdi daha hızlıydı ve Safi'yi kavrayışı sıkılaştı.

"Ancak koşullar değişti." Kısa bir süre ona baktı, kapüşonu hışırıyordu. Kadın onun yüzünü göremiyordu. "Tehlikede *olan şey değişti.*"

Safi'nin gözleri kısıldı. "Amcam mı? Tüm savaşları sona erdirecek ve Köken Kuyuları'nı iyileştirecek bu plan üzerinde onunla birlikte çalıştığının farkındayım ama onun nerede olduğunu bilmek neyi değiştirir? Henrick büyümü aldığı anda müdahale etmedin. Iseult müdahale etmedin. Ve *şimdi* Cehennem Ozanları onu avlarken de müdahale etmiyorsun."

"Ah, ama sadece bu, görüyorsunuz. Her şey farklı." Elini kaldırdı ve birkaç saniye boyunca parmaklarına baktı. Sonra ikinci eli de kızın elini kavradı ve Safi daha konuşmadan, kızın elini iki elinin arasına tam olarak alamadan onun ne söyleyeceğini *biliyordu.*

Onu kendine çekti ve ellerini göğsünde tuttu. "Iseult'un nerede olduğunu biliyorum Safiye. Solfatarra'ya ve amcana yakın bir yerde. Ve korkarım ki büyük bir tehlike içinde."

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

Iseult en iyi arkadaşının evlendiğini göreceğini hiç düşünmemişti.

Ve kesinlikle en iyi arkadaşının imparatoriçe olduğunu göreceğini hiç düşünmemişti. Bundan kaçınmak için Dalmotti'den kaçmışlardı; şimdi ise ona doğru koşuyorlar. En azından bu sefer kendi planlarını uyguluyorlar. Başlat, tamamla. Sadece kendilerinin bildiği, sadece kendilerinin başarabileceği bir soygun.

Iseult, aşağıda şenliklerin ilk gecesini başlarken kalabalık odanın yukarısında, özel bir balkonda durmaktadır. Burası, hizmetkârların efendilerini müdahale olmadan gözlemleyebilmeleri için tasarlanmış özel bir yerdir. Görünmez yaratıklar her kaprisi karşılıyor ya da yüzyıllar önce moda buyken karşılıyordu. Artık hizmetkârların göz önünde olması bir statü göstergesi.

Bu da bu balkonu boş ve iddia için mükemmel bıraktı.

Safi ve Henrick yakında büyük salonda geçit töreni yapacaklar. Çok dramatik, çok halka açık. Nomatsilerin saç örme törenine hiç benzemiyor. Yine de Cartorralılar aşk için evlenmezler. Bununla ilgili bir şarkı bile var. Ardiç kuşları ve saksaganlarla ilgili bir şey.

Iseult düğünden erken ayrıldığında, her zamanki Cehennem Ozanları refakatçisiyle çevriliyken, İmparator'u son kez gölet yeşili içinde görmüştü. Tören boyunca yüzünü dikkatle nötr tutmuş, dikkatle sıkılmıştı...

Ancak İplikleri onu vermişti, tıpkı şimdi yanında Safi ile odaya girerken İplikleri'nin ona ihanet ettiği gibi. Safi göz alıcı bir altın rengine bürünmüş, saf güneş ışığı tenini parlatıyor ve gülümsemesini ıslıl ıslıl yapıyor.

Hâlâ gölet yeşili giyiyor ve taklit eder gibi görüldüğü kurbağanın tüm zarafetiyle hareket ediyor. İpleri tetikte, endişeli, sanki bir şey bekliyormuş gibi. Safi'ninkiler de aynı, ancak onunkiler daha parlak bir endişe ve kısa süreli korku sancıları ile doluyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor Iseult, eli Threadstone'unun üzerinde. Safi'nin duyamayacağını biliyor - ellerinden biri Henrick'in, diğeri

el sallamakla meşgul. Parmakları da taşın üzerinde olmazsa, Iseult'nun sözleri kimsenin üzerine düşmez.

Yine de Iseult bu duygunun yakutlarını aştığını düşünmekten hoşlanıyor. Safi'nin kemiklerini titreten bir güç patlaması.

Safi ve İmparator kürsüye ulaşır. Safi reverans yapar ve soylular alkışlar. -Bazıları sevinç ve coşkuyla, çoğu da şaşkın bir nezaketle. Çelişkili konulardan oluşan çalkantılı bir havuz. Onun bir Truthwitch olduğunu biliyorlar; Cahr Awen'in yarısı olduğunu biliyorlar; iki ay önce Veñaza Şehri'nde Henrick'le nişanlandığını biliyorlar.

Bilmedikleri şey ise Safi'nin neden geri döndüğüdür. Kaçtıktan sonra zincirler içinde yaşamak yerine neden hâlâ imparatorlarıyla evlenmesine izin verildiği.

İplikler Iseult'un duyularını gıcıkıyor, kalp atışlarıyla daha da güçleniyor. Çatırdayan bir sahip parlak iplikler. Leopold balkona adım attığında dönüyor. Dans terliklerini giymiş ve gümüş kadife giymiştir. Gümüş ona her zaman çok yakışır ve o da bunu bilir.

"Kara Verici," diyor başıyla selam vererek.

Ve Iseult kaşlarını çatıyor. Sahte olması gerekmeyen gerçek bir kaş çatma. Belki de birkaç hafta daha pratik yaparsa duygularını kolayca yansıtabilir. Yine de her şey planlandığı gibi giderse, bu geceden sonra kendini ifade edip etmemesi önemli olmayacak.

"Benimle alay ediyorsun."

"Hayır." Leopold yüzünü kaldırıyor, gözleri ve dişleri parıldıyor. "Sana saygı duyuyorum."

"Boş laflar." Kalabalığa geri döner. Safi ve Henrick'in tahtlarında oturduğu kürsüye geri döner.

"Boş olduklarını düşündüren ne?" Leopold onun yanındaki korkuluğa yaslanır.

"Sen bir prenssin." "Ve?"

"Doğduğunuzdan beri insanlara duymak istediklerini söylemek üzere eğitildiniz."

Kıkırdıyor. İplikleri pembe renkte parlıyor. "Herkesten çok sizin samimiyetimi anlayacağınızı düşünmüştüm."

Iseult'nun dudakları daha da derinleşir. "Ben bir Truthwitch değilim."

"Hayır." Dudaklarına dokunuyor, bakışları onunkilerle buluşmak için kayıyor. Bu sıcak, ateşten ışıktaki gözleri elbisesinin rengiyle aynı tonda: deniz köpüğü yeşili. "Sen çok daha tehlikelisin, Iseult. Duyguları görebiliyorsun."

"Ve Safi gerçeği görür."

Leopold ellerini evirip çevirerek kabul ediyor. "Ama insanlar ne sıklıkla gerçeğe dayalı seçimler yaparlar? Gerçeklere ya da mantıklarının onlara söylediklerine dayanarak?" Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Olması gerektiği kadar sık değil. İnsanlar hissettiklerine dayanarak savaş başlatırlar."

Iseult sessizliğini korur. Leopold, bugünlerde giderek daha sık rastlanan o aldatici ruh hallerinden birini yaşıyor. Onu dürtüyor, Iseult ayağa kalkmadan önce ne kadarını söyleyebileceğini test ediyor. Bu onun en sevmediği halidir.

Durgunluk, diyor kendine. Tepki verme.

Ama henüz işi bitmedi. "Sen ondan çok daha güçlüsün." Tahtlara doğru belli belirsiz bir hareket yapıyor. "Yine de hepsinin arzuladığı kişi o."

Staz, staz, staz. "Bunu beni incitmek için mi söylüyorsun? Niyetin bana acı çektirmek mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. Dişlerinde kırmızı bir hayal kırıklığı parlıyor. "Ben sadece... Daha güçlü olduğunuzun farkında olmalısınız. Yine de sen hizmetçilerin balkonunda otururken o-"

"Bu hizmetçi balkonunu seçtim." Her nasılsa sesi kar gibi pürüzsüz. "Dansı izlemek istiyorum Leopold, ama bakışlara maruz kalmak istemiyorum."

"İşte tam olarak bu." Sırtını parmaklıklara dayayacak şekilde dönüyor, dirseklerini. "Sen gölgelerdeki cadıysın Iseult, Safi ise aydınlıkta yaşıyor."

Iseult'nun burun delikleri alevlenir ve bunun için kendinden nefret etse de -ve Leopold'dan da nefret etse de- onun haklı olduğunu inkâr edemez. Safi sergilerken o hep saklanan taraf olmuştur. Kimse gölgelerini görmesin diye saçlarını eşarplarla örtmesi ve gözlerini kapalı tutması gereken kişi. Safi onu korumak için unvanına sahipken, o her zaman mirasını lanetlemiştir.

Ama Iseult bunun için Safi'yi suçlamıyor. Bunun için Safi'yi hiç suçlamadı.

Vücudunu Leopold'unkine doğru yaklaşıyor. "Aramızı istiyorsun. Bunu kabul et."

Yarım anlığına dudakları aralanır. Hayal kırıklığı daha parlak göz kırptırıyor. Sonra iç geçiriyor ve omuzları çöküyor. "Beni affedin. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"O zaman neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü sadece düşünüyorum... hayır, senin yerinde bu kadar nazik olmayacağımı biliyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor. Buklelerini karıştırıyor. "Affet beni," diye tekrarlıyor ve ona elini uzatıyor.

Iseult ona bakıyor. Uzun, soluk parmaklar. "Bu ne için?"

"Dans başlamak üzere."

"Ben dans etmem."

"Seçimle mi yoksa zorla mı?"

"Kendi seçimimle," demek üzereydi. Ama sonra dilini ısırtıyor. Adam yine dürtüyor, ama bu kez soru onu engelliyor. Çünkü tabii ki hiç dans etmemiş olması kendi seçimi değil. Gretchya ona izin vermezdi -bir Threadwitch asla dans etmezdi!- ve Veñaza Şehri'nde Nomatsiler hoş karşılanmazdı.

Dans etmek sadece Safi içindi, Iseult için asla.

Leopold'un dudakları titriyor. Elleri hâlâ aralarında beklerken, aşağıda müzik uğulduyor. Kasvetli bir ritimle dönen, tellerle örülü ağır bir ses.

Iseult sonunda, "Adımları bilmiyorum," dedi.

Ve Leopold'un gülümsemesi genişler. "Buna gerek yok." Sonra kızın elini tutuyor ve kız direnmiyor. Teni yumuşak ve sıcaktır. Bir prensin dokunuşu.

Balkon küçük, alan gölgeli. Ama müzik sanki orkestra sadece birkaç adım ötedeymiş gibi taşları titreterek ilerliyor. Leopold nazikçe önderlik ediyor ve Iseult onu takip etmeye çalışıyor. Eşleşmeye. Ama bu dövüşmeyi yeniden öğrenmek gibi bir şey; zihni ne yapılması gerektiğini görüyor ama bedeni onu takip etmeyi reddediyor.

Leopold'un ipliklerinin daha parlak parlaması yardımcı olmuyor. Leylak ışıltılarının geri dönmüş olması da işe yaramıyor, onu o yapan her şeyi kaplayan bir kafes örgüsü. O kadar parlak yanıyorlar ki, Iseult neredeyse gözlerini kısmak zorunda kalıyor.

"İplikleriniz," diyor yine yarım bir vuruşta tökezlediğinde, "çok parlak."

Kaşları havaya kalkıyor. "Bu iyi bir şey mi?"

"Elbette," diye yanıtıyor.

Ve o da buna gülüyor. Hoş bir ses, leylakın yerini amaranthine zevkine bırakan gerçek bir ses. Ve Iseult göğsünde küçük bir sızı ile onun haklı olabileceğini fark ediyor: duyguları görebiliyor ve bu gerçekten de ne büyük bir güç.

Yarım anlığına, Iseult'un omurgası açılır. Ciğerleri genişler. Tanıdığı ve sevdiği Leopold'un dönmüş olmasından memnun Leopold'la gerçekten yalnızmış gibi davranıyor, dışarıdaki dar koridorda Cehennem Ozanı İplikleri yok. Aşağıdaki okyanus gibi dalgalanan sevinçli Cartorralılar yok.

Sihrine ulaşmanın tam tersi. Küçülmektir. Unutmaktır. Durağanlıktır. Ve dans etmektir.

O ve Leopold dönüyor, kayıyor, dalıyor ve süpürüyor. Hareketler her on iki vuruşta bir tekrarlanır ve Iseult bunları hızla hatırlamaya başlar. Her adım bir öncekinden daha kolay hale geliyor. Her dünyevi hatırlatma daha uzaktır. Sonunda dansın son nakaratı Iseult'un teninde yankılanır. Leopold dans etmeyi bırakır ve Iseult kendini ona dönük, elleri hâlâ kenetlenmiş halde bulur.

"Önceki yorumlarım için beni affedin," diyor ve yüzünde ve iplerinde bir aciliyet var. Daha karanlık bir şey de var: derin, donmuş bir mavi. "Sen incitmek istediğim son kişisin, benim ... arkadaşım."

Arkadaş. Dilinden dökülmesi o kadar tuhaf bir kelime ki, yine de Threads'in üzerinde inkar edilemez bir ihtiyaç var.

O zaman anlıyor. "Yalnızsın."

Neredeyse belli belirsiz geriliyor. "Bir adamın yalnızlığı başka bir adamın özgürlüğüdür."

"Ama seninki değil."

Dudakları ayrılıyor ve hareket etmese de aralarında soğuk bir şeyler dolaşıyor gibi görünüyor. Birkaç dakika sonra geri çekiliyor. "Bırakın bir adamın sırları olsun."

Ama Iseult bunu yapmayacaktır. Bir kez olsun ona karşı dürüst davranmıştır ve Iseult buna izin vermeyi reddeder. Adam korkuluğa doğru ilerlediğinde, o da peşinden gider. "Sen am-lejatu'sun, Leopold."

"Öyle miyim?" Alaycı bir kaşını kaldırıyor, her zamanki maskesi yerine kayıyor. "Ve dua et, bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı 'hayat uykusu'." Iseult dirseklerini onunkilerin yanına dayıyor. Adam aşağıdaki insanları izliyor, kadın da onu. "Bu hayat boyunca asla tam olarak uyanık olmayan biri. Asla tam olarak bağlanamaz. Nomatsiler bunun ölümden daha kötü bir kader olduğuna inanır."

Burnunu çekiyor. "Ve sen benim bir 'hayat uykucusu' olduğumu düşünüyorsun." "Kesinlikle uyanık yaşamıyorsun."

İpliklerinin rengi koyulaşıyor; maviler açılıyor ve Iseult onun bile çok yakından incelemeyeceği noktayı bulduğunu biliyor. Kadın sırlarını sol ciğerinin arkasında saklıyor; adamsa sırlarını daha da derine gömüyor.

"İplik aileniz yok," diye devam ediyor. "Bunu görüyorum, biliyorsun." Adam kılanıyor. "Ve ben de senin arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye itiraf ediyor. "Başka türlü olamayacağımız kadar çok şey yaşadık birlikte. Ama arkadaşlar iplik ailesi değildir, Leopold. Birini iyi tanımaktır. Birlikte gülmek ve ilgi alanlarını paylaşmak. Diğerleri ise onlar için hayatını riske atmaktır - ve onların da senin için hayatlarını riske atacıklarını bilmektir. Fırtına ve orman yangını geldiğinde, onların senin yanında kalacağını bilmelisin."

"Ve burada," diye tekrarlıyor, "onun sen olduğuna inandım." Yüzünde ya da duruşunda hiçbir şey belli etmiyor. Durağanlığın timsalidir ve Gretchya bile bundan etkilenirdi. İplikleri ise her şeyi ele veriyor. Mavi ile kanıyorlar. Sanki gözyaşları dökülüymüş gibi damlıyor ve sızıyorlar - tek bir bedenin barındırabileceğinden çok daha fazla gözyaşı.

Bin yıllık yalnızlık.

Ve Iseult onu incittiğini fark eder. Hem de derinden. Ona yalan da söyleyemez. Onun ruhunda ailesine dair hiçbir şey göremez; sadece boşluk ve yalnızlık görür.

Aşağıda yeni bir şarkı başlıyor. Leopold dansçıların goblenini sessizce izler ve Iseult da izler. Ancak şarkı bittiğinde Leopold nihayet doğrulur ve "Eğer katılmak istersen ben aşağı iniyorum" der.

Iseult başını sallar. "Hayır."

"Hmmm," diye cevap veriyor ve yeşil gözleri, balkondan çıkıp gözden kaybolmadan önce yarım nefesliğine onunkilerle buluşuyor. İplikleri,

Ancak Iseult'un bilincinde uzun süre kalır. Kafası karışık, yalnız ve bu dünyada birinin artık sakladığı tek şeyi bilmesine kızgın.

Tüm maskelerinin kalbindeki tek gerçek.

Çok geçmeden başka bir dizi bilinen Konu gelir, solgun bir aciliyetin içinde gölgeli bir çekirdek kaynar. Sonra Caden'ın sesi koridordan içeri süzülür - sanki Iseult'nun duymasını istiyormuş gibi yüksek sesle.

"Planlarda bir değişiklik oldu," diye sesleniyor. "İmparatorluk Majesteleri dans biter bitmez şehre inecek. Hazır olun."

Ve , Iseult ve Safi'nin tüm hazırlıkları küle dönüşür.

YİRMİ YEDİ

"Ne yaptın?" Ryber'in çenesinde bir kas tüylendi. O ve Stix arabalarına geri dönmüşlerdi, her zamanki turuncu tekir ayaklarının dibine yuva yapmıştı, dışarıda ise kararan bir bataklık ilerliyordu. Arabanın perdeleri ardına kadar açılmış olsa da esinti yoktu. Sadece bu yoğun, hareketsiz nem vardı.

"Kahina'ya nerede bulduğumu söyledim-"

"Seni duydum." Ryber burun kemiğini sıktı. "Demek istediğim, bunu nasıl yapabildin? Eğer Kahina gerçekten de Lovats denen Paladin'se -ki bu noktada hiç şüphe yok- o zaman Cadı Diyarı'nda Sightwitch dağına nasıl girileceğini bilmesi gereken son kişi o olur."

"Ama bıçak ve cam orada değil. Onlar sende."

"Şimdilik. Peki ya onları taşıdığımızı anladığında ne olacak?" Ryber'in eli düştü. "Az önce ona binlerce yıldır korunan sırlara nasıl erişebileceğini söyledin. Tanrıça, ya Eridysi'nin atölyesini bulursa, Stix? Ya da Mahzenlere girerse? Ya da..." Dehşet gözlerinden okunuyordu. "Ya mezarları bulursa? Kız kardeşlerim orada dondu. *Kullen* orada dondu."

Kahina'dan ayrıldığından beri ilk kez, Stix'in göğsündeki muzaffer kabarma durakladı. Kahina'ya aletlerin nerede olduğu yerine nerede *bulduğunu* söylediği için kendini çok akıllı sanmıştı. Ne de olsa bu, yüzlerce mahkûm özgürlüğüne kavuşurken kendisinin hiçbir şey kaybetmediği anlamına geliyordu.

Stix, "Mahzenleri ya da mezarları bulamayacak," diye mırıldandı ama Ryber sadece başını salladı.

"Bunu bilemezsin. Ve yine, Kahina onu kandırdığını öğrendiğinde ne olacak? Bu aletlerin neler yapabileceğini hatırlatmama gerek var mı? En başta neden yaratıldıklarını?"

"Hayır," diye mırıldandı Stix.

Ryber yine de ona hatırlattı. "Eridysi onları, zulümleriyle Witchlands'i mahvettikten sonra Yüce Olanları öldürmeleri için yaptı. O kırık cam Şovalyelere ne olduklarını gösterecek ve o kılıç onları öldürecek. Seni de öldürecek Stix. *Sonsuza dek.*"

"Biliyorum." Stix'in mırıltısı hırıltıya dönüştü. "Kendi ölümümü yüzlerce kez gördüm, hatırladın mı?"

"Ama bu gerçek bir ölüm değildi." Ryber günlüğünü kemerinden çıkarıp Stix'e doğru itti. Nemden boğulmuş ay ışığı üzerinde parlıyordu. "Eğer bunu okursanız, neden bahsettiğimi anlarsınız. Kahina'nın neden Eridysi'nin aletlerine sahip olamayacağını anlardın-"

"Anlıyorum," diye tersledi Stix. "Ve ona nerede olduklarını söylemek gibi bir planım yok." Bir parmak eklemine alnına gömdü; çarpık gözlükleri burnundan aşağı kayd. Ryber'le kavga etmek istemiyordu çünkü aslında sinir olduğu şey Ryber değildi. *Kendisiydi* - bir hata mı ? - ve kafatasının dibinde bir kez daha toplanan seslerdi. *Neden gidiyorsun?* Bilmek istiyorlardı. *Bu taraftan geri gel, gelmeye devam et!*

Sürekli uğuldayan bu şişmiş basınca daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Ve Ring'de başka birinin daha ölmesini kesinlikle izleyemezdi.

Onları serbest bırakmakla doğru olanı yapmıştı. *Elbette* doğru olan buydu.

Turuncu tekir, Stix'in mutsuzluğunu hissetmiş gibi onun kucağına yığıldı. Ryber de hissetmiş olmalıydı, çünkü tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Kahina aptal değil, Stix. O da tıpkı senin gibi sayısız hayat yaşadı."

"Benim gibi değil," diye karşı çıktı Stix ama kalbi bu tartışmada değildi. Yüzük'ten bıkmıştı, Kahina'dan bıkmıştı, kılıçtan ve camdan bıkmıştı ve hepsinden önemlisi, hiç istemediği bu Paladin ruhundan bıkmıştı.

Araba yumuşatılmış yoldaki derin bir çukurdan geçerken ay ışığı arabaya vurdu. Kedinin yeşil gözlerinden yansıyan ışık Kahina'nın yüzüğü gibi parlıyordu. Stix içgüdüsel olarak başparmağını ovuşturdu.

Acı içinde çalkalandı.

Şiddetinden, kolunda ve omurgasında parlayan şimşekten irkildi. Elini loş ışığa doğru salladığında başparmağının etrafında kabarcıklı bir çizgi olduğunu gördü.

Kedi mırıldanmayı kesti. Ryber'in nefesi kesildi ve Stix boğazındaki ani düğümden dolayı yutkundu. Sesler bir kez olsun susmuştu; sanki onlar da Stix'in gördükleri karşısında afallamışlardı. Sanki onlar da korkudan donakalmışlardı.

"O da ne?" Ryber sordu. Nedense fısıldayarak konuşuyordu.

Ve nedense Stix de fısıldayarak cevap veriyordu, "Bilmiyorum, Ryber. Gerçekten bilmiyorum." Beyninin en ücra köşelerinde, sesler tarafından tamamen gasp edilmiş bir yerde, yeşil bir yüzüğün, onu takan kişinin ve yeşim taşına bağlı bir pazarlığı bozmanın getirdiği acının sessiz bir anısı *vardı*.

Vivia bir şeylerin ters gittiğini hissederek uyandı. Nerede olduğunu unutmuştu. Neden, nasıl. Sonra kumlu toprak ve bitki nefeslerinin kokusu geldi. Yoğun, canlı, ona tekrar ulaşana kadar özlediğini hiç bilmediği bir koku.

Burası Nihar'dı, çok uzun zamandır ölü olan bir yer. Babasının ve ondan sonra da Merik'in büyüdüğü yer. Buraya gelenin kendisi olmasını hep istemişti, bunu kendisinden başka kimseye itiraf etmemiş olsa bile - ve sadece o zaman gecenin bu karanlık, yalnız anlarında.

Katididler, Vivia'nın mürettebatının onun bir şeyler yapmasını beklediği bu hapishanenin dışında, yer üstünde toplanmışlardı. Liderlik etmesini. Keşke hangi adımları atması gerektiğini bilseydi, keşke burada ona söyleyecek biri olsaydı.

Ne büyük bir kraliçeydi.

Toprak zemini itti ve el yordamıyla Vaness'i aradı. Hücrelerin dışındaki fenerler sönmüştü -biri hariç hepsi- ama ne kadar gözlerini kıssa da Vaness'in bilinçsiz hali görünmüyordu.

O burada değil. Vivia'nın bunu fark etmesi birkaç dakika sürdü. Yanındaki zeminin ve hücrenin geri kalanının da boş olduğunu fark etmesi çok uzun zaman aldı.

İçini bir korku kapladı. Ayağa fırladı, muhafızlara bağırmaya ve cevaplar talep etmeye hazırdı. Yine de yumruğunu vurur vurmaz

Kapı gıcırdayarak açıldı. Fener ışığı içeri süzüldü ve Vivia ağzı açık kaldı, beyni anlayamayacak kadar sersemlemişti. Kasları hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Kapısı açıktı, Vaness gitmişti ve ...

Ayak sesleri. Yumuşak, ölümcül, uzaklaşıyor.

Vivia tam doğru ilerlerken sondaki kapıdan bir figür çıktı, kalın ve hantaldı, sanki sırtına biri sarılmış gibiydi. *Vaness*. Vivia İmparatoriçe'yi çağırmak için bağırıma ya da koşmaya başlayamadan aynı kapıdan ikinci bir figür belirdi, sol elinde kavisli bir bıçak titriyordu. Sağ elinde rüzgârlar dönüyordu. Vivia bu rüzgârları görmekten çok hissetti - tıpkı bu adamın onun için geldiğini hemen anladığı gibi.

Onu Dalmotti göndermiş olmalıydı. O yuvarlak bıçakları tanıdı, tıpkı kalçalarında asılı duran iki rapier gibi. O ve diğer adam Suikastçı Loncası'ndandı. Yaptıkları işte mükemmellerdi: cinayet, hırsızlık, adam kaçırma.

Bir rüzgâr topu serbest kaldı; Vivia yana doğru daldı; rüzgâr omzuna sürtündü, kemikleri bükecek kadar sertti. Derisini yüzecek kadar keskin.

Diğer hücrelerdeki denizciler kıpırdandı. Cam'in sesi , "Majesteleri!"

Vivia siyahlı adama doğru hamle yaptı ama omzu acıyordu. Kemikler direndi ve adam her organı için yapılmış bıçaklar gibi keskin ve hedefli ikinci bir rüzgâr patlamasını kaybetmeden önce kolayca kaçtı. Biri kalbine, biri midesine ve ikisi de gözbebeklerine.

Vivia gözlerini ve kalbini korumak için kollarını güçlkle yukarı kaldırdı. Karnına ölümcül bir darbe gelmesini önlemek için yana doğru döndü. Yine de rüzgâr kollarına ve yan tarafına çarparak hasar verdi. Isı tutuştu. Kan ve acı, kısa süreliğine kör edici bir yoğunluktaydı.

Çılgılık attı. Yaraları yüzünden değil, bu Rüzgâr Cadısı'yla tek başına savaşılamayacağı için. Şimdi ahşap kapılarına vuran denizcilerine ihtiyacı vardı. Yoris'e ve askerlerine, yani Rüzgâr Cadısı üçüncü bir saldırı için rüzgârlarını çekmeden önce ortaya çıkabilecek herkese ihtiyacı vardı.

Hâlâ bağırarak Vivia kendini çıkışa doğru itti ve koşarken feneri kaptı. Hedefe yönelik ya da zarif bir atış değildi ama ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıydı. Cam adamın omzuna değdi ve Vivia merdivenlere ulaştı.

Her seferinde iki düzensiz adım atıyor, koşarken böğürüyordu. "*Davetsiz misafirler! Davetsiz misafirler!*" Sonra zemin kata ulaştı ve geminin altından dışarı fırladı. "*Davetsiz misafirler!*" Kalyonun içinde ışıklar yanıp söndü ve dışarıda ayak sesleri duyuldu. Yardım beklemedi, onun yerine sola doğru sıçradı. Nehre ve başka bir figürün gecenin içinde kaybolduğu yere doğru.

Nehre doğru koşarken kendi kaçışını düşünmedi. Sadece Vaness'i düşündü, bilinçsiz ve sahipsizdi. Vivia onu geri alacaktı. Ne pahasına olursa olsun, onu geri alacaktı.

Nehrin suları onu çağırıyordu, güçlüydü. Yatıştırıcı. Onun adına kullanılmaya ve şiddet uygulanmaya hazırdı. Her nefes alış daha fazla güç, daha fazla su getirdi. Her adımda rüzgârla kırısan acı biraz daha azalıyor ve büyü içine işliyordu. Her zaman olduğu gibi onu doldurdu ve sudan, gelgitlerden ve zamandan başka bir şey olmaması için onu anın içinde tuttu.

Vaness'i kaçıranı saniyeler içinde fark etti. Balıkçıların kayıklarını attıkları alçak rıhtıma ulaşmıştı ve bir kayıkla ilerliyordu. Kürek yok, sadece büyü.

O da bir Tidewitch'ti ve arkadaşını beklemiyordu. Yoldaşı uçabildiği için buna gerek yoktu, diye düşündü Vivia.

İskeleye ulaştığında ayak sesleri boş bir ritme dönüştü. Bu Tidewitch'in dikkatini çekti. Koyu renk gözleri ay ışığında parlıyordu; gülümseyen dişleri de öyle.

Ona doğru su fırlattı: rüzgâr bıçakları kadar ölümcül dört kamçı.

Vivia bir varilin arkasına saklandı. Büyüsü genişledi. Bir Tidewitch'le savaşılabildi ama karnından kan kaybediyordu. *Tut beni*, dedi suya. *Bana yardım et*. Ve su itaat etti.

Nehirden yukarı sıçradı, suikastçının suyunu emen bir kalkan, Vivia ise elleri ve dizleri üzerinde sürünerek rıhtımın kenarına geldi. Bir tekneye, bir kanoya, bir sala, Tidewitch ve Vaness'in peşinden gitmesini sağlayacak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Ama hiçbir şey yoktu. Bu da Vivia'nın yüzmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. *Noden beni koru*, diye yalvardı. O zaman suya: *Beni güvenle taşı*. Suyu düştü.

Su her zaman olduğu gibi onu karşıladı, gecenin serinlettiği, yılların bu keskin kıyıları boyunca alüvyonlaştırdığı su. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu ama Vivia çok şey hissedebiliyordu.

Su dağlardan gelip denize kadar ulaşıyor, sayısız koldan besleniyor ve sayısız dereye ayrılıyor. Yumuşak dipte, ufalanmış kıyılarda yaratıklar yaşıyordu - Vivia gücünü ona çağırırken derinlere gömölüp saklanacak kadar akıllı yaratıklar.

Kanı suyla bir olup akıyor. Küçük tilki zihninin kavrayabileceğinden çok daha eski bir şeyi yatıştırmak için bir adak. Bir tarpon kadar kolay ve bin kat daha fazla odaklanma, daha fazla vahşilikle ileri atıldı. Dalmotti Vaness'i ele geçiremeyecekti. Dalmotti kazanamayacaktı.

Hızını artırdı, rotası nehirinki kadar doğruydı. Önünde başka bir akıntı, suyun akışını bozan başka bir büyölü güç vardı. O güçlü bir Tidewitch'ti, bunu gözden kaçırmak imkânsızdı. Vivia onun büyüsünün kendisine değdiğini hissetti, suyun hâlâ hatırladığı emir kalıntıları. O, iradesini elemente dayatan bir cadıydı; Vivia ise elementin karar vermesine ve yönlendirmesine izin veren bir cadıydı. Böylesi daha kolaydı ve güç çok daha büyüktü.

Bunu ona Stix öğretmişti, yıllar önce bir gölün kıyısında, tarih dersleri almaları gerekirken.

Vivia hızlandı, su onun isteğiyle heyecanlandı. Sanki aynı ebedi maddeden yapılmış gibi onu ileriye doğru itiyordu. Nehrin kıvrıldığı yerde, o da kıvrıldı. Suların derinleştiği yerde, havayı yutmak için yüzeye çıktı.

Sonra Tidewitch'in gücünü hissedecek kadar yaklaştı. Suda cızırdadı, Vivia'nın duyularında cızırdadı. Su kontrol edilmek ama yine de onunki gibi bir cadılıkla savaşamazdı.

Onun yaklaştığını fark etti. Su ona doğru gürlüyordu, ani akıntılar onu yere serecekti. Ama o hazırıldı. Yuvarlandı, eğildi ve sonunda yüzeye çıktı. Su, sadık ve gerçek, onun altını yumrukluyordu.

Hava ona çarptı. Görüşü netleşti ve ciğerleri nefes nefese kaldı. Üzerinden kan ve su akıyor. Tekne oradaydı, Vaness yerde baygın yatıyor ve Tidewitch de oradaydı.

Kukuletası geriye düşmüş, bıyığı ve pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı. Gençti; yetenekliydi. Ona daha fazla su fırlattı, kırbaçları

kıyıda kullanılır. Yine de çok yavaştı. Vivia onun güvertesine ulaşmıştı.

Çömelip onun kırbaçlarını yakaladı. Su hükmedilmek istemiyordu, bu yüzden onu serbest bıraktı. *Git*, dedi ona ve o da kendi yöntemiyle itaat etti: genişçe püsküren ve kısa süreliğine tüm görüşü, tüm sesi engelleyen bir huni.

Vivia Tidewitch'i göremiyordu, o da onu göremiyordu. O anı ileri fırlamak için kullandı. Üzerinden su döküldü. Tahtada kan lekeleri vardı, benekli Vaness yakınlarına yığılmıştı.

Tidewitch'e çarptı. Ama Tidewitch ona karşı hazırды, ayakları yere sağlam basıyordu ve bıçakları -gerçek çelikten yapılmış gerçek bıçaklar- elindeydi. Kesti, savurdu ve Vivia ona izin verdi. Çünkü bir şeyi yanlış hesaplamıştı. Onun bu bıçaklara direneceğini varsaymıştı. Kaçacağını varsaymıştı.

Yapmadı. Sol elinin omzuna, sağ elinin de kalçasına girmesine izin verdi. Acıdı. Balinalar onu sahiplenir, canı yanar. Ama bedeninden o kadar uzaklaşmıştı ki, suya o kadar derinden bağlıydı ki, savaşmaya devam edebilirdi.

Ya da bu işi tam da suyun istediği gibi bitirecek kadar uzun süre savaşmak Bitti.

Vücudu onunkine çarptı. Alçak bir hamleyle kolları kanlar içinde ve zayıflamış bir halde adamın gövdesinin etrafında uçtu. Durduramayacağı kadar büyük bir ivme, beklemeyeceği kadar büyük bir sakarlık. O bir suikastçıydı, kavgacı değil ve bu da Stix'e teşekkür etmesi gereken bir başka numaraydı.

Dengesini altından kaymış. O ve Vivia denize düştü. Vivia'nın kolları hâlâ ona sarılıydı ve Vivia'nın iki bıçağı hâlâ kemiğini parçalıyordu.

Aşağı, aşağı, yüzdü. Avını taşıyan bir timsah gibi, ölümlerin ruhlarını Noden'in sarayına taşıyan Hagfish'ler gibi. Su burada derin değildi ama karanlığın hüküm sürmesine ve dipteki akıntının neredeyse durgunlaşmasına yetecek kadar derindi.

Gel! Su ağladı. Gel ve kal!

Evet, dedi Vivia ve genç adamı serbest bıraktı. Kendi gücüyle saldırdı, bu nehri kendi nehri olarak işaretlemeye çalıştı. Ama bu sular kontrol edilemeyecek kadar inatçıydı. Vivia'nın isteklerini onun emirlerine tercih ettiler ve böylece onun istekleri kazandı. Akıntının ipleri onu aşağı çekti. Su zincirleri onu orada tutuyordu. Vivia onun hissetti, battı, sonra sıkıca tutundu.

çamurun içinde. Vücudunu beceriksizce yüzeye doğru çevirirken kanı onu okşadı.

Beni taşı, dedi yüksek akıntılara. Gücü hızla azalıyordu ve hâlâ yapması gereken çok önemli bir şey vardı. İçinde, etrafında, şu anda aşağıda eski bir dipte boğulmakta olan adamın etrafında yaşayan sihir için son bir istek.

Su eninde sonunda onu serbest bırakacaktı. Gerçi bu, son nefesini vermeden önce gerçekleşirse...

Vivia'nın umursayacak ne enerjisi ne de aklı kalmıştı. Sadece hızla yaklaşan bir tekne ve vücudunun dönüştüğü karmaşayı düzeltebilecek bir Kuyu vardı. Vivia tekneye ulaştı ve bir dalga onu teknenin zeminine bıraktı. Vaness yakınlarda kıpırdandı.

"Vivia?" der gibiydi ama belki de Vivia bunu hayal etmişti. İmparatoriçe ona asla ismiyle hitap etmezdi.

"Dur... bekle," dedi Vivia ona, kendini küçük geminin pruvasına doğru sürükleyerek. Sonra kollarını kaldırdı ve akıntıdan gitmesini istedi.

Kabul etti ve çok geçmeden Marstok İmparatoriçesi'yle birlikte denize doğru hızla ilerlemeye başladılar. Yıldızlar ve orman dışında tek başlarına, canlı ve kadar gelen kaosa aldırış etmeden. Cırcır böcekleri hâlâ cıvıldıyordu. Bir kuzgun kıkırdadı. Ve çok geçmeden, Vivia'nın kulaklarında, kemiklerinde bir kükreme oluştu. Bu okyanusun ritmik ve güvenilir kükremesi değildi. Bu, bir şelalenin aşağıya doğru devrilirken çıkardığı sabit, sonsuz bir gürültüydü.

Yüzyıllardır hareket etmeyen ve Vivia buraya son geldiğinde ölmüş olan bir şelale.

Lütfen, diye sordu nehir kıvrılırken ve akıntıların ilk beyaz çalkantısı görünürken. *Lütfen bizi Kuyu'ya götür.* Kanı çok hızlı tükeniyor, acısı daha da hızlanıyordu.

Ama ne suya ne de şelaleye odaklanabiliyordu. Zirveye ulaşmak zorundaydı. Kuyu'ya ulaşmalıydı.

Sonra su onları taşıyor, bu teknenin yükselip yukarı çıkmasına ve yükseklerdeki çift köşeli bir platoya ulaşmasına izin vermek için rotasını tersine çeviriyordu. Yalpaladı, itti. Vivia kalkmasını istiyordu, o da kalktı.

Neredeyse varmak üzereydi. Vivia şelalenin dudağını göremese bile hissetmişti. Vücudu hızla solsa bile, ateş fazlaydı. Kan kaybı çok fazla

Çok fazla.

"Uyanık kal," dedi Vaness uzaklardan bir yerden. "Lütfen, Vivian, uyanık kal."

Vivian. Adını tekrar söylemişti ve bu acıyı delip geçmişti. Tekneyi istediği yöne çevirmeye çalışan suyun otoriter iradesini bile delip geçti. *Vivian.*

Şelalenin tepesine ulaştılar. Tekne yukarı, yukarı, insan eliyle yapılmış taştan bir dudağın üzerinden sarktı, sonra nihayet Köken Kuyusu'na girdi ve sıçrayarak, sallanarak, yatarak ve dönerek aşağıya indi. Vivian daha fazla dayanamadı. *Beni al,* dedi suya ve ılık, saf dokunuşunun onu kucaklamasına izin verdi. Sonra onu denize ve aşağıya çekti.

YİRMİ SEKİZ

Saraya dönüş yolu kaldırım taşları ve soğuk, pis ayaklarla doluydu. Gece eğlenenler ve sıkılmış muhafızlar. Leopold'a yönelttiği birkaç sivri soru dışında *-Iseult'nun tehlikede olduğunu nereden biliyorsun? Nerede olduğunu nereden biliyorsun?*" Safi sessizce yürüdü.

Görünüşe göre Leopold'un casusları Cehennem Ozanları tarafından kullanılan bir Wordwitched haritası keşfetmişti ve Baykuş adındaki genç Nomatsi kızı bu haritada işaretlenmişti. "Eğer Baykuş Solfatarra'nın yakınındaysa, Iseult'un da orada olduğunu ve Cehennem Ozanlarının da hemen arkalarında olduğunu varsayabiliriz."

"Ama nasıl olur da Solfatarra'nın içinde olabilirler?" Safi yeniden meşalelerle aydınlatılmış tünele girdiklerinde sordu. O ve Leopold sandıktan terliklerini almış, pelerinlerini bırakmış ve sonra çıplak ayakla hamamlara doğru ilerlemeye devam etmişlerdi.

"Bilmiyorum." Leopold'un yanakları meşale ışığında hafifçe karıncalandı. "Dua et de göle varmadan rotalarını değiştirsinler ve tüm yolların kesildiğini görsünler."

"Lanet ," diye hırladı Safi. "Şu Cehennem Ozanı haritalarından birine *ihtiyacımız var*. Casuslarınız bir tane bulabilir mi?" Adımlarının her biri uzundu. Hatta birkaç kez yarı koşuya geçti ve Leopold da ona ayak uydurdu. Evet, Cehennem-Bard gölgeleri hâlâ kemiklerini kırıyordu ama bunlar önemsiz bir sıkıntıdan ibaretti. *Solfatarra'daki Iseult'nun* parlak, alev alev yanan ışığının yanında zayıf bir acıydı. *Iseult Cehennem Ozanları tarafından kuşatılmıştı*.

"Belki." Leopold'un teni havadaki nemden dolayı parlıyordu. "Ama eğer bir tane bulamazlarsa, o zaman bir Cehennem Ozanı'na sorma riskini *alamayız*. Her an kontrol edilebileceklerini ve cezalandırılacaklarını unutmamalısınız."

Safi'nin hızı kesildi. Bunu hiç düşünmemişti. Her zamanki benmerkezci kibriyle, saraydan kaybolur kaybolmaz Henrick'in öfkelerini onun yerine zarar verebileceği insanlara yönelteceğini tamamen unutmuştu.

Henrick'in cezalandıracağı ilk kişiler Safi'nin kendi korumaları, yani *baş* koruması Lev olacaktı. Sonra da onunla temas kuran diğer herkese yönelecekti. Caden. Zander. Keep'teki şifacı.

Ayakları altında durdu. Sis kıvrılıyor, ileride hamamın ilk sütunları solgun bir ışıkla parlıyordu.

Leopold'un kısılmış ifadesi Safi'ye anladığını gösteriyordu. "Onlara hiçbir şey söylemediğimiz sürece," dedi nazikçe, "Henrick'in işkencesi hiçbir sonuç vermeyecek. Bunu fark ettiği anda duracaktır."

Safi aynı fikirde değildi. Henrick usta bir lider ve güçlü bir imparator olabilirdi - bunu inkâr edemezdi - ama aynı zamanda gücünü korumak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Bunu hissetmişti, görmüştü.

Ayrıca onun öfkelerini de hissetmiş ve görmüştü. Safi'nin elinden kaçması onu yeterince çileden çıkaracaktı ama ödüllü yeğeninin ve tek varisinin de gittiğini fark ettiğinde nasıl tepki verecekti? Safi, tüm bu maskelerin altında Henrick'in Leopold'a değer verdiğinden şüpheleniyordu. Hatta belki de onu seviyordu.

"Bu Cehennem Ozanları'ndan bile daha büyük." Leopold kollarını açtı, geniş ve akıcı bir hareketle. "Sen ve Iseult, Cehennem Ozanları'ndan, Cartorra'dan ya da Henrick'in ortaya çıkarabileceği herhangi bir gazaptan daha *büyük*sünüz. Önemli olan tek şey Cahr Awen'i birleştirmek Safiya. Önemli olan tek şey seni Son Kuyu'ya ulaştırmak."

Safi'nin gözleri kısıldı. Sözlerindeki bir şey doğru değildi; söylediği bir şey Hakikat merceğinin derisini çizmesine neden oldu.

"Eğer önemli olan tek şey bizi birleştirmekse," diye sordu yavaşça, "o zaman neden Iseult'un gitmesine izin verdin?" Kadın bu soruyu daha önce sormuş, adam da cevap vermişti. Yine de şimdi, bu cevaplar yetersiz görünüyordu. Hatta yanlış. Ve *şimdi* bunu kanıtlamak için yeterince büyü vardı.

Leopold'a doğru ilerledi ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Zarif, güzel bir adamdı ama uzun boylu değildi. Safi'nin burnu neredeyse onunkine değecekti. "Iseult'un gitmesine izin verdin. *Neden* Polly?"

Uzun bir nefes aldı ama geri çekilmedi. Gözlerini kaçırmadı. "Sana söyledim-" diye başladı.

"Tekrar söyle."

"Yakalanma riskini göze alamazdım."

"Neden?"

Yanaklarında hafif bir seğirme oldu. Sessizliğini korudu.

"Eğer seninle Cartorra'yı geçmemi bekliyorsan Polly, o zaman sana güvenmem gerek. Şimdiye kadar bana yardım ettin, bunu inkar etmeyeceğim. Ama yaptığın hiçbir şey söylediklerine inanmam için bana bir sebep vermedi. Çıkarcısın, oyun oynuyorsun, Henrick tarafından *tıpkı onun gibi* olmak için eğitildin."

Yine de Leopold hiçbir şey söylemedi. Kalp atışları geçtikçe üzerine bir soğukluk çöktü. Çenesi sertleşti, gözleri çakmak çakmak oldu.

"Sana güvenmemi sağla, Polly. *Lütfen*. Yoksa yemin ederim seni almadan giderim." Burun delikleri alevlendi. Sonunda konuştu: "Söylediğin hiçbir şeyi inkâr etmeyeceğim ve edemem Safiye, ama sana birkaç önemli ayrıntıyı hatırlatabilir miyim?" Başını daha yakına eğdi. Sesi alçaldı. "Kan Cadısı keşişin Nubrevna'da sana yetişememesinin sebebi benim. Iseult'nun Tirla'dan canlı kurtulmasının sebebi benim. Manastırdan kaçıp Cartorra'ya, *sana* ulaşmasının sebebi benim. Ve *ben*, Safiya, senin de boynuna dolanan Gerçeklik lensi.

"Tüm olaylar benim planlarıma göre mi gelişti? Hayır. Carawen Manastırı'ndaki iç savaşı öngöremedim. Henrick'in amcanı hapsedme kararını tahmin etmemiştim, Henrick'in seni ipe çekmesini beklemiyordum ve *senin* de onu ipe çekmeye kalkışacak kadar aptal olacağını kesinlikle düşünmemiştim. Ama yaptığım her şeyin senin ve Iseult için olduğunu söylediğimde yalan söylemiyorum. Yalan söylemediğimi biliyorsun."

Sert ve öfkeli hareketlerle bir parmağını Safi'nin yakasının altına soktu ve Hakikat lensini çıkardı. Pirinç muhafaza göğsüne sürtündü.

"Bu size doğruyu söylediğimi gösteriyor, değil mi?"

"Bana yalan söylemediğini söylüyor." Safi'nin sözleri de onunkiler kadar sessiz ve bir o kadar da jilet keskinliğindeydi. Leopold'u on dört yıldır ama onu ilk kez gerçekten *görüyordu*. Ölümcüldü, soğuktu ve istediğini yaptırmaya alışkındı.

"Ben yalan söylemem." Kolyeyi bıraktı ama eli kadının boğazına yakın durmaya devam etti. "Ve seni taşıyacağımı söylediğimde de yalan söylemiyorum."

Solfatarra'ya. *Güvenli bir şekilde*, bu yolda kendi hayatımdan vazgeçmem gerekse bile."

Safi birkaç uzun an boyunca onun gözlerini tuttu. Kadın nefes almıyordu; adam da . Köprücük kemiğindeki kuvars ve iplikler hâlâ ona *yalan söylemiyordu* ve Safi'nin de bilmesi gerektiği gibi seçenekleri tükenmişti. Saraydan ayrılması, Solfatarra'ya ulaşması gerekiyordu ve yanında Leopold olursa bu sonsuz derecede güvenli, sonsuz derecede kolay olacaktı.

"Sana buraya kadar güvendim," dedi sonunda. "Ve sana sonuna kadar güvenmeye devam edeceğim."

Sonunda elini indirdi. "Güzel." Dudakları zorlukla algılanabilen bir gülümsemeyle oynadı. "O halde yarın gece yola çıkıyoruz. Hazır ol ve Cehennem Ozanlarına hiçbir şey söyleme." Safi'nin bu emri onaylamasını beklemeden ondan uzaklaştı ve ileriye doğru adımlarına devam etti.

Ancak saatler sonra, Safi bir kez daha kendi odasına girip yatağına uzandığında, Leopold'un sorusuna aslında hiç cevap vermediğini fark etti. Ona güvenmesi için bir dizi neden sıralamıştı ama Iseult'nun gitmesine neden izin verdiğini hiç söylememişti.

Zekiydi.

Adam onun sihrini çok ustaca kullanmıştı ve o da ilacını içen iyi bir çocuk gibi her kelimeyi yutmuştu.

Yola çıktıklarında dikkatli olmak zorundaydı. *Çok güvenli, çok yalnız.*

★ ★ ★

Iseult ve Baykuş, gelincik nereye giderse gitsin onu takip ederek saatlerce yolculuk ettiler. Baykuş'un soluklanabilmesi ya da Iseult'un Cehennem Ozanı haritasını kontrol edebilmesi için ara sıra yavaşlatılan sabit bir tempo. Ama Gümüş İplikler yaklaştığında her zaman hızla devam ediyorlardı.

Yine de hiçbir zaman Iseult ya da Baykuş'un koşmak zorunda kalacağı kadar yakın olmadı. Asla Iseult'un yaratığın gerçekte ne *olduğunu* hissedebileceği kadar yakın değildi. *Yaratık* her zaman Iseult'un duyusal farkındalığının sınırında kaldı ve sadece o ve Baykuş hareket ettiğinde hareket etti. Nedense bu onu çok daha korkutucu kılıyordu. Belli ki bilinçliydi, belli ki hesap yapıyordu.

Iseult ve Baykuş yarı yürürken, yarı koşarken, Iseult daha fazla hikâye anlattı. *Uzun zaman önce, tanrılar aramızda dolaşırken*, en iyi hatırlayabildiği masala geçmeden önce her zaman nefes nefese başlardı. Bunlar bazen Nomatsi, bazen de Safi'nin paylaştığı hayaletler, atalar ve krallar tarafından çalınan gizli kraliyetle ilgili Cartorran maceralarıydı. Iseult en çok bu hikâyeleri severdi. Neredeyse onları paylaşan Safi'ymiş gibi davranabilirdi. Safi onun yanında koşturuyordu.

Ve bu hikâyeler Baykuş'un olduğu kadar Iseult'un da temel taşı oldu.

Ancak kuşluk vakti, haftalardır ikinci kez güneşli bir gün olan yüksek ormanı aydınlatmaya başladığında, Iseult artık iki önemli gerçeği görmezden gelemezdi. Birincisi, bilinmeyen canavar hâlâ peşindeydi. İkincisi, o ve Baykuş bu yolculuğa sonsuza dek devam edemezlerdi. Baykuş her geçen dakika daha da hantallaşıyor, dişlerindeki acı giderek daha da artıyordu, ta ki geriye sadece gürleyen, nabız gibi atan bir gri kalana dek.

Iseult Cehennem Ozanı haritasını bininci kez kontrol ettikten sonra ona, "Neredeyse güvendeyiz," dedi. Hilal gölü sadece bir mil uzaktaydı ve kesinlikle, *kesinlikle* karşıya geçmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Gümüş iplikli yaratığın takip edemeyeceği bir yol. "Ay Anne ve Küçük Kız Kardeş'in fırtınada mahsur kaldıkları zamanki gibi. O hikayeyi hatırlıyor musun Baykuş?"

Boğuk bir evet. Çocuğun ipliklerinde bir ilgi parlaması.

"Bana anlatabilir misin?" Iseult haritayı katlayarak pelerininin cebine geri koydu.

"Uzun zaman önce," dedi Baykuş sessizce, "tanrılar aramızda dolaşırken, Ay Anne ve küçük kız kardeşi Kırlangıç'ın fırtınalarından birinde mahsur kaldılar."

"," diye mırıldandı Iseult, arkalarına bakarak ve uzanarak, dünyanın dokusuna . Asla kaçamayacakları gümüş iplikler için. *İşte orada*. Birkaç yüz adım ötede ve sağda. "Peki tanrıçalar nasıl serbest kaldı Baykuş?"

"Küçük Kız Kardeş şiddetli rüzgarlara karşı savaşabilen bir kuşa dönüştü ve Trickster'ı bulmaya gitti."

"Neden Trickster?" Iseult Baykuş'u daha hızlı çekti.

"Çünkü Trickster bedensiz seyahat edebiliyordu ve Küçük Baykuş Kardeş de fırtınaya girip Ay Anne'yi bu şekilde kurtarabileceğini düşündü."

"Ve yaptı mı?"

Baykuş tereddüt etti. Kehribar rengi kafa karışıklığı ipliklerine dolandı. "Ben... hatırlamıyorum."

"Ah." Iseult kızı kızılağaçların çevrelediği bir açıklığa doğru çekti. Şimdiye kadar oyunu işe yaramıştı; Baykuş acısını unutmuştu. "Trickster fırtınanın içine girdi, hatırladın mı? Ruh formuna dönüştü ve Ay Ana'yı Rüzgârlı Ovalar'da taştan bir sunağa tutunmuş halde buldu."

"Onu da yanında götüreceğine söz verdi," diye devam etti Baykuş; iplerinde ve yüzünde bir heyecan parıltısı belirmişti, istemeden de olsa daha hızlı yürüyordu. "Ama sadece onunla evlenmeyi kabul ederse."

"Aynen öyle." Iseult zoraki bir gülümseme takındı. Gümüş İplikler de hızlanmıştı. "Trickster dedi ki, eğer *benimle evlenmeyi kabul edersen seni bu fırtınadan kurtaracağım. Seni seviyorum, görüyorsun. Ama Ay Ana, etrafındaki rüzgârlar ve yağmurlar şiddetlenirken bile üzüntüyle başını sallamakla yetindi. Sen kendinden başka kimseyi sevmiyorsun*, dedi ona. *Ve her zaman yalnız kalacaksın.*"

Iseult bu sözleri söylerken Baykuş kaşlarını çattı ve kısa bir an için sanki yakası orada değilmiş gibi oldu. İplikleri gümüşle süslenmiş bir şenlik ateşi gibi parlıyordu. Dışarıya ve yukarıya doğru titreşiyorlardı. Bir ateş çömleği gevşedi.

Sonra o an geçti. İplikler küçüldü; renk her zamanki donuk tonlarına büründü.

Iseult hiçbir şey söylemedi. Sadece nefesini tuttu ve ormanın kış sessizliğini dinledi. Artık kesinlikle daha hızlı gelmekte olan gümüş İplikleri hissetti ve yer de kazanıyordu. Ama göl çok yakındı. Bu Iseult ve Baykuş'un kurtuluşu olmalıydı.

Kızılağaçları henüz geçmişlerdi ki manzara aniden değişti. Nadas mevsiminde bir çiftliğin kenarına varmak gibi, bir an büyüme vardı, sonra sisten başka bir şey yoktu.

Baykuş bunu görür görmez hikâyeye duyduğu heyecan azaldı. Topuklarını sıktı. "Kötü." Dişlerini sıktı, şişmiş bileğini göğsüne bastırdı ve gelincik ona kıpırdaması için hırladığında Baykuş da ona hırlayarak karşılık verdi.

"Hayır," dedi Iseult, sesine panik karışmıştı. İplikler yaklaşıyordu ve şimdi Baykuş'un zorluk çıkarmasının zamanı değildi. "Bak .

Bu sadece su." Iseult sise doğru koştı. Kenarları bir gelgitin dudağındaki köpük gibi çalkalanıyor ve hareket ediyordu. Elini içeri soktu.

Ve iki nefes sonra acı geldi. Sert, ısrarcı, ateşli. Iseult geriye doğru tökezledi.

"Kötü," diye bağırdı Baykuş ona. "Sana söyledim, kötü, kötü, ."

Iseult'nun eli kaynar suya atılmış gibi hissediyordu ve şimdiden kabarcıklar oluşmuştu. *Asit* olduğunu fark etti. Sonra bu düşüncenin hemen ardından bir başkası geldi: Göl bu sisin içinde olmalıydı ve sıradan bir göl değildi.

Bu, Cartorra'nın her yerinde ısı ve asit dolu sularıyla ünlü Solfatarra'ydı. Bir ucunda, sularının içine girilebilecek kadar saf olduğu bir kaplıca vardı. Diğer ucunda ise bir sülfür madeni vardı. Her ikisi de haritada ama Iseult hepsini bir araya getiremeyecek kadar kalın kafalıydı. Ne kadar aptaldı. Her zaman aptal, aptal bir aptal.

Daha da kötüsü, kuş gölgeleri tarafından bozulmuş ve bu tarafa doğru gelen daha fazla İplik farkındalığına doğru hızla ilerliyordu.

Aeduan, Iseult ve Owl'a gümüş ipliklerden bile daha hızlı ulaşacaktı.

Gelincikten Iseult'un aklına bir görüntü geldi. *Siste küçük bir boşluk. Çamurun içine sokulmuş lades kemiği şeklinde bir sopa.*

Iseult'un nefesi kesildi. Bir Nomatsi izi tam buradaydı ve Iseult ilk kez ne yapacağını tam olarak biliyordu. Daha da iyisi, Aeduan bilmiyordu. Eski Aeduan bu tür izleri okuyamamıştı; bu yenisi de daha iyisini yapamazdı.

Iseult'nun şimdi gördüğü bu masumca yerleştirilmiş sarmaşığın ileride bekleyen bir patika anlamına geldiğini anlayamazdı. İlerideki çubuğun sisin içinde neredeyse görünmez bir boşluğa işaret ettiğini fark edemeyecekti. Buraya gelmek için kullandığı diğer izleme araçları yerine takip etmek için tamamen Kanbüyücülüğüne güvenmek zorunda kalacaktı ve Baykuş tamamen semender lifleriyle kaplıyken, Iseult ve Baykuş *kesinlikle* yer kazanabilirdi.

Gelincik sola, sisin içinde küçük bir açık hava şeridinin kıvrıldığı yere doğru ilerledi. Kolayca rüzgârın bir oyunu sanılabilirdi.

Iseult, Baykuş'un yüzünü semender kapüşonunun ateşten kanadıyla hızla örttü ve kızın tüm uzuvlarının da örtüldüğünden emin oldu. Sonra kendi yüzünü de semender liflerinin kalan şeridiyle sardı ve Baykuş'la birlikte Solfatarra'nın dünyasına daldılar.

Etraflarını sis kapladı, dallar uzanıyor ve rüzgarlar yuvarlanıyordu. Birkaç kez Iseult'nun yüzüne asit üflendi ve onu gözlerini kapatmaya zorladı. Onu beklemeye, dua etmeye ve nefes almaya zorladı. Ama anlar hep geçti; ilerleyişleri hep devam etti.

Ne yazık ki, Aeduan'ın İplikleri yavaşlamış olsa da, gümüş İplikler hâlâ avlanıyordu - her zaman, her zaman.

"Acele et," dedi Iseult, sesi kumaş ve sis yüzünden boğuklaşmıştı. "Daha hızlı gitmeliyiz." Sağ elini serbest bıraktı -zaten haşlanmıştı- ve Baykuş'un omzunu kavradı.

Sonra çekti, itti ve hangi tanrı dinlerse ona dua etti. Ve bir kez daha, duaları bir şekilde kabul oldu. Kırk adım sonra, Üzerinde iki dar kano bulunan sarp, sarı bir kıyıya ulaştılar. Cılız teknelerdi ama havadaki asite, sulardaki aside rağmen hâlâ sapasağlamdı.

Iseult Baykuş'u aceleyle iki tekneden daha güçlü olanına götürdü ve kızı bedensel olarak kaldırıp içine bıraktıktan sonra diğer tekneye koştu.

Iseult bir homurtu ve acı dolu bir sesle -gözlerinde asit, ellerinde asit-kayığı suya itti. Tekne kıyıdan uzaklaştı, istediğinden daha yavaştı ama artık ona yardım etmek için sıçrama yapamazdı.

Tam diğer tekneye dönerken, ayak sesleri nemli taşların üzerinde çıtırdadı. Arkasına bakmadı. Aeduan siste bir boşluk bulmuş olmalıydı. Çok çabuk, çok kolay. Iseult homurdandı ve ikinci kayığa doğru hamle yaptı, hatta suya doğru iki adım attı. Asit çıplak ellerine sıçradı ve botlarını yedi. Sonra kıyıdan atlayabileceği kadar uzaklaştı.

Gelincik gıcırdadı ve asitten kaçmaya çalıştı; Baykuş pelerininin içine büzüldü; ve Iseult teknenin dibinden yalnız bir kürek aldı. Kürek çekti, kürek çekti ve kürek çekti. Küreği her sallayışında asit püskürüyordu ama yavaşlayamıyordu. Baykuş'a, gelinciğe ya da kendisine çarpıp çarpmayacağından endişe edemedi. Asit yüzüne doğru kabardı. Gözleri doldu ve Nomatsi yolunu kaybetmekten korktu. Sonsuza dek bu kanoda kürek çekmek zorunda kalacağından.

Sonra kano dibe vurdu ve tekrar koşma zamanı geldi. Baykuş'un yaralanmasını umursamayan Iseult kızı kollarına aldı ve sendeleyerek kanodan çıktı. Sis içinde hiçbir şey göremiyordu ve gözleri o kadar kötü yanmıştı ki onları zorlukla açık tutabiliyordu.

Baykuş ağlamaya başladı.

Ama sonra topraktaki başka bir dalın görüntüsü Iseult'un zihnini doldurdu. Acıyı ve sisi görmezden gelerek gözlerini kocaman açtı işte oradaydı. Ayağının hemen yanında. Solfatarra'daki bir başka açık patikayı işaret eden kıvrık bir tahta parçası.

Baykuş'u yere bıraktı ve çocuğu ileri doğru itti. Yine de bu sefer koşmadı. Yolun bu kısmı sabır ve saygı gerektiriyordu. Yanlış bir hareket, pençe dişli ayı tuzaklarını ortaya çıkarabilirdi. Ya da belki gizli yaylı tüfekler.

Arkasından Threads yaklaştı. Aeduan diğer tekneyi bulmuştu ve şimdi Bloodwitch'in verdiği hızla kürek çekiyordu.

Kumsal sarı-beyaz taştan bir duvarla son buluyordu. Baykuş haykırdı, dehşet onu yuttu.

"Hayır," dedi Iseult, kızı ileri doğru iterek. "Şimdi tırmanıyoruz." Merdiven sisin içinde neredeyse görünmezdi, beyaz ve sarı basamakları taşla karışıyordu.

Iseult çocuğun yanına çömeldi. "Sırtıma bin," diye emretti, Aeduan'ın ne kadar yakın olduğunu görmezden gelerek. Kıyıya ulaşmıştı. *Thwang!* Iseult'nun solunda sadece birkaç adım ötede bir arbalet fırladı. Aeduan'ın dişlerinde acı çiçekleri açtı; yavaşladı ama durmadı. Daha fazla tuzak ateşlense bile, o hâlâ yoluna devam ediyordu.

Baykuş kollarını Iseult'nun boynuna ve bacaklarını Iseult'nun beline doladı. Sonra gelincik Iseult'nun vücudundan yukarı doğru süründü ve Baykuş'un omzuna kıvrıldı. Tanrıçaya şükürler olsun ki Baykuş ilk kez itiraz etmedi.

Ve bu şekilde -onu ağırlaştıracak o kadar çok hayat varken- Iseult merdiveni tırmandı. Tüm yer duygusunu, tüm yükseklik duygusunu kaybetti. Sert tahta haşlanmış ellerini ısırdı. Gözleri aktı ve öfkelenildi. Semender ve asit yüzünden zaten boğuk olan nefesi, Baykuş'un boynunu çaresizce kavramasıyla daha da daraldı.

Bir çığlık koptu, ardından şok ve acı dolu ipler ve gölgeler geldi. Aeduan pençe dişli bir ayı tuzağına düşmüş olmalıydı. Yine de Iseult'nun gözlerinin önünden geçerek görüşünü bulandıran kuşları görebileceği kadar yakındaydı. Kaslarına rağmen onu daha da hızlandırıyordu.

ığlık atıyordu. Boğazının ezildiğini hissetti. Sırtı kırılmaya hazırđı. Sonra, bir basamağı daha nasıl tırmanabileceğini gerçekten bilemediğinde, sis sona erdi.

Bir an önceki uçurum gibiydi; acı, bulutlar ve her yönden lm. Sonra aniden, açık bir gökyüzü ve uçurumun sonu sadece on beş basamak ötede.

Iseult'nun boğazından bir hıçkırık çıktı ve Baykuş bile yreklenir gibi oldu. İplikleri kısa süreliğine mavi bir rahatlamayla parladı.

Ancak Kötü Kalpli Kuzen ve Düzenbaz'ın Iseult ile işi henüz bitmemişti. Merdivenin ucuna ulaşmak için kendini daha da hızlı iterken, uçurumun kenarında bir yüz belirdi. Siyah saçları ve ay gibi soluk teniyle genç bir kadın. Elinde bir yay vardı ve doğrudan Iseult'ya nişan almıştı. Nomatsi dilinde "Yaklaşmayın!" diye bağırdı. "Yoksa ateş ederiz."

Iseult itaat etmedi. "Lütfen!" diye bağırdı, tırmanmaya devam ediyordu, Aeduan bu kadar yakındayken duramıyordu. "Ben Iseult det Midenzi. *Lütfen!* Yardımınıza ihtiyacımız var!"

İki kas yakıcı basamak daha boyunca cevap gelmedi. Ancak uçurum boyunca uzanan ipler -Iseult'un daha yeni fark ettiği ipler- alarma geçti. Iseult ancak o zaman üstündeki kadının İpliklerinin olmadığını ya da en azından kendisinin görebildiği kadarıyla olmadığını fark etti.

Ve ancak merdivenin sonuna ulaştığında ve eller onu tuttuğunda Iseult nihayet kendisine seslenenin kim olduğunu gördü. Bu, evrendeki onca insan arasında Iseult'un bir daha asla görmemeyi tercih edeceği tek kızdı. Tüm çocukluğunu nefret ederek ve kaçarak geçirdiği tek kız.

Annesinin en sevdiği ırağı: Alma det Midenzi.

YİRMİ DOKUZ

Alma.

Iseult'nun görse daha az şaşıracağı binlerce insan vardı. Kendini hasta hissediyordu. Sanki dünya üzerine kapanıyordu ve her an öğürebilirdi. Kesinlikle dört ayak üzerindeydi, midesi isyan ediyordu. Baykuş birkaç adım ötede bir topun içine kıvrılmış, titriyordu. İplikleri yine şokla ıslanmıştı.

"Onlara su getirin," dedi Alma, ses tonu kullanmadan, sadece emrederek. Threadwitch'ler diğer Threadwitch'lerin Thread'lerini göremiyordu, bu yüzden duyguları her şey olabilirdi. Öfke, kızgınlık, şok, dehşet-Alma durağanlıkta o kadar ustaydı ki Iseult'un bunu bilmesine imkân yoktu.

"Avlanıyoruz," diye mırıldandı Iseult, Alma'nın buz beyazı teni ve donmuş alt tonlarıyla kalp şeklindeki güzel yüzünü yanında bularak. "Bir Carawen keşişi... bizi avlıyor."

Alma sanki bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "O bizim tarafımızdan halledilecek-"

"*Hayır.*" Bu sözcük, hiçbir Threadwitch'in yapmayacağı bir şekilde araya girerek patladı. "O kolay kolay durdurulamaz. O..." Iseult yutkunmak zorunda kaldı. Eline tutuşturulan suyu geri yuttu. "O bir Kan Cadısı. Yaptığın her şey onu iyileştirecektir."

Yanıdaki iki kadının ipliklerinde ve yüzlerinde şaşkınlık ifadesi olsa da Alma'dan yine bir tepki gelmedi.

Gerçekten inanılmazdı. Alma bunun Dalmotti'de Iseult'yu ilk avlayan Kan Cadısı olduğunu bilmeliydi; yeni biri olamayacak kadar nadir bir sihirdi bu. Yine de, "Ona zarar vermeyi planlamıyoruz. Sadece onu yakalayacağız."

"Dahası da var." Iseult ağzındaki suyu sildi. "Gümüş iplikleri olan bir yaratık, ne olduğunu bilmiyorum ama bir gündür bizi takip ediyor."

"Gümüş İplikler mi?" Alma'nın yüzü şüpheci olmasa da sesi şüpheciliği ele veriyordu. Sonra uçuruma döndü ve pirinç bir dürbünü gözüne dayadı. "Ben hiçbir şey görmüyorum. Görünüşe göre sizi sadece keşiş takip etmiş."

O anda, Iseult'nun kalbi hâlâ çok hızlı çarpmasına, cildinin hâlâ asit sisinin hatırasıyla yanmasına ve mucizevi bir şekilde güvende görünmesine rağmen, içindeki en parlak his iğrenç, gri tonlu bir sıcaklıktı. Onu tüketti. Karnında birikti.

İki ay önce bunu fark edemezdi. Değerlendirmesi, analiz etmesi ve sahip olmaması gereken duygularla dalga geçmesi gerekirdi. Ama şimdi, Iseult biliyordu. Burada nefret, burada öfke ve burada da düğümlenmiş, pıhtılaşmış bir örgüde birbirine dolanmış utanç vardı.

Ve orada oturup Alma'nın mükemmel figürünün Solfatarra'ya kusursuz bir sakinlikle bakışını izlerken, Iseult'un zihninde bir görüntü oluştu. *Borgsha tenceresinden gelen yağ.*

Iseult kaskatı kesildi. Bu kendi düşüncesi değil, sansarın düşüncesiydi. Yaratık yakınlardaydı. *Okuması çok kolay*, demişti bir keresinde hâlâ insan olduğu zamanlarda. *Tüm korkuların yüzeyde toplanıyor ve ben onları borgsha tenceresindeki yağ gibi sıyrıp atabiliyorum.*

Dişlerini sıkıan Iseult elinden geldiğince yüzünü kontrol etti. Utanç, nefret ve öfkeyi yakaladı ve sol ciğerinin arkasındaki o küçük köşeye kilitlenene kadar onları bastırdı.

Sonra kendini biraz soğukkanlı, biraz sakin hisseden Iseult, Esme'ye kendi düşüncesini gönderdi: *Saklan yoksa seni öldürürler.* Gelinciği korkutmayı ya da en azından sessizliğe itmeyi umuyordu. Ama emri sadece daha fazla borgsha, daha fazla yağ ve kıkırdayan, böbürlenene bir neşe duygusu kazandırdı. Sanki gerçekten Kötü Kuzen'miş gibi. Sanki Iseult onun tuzağına düşmüştü.

Ve belki de öyleydi. Ne de olsa gelincik, Iseult ve Baykuş'u tam olarak nereye götürdüğünü ve sonunda kimi beklediğini biliyordu.

"Yakalandı," dedi Alma, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde güzelce geniş duran altın yeşili gözlerini Iseult'ya dikerek. "Kimse var mı

gereken başka bir şey var mı?"

"Belki. Evet."

"O zaman daha fazla muhafız göndeririz."

Biz. Iseult'nun *biz*'in kim olabileceğini tahmin etmesine gerek yoktu. Alma'nın kastettiği tek bir kişi olabilirdi.

Iseult annesi Gretchya'yı en son iki ay önce Dalmotti'de bir söğüt ağacının dalları altında görmüştü. Gretchya, Iseult'nun pazılarındaki bir ok yarasını tedavi etmiş ve Alma'yla birlikte Korelli adlı bir kabileye katılmak üzere Saldonica'ya gideceklerini açıklamıştı. Her zaman Iseult'u davet etmeyi planladığını iddia etmişti - uyarı olmadan gitmezlerdi - ama Iseult o zaman ona inanmamıştı.

Ve şimdi içgüdülerinin doğru olduğunu görüyordu: Burası Saldonica değildi ve Korelli kabilesi de değildi. Avcılar doğu Nomatsi kabilelerine özgü bir tarz olan kalın yün ve daha kalın kürkler giyiyordu. Alma da siyah Threadwitch elbisesinin altına kadife pantolon giymiş, boynunu siyah bir eşarp, gövdesini ise kalın ayı kürkünden bir yelek örtmüştü. Güneybatıdan gelen Nomatsiler ne kürk ne de post giyerlerdi; bunun Küçük Kız Kardeş'e hakaret olduğuna inanırlardı.

Gretchya'ya yazıklar olsun, diye düşündü Iseult, kızını çok iyi eğittiği için. Şimdi Iseult onu tüm yalanlarıyla yakalamıştı, ama haklı çıkmak ona hiç zevk vermiyordu. Sadece saklayamadığı daha fazla nefret duyuyordu. Sol akciğerinin arkasından dışarı taşıyor, göğsünde bir parazit gibi besleniyordu.

"Yürüyebilir misin?" Alma hala Iseult'u izleyerek sordu. Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi onu inceliyordu.

Iseult çenesini tuttu. "Elbette." Ayağa kalktı ve Baykuş'un kalkmasına yardım etti. Sonra Alma'nın peşinden koştular, Solfatarra'nın ısırtığı arkalarında kaybolurken yeni bir ormana doğru ilerlemeye başlamışlardı bile.

Alma sonunda onları Nomatsi kampına götürene kadar sanki kilometrelerce yürümüşler gibi hissettiler. Uzaktan kampa dair hiçbir iz yoktu, duman çıkmıyordu. Ormanı yaracak sesler de yoktu. Sadece ağaçların arasında yükselen eski duvarlar, unutulmuş bir geçmişten kalan yıkıntılar vardı.

Iseult ve Baykuş bir zamanlar kule olabilecek kıvrımlı bir duvarın etrafından dolanırken, büyü Iseult'un tenini toz haline getirdi. Nefesini çekti

Ciğerleri, kollarındaki tüyleri yoldu. Büyünün tek tek iplikleri yer değiştirip düşerek yeni bir dünya ortaya çıkarırken bile bir büyü olduğunu fark etti. Hem çok tanıdık hem de çok tuhaftı. Geniş açıklık boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş yuvarlak çadırlar, Midenzi yerleşimindeki yuvarlak yapıların ilham kaynağıydı, ancak çatı ve duvarların yerine ahşap iskelelerin üzerine gerilmiş hayvan postları vardı. Yemek ateşleri kampın dört bir yanına yayılmıştı ama kısa süre önce söndürülmüş, közlerin üzeri kalın battaniyelerle örtülmüştü. Tek ses, çadırların ve harabe duvarların arkasına gizlenmiş atların homurtularıydı - ki insanlar da oradaydı,

Konuları canlanıyor. Alarm. *Hazır.*

Iseult burnunun seğirmesiyle bir saldırı beklediklerini fark etti. Yol boyunca bazı uyarı sistemlerini tetiklemiş olmalıydı. Ama ne zaman, ne, *nerede?* Ve bu arada, bu kabile nasıl bu kadar iyi donatılmıştı? Alarm büyülerini pahalıydı, bir cazibe büyüsünün maliyeti ise akıl almazdı.

Iseult'yu aşağı çeken binlerce soruya bir yenisi daha eklenmişti.

Kısa süre sonra Alma kampın merkezinde, girişinde yün bir battaniye bulunan daha uzun bir kulübeye ulaştı; siyah, tüm İpliklerin birleştiği renkteydi ve kenarlarına bir İplikçinin işaretleri dikilmişti. Bağlayan İplikler için düz eflatun bir çizgi. İnşa eden İplikler için dönen adaçayı yeşili. Ve kopan İplikler için kesik gri bir çizgi.

Iseult'nun adımları yavaşladı. Göğsündeki sıcaklık bacaklarına kadar inmiş, onları kurşuni ve sert bir hale getirmişti. *Staz, Iseult. Parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık.* Bu kelimelere ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Şu anda su yüzüne çıkmalarından nefret ediyordu. Ama gerçek şu ki, onlar olmadan annesinin yüzüne bakamazdı. Gretchya, Iseult'un dönüştüğü kişiyi asla kabul etmeyecekti.

Alma battaniyeyi bir kenara süpürdü ve Iseult'nun içeri girmesini bekledi. Iseult diğer kızın gözlerini kaçırmamasını diledi. Bu nedenle, Iseult Alma'nın Cadı Toprakları'nda burası dışında herhangi bir yerde olmasını diledi. *Keşke, keşke, keşke.*

Iseult karanlığın içine daldı. Görüş alanının kenarlarında titreyen başka bir şey göremedi. Ateş yakılmış. Dumanın yokluğundan tanınabilirdi. Sonra bir ses duydu. Bazen rüyalarında fısıldayan ya da kâbuslarında azarlayan ses.

"Iseult," dedi Gretchya det Midenzi, ses tonunda hiçbir şaşkınlık yoktu. Gölgelelerin arasından yavaşça beliren solgun yüz de hiç şaşırmamıştı. Onun yanında, çadırın tam ortasında, geleneksel ateş, ortak bir güveç kâsesi ve dört alçak tabure vardı.

"Neden geldiniz?" Gretchya sordu. Bakışları Iseult'u boydan boya dolaştı ve Iseult'un kendi içine kıvrılmamak için kendini kontrol etmesi gerekti.

Stasis. Çenesini daha yukarı kaldırdı.

"Neden geldin?" Gretchya tekrarladı. "*Yaralandın mı, biricik kızım?*" diye değil. Ya da, "*Burada olman nasıl mümkün olabilir?*" ya da, "*Yanındaki bu yaralı çocuk kim?*"

Gretchya bunun yerine, tonlama eksikliğine rağmen bir kalyonu dolduracak kadar suçlama içeren bir soru sordu. *Neden geldin?* Söğüt ağacının yanındaki, birkaç dakikalığına da olsa gerçek duygulara sahipmiş gibi görünen kadın gitmişti.

"Buraya kendi isteğimle gelmedim," diye cevap verdi Iseult, kendi ses tonu da aynı derecede düzdü. Kendi ifadesi de aynı derecede soğuktu. Dili dişlerinin arkasında şişmiyordu. Annesinin duygusuz gözleri karşısında boğazı düğümlenmiyordu. "Biz... avlandık. Bir Carawen keşişi tarafından."

Yavaş konuşmak zorundaydı ama kekelemediği zaman gurur duyuyordu. *Dilini kontrol et. Zihninizi kontrol edin. Bir Threadwitch asla kekelemez.*

"Ve bu çocuğun" -Iseult Baykuş'u nazikçe önüne çekti- "bir şifacıya ihtiyacı var. Bileği incinmiş. Sanırım burkulmuş."

Gretchya sanki Baykuş'u yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı. Yüzünden geçen duyguya en yakın şey buydu; Iseult bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Senin adın ne?" Gretchya sordu.

Baykuş, Iseult'nun şokuna ve onun... onun başka bir şeyine -omurgasını kırıştıran *sıcak* bir şey- cevap verdi: "Dirdra det Allaeli."

Şimdi göz kırpması Iseult'daydı. Bir buçuk aydır bu çocukla birlikteydi ve gerçek adını ancak şimdi öğreniyordu. Iseult'un *annesi* bu ismi ondan ancak şimdi ustalıkla koparıp alıyordu.

Iseult'nun bu bilgi üzerinde duracak ya da bu yeni sıcaklığın ne anlama gelebileceğini değerlendirecek zamanı yoktu, çünkü şimdi annesi Alma ile sanki bu isim bir şey ifade ediyormuş gibi bakışıyordu. Ve Iseult kendini sanki

İki gün önce nehre düşmüştü ama onu batıracak buz yerine alevler vardı. Çünkü Iseult, Gretchya ve Alma arasında geçen o bakışı biliyordu. Tanrılar onu lanetlesin, bunu çok iyi biliyordu çünkü yıllarını onların bunu yapmasını izleyerek geçirmişti. Ama sadece birbirlerine. Ona asla.

Parmakları yanında gerildi, nefesleri sığılaştı. Ve orada, karnının çukurunda yine öfke vardı. *Evet*, onu ikna etti. *Büyüsün. Genişledi.* İçinde çırlar yanarken yüz ifadesini hareketsiz tutmakta hiç zorlanmıyordu. Genellikle seçirerek onu ele veren burnu bile ateş çukurunu çevreleyen taşlar kadar hareketsizdi.

"Iseult bize diğerlerinin onu avladığını söyledi." Alma ellerini arkasında kavuşturdu

-mükemmel, mükemmel- ve Gretchya'nın dikkati bir kez daha Iseult üzerinde yoğunlaştı. "Kim?"

"Corlant," diye yanıtladı Iseult.

Bir anda çadırdaki tüm iplikler kayrak korkusuyla parladı. Tüm bedenler kaskatı kesildi, Alma bile, Gretchya bile.

Ve Iseult bu tepkilerden zevk almaktan kendini alamadı. "Cehennem Ozanları da var," dedi. "Baykuş yüzünden... *Dirdra'nın* tasması yüzünden. Günlerdir peşimizdeler." Ne demek istediğini kanıtlamak için haritayı çıkardı. "Bu nerede olduklarını gösteriyor. Şimdilik hiçbirini yakınımızda değil."

Gretchya'nın başını sallamasıyla Alma haritayı aldı ve en yakındaki fenere doğru açtı. "Bu çok değerli." Yukarı baktı. "Bunu nasıl aldın?"

Iseult cevap vermedi ve neyse ki Gretchya onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Cehennem Ozanlarının uzakta olması önemli değil. Corlant yaklaşıyor ve bu yüzden gitmeliyiz." Parmaklarını avcılara doğru şıklattı. "Kabileyi alarma geçirin. Hemen harekete geçmeliyiz." Kadınlar çadırdan çıkana kadar bekledi ve bedenini Iseult'ya doğru çevirdi. Daha önce olduğu gibi bakışları bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Ve daha önce olduğu gibi, Iseult'un paraziti yeniden ortaya çıktı. "Üç haftadır burada güven içinde yaşıyoruz, Iseult. Sonra bir sabah özenle ördüğümüz dokumuzu parçaladın."

Isı daha da genişledi, yeni bir ısıyla karıştı: bir Kuklacı ısısı. *Öfkeyle.* Ne de olsa Iseult buraya bilerek gelmemişti. Sanki annesinin ve bu Nomatsilerin bir asit gölünün ortasında yaşadığını biliyormuş gibi.

Ama annesi arkasını dönmeden önce cevap verme şansı olmadı. "Alma," dedi, "Iseult ve Dirdra'yı şifacıya götür. Bana ihtiyacınız olursa, ben mahkûmla ilgileneceğim." Sonra başka bir şey söylemeden, hatta Iseult'a bir kez daha bakmadan Gretchya çadırı terk etti.

Birleşme tamamlanmıştı. Iseult kovuldu.

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

Safi dansçıları izliyor. Zengin değerli taş renkleri akıp gidiyor, ince ipekler ve satenler sadece dans için tasarlanmış. Bir kez giyilmiş, bir daha asla giyilmemiş. Merik Nihar'ın kaşlarını çatacağı bir israf.

Ama Safi kaşlarını çatamaz, hele ki bu kadar çok kişi görebilecekken. Bu yeni tahtta oturuyor ve dudaklarını süsleyen küçük bir gülümsemeyle izliyor. Gerçek bir gülümseme çünkü bir sırrı var ve bu gece o sır gürleyerek ortaya çıkacak.

Yeni dikilmiş cebi, kare kesimli korsajın alçaldığı sağ göğsünü çiziyor. Kötü eklenmiş ama yeterli.

"Tiksinmiş görünüyorsun," diyor Henrick. Tahtında kayıyor, ahşap protesto ediyor.

Ve Safi belki de ifadesinin sandığı kadar dengeli olmadığını fark eder, ama çabucak uydurulan yalanlar konusunda her zaman iyi olmuştur. Ne de olsa o sağ el, her zaman dikkat dağıtmak için orada. Göstermek için.

"Bir savaş var," diye yanıtlıyor başını dansçılara doğru eğerek. "Yine de onlara bakınca Azmir yanıklarının ya da akıncıların bu tarafa geldiğini anlayamazsınız."

Henrick homurdanır ve birkaç saniye sadece teller ve ayak sesleriyle geçer. "Anlamalısınız ki İmparatoriçem, burada savaş yok. Bu insanlar için savaş, başkaları tarafından yapılan uzak bir şey ve ben de bunun böyle kalması için çok çalışıyorum."

"Yani onlara yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Alnı sıkışıyor, tacının gerginliği yüzünden derisi kızarıyor. "Soylular aptal değildir, sıradan halk daha da az aptaldır. Ama senin de çabucak öğreneceğin gibi, insanlar liderlerinden duygusal ipuçları alırlar. Eğer biz sakin olursak, onlar da sakin olur."

Çok basit görünüyor ama yine de... Safi anlıyor. Vaness'in demir gibi tavrı Marstok'u yıllarca bir arada tutar, herkes sevmese ya da sevmese bile.

onunla aynı fikirdedir. Bu arada Hasstrel malikânesindeki kiracılar ve çiftçiler rehberlik için Eron'a bakarlar ve karşılarında sadece çok fazla içmiş, çökmüş bir adam bulurlar.

Safi'nin de onda bulduğu tek şey buydu... ya da iki ay öncesine kadar öyle sanıyordu.

"Anlıyorsun," diyor Henrick ve Safi başını sallıyor.

Ayrıca İmparatoru ciddi şekilde hafife aldığını da anlar. Onun yüzüne sabitlenmiş gözleri, bir kurbağanın boş gözleri değildir. Keskin ve kavrayışsızdırlar ve Safi onunla bir taro masasında karşılaşılsaydı, oynamayı kabul etmezdi.

Doğru, doğru, doğru.

Birden yeni cebinin alev aldığını hissetti. Aniden, omurgası boyunca terler fışkırıyor. "Sınırdaki çok sayıda akıncı mı var?" diye soruyor, odağı kendinden uzaklaştırmak için bulabildiği her konuya tutunarak.

"Birçok. Ve sadece doğuda değil, Poznin'de de tahkimat yapmışlar. Yarın size haritalarda göstereceğim."

Safi teşekkür etmek için başını eğiyor ama tekrar kaldırdığında Henrick hâlâ ona bakıyor.

Biliyor, diye düşünüyor. Biliyor ve harekete geçecek. Ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrılırken ve kasları elbisesinin altında gerilirken bile bir gülümseme sunuyor. Savaşmadan yenilmeyecek.

Sonra bakışları nihayet kırılıyor ve Vaness'in ona taktırdığı çelik zincirin yanında yakasında görünen İpliktaşı'na düşüyor.

"Bir imparatoriçenin daha iyi mücevherlere ihtiyacı vardır," der ve vücudunu dansçılara doğru çevirir.

Safi ciğerlerinin gevşememesi, omuzlarının düşmemesi için mücadele etmek zorunda. Ter artık tahttan aşağıya doğru kayıyor ve garip görüldüğünü bilse de bir elini iplik taşının üzerine koyuyor.

Parmakları teninden sıcak yakuta dokunur dokunmaz, Iseult'nun sesi zihninde yankılanır. GİTMEYİ PLANLIYOR, SAFİ. LÜTFEN DİNLE. DÜĞÜN GECESİ OLMAYACAK. NEREDESİN, SAFİ? GİTMEYİ PLANLIYOR-

"Ben buradayım." Kelimeleri iç çekerek fısıldıyor, başını yorgunmuş gibi yana eğiyor. Sanki dansçıların manzarasını seyrediyormuş gibi. Ama parmakları iplik taşının üzerinde sıkışıyor ve "Açıkla" diyor.

Iseult, Henrick'in düğün gecesi için bir planı olmadığını söyler. Hiçbir şeyi tamamlamak gibi bir planı yoktur ve danstan sonra saraydan ayrılacaktır.

Safi'nin midesi bulanıyor. Iseult'nun bunu nereden bildiğini sormak istiyor ama sessizce bile olsa fazla konuşmaya cesaret edemiyor. İmparatorun kendisi de dahil olmak üzere çok fazla insan onu izliyor. İmparator ona yan gözle bakıyor ve Safi de karşılığında gülümsüyor.

Iseult yine de soruyu anlamış gibi görünüyor, çünkü ekliyor: Caden muhafızlarıma bu gece vardiya değişiklikleri beklemeleri gerektiğini söyledi çünkü İmparator şehre gidiyor.

Safi'nin topuğu vuruyor ve gülümsemesini korumasına rağmen zihni bildiği tüm küfürleri haykırıyor. Eğer İmparator onunla bir düğün gecesi geçirmese, planlarındaki son adımı uygulayamaz. Onunla yalnız kalmalı, korunmasız olmalı. Bir insanın olabileceği kadar korunmasız.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," diye fısıldıyor, esniyormuş gibi yapıyor ve boştaki eliyle ağzını kapatıyor. Yine de bir plan önermeden önce -Ya da Iseult'nun bunu yapmasını bekler. Henrick uzanır ve bir elini tahtının kol dayanağına koyar.

"Gitme vakti geldi," der ve Safi dizlerindeki sarsıntıyla müziğin bittiğini fark eder. Dansçılar durmuştur.

Zamanı kalmamıştır ve ani dehşetini gizlemeye çalışmaz. Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyor.

"Şimdiden mi?" diye ciyaklıyor.

Ve sürekli çatık kaşları neredeyse nazik bir ifadeye dönüşüyor. "Endişelenmene gerek yok." Kolçağa vuruyor. "Seni yatağıma getirmek gibi bir niyetim yok. Barbarca bir gelenek."

Lütfen yap! İçinden çığlık atıyor. Lütfen beni yatağına götür!

Yüksek sesle, "Siz... bir varis istemiyor musunuz?" diye sorar.

"Bende bir tane var." Henrick dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. Sonra da: "Benim yerime geçmek için çok uygun ve daha da iyi eğitilmiş, bu yüzden hayatının geri kalanında yatağımdan özgür olduğunu düşün."

Hayır, , hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Safi ve Iseult'nun tüm planları çöküyor, çünkü Henrick Safi'yi asla yatağına almayacaksa ...

Bu her şeyin sonu. Göğsündeki bu cep ve içindeki altın eşya işe yaramaz.

Ve Safi'nin tartışmak için yapabileceği hiçbir şey yok. giderse şüpheli görünecektir. Şüpheli olmanın ötesinde, düpedüz haince. Henrick onunla evlenmek istemediğini biliyor. Bundan kaçınmak için bir kıtanın yarısını koşarak geçti. Eğer aniden onun yatağını paylaşmakta ısrar ederse, o keskin, katran çalan gözler bir şeylerin peşinde olduğunu anında anlayacaktır.

Safi'nin tek yapabildiği başını sallamak ve Henrick kendi ayağını iterken kendi ayağını itmek. Rahatladım, duruşuyla bunu söylemeye çalışıyor. Yüzüyle. Az önce bana özgürlük teklif edildi ve bu şimdiye kadar istediğim tek şeydi.

Yine de kürsüden attığı her adım bin yıl gibi uzun geliyor. Eteklerini yerde her sürüşü çamurda koşmak gibi. Ne bir plan yapacak zamanı ne de Iseult ile etkili bir iletişim kuracak yolu var. Bir elini Henrick'in koluna koymuş, diğer eliyle de gülümseyerek el sallıyor. Her zaman gülümsüyor.

On adım, yirmi adıma, altmış adıma dönüşür ve odanın kemerli kapısı onu yutar. Ötedeki salonda Cehennem Ozanları, Caden başta olmak üzere hemen etraflarına dizilirler. Yeni terfi etmiş ve kıyafetleri içinde pırıl pırıl parlıyor.

Safi onun kendisiyle göz göze gelmeye çalıştığını hisseder ama bakmaya cesaret edemez. Iseult gibi düşünmeli, düşünmeli, düşünmeli. Eğer Henrick Praga'ya gidecekse, muhtemelen bir at arabasına binecektir. Bu da demek oluyor ki Safi odasına ulaşmak için sola giderken o bahçelerden sağa gidecektir.

Plan yapmak için belki iki yüz adımı var. Ya da hamlesini yapmak için.

Ve başka bir seçenek yok, değil mi? Ya şimdi ya da asla. Zamanını bekleyebilir ve başka bir fırsat için umut edebilir -altın zincirlerle dolu mermer odada paylaştıkları gibi bir başka yarı yalnızlık anı. Ama ya böyle bir an hiç gelmezse?

Tanrılar aşkına, neden Iseult şu anda onun yanında olamıyor? Safi bunu mahvedecek. Bunu mahvedeceğini biliyor ama yine de önünde başka bir yol göremiyor. Eron Amca'nın hayatı ona bağlı. Iseult'un ki de öyle ve küçük Baykuş da hizmetkârların kanadında.

Tüm Cehennem Ozanları da. O artık İmparatoriçe ve bu kadar çok insan için bir fark yaratabilecek tek kişi o.

Hızlı hareket etmesi gerekecek. Cephaneliğindeki her aracı kullanması gerekecek. Bahçe yolu karanlık olacak, sadece atmosferik fenerlerle aydınlatılacak ve muhtemelen Henrick Safi'den ayrılmak için kısa bir süre duraklayacak. Bu onun anı olmalı. Bunu iyi değerlendirmek zorunda.

Bahçeye açılan kapıya ulaşırlar. Uşakları sessiz ve görünmeden kapıyı açıyor. Safi'nin teninde biriken tere inat soğuk hava içeri doluyor. Kalbi kulak zarlarna çarpıyor. Soygun sırasında her zaman olduğu gibi dünya hızla keskinleşiyor. On adım sonra kapalı yürüyüş yolundalar. Yaprak dökmeyen sarmaşıklar ateş ışığında parlıyor. Ötede, kar damlıyor. Çok nazik, Safi'nin yapmak üzere olduğu şöyle çok çelişkili.

Henrick onu bırakmak için yavaşlayarak durur ve Safi de onun yanında yavaşlar. "Yarın sizi sarayda bekleyeceğim," diye söze başladı. "Onuncu çanlarda başlıyoruz-"

Safi onu öpüyor. Doğrudan dudaklarından ve o daha çekemeden. Boştaki eli çoktan korsajına, gizli cebine girmiştir bile. Bir hırsızın parmaklarına sahip, neredeyse on yıldır bilenmiş bir çeviklik.

Henrick onun dudaklarına tepki veremeden, kadın cebinden ilmiği çıkarır. Sonra kollarını onun boynuna doluyor ve öpücüğü derinleştirmeye çalışıyor. Uzaktan, onun dudaklarının ne kadar kalın ve ıslak olduğunun farkındadır. Ve uzaktan, omuzlarının altındaki ve sırtı boyunca uzanan şaşırtıcı kasların farkındadır.

Sonra elleri adamın boynunun arkasında ve ilmik yerine oturuyor.

Ama öyle değil.

Zinciri kapatmaya çalıştığında hiçbir şey olmuyor. Açık, takılmamış, işe yaramaz bir altın parçası olarak kalıyor.

Ve şimdi Henrick onu üzerinden itiyor. Gözleri buğulanıyor, ağzından köpükler çıkıyor. Kadının kollarından tutup onu geri çekilmeye zorluyor. "Ne oluyor lan?" diye başladı... ta ki Safi'nin parmaklarında neyin kenetlenmiş olduğunu fark edene kadar. Zinciri düşürmek için çok yavaştı ve şimdi onun elinden kayışını izliyordu.

Göğsüne iniyor, sonra çamurlu kadife üzerinde altın bir yılan gibi karnından aşağı süzülüyor.

Birkaç saniye boyunca ne Safi ne de Henrick hareket eder. Cehennem Ozanları'nın hepsinin sırtı dikkatle başka yöne dönüktür; görmemişlerdir. Onu öldürmeliyim, diye düşünüyor. O beni öldürmeden önce. Ama yine çok yavaştı.

Ya da belki Henrick çok hızlıdır. Şaşırtıcı bir rahatlık ve beceriyle Safi'nin uzanmış kollarının altından geçip onu yere yapıştırıyor. Acımasızca güçlüdür ve Safi'nin hiç şansı yoktur.

Kafatası kaldırım taşlarında çatlar. Görüşü gölgelenir ve her şey aniden binlerce mil uzağa taşınır. Cehennem Ozanı zırhı ona doğru tıngırdıyor ve Caden'in sesi "İmparatoru koruyun!" diye bağılıyor.

Ve İmparator'un kendisi, sivri dişleri ve tükürük saçan diliyle Safi'ye yükleniyor. "Ne büyük bir hayal kırıklığı," diye hırlıyor, ön kolu Safi'nin boğazına saplanıyor. "Büyük bir lider olabilirdin ama artık senin için tek bir yol var."

İki Cehennem Ozanı içeri girerken, adam onun üzerinden yuvarlanır. Kulakları duymuyor, gözleri . Çok tehlikeli bir hata yaptığını uzaklardan bir şekilde biliyor. Sadece kendi hayatını değil, ona bağlı olan tüm o insanların hayatlarını da mahvettiğini.

Safi ayağa kalktığında Henrick, "Paskella'ya bu gece gelmeyeceğimi söyle," diye emrediyor. Ona bakmaz bile. "Ve sonra İmparatoriçemi Cehennem Ozanı odasına götür. Gerçek itaatin nasıl bir his olduğunu öğrenmesinin vakti geldi."

OTUZ

Kuyu'nun içinde zaman yoktu. Sadece şimdi vardı. Sadece sonsuzluk vardı, gerilmiş ve bilinemez.

Vivia bu duyguyu üzerine çöker çökmez tanıdı. Bu onun en sevdiği duyguydu; bir saldırı sırasında onu gerçekten sakinleştiren tek şeydi. Kendini gerçekten ama gerçekten güvende hissettiği tek zaman. Ama ...

Kuyunun pürüzlü dibine batarken, kanının girdap yapıp yayılmasını izlerken, bu suyun sakinleştirici olmadığını fark etti. Hoş değildi. Aslında, Lovats'ın altındaki gölün sularına hiç benzemiyordu.

-Güvenli yeri, gizli yeri. Orada, tilki ateşi bir mağaranın tavanına yayılmıştı ve Kuyu'nun varlığı, yaşamı, ağırlığı bir teselliydi. Onun kadar üzgündü. Onun kadar yalnızdı. Ve onun orada olmasından her zaman memnundu.

Burada, altı selvi ağacı suyun üzerinde, Kuyu'nun kenarında dalgalı gölgeler halinde görünüyordu. Ve burada, sular onun varlığından memnun değildi. *Davetsiz* misafir, der gibiydiler. *Hırsız, gaspçı, sahte kraliçe.*

Yüzeye doğru yüzmek ve bu garip, kabaran öfkeden kurtulmak istedi. Ama çok güçsüzdü. Bırakın yüzmeyi, yükselemiyordu bile.

Ve sular buna içerlese ve Kuyu bunu saklamayı dilese bile iyileşiyordu. *Sen değil, der gibiydi. Senden başka herkes.* Yine de iyileşmeyi durduramadı ve sonsuzluk geçip giderken, Vivia'nın içindeki alevler geri çekildi. Kan onu terk etmeyi bıraktı. Çok geçmeden, tek acı ciğerlerinden -havasızlıktan- ve hâlâ tiksinti, küçümseme ve yıkım hissiyle dolu zihninden gelmeye başladı.

Vivia tekrar yüzebildiğinde, yüzdü. Kurbağa bacağı ve kollarını açtı. Yüzeye çıkana kadar sudan yardım almadan itti ve itti.

dalgalandı. Serbest kaldı. Hava ona doğru aktı, ciğerlerine yayıldı. Yutkundu ve nefesi kesildi ve birkaç kalp atışı boyunca suya basmaktan ve nefes almaktan başka bir şey yapmadı.

Sonra bir hareket hissetti, su sıçraması duydu ve arkasını döndüğünde Vaness'i suyun içinde buldu. "Sen... iyileştin mi?" diye sordu İmparatoriçe.

Vivia başını salladı. Boğazı ve ciğerleri hâlâ kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acıyordu.

"Bu çok iyi." Vaness sıkı bir gülümseme sundu, uzuvları onu su üstünde tutmak için sıçırıyordu. "Ben de seni bulmak için suya dalmak üzereydim."

Yine de Vivia hiçbir şey söylemedi; şimdi söyleyemiyordu çünkü. Kuyu sürekli iyileşiyordu; aşırı zorlanan ciğerlerinin keskinliğini çoktan yatıştırmıştı.

Hayır, sessizliğini korudu çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. İki ay önce seve seve ölüme terk edeceği bir imparatoriçeyi korumak için Vaness'in peşinden koşmuş, onu öldürmüş ve neredeyse öldürülüyordu.

Vaness de Vivia ile aynı düşünceleri paylaşıyor gibiydi. Yanakları pembeleşti. Bakışları ufka ve gecenin hâlâ hüküm sürdüğü denize doğru kaydı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Suikastçı Dalmotti'ydi, değil mi?"

Vivia başını salladı. Etrafındaki sular ısınıyor, Kuyu'nun tuhaf öfkesi azalıyordu. Sanki onu unutmuştu. Sanki her şeyi hayal etmişti.

"Neden?" Vaness'in elleri gözlerindeki suyu silmek için yukarı uzandı, bacakları onu yerinde tutmak için kürek çekiyordu. "Neden Doge bize yardım etmeyi reddetti ve sonra da bizi denizin ötesinde avladı?"

"Bilmiyorum." Vivia'nın sesi yorgunluktan olmasa da boğuk boğuk çıkıyordu. Kuyu'nun iyileştirici dokunuşuyla artık yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordu.

Ve Vaness bu kadar yakinken.

Vivia'nın karnında bir şeyler ağrıyordu. Gözlerini Vaness'in yüzünden alamazken bile kendi kendine "*Kuyu*" dedi. Saçları kıvrılmış ve ıslak bir şekilde başına yaslanmıştı; düzgün ve belirgin kolları ve omuzları, üzerlerine yapışan beyaz pamukla, en açık elbiselerinde olduğundan çok daha çekiciydi.

Vivia daha yakın yüzmek istedi. Parmakları Vaness'in yanağındaki saç telini silmek istiyordu.

Hayır. Sertçe nefes verdi. Bu sadece Kuyu'nun büyüsyüdü. Ölüm bu kadar yakinken bu sadece yaşamın coşkusuydu. Vaness'ten uzaklaştı, su sıçradı ve kıyıya doğru kürek çekti. Kuyu'nun hafifçe çalkalanan suları ona karşı gürlerken güçlü bir kulaç attı.

Vaness onu takip etti -tabii ki etti- ama Vivia kendini sudan rampaya doğru çekerken arkasına bakmaya cesaret edemedi. Kollarını ve bacaklarını sallayıp her yöne su püskürtürken.

Ve gövdesi yeşil bir kafesin içine gizlenmiş en yakın selviye doğru yürürken arkasına bakmadı. Bir elini tüylü yapraklara dayadı. Pantolonunu sıkmak için bacağına kaldırdığında yapraklar avucunu sıyırdı. Etkisizdi. Hatta anlamsızdı ama yapacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Su damladı ve Vivia'nın arkasına sıçradı. İmparatoriçe'nin Kuyu'dan çıktığını hissedebiliyordu, onu göremese bile. Işık yayan bir fener. Isı saçan bir alev şahini.

Dikkatini pantolonuna, sıkmaya ve sıkmaya kilitledi. "Nasıl hissediyorsun?" Vivia'nın sesi sert ve gergin çıkmıştı. "Kuyu... hastalığına iyi geldi mi?"

"Kendimi iyi hissediyorum." Vaness'in sesi her zamanki berraklığını koruyordu ama orada başka bir şey vardı. Hayali ışığın, üzerindeki ısının on kat daha güçlü görünmesini sağlayan bir şey.

Vivia kanla lekelenmiş gömleğini daha da sert bir şekilde sıktı.

"Bu Kuyu Ateş Kuyusu'ndan farklı." Vaness'in çıplak ayakları kaldırım taşlarına basıyordu. "Farklı bir... enerji. Ama iyileştiriyor ve benim ihtiyacım olan da buydu. *Senin* de ihtiyacın olan buydu." Birkaç adım ötede durdu ve Vivia ağaca dayadığı kolunun arkasına saklanmaya çalıştı.

Ama faydası olmadı. Çevresinde hâlâ İmparatoriçe'yi görebiliyordu. Sırılsıklam, muhteşem ve tamamen yanlışı, yanlışı, yanlışı. Vivia elini bıraktı ve Vaness'in kara gözlerinden ve kalın, ıslak kirpiklerinden sakınarak ufka doğru yöneldi. Okyanusa ve belki de nefes alabileceği boş bir alana.

Vaness, Vivia'nın giderek artan paniğinden habersiz, sadece onu takip etti

Ya da belki de onu zorlamak, güçlendirmek istiyordu, çünkü Vivia daha beş adım atmamıştı ki İmparatoriçe ona yetişti ve narin eli Vivia'nın bileğini kavradı.

Bıçağın ateşinden çok farklı bir ateşti bu. İmparatoriçe daha konuşmadan gözleri denize takıldı. Platonun kenarına ufukta parıldayan ay ışığından daha fazlasını görecektik kadar yaklaşmıştı. Artık resiflerin ve kayaların çoğu gemiyi uzakta tuttuğu kıyıya yakın yerleri görüyordu.

Dalmottileri durdurmamışlardı. Savaş gemileri Vivia'nın denizcileri görebileceği kadar yakında süzülüyordu. Direklerde dalgalanan bayrakları tek tek görebilecek kadar yakındılar.

On iki taneydiler ve her biri kıyıya doğru yöneltilmiş toplarla donatılmıştı.

İmparatoriçe de onu fark etti ve aralarında sadece sözsüz bir bakış geçtikten sonra birlikte dönüp koşmaya başladılar. Denizden uzağa, savaş gemilerinden uzağa, Kuyu'nun aralarında ortaya çıkardığı her türlü tuhaflıktan uzağa.

Köken Kuyusu'nun dibinde bir orman bekliyordu. Eğrelti otları ve çam ağaçlarıyla dolu bu ormanda ağustos böcekleri, kuşlar, Vivia'nın tanımadığı parlayan böcekler vardı. Vaness'le birlikte Kuyu'ya çıkan dik merdivenlerden sendeleyerek inerken, birkaç dakika boyunca nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Okyanusu duyamıyor, şelalenin sesini duyamıyordu ve etrafı şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanan nemli bir ormandı. Bir zamanlar patika olan yer şimdi ısırgan otları tarafından istila edilmişti.

Ve o birkaç dakikalık kafa karışıklığı her şeyi değiştirdi. Tam hangi yöne kaçacağına karar vermişti ki - hangi yön Noden'in Hediyesi'ydi çünkü nehir yakındı ve şarkı söyleyerek o yönden kayıyordu -oris ve avcıları ağaçların arasından toplandı. kişi, kamufle olmuş ve sessiz. Yoris, ısırgan otlarına kılıç darbeleri indirerek ve yüzü nemden pırıl pırıl parlayarak doğrudan ona doğru ilerlemeseydi, Vivia onları asla göremeyebilirdi. Güneş, kaşlarının çatıklığını görmeye yetecek kadar doğmuştu.

"Cesur bir çaba, Prenses." On beş adım ötede durdu. "Ama sonuçta bir başarısızlık."

Vivia ona gözlerini kırptırdı. Onun ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve avcılarını sayma çabası da başarısız oluyordu. Ormana çok iyi karışmışlardı ve ne zaman yirmi üçe ulaşsa saymayı yeniden kaybediyordu. Yine de yaylı tüfeklerini gözden kaçırmak mümkün değildi. Ya da çekilmiş kılıçlarını.

Bilezikleri kıvrılan ve kanı -Vivia'nınki gibi- artık bir şifa kuyusunun gücüyle sıçrayan Vaness için bunlar sorun teşkil etmezdi.

"Barışçıl bir şekilde gelin," dedi Yoris, "halkım silahlarını kullanmayacak."

Vivia alay etti. Bunu yapmak istememişti ama kahkahası içinden patladı. "Kaçmaya çalıştığımızı mı sanıyorsun? Dalmotti suikastçıları tarafından saldırıya uğradık, seni yaşlı aptal. Ve muhafızların sayesinde onları durdurmayı başardık."

"Suikastçılardan haberimiz var." Yoris ağaçların arasında görünmeyen bir avcıyı işaret etti.

Yapraklar hışırdadı ve eğrelti otları ayrıldı. Sonra iki avcı dışarı çıktı ve aralarında siyahlar içinde tanıdık bir Rüzgâr Cadısı vardı. Başını göğsüne doğru gevşekçe sarkıyordu. Birkaç dakikada bir bir şeyler mırıldanıyor ve salyaları çenesinden aşağı süzülüyordu. Zararsız rüzgâr girdapları etrafında dönüyordu.

Uyusturulmuştu, Vivia fark etti - muhtemelen Vaness'e kullandıkları ilaç. Ama daha da kötüsü, adam yaralıydı. Kıyafetleri simsiyah olduğu için gölgeler arasında neredeyse görünmüyordu ama aldığı nefeslerin ıslaklığı bunu ele veriyordu. On beş adım uzaklaştığında, şafak ışığı omzundaki kanlı deliğin üzerinde parıltıyordu.

Vivia kendisini öldürmeye çalışan adama acıımıyordu ama onu yürümeye ve o yaraya bakılmadan katlanmaya zorlamanın insanlık dışı yanı çok fazlaydı. "Bir şifacıya ihtiyacı var." Yoris'e ters ters baktı. "Yakında."

"Ve gemisine döndüğünde bir tane alacak."

"Onun... gemisi," diye tekrarladı Vivia ve bu sözlerle birlikte içinden buzlar süzüldü. Karnına yerleşti ve ayak parmaklarına kadar indi. "Demek Kuyu'nun ötesindeki gemileri biliyorsun."

Yoris gülümsedi.

"Ve," diye mırıldandı Vaness, avcının gelişinden beri ilk kez, "suikastçıların bizi ele geçirmesine *izin verdin*, değil mi? Sanırım Doge'un daha iyi bir teklifi var.

kendi kralınızdan daha mı iyi?"

Gülümsemesi bozuldu. Gözleri inceldi. "Ben kralıma ve vizerime sadığım, Marstoki *pisliği*." Bu kelimeyle birlikte tükürük püskürdü. "Ama evet, teklifi iyi bir teklif. Seni onlara veririz ve onlar da saldırmadan giderler. Hayat kurtaran bir şeyi reddetmek zordur."

Vivia'nın kemiklerindeki buz dışarıya doğru uzanıyordu. Kendini hasta hissetti. Üşüdüğünü hissetti. Kendini çok küçük ve çok yalnız hissetti. Çünkü Yoris emir almadan hareket etmezdi. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini, ne yapacağını bilmek için sahibine bağımlı bir köpek gibiydi. Vivia'yı pençelerine alır almaz başkente haber göndermiş olmalıydı. Sonra bu suikastçılar teklifleriyle geldiklerinde tekrar haber gönderdi. Ve eğer Vivia'nın tahmin etmesi gerekirse, Doge Noden'in Hediyesi'ni bağışlamaktan daha fazlasını teklif ediyordu. İşin içinde altın da olmalıydı.

Ya da silahlar. Babası silahlara asla karşı koyamazdı.

Elbette iş bu noktaya gelecekti. Vivia neden aksini düşündüğünü bilmiyordu. Onca yıl didinip durmuş, kırılgan ve kindar bir adama övgüler yağdırmıştı.

"Bir de ailenin önemli olduğunu düşünürdüm," dedi kimseye. Kelimelerin ağzından çıktığından ya da tamamen kafasında olduğundan bile emin değildi. "Önemli olan tek şey taçtı."

Vaness, "Buna cesaret edemez," dedi.

"Ama yine de yaptı." Vivia tek omzunu kaldırdı, gözleri gölgelerin arasında Yoris'inkileri buldu.

Ve yaşlı adam başını salladı. "Öyle yaptı." Sonra parmağıyla gökyüzünü işaret ederek kolunu bir kez çevirdi ve avcıları ormandan çıktı. Amaçları açıktı: rehineleri geri alma zamanıydı.

"Şimdi büyülerinizi bırakıp teslim olursanız," dedi Yoris, kendi kılıcını havaya kaldırarak, "o zaman bu takası bitirebiliriz. Siz ikiniz Dalmottis'le gideceksiniz ve sonra Dalmottis yelken açacak."

Ne Vivia ne de Vaness hareket etti. Birkaç nefes boyunca tek ses, Vivia'nın damarlarında uğuldayan ormandı.

"Kaybedeceğimiz onca hayatı düşünün Prenses." Yoris ağırlığını kaydırdı, yüzü sabırsızlıkla buruştu. "Eğer teslim olmazsanız, o gemiler Noden'in Hediyesi'nin işini kısa sürede bitirecek."

Vivia onu görmezden geldi ve bakışlarını suikastçıya çevirdi. "Doge bizi neden istiyor? Sizi neden buraya gönderdi?"

Adam halsiz sessizliğini koruyordu. Kanı solgun toprakta toplanmıştı ve avcılar onu serbest bırakırsa, Vivia yığılıp kalacağından ve sonsuza dek yok korkuyordu.

Bir el omzuna kaydı. İmparatoriçe yaklaştı. "Arbaletlerinin hepsinde demir var." Lusquan dilinde konuşuyordu - Vivia'nın neredeyse on yıldır kullanmadığı ya da pratik yapmadığı bir dil. O kadar garip, o kadar beklenmedikti ki, Vaness'in sözlerini çözmesi birkaç dakikasını aldı.

"Ve bıçakları çelikten yapılmış. Her birinin işini bir çırpıda bitirebilirim Majesteleri."

"Ben... kan dökülmesini istemiyorum."

Vaness'in Kuyu'dan kalma nemli yüzünde bir gerginlik. "O zaman onları zincire vuracağım."

Vivia hafifçe başını salladı. yaşayabilirdi. "Bana sadece işaret ver-"

"Bu kadar gevezelik yeter," diye bağırdı Yoris. "Şimdi bizimle gelin ve Noden'in Hediyesi'ni koruyun. En azından iyi bir prenses bunu yapar."

"Ah evet," diye yanıtladı Vivia. Doğruldu ve büyüünün içinde yükselmesine izin verdi. Nehir uzaktaydı ama Kuyu onu geliştirmişti. Oraya ulaşabilirdi. Onu kullanabilirdi. "Belki de iyi bir prenses böyle yapardı, Yoris." Ona gülümsedi. "Ama ben bir prenses değilim, anlıyor musun? Ben bir kraliçeyim."

Kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve mükemmel bir senkronizasyonla Vaness de kendi kollarını kaldırdı.

Oklar fırlatıldı ama Vivia ya da Vaness'e doğru değil. Yaylarından çılgınca fırladılar, hareket ettikçe eridiler, kesici kılıçlar düzleşip savruldu. Avcılar inledi. Bazıları kaçmaya, bazıları saldırmaya çalıştı. Ama faydası yoktu. Tamamen iyileşmiş bir Vaness durdurulamazdı ve tamamen iyileşmiş bir Vivia da öyle.

Saniyeler içinde avcılar ağaçlara, toprağa ve birbirlerine yapışırken, su fişkırlarak Vivia ve Vaness'i aşılmaz bir perdeyle koza gibi sardı. Kimse onları ne görebiliyor ne de durdurabiliyordu.

Ve bu kez, kaçmak için dönerlerken birbirlerinin ellerini tuttular ve kendilerini gün doğumunun ilk ışıklarına attılar.

OTUZ BİR

Iseult bu kadar kolay gözden çıkarılamazdı. Baykuş'un Alma'yı şifacıya kadar takip etmeye istekli olduğundan emin olduktan sonra, Gretchya'nın peşinden - zaten elli adım uzaktaydı- fırladı. Gretchya'yı kuşatan iki avcı Iseult'un yaklaşmasına izin verdi ve Iseult "Bize yer açın" diye havladığında gerçekten de itaat ettiler.

Gretchya elbette kabile boyunca hızla ilerleyen adımlarını yavaşlatmadı. İnsanlar daha şimdiden çadırları çökertmiş, ipleri gergin ve endişeyle parlıyordu.

Senin hatan, Iseult'un beyni ilan etti. Senin yüziünden kaçmak zorundalar.

"Neden buradasın anne?" Gretchya'nın yanına doğru aceleyle adım attı. Suçlamaları savurmak, savrulanlarla yüzleşmekten daha kolaydı. "Saldonica'ya gitmeye ne oldu?"

"Corlant oldu." Gretchya yavaşlamadı, Iseult'nun tarafına bile bakmadı. "Dalmotti'den ayrılamadan bizi yakaladı."

"Oh." Bu kolay bir cevaptı. Iseult'un düşünmediği bir cevap. "Peki o zaman neden buradasın? Solfatarra'da?"

"Seninle aynı sebepten. Corlant'tan kaçmak için. Onun büyüünden kaçmak için." "Ah," diye tekrarladı Iseult ve bu sefer her şey yerli yerine oturdu.

Deniz tabanına demir atmışlar. *Çadırlarda yanan fenerler. Yolda alarm büyüleri. Kampın üzerinde büyüler.*

"Buradaki herkes cadı. Burası gerçek bir kabile değil, değil mi? Corlant'tan kaçtınız ve burada saklanıyorsunuz."

"Evet." Gretchya, eski bir duvar kalıntısının yanındaki çadırı yıkan bir grup Nomatsi'ye sertçe işaret etti. Metodik bir şekilde hareket ediyor, iskelet halindeki ahşap iç mekânı deneyimin sessiz ritmiyle söküyorlardı. Konuları sadece görevlerinin birleşik odağı tarafından kısa süreliğine bağlanmakla kalmıyordu, aynı zamanda Iseult artık baktığı için - *gerçekten* bakıyordu - ipuçlarını kaçıramazdı

güç. Bir Rüzgâr Cadısı için soluk sarı İpler, Ateş için turuncu İpler ve hatta bir Bitki Cadısı için yemyeşil İpler.

"Cadılardan nefret edenler sadece Püristler değil, Iseult. Corlant birçok Nomatsi'yi kendi davasına çekti ve Corlant'ın deyimiyle onları özgür kılmak için ailelerini, arkadaşlarını seve seve teslim ediyorlar.

"Bir ay önce Nomatsi büyüsünü silmeye başladı. Cadıları teker teker çadırına aldı. Ve teker teker dışarı çıktılar, artık tüm hayatları boyunca yaşadıkları elementlere bağlı değillerdi. Sonra, neredeyse iki hafta önce, o gitti ve ben hazırım. Toplayabildiğim kadar çok Nomatsi cadısını ve ailelerini topladım ve onları buraya getirdim."

Ah. Iseult'un nefesi fısıldadı. Demek annesi bir halk şampiyonuydu. Iseult'un etkilenmesi gerektiğini düşündü. Hatta belki de gurur duymalıydı. Bunun yerine, tek hissettiği göğsündeki iltihaptı.

"Daha önce neredeydin? Buranın burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Rüzgârlı Düzlükler'deydik. Corlant Akıncı Kral ile çalışıyor ve Kral Corlant'ı batıya gönderdi. Alma, ben ve diğer tüm cadılar kaçtığımızda burayı tesadüfen bulduk. Güvenli ve kontrol altındaydı, biz de kaldık."

Ah, diye düşündü Iseult tekrar ve iltihap genişledi. Boğazından yukarı fokurdadı. Bunca zamandır annesinin ve Alma'nın Saldonica'da olduğunu sanıyordu; bunca zamandır Corlant'a gizlice direniyorlardı.

"Yani sen bir kahramansın, öyle mi anne?" Iseult sesinin bu kadar huysuz çıkmasından nefret ediyordu. Ne kadar... ne kadar kıskanç. Kendisi Cahr Awen'di ama burada Gretchya'nın bir kahraman olmasından yakınıyordu. Ya da belki de mesele bu değildi. Belki de sadece bunun bir parçası olmayı diliyordu. Gretchya'nın yanında Alma yerine *o* olsaydı.

Ne kadar aptalca. Iseult şimdiye kadar o eski ağrıya alışmış olmalıydı.

Gretchya o kadar ani durdu ki Iseult farkına varmadan iki adım ilerledi. Geri döndü. "Ben bir kahraman değilim, Iseult. Yapılması gerekeni yaptım."

"Buraya gelmekle ben de öyle yaptım."

"Ben bu insanları kurtardım. Sen onları mahkûm ettin." Gretchya'nın bakışları Iseult'nun yanından geçerek etraflarındaki kampı süzdü. Acele eden insanlar, yumuşak sesler, korkuyla vurulmuş ama tek bir amaca bağlı iplikler: kaçış.

Yakınlarda, sahte Aeduan'ın İplikleri parladı. Kanatlar gökyüzüne doğru savruldu. Gretchya'nın dikkati yeniden Iseult'a yöneldi, yeşil, keskin ve çok tanıdıktı.

"Corlant sana zarar verdi mi?"

Iseult geri çekildi. Bu ne beklediği bir soruydu ne de Gretchya'nın gözlerinin ardındaki belli belirsiz titreşim. "Hayır," diye cevap verdi. "Denemiş olsa da."

Başını salladı. Sonra Gretchya dikkatle Iseult'nun sağ eline baktı. "Peki ya bu?"

"Onlar... Cartorra'da beni işaretlediler." Hayır, hayır. Kekeleme. Şu anda olmaz.

"Neden Aether yerine Void?" Gretchya sordu, Iseult onun gözlerinde zaten bildiğini görebilmesine rağmen.

Yalan yine de dilinden düştü: "Tüm Nomatsileri bu şekilde işaretliyorlar."

Gretchya'nın gözlerinde yeni bir şey titreşti. Göz kapaklarında bir sıkışma, kaşlarında bir çimdiklenme. Neredeyse üzüntü, neredeyse hayal kırıklığı, ama o kadar hızlı kaybolmuştu ki Iseult emin olamadı.

Annesi ona karşı çıkmadı ama sonraki sözleri Iseult'nun söylediği hiçbir şeye inanmadığını açıkça ortaya koydu. "Öyleyse doğru. Yeni bir Kuklacı söylentileri."

Iseult yutkundu. Isı göğsünü ve yüzünü kapladı ve inkâr etme dürtüsü - Safi ya da Mathew kadar kolay bir şekilde daha fazla yalan söyleme dürtüsü - ciğerlerinde genişledi. Kendini bu kadar küçük ya da istenmeyen biri gibi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Iseult annesinin ondan beklediği gibi biri olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama Gretchya ondan o zaman da vazgeçmişti, şimdi de vazgeçiyordu. Iseult onun için sadece başarısız bir kız çocuğu olacaktı. İpliktaşı yapamayan, kendini kabilenin içine öremeyen ve bir gün liderliği devralamayan İplik Cadısı. O saklanması gereken bir utanç, unutulması gereken bir hataydı.

Soğuk bir rüzgâr Gretchya'nın saçlarını çekti. "Kaç kişiyi öldürdün Iseult?"

Bir kalp atışı duraklama. Bir kalp atışı daha inkar etme içgüdü. Sonra kayboldu ve Iseult dürüstçe cevap verdi: "Çok." Yine eklemekten edemedi: "Beni öldüreceklerdi."

"Ve şimdi siz bu insanları buraya getirdiniz."

"Bilerek değil."

"Ama zarar yine de verildi."

Ve böyle, Iseult yine gri bir sıcaklıkta kaynıyordu. Göğsü ezilmiş gibi hissetti, dili düzleşti.

Stasis, Iseult. Gerçek bir Threadwitch hiçbir şey göstermez, hiçbir şey hissetmez.

Nefesi dalgalandı.

Staz, Iseult. Parmaklarında ve ayak parmaklarında.

Gözleri kapandı.

Stasis, Iseult. Beni utandırma. Ay Anne'yi utandırma.

Iseult hiçbir zaman Ay Anne'yi utandırmak istememişti, hiçbir zaman Gretchya'yı utandırmak istememişti. Ne o zaman, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Yine de bu kaçınılmazdı, çünkü annesinin istediği gibi bir taş parçası olamazdı.

Yine de herkesin beklediği gibi coşkulu, etkileyici bir insan olamadı. Bunu sadece Safi anlamıştı, sadece Safi gerçekten önemsemişti.

Iseult'nun cevap vermeyeceğini anlayan Gretchya döndü. "Bekle."

Gretchya durakladı.

"Ona zarar verme anne. Kan Cadısı'nı kastediyorum."

"Yapmayacağım Iseult, çünkü İplik Cadıları acı vermez. Bu sadece Boşluk içindir. Sadece senin gibi insanlar için."

★ ★ ★

Aeduan önündeki Threadwitch'i tanıyordu. Çok iyi değil ama onu Corlant'ın yanında, doğudan gelen kervanda görmüştü. Kanı lavanta ve ninni, soğuk toprak ve daha soğuk değerli taşlar kokuyordu. Onun rahip için her zaman tuhaf bir yol arkadaşı olduğuna inanmıştı ama istekli bir yol arkadaşı.

Şimdi, bir mangalın ışığında ona bakarken, onu yanlış okuduğunu fark etti. Sisler dünyasının ortasındaki bu derme çatma kampı başka nasıl açıklayabilirdi ki? Etkilenmesi mi yoksa sinirlenmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

Çadırın ortasındaki bir sütuna zincirlerle bağlı olduğu için büyük olasılıkla sinirlenmişti. Kendisini yakalayan iki kadın zincirlerini bağlayıp gider gitmez kurtulmaya çalışmış ama çabaları sonuçsuz kalmıştı. Bu sütunu toprağa çakılı tutan odundan daha fazlasıydı.

"Iseult'yu neden avlıyorsun?" diye sordu Threadwitch kalın aksanlı Arithuanian dilinde, sesi kopuktu. İnatçı. Iseult yakındaki bir gölgeden onu izliyordu ve Aeduan'ın gözleri ona dikildi, "Nedenini biliyorsun. Tıpkı ondan kaçamayacağını bildiğin gibi. Seni burada bulacak, tıpkı daha önce her zaman bulunduğu gibi."

Sözler Threadwitch'i rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. Sadece burnunu kaldırıp keşişe baktı. Kendine özgü bir burnu vardı, kalkık ve küçüktü. Iseult'nunkine hiç benzemiyordu.

"Seni kaç kişi takip ediyor?" Gretchya sordu ve Aeduan durgun bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Corlant ne kadar geride?"

Yine omuz silkti. Yine mırıldandı: "Bilmiyorum." Ama sonra başını Iseult'ya doğru eğdi ve sırtıttı. "Ona gerçekten zarar verdi, yüzden yakın zamanda yetişeceğinden şüpheliyim."

Genç kadın ağırlığını değiştirdi. Sonra gölgenin dışına doğru itti. "Beni avlayan bu yaratık da ne?" diye sordu.

Ve Aeduan kaşlarını kaldırdı.

"Gümüş ipliklerle." Yaklaştı, yüzünde olmasa da hareketlerinde sabırsızlık vardı. "Bir canavar. Kadim ve devasa."

Güldü. Önce sadece alay etti ama sonra kıkırdadı. "Çok fazla hikâye anlatıyorsun."

Gözlerini kırıştırdı, yüzü açık bir şaşkınlığı ele veriyordu. Dudaklarını hiçliğe büzmeden önce sadece bir kalp atışı sürdü. "Baykuş ve beni nasıl takip ettin?"

"Kokunu aldım."

"Yalancı. Kanımın kokusunu alamazsın."

"Yapabilirim." Yapamazdı. "Umutsuzluk ve yalnızlık kokuyorsun."

Anne gerildi, çok az bir hareketle. Sonra alışılmadık bir güçle tersledi: "Eğer bize cevap vermeyeceksen, o zaman işimize yaramazsın. Kabile yoluna devam ettiğinde, zincirlerle bağlı kalacaksın. Corlant seni bulamayacak. Kimse bulamayacak."

Tekrar güldü, bu sefer başını bir kurdun aya bakarken eğilmesi gibi eğdi. Onu burada bırakmayacaklardı. Iseult onu burada bırakmayacaktı, çünkü karanlık-verici daha önce bu bedeni giymiş olan adamı seviyordu ve o hâlâ-

aptalca bir şekilde burada olduğuna inandı. İnsanlar hep böyle çaresizdi. Eskilerin dediği gibi, *umut en son ölür*.

Gretchya Aeduan'dan uzaklaştı ve Iseult'nun her zaman kullandığı dilde muhafızlara bir şeyler havladı. Sonra hızla uzaklaştı, her adımı onun kadar minyon bir kadın için şaşırtıcı derecede uzundu.

Iseult onu takip etmedi. Onun yerine, Aeduan'a yaklaşmadan önce annesinin çadırdan çıkmasını bekledi. Kız aralarındaki mesafeyi açtığında Aeduan sırttı. O kadar yakındı ki, burnu Aeduan'inkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Benim dengim değilsin İhtiyar."

Aeduan'ın sırtışı düştü. Onun ne olduğunu bildiğini fark etmemişti.

"Ölüme gittim ve onu geri getirdim, görüyorsunuz. Gerçek Bloodwitch'i. Gerçek Aeduan." Nazik parmaklarıyla onun yüzüne uzandı... sadece birkaç santim ötede durakladı.

Ve anlamsız bir nedenden ötürü aralarındaki hava yoğunlaştı. Bir yaz fırtınasından önce şişen statik ısı gibi. Onun geri çekilmesini istiyordu. Gelmeye devam etmesini istiyordu.

"Hâlâ içinde yaşadığını biliyorum," diye devam etti. Parmakları güzel parmaklar değildi, biçimli ya da ince de değillerdi. Nasırlı ve çok inceydiler, parmak eklemleri çok genişti. Onlardan başka tarafa bakamıyordu.

"Onu ormanda gördüm. Şimdi bile görüyorum." Parmakları yaklaştı. Adam hareket etmedi, nefes almadı. Sonra onları yana doğru sürükledi, dudaklarının hemen üzerinde süzüldü. İstmeden de olsa nefesi titreyerek dışarı çıktı.

"Hikâyeler anlattığımı biliyorsun - ancak Nomatsi dilini konuşuyorsan bilebileceğin bir şey. Sadece gerçek Aeduan hâlâ içini dinliyorsa bilebileceğin bir şey." Elini indirdi ve o daha ne yapmak istediğini anlayamadan yakınına eğildi. Dudakları kulaklarına, nefesi boynuna değdi. "*Mhe varujta, Aeduan. Te librahje ma-in, mhe varujta.*"

Geri çekildi, altın rengi gözleri kısa bir süreliğine Aeduan'ın yüzüne yerleşti. Dudakları kısa süreliğine bir gülümsemeyle seğirdi. Sonra Aeduan'ın olmadığı parmaklarıyla köprücük kemiğinde asılı duran gümüş tılsımı çıkardı ve bağlı olduğu deri tangayı kopardı. "Bunu şimdi geri alacağım," dedi.

Birkaç dakika sonra gitmişti.

Gerçek Aeduan'ın yüzeye çıkabildiği ve onu kontrol eden varlığı kırabildiği zamanlar oldu.

Bir an, karanlıktan başka bir şey değildi. Benlik duygusu yok, yukarı ya da aşağı yok, hiçbir varlığı yok. Sonra aniden, sanki bir halat onu hızla çekiyormuş, bir gemi çapasını geri alıyormuş gibi hareket halinde uyanırdı.

Ya da diğer yarısını geri alan bir Kalp İpliği.

O anlarda onu duydu. Göremese bile ona o kadar yakındı ki. Onun sesini her yerde tanıyabilirdi, bir tırpan kadar pürüzsüz ve iki kat daha keskindi. Belki de daha sıkı yüzse, onu aşağı çeken pençelere karşı daha sıkı *savaşsa* ...

İşte oradaydı. Bir an için yüzeyi temizlemişti. Işık içeri süzölmüş, altın gözlerini, büzülmüş dudaklarını ve elmacık kemiğindeki gözyaşı izini taşımıştı.

Gölömsüyordu, daha önce gördüğü ve bir daha asla görmemeyi umduğı nefret dolu bir gülümseme. İçe dönük bir gülümseme. İnsanların ruhunu kırarak bir gülümseme.

Sonra Aeduan bir kez daha denizin altına süröklendi. Denizin dibinde tüketilecek, derisi yenecek ve kemikleri temizlenecek av. Ama bu değildi. Bundan sonra iyileşebilirdi ve *iyileşecekti* de çünkü Aeduan onun ölmesine izin vermeyecekti. Onu daha önce Sirmayalıların derinliklerindeki Aether Kuyusu'nda kurtarmıştı ve ruhları bağı olduğı sürece onu yine kurtaracaktı. *Aether Kuyusu*. Gölgeletrafını sararken bu kelime Aeduan'ın zihnini yalayıp geçti. *Aether Kuyusu'nda bir şeyler olmuştu*. Ne olduğunu ya da nasıl hatırlayamıyordu ama aniden emin olmuştu: Aether Kuyusu tüm bunlar başlamıştı.

Keşke hatırlayabilseydi. Keşke kırıp geçebilse ve ona söyleyebilse...

Ama yapamadı ve . En azından pençeler ve karanlık onu yakalayıp bir kez daha derinliklere süröklemeden önce.

OTUZ İKİ

Safi, bir daha asla geçmemeyi umduğu bir koridordan geçerek İmparator'un kamarasına doğru kendinden emin adımlarla ilerledi. Birkaç gün önce devirdiği görevli onu karşılamak için koşturmadı, onun yerine benzer şekilde dehşete düşmüş ortağını gönderdi.

"İmparatoru şu anda göremezsiniz," dedi adam, başı neredeyse dizlerine değecek kadar eğilerek. "Kendisi gözaltında."

"Evet," dedi Safi. "Şu anda metresi Paskella ile çiftleşiyor. *Biliyorum* ve pek de umurumda değil." Belli belirsiz kapıya doğru işaret etti. "O işini bitirene kadar çalışma odasında bekleyeceğim."

İlk görevli tıkandı. "Misafirlerin beklemesinden hoşlanmaz."

"Ve ben bir misafir değilim. Ben onun karısıyım." Safi öne doğru tek bir adım attı ve her iki görevli de onun yoluna atladı.

"Gerçekten ısrar etmeliyiz, Majesteleri. Oraya kimsenin girmesine izin yok-"

"Seni tekrar fırlatacağım," dedi Safi ilk görevliye. "Ve sen yerdeyken iki diz kapağını da kıracağım."

Adam kenara çekilmese de gözleri yeterince kısıktı ve Safi kapıya doğru yürürken ne o ne de arkadaşı müdahale etti. İleride altın rengi ışık parıldıyordu. Caden'in bu yeni planı düşündüklerinde onu uyardığı Cehennem-Bard koğuşları. Koğuşlar istenmeyen tüm davetsiz misafirleri dışarıda tutacak ve daha da önemlisi istenmeyen sesleri *içeri almayacaktı*.

Yine de Cehennem Ozanlarını engelleyemezlerdi ve Safi kapıları ardına kadar ittiğinde, bir güç sisi onun üzerinde hışırdadı. Rahatlatıcı, sakinleştirici, sıcak. Lev'in daha önce söylediği gibi, o zamandan beri bu koğuşları nasıl yapacağını öğrenmemiştii,

alışılagelmiş eğitim ve öğretme yollarından kaçınmıştı. Yine de, büyü teninin üzerinde kayarken, bunun Tezgâh ile bağlantılı olduğundan şüphelendi. Orada gördüğü renkler ve ipliklerle. Cehennem Ozanlarının ölümcül yaraları iyileştirmek için birbirlerinin yaşam gücünden yararlanabilmeleriyle.

Safi kapılar arkasından kapanırken geriye baktı ve görevlilere göz kırptı. Sonra salon gizlendi; İmparator'un çalışma odasında yalnızdı. Soygun sırasında her zaman olduğu gibi Safi'nin kalp atışları göğsünde hızlandı. Görüşü sadece ihtiyacı olana, sadece önemli olana yöneldi. Böyle anlar için yetiştirilmişti.

Safi, Henrick'in masasının önündeki sandalyeye geçtikten sonra zinciri çıkardı. Soğuk anında içine . Tırnakları gölgeden yapılmıştı. Ama önceki gece olduğu gibi bunu da görmezden gelmek kolaydı. Özellikle de odanın renkleri aniden parladığında.

Ah *evet*, bu onun en çok sevdiği versiyonuydu. Aksiyon için yaratılmış olan. Harekete geçen, harekete geçiren. Tek eksik Iseult'tu.

Senin için geliyorum.

İlmeği sandalyenin minderinde gözden uzak bir yere sıkıştırdı, sonra odanın diğer ucuna, İmparator'un soyunma odasına doğru ilerledi. Her adımda kulaklarına yeni sesler geliyordu ve düğmeyi kavrayıp yavaşça çevirdiğinde sesleri neredeyse tek tek ayırt edebiliyordu.

Asla duymak zorunda kalmamayı umduğu sesler, içindeki her şeyi kışkırtıyor ve içini sızlatıyordu. Görünüşe göre Henrick... *hevesliydi*.

Kapı sessizce açıldı. Soyunma odasının ötesinden gelen sesler arttı ve Safi'nin yüz buruşturması derinleşti. Bu, şüphesiz, altın zinciri ve iplik taşlarını değiştirmek için en mükemmel fırsattı-Caden onu iyi yönlendirmişti. Ama aynı zamanda iğrençti ve insanın beynini dağlamanın mümkün olup olmadığını merak etti.

Henrick'in soyunma odasını karanlık kaplamıştı ama çalışma odasından gelen ışık rafları, dolapları ve gerçek boyutlu ahşap bir çerçevede asılı duran bir takım elbiseyi ortaya çıkardı. Safi, o günkü takım elbisesi olduğunu umarak aceleyle ona doğru koştu. Kemerinin onun etrafına dolanmış olmasını umuyordu...

Öyle değildi ve odayı hızlıca taradığında ne bir kemer, ne bir zincir, ne de bir iplik taşı olduğunu gördü. Safi'nin yatak odasına girmesi gerekecekti.

Safi çalışma odasının kapısını dikkatle kapattıktan ve zifiri karanlıkta sürünerek yatak odasının kapısına ulaştıktan sonra durakladı. Dinledi. İçeriden gelen sesler kadınsı seslere dönüşmüştü, bu sesler daha lezzetli olsa da Safi'nin duymak istediğinden daha fazlaydı.

Belki de daha da rahatsız edici olan, Hakikat merceğindeki hiçbir şeyin *yanlış* mırıldanmamasıydı. Kapının diğer tarafındaki kadın -metresi Paskella- İmparator'la birlikte gerçekten eğleniyordu. Kendini tamamen zevkine kaptırmıştı ve Safi bunun Henrick'in de öyle olduğu anlamına geldiğini umuyordu.

Safi en hafif parmakları ve en yavaş hareketleriyle kapının tokmağını çevirdi ve kapıyı geriye doğru itti. Bir santim. Sonra iki. Sonra üç santim... Ötesindeki boşluğu tam olarak görmesine yetecek kadar.

Leopold'un odasından pek farklı değildi: sayvanlı yatak, şömine (yanmıyordu), tek bir koltuk. Ağır siyah kadife ve parlak kırmızı brokarlar, kısık ateşle yanan apliklerin loş ışığında parıldıyordu. Yatağın üzerinde iki figür büyük bir enerji ve şaşırtıcı bir atletizmle hareket ediyordu. Safi'nin umduğu gibi birbirlerine tamamen bağlanmışlardı. *Kıyafetleri nerede?* Safi dudağını ısırarak düşündü. Henrick ve metresi bir yerlerde soyunmuş olmalıydı. Kemer yakınlarda *olmalıydı*.

Sonra Safi şöminenin yanında gelişigüzel bir yığın gördü ve gözleri Henrick ile metresini saklayan yatağın etrafındaki kalın perdelerden hiç ayrılmadan odaya girdi. Safi'nin beyni en azından *bu* görüntüden kurtulmuş olacaktı. Koltuğa ulaşana kadar duruşunu alçak, adımlarını hızlı tuttu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yığını inceledi. Gerçekten de İmparator'un ıskartaya çıkmış giysileriydi bunlar.

Henrick'in kemerini buldu.

Onu kendine doğru çekti, başı kısa bir süreliğine arkaya sarktı. Başarının tadı çok güzeldi. Hatırladığından bile daha güzeldi. Saniyeler içinde altın zinciri çıkardı ve bugün Praga'da elde ettiği zincirle değiştirdi. Birbirlerinin aynısı değillerdi ama üstünkörü bir bakış farklılıkları ortaya çıkarmazdı. Ayrıca, kibir içindeki İmparator onun zincirini çalmasını asla beklemezdi.

Safi'nin İplik Taşları'nı sökmesi daha uzun sürdü. Henrick onları deriye damgalamıştı ve yakutları serbest bırakmak için uygun aletleri yoktu. Yine de sonunda, yeteri kadar zorlama ve çekmeyle, İplikle bağlı iki taş gevşedi.

O zaman Safi nasıl da gülümsedi.

Her iki taşı da altın Cehennem Ozanı zinciriyle birlikte cebine soktu ve iki yeni kesilmemiş yakut çıkardı. Bunlar zincire kıyasla orijinallerine çok daha yakındı. Safi kendi İpliktaşı'na o kadar çok dokunmuştu ki, Svenja ve Nika dükkân dükkân gezerken tam olarak ne aradığını biliyordu.

Ayrıca yanında küçük bir macun küveti getirmeyi de akıl etmişti. Henrick ve metresinin eğlencelerini henüz bitirmediklerini doğruladıktan sonra Safi küçük küveti açtı, derinin üzerine birkaç top soluk krem sürdü, sonra yeni yakutları içine soktu. Fazla yapışkanı silmeden önce hafifçe üfleyerek birkaç saniye bekledi.

Lev bu macunun kurummasının en az bir dakika süreceğini söylemişti. Ayrıca bu gerçekleştiğinde taşların yakın zamanda yerinden çıkmayacağını da söylemişti.

Ne yazık ki bir dakika Safi'nin sahip olduğundan daha fazlaydı. Silme işlemini bitirir bitirmez odayı büyük bir çığlık doldurdu. Ardından Safi'nin midesini isyan ettiren iki parçalı bir uyum içinde ikinci bir çığlık. Bu kadının zamanının karşılığını aldığını umuyordu. İyi bir karşılık.

Kreşendo sona erdi ve sessizlik çöktü. Safi'yi kafeslemek için bir ağ. Koltuğun arkasında hareketsiz kaldı. Her nefesi yüksek sesle tizleşiyordu. Henrick ya da hanımı bu tarafa bakarlarsa, onun koltuğun bacakları arasındaki gölgesini göreceklerdi.

Onlara bakmaya cesaret edemedi. Orada öylece oturmuş, iki kişi seks sonrası hazzın tadını çıkarırken macunun kurummasını bekliyordu.

Lütfen . Lütfen .

Ayağa kalkmadılar. Bunun yerine çarşaflar hışırdamaya başladı ve Safi ikisinin sarılmak için yerleştiğinden şüphelendi.

İçten içe çığlık attı.

"Otuz beş yıl oldu," dedi kadın, "ve hâlâ istediğim her şey var." Derin bir sesi vardı, yaştan ve zamandan dolayı pürüzlüydü ve aksanı

Safi'nin şaşkınlığı, düşük doğumlu. Bu tipik bir cariyeye *değildi* ve bir imparatorun zamanı için iyilik ticareti yapan bir domna da *değildi*.

Ve otuz beş yıl? Bu kadın ve Henrick
Otuz beş yıl mı?

"Çocuklar nasıl?" Henrick sordu. "Dietrik parayı aldı mı?"

"Öyle yaptı." Paskella güldü, hoşgörölü bir sesle. Sevgi dolu bir ses ve annelik gururuyla dolu tonlarda, Dietrik'in çatıyı nasıl onardığını ve mutfağında iyileştirmeler yapmak için kalan fonları nasıl kullandığını anlattı. "İyi bir inşaatçı olacak," dedi. "Büyücölüğe gerek yok."

"Zaten öyle," diye yanıtladı Henrick.

Safi yutkundu. Neredeyse kemeri düşürecek, çünkü annelik gururu kadının sesini nasıl kalınlaştırdıysa, *babalık* gururu da Henrick'in sesinde parlıyordu. Sözlerinde hiçbir sahtelik yoktu, kadının Hakikat merceğinde ürperecek hiçbir yalan yoktu.

O ve Paskella güncellemelerine ve sorularına devam ederken Safi üç şeyin farkına vardı. Birincisi, Paskella gerçekten de halktan biriydi. İkincisi, o ve Henrick Kalp İpliği'ydi - çocuk tekerlemesindeki gibi *gerçek* Kalp İpliği. *Robinler ve saksagañanlar yukarıdaki dallarda. Evlilik için para, aşk için Kalp İplikleri.*

Ve *üçüncüsü*, Henrick'in bir değil, *üç* oğlu vardı. Varlığından haberdar olmayan oğulları, varlığından asla haberdar olmayacak oğulları, ama yine de sevdiği oğulları. Hiç evlenmemesinin nedeni buydu. Burada, bu odada, Safi'yle hiçbir şey yapmamasının nedeni buydu. Ve Leopold'u tahtına geçmesi için bu kadar dikkatli yetiştirmesinin nedeni de buydu.

Düşündüğün kadar kötü biri değilim, demişti ona iki gün önce. *Bunu zamanla anlayacaksın. Ve sonra arabada şöyle demişti: Hepimiz o kadar şanslı değiliz, biliyorsun, sevdiklerimizle aile kurmakla ilgili olarak. Hayır, , hayır.* Bu Safi'nin beyninin sindiremeyeceği kadar ağırdı. Henrick fon Cartorra'ya acımaması gerekiyordu. Onun asla sahip olamayacağı ailesine ömür boyu bağlılığına saygı duymaması gerekiyordu. Kadının gırtlaktan gelen sıcak gülüşünü takdir etmemesi ya da ondan etkilenmemesi gerekiyordu. Sözlerini cilalamak ya da gösteriş yapmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Henrick fon Cartorra kötü bir adamdı. Cehennem Ozanlarına top yemi gibi davranırdı. Onları istismar etti, kırdı geçirdi, hepsi de güç uğruna. Safi'yi altın bir zincirle hapsetmişti, amcasını da

zehirlemiş, egemenlik ve savaş uğruna küçük ulusları ezip geçmişti.

Caden bir keresinde Safi'ye *her şeyin bir derecesi olduğunu* söylemişti. *Ki bunun senin doğru ya da yanlış dünya görüşüne pek uymadığını biliyorum.*

Hayır, uymuyordu ve Safi bu konuşmayı hiç duymamış olmayı diledi. Düşmanına karşı sempati duymaması gerekiyordu. Bu küçük suçluluk duygusunu hissetmemesi gerekiyordu.

Onun özgürlüğü önemliydi. Iseult'nun güvenliği önemliydi. Henrick'in daha fazla yönü, daha fazla boyutu, daha fazla derinliği olması, yaptıklarını ya da Safi'nin neden kaçmak zorunda kaldığını ortadan kaldırmıyordu.

Yavaş ve sessiz bir nefesle, artık kurumuş olan kemeri gölgeli giysi yığınının üzerine bıraktı. Almak için geldiği şeyi almıştı.

Neyse ki öpüşme sesleri kısa sürede odayı doldurdu ve Safi bakışlarını sandalyenin etrafında gezdirdiğinde perdelerin hareket etmeye başladığını gördü.

Kesinlikle çıkma vakti gelmişti.

Altın zincirin ve iplik taşlarının cebinde olduğunu doğruladıktan sonra ayağa kalktı ve parmak uçlarında uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Safi çalışma odasına geri dönmüş ve ilmeğini boynuna geçirmişti. Ardından, nefesi ve kalbi hafifçe yükselmiş bir halde, son bir veda için beklemek üzere Henrick'in masasının önündeki sandalyeye yerleşti.

Iseult annesini mahkûm çadırının dışında buldu, iki avcı refakatçisi yakındaydı ama kulak misafiri olmamışlardı.

"O görüldüğü gibi biri değil." Gretchya bunu bir ifade olarak dile getirdi, gözleri Iseult'nun yüzüne sabitlenmişti. Hiç şüphesiz azarlayabilmek için bir duygunun geçmesini bekliyordu. Ya da belki de Iseult'nun dilini ele geçirecek kaçınılmaz kekemeliği bekliyordu.

Yine de hayal kırıklığına uğrayacaktı. Iseult'nun ağzı temiz gibiydi. Parazit deliğine geri dönmüştü; staz kemiklerini sıkıca sarmıştı. "Biliyorum." Gretchya'nın neredeyse kendisinden yarım baş aşağıda duran bakışlarıyla karşılaştı. "O ele geçirilmiş. Gölge kuşları bu anlama geliyor."

"Gölge kuşlar mı?" Gretchya'nın başı yana doğru eğildi ve Iseult bir anda annesinin onları görmediğini anladı. Yarılmışların Kopmuş İpleri gibi, o gölgeler de sadece Boşluk içindi. Yine de Gretchya onda bir sorun olduğunu nereden biliyordu? Aether'a bağlı Threadwitchery'si ne hissetmişti?

"Bunu ona sen mi yaptın?" Gretchya sordu. "Ona sahip oldun mu?"

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre için Iseult cevap veremedi. Sonra iradesi dışında bir ses yükseldi: güldü. Gerçek bir gülümsemeyle gerçek bir kahkaha ve bunun onun için pek de Threadwitch'e yakışır bir davranış olmamasını umursamadı. Annesinin onaylamaması da umurunda değildi. "Tabii ki ona sahip olmadım." Başını salladı, gözleri yıkılmakta olan kampı ve yakınlarda harmanlanıp örülen İplikçileri taradı.

Kollarını hepsine doğru açtı. "Canavar olduğumu düşünseniz de anne, ben insanları ele *geçirmiyorum*. Ve onları sırf incitmek için incitmem. Ama neden tartışıyorsunuz?" Kollarını indirdi. "Bana asla inanmayacak mısınız?"

Gretchya cevap vermedi. Tartışmak Threadwitch'lerin yaptığı bir şey değildi, hele herkesin görebileceği bir yerde hiç değildi. İki avcı Iseult'nun kahkahasıyla canlanmıştı ve ilgilerini sert maskelerin ardına saklasalar da meraklı, dinleyen Threadwitch'lerini gizleyemediler.

Gretchya da seyircileri fark etti ve çenesini kaldırarak uzaklaştı.

Iseult takip etmeyi tartıştı. Bir yanı konuşmalarını sürdürmek için yanıp tutuşuyordu. Annesini kendisiyle konuşmaya zorlamak, iğrendiğini, küçümsediğini ve sefil hayatında ilk kez hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmek istiyordu.

Bir başka yanı da dönüp diğer tarafa gitmek istiyordu. Yapabiliyorken kaçmak, sessiz bir köşe bulmak ve Eridysi'nin günlüğünü incelemek, hâlâ cebinde ağır bir şekilde asılı duruyordu. Onu almak için Corlant'la savaşmıştı ve daha da önemlisi, sahte Aeduan'a söylediklerinde ciddiydi: Onu yakında serbest bırakacaktı. *Te librahje ma-in*.

Ayrılmak yapılacak en doğru şey olacaktı. Annesinin, herkesin beklediği şey buydu. *Stasis, Iseult, senin içinde stasis...* Nakarat durma noktasına geldi. Durağanlığı iki hafta önce terk etmişti; şimdi de içine düşmesine izin veremezdi. Ayrıca Gretchya'nın peşinden gitmek, uzaklaşmaktan çok daha cazip geliyordu. Göğsündeki bu köpüklü kesik, sanki bir

Fırtınayla çalkalanan nehir bir çıkış arıyordu. Yolda geçen haftalar, Voidwitch olarak geçen haftalar ve Kuklacı olarak geçen haftaların ardından bir çıkışa sahip olmaya *alışmıştı*.

O da pes etti ve Gretchya'nın peşinden giderken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Safi her zaman böyle hissediyor olmalıydı, duyguların ve ateşin hüküm sürmesine izin veriyordu.

"Şifacının çadırı şuradaki." Gretchya hâlâ sağlam olan birkaç çadırdan birini işaret etti; kalbinden zayıf bir duman yükseliyordu.

"Şifacının çadırını aramıyorum. Ben seni arıyorum." Iseult annesinin profilini inceledi. "Kan Cadısı'nda bir sorun olduğunu nereden biliyordun?"

"Tıpkı bir şifacının yaranın içindeki çürümeyi hissetmesi gibi. İnsanın basitçe yanlış olarak kabul ettiği bazı şeyler vardır." "*Senin gibi*" diye eklemeyi ama kelimeler yine de aralarında dolaştı.

Ve Iseult'nun savaşma arzusu daha da arttı. "Sihrimden nefret ediyor olabilirsin anne ama beni yaratan sendin. Bu gerçek hoşuna gitse de gitmese de ben senin kanındanım."

Gretchya uygun bir şekilde cevap vermedi. Onun yerine şöyle dedi: "Bir süreliğine bizimle seyahat edeceksin, ama kafirin tasması yüzünden çocuk burada kalamaz."

"Onu terk mi edeceksin? Ne büyük bir kahramansın ."

Avcıların iplikleri şaşkınlık ve tiksintiyle göz kırptı, tropik mavi boz maviyle sarmaş dolaştı.

"O sadece bir çocuk," diye devam etti Iseult, "yine de onu kendi başının çaresine bakması için geride mi bırakacaksın?"

"Birçok insan benim korumam altında ve Dirdra bir sorumluluk-"

"O bir *çocuk*." Iseult'nun göğsünden yine bir kahkaha yükseldi. Tiz ve içi boş. Threadwitch çadırı sadece birkaç adım ötedeydi ve birazdan annesi içeri girecekti. Yakında konuşmaları sona erecekti. Iseult avcılarının rahatça duyabileceği kadar yüksek bir sesle ekledi: "Neyse ki *anne*, çocuğu koruyacak ben varım. Buraya kadar yardım almadan geldik. Tek başımıza devam edeceğiz."

Annesi yoluna devam etse de o durdu. Avcılar bu konuşmayı duymuştu; iplikleri tiksinti ve şaşkınlıkla karışmıştı.

Bu senin kahramanın, diye düşündü Iseult onlar geçerken. *Ona hâlâ saygı duyuyor musun?*

Gretchya çadırın siyah girişinde durakladı ve avcılarını da duraklamaya zorladı. Mutlak bir durağanlık *içindeydi*, diline dolanacak bir utanç yoktu. Yüzünde kızaracak hiçbir suçluluk duygusu yoktu.

Tanrıça, hayat boyunca duygusuzca yürümek nasıl bir şey olmalı? Gerçek bir duygu yokluğu, onu yukarı çekecek ya da Gretchya'yı aşağı çekecek hiçbir bağ, hiçbir kırılma ya da hiçbir inşa. Acısız bir hayat... Ve aşksız bir hayat. Ama insanlar da İpliklerdi ve Gretchya ne zaman kendi İpliklerini inkâr etse, o kadar az insan oluyordu.

"Nereye gideceksin?" Gretchya dönmeden sordu. "Praga'ya geri döneceğim. Başından beri gitmeyi planladığım yere."

"Yapamazsınız. Cehennem Bekçileri yolu kapatıyor. Getirdiğin haritayı gördüm."

"Daha önce Cehennem Ozanlarından kamıştım."

Gretchya arkasına baktı. "Peki Praga'da ne var?"

"Praga'da *kim* var?" Iseult kaşlarını kaldırarak annesine devam etmesi için meydan okudu. "Safi."

Gretchya yapmadı. Onun yerine, "Bu durumda size yardımcı olamam," dedi. adırına girdi. Çadırın kapısı hızla açıldı.

Ve Iseult'nun ciğerlerinde yine bir kakhaha patladı. Alevlerle beslenen bir kakhaha çünkü annesi değişmemişti ve asla değişmeyecekti. Bunu bilmek güzeldi ve kalmak için hiçbir neden olmadığından emin olarak ayrılmak daha da güzeldi.

Çadırın önünde yerlerini alan avcılara keskin bir baş selamını veren Iseult, topuklarının üzerinde döndü ve Baykuş'u bulmak için yola koyuldu.

OTUZ ÜÇ

Iseult'un öfkesi uzun sürmedi. Öyle olmasını diledi-tanrıça, öyle olmasını diledi. Hareket etmesini sağlayan o sıcaklıkla her şey çok daha kolaydı. Gözlerini keskinleştiren o yanıkla çok daha netti.

Ama öfke enerji gerektirirdi ve Iseult'un verecek enerjisi kalmamıştı. Günlerce kaçtıktan sonra, içi dışına çıkmıştı. İnsan şeklinde bir kabuğa dönüşmüştü. Sonunda tökezleyerek karanlık taş duvarlardan oluşan geniş bir alanın yanında yer alan şifacı çadırına girdiğinde, bir Airwitch şifacısının İplikleri gibi tanıdık Earthwitch İplikleri de onu bekliyordu.

Iseult çadırın kapalı kapağından içeri girdi. Sıcaklık üzerine çöktü. Fenerlerin aydınlattığı sıcaklık ve karanlık. Tabii ki ateşböcekleri, tıpkı çadırı dolduran ve derme çatma raflarda kümelenmiş diğer sihirli eşyalar gibi: Boya taşları, Toprak Cadısı şifa merhemi kavanozları, Su Cadısı şifa drajesi şişeleri ve tanımadığı sayısız alet.

Karşı köşede, dumansız bir mangalın yanında, Baykuş alçak bir masanın üzerinde oturuyordu. Bir yanda şifacı oturuyordu, gençti ve kürkünün içinde bolca kıvrılmıştı. Diğer tarafta Alma, Baykuş'a sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyordu; Baykuş da ona gülümsüyordu, iplikleri zevkten pembeleşmiş, gözleri Alma'nın yüzüne kilitlenmişti, sanki daha önce hiç bu kadar büyüleyici birini görmemişti. Sanki hayatında hiç kimseye bu kadar hayran olmamıştı.

Çünkü *elbette* böyle olacaktı. Baykuş, Threadwitch'in çırağını tanıyalı bir saatten az olmuştu ama şimdiden hayran olmuştu. Alma'nın mükemmelliğini kimse inkâr edemezdi, yaralı bir çocuk bile. Ya da *özellikle* Alma'nın sahte, zoraki, mükemmel gülümsemesini gösterdiği yaralı bir çocuk tarafından.

Bu arada Iseult altı haftadır Baykuş'un yanındaydı, onu koruyor ve besliyordu - sırf çocuk yemek yiyebilsin diye kendi yemeğinden vazgeçiyordu - ve Baykuş ona bir kez bile böyle bakmamıştı. Bir kez bile Iseult'un söylediği bir şeye kıkırdamamıştı.

Ve kesinlikle Baykuş'un şu anda Alma'ya yaptığı gibi Iseult'nun eline isteyerek uzanmamıştı.

Alma parmaklarını Baykuş'unkilere doladı ve daha da parlak bir şekilde gülümsedi. Şifacı sessizlik içinde çalışmaya devam etti. Iseult ise çadırın kapağının yanında öylece kalakaldı. Kimse onu görmeden gidebilirdi. Bu yoğun, sızan sıcaklık yeniden uyanmadan önce gidebilirdi.

Git, gelincik gibi bir ses geldi. Çadırı ve çocuğu bırak. Ona ihtiyacın yok. Seni yavaşlatıyor ve Cehennem Ozanlarını çekiyor. Onsuz ne kadar hızlı seyahat edebileceğinizi düşünün. Günler içinde Praga'ya dönebiliriz.

Iseult bunu inkar etmedi. İnkâr edemezdi. Artık günlüğe sahip olduğuna göre onu burada tutacak hiçbir şey yoktu. Cartorra'ya geri dönüp Cehennem Ozanlarıyla yüzleşebilir, Henrick'i yok edebilir, Safi'yle birlikte bir ay önce başlattıkları planı tamamlayabilirdi.

Nedense bu düşünceyle -Iseult'yu üç hafta boyunca ayakta tutan düşünce- Gretchya'nın yüzü zihnini doldurdu. Iseult'nun Boşluk işaretini fark ettiğinde ifadesiz de olsa nasıl baktığı. Uyuyan Topraklar kadar soğuk bir şekilde, *İplik Cadıları acı vermez, demişti.*

"Hayır," diye fısıldadı Iseult. Kendine, gelinciğe ve Gretchya'nın donmuş yüzüne. "Onu terk etmeyeceğim." Sonra boğazını temizledi ve fenerlerin ışığına doğru yürüdü.

Üç kafa döndü. Şifacının dişleri çimenli bir merakla parladı. Baykuş'unki solgun bir ihtiyatla battı ve Alma'ya olan hayranlık dolu gülümsemesi kaşlarını çatı.

"Iseult," dedi Alma, yüz ve sesini aynı sahte mutluluk kaplamıştı. Çok ikna ediciydi. Iseult'un hissetmiş gibi yapmakta şimdiye kadar olduğundan çok daha iyiydi. Baykuş'u serbest bırakarak hızla karşıya geçmesini sağladı. Şifacı başıyla selam verdi ve Baykuş'un bileğine merhem sürmeye devam etti.

Alma, Iseult'un -ve sadece Iseult'un- duyabileceği kadar yaklaştığında, "Dirdra çok iyi bir çocuk," diye mırıldandı. "Onu nasıl buldun?"

Yeni bir acı kahkaha tufanı koptu. *İyi bir çocuk*. Onu bastırdı ve jilet gibi keskin bir kaşını kaldırdı. "Onun adını nereden biliyorsun? Annemle birbirinize bakışınızı gördüm."

"Ah." Alma'nın sahte gülümsemesi yumuşadı. "Corlant onu arıyordu. Aslında biz Sirmayalılar'dayken onun teslim edilmesini bekliyordu. Ama biri onu kaçıran akıncıları öldürdü. Sen, sanırım?"

O Iseult değil, Aeduan'dı. Ölümün orman yangını gibi ortalığı kasıp kavurduğu Tartışmalı Topraklar'da. Yine de bunu açıklamanın bir anlamı yoktu - çok karmaşık, çok yorucuydu. Neyse ki Alma'nın dikkati çoktan Baykuş'a kaymıştı.

"Çocuk bir cadı mı?" diye sordu. "Bir

Toprak Cadısı."

"Ne tür?"

"Türü yok. O tam bir Toprak Cadısı."

"Ah?" Alma'nın gözlerinde belli belirsiz bir seğirme oldu. Iseult *şaşkınlığı* fark etmişti ve genç kadın bunu gizlemeyi başaramamıştı. *Belki de o kadar da mükemmel değildir.*

Iseult'nun sevinci kısa sürdü, çünkü Alma onun duygularını göstermesini umursuyor gibi görünmüyordu. Rahatlamış gibiydi, melodik sesi neredeyse sohbet havasına bürünmüştü. "Artık tam Dünya Cadılarının var olduğunu bilmiyordum." Bir parmağını kalçasına vurdu. "Corlant'ın onu istemesine şaşmamalı."

"Ya da belki Corlant onu *eskiden* olduğu kişi yüzünden istiyordur." Iseult bunu söylerken Alma'nın yüzünü dikkatle inceledi ve bir tepki vermesini umdu. Threadwitch'in söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair bir ipucu bulmayı umuyordu. Ama Alma hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve Iseult'a doğru baktı.

"Eskiden mi? Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Alma daha fazla ısrar etmeden önce Iseult kapağı iterek uzaklaştı. Beş uzun adımda Baykuş'un yanına ulaşmıştı. Şifacının işi bitmişti ve küçük bir Ağrı Taşı kızın göğsünde göz kırptı. İpliklerindeki çelik acısından eser kalmamıştı. Artık sadece düşmanlık ve yorgunluk vardı.

Elbette Alma da bunu görebiliyordu. Iseult'nun azı dişleri kulaklarında gıcırdadı ve nazik sözlerle başlaması gerektiğini bilmesine rağmen -hatta belki de çocuğun nasıl hissettiğini sorması gerektiğini- ağzından çıkan tek şey "Artık devam etmeliyiz Baykuş." oldu.

"Devam etmek mi?" İnatçı gri ipliklerini ördü. "Neden? İstemiyorum." Alma'ya baktı ve yeşil iplikler uzandı, *uzandı*. Bir bağlantı kurmak isteyen iplikler. Dinleyecek ve ilgilenecek birini arıyorlardı.

Ama Alma'nın umurunda değildi. Gerçekten umurunda değildi. O da tıpkı Gretchya gibi Baykuş'u geride bırakacaktı ve başka türlü davranmanın kimseye faydası olmayacaktı. En azından herkesin avladığı bir büyüye ve kendisine ait olmayan bir geçmişe sahip olan bu küçük kıza.

"Bizi burada istemiyorlar," diye yanıtladı Iseult basitçe. "Bu yüzden gitme vaktimiz geldi." Baykuş'a elini uzattı. Çocuk elini tutmadı. Onun yerine Alma'ya baktı, yeşil dalları hâlâ herhangi bir türden insanlığı arıyordu.

Iseult bu kadar tanıdık olmasından nefret ediyordu.

Hayatta tek istediği kendine ait diyebileceği bir yerdı. Asla korkmayacağı, gerçek ve sağlam bir yuva. Asla istenmediğini hissetmeyeceği bir yer. Ama Kesik İplikleri ve Boşluk büyüyle buraya ait değildi, annesinin asla istediği gibi olamayacak bir büyüyle dünyadan uzakta, Midenzi yerleşiminde olduğundan daha fazla ait değildi. Veñaza Şehri'ne ait değildi. Praga'ya ait değildi.

Ya çok Nomatsi'ydi ya da yeterince Nomatsi değildi. Ya çok az duygu gösteriyordu, ya da çok fazla. Ve şimdi Baykuş aynı gerçeğe, asla kaçamayacağı aynı bıçakla yüzleşiyordu. *İstenmiyorsun*.

Baykuş Alma'nın yüzünde bir şey görmüş olmalıydı -Iseult'un bile gözden kaçırdığı bir şey- çünkü ipleri aniden uzanmayı bıraktı. Aniden rotasını tersine çevirdi, kederli mavilik sahiplenirken büzüştü.

Dudağı titredi ama ağlamadı ve kalp atışları, Baykuş'u Baykuş yapan o yeşil kararlılıktan daha fazlasını ipliklerinin etrafında topladı. Sonunda Iseult'nun elini tuttu, zayıf bir tutuş ama yine de kabul eden bir tutuş.

Ve Iseult'nun ciğerlerinde sıcak ve yeni bir şey çözüldü. Daha önce hiç hissetmediği ama başka biri onu her gönderdiğinde arzuladığı bir şey. Kuklacı öfkesinden çok farklı bir sıcaklık, dili kalınlaştıran utançtan çok farklı bir sıcaklık.

Belki de Baykuş'la o kadar da düşman değillerdi.

Iseult Baykuş'u masadan kaldırırken şifacıya "Teşekkür ederim," dedi, çocuğun gözleri onunkileri tutuyordu. "Yardımanız için minnettarız." Baykuş'u çadırın kapısına doğru yönlendirmeden önce bir cevap beklemedi.

Onlar geçerken ne o ne de Baykuş Alma'ya baktı.

Bu hapishane çadırından çıkmanın bir yolu vardı. Aeduan bu kadarını biliyordu - ilk Aeduan'dan devralınan bilgiler su yüzüne çıkmıştı. Yeni Aeduan'ın bastırması gereken bilgiler...

Ama bunu kullanmak için de çaresizdi.

Iseult adındaki genç kadın onu tedirgin etmişti. Onu, diğer ruhun yukarı doğru tırmanıp bu dünyayı, bu çadırı görmesine yetecek kadar zayıflatmıştı... Sonra da Aeduan'ı burada bir kaçış olduğuna dair bir kesinlik içinde boğmuştu. Bunun büyüyle bir ilgisi vardı, Iseult'un görmesi gereken ama koruyamadığı bir şey.

Şimdi yeni Aeduan kaçışının tam olarak ne olabileceği konusunda kafa yoruyordu.

O bir Kan Cadısı'ydı, bu kadarını biliyordu. Ve kan üzerinde o kadar büyük bir gücü vardı ki insanlar ondan korkuyordu. Duyamadığını düşündüklerinde ona *iblis* diyorlardı. Akıncı Kral bile yolculukları sırasında ona hafif bir korkuyla bakmıştı. Ancak Aeduan hâlâ bu büyü'nün tüm nüanslarını ve köşelerini keşfedememişti. Ona her geçen gün daha fazla güvenmesine rağmen, ne kadarını yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kaslarını daha hızlı hareket ettirebiliyordu. İnsanları kokusundan takip edebiliyordu. Peki başka? Daha ne?

Kontrol. Kelime Aeduan'ın bedeninin, beyninin en derin girintilerinden kırıldı. Bu yine ilk ruhtu ve Aeduan'ın ilk içgüdüğü onu geri püskürtmek oldu. Onu gömdüğü duvarların arkasında durdurmaktı.

Ancak kelime tekrar geldi: *Kontrol* ve bu sefer Aeduan bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu: insanların kanını *kontrol edebiliyordu*. Kokusunu alabildiği herkese hükmedebiliyordu. Bu da onu izleyen avcılarının hiç şansı olmadığı anlamına geliyordu. Bu zincirlerin bir anda çözülebileceği anlamına geliyordu.

Ah, bir ay boyunca içinde ne kadar büyük bir güç vardı ama bunu hiç bilmiyordu. İnsanların ondan korkmasına şaşmamalı. Akıncı Kral'ın ne zaman ona yaklaştı gerilmesine şaşmamalı. Böyle bir güç neredeyse tanrısalı.

Ve böyle bir güç, bir zamanlar olduğu kişiye gerçekten yakışırdı.

Aeduan ciğerlerinin alabildiği kadar havayı içine çekti, kaburgaları genişçe eğildi. Muhafızların kanları duyularına çarpıyordu. Kadından büyükannesinin kırıksıklıkları gibi bir koku ve çeliğin üzerindeki kanın tınısı geliyordu. Adamdan ise kuzeyden gelen rüzgâr ve hâlâ sıcak olan bizon kürkü geliyordu.

Kontrol, ilk ruh tekrar dürttü ve Aeduan da öyle yaptı. İlk başta beceriksizce, parmakları sırtının arkasında, sütunun arkasında pençelere dönüştü. En yakınındaki avcıyı -kadını- yakaladı ve sıktı.

Ama bu, rüzgârı pençelemek gibi bir şeydi. Onu orada hissedebiliyordu, hatta ona ulaşmak için büyüsünü esnetebiliyordu ama tutunamıyordu. Büyüsü boş havadan başka bir şeyi kavrayamadı.

Tekrar denedi, bu sefer adama odaklandı. Avladığı belli olan bizona, yaşadığı belli olan Rüzgârlı Ovalar'a. Kanında daha derin kıvrımlar vardı. *Bir çocuk kahkahası. Güneşte ısıtılmış meyvelerden yapılmış bir şarap. Bir kadın gülümsemesi, bir dişi önde çarpık.*

Aeduan daha fazla nefes aldı, tüm odağı kandaydı. Keşfettikçe her yeni unsur zirveye yükseliyordu. *Köpek havlamaları. Taze bizon sütü. Bir bıçağın tahtaya sürtünmesi.*

Orada. Yeterince içti. *İşte*. Sonunda kontrolü ele geçirmişti. Ve şimdi, sıktıkça kontrolü ele geçiriyordu - ama bu çok daha fazlasıydı. İçeride sürünüyor, damarlarda ilerliyor ve güçlü atan bir kalbin gümbürtüsünü hissediyordu. O kalbi durdurabilirdi. Damarları dondurabilirdi. Bu adamın hayatına bir anda son verebilirdi.

Kontrol, diye hatırlattı ilk Aeduan. *Sadece kontrol.*

Bu onu rahatsız ediyordu ama ilk ruh haklıydı. Ölüm burada hiçbir işe yaramayacaktı, en azından Aeduan özgür kalmadan önce. Böylece Aeduan, büyüyle beslenen yoğun konsantrasyonuyla gücünü adamın uzuvlarına yaydı. İlk önce

Belindeki anahtarları çözdüğü kollarına. Sonra da adamın önce bir, sonra iki adım atarak Aeduan'a doğru ilerlediği bacaklarına.

Her hareket duraksamalı ve kabaydı ama adam direnemedi ve ikinci avcı müdahale edemeyecek kadar şaşkınlıkla izledi. Adam neredeyse Aeduan'ın yanına gelene kadar kadın sonunda onun anlamadığı dilde . Ve adam Aeduan'ın arkasındayken, anahtar Aeduan'ın kilitli zincirlerine takılana kadar, sonunda onlara doğru acele etmek için yerini terk etmedi.

Ama çok geç kalmıştı, çok yavaştı. Oraya zincirler şangırdarak yere düşmüştü. Aeduan özgürdü.

Adamın kanını öyle hızlı boşalttı ki adam yere yığıldı. Ölmemiş ama bayılmış. Sonra kadını yakaladı. Kanına ve vücuduna, parmakları boğazına yapıştı. Büyüsü kadının damarlarını kavradı.

Nefesi kesilmeden önce dehşet içinde gözlerini açacak kadar zamanı vardı. O da gevşeyip yere düşmeden önce.

Aeduan gülümsedi. Oh, gerçekten de ne güç ama. Kimse onu durduramaz, kimse onu zapt edemezdi. Evrane adındaki Yaşlı Kişi bile. Etrafında sürekli Puristleri olan Corlant bile. Kontrol edemediği tek bir kişi vardı. Kan kokusu olmayan genç bir kadın, Boşluk'tan gelen bir güce sahip genç bir kadın.

Ve Aeduan'ın neler yapabileceğini çok iyi bilen genç bir kadın, yine de hiçbir şey söylememiş ve kimseyi uyarmamıştı. Bunun yerine, onu takip edebilmesi için kendi kanıyla boyanmış gümüş tılsımı almıştı. Böylece onu takip *edecekti*. Neden? Yaşadığı sürece onun için bir riskti. Onu serbest bırakamayacağını bilmeliydi.

Çadırın kapağına ulaştığında sebebin önemli olmadığına karar verdi. Onun için geliyordu ve ne o ne de hâlâ içeride güreşen birinci Aeduan onu durdurabilirdi.

Iseult şanslıysa Alma'yı ya da Gretchya'yı bir daha asla göremeyecekti.

Annesi ona hangi suçlamaları yöneltmiş olursa olsun, Solfatarra'da durmak istememişti. Gretchya ve bu kabile

yolundaki bir kesinti, önünü tıkayan bir rahatsızlıktı. Aeduan'ı onun için etkisiz hale getirmişlerdi; artık Iseult'nun onlara ihtiyacı yoktu; Gretchya'nın onu her zaman gözden çıkardığı gibi o da onları kolayca gözden çıkarabilirdi.

Şifacının çadırından uzaklaştığı her adım Iseult'un damarlarına berraklık getirdi. Parmaklarının ucunda insanlar ölmüş ve insanlar korku içinde onun adını fısıldamıştı. Yolda bir kez olsun seçim yapan ve değişim yaratan o olmuştu.

Ama Gretchya ve Alma bunu görmüyorlardı ve görseler de umurlarında olmazdı. Ondan sadece daha fazla nefret edeceklerdi çünkü bu Iseult'un Boşluk'a bağlı olduğunun son kanıtı olacaktı. Kabilenin dokusuna asla uyum sağlayamayacak ve Gretchya'nın mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ayak izlerini asla takip edemeyecekti.

Iseult yarı koştu, yarı batıya doğru atladı, geldikleri yoldan geri döndü. Praga ve Safi'ye doğru. Yorulmuştu, tükenmişti ama öfke onu buraya kadar getirmişti. Yolun geri kalanında da ona yardımcı olacaktı. Baykuş onun yanında sessiz ve itaatkâr duruyordu. Kara bulutlar hareket ettikçe güneşin üzerinden geçtiler; kar yağmaya başladı. Iseult'nun birkaç hafta önce güzel olduğunu düşüneceği hafif, kabarık bir kar.

Artık karın izleri takip etmeyi kolaylaştırdığını biliyordu. Artık karın öldürdüğünü, bir annenin kucaklaması kadar nazik olduğunu biliyordu.

Çok geçmeden kozalaklı ağaçlar ve yaşlı ormanlar onları yuttu, karı susturdu ve Iseult avcılarının yaklaştığını hissetti. Üç grup düşman İplik, bu arada sayısız daha ötesinde bekliyordu. Sonra ilk avcı onlara ulaştı: gri saçlı, geniş omuzlu, oyma bıçağını çekmiş bir kadın. "Buradan ayrılmanıza izin yok."

"Kimin emriyle?"

"Threadwitch'imiz. Onun onayı olmadan kimse ayrılamaz."

"Ve bende." Iseult bu sözlerle otorite yükledi ve annesinin sert duruşunu taklit etti. "Sisin içinden geçen bir iz var mı?"

Kadın tereddüt etti. Sonra başını salladı. "Hayır." Avcının dişlerinde taze bir saldırganlık kristalleşti. "Zaten gitmene izin yok. Benimle gel."

Iseult karşı çıkamadan ya da karşı koyamadan ayak sesleri yaklaştı. İpliksiz ayak sesleri. Sonra Alma belirdi, yüzü güzelce kızarmıştı. Baykuş'un yüzü aydınlandı. İplikleri de.

"Gretchya'nın iznini aldılar," diye açıkladı Alma, sadece biraz soluk soluğa. "Bizi yalnız bırakın."

Avcı kaşlarını çatı. Alma'nın gözleri inceldi. Ve sonunda avcı korkup ağaçların arasına daldı. Alma, Iseult'un yanına gelmeden önce avcının gözden kaybolmasını beklemedi. "Ay Ana'ya şükürler olsun ki henüz gitmemişsin." Yüzünde hiçbir rahatlama belirtisi yoktu. "Koşabildiğim kadar hızlı koştum." Bir elinde küçük bir seyahat çantası tutuyordu. "Al bunu. Fazla bir şey değil ama birkaç gün idare eder."

Iseult'un çantayı isteyip istemediğini beklemeden çantayı Iseult'a doğru itti. "Ve bunlar." Alma diğer elini kaldırarak rüzgâr gözlüklerini gösterdi. "Gözlerine zarar vermeden görmeni sağlarlar. Oh, bir de bu." Cebinden bir şey çıkardı. Parşömen ve yıpranmış.

Cehennem-Bard haritasıydı.

Iseult'nun bilmediği bir his göğsünde canlandı. Aynı anda hem ağır hem hafif. Hem soğuk hem sıcak. *Kafa karıştırıcı.*

"Al bunu." Alma, Iseult'nun elini tutarak parmaklarını açtı ve rulo halindeki sayfayı avucuna yerleştirdi. "Buna bizden daha çok ihtiyacın var." Alma onu serbest bıraktı ama Iseult elini indirmede, yumruğunu haritanın etrafına kapatmadı.

"Neden?" diye sordu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü," dedi, bakışları Baykuş'a kaydı. Nazik gözler, düşünceli gözler. "Ay Anne her zaman kendisinden olanı korur."

Ama ben ondan biri değilim.

"Teşekkür ederim," dedi Iseult ve bunda ciddiydi. Haritayı cebine attıktan ve çantasını sırtına geçirdikten sonra tekrarlardı: "Teşekkür ederim." Sonra Safi dışında hiç kimseye ve kesinlikle Alma'ya yapmadığı bir şeyi yaptı. Onu çabucak kucakladı. Alma'nın geri çekemeyeceği kadar hızlı. Iseult'un tekrar düşünmesi için çok hızlıydı.

Sonra diğer kadının omuzlarını bıraktı, Baykuş'un elini tuttu ve onu Solfatarra'ya doğru götürdü. Baykuş'un İplikleri hayal kırıklığıyla sarktı, mavi eriyerek adaçayı İpliklerini oluşturdu. Ama çocuk Alma'yı çok yakında unutacaktı, tıpkı Zander ve Leopold'u ve hatta değerli Blueberry'sini unuttuğu gibi. En azından bu kez kalbini her türlü acıya karşı uyuşturacak bir Ağrı Taşı vardı.

Garip bir şekilde, Iseult da bir tane olmasını diledi.

Iseult Baykuş'u dalları keskin, taze kokulu iğnelerle yalıtılmış iskelet bir çerçeve olan geniş bir ladin ağacının altına çekmeden önce fazla uzaklaşmadılar. Baykuş merakla izlerken Iseult Alma'dan aldığı çantayı açtı. Sanki Safi'nin doğum günü hediyesini açıyormuş gibi büyük bir heyecanla, Baykuş'un görmesi için eşyaları ardı ardına çıkardı.

Önce bir rulo taze çarşaf ve söğüt kabuğu merhemi olduğu küçük bir kavanoz buldu. Baykuş'a neşeli olduğunu umduğu bir sesle, "Bu bileğine iyi gelecek," dedi.

Ardından bir tekerlek peynir (kokusuna bakılırsa keçi) ve bir paket tütsülenmiş et şeridi (yine keçi) çıkardı. Bir tanesini kemirmesi için Baykuş'a verdi, kız yüzünü buruşturup hayal kırıklığıyla dişlerini sıkarken bile. İki hafta önce Iseult çocuğun keçiden nefret ettiğini keşfetmişti. Bir hafta önce de Baykuş bazen sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu fark etmişti.

Ardından boş ama yine de kullanışlı bir su torbası geldi. Ve son olarak Iseult ince ve krem rengi bir yün battaniye çıkardı. Onu Baykuş'un üzerine örttü. "Bana bir hikâye anlat," diye fısıldadı Iseult şifalı merhem kavanozunu açıp dikkatlice boynuna, ellerine, köprücük kemiğine sürmeye başlarken. Solfatarra'nın ısırıldığı her yere.

Baykuş itaat etti, sözleri sert keçi eti tarafından boğuldu. "Uzun zaman önce, tanrılar aramızda dolaşırken, Trickster küçük bir cadıya ve onun evcil kirpisine acımişti."

Masalı bitirdiğinde ve son nakaratı bir kez daha söylediğinde -*Kemikleri kurtarın, kemikleri kurtarın*- soğuğu unutmuş gibiydi. Küçük nefesleri hala buğuluydu, ama rahatsızlığın zengin grisi ipliklerinden gitmişti.

Bu yüzden Iseult fırsattan istifade kaçıp su torbalarını doldurdu. Yakınlarda küçük bir dere vardı, donmuştu ve muhtemelen asitliydi ama incelemeye değermişti. Birkaç dakika içinde oraya ulaştı, buzlu yüzey taze karla kaplıydı ve kıyıya çömeldikten sonra buza hafifçe dokundu. Bu ona Aether Kuyusu'nu hatırlattı. *Kopan iplikler, ölen iplikler.*

Tek bir yumrukla buz kırıldı. Sonra Iseult onu süpürdü, soğuğun ve şimdi ona bakan kara suların tadını çıkardı. Sular ne tenini yakıyor ne de sülfür kokuyordu. Kar , suyun yumuşak yuvarlanışında kayboldu.

Iseult'nun yansıması çarpıktı, dünyayı ikiye bölen titrek bir gölgeydi. İki hafta önce Praga'da olduğu gibi görünüyordu... ama bir şekilde tamamen farklıydı.

Esme'ye benziyorum. Özellik olarak değil -Esme, Iseult'nun gördüğü en güzel genç kadınlardan biriydi- ama enerji olarak. Esme'nin yüzünün ve vücudunun yumuşaklığı çılgınca bir keskinlikle sertleşmişti.

Iseult'da bu üstünlük vardı. Belki de Esme gibi o da kabilesinden kovulduğu içindi. Ya da belki Esme gibi onun da büyüsü gri, gri, griden iğrenç bir şey olduğu için.

Biz birbirimize benziyoruz, derdi Iseult'a. *Yapabildiğimiz zaman iplikleri örmeli, mecbur kaldığımız zaman da onları kırmalıyız.* Iseult bu sözlerden hep kaçmıştı. Onları inkâr etmiş, onlarla savaşmış ve doğru değilmiş davranmıştı. O Esme gibi değildi; o bir Kuklacı değildi.

Ta ki artık kaçış olmadığı güne kadar. Esme başından beri haklıydı: Iseult'nun bir şeyleri değiştirme ihtiyacı vardı ve bunu yapacak nefreti de vardı.

Aletleri de vardı.

Yansımasından uzaklaştı ve Eridysi'nin günlüğünü öğleden sonra ışığına tuttu. Tüm kitap, okumak için onundu. Öğrenmek için onun. Baykuş'a doğru bir bakış attıktan ve çocuğu güvende ve sakın bulduktan sonra günlüğün kapağını açtı. Yeni deri gıcırdadı. Kar ilk sayfaya indi.

Ve Iseult okumaya başladı. Sanki eline evrenin anahtarı verilmiş gibiydi. -Daha iyisi hariç. Bu onun kendi sihrinin anahtarıydı. Neye dönüşebileceğinin anahtarı.

Yırtık sayfaların bittiği yerden başladı: ölüleri diriltmek. Böyle bir büyüün yaratabileceği gerçek yaşam değildi. Boşluk büyüünün sınırları vardı; Portia sadece geri dönen yaşamın bir *görüntüsünü* yaratmıştı. Uzun süre dayanamayacak olan ipliklerle bir yeniden canlandırma.

Ama Eridysi bir Aetherwitch'in aynı büyüü yapmaya kalkışması halinde neler olabileceğine dair notlar karalamıştı. Teorileri ve spekülasyonları, şemaları ve detayları sayfaları dolduruyordu. Sadece yeniden canlandırma üzerine değil, yarma ve ölüm üzerine de. Hayaletler ve öbür dünya üzerine, hatta Portia'nın öldürmenin bir yolunu bulduğu genç bir gölge wyrm üzerine.

Ayrıca İpliktaşlarına ayrılmış tam sekiz sayfası vardı. Görünüşe göre Vergedi adında, yaşamış en ünlü İplik Cadılarından biriyle doğrudan çalışmıştı. Vergedi'nin taş yaptığı yerde, Portia onları güç için parçalamıştı.

Iseult bir taşın iplerini koparabileceğini bilmiyordu.

Günlük sadece büyülerin ötesine geçiyordu - İplikleri manipüle etmenin ve Portia'nın deneylerini kaydetmenin ötesine. Eridysi, Sightwitch Rahibe Manastırı'ndaki hayatını yazdı. Portia'nın çökmekte olan sarayında yaşamak ve dünyanın kaosa sürüklenişini izlemek için Cadı Diyarı'nın ta öbür ucuna sürüklendiği günleri.

Çünkü o günlerde olan buydu. Şovalyeler ülkedeki tek cadılardı ve bu güç onları yozlaştırmıştı. Halk tarafından seçilen hükümdarları desteklemek yerine, kendileri hükümdar olmuşlardı. Zalim. Çok güçlü. Durdurulamaz.

Ve Eridysi müdahale edemedi, Portia'nın olduğu güce duyduğu hayranlığı durduramadan onları izlemişti. Hepsinin sahip olduğu güce.

Onlarındaki dağın içindeki ham büyüden çok farklı ama yine de kaynak aynı: Sirmaya. Midne bana yumuşak ses tonuyla, kendisi ve diğer Altılılar dağa girdiğinde sanki eve dönüyormuş gibi hissettiğini söylüyor.

Corlant'ın kullandığı isim buydu. *Midne*. Lev de o ismi kullanmıştı, onca gün önce, Midne'nin ilk Cehennem Ozanı olduğunu, büyüsü silinen ilk kişi olduğunu iddia etmişti... Ve bu doğrudu. Iseult günlüğün içinde o sayfayı da buldu: ilk Tezgâh'ın yaratılışı. Eridysi her adımı bilimsel bir titizlikle kaydetmişti. Iseult'un tanıdığı bir durağanlık; takdir ettiği bir durağanlık. Korkunç şeyler olmuştu. Eridysi'nin yapabildiği tek şey tanıklık etmektir.

Ve Portia ilk Tezgâhı inşa etmek için Paladin arkadaşı Midne'yi böldüğünde, Eridysi titiz ve ayrıntılı bir şekilde tanıklık etmişti. İşte diğer Voidwitch'i nasıl böldüğü. Midne'yi nasıl hayatta tuttuğunu - yarma işlemini tamamen tüketmeden önce durdurduğunu - ve bu ham gücü Tezgâhını inşa etmek için nasıl kullandığını, onu Sirmaya'nın İpliklerinin yüzeye en yakın olduğu yerin altındaki bir havzaya nasıl bağladığını burada görmüştü.

İlk Cehennem Ozanı. İlk Tezgâh ve hepsi adım adım sayfaya yerleştirilmiş. Eğer Iseult isterse, o da bir tane yapabilirdi.

Zihni karmakarışık. Düşünceleri birinden diğerine atlıyor, bir türlü durulmuyordu. Yavaşlayamıyordu. *Tezgâh kurmak. Reanimasyon. Rüya. Özümzenecek çok şey vardı. Birkaç dakikalık okuma için çok fazla. Midne. Portia. Sightwitch Kardeşler.* Iseult bu bilgiyle ne yapabilirdi? Neye dönüşebilir? *Bir dağın altındaki iplikler. Aetherwitches. Sirmaya.*

Kafasının içinde başka düşünceler de dolaşıyordu. Baykuş'un az önce söylediği sözler. *Kemikleri kurtarın, kemikleri kurtarın, onlarsız kayboldum, evim yok.* Ve son iki haftada anlattığı tüm hikâyeler. *Uzun zaman önce, tanrılar aramızda dolaşırken.*

Iseult'nun nefesi kesildi ve başparmaklarını günlüğün kapağında gezdirdi. Her nasılsa, bu kitap bin yıl dayanmıştı. Ve her nasılsa, basit bir kâğıt, şimdiye kadar mümkün olduğunu bildiğinden daha fazla güç, daha fazla potansiyel barındırıyordu.

Bu günlük onun kaderiydi. Bu günlük onun yoluydu. Tek eksiği iki şeydi. O zaman Baykuş'la birlikte Solfatarra'ya bir kez daha cesaret edebilirlerdi.

"Esme?" diye fısıldadı ormana doğru.

Yanıtın gelmesi biraz zaman aldı. Ama , güçlüydü.

-Gücüyle ezici. Iseult'nun zihninde sıcak bir gün batımı. Esme hâlâ kendisi olsaydı, bir gamzesi derinlere oyulmuş, gülümsüyor olurdu.

Yine de orada başka bir şey vardı. Derin ve endişeli bir şey.

Neredesin sen? Iseult düşündü. *gitmeyeceğiz.*

Gün batımı sıcaklığının bir başka titremesi ve ardından derenin diğer tarafında dallar hışırdadı. Birkaç dakika sonra gölgelerin arasından beyaz bir çizgi süzüldü.

Iseult ayağa fırladı, kaslarında zevk kıvılcımları çakıyordu. Gelincik ona ulaştı ve tanıdık pençeleriyle bacağını tırmaladı. "Nerede?"

Esme onun boynuna sarılırken, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Gelincik *saklanarak* cevap verdi ve beyaza bürünmüş bir orman, orman ve daha fazla orman görüntüsü paylaştı.

Sonra Aeduan'ın görüntüsü geldi, gözleri alev alev yanıyor ve burnunu çekiyor.

Omuzlarında ve saçlarında kar birikmişti. *Yaklaşıyor*, dedi Esme. *Geliyor*.

OTUZ DÖRT

Gölge kuşlar, yeşil kararlılık iplerini taşıyarak önce Iseult ve Baykuş'a ulaştı. Iseult'un bilmediği şey, Aeduan'ın ne yapmaya kararlı olabileceğiydi. Kar ve kış havasını da beraberinde taşıyarak ladin dallarının altından geçerken yüzü hiçbir ipucu vermiyordu. Her zaman yaptığı gibi vahşi ve kafesli bir şekilde hareket ediyordu. Gerçek Aeduan'dan çok da farklı değildi ama Iseult'un onları asla karıştırmayacağı kadar rahatsızdı.

Iseult, Baykuş'un yanına oturdu ve onu rahatlatan şey, Ağrı Taşı'nın gücünün devam etmesiydi. Baykuş, Aeduan'ın gelmesine ne şaşırılmış ne korkmuş ne de özellikle ilgilenmişti. Gelincik bir dalın üzerinde gözden uzakta duruyordu.

Tek bir adımla onlara ulaştı. Gözleri kırmızıya büründü ve burun delikleri genişledi, bu da büyüsünü kullandığının bir işaretiydi.

"Her şeyi çözmüşsün." Iseult bir kez daha boynuna dolanmış taleri okşadı. Nefesi şişti.

Cevap vermedi. Bunun yerine küçük bir Nomatsi av bıçağı çekti ve Iseult'a doğru doğrulttu. Baykuş'un dişleri gri bir korkuyla titredi ama sadece bir anlığına Acı Taşı'nın gücü onları temizlemeden önce. "Beni serbest bırakmak istedin. Neden?"

"Bana
yardım et."

"Sanmıyoru
m."

Iseult'nun bakışları bıçağa kaydı. Sonra tekrar ona. Onu kullanmayacaktı. "Bana borçlusun İhtiyar."

Bir koklama. Bıçak sabit durdu. Dişlerinin arasında eğlence ve merak dolaşıyordu. "Öyle mi?"

"Corlant'ı bulmam gerek."

"Ve seni ona teslim etmem gerekiyor."

"Yine de ona güvenmiyorsun," diye yanıtladı Iseult. "Sana bedenimi vereceğini söylüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ve onu bana verecek misin?"

Başını iki yana salladı. "İstemiyorsun"

"Oh, ama sanırım biliyorum." İpliklerinde mor bir renk parladı ama bu açlığın moru değildi, tam olarak değil. Bunun için fazla soluktu ama arzu için de fazla karanlıktı. "Ölümün içinde bin yıl geçirdim, Kara Verici. Geri dönmek gibi bir planım yok."

"Seni ondan uzak tutmanın tek yolu benim bedenim mi?"

"Beni ona göndermenin tek yolu senin bedenin. Tabii onu kontrol edemezsem."

Iseult'nun beyni bu sözler üzerine anında keskinleşti ve Aeduan anında gerildi. İpleri panikle soldu. Böyle sözler söylemek istememişti. Ona böyle bir güç vermek istememişti.

Gelincik Iseult'nun zihninde çtırdadı. Esme de onu duymuştu ve o da kelimelerin önemine hayret etti. Iseult'nun bedeni ölüme geri gönderebiliyordu. Corlant'ın onu bu kadar umutsuzca istemesinin nedeni bu muydu? *Ama o zaman İpliktaşları bu işin neresindeydi?*

"Oyun oynamayın." Aeduan daha uzun boylu durdu. "Beni o çadırda büyüsüz bırakarak aptallık ettin ve sana yardım edebileceğimi düşündüğün için de aptalsın."

Bıçağı kadının boynuna doğru kaldırdı.

Ve Iseult dudaklarını geriye kıvrırdı. Sahte bir hırıltı şaşırtıcı bir kolaylıkla geldi. Ne de olsa onun hemen kendisine katılmasını beklemiyordu. "Sen içlerinde en zayıf olanısın. Corlant'a boyun eğiyorsun. İlk Cehennem Ozanı olan ondan *korkuyorsun*. Ama ben Corlant'tan daha güçlüyüm. Sonunda onu yok eden ben olacağım. Ve eğer iyi bir seçim yapmazsan seni de yok edeceğim."

Iseult'nun söylediği her kelimeyle birlikte Aeduan'ın başı daha da geriye eğildi. Ta ki gözlerinin en dibinden ona bakana kadar. İplikleri yeşil konsantrasyon ve pembe eğlence arasında eridi. "Keşişin bedenine asla zarar vermezsin."

"Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Başı daha da öne eğildi. "Corlant'a karşı zaten bir kez başarısız oldun. Bu sefer neden başarılı olasın ki?"

"Gözünü çıkarmak bir başarısızlık mı?"

Yine burnunu çekti. Dişlerinin üzerinden yine eğlence göz kırptı. Ve Iseult çenesini tuttu. O durağanlıktı. O güçtü. O karanlık verendi ve bu Yaşlı Olan'ın kendi bedenini koruduğu sürece kazanan taraf olduğunu görmesi gerekiyordu.

İşte o anda Baykuş nihayet Aeduan'a ilgi göstermeye başladı. Ayağa kalkmak için çabalarken dişleri ailenin gün batımı gölgesinde eridi. Yakası ağaca sürtündü. "İlk Aeduan gibi değilsin," dedi Nomatsi dilinde. "Ama olabilirsin." Sonra gülümsedi. Yanan, sevgi dolu İplikleriyle daha da parlak hale gelen parlak bir şey.

Aeduan böyle bir büyüü göremese de açıkça hissetti. Yutkundu. Burun delikleri alevlendi ve Iseult gerçek Aeduan'ın onu dinlediğini hemen anladı. Baykuş'un Nomatsi sözlerini anladığını.

Iseult atladı. "Batıya gitmemize yardım edecek misin? Praga'ya?"

"Ne... var orada?" Küçük parmakları giysilerini kavramış olan Baykuşa baktı. Bıçağı birkaç santim düşmüş olmasına rağmen hâlâ havada duruyordu.

Iseult pelerinine uzandı, günlüğü çıkarmaya ve Praga'ya ulaşması gerektiğini, ona olmak istediği şey için yardım edebileceğini açıklamaya hazırdı ama o anda bir çığlık öğleden sonrayı doldurdu. Iseult'un omurgasını tırmaladı. Kulak zarlarını parçaladı.

Aeduan'ın başı sese doğru kaydı. Ses Nomatsi kampından gelmişti ve Iseult bu mesafeden İplikleri tam olarak hissedemese de ne olduklarından hiç şüphesi yoktu: Gümüş İplikler.

"Anne." Iseult'nun aklına gelen ve dudaklarından dökülen ilk kelime buydu.

Ormandan gelen canavar sonunda onları yakalamıştı. Bu da Gretchya'yı haklı çıkarıyordu: Iseult onları mahkûm ederken o Nomatsileri kurtarmıştı.

Iseult Baykuş'un üzerine yürüdü. "Saklanmalısın." Kızı kollarının arasına aldı. Baykuş direnmedi, gerçi onu uysallaştıran şey korkudan çok, hâlâ tınlayan ve parlak olan Acıtaşı'ydı.

Bu şey bir nimet. Onunla Baykuş uzaktaki çığlıklardan rahatsız olmuyordu. Bununla birlikte, Esme'nin sessizlik içinde saklandığı ladinin en alt dallarına itilmekten memnundu. Iseult günlüğü doldurduğunda bile

yeni çuvallarının içine koydu ve çuvalı minik kollarına itti, İpleri sadece sakinlik gösteriyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Aeduan müdahale etmedi.

"Burada kalmalısın," dedi Iseult çocuğa. "Ne duyarsan duy, ben seni almaya gelene kadar burada kalmalısın. Anladın mı?"

"Ya geri dönmezsen?" Baykuş'un yüzü yukarıdan aşağıya göz kırptı, gözleri adaşınıniki kadar büyüktü. Bu bakışlarda çok fazla güven vardı. O ipliklerde çok fazla güven vardı.

Iseult, Gretchya'ya hiç bu şekilde bakıp bakmadığını merak etti.

"Geri geleceğim," diye söz verdi Iseult, sesindeki sertlik Baykuş'un ipliklerine camgöbeği şaşkınlığı yağdırdı. Bu Iseult'u da şaşırttı. Ama söylediklerinde ciddiydi: "Senin için geri geleceğim. Ama güvende kalmalısın, tamam mı? Ve saklanmalısın. Gelincik sana göz kulak olacak."

Baykuş gövdesine yaslanmış, başını sallıyordu. Hâlâ korkudan eser yoktu ve şimdi minik kucağına kıvrılmış olan Esm'e'ye karşı her zamanki hoşnutsuzluğu bile ortalıkta görünmüyordu. Yine de korku ve nefretin hâkim olması an meselesiydi. Acı Taşı sonsuza dek sürmeyecekti.

Iseult'un bu gerçekleşmeden önce geri dönmesi gerekiyordu.

Baykuş'un elini bırakmadan önce tek bir kez sıktı. "Yakında döneceğim." Sonra Aeduan'ın koluna yapıştı ve onu ladin dallarından dışarı doğru bir koşuya çıkardı. Baykuş'u son kez gördüğünde ela gözleri hiç değişmemiş, bir çocuğun ipleri uzanmış ve yeşermişti.

Sonunda Henrick çalışma odasında belirdiğinde üzerinde maske yoktu ve neredeyse hiç giysi de yoktu. Vücudunu safir mavisi bir sabahlık örtüyordu ve gerçekten de gurur vericiydi.

Safi'yi görünce hemen geri çekildi. Gözleri irileşti, dudakları geriye kıvrıldı ve eğer kemerini takıyor olsaydı, zincire sarılacağından hiç şüphesi yoktu.

"Seni kim içeri aldı?"

"Kendim girdim." İplik taşları ve zincir cebindeki işaretler gibiydi. Onlara dokunmak için can atıyordu. Bunun yerine parmak eklemlerini sandalyenin yastıklı koluna vurdu. "İmparatoriçeniz olarak, neden içeri giremeyeceğimi anlamıyorum."

Merak etmeyin, yatak odanıza girmek gibi bir niyetim yok. Özellikle de, um... dolu olduğunda."

Henrick'i kışkırtmak tehlikeliydi. Safi bunu biliyordu. Ama aynı zamanda onu kızdırmamanın başka riskleri de beraberinde getirdiğini biliyordu, yani Henrick'in kendi şüphelerini. Ondan henüz çalmamış olan Safi küstah olurdu, bu yüzden ondan henüz *çalmış* olan Safi de küstah olmak zorundaydı.

Hesabı başarılı olmuştu. Henrick ona doğru tepindi ve ters ters baktı. "Neden buradasın?"

"Bir şey bilmek istiyorum."

"Ve?" Sivri dişleri dışa doğru çıkıntı yaptı. Duruşu içe doğru çöktü. Safi'nin gözleri önünde her zamanki maskesini yeniden takıyordu.

"Amcamla ilgili," dedi Safi.

"Size nerede olduğunu söylemeyeceğim."

"Ben de senin yapacağını düşünmemiştim." Sandalyesinde daha uzun oturdu. "Ama sana bir sorum var. Eğer cevap verirsen, söz veriyorum sana bir daha Eron Amca hakkında soru sormayacağım."

"Gerçekten de," diye cevap verdi ve hâlâ bir değişiklik yoktu. Sadece her zamanki çatık kaşları ve kötü tavrı vardı. Gerçi safir mavisini sabahlığı içinde, saçları dağınık ve yanakları sevişmekten hâlâ kızarmışken aynı etkiyi yaratmıyordu.

"Bu bir evet mi?"

"Soruyu sorun ve görelim."

"Onu neden tutukladınız?" Safi her kelimeyi dikkatle telaffuz etti. Keskin bir şekilde.

Otoriter bir şekilde. "Eron Amca'nın bir hain olduğuna neden karar verdiniz?"

Henrick cevap vermedi. Bunun yerine gözlerini hesaplı bir ilgisizlikle kapadı. Safi başka tarafa bakmadı, gevşemedi. Sadece arkasına baktı ve bekledi. *İmparatoriçe kartı İmparatoru almak için. Güneş tüm kralları bastıracaktı.*

Sabır -ve oynadığı kumar- işe yaramıştı. Sonunda Henrick nefes aldı, kıllı göğsü genişledi ve "Amcana aileni öldürmesini emrettiğimde reddetti. Seni öldürmesini emrettiğimde ise kendi ilmiğini çıkardı."

Safi'nin beklediği bu değildi. Henrick'in Eron'un barış planını keşfettiğini sanmıştı. Ya da en azından Eron'un nişan duyurusundan sonra Veşaza şehri'nden kaçmasına yardım ettiğini fark ettiğini. Hatta Henrick'in Eron'u Safi'yi eve çekmek için yem olarak hapse attığını bile düşünmüştü.

Ama amcasının onu öldürme emrine, ailesini öldürme emrine itaatsizlik etmesi... Bir tüy onu devirebilirdi, o kadar afallamıştı ki. Ve çok da boştu. Sanki biri tüm anılarını kazımış ama sonra boşluğu tekrar doldurmayı başaramamıştı.

"O zaman... ailemi öldürdünüz mü?" diye sordu.

Henrick başını salladı. Sorulara cevap vermeyi bitirmişti, bu konuşmayı bitirmişti ve Safi çekilme zamanının geldiğini biliyordu.

"Teşekkür ederim, İmparatorum. Söz verdiğim gibi, bir daha asla amcam hakkında soru sormayacağım." Başını bir kez eğdi ve acı bir gülümseme takındı. Henrick gerçekten de her zaman inandığı bir caniydi. Her şeyin derecesi olsun ya da olmasın, önemli olan onun canavar tarafıydı. Ordularının yayıldığı her yere cehennem ateşleri ve yıkım bırakan tarafıydı.

Onu mahvedecekti.

Safi ayağa kalktıktan sonra bir imparatoriçe gibi kapıya doğru yürüdü. Her şey sabahki gelişigüzel planına göre ilerlemişti. Taşlar elindeydi, zincir elindeydi ve neredeyse yirmi yıldır aklını kurcalayan sorunun cevabını bile bulmuştu.

şimdi tek yapması gereken gitmektir.

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

"Dokunma bana," diye bağırtıyor Safi. "Dokunma bana!"

Iseult da çığlık atıyor. Boğazını parçalayan kelimeler. "Ona dokunma, ona dokunma." Bu sözlerde tehditler var - onları öldüreceğine dair sözler. Onları parçalayacağına dair sözler.

Ama Cartorra İmparatoru'nun dişleri sıkıntıdan donuklaşmış, onu dinlemiyor ve onun emirlerini yerine getiren Cehennem Ozanları da dinleyemiyor.

Iseult demir bağlarını çekiştiriyor. Çekiyor, savaşıyor ve zincirleri artan feryatlarına eşlik ederek takırdıyor. "Ona dokunmayın, ona dokunmayın!"

Safi'yi demirle bağlarken onu mermer masaya doğru tutuyorlar. Safi, Iseult'ya bu odanın güzel olduğunu söylemişti ama Iseult şu anda güzel bir şey görmüyor. Beyaz mermer duvarlar, altınla kaplanmış ve zincirlerle örtülmüş - ve sakinleştirmek için büyülerle de. Böylesi bir şiddete karşı işe yaramayan zayıf güç iplikleri.

İmparator Iseult'nun duyamayacağı bir şey söyler ve Cehennem Ozanlarından biri Safi'ye tokat atar. Yüzüne karşı bir eldiven çatlağı. Bu onu, ağzına kırmızı bir bez tıkmalarına yetecek kadar susturur.

Iseult daha da yüksek sesle çığlık atar, ikisi için de çığlık atar. "Ona dokunmayın! Ona dokunmayın!"

Önünde, Safi'nin İplikleri hızla değişiyor, kıpkırmızı öfkeden saf beyaz korkuya geçiyor. Dehşetin doygunluğu Iseult'un bağlarına karşı daha da zorlanmasına neden oluyor. Ne olacağını biliyor; Safi de ne olacağını biliyor.

Henrick tekrar konuşuyor, bu sefer Iseult'ya doğru bakıyor, sanki onunla ilgilenilmesini istiyormuş gibi. İplikleri kırmızı bir sabırsızlıkla parlıyor.

Ve iki Cehennem Ozanı Iseult'a saldırır. Üç adımda ona ulaşırlar ve o kaçamaz. Ona tokat attıklarında da savaşılamaz, parlak bir acı tutuşması. Sol yanağında kıvılcımlar çıkar, sonra tüm kafatasında patlar.

Ağzını kırmızı bir şeyle doldurup başına bir çuval geçirmeden önce dünya kısa süreliğine karanlığa gömülür.

Şimdi dünya gerçekten karanlık.

Boğuluyor, dövüşüyor, kıvranıyor ama bileklerindeki bağlara karşı hiçbir şey yapamıyor. İmparator ve Cehennem Ozanları kazanmıştır. Yine de çuvalın içinden Safi'nin iplerini hissedebiliyor, Safi'nin ağzı tıkalı yakarışlarını duyabiliyor.

Ancak İmparator'un ona ne yaptığını göremez ve bunu kesinlikle durduramaz.

Bir an Safi'nin İplikleri bembeyaz kesilir. Sonra Iseult, Safi'nin İplikleri gölgeye dönüşmeden önce tiz ve saf, boğuk bir çığlık duyar.

Tamamdır.

O bir Cehennem Ozanı.

Ve şimdi Iseult'da. Onu mermer masaya doğru sürüklüyorlar. Safi'nin ipleri daha yakından nabız atıyor. Iseult'un görebildiği tek şey bu: İplikler. Safi'ninki, Henrick'inki ve Cehennem Ozanları'ninki, özlerinde gölgeler var.

Safi'nin de artık bir gölgesi var ve boğuk hıçkırıklar Iseult'nun kulaklarına doluyor. Bu onu ağlatmaya yetiyor. Çuvalın içinde çığlık atmasına yetecek kadar: "Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, seni öldüreceğim."

Şimdi Safi'nin ipleri uzaklaşıyor. Iseult masanın üzerine eğilirken bir ceset sürükleniyor. Safi'ye yaptıkları gibi onu yere sermiyorlar. Basitçe yere yatırılıyor, yüzü ve göğsü taşa vuruluyor, bu sırada İplikler kalabalığı gölgeliyor.

Önünde İmparator duruyor. Şu anda elleri boynuna uzanan ve içine soğuk saplanan kişi o olmalı. Hiç bilmediği bir acı her şeyi çalıyor. İçinin kuruduğunu ama donduğunu hissediyor. Patlayacak, püskürecek, bir akarsuyun üzerindeki kırık buz gibi içine çökecek.

Yine de bir şekilde, çektiği acıya rağmen, uzak bir parçası hâlâ hüküm sürüyor. Soğuk, mantıklı bir sesle, "Sen ayrılıyorsun" diyen soğuk, mantıklı, Threadwitch bir parçası.

Onun yaptığı gibi ayrılmak değil, o kadar emin. Bu yarılma sıcaktır, bu yarılma ateştir. Ama prensip aynıdır.

mekaniklerin aynı olduğu anlamına gelir... Bu da onun bunu kontrol edebileceği anlamına gelir.

Elindeki Cadı İşareti sadece bir süs değil. O, içinde Boşluğun gücünü taşıyan ve Eridysi'nin eski bilgilerinden ona rehberlik edecek kadarını taşıyan bir Dokumacı Cadıdır. Iseult daha önce bir adamı yarmıştı ve yine yaracak çünkü onu bağlasalar ve gözlerini örtsele de İpliklerini gizleyemezler.

Onun büyüünü durduramazlar.

Zincir daha kapanmadan Iseult'nun parmakları arkasından pençe atar. En yakınındaki Cehennem Ozanı ve yozlaşmış İpliklere tutunur. Onlar kıştan yapılmış şimşeklerdir, ama o tutunur ve çeker.

Çeker, çeker, çeker, adamın iradesini kendi iradesi olarak kabul eder. Onu parçalamıyor -bunun için dişlerine ihtiyacı var- ama acı çekene kadar sıkıyor. Sadece ilmiğin yapması gerektiğini tahmin edebileceği gibi sıkıyor.

Cehennem Ozanı onu serbest bırakır ve kadın onun bacaklarının çöktüğünü ve zırhının şangırdadığını duyar. İpliklerinin bükülmemesi gereken şekillerde bükülmesiyle vücudunun yere düştüğünü hissediyor. Ve yarım anlığına, odadaki diğer İplikler arasında şok dalgaları yayılır.

Iseult'un ihtiyacı olan an geldi. Katır tekmelerini savuruyor, ön tekmesi Cehennem Ozanı'nın etine değene kadar geriye doğru. Sonra dikleşiyor, durmak için çok sert. Kaçmak için çok hızlı. Kafatası İmparator'un eğildiği çenesine çarpıyor.

Kış acısı hafifliyor ve berraklık içeri doluyor. Şimdi dimdik ayakta durmaktadır ve oda kaosa dönüşmüştür. İki Cehennem Ozanı ona, ikisi de İmparator'a doğru hamle yapıyor. Ama Iseult İpliklerden birini tanıyor, bu yüzden Caden onu yakaladığında direnmiyor. Ne de çeliğin bileğindeki bağları kestiğini hissettiğinde. Bu incelikli, görünmez ve hemen ardından pazılarını tutup onu kontrol etmeye yönelik sahte bir girişim geliyor.

Karanlık görüşünü perdeler, kumaş işitme duyusunu köreltir. Ama bu duyulara hiç ihtiyacı olmadı. Ay Ana ona İplikleri görme yeteneği vermiş ve o da yıllarını bu farkındalığı geliştirmek için harcamış.

Bu odayı o kontrol ediyor. Bu ruhları o kontrol ediyor.

Bir kadın yaklaşıyor, dişleri odaklanmış bir şiddetle yanıyor ve Iseult eğiliyor. Bir bıçak başının üzerinden ısıık çalarak geçti, sonra Iseult tekrar ayağa kalktı.

kollarını uzattı.

Bir erkeği sadece bir kez parçalamıştı ama o zaman da ikinci doğasıydı, şimdi de ikinci doğası. Parmakları, ilk Cehennem Ozanı'nunki gibi kaygan ve donmuş olan iplerin üzerine kapanır.

Sonra onları dişlerine götürüyor ve ısırıyor.

Aether'ın telleri kopuyor. Bu kadını bir Cehennem Ozanı olarak bağlayan ruh, yıllar önce başladığı yarma işlemini tamamlıyor. Ve kadının çığlıkları, yağ ve güçle kirlenmiş bir şekilde serbest kalır. Iseult, Toprak Cadısı yeşili güç mermer sütunları sallayıp masayı parçalarken bir Taş Cadısı olduğunu fark eder.

Yarılıyor. Büyüsü patlıyor. Birkaç dakika içinde oda çökecek. Iseult Taş Cadısı'nı serbest bırakıyor ama başka bir Cehennem Ozanı'na saldıramadan Caden yine onun yanında. Onu çıkışa doğru çeker ve Iseult direnmez. Safi artık odada değil. Kopmuş İplikleri dışarıda bir yerde ve Henrick de onunla birlikte.

Iseult onu öldürecek.

Salona ulaşırlar. Arkalarında bir çatlak gürlüyor - kırılan ilk sütun. Bir kalp atışı sonra, bir ikincisi ikiye ayrılır ve bir duvar içe doğru çöker. Kadının iplikleri hızla küçülüyor, yakında ölümle sonuçlanacak gölgeli çizgiler.

İlk Cehennem Ozanı hâlâ içeride hapsolmuş durumda. Iseult'un kontrol ettiği ve tekmelediği kişi. Onun ve Taş Cadısı'nın ölümü Iseult'un vicdanına kazınacak, günlerinin geri kalanında kalbine damgalanacak. Umurunda olmalı ama şu anda değil.

Tek istediği Safi'ye ulaşmak. Tek istediği, ailesine zarar vermeye cüret eden İmparatoru yok etmektir.

Ama Safi yakınlarda değil - İplikleri hızla uzaklaşıyor, hızlı, hızlı ve gölgelerle çevrili. Sanki Cehennem Ozanları onu taşıyor.

Daha da kötüsü, daha fazla gölge yaklaşıyor. Fırtına bulutları yaklaşıyor ve Iseult, Caden'in ona yardım edemeyeceğini biliyor. Kendi hayatını kaybetmeden olmaz ve bu çok uzak. Onun lekelenmiş ruhu için bile. Bu yüzden ona yardım etmek için gelen tek şeyi yapar: Onun da iplerini tutar.

Bir toka, bir çekiştirme, avuçlarında ve dirseklerinde bir sıcaklık patlaması. Dizlerinin üzerine düşer. Iseult siyah çantasını yırtar ve onun uzun kılıcını alır. Sonra da

Sonunda Safi ve İmparator'un peşinden fırlıyor. İleride Cehennem Ozanları var. Iseult'un ayırması gereken altı kişi. Kontrol etmeye çalışmak için yanlış kişiyi seçtiler. Herkesin onu nasıl hayal ettiğini biliyor: sessiz olan, gizli olan, karışan ve eriyen.

Artık yok. Eşarplar ve gölgelerle işi bitti. Safi gösterirken o neden saklanmak zorunda? Safi her şeyi hissederken o neden hiçbir şey hissetmiyor? Durağanlık Iseult'u hiçbir yere götürmedi. Durağanlık onu geride tuttu, dünyadan ayrı tuttu. Ama öfke... Onu çok uzaklara taşıyacaktır.

Esmeye başından beri haklıydı.

Sol el olmayı bıraktı. Artık sağ el olmanın da zamanı geldi.

Şimdi dişlere dönüşme zamanı.

Arka muhafızlar Iseult'un takırdayarak yaklaştığını fark etti. İmparatorları bir emir verdi ve ikisi onunla yüzleşmek için ayrıldı. Ama Iseult onlarla ilgilenmiyor. İlk saldırıyı savuşturuyor, sonra ikincisini kesiyor. Kılıçlar hiçbir zaman en iyi silahı olmamıştı ama burada ustalığa ihtiyacı yok. Elinde büyü var ve bu zavallı, sözleşmeli Cehennem Ozanları'nın başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok.

Caden ve diğerlerinde olduğu gibi, Iseult onların iplerini tutuyor. Dağınıktır ama sonuç anlıktır. Düşüyorlar.

Sonuç Iseult için de anlıktır. Çok fazla ısı, çok fazla alev. Kemiklerini ve kafatasını kavururlar ve aniden, tutunmak için çok fazla şey vardır. Görüşü ateşe dönüşüyor. Dizlerinin bağı çözülüyor.

Yar onları! diye içinden çığlık atıyor, iplikleri ağzına götürmeye çalışıyor. Yar onları, seni aptal!

Tüm bunların etkisiyle yere yığılmadan önce, dişleri göz kırpar. Bir anda, avucunun içindeler ve canlılar. Zar zor zapt edebildiği erimiş kırbaçlar.

Sonra aniden toz olurlar. Aether'in kaybolan kıvrımları. Isı yok, acı yok, güç yok. Bedenleri düşer ve üçüncü bir dizi iplik duyularına çarpar.

"Leopold," diye mırıldanıyor, prensi ve ayaklarının dibindeki kanlı sahneyi görüyor: iki ölü Cehennem Ozanı, dikenleri kopmuş. Elinde iki kısa kılıç tutuyor, ipleri öfke, odaklanma, tiksinti ve acıdan oluşan bir kakofoni. Ve elbette, asla solmayacak gibi görünen vahşi özü. Gökyüzüne dökülen gümüşten bir taç.

İki kılıcı bırakır ve Iseult'ya doğru adım atar, kandan kaçınmak için hafifçe adım atar. Iseult, adam onu yakalayana kadar düşmek üzere olduğunu fark etmez.

*"Gitmek zorundayız," diyor
ona. "Ama Safi," diye başlar.*

*Sadece başını sallar. "Onun için çok geç Iseult, ama senin için geç değil."
Ve başka bir şey söylemeden, destekleyici kolunu Iseult'un arkasına geçirip
onu koşturur zorluyor.*

OTUZ BEŞ

Vivia'nın gidebileceğini bildiği tek bir yer vardı: Hâlâ Yüz Adalar'da bekleyen son Tilki gemisi *Baile's Blessing*. Bu küçük tilkinin kaçabileceği son delik orasıydı. Güvende olabileceği son yer.

O ve Vaness ilk bir kilometre boyunca depar atmışlardı, Kuyu'nun gücü ve kanlarındaki büyü onları aşınmış sahil yolu boyunca doğuya doğru iterken güneş önlerinde yükseliyordu. Yine de Vivia su perdesini sonsuza dek koruyamazdı ve sonunda avcılar kendilerini Vaness'in kısıtlamalarından kurtaracaklardı. Ama ellerinde büyük bir ipucu vardı ve onu kullandılar. İkisi de zar zor hava emerken ve Vivia'nın görüşü dönmeye başlarken bile yavaşlamalarına izin vermedi. Yarı koşu, yarı yürüyüş yapmalarında ısrar etti, her adım birbiri ardına gümbürdüyordu.

Vivia her nefes alışında Yoris'in avcılarının ortaya çıkmasını bekliyordu. Kulaklarında çarpan her kalp atışında Dalmotti'nin ateş ettiğini duymayı bekledi. Ama ne kimse ne de hiçbir şey gelmedi.

Bir noktada, o ve Vaness ellerini bıraktılar. Bir noktada, kireçtaşından bir uçurumun Dalmottis'i ortaya çıkaracak kadar denize yaklaştığı yerde, yolu terk ettiler ve vahşi, nefes alan ormana doğru uçtular. Vivia önden gidiyordu. O bir avcı değildi; gizlilik için eğitilmemişti. Ama en azından ağaçların arasında ilerlemek Dalmotti silahlarına ya da sinsice dolaşan atlı avcılara karşı bir sığınak sağlıyordu.

Sonunda doğuya doğru giden bir dereye ulaştılar. Gürül gürül akan su Vivia'nın kaslarını sakınleştirdi ve çılgın zihnini yatıştırdı. Mantığı ona bu su zehirli olsa ne çalılıkların ne de güneş ışığında oynaşan minnoşların olmayacağını söylese de, içmeyi kendine yediremiyordu.

Vivia bir uyarıda bulunurken bile Vaness yaptı. "Nubrevna'daki sular güvenli değil."

"Sadece bir yudum," diye yalvardı Vaness nefes nefese kalarak. Sonra bir demir bilezik eriyerek bir bardağa dönüştü ve Vaness akarsudan su alıp içti. Hiçbir şey olmadı. Ne bir acı sarsıntısı ne de ani bir burkulma. Boğulma ya da çığlık yok.

Yine de Vivia onu izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Su ne kadar saf görünürse görünsün, bunca yıllık korku tek bir anda yok edilemezdi.

Vaness karnını doyurduktan sonra düz bir taşın üzerine çöktü. Sabah güneşinin altında yeşil ve pırıl pırıl parlayan eğrelti otları ona doğru iç çekti.

"Burada kalamayız," diye uyardı Vivia.

"Biliyorum." Vaness demir fincanına baktı. "Sadece birkaç dakika. Ben senin kadar formda değilim."

Vivia yorgun bir kahkaha attı. şu anda kendini hiç de zinde hissetmiyordu. "İkinci kaptanımı görmelisin. *O çok* formda." Vivia derenin kenarına çömeldi. Kendini içmeye veremese de elini suya soktu. Sıcak havaya rağmen soğuktu.

"Vizer Sotar'ın kızı mı?"

"Hye." Vivia başıyla onayladı. Yansıması ona doğru dalgalandı, belirsiz ve kararsızdı.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim o zaman." Vaness'in sesi yumuşadı, sanki düşünceleri içe dönmüş gibiydi. "Marstok'tan kaçtığımda Adder High'ımı kaybettim. Rokesh bir arkadaşa sahip olduğum en yakın şeydi."

"Ah." Vivia ne *diyeceğini* bilemiyordu ve Vaness'in omuzlarının gergin çizgisine bakılırsa söylenecek bir şey de yoktu.

Ayağa kalkmak için kendini geri itti. Bacak kasları çığlık atıyordu ama acıya alışkındı. Onu görmezden gelmeye ve yapılması gerekeni bitirmeye alışkındı. "Gel." Vaness'e elini uzattı.

İmparatoriçe onu almadı. Bunun yerine Vivia'nın dereden ıslanmış parmaklarına baktı. "Baban için üzgünüm. Sana ihanet ettiğini öğrenmenin kolay olduğunu sanmıyorum."

"Ah," diye tekrarladı Vivia ve eli bir çekiç gibi yere düştü. Birdenbire acıyı görmezden gelmek imkânsız hale gelmişti. Birdenbire yorulmuş ve susamıştı ve Yoris'ten kaçtığından beri kaçındığı dehşet, kaçamayacağı kadar hızlı bir şekilde içine işliyordu.

"Bu... ilk kez olmuyor," diye . "Ama bu en kötüsü," diye yanıtladı Vaness.

Gerçekten de en kötüsüydü. Daha önce babası sadece Vivia'ya miras kalacak olan tacı istemişti. Jana'nın ölümünden önce sahip olduğu unvanı istiyordu. Uzun yıllar boyunca sahip olduğu gücü istemişti. Ve her ne kadar derinlerde, kendi varlığının son rafını geçmiş olsa da, Vivia onun kendisine değer verdiğine inanıyordu ...

Güç ve hayranlık ihtiyacı, kendi çocuğuna duyduğu sevgiye karşı galip gelmişti. Ve hiç şüphesiz, Vivia'nın hizaya gelmesini bekliyordu. O bunu yapmayınca, peşine düştü.

Geçen ay boyunca kendine söylediği şey buydu. Kendini inandırdığı hikaye buydu. Ama bu yeni gerçek bunun neresindeydi? Bir baba çocuğunu düşmana nasıl satabilirdi? Nasıl, nasıl, *nasıl* onu hem sevip hem de bu kadar isteyerek verebilirdi?

"Özür dilerim." Vaness aniden ayağa fırladı. Ağırbaşlı değildi. "Acı çektirmek istememiştim."

"O zaman neden bir şey söyledin?" Vivia tersledi. Kelimeleri şekillendirmek ve onları göğsündeki ateşten gizlice geçirmek her geçen an zorlaşıyordu.

"Ben sadece..." Vaness dudaklarını ıslattı. "Keşke daha iyi hale getirebilseydim." "Daha iyi hale *getirecek* bir şey yok."

"Bu yalanı fark etmek için Doğrucu Cadı olmama gerek yok."

Hayır. Vivia bu konuşmayı yapmayacaktı. Göğsünün etrafındaki sıkılaşmaya boyun eğmeyecekti. gerekiyordu. Hareket etmeleri gerekiyordu.

-Ne de olsa arkalarında avcılar vardı ve hareketsiz oturmak deliliğe giden hızlı bir yoldu. Karşıya geçmek için dereye adım attı. Dere onu tekmeledi ve öptü, çok nazikti.

Vaness, "Bekle Vivia... Majesteleri." demeden önce sadece iki adım atabilmişti. Lütfen bekleyin."

Ve Vivia tüm sağduyusuna rağmen akıntının tam ortasında durakladı. Onun arkasında, Vaness akıntıya doğru ilk adımını attı.

sular.

"Ailem ben küçükken öldü," dedi. "Kendimi bildim bileli İmparatoriçe'yim." İkinci bir adım. Sonra bir üçüncüsü. "Senin gibi ben de hissettiğim her şeyi saklamak zorunda kaldım ki dünya bunu bana karşı kullanmasın." Üç adım daha attı ve Vivia'nın yanındaydı.

Ama Vivia ona doğru bakmadı. Sadece suya baktı ve içindeki fırtına bulutlarının geçmesini diledi. *Pişmanlık yok, pişmanlık yok.*

"Kendimi gösterebileceğim hiç kimsem olmadı," diye devam etti Vaness. "Ama ben... ama *sen*... Birbirimize benziyoruz, anlıyor musun?"

Vivia görmedi. İmparatoriçe hayal bile edilemeyecek kadar zengin bir dünyada büyümüştü. Vivia ise zehirlenmiş ve ölmüş bir ulusun çocuğu olarak doğmuştu. Vivia onu durduramadan Vaness uzandı ve Vivia'nın bileğini yakaladı. "Benim önümde saklanmak zorunda değilsiniz Majesteleri." Parmakları sıkılaştı. "Vivia, saklanmak zorunda değilsin."

Vivia, Vaness'in teninde kıvrılmış ince kemikli parmaklarına bakarak kaşlarını çattı. İmparatoriçe'nin cadı damgası bu loş ışıktaki keskin ve siyahtı. Sanki düzenli olarak yeniden boyatıyormuş gibiydi. Kollarındaki tüyler terden parlıyordu. Demir bileziği narin bileğine nazikçe yaslanmıştı.

Çok güzeldi. Muhteşemdi. Ve Vivia ile birbirlerine hiç benzemiyorlardı, her ne kadar Vivia benzemeyi dilesse de. Bu kadından nefret ederek büyümüştü. Bir zamanlar etrafını zehirleyen sulara karşı duyduğu korku gibi, nefretini de bir gecede değiştiremezdi.

Ama İmparatoriçe'den saklanmasının nedeni bu değildi. Maskelerine ya da küçük tilki inine bu yüzden ihtiyaç duymuyordu. Çünkü şu anda devam etmek için içindeki ayıya ihtiyacı vardı. Bu akıntıda hala yüzüyor olmasının tek nedeni - ciğerlerindeki sıyrıkların onu ele geçirmemesinin tek nedeni - onu yüzleşemeyeceği kadar kasvetli bir dünyadan koruyacak maskelerinin olmasıydı.

Elini geri çekti ve Vaness onu hemen bıraktı, ama İmparatoriçe'nin kolu uzun süre kaldı, parmakları sanki yalvaracakmış gibi uzandı. Ama Vivia, "Yürümeye devam etmeliyiz," dediğinde Vaness ona tekrar beklemesini söylemedi.

Nedense Vivia öyle diledi.

Çekiç, Stix ve Ryber için günün en sıcak zamanında, güneş inmeye başladığında geldi ama yollar ve çatılar kendi sıcaklıklarını yayacak kadar ıslanmıştı. Hanın yatak odası bir fırına dönüşmüştü ve altı parmaklı tekir bile daha serin alanlara gitmek için eriyip gitmişti. Seslerin bitmek bilmeyen uğultusuyla birleşince, Stix'in Saldonica'yı terk etmeyi ve bir daha asla geri dönmemeyi düşünmesi için yeterliydi.

Çekiç geldiğinde Stix resmen üzerine atladı. Kahina'ya doğru geri dönüyor olmaları ya da yanık izinin yaklaştıkça kaşınıyor gibi görünmesi umurunda değildi. Bugün savaşmak zorunda kalabileceği de umurunda değildi. *Hareket ediyordu* ve Noden onu kutsasın, bu iyi hissettiriyordu. Araba, tenindeki teri serinleten bir esintiyle savruluyor, bataklıkta yolda tekerleklerin her gıcırıtılı dönüşünde sesler de kesiliyordu.

"Bugünün dövüşü ne?" Ryber kıbar bir eğitmen gülümsemesiyle sordu. Elindeki kartları dalgınca karıştırıyor, birkaç dakikada bir birini çeviriyordu. Ryber kartlara hiç bakmasa da Stix köşelerden bir şeyler yakaladı.

Altı Şahin. Sekiz Şahin. Üç Şahin. Şahinler Kraliçesi.

"Kavga yok," dedi Çekiç ve ilk kez Stix'e belli belirsiz bir kızgınlıktan başka bir şeyle baktı. "Kahina tutsakların artık senin olduğunu söylüyor. İstedığınızı yapabilirsiniz."

Stix oturduğu yerde kaskatı kesildi. Ryber'in şaşkın gözleriyle bankın öbür ucunda karşılaştı.

"Çok hızlıydı," dedi Ryber. *Karıştır, karıştır.*

"Kahina bir şey istediğinde," diye cevap verdi Çekiç, "onu yaptırır." Bunu söylerken gözlerini Stix'e dikti ve parmakları dizine sert bir ritimle vurdu. Belli ki ondan bu muazzam hediye için açıklamasını bekliyordu. Ve belli ki, Stix boş bir bakıştan başka bir şey söylemediğinde, her zamanki sınırı geri dönüyordu.

"Senin için bir kart çekeyim mi?" Ryber'in sesi, destesini Çekiç'e uzatırken esintinin içinden geliyordu.

Burnu kırıştı. "Ben oyun oynamam."

"Oyun değil." Ryber gücenmiş gibi yaptı. Örgüsü serbest kaldı. "Zaman zaman falcılıkla . Bak." Bir kartı çevirdi: Ay. "Uzakdoğu kıtasından geliyorsun."

Her nasılsa, Çekiç'in burnu daha da kırıştı. "Yüzüme ve saç kuyruklarıma bakarak bunu anlayabilirsin."

Ryber gülümsedi ve bir kart daha dağıttı. Tilkilerin dokuzlusu. "En güneybatı ucundan, anakaranın savaşlarından çoğunlukla kaçmayı başarmış bir adadan geliyorsunuz."

Şimdi Çekiç etkilenmiş görünüyordu ve hatta Stix de etkilenmişti. Ryber'in ve kartların zeki olduğunu biliyordu ama daha önce Ryber'in böyle bir oyun oynadığını hiç görmemişti.

Çekiç'in parmakları dizine daha hızlı vurdu. Dışarıda, tekerleklerin nakaratı toprak yumuşaklığında bir gıcırtıdan taş yankılı bir tıkırtıya dönüştü. Sonra gölgeler düştü, esinti kayboldu ve Halka'nın altında ilerlemeye başladılar.

Ryber iki kart daha çevirdi. "Lady Fate'in Bıçağı ve... Ah, Aşıklar." Stix ve Çekiç'in görmesi için onları havaya kaldırdı. "Saldonica'ya deniz yoluyla geldiniz çünkü Kalp İpliğiniz buraya geldi. Onlar..." Üçüncü bir kart çekti ama göstermedi. Onun yerine, kaşları önce şaşkınlığa doğru eğildi. Sonra da daha derin bir hüzne. "Ah," diye iç geçirdi. "Özür dilerim. Görüyorum ki Kalp İpliğiniz-"

"Yeter." Çekiç'in parmakları hareketsiz kaldı ve Stix onunla tanıştığından beri ilk kez kendi başparmağının etrafında bir kabarcık izi gördü. "Bu kadar yeter." Araba daha tam olarak durmadan iterek uzaklaştı. Saniyeler içinde gitmiş, Halka'nın kireçtaşı labirentinde kaybolmuştu.

"Kalp İpliğine ne oldu?" Stix, Ryber'le birlikte arabadan çıktıktan sonra sordu. "Başparmağında benimki gibi bir iz var."

"Hye," diye iç geçirdi Ryber Stix'e son kartı uzatırken. Şahinlerin Şovalyesi'ydi bu: bir kılıcı çevreleyen alev sarmalı. "Kalp İpliği akıncılar tarafından alındı ve sonra Kahina onları Halka'ya sattı. Korkarım sadece özgürlüklerini kazanabilmek için savaşıyor."

Stix'in parmakları kartın etrafında sıkılaştı. Ryber kartı avucundan çekip aldığı anda bunu fark etmedi bile. "Ama şimdi onları serbest bırakacağım. Mutlu olmalı, değil mi?"

Ryber'in dudakları büzüldü. "Ya da belki sadece kendi pazarlığını yerine getirmesini zorlaştırdın, her ne olursa olsun."

Vivia ve İmparatoriçe yola Vivia'nın planladığından daha erken döndüler. Ormanda yönünü şaşırmış ve biraz fazla keskin bir şekilde güneye sapmıştı. Toplar olmasaydı hemen ağaçların güvenliğine geri dönecekti.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu yola doğru ilerlerken. Öğle güneşi kıyı şeridini yıkayarak her şeyi aşırı parlak hale getiriyordu. Buradaki yeni büyümeye rağmen, hala çok fazla kemiği yanmış ağaç, çok fazla ölü kıyı şeridi vardı.

Vaness basitçe, "Dalmottiler saldırıyor," dedi.

Vivia dürbününü çekip gözlerini kısarak kuzeye, Kuyu'ya ve Noden'in Hediyesi'ne doğru baktı. Ama çok uzaktaydılar; gri okyanus ve beyaz dalgaların ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Yine de aramaya devam etti. Bunu yapıp yapmadığını bilmek zorundaydı. Eğer kaçarak Noden'in Hediyesi'ndeki tüm insanları acımasız bir ölüme mahkûm ettiyse.

"Bu bir saldırı olmayabilir," diye mırıldandı Vaness. "Belki de Nubrevnan donanması-"

." Vivia bardağını indirdi. "Babam her ne kadar imparatorlukları yok etmek istese de, o bile onlarla kafa kafaya çarpışacak kadar aptal değil. Övünüyor ama harekete geçmiyor."

Bir duraklama. Sonra Vaness, "Geri dönemezsin Vivia," dedi.

Vivia dürbünü kırılan bir omurga gibi sıktı. Vaness için uzak durmak kolaydı, çünkü bunlar onun halkı değildi. Noden'in Hediyesi ve Kuyu *onun* evi değildi. Ormanı gördüğünde hissettiği doğruluğu tarif edecek hiçbir kelime yoktu. İçinden akan nehirle arasındaki kadim, içgüdüsel bağı açıklayacak hiçbir kelime yoktu.

Asla gitmemeliydi. Nasıl ki? Hiçbir kraliçe halkını terk etmez.

Dürbünü daha sıkı kavradı. Aşağıda gelgit yükseliyor, uzaktan top sesleri gelmeye devam ediyordu.

"Geri dönemezsin," diye tekrarladı Vaness ve bu kez Vivia'ya uzandı.

Vivia sarsılarak kenara çekildi. "Yapmak zorundayım." Dürbünü cebine soktu ve kuzeye döndü. Doğrudan yolu takip edecekti. Gerekirse tüm yol boyunca koşacaktı.

"Peki sen ne yapacaksın?" Vaness seslenerek peşinden yürüdü. Kumda gıcırdayan gürültülü, öfkeli ayak sesleri.

"Kendimi Doge'a teslim edeceğim."

"Saçmalama!" Vaness koşmaya başladı. "Böyle bir fedakârlığın ne yararı olur ki?"

Vivia onun üzerine yürüdü. "Benim *fedakârlığım* yüzlerce masum hayatı kurtaracak." Vaness'in üzerine yürüdü. Ufacık. Kadınsı. Vivia'nın asla olamayacağı her şey. Vaness'in siyah saçları yüzüne doğru savruldu; kırmızı dudakları solgun bir hoşnutsuzlukla bastırılmıştı.

Vivia'nın yaklaşması üzerine çenesini uzattı. "Kendini Doge'a teslim edersen, Noden'in Hediyesi'nden çok daha fazlasını kaybedersin. *Anlamıyor* musun? Biz önemlidiriz. O kadar önemlidiriz ki peşimizden bir donanma göndermeye değer."

"Doge'un bizi neden avladığını bilmiyoruz."

"Çünkü biz kraliyet ailesiyiz! Bu yeterli bir sebep."

"Ve yüzden, hayatlarımız Hediye'nin insanlarından daha mı değerli?"

"Aynen öyle."

Yarım dalga boyunca Vivia yanlış duyduğunu düşündü. Ama İmparatoriçe'nin gözleri her şeyi anlatıyordu: Hayatının daha değerli olduğuna inanıyordu.

Vivia'nın parmakları kıvrılıp yumruk oldu. Vahşi okyanus onu kullanmak için çağırıyordu. "Sen," dedi, "tam bir hayal kırıklığısın."

"Ve sen," diye yanıtladı Vaness, "safsın." Kollarını yukarı iterek bileklerini iki kolunun arasına aldı. Demir prangaları Vivia'nın yüzünde parlıyordu. "Marstok'tan ayrılmak istediğimi mi sanıyorsun? Sevinçle kaçtığımı mı sanıyorsunuz? *Hayır*." Demiri tıkırdattı. "Değer verdiğim herkesi terk etmeye zorlandım - bana en çok ihtiyacı olan insanlardan bir korkak gibi kaçmaya zorlandım çünkü sonunda onları koruyabilecek tek kişi benim. Ben İyi Seçilmiş'im, Vivia. Senin de öyle olduğun hiç aklına gelmedi mi?"

Vivia'nın burnu kırıştı. "Bu ifade ne anlama geliyor ki İmparatoriçe? *İyi Seçilmiş*." Başlığı tiksintiyle kalınlaştırdı. "Bu saçmalık. Eski hükümdarların kimse haklarını sorgulamasın diye kullandıkları bir etiket. Ama bir tacı hak ettiğini düşünen hiç kimse aslında onu hak etmiyordur. Babama bir bakın, yaptıklarına bir bakın."

"Bunu hak ettiğimi hiç söylemedim." Vaness kollarını iki yana açarak Vivia'ya eşlik etti. "Hye, dünya bana doğduğum günden beri İyi Seçilmiş olduğumu söyledi ama ben de o günden beri her an bunu sorguladım. Neden bir taçla doğdum? Neden *bana* bu kadar çok güç verildi?"

"Ama sonuçta cevabın bir önemi yok. Önemli olan bana bir unvan, bir taht ve bir imparatorluk verilmiş olması. Önemli olan bunları Marstok'a yardım etmek için kullanmayı seçmem. Tek önemsemiş şey bu: kendimi insanlara vermek." Zincirlenmiş bileklerini Vivia'nın yüzüne doğru itti. "Sen de aynısın. Bunu sende her gün görüyorum ve seni özel yapan da *bu*. Seni İyi Seçilmiş yapan da *bu*. Bundan eminim."

Vivia nefesini içine çekti, gülmeye hazırdı. Böyle bir saçmalık için İmparatoriçe'yle alay etmeye hazırdı. Ancak top sesleri kalbinde yankılanırken, annesinin sesi beyninin arkasında fısıldadı: *Gücümüzün kaynağı bu, Küçük Tilki. Ailemizin Nubrevna'ya hükmetmesinin ve diğerlerinin hükmedememesinin nedeni.* Annesi her zaman Lovats'ın altındaki Boşluk Kuyusu'na inanmıştı ve o kadim göl her zaman Vivia'ya kucak açmış, onu sevmişti. Jana Hagfishler tarafından alındıktan çok sonra bile bir anne kucağı olmuştu.

"Sen de benim gibisin," dedi Vaness ve parmaklarını Vivia'nın parmaklarının arasına geçirdi. Elleri sıcak, tutuşu sıkıydı. "Yıllarımızı halkımıza hizmet ederek geçirdik çünkü onlara her şeyi vermeye istekli olan bir tek biz varız. Ve *hâlâ da* verebiliriz. Eğer Noden'in Hediyesi'ndeki insanlara yardım etmek istiyorsan - eğer tüm Nubrevna'ya yardım etmek istiyorsan - o zaman hayatta kalmalısın. Özgür kalmalısınız."

Vivia cevap vermedi. Maskesi düşmüştü ve onu geri almak mümkün değildi. Şimdi olmazdı, Vaness bu kadar yakınındayken ve içinde Jadansi büyüklüğünde bir suçluluk duygusu büyürken olmazdı. Nubrevna halkını korumak için her şeyi yapardı. Kendini bir Doge'a bile teslim edebilirdi.

Ama Vaness haklıydı, tadı ne kadar ekşi olursa olsun: bir imparatorluk tarafından hapsedilenden daha fazla insana hayatta ve özgür olarak yardım edebilirdi.

"Cam," dedi iç çekerek, bakışları Vaness'in başının ötesine, hazırlıksız bir köye karşı yürütülen görünmez bir savaşa doğru kaydı. "Ve Sotar, Ginna ve tüm o insanlar."

"Onlar için geri geleceğiz."

"Bunu bilemezsiniz."

"Yapabilirim çünkü seni tanıyorum." Vaness ikinci elini Vivia'nın çenesinin üzerine koydu. Kahverengi gözleri güneşte parlıyordu. "Ben Marstok'u yüzüstü bırakmayacağım, sen de Nubrevna'yı yüzüstü bırakmayacaksın. Bana güvenin Kraliçem. Güvenin bana. Bizler İyi Seçilmişleriz çünkü öyle olmayı seçtik."

Vivia yutkundu. Dalgalar hâlâ ona şarkı söylüyordu ama artık farklı bir ritimle. Bir imparatoriçenin nazik dokunuşuyla haşlanmış, sıcak ve karışık bir ritim. Hayatı boyunca Vaness'e karşı bir nefret beslemişti ve tüm içgüdüleri ona kuzeye gitmesi için bağıırıyordu. Yine de buna rağmen Marstok İmparatoriçesi'ne güvendiğini fark etti. Arkadaşı Vaness'e güveniyordu.

"Hye," diye nefes aldı birkaç sürükleyici dakikadan sonra. "Başarısız olmayacağız." Sonra Vaness'ten uzaklaştı ve tekrar güneydoğuya doğru yola koyuldular.

OTUZ ALTI

Panik içinde kabileye geri dönerken Iseult bir şeyi unutmuştu: Bu sıradan bir kabile değildi. Ormandan kamptan geriye kalanlara doğru ilerlediğinde, Aeduan hemen arkasındaydı, sıcaklık ona doğru esiyordu; çorak toprakta ve taşlık harabelerde alevlenen bir ateşten yayılan kuru bir sıcaklık. Dört cadı kollarını havaya kaldırmış alevleri yönlendiriyordu...

Ateş yüzünden göremiyordu. İnsanlar toplanırken bağırışlar ve ayak sesleri dışında bir şey de duyamıyordu. *Cadılar* toplandıkça.

Windwitches, Tidewitches, Firewitches, ve bir Icewitch. Plantwitchler, Herdwitchler ve Stonewitchler de. İplikleri güçle yanan en az otuz kişi tek bir hedefle birbirine bağlıydı: Gümüş İplikli canavarı durdurmak.

Ama bağlı olsalar bile koordinasyondan yoksundular. Bunlar savaşmak için eğitilmiş askerler değildi ve onlara rehberlik edecek bir liderleri olmadığı için beceriksizce çırpınıyorlardı. Gretchya neredeydi?

"Annem nerede?" diye sordu Aeduan'a, onun kokusunu alabileceğini biliyordu. Ama o sanki duymuyormuş gibi sadece başını salladı.

Yaratığın çılgınlıkları daha da yükseldi, İplikleri o kadar parlaktı ki Iseult'nun gözlerini acıttı. Kısa süreliğine gözleri kapandı, alevlerin kaosunu gizledi ve daha fazla iplik ortaya çıktı. Tanıdık iplikler, sessiz olsalar da.

Corlant ve Puristleri gelmişti.

Benim hatam, benim hatam. Iseult gözlerini tekrar açmaya zorladı. *Benim hatam, benim hatam.* Bunu o yapmıştı; düzeltmesi gerekiyordu. Safi'nin yerinde olsaydı, hiçbir plan yapmadan alevlerin içine doğru koşardı ve bir şekilde dünya yeniden düzelirdi.

Ama Iseult Safi değildi. Işık, güneş ışığı, içgüdü ve fikirler değildi. Iseult'un ona yol gösterecek birine, hedef gösterecek bir yere ihtiyacı vardı.

Safi başlattı, Iseult tamamladı.

İleride harabeler var. Kenarı kavisli tek bir taş duvar. Alevler onu sarıyor ve canavarı bir tarafta tutuyor. Aynı zamanda Nomatsis'i de canavarla ve Corlant ve Puristleriyle birlikte kapana kısılmış halde tutuyor.

Iseult'un ilk önceliği o insanları güvenli bir yere götürmek olmalıydı. Bunu yapmak için önce Gümüş İplikli canavarın dikkatini dağıtması, sonra da Corlant'ın dikkatini dağıtması gerekiyordu. Neyse ki buraya onun için gelmişlerdi. O Cahr Awen'di, karanlık veren ve eğer dikkat dağıtan sağ el olabilirse, belki de bu cadıların hepsi keseyi kesebilirdi.

Ama önce Aeduan'a döndü. "Eğer beni durdurmaya çalışırsan, seni parçalarım." Koşmaya başladı.

Başlayın.

Ayakları hızlandı, adımları tek bir düşünceyle aynı anda atmaya başladı: *Benim hatam, benim hatam.* Annesi fazlasıyla haklıydı ve şimdi bedelini annesi -ve diğerleri- ödüyordu. *Benim hatam, benim hatam.*

Uzaktan, Aeduan'ın onu takip ettiğini hissetti, çevresinde bir sürü gölge kuşu vardı. Sonra alevlerin en yüksekte dalgalandığı ve taşların en alçakta olduğu taş duvara ulaştı. Yukarı doğru zıpladı. Ateş yarıldı. Diğer tarafa yuvarlandı ve gözlerini yeni bir manzara karşıladı: İpler. Dehşet doluydular ve şiddetle örölmüşlerdi, hepsinin üzerinde canavarın yanan gümüşü inliyordu.

Ve bir de canavarın kendisi vardı. Iseult'un hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyen, saf gölgeden yapılmış bir gölge wyrm. Gözleri ona odaklanamıyordu. Her bakışta yaratık dalgalanıyor ve şekilden şekle giriyordu, sanki katı bir şekli yokmuş gibi. Sanki hepsi bir sonraki göz kırpışta yok olacak bir numaraymış gibi.

İplikleri çok parlak bir şekilde parlıyordu ve ancak çevresinde hareket etmesine izin verdiğinde, sonunda yılan gibi ve camsı bir gövdeden yüzlerce kırkayak bacağıyla katı bir şekil kazanmış gibi görünüyordu. Hareket ettiği her yerde kırağı çatırdıyordu.

Ve şu anda, Iseult'un yoluna çıktı. Onu fark etmişti. Çığlık atıyordu ve ormanda gözden uzakta gizlendiği onca saatin aksine, *şimdi* onun için gelmeye hazırđı. *şimdi* sahiplenmeye hazırđı.

"Kırpırda," diye kükredi Aeduan yanında ve o da kırpırdandı, hemen koşmaya başladı. Artık çadırlar ne de yolunu kesecek kamp ateşleri vardı. Bu bir

Elli adım ötede kümelenmiş, savaşan, çılgın Thread'leri hedef alan düz bir atış. Iseult'nun Gretchya'nın ya da Alma'nın yüzlerini seçemeyeceği kadar uzaktaydı.

Nomatsis'in etrafını saran Puristlere vücuduyla değil, büyüyle saldırdı. Dışleriyle.

Iseult en yakındaki adamın iplerini yakaladı. *Çek ve ısır.* Bir anda yarıldı. Çok kolaydı, İplikleri zaten bir Lanetli Cadı'nın kontrolüyle zayıflamıştı. Ama tıpkı Cartorran askerlerine yaptığı gibi, Iseult onu serbest bırakmadı. Sadece elektrik ve canlılık veren ipleri elinin etrafına doladı ve emretti.

Başka bir Purist'e saldırarak Nomatsis'e ihtiyaç duydukları anı verdi. Eğitimsizler kaçarken avcılar kendilerini esir alanlara karşı hücumla geçti. Kılıçlar çarpışıyor ve yaylar sallanıyordu. Şiddet ve acı dolu ipliklerin üzerinde her tondan kılıçlar yırtıldı.

İzleyecek zaman yok, kutlayacak zaman yok. Iseult ikinci bir Purist'e yapıştı. Sonra bir üçüncüye, çekip ısırıldı, çekip ısırıldı. Onlara emrettiği yerde hareket ettiler ve bu sırada daha fazla Nomatsis ağaçlara kaçtı.

Ama ne annesi ne de Alma. Hiçbir yerde görünmüyorlardı ve Iseult şimdiden dengesini kaybetmeye başlamıştı. Pek çok ip ona bağlıydı ama yaslanabileceği ne bir asa ne de bir ağaç vardı.

Daha da kötüsü, gümüş iplikler ona doğru dönüyordu. Yumruk gibi ve soğuk. Tüm Yarılmış Safçıları serbest bıraktı. Vücudu sallanıyordu. Daha ona ulaşmadan düşecekti.

Eller onu yakaladı. Güçlü kollar onu sabitledi. Ve kuşlar görüş alanında süzülüyordu. "Aeduan," dedi, kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Soğuk onu dövüyordu. Yarılmış yağ püskürdü ve bedenler düştü.

"Bu taraftan." Sesi kulağına yakındı, onu geldiği yöne doğru çekerken sıkıca kavramıştı.

Direndi. Kopmuş İpleri serbest bıraktığına göre, içinden güç kırıntıları akmaya başlamıştı. Kaslarını güçlendirdi, gözlerini keskinleştirdi ve içgüdülerini yeniden hayata döndürdü. "Henüz değil."

Anne, anne, annesini bulması gerekiyordu. Ayaklarını toprağa gömdüğünde, kırağı kapladı. İpler çınladı. Toprak

titredi. "Anne!" diye bağırdı Aeduan'a. "*Nerede o?*" Aeduan bu kez onun sorusunu duydu. "Orada." Eliyle işaret etti.

Iseult, duyularına mor iplikler pıhtılaşırken sağa döndü. Kızıl bir öfkeyle birleştiler ve Cursewitch gücü yaydılar. En şok edici olanı ise gün batımı ailesi ve bağlayan amaranth İpliklerinin sıcaklığıyla parıldıyor olmalarıydı.

Wyrn, Corlant'ın gelişiyile ilerleyişini durdurdu. Sonra sahibine itaat eden bir köpek gibi yana doğru sıçradı. Geride kalan birkaç Purist de geri çekilerek rahiplerini ortaya çıkardı. Yüzünün üst yarısı sargılıydı, gözleri kana bulanmış bezlerle kapatılmıştı. Pürist cübbesi doğal olmayan bir esintiyle etrafında dalgalanıyordu.

Açıkça göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Tıpkı Iseult'un Pragan sarayından gözleri olmadan kaçması gibi, Corlant da Threads'i hissederek dünyada gezinebiliyordu.

Onun yanında, başı öne eğik, Gretchya duruyordu.

"Anne," diye tekrarlardı Iseult ve Aeduan onu tutmasaydı, ileri fırlayacaktı. Aeduan'ın orada olması iyiydi. İyi ki mantığının serpilmesi için yarım saniyelik bir duraklaması vardı.

Gretchya, bağısız ve . Anne, başı eğik ve istekli. Bu, Iseult'nun hayatının büyük bölümünde, Corlant ne zaman yaklaşırsa annesinin takındığı bir pozdu. Ne zaman gelse ve onu kapının üstündeki paslı kilidi açmaya zorlasa. Iseult bunu neden yaptığını ya da Corlant'ın neden hep orada olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

Şimdi bile, bir cevap karnında, sol akciğerinin altındaki o gizli köşede çimentolanmışken, ona bakamıyordu. Onunla yüzleşemedi.

"Anne?" Iseult tekrar söyledi, ama bu sefer bir soruydu. Ve bu kez çok ama çok yüksek sesle. Yeni susturulmuş bir dünyayı bölen tek bir kelime. Iseult'un Yarılmışları ölmüş, kalan Nomatsiler bastırılmış ve Püristler sert toprağın üzerinde diz çökmüştü. Canavar, yıkık taşların oluşturduğu karanlığa çekilmişti ve gümüş İplikleri olmasaydı -bir kez daha nemlenmişti- Iseult onu orada asla göremezdi.

Ne ayak sesleri, ne şingirdayan kemerler ne de silahlar vardı. Sanki günün kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Herkes, her şey Corlant'a kilitlenmişti.

İplikleri diğerlerinin üzerinde parlıyordu, mor açlığı neredeyse gökyüzünü aydınlatıyordu.

Iseult kılıcına uzandı. Sonra boş havayı okşadı çünkü tabii ki kılıç yoktu. O bir *aptaldı*. Her zaman bir aptal.

Ama hâlâ dişleri ve büyüğü vardı. Corlant'ı öldürecek, gerekirse canavarını da öldürecek. Gretchya'ya sahip olamazlardı, Iseult artık savaşılabilen bir Weaverwitch *olduğuna göre olmazdı*.

Threadwitch'ler zarar vermeyebilir ama Puppeteer'lar verdi.

Iseult duruşunu bozmadı. Bir elini uzattı, parmakları pençeliydi ve tutmaya, çekmeye hazırdı. Dişleri de hazırdı, çenesi genişçe gıcırıyordu.

Corlant onun planını sezmiş olmalıydı ki gülümsedi. Yüzündeki bezler kırışmış, kan lekeleri kırmızı gözler gibi küçülmüştü. Bu arada pembe neşe, ölüm ve gölgenin sessiz gri örgüsüne karşı rahatsız edici bir tezat oluşturarak dişlerine yayıldı.

Iseult buraya daha önce de gelmişti. Corlant'ın onu aynı açgözlü dikkatle kısırtışını izlemişti. Sonra onun ellerini kasıtlı bir yavaşlıkla kaldırışını ve başparmaklarını kötülükten korunma işaretiyle birleştirişini izlemişti.

Ancak bu sefer o sembolü yapmadı. Bu kez ellerini sanki hoş geldin der gibi açtı. "Kızım," dedi, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordu. Sonra tekrar, gülümsemesi genişledi: "Kızım, gel annene ve babana katıl."

Kızım. Iseult'nun kafatasında şangırdayan anlamsız bir kelime. Kaslarını sertleştiren, hareket etmeleri gerekirken onları hareketsiz tutan, soğuk, acımasız ve imkânsız bir şekilde içten içe kemiren bir kelime.

Kızım. Benim kızım.

Yanlış duymuş olmalı. Tek olası açıklama buydu. Çünkü elbette onun kızı değildi, içindeki cevap şimdi daha yüksekleri tırmalıyor olsa bile.

İncelemek istemiyordu ve Corlant onu izlerken, Aeduan hâlâ kolunu tutarken ve annesi bakışlarını kaldırmayı reddederek toprağa bakarken bunu yapamazdı.

Bu doğru değildi, böyle bir şey olamazdı. Iseult'nun eli kalçasına düştü. Duruşu zayıfladı ve dengesi bozuldu. Sadece çenesi açıktı ve dişlerini gösteriyordu. Ama artık orada ne bir güç ne de dişlerini gösterip öldürme arzusu vardı.

Kızım. Benim kızım.

Corlant'ın İplerindeki zevk, ailenin gün batımı parıltısına dönüşmüştü. Iseult ve Gretchya'ya uzanan dallar. O kadar geniş gülümsedi ki, yüzü neredeyse kendi üzerine katlandı ve lekeli çarşafı bir tarafa sarktı. Bir kez olsun alnında çukurlar oluşmamış, kaşları yukarı kalkmamıştı. Sadece vücudunu ve iplerini saran bir zevk vardı.

Iseult kaçmak, koşmak, bir topun içine girip kendi içinde kaybolmak istedi. Ama gidecek hiçbir yer yoktu ve -bildiğı, bildiğı, *bildiğı* gibi- gerçekte kim olduğundan kaçmak mümkün değildi.

Benim hatam, benim hatam. Onu kurtaracak kimse yok. Gelincik yok, Alma yok. Kapana kısılmıştı ve karşısında, dişleri ailesiyle parıldayan bir Lanetli Cadı vardı. *Kızım, kızım.*

Sonsuz gibi görünen iki nefes boyunca, esinti çözülen kırağıdan buğuyu süpürürken ve iplikler etrafında dans ederken, Iseult suçluluk duygusuyla felç oldu. Kendisinden ve büyüünden ne kadar nefret ettiğinden. *Kopar, kopar, bük ve kopar.*

Ama sonra önemli bir şeyi düşündü: Eğer Corlant onun babasıysa, o zaman doğduğı günden beri lanetliydi. Şeytani kan ve Boşluk tarafından lekelenmişti. Ay Ana'nın ışıltısı ona asla ulaşmamıştı ve asla da ulaşamayacaktı. Yine de yakınlardaki gölgelerde saklanan canavar gibi, karanlıkta özgürlük vardı. Işığın asla ulaşamadığı yerde güç vardı.

Sanki o anda zaman ileri atılmış gibiydi. Düşünceye yer yoktu, mantığa, endişeye ya da daha önce ona hiç yardımcı olmamış olan durağanlığa yer yoktu. Sadece hareket, sadece içgüdü, sadece öfke vardı.

Omurgası dikleşti, kolları havaya kalktı ve Iseult parmaklarını uzattı. Aeduan'ın tutuşu serbest kaldı ve parmakları Corlant'ın iplerine dolandı. Yıldırım kolunu dağladı. Şok dalgaları dirseğine, omzuna, kaburgalarına çarptı. Görüşü bile soğuk ve ışıkla tutuştu

-Dondurarak uzaklaştırdı. Corlant'ın ipliklerinden başka bir şey görmüyordu. Zonklayan mor zevk ve o hasta gün batımı aşkından başka hiçbir şey.

Ama aynı zamanda daha önce hiç fark etmediği karanlık, buzlu bir çekirdek. Parmaklarının etrafını sardığı. Güç yayları halinde dışarıya doğru çatırdıyordu.

Çok fazla güç. Kontrol edebileceğinden, küçük insan zihninin kavrayabileceğinden çok daha fazla.

Soğuk ve ışık gözbebeklerini geçip beynine girdi. Ciğerlerini geçip kalbine kadar. O saf kıştı. İçten dışa dondu; kasları ve kemikleri bir Lanetli Cadı için yakıt oldu.

Uzaktan, Iseult dizlerinin altından çekildiğini hissetti. Uzaktan, kendi çığlıkları olduğunu bildiği çığlıklar duydu. Ama onları durduracak gücü yoktu. Corlant'ın İplerini bile serbest bırakamadı. Kalbindeki karanlık akım gitmesine izin vermiyordu. İçinde kabarıyor, dokunduğu her hücreyi ve Aether'inin her damlasını buzlaştırıyordu.

Daha güçlü olacağını düşünmüştüm, diye fısıldadı buzun üstünden bir ses. *Ama olman gereken karanlık-verici olman için hâlâ zaman var. Witchlands'in ihtiyacı olan gölge-verici. Benden alındığını sandığım kızım.*

"Hayır," demeye çalıştı Iseult. Ya da belki de söyledi ama kulaklarına hiçbir ses ulaşmadı. Göğsünde hiçbir ses titremedi. Corlant'ın gücünün çatırdayan çekirdeği hâlâ tüketiyor, hâlâ donduruyordu.

Sonunda onu serbest bırakana kadar. Kahkahalar kısa süreliğine kafatasını doldurdu, pembe iplikler kısa süreliğine görüşünü ele geçirdi. Sonra karanlık - kutsal ve saf- onu aşağı çekmek için içeri itti.

Iseult yere yığıldı.

Dünya İyileştikten On Dört Gün Sonra

Daha sonra Iseult, kimsenin onu ve Leopold'u nasıl görmediğini merak edecek. Daha sonra gri, kar ve ardına kadar açılan duvarlarla ilgili tuhaf anılar yaşayacak. Ama bunların hepsi o kadar rüya gibi olacak ki, ne anlama geldiklerini kavrayamayacak.

Ve bunlar olurken ne anlama geldiğini kesinlikle kavrayamaz. Dönüşlerin ve geçitlerin, yanlarından geçtikleri ve hiç görmedikleri sayısız insanın izini kaybeder. Ne zaman "Safi" dese, Leopold onu duymazdan geliyor. Ya da onu susturuyor, kanlı eliyle ağzını kapatıyor, sanki insanlar duyacakmış gibi.

Yine de kimseyi görmez ve Konular bulanıktır.

Daha da kötüsü, bir ses onunla tekrar konuşmaya başlıyor. Beyninin tabanında sadece bir gıdıklanma, ama Iseult bunu tanıyor. Buraya daha önce de gelmişti. Bunu bana sen yaptın. Beni öldürdün. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bu Cehennem Ozanı'nın sesi. Stonewitch'in hayaleti.

Ama sonra ses geri çekilir. Grilik dağılır gibi olur ve Iseult birden kendini sarayın daha önce hiç görmediği bir bölümünde, karanlık, eski taştan ve yanan ocaktan oluşan yuvarlak bir odada bulur.

Baykuş burada, sade bir seyahat pelerini giymiş ve Zander'in sabırlı kollarına sarılmış. Iseult'yu görünce yumuşak bir çığlık atıyor ve dişleri rahatlıyor. Daha önce onları solgunlaştıran korkuya karşı temizleyici bir dalga. Zander onu kan gibi kırmızı ve çok daha kalın olan haliya yatırırken, "Kötü şeyler oluyor," diyor. "Endişeliydik."

"İyiyim," diyor Iseult ama bu bir yalan. O hiç de iyi değil. Threadsister'ı kırılıp götürülmüş, iki kişiyi öldürmüş ve şimdi de zihninde Yarılmış'ın başka bir hayaleti uyanıyor.

Zander'e bakıyor ve Cartorran dilinde "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim" diye ekliyor.

"Evet," diye ekliyor Leopold. Dişlerinde avcı yeşili bir odaklanma parlıyor. "Ama şimdi gitmelisin."

Cehennem Ozanı eğilir. "Elbette, Majesteleri." İri cüssesine rağmen zarif ve sessiz adımlarla çıkışa doğru ilerliyor. Leopold peşinden gider ve koyu renkli ahşap kapı arkasından kapandığında birkaç kilit büyüsunü yerine takar.

"Ya burada olduğumuzu birine söylerse?" Iseult sorar.

Leopold başını sallar. "Yapamayacak." Iseult bunun ne anlama geldiğini soramadan, onun yanından hızla geçip Baykuş'u kucasına alıyor. Aynen Zander'ın onu tuttuğu gibi, kalçalarına yaslanmasına ve uzamasına izin vererek.

"Beni takip edin," diye emretti. "Çabuk olmalıyız." Sonra adımlarını duvara doğru atar ve kapıyı üç kez çalar.

Iseult kısa süreliğine koltuğa doğru sallanır. Çünkü daha önce de burada bulunmuş, bu cazibe büyüsunü daha önce de görmüştü. Manastırda, yanında Leopold varken. Ancak o zaman Kale Kralı'nın gizli duvarının gizemini çözen oydu ve sonra dokunuşu yapan da o oldu.

Leopold onun kendisini takip edip etmediğini görmek için beklemes. Baykuş'u sıkı sıkı tutarak karanlığa doğru adım atar ve Iseult'un peşinden koştuktan başka çaresi yoktur. Taş bir merdiven boşluğudur ve tüm ışık kaybolana ve yalnızca elinin duvara verdiği hisle hareket edene kadar hızla aşağı iner.

Soğuk her adımda biraz daha artıyor; Iseult'nun üzerinde hâlâ dayanıksız ipek elbisesi var ama elbisenin etekleri yırtılmış ve bir kolunun yarısı kopmuş. Bunun ne zaman olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyor. Bir an balkondayken, bir an sonra Cehennem Ozanları tarafından kuşatılmış ve saray boyunca taşınmış.

Şimdi buradadır, Kale Kralı'nın büyüsunüyle gizlenmiş gizli bir merdivenin sonuna ulaşmıştır ve bunun Kale Kralı'nın işi olduğundan hiç şüphesi yoktur. En azından kısmen, çünkü ışık son basamaklara süzülürken ve önünde bir mağara açılırken, Iseult taştaki yıpranmış bir oymayı görür: yan yana iki kuş.

Ama bunlar baykuş mu, diye sormuştu Esme bir keresinde, Tartışmalı Topraklar'daki eski heykellere atıfta bulunarak, yoksa karga mı? Iseult o zaman da bu hayvanların önemini anlamamıştı, şimdi de anlamıyor.

Tek bildiği Rook King'in bir Paladin, yani kanlı canlı bir adam olduğudur. Ve bir şekilde o da tıpkı kendisi gibi bu taşlara bağlı olmalı.

Manastıra bağlı. Ancak Iseult buraya musallat olanın sadece bir hayalet olduğunu düşünmemektedir.

Kısa bir inişten sonra Leopold Baykuş'u yere bırakır ve onun elini tutar. Iseult'yu şaşırtacak şekilde, bu yabancı yerden korkmamaktadır. Aslında, sanki mağara tanıdıkmiş gibi, dişleri pembe bir neşe ile renklendirilmiş mavi sakindir.

Ama bunlar baykuş mu yoksa kale mi? Iseult tekrar düşünür ve bulmacanın bir parçası daha yerine oturur.

Mağara ileride açılıyor, yüksek tavanı yuvarlatılmış ve Ateşböcekli meşalelerle aydınlatılmış. Hafif, sülfür kokulu bir sis geziniyor ve Iseult'nun tenine nem getiriyor. Sıcaklık artıyor, ilk başta hoş karşılanıyor. Sonra çok sıcak. Ve sonunda, dolambaçlı mağara yerini sütunlarla kaplı, oyulmuş bir alana bırakır.

Bu bir banyo, sular köpürüyor ve buharlaşıyor. Leopold odayla ilgili hiçbir açıklama yapmaz, sadece adımlarını atar. Etrafında uçuşan buharla, yüzyıllar öncesinden gelen bir hayalete benzemektedir.

Ötede daha fazla mağara, dikit ve sülfürden oluşan karmaşık bir labirentin içinde kıvrılıp bükülüyor. Zemin hafifçe yükseliyor, sonunda geniş bir merdiven setine ulaşıyorlar. Onlar tırmanırken kimse konuşmuyor. Ancak son sahanlığa vardıklarında Leopold sessizliği bozar.

"Senin için hiç erzağım yok. Sadece bir pelerin." İki meşale arasında saklanan ahşap bir sandığa doğru ilerliyor. Hızlı, pratik hareketlerle sandığı açtı ve kalın, gri bir pelerini eline aldı. "Bu duvarın ötesinde" -önlerindeki taşı işaret "Praga Nehri var. İskelelere ulaşana kadar doğuya takip edebilirsiniz. Orada sizi karşılayacak biri var."

"Kim?"

"Onu tanıyacaksın," der basitçe ve Iseult'ya pelerini uzatır.

Parmaklarını kaba yünün etrafına sarıyor. Geceyle iyi uyum sağlayacaktır. "Teşekkür ," diyor Iseult ve bunu içtenlikle söylüyor. Eğer o olmasaydı, şu anda Cehennem Ozanı'nın kılıcıyla ölmüş olacaktı. "Lütfen Safi'ye göz kulak ol."

"Bunu yapacağımı biliyorsun, Kara Verici." Başını öne eğiyor. Ses tonunda ya da ipliklerinde alay yok, sadece keder var. Kayıp. Iseult'un bir ömür önce balkonda gördüğü gözyaşları.

Ve Iseult, Safi'ye verebileceği bir mesaj arar. "Her şey yoluna girecek çünkü ben Safi'yi

öyle." Ama aklına hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden tek söylediği "Baykuş, hazır mısın?" oluyor.

Leopold'dan uzaklaşır ve çocuğun önünde diz çöker. Baykuş sakinliğini koruyor, tuhaf geceden ya da tuhaf mağaradan etkilenmiyor. Iseult kapüşonunu yukarı çekip saçlarını gözlerden uzak tutarken gülümsüyor bile. "Zander bu gece tilki ile tavuğu oynayacağımızı söylüyor."

"Evet," diye onaylıyor Iseult. "Yaptığımız şey tam olarak bu."

Küf kokusu üzerine siner ve Iseult ayağa kalktığı anda, az önce bir duvarın olduğu yerde sazlıklara çarpan karanlık bir nehir bulur.

"Islanacaksın," diyor Leopold arkasından. Tekrar merdivenlere doğru ilerledi. "Ama suda geçireceğin süre çok kısa."

Iseult başını sallar. Su onu rahatsız etmiyor. Onu rahatsız eden Safi'den ayrılma düşüncesi.

Bir de Leopold'un bir taş duvara üç kez vurduğunu gördüğünden beri kafasını kurcalayan o soru. Sirmayans'ta bir manastırdan birlikte kaçtıklarından beri. Onu gördüğünden ve Trickster dediği benekli tanrı olduğunu düşündüğünden beri.

Esme ona "Bunlar baykuş mu, yoksa karga mı?" diye sorduğundan beri.

Evet, Iseult şimdi çekip gitmesi gerektiğini biliyor. Eğer sorarsa, adamın ona doğru dürüst bir cevap vermeyeceğini de biliyor. Dürüstlük, onun Trickster kalbine meydan okuyor. Ama karşı koyamaz. Sonsuza dek ayrılmadan önce bilmeli.

"Leopold," diye
mırıldanıyor. Adam başını
kaldırıyor.

"Gümüş tacına ne oldu?"

Ten rengi bir kafa karışıklığı. Sonra anlayış onu yok ediyor, ardından turkuaz bir şaşkınlık geliyor; bunların hiçbirini dikkatle kontrol ettiği yüzüne ulaşmıyor.

Adamın gözleri kızınkilere , yeşile karşı altın rengi ve kalp atışları güm güm atıyor.

Üç. Altı. En sonunda: "Nasıl bildin?"

"Manastırda şüphelenmiştim," diye dürüstçe cevap veriyor. "Ama sadece burada nihayet doğru olduğuna inanabildim. Nasıl?"

Gülüyor, eğlence içermeyen tanıdık bir ses. "Beni yakalamana izin verdiğim için aptalın tekiyim" diyen, kendinden nefret eden bir kahkaha. Sonra Iseult'nun çok iyi bildiği o durgun omuz silkme geliyor. "Senden gerçekten hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

"Nasıl?" diye tekrarlıyor ve bu kez sesi keskin. Baykuş birkaç adım ötede bekliyor ve eğer kaçmak istiyorsa zaman tükeniyor. Bunu biliyor; bunu ona karşı kullanmayı umuyor.

Ama oyuna gelmekten, onun oyunlarından bıkmıştır. "Leopold, nasıl olduğunu açıkla."

Bir omuz silkme daha, bu sefer bileklerini sıkılarak döndürdü. "Bu bizim ruhlarımızın doğasında var. Kaderimizde ölmek ve sonsuza dek yeniden doğmak, insanlığın çılgınlıklarını izlemek ama onları engelleyememek var."

"Ve o da senin gibi mi?" Iseult başını Baykuş'a doğru eğiyor.

Leopold başını sallar. "O da benim gibi, ama tasma onun bu yönünü köreltmış gibi görünüyor. Bence iyi bir şey. Geçmiş yaşamlar geldiğinde uyum sağlamak zordur ve genç olan da bunun gerçekleştiği zamandır... şey..." Yanakları seğiriyor. "Ne kadar zorsa o kadar zor."

Iseult başını sallıyor. Baykuş'un farklı olduğunu her zaman biliyordu, ancak bir Şövalye asla hayal ettiği bir şey değildi. Gerçek olabileceğine asla inanmadığı bir şey. Bu yüzden gitmek için dönmeden önce sadece "Teşekkür ederim," diye tekrarlıyor.

Leopold'un dişleri lila, safir ve paniğe varan bir çaresizlikle parıldamadan önce sadece iki adım atabildi. "Seni seviyorum." Sesi çatlar.

Ayak sesleri kesildi.

"Seni seviyorum," der tekrar ve kadın kendini lanetler. Çünkü bunun olacağını tahmin etmeliydi. Kadın bakmayı reddetse bile, adamın ipleri hiç de ince değildir. Yine de yorumunda yanılmıştır.

Ve onu cevap vermeden terk etmesi yanlış olur. Bu yüzden Iseult, bir kez daha gölgeye bürünmüş ve Trickster'in en sevdiği gümüşü griye bürünmüş bir halde, onunla yüzleşmek için geri döner. Üç uzun adım atar ve aralarındaki mesafeyi kapatır. Adam ondan bir adım aşağıda duruyor, böylece yüzleri aynı boyda oluyor.

Yutkunuyor. "Lütfen, Iseult-"

"Hayır." Başını sallıyor. "Beni sevmiyorsun." Yüzünü tutuyor, nazik bir hareket. Yapmaya alışık olmadığı ama şu anda doğru hissettiren bir hareket.

Ne de olsa, bin yıl yalnız kalmak için çok uzun bir süre.

"Beni, benim seni sevdiğimden daha fazla sevmiyorsun."

"Ama ben biliyorum, Iseult-"

"Hayır, Kale Kralı." Ellerini indiriyor. "Görölmenin nasıl bir his olduğunu unutmuşsunuz."

Sonra, daha fazla itiraz edemedi İseult arkasını döner, Baykuş'u yanına alır ve soğuk Pragan gecesine adım atar.

BÖLÜM II

Cadı Gölgelele

OTUZ YEDİ

Karanlık veren, Aeduan'ın önünde bir paletin üzerinde yatıyordu. Küçük bir soba çadırı ısıtıyordu ve Iseult'u ilk kez soyan ve çeşitli yaralarını temizleyen Evrane saatlerdir gelmemişti. Başka bir yerde, Corlant tarafından verilmiş görevleri vardı.

Hiçbiri ona itaatsizlik etmeye cesaret edemedi - gerçi onları zorlayan korku değildi. Tam tersi. Püristler onun onayını, memnuniyetle başını sallamasını ve Midne'nin onları kutsayacağına dair söz vermesini istiyordu.

Aeduan'a yüzyıllar önce ölmüş birini hatırlatıyordu. Ve bazen Corlant'ın söylediği kişi olup olmadığını merak ediyordu... Yine de Aeduan'ın elinde hiçbir kanıt ve Evrane'ye söylediğinde Evrane ona sadece gülmüştü. *İmkânsız olduğunu söylemişti. Aramızdan ilk giden Portia oldu. O dağın içinde öldüğünü gördük.*

Aeduan hatırlamıyordu ama tartışmak için de bir neden görmüyordu - tıpkı şüphelerini sürdürmek için bir neden olmadığı gibi. Corlant o zamanlar Aeduan ve Evrane'nin istediği şeyi istemişti. Şimdi ise Aeduan bunun doğru olduğundan pek emin değildi. Corlant ve Evrane henüz fark etmemiş olsalar bile Iseult'a yardım etmişti.

Ve kendisi bunu tam olarak kabul etmemiş olsa bile.

Hayır, ilk Aeduan'ın hâlâ içinde yaşadığını, ne zaman gardını indirse onu dürttüğünü, ima ettiğini ve yüzeye çıktığını inkâr edemezdi. Bu ruh tahmin ettiğinden daha güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Yine de tamamen istenmeyen bir şey değildi. Bu bedende sadece ilk ruhun anlayabileceği açılar ve derinlikler vardı. Ve karanlık vericide de açılar ve derinlikler vardı. Nefret etmesi gerektiği gibi nefret etmedikleri. Bir zamanlar ona çekildiği gibi, kendini ona çekilmiş buldu.

Sen her zaman aramızdaki en zayıf. Belki de bu doğrudu.

Çadırın dışında, efendilerine hizmet etmek için toplanan Puristler harekete geçti ve örgütlendi. Bir atın kişnemesiyle kız yattığı yerde kıpırdandı. İyi görünmüyordu, boynu kırmızı ve soluk siyahla çizgiliydi. Yüzü bitkin ve kül rengiydi. Aeduan onun kan kokusunu alamıyordu; bu da kafasını karıştırıyordu.

Adam onu izlerken altın rengi gözleri açıldı. Sonra, yarı kapüşonlu bu gözler onunkileri buldu. "Aeduan," dedi.

Nedenini bilmesine de, "Hayır," diye cevap verdi. O artık Kan Cadısı Aeduan'dı.

"Ah," diye nefes aldı ve göz kapakları bir kez daha kapandı. "Sen kimsin o zaman?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sessiz kalması gerekirken yine dürüsttü. Evrane'yi çok konuştuğu için azarlamıştı. "Altı kişi altı kişiye saldırdı ve kendilerini kral yaptılar. Biri beşi devirdi ve her şeyi çaldı."

"Eridysi'nin Ağıtı" dedi, onu şaşırtarak. Ve kendini de şaşırttı, çünkü gözleri tekrar açıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Uzun zaman önce öldüğüm anlamına geliyor. Sonra bir gün bu beden bana geldi ve ben de onu aldım."

Burnu hafifçe seğirdi. "Ve Evrane de aynısını mı yaptı?"

"Evet."

Sanki bu ona bir anlam ifade ediyormuş gibi başını salladı; oysa adam bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordu. Bunu düşünmek için yüzyılları olan kendisi bile bin yıl önce o gün neler olduğunu tam olarak kavrayamamıştı. Ya da bu bedenin neden karşısına çıktığını ve içine bu kadar kolay girmesine izin verdiğini.

"Ya Corlant? O da senin gibi mi?"

"Hayır. O kalıcı, biz ise sadece bir zamanlar başkasına ait olan bir evin sakiniyiz." Aeduan ve Evrane'nin aksine Corlant bıçağı kalbinde hiç hissetmemişti. Onu tanrıçaya bağlayan ipler hiçbir zaman kesilip atılmamıştı.

"Ama onu öldürecek tek kişi benim." Iseult bunu söylerken gözlerinin arkasında bir şey sertleşti. "Ve seni öldürecek tek kişi."

Aeduan kaskatı kesildi. Bu bilginin ağzından kaçmasına asla izin vermemeliydi. Neyse ki kadın ısrar etmedi. "Baykuş güvende mi?" Ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı.

Dudaklarından bir homurtu döküldü ve Aeduan yardım etmek için öne eğildi. İçgüdüsel. Aptalca.

Onun dokunuşuyla irkildi... ama sonra omuzlarını kavramasına ve bir elini tamamen arkasına kaydırmasına izin verdi. Fazla seçeneği yoktu, yardım almadan ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü.

Corlant'a her ne yaptıysa, bu onu neredeyse öldürüyordu.

Aeduan dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Onu hiç aramadım."

"Ama sen yapacaksın?"

Durakladı. Sonra başını salladı.

"Onu Corlant'a vermek için mi yoksa kaçmasına yardım etmek için mi?"

Aeduan cevap vermedi. Iseult'nun gözleri onunkilere o kadar yakındı ki, sobanın alevleri içlerine işliyordu. *Çok yakın, çok fazla.* Onu serbest bıraktı ve geri çekilmeye çalıştı.

Elleri yılan gibi uzandı. Onu kavradı, parmak eklemleri pazılarının etrafında beyazlaştı. Sonra gözleri onunkilere dikildi. Gözyaşı izi parlıyordu. "*Te varuje, Aeduan,*" dedi. "*Te varuje.*" Ona, içinde yüzen ruhun anlayabileceği başka yabancı kelimeler mırıldandı.

Ve o ruh yüzeye çıkmaya çalışıyordu, Iseult dönüp gitmeden önce yükselmeye çalışıyordu. *Te varuje, te varuje.* Daha sıkı sıkı, bakışları sabitti ve Aeduan gözlerini kaçırmakta zorlandı. Hatta imkânsız.

"Seni anlamıyorum," dedi sonunda, kadının elinden kurtularak. "Sözlerin anlamsız." Sonra tam boyuna doğru doğruldu ve ona baktı. Açık değişikliği onu daha küçük, daha zayıf gösteriyordu. Ona daha az benziyordu.

Ama Iseult o zaman Aeduan'a sadece gülümsedi. Yavaş bir şey. Sanki bir sırrı varmış gibi, onu daha önce hiç görmediği bir şekilde vahşi. Ya da sanki bu aralarında bir oyundu ve o galip gelmişti.

Bu gülümsemeden hoşlanmamıştı. Onun durmasını diledi.

Ve gitmek için döndüğünde, hareketleri hızlı, sinirli, bir kahkaha onu takip etti. Çadırın dışına ve karanlık geceye kadar.

★ ★ ★

Iseult Safi'ye her zaman, insanın tanımak için büyüye ihtiyaç duymadığı bazı gerçekler olduğunu söylerdi. İnsanın her zaman bildiği ama saklı tuttuğu gerçekler. İnsanın asla doğrudan bakmadığı gerçekler. *Ama eninde sonunda ortaya çıkarlar*, derdi. *Ve ortaya çıktıklarında, sadece bilirsin.*

Corlant'ın sözleri o anlardan biriydi. Iseult'un görmeyi ya da düşünmeyi reddettiği, göz önünde saklanan gerçeklerden biriydi.

Benden alındığını sandığım kızım.

Her zaman babasını merak etmişti. Midenzi kabilesinde çok az seçenek vardı ama onu hiçbir zaman bir seçenek olarak görmemişti... çünkü onun olmasını asla *istememişti*. Yine de o tek kişiydi. Her zaman tek kişi olmuştu.

İçindeki canavar bir yerden geliyor olmalıydı.

Gölgeli çadırın tavanına bakarken bir açıklama bulmanın iyi olacağına karar verdi. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne bağlıydı ne de ağzı tıkalıydı. Dışarıda bir kamp takırdıyor, şingirdiyor ve nefes alıyordu. İplikler kendi amaçlarından, varoluşlarından habersiz sürüklenip gidiyordu. Iseult isterse onları yakalayabilirdi.

O istemedi. Ama yapabiliirdi.

O karanlık vericiydi, Kuklacı. Baştan aşağı gölgeydi ve bu onun suçu değildi. Bu şekilde doğmuştu. Bu şekilde *yaratılmıştı*. Damarlarında Lanetli Cadı kanı akıyordu ve Boşluğun ta kendisi onun içinde yaşıyordu.

Sayısız saat boyunca bilinci gidip gelmişti; onu tamamen uyandıran ilk kişi Aeduan olmuştu. Gaspçı Aeduan. *Gerçek* Aeduan değil. Gitmişti ama ulaşamaz değildi. Kurtarması gerektiğini düşündüğü bir ruh daha.

Elleri taze gazlı bezle sarılmıştı, parmakları sert ve çiğdi. Acı, vücuduna soğuk bir şekilde yayılan sivri uçlarla yukarı doğru yayılıyordu. Corlant'ın iplikleri yüzünden donmuştu.

Yine de acı onu rahatsız etmiyordu. Staz onu tamamen ele geçirmişti, hiçbir aciliyet, sabırsızlık ya da korku hissetmiyordu.

Daha önce de yanılmıştı, duygusuz hayatın hayat olmadığını düşünmüştü. Bu hâlâ hayattı; hâlâ *yaşıyor*, *nefes alıyor* ve *hareket ediyordu*.

zihninin iletteği yerde. Ama Şimdi daha kolaydı, engeller, hayal kırıklıkları ya da kontrol edemediği konular yoktu.

Ve eğer olduğu kişi buysa - olması gereken kişiyse - o zaman bununla savaşmayı bırakabilirdi. Sevdieği bu gũce teslim olabilirdi. Bu kontrol, bu  fke. Nefret ettiği bir Şey olmaya çalışmayı bırakabilirdi.

Keşke Gretchya yıllar önce Iseult'ya Corlant'tan bahsetseydi, o zaman Iseult Threadwitchery'den vazgeçer ve kendini bir ömür boyu acı çekmekten kurtarırdı. kadar uzun zamandır elinde hiç bilmediği bir silah cephaneliği vardı. Tıslayanlara ve nefret edenlere karşı savaşabilirdi.

Ama artık bir canavarın kızı olduğunu biliyordu.
O bir canavardı ve canavarlar istedikleri her Şeyi yapabilirlerdi.

Evet, bir açıklama almak güzeldi. Bağışlanmak ve sonunda durağanlığın nasıl bir his olduğunu bilmek. His yok, endişe yok, utanç yok. Sadece varoluş ve her zaman gittiği yere, Safi'ye giden bir yol.

Ne kadar süre orada oturduğunu, tuvale baktığını ve gerçek durağanlığın pürüzsüz kıvrımlarını tattığını bilmiyordu. Yalnız olmadığını fark etmesi ne kadar sürdü bilmiyordu ama sonunda gözlerin -nefesin- farkındalığı tenine battı.

 lgisiz bir Şekilde başını çevirdi. Bu Şekilde gözden uzakta saklanabileceği tek bir kişi vardı.

"Bana s ylemeliydin," dedi Iseult annesinin izlediği köşeye. "Neden söylemedin?"

"Asla bilmek zorunda kalmayacağını umuyordum." Gretchya'nın sesi sanki ağlıyormuş gibi tiz çıkıyordu. Bu elbette imkânsızdı. Sobanın zayıf ışığına doğru kayarak Iseult'ya doğru bir adım attı. Ayak bilekleri bir iple . Bilekleri de  yle. Hareket edebiliyordu ama koşamıyordu. "Corlant ilk tanıdığım adam değil."

"Ve ben aynı kız değilim." Iseult gıcırdayan kemikleri ve çürük kaslarıyla kendini dik tuttu. Gövdesinden y n bir battaniye düştü. Ateşin ısıttığı hava ona değdi ve baygınken birinin ona yeni bir elbise giydirdiğini fark etti. Gri çizgileri, adaçayı daireleri ve eflatun çizgileri olan ipliksi siyah, etek uçlarına dikilmişti. Yeni kadife pantolonu bile siyaha boyanmış ve  pliklerle işaretlenmişti.

Yorganı tekrar üzerine çekti. O renkleri görmek istemiyordu, annesine ait olması gereken bu elbiseyi görmek istemiyordu. "İnsanlar değişir," dedi. "Gerçeği saklamak için bir neden yok."

Gretchya hiçbir tepki vermedi ama Iseult'nun benekli derisini ve şişmiş gözlerini görebileceği kadar yakındaydı artık.

Ağlıyordu. Ne kadar garip. Ne kadar gülünç. Ne kadar çok, çok geç.

"Corlant öylece değişmedi, Iseult. Bir gecede basit bir Nomatsi adamından bir Lanetli Cadı'ya dönüştü. Seni sevecek bir adamdan - sana gururla anlatacağım bir adamdan - zevk için başkalarına zarar veren bir iblise dönüştü."

"Öyle mi?" Iseult hiç ilgilenmeden sordu. Umurunda değildi ve zaten annesinin söylediği hiçbir şeye inanmıyordu.

Ellerini kaldırdı ve bandajlarına baktı. Kan çekildikçe acı da azalıyordu. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Daha önce bulunduğumuz yer. Solfatarra'da." Gretchya çadırın tek doğru baktı. İçeri ışık sızılmıyordu. "Nomatsilerin bir kısmı kaçtı. Çoğu kaçamadı."

Iseult bunun için kendini suçlaması gerektiğini düşündü. Ama suçlamadı. "Alma?"

Bir kafa sallama. "O da diğerleriyle birlikte hapsedildi. Ama o iyi bir lider. Onları sakın tutacak ve onlara rehberlik edecek."

Tabii ki yapardı. Alma şu anda bile mükemmel bir çıraktı. Şu anda bile, aralarında Uyuyan Dev büyüklüğünde bir itiraf varken, Gretchya diğer kıza iltifat etmekten kendini alamıyordu.

Gerçi Iseult bunun adil olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Alma'nın babası bir canavar değildi.

"Yüzlerce Pürist dışarıda toplanıyor," diye devam etti Gretchya. "Ve daha fazlası da Cadı Toprakları'nın dört bir yanından geliyor. Her yerde, kimsenin oturmak istemediği yerlere sıkışmış yerleşimler var. Ve her zaman yeni din değiştirenler de oluyor. Corlant her zaman... ikna edici olmuştur."

"İkna edici" Iseult'un seçeceği bir kelime değildi, ama annesinin kendinden daha az nefret etmesini sağlayacaksa, o zaman alabilirdi. Iseult'un gerçekten umurunda değildi.

Bağlı ellerine tekrar baktı. Ağrıyorlardı. Günlüğü Baykuş'a bırakmıştı. Onun kurtuluşu. Yeni Kuklacı olarak hakkı.

Gretchya sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Praga'ya gitme," dedi. "Neden? Askerler bana zarar veremez."

"Oraya neden gittiğini biliyorum. Yapmaya niyetlendiğin şeyi. Ama pişman olacaksın

o."

Iseult'nun dudakları büzüldü. "Threadsister'ımı kurtardığın için pişman mısın?" "Bunu yapmak için aldığınız canlardan pişmanım."

Iseult sert bir sesle homurdandı. Eğer annesi onu gerçekten önemsiyorsa o zaman Corlant'la asla birleşmemeliydi. Ondan asla bir çocuk sahibi olmamalıydı.

Uzun bir nefes çekti ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Kutsanmış karanlık onu ele geçirdi. *Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.* Zihnini dışarıya doğru gönderdi, Baykuş'u aradı. Hiçbir şey hissetmedi ve gözlerini açtı. "Baykuş'u gördün mü? Ya da Dirdra'yı, onu tanıdığın gibi?"

"Corlant az önce Bloodwitch'i onu bulması için gönderdi."

Iseult'nun kaşları hafifçe kalktı. Eğer Aeduan Baykuş'u aramayı kabul ettiyse, bu çocuğu gördüğünü itiraf etmediği anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Corlant'ın Aeduan'ın Iseult'ya savaşta yardım ettiğini fark etmediği anlamına da geliyordu. Artık gerçekten onun müttefikiydi ve bu onu gülümsetti. Yine de içten içe, sadece içten içe. Dışarıda, sonsuza dek durağandı.

Mor iplikler Iseult'un farkındalığına sıçradı. Corlant yaklaştı, ipliklerinin içinde yeni bir büyü kıvranıyordu. Bir Rüzgâr Cadısı için sarı, Ateş için turuncu. Çadırın içine girdi, hiçbir uyarıda bulunmadı ve artık sert, kör hareketler de yapmıyordu. Artık sadece bir gözü kapalıydı. Iseult'un çıkardığı göz.

"Ne güzel bir aile." Küçük çadırı iki uzun adımda geçti ve Iseult'ya baktı. Kalan gözü darmadağındı, iris kan çanağı kırmızısı içinde neredeyse görünmüyordu. Etrafındaki morluklar da dişleri kadar karaydı. Yine de açıkça görebiliyordu, çünkü gözü Iseult'un üzerinde geziniyordu.

Sonra Gretchya'ya doğru sıçradı. "Annen nöbet tutarak iyi iş çıkardı."

Gretchya başını eğdi. "Teşekkür ederim, Rahip Corlant."

"Bizi yalnız bırakın." Elini çıkışa doğru çevirdi. "Kızım la yalnız konuşmak istiyorum."

Kızım, kızım.

"Giyinik değil," diye cevap verdi Gretchya. "Bizi biraz yalnız bırakırsanız, ona yardım edeceğim."

Corlant'ın alnındaki çizgiler içe doğru kesildi; hafif bir şaşkınlık turkuazla yıkandı. Ama arkasından kış havasını bırakarak dışarı çıktı. Kapı kapandı ve Gretchya Iseult'ya yaklaşıırken her şey o kadar tanıdıktı ki. Farklı bir yerleşim yerinde farklı bir yalan -Bu benim ay döngüm. Corlant'ı uzak tutmak için yeni kan sargılarına ihtiyacım var. Elbette Iseult giyinikti. Tek eksiği botları ve asitle yenmiş peleriniydi.

"Onun dediğini yapmamalısın," diye fısıldadı Gretchya, Iseult'nun yanına diz çökerek. Karyolanın altından çizmelerini çıkardı ve Iseult'nun onaylamasını beklemeden Iseult'nun örtülerini yırttı ve Iseult'nun ayak bileğini yakaladı. "Sana ihtiyacı var. Yapabildiğin bu sihir her neyse, ona ihtiyacı var."

"Ne için?" Iseult annesinin botlarını bağlayışını izledi, tıpkı iki ay önce annesinin saçlarını kesişini izlediği gibi. O zamanlar Gretchya onu, insanların kendisini Kuklacı sanabileceği konusunda uyarmıştı.

Şimdi de onu öyle olmaması için uyardı.

"Bilmiyorum." Gretchya diğer botu Iseult'nun ayağına geçirdi. Çadırın dışında Corlant'ın İplikleri geziniyor ve sabırsızlıkla bitmek bilmeyen açlığa karışarak bekliyordu.

"İplik Taşları'yla ilgili bir şey. Onun istediğini yapmamalısın, Iseult. Ona teslim olmamalısın."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun anne? Sen iyi bir öğretmen değildin."

Yukarıya doğru hızlı bir bakış, neredeyse utanç, neredeyse azarlama, sonra Gretchya'nın dikkati bir kez daha çizmedeydi. Çok sıkı bağlamıştı; deri gıcırdadı. "Ona teslim olmadım. Her gün dayanmaya çalışarak onunla savaştım." Bir düğümü çok fazla güç kullanarak bağladı. "Onun istediği gibi biri oldum, böylece asla senin yoluna bakmayacaktı. Bundan daha büyük bir mücadele yoktur ve bir gün -kendi kızın olduğunda- belki anlarsın."

Ayağa kalktı, hareketlerinde Iseult'nun da iki ay öncesinden tanıdığı bir panik vardı. Durağanlığın başarısızlığı. Gretchya'nın sahip olmaması gereken duyguların yumruklanması.

Ama artık çok geçti. Iseult hiçbir şey hissetmiyordu; o bir hiçti. Gretchya hikâyesinin merhamet uyandıracağını düşünmüşse yanılmıştı. Iseult'un ne kimseye acıması ne de duyguları kalmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kaslarının çılgılık atmasına neden olsa da yardım almadan ayağa kalktı. Çadır dalgalandı; kulaklarını bir kükreme doldurdu.

"Giyindim," diye . "Artık içeri gelebilirsin."

OTUZ SEKİZ

Safi hayatında hiç bu kadar performans göstermemiştir. Henrick'e iğrenç bir şekilde boyun eğdiği son iki günün zorlu olduğunu düşündüyse de, ayrılmak üzere değilmiş gibi davrandığı bir günün yanında bunlar sönük kalıyordu.

Gün nihayet sona ermeden önce bir sonsuzluk geçti ve akşamki şenliklerin -dans, gülümseme ve ziyafet- sona ermesinden önce de bir başka sonsuzluk geçti. Leopold, Safi'nin elini iki dans boyunca tuttu ve yol boyunca gülümsedi. Her zamanki gibi kaygısız görünüyordu. Bu da onun daha önceki gezintilerinden haberi olmadığı anlamına geliyordu. Tanrılara şükürler olsun.

İkinci danslarının sonunda ona "Odama gel," dedi. "Sadece kendini getir."

Safi de öyle yaptı. O gece dans kutlamalarında giydiği gece mavisi elbiseyi giydi, yanında sadece kendisi, Hakikat lensi, çalınan altın zincir ve İplik Taşları vardı. İlmiğini de hâlâ takıyordu.

Leopold onu her zamanki öpücüğüyle karşıladı ve her gece yaptıkları gibi aynı adımları izlediler. Ancak ışıklar azaldığında ve duvar ortaya çıktığında nihayet konuştu. "İlmiğini çıkar."

Safi itaat etti. Sonra sessizlikleri yeniden başladı. Soğuk bir sessizlik, çünkü Leopold'un her zamanki maskelerini terk ettiği anlaşılıyordu. Safi bundan memnundu. Önlerinde Leopold'la baş başa günler vardı ve her sırtışta ya da omuz silkişte ne anlama gelebileceklerini düşünüp endişelenmek istemiyordu. Gerçek kişiliği ne kadar soğuk ve ölümcül olursa olsun, en azından anlaşılması daha kolaydı.

Daha önce izledikleri yolu takip ettiler. Leopold'un adımları uzundu ve Safi de ona uyacak şekilde hareket etti. Sandığa ve taş duvara ulaştıklarında iki büyük çanta ve iki yığın seyahat kıyafeti onları bekliyordu.

Leopold, "Üzerini değiştir," diye emretti, Safi de öyle yaptı; kadının sırtı adama, adamın sırtı da kadına dönüktü. Giysiler iyi yapılmıştı ama yolda dikkat çekmeyecek kadar da sadeydi. Koyu kahverengiler ve daha koyu griler gölgelerin, ormanların ya da tarlaların arasına kolayca karışabilirdi.

Çantalar sırtlarına yüklendiğinde, ağır ama dengesiz değillerdi, Leopold "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Dün geceki gibi," diye dürüstçe cevap verdi Safi. "Yarımın yok olduğunu hissediyorum, ama buna sahip olduğum sürece" -Gerçek lenslerini okşadı- "soğuğu ve acıyı görmezden gelmek kolay."

Başını salladı. "Durum kötüleşirse bana söyleyeceğine güveniyorum." Duvara doğru döndü, kapıyı üç kez çaldı ve dış dünya hızla içeri girdi.

Safi gülümsedi. Küçük, özel bir şey. Tezgâh onu çekiştirebilirdi, İmparator ne yaptığını öğrenebilirdi ve tüm bu plan tamamen aptalca olabilirdi ama o hareket ediyordu. Başlıyordu. Özgürdü.

Ayrıca, Iseult'ya her zaman söylediği gibi, *Aptalca görünse de, aptallık aynı zamanda geldiğini asla göremeyecekleri bir şeydir.*

Leopold suya girdi ve Safi de onu takip etti. Kapı kayboldu, taşlar geri döndü ve Safi bir gece önce görmediği bir şeyi fark etti: göz hizasında oyulmuş bir kale ve bir baykuş.

Teşekkür ederim, diye düşündü Safi çoktan ölmüş olan o aşıklara. Onlara çok şey borçluydu. Sonra Leopold'un peşinden sazlıkların arasından gecenin içine doğru sıçradı.

Safi ve Leopold saatlerce yürüdüler. Praga'dan geçip bir gece önce yaklaştıkları aynı kapıdan çıktılar, sonra şehirden sonra banliyöden sonra köyden geçtiler. Yolculukları ilerledikçe Safi'nin kemiklerindeki soğuk daha da artıyordu. Sanki nazik davranmazsa iskeleti kırılacakmış gibi bir sıkışma, bir incelme.

Ama o bunu görmezden geldi. Tıpkı ellerinde oluşan belli belirsiz çizgileri görmezden geldiği gibi. Leopold bunu hiç fark etmedi ve kadın eldivenlerini giydiğinde de hiçbir yorum yapmadı. Gece soğuktu; bir bahanesi vardı.

Bir çiftçi köyünün dışındaki kavşakta, at sırtında üç kişi Safi ve Leopold'un yoluna çıktı. Atların üzerinde başka kimse yoktu.

ve burada hiç lamba yanmazdı. Buralar işçilerin evleriydi; geceleri uyurlardı. Kışın ise sadece sessizlik ve kar hüküm sürerdi.

Atların yaklaştığı belli olduğunda Leopold'un nefesi kesildi. Safi'nin kolunu tuttu, onu koşturmaya hazırdı. Ama Safi onu geri çekti.

"Yardım etmek için buradalar."

Gözleri irileşti. Sonra yüzüne sert ve öfkeli bir anlayış yerleşti. "Ne yaptın sen?"

O daha cevap veremeden Lev'in sesi duyuldu: "Atla gitmeyi tercih edebileceğini düşündük. Yürümekten daha hızlı, biliyorsun." Atı Safi'nin yanında yavaşladı ve o da attan indi.

Bu arada Caden ve Zander atlarını Leopold'un yanına çektiler. Kışın sertleştirdiği yola indikten sonra ikisi de aynı şekilde yaylarını gerdiler. "Ekselansları," dedi Caden. Sonra Safi'ye, "İmparatorluk Majesteleri." Lev ve Zander gibi o da iyi giyimli sade kıyafetler giymişti.

Leopold hepsini görmezden geldi. Hâlâ Safi'ye kilitlenmiş olan gözleri öfkeden kararmıştı. "Ne," diye tekrarladı, "ne yaptın sen?"

"Onlara gideceğimizi söyledim."

"Peki Henrick farkına vardığında?" Yaklaştı, burun delikleri açıldı. Çenesi kilitlendi. "Bizi ölüme mahkûm ettin Safiye."

"Hayır." Sağ bileğini kaldırdı ve kolunu geriye doğru sıyırdı. "Onları kontrol etmek için kullandığı zincir bende."

Leopold'un odağı değişti. Öfkesi değişmedi. Birkaç uzun nefes boyunca, karanlıkta parıldayan ve solgunlaşan zincire baktı. Sol yanağı zıpladı. "Bunun gibi başkalarına da sahip olacak."

"Ve o onları yakalayana kadar biz çok uzakta olacağız."

"Nereye gittiğimizi hâlâ biliyor olacak ve bu Cehennem Ozanlarını kuklalar gibi kontrol etmeye devam edecek."

Lev huzursuzca kıpırdandı. Caden taş gibi kaskatı kesilmişti. Zander ayak parmaklarına baktı.

"Ve ben"-Safi çenesini eğerek gözlerinin üstünden Leopold'a baktı. "Cehennem Ozanlarını hemen geri kontrol edeceğim." Bileği yukarıda duruyordu; zincir parlamaya devam ediyordu. "Daha önce test ettim," diye yalan söyledi. "Zinciri aynen Henrick'in yaptığı gibi kullanabiliyorum. Eğer onlara zarar vermeye çalışırsa, bunu durduracağım."

"Ama yine de *nerede olduğumuzu* bilecek!" Leopold kükredi. Safi geri çekildi. Onun daha önce hiç bağırdığını duymamıştı.

"Henrick bizi her adımda takip edebilecek! İmparatorluk varisi olarak tüm geleceğimden vazgeçtim, peki ne için? *Asla kurtarılamayacak* üç Cehennem Ozanı'na yardım edebilesin diye. Henrick ne olduğunu anlar anlamaz, tüm kaynaklarını peşimize takacaktır. Bu Cehennem Ozanlarının kontrolünü ele geçirecek *ve*"-sesini yükselterek Safi'nin itiraz girişimlerini bastırdı-"zinciri kimin daha iyi kullanacağını düşünüyorsun? Bugün onu çalan sen mi, yoksa onlarca yıldır onu kullanan o mu?

"Bu kazanabileceğimiz bir savaş değil, bu yüzden savaştan kaçtık. Ya da siz her şeyi mahvedene kadar neden kaçmamız gerektiği."

Safi cevap veremedi Caden'e doğru döndü. Gerçi söyleyecek uygun bir sözü yoktu. Leopold'un öfkeli olduğunu hiç görmemişti. Soğuk, ölümcül prens bile hâlâ soğukkanlıydı. *Bu* Leopold öfkeden çılgına dönmüştü.

"Atlarınızı alacağız Kaptan ve hemen yollarımızı ayıracağız. Saraya dönün. Yatabildiğiniz kadar yatın." Leopold yükünü en yakın atın, alacalı bir iğdişin sırtına yükledi.

Ancak Caden kıpırdamadan durdu. Safi'ye baktı. Sonra Leopold'a. Sonra tekrar Safi'ye baktı, yüz ifadesi buruşuk ve solgundu. Ve o anda Safi burada en yüksek rütbeye sahip kişinin *kendisi* olduğunu fark etti. *O* İmparatoriçe'ydi; Leopold ise sadece varis.

Altın zincire sahip olan da oydu. Bunu Cehennem Ozanlarına karşı asla kullanmayacak olsa da, şu anda tüm güç ondaydı. Onun sözleri kanundu. Emirlerine itaatsizlik edilemezdi.

İçinden yeni bir meydan okuma dalgası geçti. Her şeyi mahvetmemişti; bir planı vardı ve ilk kez işe yarayacağından emindi. Daha da önemlisi, Cehennem Ozanlarına hayatı pahasına güveniyordu. İmparatora bağlı olsalar bile, onlara Leopold'a güvendiğinden daha çok güveniyordu. Iseult'ya ulaşma ve Eron Amca'yı kurtarma şansı varsa, bu insanlara yanında ihtiyacı vardı.

Temiz, .

Safi göğsünü kabarttı ve Leopold'un arkasından, "Ayrılmayacağız Polly," dedi. Tartışmaya, şikâyeteye yer yoktu. O anda Henrick'i taklit etti. "Biz gerçekten de

ama Cehennem Ozanları kalacak. Eğer aynı fikirde değilseniz, o zaman siz -ve sadece siz- gidebilirsiniz."

Leopold'un atın eyerindeki tutuşu sıkılaştı. Hepsi de farklı tevazu ve korku duruşlarında olan Cehennem Ozanları kıpırdamadı. Gecenin soğuşunda nefesleri buğulanan atlar bile kımıldamadı.

Saniyeler geçti. Kar yağmaya başladı, hafif ve ruhani.

Sonra Leopold'un duruşu nihayet değışti. Elleri nihayet yere düştü. "Nasıl isterseniz," dedi dönmeden. Sesini yükseltmeden. "At sürebildiğimiz kadar birlikte at süreceğiz ve planının başarılı olması için dua edeceğiz Safiye."

OTUZ DOKUZ

Yaralı bir kadın Stix'i aşağı yukarı inceledi, gözleri şüpheyile yarı kısıktı. "Yani artık bize sahipsiniz."

"Hayır." Stix de kendisinden önceki denizci gibi Dalmotti'yle konuştu. "Tam tersi: Seni serbest bırakıyorum."

"Ama Saldonica'da işler böyle yürümüyor." Kadının dört hücre arkadaşı homurdanarak onayladılar.

"Artık işler böyle yürüyor." Stix bakışlarını savuşturdu. "Serbest kalmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Nereye gideceğim ben?" Kadın göğsünü sıvazladı. "Gemim yok, param yok, yaşayacak bir yerim yok. Hiçbirimizin yok." Diğerlerinden daha fazla homurtu geldi ve birkaç dakika boyunca Stix'in bakışları derinleşti.

Ryber'le birlikte boşalttıkları otuz altı hücre Nubrevnalılar, Marstoklar, Cartorralılar ve diğerleriyle doluydu. Hiçbiri serbest bırakılmaktan şikâyet etmemişti. Aslında, iki kişi ağlamış, biri onu kucaklamış ve üçü ona hayal bile edemeyeceği zenginlikler vaat etmişti.

"İstersen burada kalabilirsin," diye başladı Stix. "Kapıyı açık bırakacağım. Gitmeye çalışırsan kimse seni durdurmaz. O zaman..." Durakladı, *dışarıda yürümek* kelimeleri dilinde can çekişiyordu. Çünkü tüm bu mahkûmlar dışarı çıktığında ne olacaktı? Kahina'nın pazarlığının dokunulmaz oldukları anlamına geldiğini varsaymıştı ama korsan Amiral aslında bu sözleri hiç söylememişti.

Yani Stix onları serbest bırakmış olsa da, onları gerçekten *kurtarmamıştı*.

Dört hücre arkadaşına gözlüklü bir bakış attı. İçlerinden herhangi biri ayrılabilir ve tekrar yakalanabilirdi. Ve her ne kadar bir sürü

Yüzük kazancından kalan para burada değildi ve her mahkûm için yeterli değildi.

"Dışarıda yürüyebilirsin," diye bitirdi Stix sonunda, ama kelimeler nefes nefese ve yenikti. "Özür dilerim. Yapabileceğimin en iyisi bu. Ben... Ben özür dilerim."

Kadının duruşu hafifçe gevşedi. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sanırım idare etmek zorundayız." Hücre arkadaşlarına doğru bir başparmak salladı ve hepsi demir kapıdan dışarı çıktılar.

Stix daha yavaş ilerledi, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. Sesler kaba taşlarda yankılanıyordu. Anahtarlar ve kilitler tıngırdadı; boğazlar öksürdü; fareler koşuşturdu ve gıcırdadı; ve yorgun ruhlardan oluşan bir sıra onun yanından geçerek Halka'nın çıkışlarına doğru ilerledi. Özgür bırakılmışlardı ama kurtarılmamışlardı.

Anlıyoruz, diye fısıldadı sesler. *Biz de aynı şeyleri hissettik, ancak bazen yapabileceklerimizin bir sınırı vardır. Kimi kurtarabileceğimizin.* Garip bir şekilde, Stix bu sözleri rahatlatıcı buldu. Sesler bütün gün sessiz kalmışlardı ama her zamanki ketum tavırlarıyla değil. Ay ışığında mırıldayan turuncu bir tekirin tatmin edici sessizliğini koruyorlardı. Ve şimdi bile, Stix'in hayal kırıklığı onlara karşı titrerken, ona hala nazik bir zarafet sunuyorlardı.

Stix muhafızları izledi, onlar da bir gölgeden mahkûmları gözlediler. Çekiç kimsenin müdahale etmediğinden emin oldu ve eğer Kalp İpliği mahkûmların geçit törenindeyse, hiçbir belirti vermedi, geçit törenine belli belirsiz bir ilgisizliğin ötesinde hiçbir duygu göstermedi.

"Son hücreyi açtım," dedi Ryber, Stix'e katılarak. "On iki denizci vardı ve anadilleri olan Krityan dilinde konuştuğumu duyunca ağladılar." Bunu söylerken pek mutlu görünmüyordu.

Stix, "Yapılacak doğru şey bu muydu?" diye sorarken kendini mutlu hissetmiyordu. Ryber gözlerini kırptırdı. Sonra başını salladı. "Elbette yapılacak doğru şey buydu." "Ama daha fazlasını yapmalı mıyız? Bu..." Kireçtaşına el salladı.

tünel; koluna su damladı. "Bu yeterli değil, değil mi?"

Ryber yarım an boyunca Stix'in gözlerini tuttu. Sonra kendi kaşlarını çattı. "Dün kızgın olduğumu biliyorum Stix, ama artık değilim. Bu iyi bir şeydi. Kimse buna itiraz edemez."

Bir mahkûm hariç. Stix bunu söyleyemeden Ryber yaklaştı ve kollarını Stix'in omuzlarına doladı. Bu sert ve garip bir hareketti.

Kucaklama çünkü Ryber şefkatli biri değildi, ama Stix kendini diğer kızı onu ürküten bir vahşilikle sıkarken buldu.

Çünkü Ryber kalmıştı. Bir ay boyunca Stix'in yanında, sarsılmaz ve sadık bir şekilde kalmıştı. Bu onu Stix'in Threadsister'ı yapıyordu. Bu onu ailesi yapıyordu.

"Teşekkür ," dedi Stix ona, uzaklaşırken.

"Hye," diye yanıtladı Ryber, yüzünde mahcup bir buruşukluk vardı. Sonra bir öksürük. Sonra da hızla boşalan salona doğru başını salladı. "Gidelim mi?"

"Sen devam et." Stix çenesini salladı. "Hâlâ serbest bırakmam gereken bir mahkûm daha var."

Ryber'in kaburgaları genişledi; bir tartışmanın yolda olduğu belliydi. Ama sonra yüzünün kenarları yumuşadı. "Pekâlâ. Seninle dışarıda buluşuruz. Dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim," diye onayladı Stix, belli belirsiz bir cümle ve ona katılmak için belli belirsiz bir el salladı. Dikkatini çoktan ileride, hücrelerin sonunda, kendine ait dar bir tünelde bekleyen şeye vermişti. Oraya doğru hızla ilerledi, topuklarının altında su birikintileri sıçrarken ve kafasına yoğunlaşma damlarken adımlarını yarı koşar gibi attı.

Kilidi olmayan demir bir kapının yanında tek başına bir fener asılıydı. Stix ona doğru süründü. Her şey sessizdi. Avucunu demire bastırdı, sıcak olmasını bekliyordu ama dokunulamayacak kadar soğuktu. Kireçtaşı tavandan damlayan su ayaklarının dibinde birikiyordu.

"Söyleyeceğin bir şey var mı?" Stix seslere parmaklarını paslanmış tek bir mandalın üzerinde kaydırarak sordu. Seslerin direnip direnmeyeceğini merak ederek bekledi. Ama sesler daha da ısrarla mırıldandılar.

Stix bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu biliyordu.

Demir mandalı kavradı ve aşağı çekti. Kapı ardına kadar açıldı. Gölgeler yayıldı. Suyu hissetti, her yerde olduğu gibi damlıyordu... Ama aynı zamanda ileride daha hızlı bir şey vardı, daha kalın bir şey, bir yeraltı deresi gibi. Stix kapının yanındaki fenerin kancasını çözdü ve içeri girdi. Atmacanın kaçmak için çaresiz olmasını bekliyordu. Çoğu kafesteki hayvan gibi o da sıçramak için fırsat kolluyordu. Ama o sallanırken feneri boşlukta dolaştırdı ama hiçbir şey bulamadı.

Şahin orada değildi. Bir köşede yuva benzeri bir taş dizilimi dışında orada olduğuna dair bir işaret de yoktu. Yerde ne kömürleşmiş bir leş ne de kalyon büyüklüğünde bir hayvanın dışkısı vardı. Sanki yaratık burada yaşamıyordu bile.

Bu tarafa gel. Stix sesler karşısında irkildi - kafatasının arkasındaki mırıltılar. Hoşnutsuz değillerdi ama dinlemesi için ısrar ediyorlardı. *Bu taraftan, bu taraftan.*

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Stix ve fenerini kaldırarak yuvanın arkasındaki karanlık köşeye doğru hızla ilerledi. Su, bir orkestra binası gibi içinde kabardı ve hareket duygusu, temiz su da kabardı. Ta ki toprağın içine dalmış geniş bir delik bulana kadar. Soğuk hava yukarı doğru sürükleniyor, gelgitli bir nehrin acı kokusunu taşıyordu. Dalgalar Stix'in oynamasını, keşfetmesini ve ne kadar uzağa gidebileceğini görmesini istiyordu. İç kesimlerden geliyor ve denize kadar uzanıyor, hareket ederken geniş bir tünele çarpıyordu.

Özgürlüğe giden bir tünel. Bu da alev şahininin tutsak olmadığı anlamına geliyordu.

Stix bu gerçeği fark ettiğinde hareketsiz kaldı. Alev şahini bir tutsak *değildi*. İsteddiği zaman gidebilirdi ve açıkça gitmişti de. Bu da yaratığın tam olarak Kahina'nın tarif ettiği gibi, Lovats'ın da tarif ettiği gibi bir evcil hayvan olduğu anlamına geliyordu.

O anda, bir görüntünün parçaları bir bütün oluşturmak için bir araya gelirken, aşağıdaki su bir kesinti tıslaması verdi. *Davetsiz misafir, der* gibiydi. *İstenmeyen*. Sonra sıcaklık geldi. Sonra bir kükremeye doğru yükselen bir çatırtı geldi.

Alev şahini geri dönüyordu ve eğer eve döndüyse, ya efendisi de döndüyse?

Stix'in arkasından bir çığlık koptu, uzak ama açıktı. *Ryber*.

Vivia ve İmparatoriçe arasında bir şeyler değişmişti. Vivia tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu ama bu bir duvarın yıkılmasından, maskesinin - onların maskelerinin- nihayet parçalanmasından daha fazlasıydı. Sıcak bir şeydi ve gelmesine izin verdi. Hatta bunu memnuniyetle karşıladı, çünkü top ateşini hâlâ yatıştırıyordu.

arkasında yankılanıyordu. Kalbi kuzeyi çağırırken bile ayaklarının güneye doğru ilerlemesini sağlıyordu.

Sonunda orman yok oldu.    l ve   l m, toprağı ve kıyıyı geri aldı; ancak Vivia sığ dalgalarda onlara bir balık yakalamadan önce değil. Küçük bir ateş yakmaya bile ikna etti ama kefali az pişirmekten o kadar endişeliydi ki, onu cayır cayır yaktı. Stix'in orada olmasını dilediği binlerce nedenden biri daha: Stix, Vivia'dan bile daha k    bir aşıydı ve Vivia'nın her şeyi berbat etmesi onu hep güldürürdü.

 mparatori e balıktan şik yet i değildi. Kuyu'dan kaçtığından beri hiç şikâyet etmemişt  ve Vivia bir kez ayaklarının acıyıp acımadığını sorduğunda, "Daha k   lerini de yaşıdım," diye cevap vermişt .

Sonunda daha iyi bir seyahat yöntemi bulduklarında saat gece yarısını çoktan ge mişt : kıyıya vurmuş bir sandal. Vaness onu fark etti; Vivia dürbünüyle doğruladı.

"Yelken açabilir misin?"

"Hye," diye yanıtladı Vivia ve sırtıtt . Bir günden uzun süredir ilk kez sırtıtıyordu. Karnından yükselip dudaklarına yayılan bir gülümsemeydi bu. "Gerçi ikimiz de ıslanacağız."

Vaness gülümseyerek karşılık verdi, Vivia'nın daha önce hiç görmediğinden emin bir manzaraydı bu. O kadar zengin, o kadar gerçekti ki, aln  yumuşacıkt  ve dişleri belli belirsiz görünüyordu.

Vivia dürbününü tıkırdatarak kapattı. Sonra boğazını temizledi ve Vaness'in onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden, u urumdaki akıntı oluğundan aşığıya doğru aceleyle indi. Ayaklarının altındaki kayalıklar gevşedi; acelesinden neredeyse iki kez düşüyordu; ama çok geçmeden kayalık kıyıdaydı ve sandala bakıyordu. Birkaç dakika önce içinde biriken sıcaklık şimdi yerini eforun sıcaklığına bırakmıştı.

Kırık dökük, yarı çürümüş, sırl sıklam bu tekne uzun süre su üstünde kalamazdı, tabii bir Tidewitch değilseniz.  mparatori e nihayet yetişt iğinde, "Umarım bana g veniyorsundur," dedi. Vaness cevap olarak yüzünü buruşturdu ve Vivia şaşıarak kendini gülerken buldu. Uçurumun tepesindeki gülüş kadar gerçek olan bu gülüş göğsünden gevşedi ve kaslarında yumuşadı. Tilki gemisini bulacakt . Halkını korumanın bir yolunu bulacakt .

Omuzlarını denize doğru dikti, kolları açıldı ve büyü uzandı. Kuyu'nun ısıltısı kaybolmuştu ama artık denizin ısıltısına sahipti. Her zaman akan, her zaman canlı, her zaman Vivia'nın ihtiyacı olan şey olmaya hazır.

Gel, diye çağırdı ve el ve ayak parmakları kıvrıldı. *Gelin ve bizi alın*. Sonra yarı gömülü tekneye atladı, ayakları nemli kumda ezildi ve İmparatoriçe'ye elini uzattı.

Bakışları suda olmasına rağmen Vaness onu aldı. Taşa aşınmış kırışıklıkları ve dikişleri takip ederek yukarı doğru aktı. Sonra bir sonraki gelgite kadar çoktan terk ettiği kum ve yosunları örttü. Sandala ulaştığında Vaness bir bankın eğri büğrü kalıntıları üzerine oturmuş, Vivia ise kış tarafta kalan azıcık şeyin üzerinde duruyordu.

Bizi götür, dedi Vivia, yarı rica, yarı emirle ve her zaman olduğu gibi su itaat etti. Teknenin iskeletinin etrafını yaladı, delikler onu içeri buyur etse bile dışarıda kalmaya dikkat etti. Sonra çekiştirdi, kaldırdı, gemiyi denize savurdu.

Vaness ilk sarsıntıda irkildi. Vivia sadece gülümsedi. Su, enkazı uzun zamandır yaşadığı çıkarmaya zorlayınca iki sarsıntı daha oldu. Sonra yelken açtılar. Yukarı, kıyıya ve nihayet karanlık dalgalara doğru.

Gelgit birkaç tekme attı ama onun dışında yolculuk sorunsuzdu. Bir çöpü taşıyan görevliler gibi, su da Vivia'yı memnun etmeyi amaçlıyordu. Onu güvende, rahat ve hızlı tutmayı amaçlıyordu. Son dalgakıranı geçtikten birkaç dakika sonra sandal çılgınca bir hıza ulaştı. Spindrift püskürdü. Dalgalar çatlaklardan içeri sızdı. Ama tekne hiç sarsılmadı ve Vivia'nın büyüğü hiç bozulmadı. Geçtiğimiz günlerde, gücüne tüm hayatı boyunca olduğundan daha fazla bağlandığını hissetmişti. Bu sular onun sularıydı. Bu sular eviydi.

Tekne yol aldıkça zaman anlamsızlaştı. Tidewitchery denizle bir bütündü. İçgüdüleriyle yol alıyordu. Rotasını zamansız gerçeklere göre belirliyordu. İnsanlıktan daha eski mercan kayalıkları, eski ama yeni gemi enkazları ve çok kısa bir süre yaşamış ama suyun yakından tanıdığı yaratıklar - her bir parça Vivia'ya nerede olduğunu söylüyordu. Her parça ona doğru yolu gösterdi.

Yüz Adalar'a vardıklarında kuşluk vaktiydi. Rekor bir süre, diye düşündü Vivia zihninin hâlâ insan olan o belirsiz kısmında. Şimdi bir de Tilki gemisinin nerede olması gerektiğini bulabilseydi.

Yine de su biliyordu - elbette biliyordu ve onu kolaylıkla Adalar'ın kalbine, sadece en zeki gemilerin yelken açabildiği yere doğru yönlendirdi. Sadece Nubrevnalıların değişken denizleri ve sığ sığlıkları riske atmaya cesaret edebildiği yere.

Sonunda hilal şeklindeki bir adanın gizli limanına demirlemiş olan *Baile's Blessing'i* gördüğünde, güneş yeni yükselmeye başlamıştı. Altın rengi ışık Vivia'nın sağ tarafında titriyordu ve sol tarafına sıcak bir figür yaslanmıştı: Marstok İmparatoriçesi, deniz serpintisinden sıırıslam olmuştu ama sert ve güçlüydü. Kollarını Vivia'ya dolamıştı, sanki onu destekliyordu. Sanki Vivia her an yere yığılabirmiş ve sadece Vaness'in demir omurgası onu sandalın üzerinde yerinde tutabilirmiş gibi.

Vivia nihayet suların yavaşlamasına izin verdiğinde -bot denize ani bir yalpalama dalışı yaptığında- yığılmak üzere *olduğunu* fark etti. Onu dik tutan tek şey Vaness'ti.

"Teşekkür ederim," demeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Sanki deniz olmuştu ve yapabildiği tek şey köpürüp kabarmaktı.

Vaness anlamış gibiydi, çünkü Vivia'yı daha sıkı kavradı ve "Bizi henüz batırma," dedi. Sonra sesini yükseltti ve *Kutsama*'ya, şimdi küpeşteye koşuşturan denizcilere bağırdı: "Size kraliçenizi getirdim, Vivia Nihar. Bize yardım edin. Lütfen, yardım edin!"

Stix hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Ryber tehlikedeydi, Ryber acı çekiyordu.

Ve Ryber haklıydı. Kahina bir gün uzak kaldıktan sonra geri dönmüştü ve şimdi Stix'in ondan sakladığı şeyi almak için geri dönmüştü.

Stix taş koridorlarda çığlıkları takip ederek ilerledi, her zaman görüş alanının dışında, ulaşamayacağı bir yerde durdu. Sonunda arenaya açılan tahta durağa ulaştı. Tökezleyerek geçtiği yerde Halka'nın boşaltılmış olduğunu ve geriye çamurlu bir leğen kaldığını gördü.

Kahina kalbin yanında durmuş, yarı kapalı gözlerle Stix'i izliyor, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırıyordu. Ne tütün yanıyor, ne de duman üfleniyordu. Saçları her zamankinden daha gevşekti, sıkı bukleler yüzünün etrafında serbestti ve teni sanki o da az önce koşmuş gibi terden parlıyordu.

Elli adım ötede olmasına rağmen, Stix'in gözlükleri onu keskinleştirdi ve Stix'in daha önce hiç görmediği öfkeli bir kenarı ortaya çıkardı. Bu, Yüzük'ü kontrol eden Amiral değildi. Bu, engellenmiş bir Şovalyeydi.

"Ryber nerede?" Stix nefes nefese yaklaştı. Ayaklarının altında çamur ezildi.

"Bıçak ve cam nerede?" Kahina'nın başparmağının etrafındaki yeşim taşı parladı.

"Bilmiyorum."

"Yanlış cevap."

Acı başladı.

Bir keresinde, küçük bir kızken, Stix sahilde yüzerken ateş aniden kolunu sarmıştı. Gövdesinden aşağıya ve bacağına doğru ilerlemiş, derisine dolanan bir denizanası dokunacından hızla tüm vücudunu saran spiral bir çizgi oluşmuştu. Denizanasının kendisi gitmişti ama dokunaçlarının tehlikesi devam ediyordu. Acıyı sağlamak için ustaya ihtiyaç duymayan küçük, otonom bir silah.

Stix'in başparmağındaki kabarcık da aynıydı. O kadar ani, o kadar çatallı bir ateş ki, Stix ilk başta tepki vermedi. Aklının takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde vücuduna yayıldığında bile şoktan yerinde kilitli kalmıştı.

Ta ki aniden, tıpkı o gün dalgaların arasında kürek çekerken olduğu gibi, çılgılık atmaya, pençelemeye ve kendi üzerine çökmeye başlayana kadar. Ve bu daha da kötüydü - çok, çok daha kötüydü - çünkü hiçbir kıpırdanma ya da tırmalama bunu ortadan kaldıramazdı.

Yere düştü, acının etkisiyle görüşü bulanıklaştı. Çılgılık attığını sanıyordu ama emin olamıyordu. Tek bildiği ıstıraptı.

Sonunda büyü alevler çekildiğinde Stix kendini çamurun üzerinde sırtüstü uzanmış ve Kahina'yı aşağıya bakarken buldu. "Evcil hayvanım ve ben o lanet olası dağa, Su Savaşçısı'na ve bahsettiğin o odaya kadar gittik, bu yüzden kaidenin üzerinde kırık bir kılıç ya da kırık bir cam olmadığında şaşkınlığımı hayal et. Sadece geçmişimizin hayaletleri vardı, hâlâ ihanet fısıldıyorlardı. Yeni bir ihanet. *Senin ihanetin.*

"Şimdi size bunu düzgün bir şekilde yapmanız için ikinci bir deneme hakkı vereceğim: bıçak ve cam nerede?"

"Hayır," diye homurdandı Stix.

Kahina'nın yüzü bu kelime üzerine seğırdi; Stix gözlükleri olmadan bu hareketi asla fark edemezdi. Yine de Kahina'nın gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları gördü. Hayal kırıklığına alışık bir kadın olmadığı için pek sık kullanmadığı garip çizgiler.

Yüzündeki ifade geldiği gibi hızla kayboldu ve beraberinde sahte bir sakinlik geldi. Piposunu çamurun üzerine boşaltırken uzuvlarında bir gevşeme oldu. *Tap-tap-tap*. Kül, Stix'in başının yanına süzüldü. "Bu noktaya gelmeyeceğimizi umuyordum, Su Savaşçısı. Ben de senin düşündüğüm kişi olmanı umuyordum ama..." Kırılğan bir gülümseme. "Senin hakkındaki gerçeği anlamalıydım. Baile gelgitin gece yarısı geldiğini asla unutmaz. Onu dışarı çıkarın!" Kahina'nın son sözlerini Stix'bağırarak söylemediğini fark etmesi Stix'in bir anını aldı. Bunun yerine ahşap ahıra doğru yöneldiklerini fark etti.

Gölgelerin arasında geniş omuzlu bir figür belirdi.

Çekiç bir an sonra ortaya çıktı ve ağzı ve elleri taşla tıkanmış halde arkasında tökezleyerek yürüyen Ryber'di.

Ryber başını sallarken bile Stix hemen sularına sarıldı. Stix, Kahina'nın yeşim yüzüğe dokunduğunu ve kaslarında, damarlarında, ruhunda taze alevlerin uyandığını hissetse bile. Ama sonra Ryber'in etrafında alevler tutuştu - bir Ateş Cadısı'ndan gelen gerçek alevler - ve bir anda yok oldu. Tüm ahşap durak yok oldu.

Stix boğazıyla ve zihniyle "*Söndür!*" diye bağırdı ama büyüü cevap veremedi. Kahina'nın acısı ona saplanırken değil.

"Yeter." Kahina'nın sesi Stix'in kulağına eğildi, bir ateşin kalp atışları gibi çatırdıyordu. "Arkadaşın elimde, Su Savaşçısı, sana tek bir seçenek bırakıyorum: Bana bıçağın ve camın nerede olduğunu söyle." Bu komutla birlikte Stix'in vücudundaki acı, Kahina'nın yansıyan alevle parlayan gözlerini görebileceği kadar azaldı.

Ve zihninde başka bir yalan bulmak için çılgınca araştırma yapmasına yetecek kadar. Kahina'yı ve lanetli yüzüğünü kandırmak için başka bir kelime oyunu. Belki de aletlerin Saldonica'da bir yerde olduğunu söyleseydi. Ya da tam olarak nerede olduklarını bilmediğini. Ya da belki kırıldıklarını söyleseydi...

Stix hiç konuşmadı. Çekiç kollarını kaldırıp paramparça bir bıçak ve kırık bir cam ortaya çıkarmadan önce değil. "Kız onları yanında taşıyordu. Başından beri senin yanındaydılar."

Stix, Ryber'i hapseden alevlerin içinde bir yerlerde boğuk bir çığlık duyduğunu, arenada kalan az miktardaki suyun içinde sözsüz bir özrün titreştiğini hissettiğini sandı. Bu yanılttı, tamamen yanılttı. Bunların hiçbirisi Ryber'in suçu değildi. Sadece ve sadece Stix'in suçuydu.

Şimdi Kahina'nın elinde onu yok edecek aletler vardı. Eridysi'nin Kahina gibi Şovalyeler asla bu topraklara hükmedemesin, Stix gibi Şovalyeler ise her zaman bu toprakları korumaya devam etsin diye yaptığı aletler.

Bıçak ve cam Kahina'daydı. Kahina kazanmıştı.

KIRK

Gece soğuk, rüzgâr sertti. Ama Leopold'un kendisi ve Safi için seçtiği yün pelerinler kalındı ve Safi'nin arkasındaki Zander rüzgârın şiddetini engelliyordu.

Son iki saat içinde konuşulan tek kelime Leopold'dan gelmişti. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyordu. "İyiyim," diye cevap verirdi Safi, boynunda ya da yüzünde çizgiler oluşmamasını umarak. Yine de Leopold her zaman onun cevabını kabul ederdi ve Cehennem Ozanları hiçbir şey fark etmezdi.

Kendini hissetmeye devam ettiği sürece iyiye işaretli ve organlarını kemiren ayaza rağmen hissediyordu. Kemiklerinin içine işliyordu. Iseult'ya, Amca'ya yaklaşmaya devam ettiği sürece bu gerginliği görmezden gelebilirdi.

Kar bütün gece yağdı. Çok geçmeden kalın bir toz, bir gün önceki erimenin yerini almış ve Safi'nin vücudundaki açıkta kalan her noktaya sızmayı başarmıştı. Botlarının üstleri, yakasının kenarları, kollarının uçları. Ta ki sonunda devam edemeyecek kadar üşüyene kadar.

"Ateşe ihtiyacım var," diye seslendi Leopold'a. Saatlerdir ilk kez konuşuyordu.

"Neredeyse ,," diye Leopold.

"Neredeyse nereye?"

Eylerinde dönerek ona baktı ve onu şekilde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözlerinde tanıdık bir muziplikle parıldayan *gerçek* bir gülümseme. "Bizi Ohrinler'in üzerinden geçirecek olan ulaşım aracına." Kaşlarını oynattı. "Bütün yolu at üstünde gideceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Safi tereddüt etti. Leopold'un açıklaması ve buna eşlik eden mizah parıltısı, Gerçeklik merceği vızıldamasa bile onu huzursuz etti. Saatler önce ondan nefret ediyordu. Şimdi ise cazibesi ve çocuksu cazibesi vardı.

"Devam et o zaman," dedi ona ve arkasındaki kestane ağacının üzerinde Lev, "Tanrılara şükürler olsun. Kıçım acıyor."

Leopold onları dolambaçlı, kötü bakımlı bir patıkaya götürdü. Yol atlar için fazla dikleşince atlarından indiler, yüklerini topladılar ve soylu küheylanları Praga'ya geri gönderdiler. Nihayet yaya olarak varacakları yere ulaştıklarında şafak sökmek üzereydi: köhne, yarı yıkık bir ahır.

"Bu," dedi Zander kuşkuyla, "bizi Ohrin'den geçirecek mi?" Caden Leopold'unkini taşıırken, o da Safi'nin çantasını taşımakta ısrar etmişti.

"Ah, ama Cehennem-Bard." Leopold kollarını bir maestro gibi döndürdü. "*İçinde* ne olduğunu görene kadar bekle. Ama önce..." Dikkati Safi'ye yöneldi. Gözleri kısıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye yalan söyledi. "Değişen bir şey yok." Sonra yakasını düzeltmek ve eldivenlerinin altından hızla bakmak için adamın dönüp gitmesini bekledi.

Çizgiler daha kötüydü. Daha sert, daha karanlık. *Ama aynı hissediyorsun*, dedi kendi kendine. *Yani endişelenmeye gerek yok.*

"Geri kalanınız?" Leopold'un bakışları Cehennem Ozanlarının üzerinde gezindi. "İmparator'dan çekıştiren yok mu?"

Hayır mırıltıları ve kafa sallamalar, ama kimsenin bunu pek rahatlık olarak görmediği açıktı ve "henüz değil" kelimeleri etraflarındaki kar taneleriyle birlikte süzülüyordu.

Leopold, Safi ve Cehennem Ozanlarını yapının arka tarafına götürdü; burada bir kapı menteşeleri üzerinde sarkıyor ve üç pencerenin üzerinde tahtalar asılıydı. Menteşelerde pas yoktu.

Leopold kapıya karmaşık bir ritimle vurmaya başladığında Caden, "Son zamanlarda buraya biri gelmiş," diye gözlemledi.

Prens cevap vermedi. Tüm dikkati vuruşlarda ve duraklamalarda, sonunda fısıldanan yumuşak tıkırtıdaydı! Üç klik sesi daha duyuldu, sanki kapının her tarafındaki sürgüler serbest kalıyormuş gibi. Sonra kilit büyüü işini bitirdi, kapı ardına kadar açıldı ve kardan yansıyan ay ışığı gemiye benzeyen devasa bir aygıtın üzerine döküldü.

Safi'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Beyaz bir branda, bükülmüş ve bir nautilusa sarılmış bir yelken gibi tek bir direğin etrafında dönüyordu. Direk bir tekneye bağlanmaktan ziyade, etrafını çevreleyen dairesel bir platforma bağlıydı.

ahşap bir korkulukla çevriliydi. Oturacak bir yer yoktu, sadece dümen tutulacak bir yer vardı -ya da Safi ortadaki kolun bunun için olduğunu *tahmin ediyordu*.

"İşte," dedi Leopold, bir ebeveynin hayranlığıyla ahşap ve tuvale bakarak, "bizi Ohrin'den karşıya geçirecek uçan makine."

"Bir... uçan makine," diye tekrarladı Caden, aynı anda Lev de ağzından kaçırdı, "Şimdi ne?"

"Tamamen güvenli." Leopold aceleyle ahırın gölgesine girdi. "Yelkenlere Rüzgâr Cadısı gücü aşılandı ve ben de bunu birkaç kez test ettim. Tüm dağ silsilesini saatler içinde geçebiliriz."

Üç Cehennem Ozanı da Leopold'u içeriye kadar takip ederken, Safi omuzlarında biriken karla arkada oyalandı. "Nereden geldi bu Polly?"

"Başardım."

Kaşları havaya kalktı. "Peki bunu da sen mi tasarladın?"

"Tam olarak değil." Makineden uzaklaştı; gözlerinde sabırsızlık parlıyordu. Sorulardan hoşlanmıyordu. Safi'nin ve diğer herkesin tartışmadan uçağa binmesini bekliyordu.

Ve Safi uçağa binecekti. Sonunda. "Kimin tasarımıydı o zaman?"

"Bir arkadaş," diye kestirip attı. "Bu onun fikriydi ama ben geliştirdim."

Safi o *arkadaşın* bir yalan olduğunu düşündü. Gerçeklik merceği ona söylüyordu.

Ve bininci kez, tüm sihrine tekrar sahip olmayı diledi. Başarısızlıklarına rağmen, en azından bir insanın kalbini daha derinden görmesini sağlıyordu. Hem yalanları hem de gerçekleri hissetmesini sağlıyordu ve bu gibi durumlarda gerçekler yalanlardan çok daha önemliydi. Dördüncü Leopold kimdi? Her zaman Polly diye seslendiği ve çocukluk arkadaşı olarak gördüğü bu kişi kimdi?

Ona hayatı pahasına güveniyordu. Yapabileceğini bilmediği bir makineye güveniyordu ve söz konusu olan sadece kendi hayatı değildi. Cehennem Ozanları'nın, amcasının, Iseult'un da.

Yine de hayatları boyunca onu kandırmış, her zaman inandığı ve sihrini hiç sorgulamadığı bir rolü oynamıştı. İki ay önce Safi, Merik'e büyüünün insanların sandığı kadar güçlü olmadığını söylemişti. Güçlü bir inançla kolayca kafasının karışabileceğini söylemişti. Konuşan kişi sözlerinin doğru olduğuna inandığı sürece, büyüü hiçbir sahtelik tespit edemezdi.

Kendisini kandırmanın sadece güçlü bir inanç değil, gerçeklerden ayrılamayacak kadar derinlere inen maskeler olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Safi cebindeki iplik taşlarına uzandı. Parmakları sıcak yakutlara değdi. *Geliyorum, Iz.*

"Onu nasıl havaya kaldıracamız?" Zander sordu.

"Yuvarlanacak." Leopold botuyla bir tekerleğe vurdu. "Ve biz bindiğimizde, tekerleklerini kaldıracak ve uçacak."

"Peki ya iniş?" Bu Lev'den geldi.

Leopold'un gülümsemesi hafifçe kırıldı. "Evet, iniş *yapmak hiç de hoş bir şey değil* ama yeterince geniş bir alan bulduğumuz sürece sorun yaşamayız."

Caden ve Lev yüzlerini buruşturdular.

"Eridysi?" Zander sordu. Yekenin üzerine boyanmış küçük bir ismi işaret etti.

"Evet." Leopold sahte bir gülümseme takındı. "Makinenin adı."

"Ağıt'tan sonra mı?" Caden sordu.

"Ağıt'a adını veren yaşlı Sightwitch'ten sonra." Leopold daha fazla soruya izin vermeyen bir tavırla konuştu ve şimdi bakışları Safi'nin üzerindeydi. Sanki nefret ettiği bir şey görmüş gibi Safi'nin üzerinde geziniyordu.

Hızla döndü, yakasını ve kollarını tekrar çekti. "Gidelim," diye seslendi. "Kaybedecek zamanımız yok."

Safi ve Leopold, Cehennem Ozanları'nın yardımıyla uçan makineyi gecenin son karanlığına doğru yuvarladılar. Nefesleri buğulandı; tekerlekleri geçirmek için sürüklenmelerle savaşmak zorunda kaldılar; etraflarına kar yağdı. Ama uzun süren inlemelerden sonra *Eridysi*'yi tamamen dışarıda ve ağaçlardan uzakta tutmayı başardılar.

Eridysi'nin güvertesi, eğer buna güverte denebilirse, bir nehir salından daha büyük değildi. Kenarlarındaki korkuluklar da pek bir işe yaramayacak kadar kısaydı.

Leopold, Cehennem Ozanlarıyla birlikte gemiye atladıktan sonra, "Oturmak isteyeceksiniz," dedi. Safi'ye Windwitches'in taktığına benzer bir çift uçan gözlük uzattı. Cehennem Ozanlarına hiç teklif etmedi. Ayrıca Cehennem

Yekeyi kavrayıp "Uç!" diye bağırmadan önce Safi'nin mercekleri çekmesini bekleyin.

Makine hemen itaat etti. Bir an, *Eridysi* yerdeydi, etrafı karla çevriliydi. Sonra, büyük bir rüzgâr makineye çarptı. Makine sarsıldı. Safi kendini ellerinin üzerinde tuttu. Makine sarsıldı. Safi sırt üstü yere düştü.

Makine *uçtu*. Büyük bir hava ve güç patlaması spiral yelkeni delip geçerek dönmeye başladı. Bir fırlıdak kadar hızlı, bir kasırga kadar hızlı. Ağaç tepeleri bulanıklaştı ve dünya etraflarında genişledi. Daha yükseğe, daha yükseğe. Safi'nin kulakları patladı. Soğuk içine işledi. Ama rüzgâr hiç dinmedi ve yelken dönmeyi hiç bırakmadı. Kar taneleri takırdadı ve pençeledi.

Safi el yordamıyla gözlüğünü taktı. Parmakları şimdiden uyuşmaya başlamıştı.

Kara rağmen, uçan makine sorunsuz bir şekilde yükseldi. Yeryüzü beyaz örtülü bir minyatüre dönüştü, ardından gri fırtına ışığı aşağıda pıhtılaşırken tamamen gözden kayboldu. Makine yükselmeyi bıraktığında Safi ayağa kalkmıştı. Zander de ayaktaydı ve sendeleyerek onun yanına, korkulukların yanına gitti. Birkaç adım ötede Caden ve Lev birbirlerine sokulmuş, yanakları kıpkırmızı, gözleri kocaman olmuşlardı.

"Yükseklikten korkuyor," diye ağzından kaçırdı Lev, aynı anda Caden da "Yükseklikten korkuyor," dedi.

"Praga," diye seslendi Zander, batıyı işaret ederek ve Safi gözlerini kısarak o tarafa baktığında, beyaz tepelerin üzerine yayılmış belli belirsiz karanlığı görebildi. Doğuda Ohrinler yükseliyordu. Sarp, karla kaplı ve inanılmaz derecede yüksekti *ama Eridysi* için çok da yüksek sayılmazdı.

"Dayanın!" Leopold emretti. Bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. Pelerini dalgalandı ve etrafında dalgalandı. Dümeni sola doğru ittiğinde, makine doğruya doğru savruldu. Artık dikey kazanç yoktu, sadece ahşap salı deviren ve Safi ile Zander'i eğilmeye iten yana doğru bir uçuş vardı.

Çantası düştü. Hem o hem de Zander onu yakaladı. "Yavaşla!" diye bağırdı ama ya Leopold duymadı ya da Leopold umursamadı. Bir koluyla korkuluklara tutunurken diğer koluyla çantasına sıkıca sarılmaktan başka çaresi yoktu.

Leopold'un çantasının bağlı olduğunu fark etti. Bu tür önlemlerden ona bahsetmeyi unutmuş olması ne kadar da uygundu.

Aşağıdaki karın soğuk olduğunu düşünse bile, fırtınanın soğuğuyla kıyaslanamazdı. Rüzgâr ve buz her şeyi pençesine almıştı. Burnundan yukarı, boğazından aşağı, giysilerine ve derisine. Bir süreliğine kıyameti unuttu. Bir süreliğine kasları tamamen gemide kalmak için gereken güçle doldu. Yarılmanın gölgeli çizgileri binlerce mil uzakta görünüyordu.

Cehennem Ozanları da daha iyi durumda değildi. Sadece Leopold doğaüstü bir zarafetle ayaklarının üzerinde durarak rahat görünüyordu.

Sonunda, *Eridysi* düzleşti. Safi korkuluğu bırakmadı. Cehennem Ozanları'nın da bırakmadığını fark etti. Ancak Leopold gülümsedi ve dümeni bırakıp onlara doğru yürüdü. "Herkes nasıl?" diye sordu, çok kötü olduklarını umduğunu belli eder bir şekilde.

"Senin direksiyonda olman gerekmiyor mu?" Safi gıcırdayan dişlerinin arasından sordu.

"Hayır." Sıkılmış bir şekilde omzunu salladı. "*Eridysi* artık kendi başına uçabilir.

Bir süre daha tek bir yöne doğru ilerleyeceğiz."

"Yine de." Kadın ona ters ters baktı. "Elini dümenden çekmezsen kendimi çok daha iyi ."

Homurdandı ve başını okşamak için öne doğru eğildi. "Endişelenme küçük güzel-"

Safi onun elini tutup yukarı kaldırdı ve bileğini göğüs kafesine doğru bükte. "Tut," diye hırladı ona, "dümeni."

Leopold homurdandı ama bunun acıdan mı yoksa şaşkınlıktan mı olduğunu Safi söyleyemedi. Tüm bu süre boyunca sahte gülümsemesini yüzüne yapıştırmaya devam etti. "Elbette *İmparatoriçem*," diye mırıldandı. "Nasıl isterseniz, *İmparatoriçem*."

Hakikat lensi göğsünü tırmaladı. Onu serbest bıraktı. Bırakın küçük bir çocuk olsun. Bırakın züppe bir prens olsun. Hoşuna gitse de gitmese de burada yetki ondaydı.

Dümene ulaştığında ona alaycı bir selam verdi ve o anda Safi ondan nefret ettiğine karar verdi. Maskelerden bıkmıştı. Oyunlardan bıkmıştı.

Böylece Cehennem Ozanları'na doğru ilerledi. Zander kendini parmaklıklardan kurtardı ve dikkatini Caden ve Lev'e verdi. Hiçbiri ayakta durmasa da en azından dik duruyorlardı ve biraz daha rahatlamışlardı. Zander'ın bir

Korkulukların boş kısmına elini atıp sıkıca kavrayarak aşağıya, gri, fırtınanın kasıp kavurduğu genişliğe baktı.

Daha önce hiç bu kadar yükseğe uçmamıştı. Aslında, havada bir kez Merik Nihar'la birlikte bulunmuştu. Berrak bir denizin üzerinde süzölmüşlerdi, suya o kadar yakınlardı ki her bir dalgayı ve her birinin üzerindeki ayın ışıltısını görebiliyordu.

Şimdi, *Eridysi* o kadar yüksekte uçuyordu ki, Safi'nin fırtınanın içinde gördüğü birkaç yer işareti -gümüş iplik gibi nehirler ve gölgeli aynalar gibi göller

-Çok uzaktaydılar, çok küçüklerdi. Gerçek gibi hissettirmiyorlardı.

Safi iç çekerek Merik'le ilgili düşüncelerini bir kenara itti. O bir yerlerde yaşıyordu ve bir gün onu tekrar bulacaktı. Dünya artık bir rögarı tıkayan bok fırtınası olmaktan çıktığında. Iseult güvende olduğunda. Eron Amca güvende olduğunda. Cehennem Ozanı arkadaşları güvende olduğunda ve kendisi de güvende olduğunda.

Safi, beyaza bürünmüş ağaç kesim kamplarının kısa bir bölümüne bakarken içinin derinliklerine indi. Tezgâh'ın kalıntıları hâlâ oradaydı ve kemiklerini hâlâ sıkıyordu. Yüksekliğin soğuğu kıyameti ortaya çıkarmayı zorlaştırabilirdi ama yine de gizleniyordu. Kara büyü, kontrolün muazzam gücü, kalbinin etrafında kenetlenmeye devam ediyordu.

Eldivenlerinin altına bir kez daha baktı. Kar fırtınası havasına maruz kalmış, tedavi edilmemiş bir donma lekesi gibi, karanlık derisinin üzerinde büyümüşü. Gölgeler kıpırdandı ve sonunda bunu durdurmak mümkün olmayacaktı. Ama henüz o noktaya ulaşmamıştı. Durmayacaktı. Duramazdı.

Parmakları cebine gitti ve iplik taşlarını sıkıca kavradı. Neredeyse dokunulduğunda sıcakmış gibi davranabilirdi. Neredeyse onların Cehennem Ozanı Tezgâhını zayıflattığını, kendi kalbini ve renklerini güçlendirdiğini düşünebilirdi.

Geliyorum Iz, dedi ufka. Geliyorum.

KIRK BİR

"Günlüğü ve İplik Taşlarını kaybettiniz." Corlant aşağıya, Iseult'ya baktı. O kadar uzundu ki, başı neredeyse çadırın kubbeli tavanına ulaşıyordu. Ve o kadar yakındı ki, Iseult onun orantısız bakışlarıyla karşılaşmak için boynunu eğmek zorunda kaldı.

Annesi gölgesine dönmüştü, başı eğikti ve üçüncü bir kişi daha onlara katılmıştı: Evrane, dişleri dumanlı kuşlar ve zalim bir merakla parlıyordu. Ama orada da korku vardı, diğer tüm duyguların kalbine kök salmıştı. Iseult, Corlant'tan korktuğunu varsaydı. Sahte keşiş, Gretchya gibi kendini bir gölgenin içine hapsederken, birkaç dakikada bir ona doğru dikkatli bakışlar fırlatıyordu.

Corlant bağlarını kaşdı. Şimdi daha tazeydi, artık kanla lekelenmemişti - yine de sarı bir parça dışarı sızmıştı. Zayıf ateş ışığında kayganlaşmıştı.

"Görünüşe göre sen bir kaos ajanısın, Iseult. Yıllarca hem taşları hem de günlüğü elimde tuttum, sonra sen Trickster'inkilerden biri gibi her şeyi bir anda mahvettin."

Iseult yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ben hiçbir tanrıya ait değilim."

Kıkırdadı. "Keşke bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydin, Kara Verici." İplikleri tanıdık bir eğlenceyle parladı ve Iseult'nun omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Aeduan'ın ona bu unvanla hitap etmesi yeterince tuhaftı. Corlant'ın bunu söylemesi daha da kötüydü. Onun için bu, mırıldanarak söylenen bir sevgi ifadesiydi. İki kelimenin toplamından daha fazlasını ifade eden bir şeydi.

Ondan uzaklaştı. Elleri acıyordu. Oturmak istedi, boynunu germekten vazgeçmek istedi. Ve her şeyden önemlisi, Corlant'ın ondan korkmadığını görmesini istiyordu. Karyolasına . Corlant da onu takip etti ama oturmadı.

Bu adam onun büyüsunü kolayca yenmişti. Onu içten dışa doğru kolayca donduran ve bir şekilde onunla kan bağı olan bu adam.

Onun burnuna sahip olduğunu sanıyordu.

"İplik Taşlarını neden istiyorsun?" diye sordu elindeki bandajlara bakarak. Kız onun görüşünü almıştı; o da kızın dokunuşunu.

"Günlüğü çaldın ama okumadın mı?" Adamın dişleri kuşkuyla parıldıyordu. Iseult başını kaldırıp baksa, adamın alnındaki çukurların derinleşeceğini biliyordu.

"Zamanım . Canavarın peşimdeyken olmaz."

"Ah. O zaman sadece Nubrevnalıların ne dediğini düşün: *Neden bir elinde ustura tutuyorsun? İnsanlar benim keskin olduğumu bilsinler diye. Ve neden diğer elinde kırık cam tutuyorsun? Böylece insanlar her zaman izlediğimi hatırlarlar.*" Bir kıkırdama daha, ama bu kez dişleri içe dönük bir eğlenceyle parlıyordu. Sanki sadece kendisinin anlayabileceği bir şaka yapmış gibiydi. "Öfke eski aletleri aramak için o kadar uzun zaman harcadı ki Iseult, ama Kale Kralı'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Kale Kralı'nın da benim ne yaptığımı hakkında hiçbir fikri yok."

"Neymiş o?"

"İhtiyacımız olduğunda gücü elimize alırız ve kimse buna karşı koyamaz." Bu sözleri Gretchya'nın köşesine doğru yöneltti. Iseult arkasına bakmadı. "Bu Midne'nin gücüdür."

"Daha çok Portia'nın gücüne benziyor."

Şimdi Corlant'ın dişleri üzerinde tam bir şaşkınlık parlıyordu ve Iseult uzaklaşmadan Corlant onun yanına oturmuştu. Eski kan ve çam ağacı kokuyordu. "Demek günlüğü okudun. Şimdi nerede o?"

"Solfatarra'da kayboldum," diye yalan söyledi. O kadar yakındı ki. Yakınlığı tiksindirici, Konuları ezici. Gözünün olduğu yerdeki sarı leke şimdi leş gibi kokuyordu. Kokuşmuş, çürümüşü; iyi iyileşmiyordu.

"Şansına," dedi, "çoğunu hatırlıyorum. Benden öğrenebileceğin çok şey var."

"Senden," diye karşı çıktı Iseult, o anı ayağa fırlamak için kullandı. "Yoksa onu gerçekten yazan Eridysi'den mi?" Ona baktı, kısa bir süre daha uzadı.

Ve gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Annenin de sivri bir dili vardı, Iseult. Ama bu uzun sürmedi."

"Ve ben annem değilim."

"İyi bir şey, çünkü sonunda amacıma hizmet edemeyecek kadar zayıftı." Hâlâ otururken Evrane'ye el salladı. Keşif yaklaşırken, Iseult sonunda annesinin gölgesine baktı.

Gretchya başını kaldırmadı. Taştan yapılmıştı. Her zaman olduğu gibi bir durağanlık heykeli.

Evrane Corlant'a ulaştı ve ona Corlant'ın hızla geri çektiği bir şeyin üzerine katlanmış küçük beyaz bir bez uzattı: bir Cehennem Ozanı'nın ilmiği. Birkaç gün önce Iseult'u Corlant'a ilk bağlayan ilmek. İçine çekilmeden ona dokunabilirdi. Onu ışığa tutabilir ve parıltısını izleyebilirdi, donmuş kavrayışından korkmadan.

"Bunu alacaksın," dedi tek gözünü Iseult'nun yüzüne dikerek. "Ve birlikte Tezgâh'a gireceğiz."

"Neden?"

"Çünkü yapılacak işler ve bulunacak Threadstone'lar var."

Iseult tepki veremedi, geri çekilip kaçmaya çalışmadan Corlant'ın parmakları uzandı ve bileğini kavradı. Sonra Evrane'nin cebinden çıkardığı sıcak altını Iseult'un eline tutuşturdu ve yaşayanların dünyası yok oldu.

Her şey Caden'la başladı. Uçuşlarının üzerinden bir saat geçmişti ki korkuluklardan uzaklaştı ve boğazından bir ses geldi. Sonra dört ayak üzerinde soluk soluğa kaldı. Yüzünde siyah çizgiler belirdi.

Safî bir anda onun yanına düştü. "Caden." Onu ayağa kaldırmaya çalıştı. "Caden, Caden."

Başı titreyerek onu uzaklaştırdı. "O... seni istiyor." Gözlerini kapattı. "Getirmemi istiyor-"

Lev çığlık attı. Güverteye düştü ve Safî ona doğru hamle yaptığında, kadının derisinin altında sürünen gölge damarlarını gördü. Safî'ninkiler gibiydiler ama daha vahşiydiler. Daha ölümcül ve hızla yayılıyordu. Lev'e doğru tırmanırken sadece Zander'e dokunulmamış gibiydi.

Kemerini çekip çıkardı. "Dişlerinin arasından," diye bağırdı Safi'ye ve Safi de aynısını Caden'e yapmak için hızla harekete geçti.

Ama Caden onun bileğini tuttu. Deriyi içeri sokmasını engelledi. "At bizi. Kaçın."

"Asla."

"Yapmak zorundasın," diye yalvardı. Gözleri karardı, göz bebekleri her şeyi ele geçirdi. "Lütfen, Safi-"

"Hayır." Leopold'un sesi kesik kesik, sakın ve emrediciydi. Dümenden onlara doğru yaklaştı. "Safiya Henrick'in emrini durdurabileceğini iddia etti, bu yüzden..." Kapüşonlu bir bakışla onu kısırdı. "Emri durdurun, lütfen."

Safi de ona baktı. Caden'in bileğindeki tutuşu sıkılaştı; tırnakları battı. Ama geri çekilmedi ve Leopold'un meydan okumasından geri adım atmadı. Bu anın geleceğini biliyordu ve eğer Leopold ona bir ders vermek, onu daha önceki yalanında yakalamak ve arkadaşlarının gözlerinin önünde mahvoluşunu izlemeye zorlamak istiyorsa ...

Leopold fon Cartorra -ve Henrick fon Cartorra da- keçi boku yiyebilir.

Bileğini Caden'dan kurtardı. Şimdi kıvranıyordu. Tırnakları manşetle eldiven arasındaki boşluğa kan çizmişti. Acıyı ve yükselen sıcaklığı memnuniyetle karşıladı. Kemerini Caden'in dişlerinin arasına sıkıştırırken bu ona berraklık getirdi. Sonra kalçalarının üzerine çöktü ve hâlâ bileğine dolanmış olan altın zinciri yakaladı.

Caden ve Lev anında nöbet geçirmeyi bıraktı.

Safi ilk başta bunu başardığını düşündü. Sadece zincire dokunarak ve arkadaşlarının daha iyi olmasını isteyerek kıyameti durdurmuş ve Henrick'in komutasına müdahale etmişti. Leopold da aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü duruşu bir özür dilemenin eşiğindeymiş gibi yumuşamıştı.

Ama sonra Lev'in sesi . "Bir mesajı var."

"Evet," diye hırıldadı Caden, kırık bir vuruştan sonra. "Çok uzağa söylüyor. Seni bulacaktı."

Ve Safi o anda hiçbir şey yapmadığını fark etti; Henrick sadece onları serbest bırakmış ve cezasını tamamlamıştı.

Leopold da aynı şeyi fark etti. Küçümsemesi geri döndü, sert gözleri Cehennem-Bard'ları taradıktan sonra sonunda Safi'ye yerleşti. "Hâlâ bize katılmaları gerektiğine inanıyor musun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. Safi ayağa kalktı ve Leopold'un bakışlarıyla buluştu. "Ve Cehennem Ozanları artık bizimle, yani rotamız ne olursa olsun belli."

"Ah evet," diye cevap verdi usulca ve gözleri bir şahininki kadar keskin bir şekilde kızın boynunda oyalandı. *Hayır, bir karganunki gibi.* İki nefes geçti. *Biliyor,* diye fark etti Safi, onun gülümsemesini izlerken. *Kendi kıyametimi görüyor.*

Yine de prens orada izlenmesi gereken çizgiler hakkında hiçbir yorum yapmadı. Sadece, "Rotamız belli Safiye, umalım da doğru rotayı seçmiş olasin," dedi. Sonra balo salonundan geçen bir prens kadar zarif bir şekilde dümene döndü. Uçan bir karga kadar zarif.

Daha önce olduğu gibiydi. Altın zincir Iseult'un tenine dokunur dokunmaz, Rüya'nın içindeydi. Gri dalgalar etrafında dalgalanıyordu. Sonsuz genişlik hissi bir şekilde boğuk bir hapsedilmişliğe dönüştü.

Corlant onun yanında duruyordu, iplikleri iki kat daha parlaktı ve iki kat daha yanılttı, çünkü buzlu çekirdek burada gümüş gibi parlıyordu.

"Ruhlar," diye söze başladı Iseult, bir elini kendilerine doğru hızla gelen gölge dalgasına doğru kaldırarak. Bir zamanlar devasa ve yıkıcı gelgit dalgalarını okumuştı. Ölümcül sular hücum ederken insanların izlemekten başka bir şey yapamadığını.

Şimdi de öyle hissediyordu. Onu aşağı çekmek isteyen seslerden ve hayalet ellerden kaçmak için çaresizdi.

Ama önceki gibi ona ulaşamadılar. Bu kez, kırık iplikler ve belirsiz şekiller yaklaşırken Corlant tek bir elini kaldırdı ve Cehennem Ozanı hayaletler ayrıldı. Sağa ve sola ayrılarak, Iseult ve Corlant'ın etrafından bir nehrin taşın etrafında süzülmesi gibi aktılar.

Soğuk Iseult'un üzerine çöktü, bağırışlar, çığlıklar, lanetlenmişlerin yakarışları. Ama o sadece onların geçişini izledi. Esmen'in Iseult'ya gösterdiği günlükteki, Tezgâh'ın kalbindeki tek bir liderin görüntüsü gibiydi

Ama bu kişi Corlant olamaz. Ona ilk bağlanan oydu, Tezgâh'ın yaratıcısı değil. Bu da demek oluyordu ki, eğer o buraya taşınabiliyorsa, o da taşınabilirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Corlant ona döndü. Burada tek gözü altın rengindeydi ve zarar görmemişti. Iseult yere baktı. O da iyileşmişti, parmakları yara almamıştı.

"Sen de yapabilirsin, Iseult. Tek ihtiyacın olan daha fazla güç." Corlant sadece fısıldıyor gibiydi ama sözleri doğrudan Iseult'nun kulaklarına çarpıyordu. Sanki dudakları ona karşı, her nefesi buzdanmış gibiydi. "Ama önce İplik Taşları'nı bulmalısın. Onları Tezgâh'ta bulmak için büyünü kullan."

Iseult ürperdi ve Corlant gülümsedi. "Onları nasıl bulacağımı bilmiyorum." Bakışlarını ondan çekip hâlâ yaklaşmakta olan Cehennem Ozanlarına dikti.

Çok fazla kayıp hayat var. Ve onlardan biri, bir yerlerde, Safi'ydi.

"Taşları kullanmanın nasıl bir his olduğunu hayal edin. Threadsister'inize bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edin."

"Belki bana taşların ne olduğunu söylerseniz onları bulabilirim-"

"Yakında öğreneceksin." Kızgın kırmızı, iplerini kırbaçladı. "Taşlara tekrar sahip olduğumda sana göstereceğim. Ama önce onları *bulmalıyız*. Şimdi hayal et." Iseult'ya uzandı, avucunu alnına dokunacakmış gibi düzleştirdi - tıpkı Herdwitch'inkini aldığı gibi onun büyüsünü de çalmak istercesine. Iseult geri çekildi. Topuğu gölgelerin akıntısına çarptı.

Ve hayaletler onu alıp götürdü. O kadar hızlıydı ki, haykıracak zamanı yoktu. O kadar sertti ki, savaşacak gücü kalmamıştı. Ölüler onu taşıdı ve bu öncekinden daha kötüydü. Bu sefer ruhlar, o bir hedefe ulaşamadan onu ele geçirdi. Tek yapabildiği yumruklanmak, binlerce soğuk el tarafından taşınmak ve binlerce kayıp boğaz tarafından çığlık atmaktı. Onların öfkesi oldu, onların ihtiyacı oldu.

Yaşamak, yaşamak, diye feryat ediyor gibiydiler. *Nefes ve yaşam*. Ama ikinci bir nakarat daha vardı, yeni ruhlardan - daha genç ve daha keskin, Kesik İplikler hâlâ umutla titreşiyordu. *İyileşen iplikler, gelişen iplikler*.

"Sana yardım edemem," demek istedi ama ağzından çıkan tek şey boğulma ve buzdu. Pençeler battı ve omurgası çatladı. *Yaşamak, yaşamak, nefes almak ve yaşamak. İyileşen iplikler, gelişen iplikler*. Onu taşıdılar ve taşıdılar.

Onu tekrar tekrar kırdılar. Tüm günahlarının cezası. İçinde yaşayan Boşluk için.

Ama sonra bir şey duydu, tanıdığı bir ses. Sevdiği bir ses. "Gelincikler üzerine işiyor. Burada olmaman gerekiyordu."

Iseult'nun zihni anında keskinleşti ve bu sese odaklandı. Duyar duymaz içini dolduran kesinliğe. Ve denize düşen çapalar gibi, Iseult'un uzuvları katılaştı. Bedeni, ruhu - ruhların gelgit dalgası boyunca serbest düşüşlerini durdurdular.

Ayaklarını buldu. "Safi?" Az önce duyduğu şeyin tınısını hayal etti. Arkasındaki duyguyu -Gelincikler üzerine işiyor! Safi gerçek hayatta konuştuğunda kulağa nasıl geldiğini hayal etti, küstah ve kaba; Safi İplik Taşları'nın ötesinde konuştuğunda nasıl hissettiğini hayal etti, daha suskun, daha açık.

Sonra Safi oradaydı. Iseult'nun önünde, o kadar tanıdık ipliklerle... Iseult'nun boğazında gözyaşları düğümlendi. Çok fazla derinlik, çok fazla boyut. Cehennem Ozanı Tezgâhı bile tüm o kıvrımların ve ipliklerin, tüm o renklerin ve gülümsemelerin yerini tutamazdı. Kopmuş ruhunda gölgeler dolaşıyor olabilirdi ama o hâlâ oydu. Tam burada, dokunabilecek kadar yakınında.

"Safi," dedi Iseult ipliklere ve onları okşamak için uzandı. Dokunulamayacak kadar donmuşlardı.

"Güzel," diye mırıldandı Corlant, kelimeler Iseult'nun kulaklarına sızıyordu. Sarsıldı. Eli düştü ve Corlant güldü. Yüzü zevkle buruşmuş ve iplikleri istekle titreyerek kadının hemen yanındaydı. "Görünüşe göre doğuştan yeteneklisin."

Iseult, Safi'nin iplerinin önüne geçti. Boşuna ama içgüdüselde. "Safi'yi buldum, İplik Taşlarını değil." Sesi güçlü bir şekilde kayarak çıktı. Sisle kaplanmıştı. Artık Rüya'nın içinde boğulmuyor, onu kontrol ediyordu.

En azından Threadsister'ı yanında olduğu sürece.

"Ama İplik Taşları Işık Getiren'de, Iseult. Onları çaldı, görüyorsun." Safi'ye doğru bir el hareketi yaptı ve İplikler bir elbisenin püskülleri gibi kısa bir süreliğine ayrılarak iki parlak kırmızı iğne ucunu ortaya çıkardı. Parıldadılar ve alevlendiler, Iseult'un hemen tanıdığı güç korları.

Ama Corlant onların orada olacağını nereden biliyordu? Safi'nin onları çaldığını nereden bilebilirdi ki? Iseult daha sormadan, Corlant'ın

eli düştü. İplik Taşları kayboldu ve sahte rahip dikkatini bir kez daha Iseult'a verdi.

"Onun nerede olduğunu bulmalıyız, Iseult. Onunla bağlantı kurarak öğrenmelisin. Onun gözlerinden görerek."

Iseult yutkundu, rüya dudakları çok soğuk, çok kuruydu. Bir yanı umutsuzca Safi'ye bağlanmak, onun nerede olduğunu görmek ve her şeyin daha iyi olacağına dair söz vermek istiyordu çünkü o, Iseult, bunu düzeltecekti. Ama bir başka yanı -daha zeki, mantıklı yanı- uyarılarla dolup taşıyordu. Corlant ona yardım etmek için Safi'nin nerede olduğunu bilmek istemiyordu ve Iseult onunla tekrar savaşacak durumda değildi.

Ayrıca ona karşı koyacak durumda da değildi. Bu alanı manipüle ediyordu, hayaletleri ve onları içeren Rüya'yı manipüle ediyordu. Eğer Iseult'un Safi'nin gözlerinden görmesini istiyorsa, o zaman bunu gerçekleştirecekti.

Bunu kendi şartlarıyla da yapabilir.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Onun gözlerinden görmeye çalışacağım." Iseult başka bir şey söylemeden, hatta Corlant'a bir bakış bile atmadan Safi'nin İplerini tekrar yakaladı. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Threadsister'ını yardım almadan bulmuştu. Elbette bunu da çözebilirdi.

Soğuk, Iseult'nun rüya ellerini mızrakladı. Iseult irkildi, içgüdüsel olarak sıktı.

Ve Safi çığlık attı. Gerçek dünyada, gerçek bir boğazdan çıkan gerçek bir çığlık.

Ve Iseult, Safi'nin zihniyle bütünleşti.

Yanlıştı, çok yanılıştı. Yaptığını asla hayal edemeyeceği bir ihlaldi. Kuklacı olarak çok ileri bir adımdı ve kendine bunun Safi'yi korumak için olduğunu ne kadar söylerse söylesin, suçluluk duygusunun içine işlemesine engel olamıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Iseult. "Çok ama çok üzgünüm." İpleri çekiştirdi ve Safi'nin başını hareket ettirdi. Bir sola, bir sağa döndü. *Rüzgâr ve bulutlar, soğuk ve gıcırdayan ahşap. Gölgeden yapılmış Cehennem Ozanları. Vahşi, şiddetli İpleri olan bir adam. Dönen kumaşlar, parlayan Hava Akımı gücü ve kayarak geçen dağlar.*

"Özür dilerim," dedi Iseult tekrar ve bu kez Safi'yi serbest bıraktı. Tezgâhın ebedi soğuğuna rağmen, ısı onun içinde boğuldu. Yanlış, yanılış-

telafi edilemeyecek kadar yanlış bir şey yapmıştı. *Çünkü sen bir canavarsın ve yapabileceğin tek şey bu.*

"Ne gördün?" Corlant kafasını Iseult'unkine doğru eğerek avını ölçüp biçen bir akbaba gibi sordu. "Ne buldun, Iseult?"

"Uçan bir makine." Sesi içten gelen bir sıcaklık ve nefretle cılızlaşmıştı. "Safi üç Cehennem Ozanıyla birlikte ve bu tarafa geliyorlar." Iseult kızgın, düşünceli ve kendi tarzında güçlü olan beşinci kişiden bahsetmedi. Nedenini bilmiyordu ama kelimeler boğazında düğümlenip kalmıştı. *Aptal kartı hâlâ oynanacaktı.*

"Mükemmel," dedi Corlant. Uzun parmaklarını muzaffer bir yumruk haline getirdi. "Gerçekten de bunu yapmak için doğmuşsun. Şimdi Tezgâh'tan ayrılalım ve onları bize getirmenin bir yolunu bulalım, olur mu?" Parmakları çözüldü. Ona elini uzattı. Kız yutkundu. Loom'da ya da gerçek hayatta ona dokunmak isteyeceği son şeydi. Ama aynı zamanda onun kendisine inanmasına da ihtiyacı vardı.

öğrenci ve istekli kızı.

Elini tuttu, ceset gibi ve iğrençti.

Ancak Rüya Dünyası eriyip sıcaklık -gerçek, canlı sıcaklık- içeri girdiğinde Iseult, Corlant'ın makinedeki Leopold'dan haberdar olmadığını merak etti. Belki de Corlant'a çalınan İplik Taşları'ndan bahseden kişi Leopold'du.

Kötü Kuzen ve . Eskiler unutuldu, Şovalyeler geri döndü.

KIRK İKİ

Kahina bıçağı ve camı ele geçirmişti. Tam da Ryber'in olmasından korktuğu, Stix'in tüm aşırı güveniyle olmayacağına inandığı şey olmuştu.

Çekiç kırık kılıcı Kahina'ya uzattı ve o da kılıcı Ryber'in alev kafesinden yayılan ışığa doğru tuttu. Turuncu ve beyaz, çeliğin üzerinde parıldıyordu. Kahina gülümsedi. Övünen bir gülümseme değildi bu, hatta sevinçli bir gülümseme de değildi, daha ziyade rahatlamış bir gülümsemeydi.

"Ölüm, ölüm, nihai son," dedi Stix'in gözlerini hızla kuruyan çamurun üzerinde bularak. "Sana da şarkı söylüyor, değil mi?" Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi bıçağını savurdu. "Onunla seni kalıcı olarak öldürebilirim. Artık Paladin ruhu yok. Artık Su Savaşçıları yok. Ama seni bağışlayacağım Stacia Sotar, çünkü Yüce Olanlar bile hâlâ kurtarılabilir." Bıçağı indirdi ve onu hızla bir beze saran Çekiç'e uzattı. Ryber'in onu günlerce içinde sakladığı kumaşın aynısıydı bu.

Sonra, sanki sıradan bir arkadaş toplantısından ayrılıyormuşçasına, omzunun üstünden el sallamaktan başka bir şey yapmadan tahta bölmeye doğru yürüdü. Ateş, Çekiç'in onu takip etmesi ve Ryber'in sürünerek dışarı çıkması için yarıldı.

Stix Ryber'in yanına koşar koşmaz, Yüzük'ün tamamı tutuştu.

Sanki binlerce ateş aynı anda patlıyordu. Bir an durakta alevler vardı; bir an sonra her şey yandı. Mavi ısı Stix'in üzerinde gürledi. Düşünecek, değerlendirecek ya da Ryber'i yanına çekip koşmaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. *Dondur*, diye emretti. *Dondur, ıslat, dondur*. Burada hâlâ hayatta kalan az miktardaki su, işe yaramanın sevinciyle itaat etmek için savaştı ve iki ateş kokulu nefeste, Stix ve Ryber'e en yakın olan alevler .

"Özür dilerim," dedi Ryber dumanla dolmuş ciğerlerinden. Tekrar tekrar. "Özür dilerim, o... Çekiç... beni şaşırttı. Üzgünüm, Stix."

Ama bunun olması Ryber'in suçu değildi. Stix Çekiç'i bile suçlayamazdı. Kahina ile bir pazarlık yapmıştı - Stix bunun ne anlama geldiğini artık biliyordu.

Hayır, tüm bu kaos, şimdi gökyüzüne doğru akan her alev Stix'in suçuydu ve sadece onun suçuydu. Noden onu kurtardı, eğer babasını bir daha görürse, ona haklı olduğunu söyleyecekti. Doğal gücünün onu kendine aşırı güvenen biri haline getirdiğini, bir gün kendisiyle boy ölçüşemeyecek biriyle karşılaştığını. Ve hye, onunki kadar güçlü bir büyü'nün geliştirilmeye ihtiyacı vardı ve bunu asla hafife almamalıydı.

Sesler bile onu hatalarına terk etmişti. Artık tatmin edici bir sessizlik yoktu. Sadece soğuk, kızgın bir sessizlik.

Stix havada ya da toprakta su bulmak için çırpındı ama mücadele edemeyeceği kadar çok sıcaklık vardı. Daha da kötüsü -çünkü elbette daha da kötüleşebilirdi- yeni bir kükreme Halka'yı dolduruyordu. Suyu titreten ve Stix'in kemiklerini binlerce küçük ayakla sarsan tıkırtılı, ürpertici bir ses.

Farelerin ilki yanan, çöken iskelelerden akarak yıkık arenaya girerken sağa döndü. Alevlerin olmadığı tek yeri hedef aldılar. Stix ve Ryber'i hedef aldılar.

★ ★ ★

Blessing'deki kaptanın odası Vivia'nın *Iris*'teki odasının neredeyse aynısıydı. Mobilyalar hafifçe yeniden düzenlenmiş, zemin biraz daha pürüzlü ve aydınlatma biraz daha parlaktı. Bunun dışında her şey aynıydı ve Vivia buna minnettardı. Birkaç saattir kaptanın yatağında uyuyordu ve aşinalıkla uyanmanın verdiği bir rahatlık vardı.

"Bu çok rahatsız edici bir alışkanlık olmaya başladı." Vaness sandalyesinde kaykıldı ve bir gölgeden dışarı eğildi. Fener ışığı yüzünü ısıtıyordu. "Hastalığı olanın ben olduğumu sanıyordum."

Vivia zayıf bir kahkaha attı ve kendini ayağa kaldırdı. Vaness yardım etmek için öne atıldı ama İmparatoriçe ona ulaştığında Vivia çoktan oturmuştu. O yüzden gözlerini Vivia'ya dikti, Vivia da gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Bu normal değil." "Vivia deniz tuzuyla kabuk bağlamış gözlerini ovuşturdu. "Daha önce büyüm yüzünden hiç bayılmamıştım. Hele iki gün içinde iki kez hiç."

"Hmmm." Vaness yatağın kenarına yaslandı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, kibarca oturuyordu. Vivia gibi onun da teninde tuz birikmişti.

"Her büyüünün bir bedeli vardır," dedi Vaness birkaç dakika sonra. "Ve büyücölük ne kadar güçlüyse, bedeli de o kadar ağır olur. Yine de..." Yüzünde bir gerginlik. Sonra da kaşlarını çatı. "Kendi hastalığımın kötüleştiiğini fark ettim. Sanki içine girdiğim büyüünün bir sınırı varmış gibi. Sanki-"

"Kullanmanız gereken demir haline geliyorsunuz."

Vaness gözlerini kırptırdı. "Hye. Kesinlikle öyle." Başıını yana eğdi, bakışları Vivia'nın yüzünde geziniyordu. "O zaman sana da oluyor?"

"Hye." Vivia'nın yanakları bu inceleme karşısında ısındı. "Ve bu yüzden kendi sınırlarımı gözden kaçırıyorum. Görüşümü kaybediyorum-"

"Kim olduğumu."

Vivia yutkundu. Vaness dudaklarını ıslattı. Ve birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar. Vivia'nın boynunu ısıtan açık, maskesiz bir bakış. Göğsünü ve ellerini de.

Kapı gümbür gümbür çalındı. Vivia'nın kalbi yerinden fırladı; Vaness irkilerek ayağa kalktı. Ve bir an sonra, *Blessing*'in kaptanı ittirerek içeri girdi. Tıknaaz bir kadındı, Vaness'ten bile kısaydı, eğitimde Vivia'dan birkaç yıl ilerideydi ama Stix gibi onun ailesi de soyluydu. Ve Vivia gibi o da gelgitleri kontrol edebiliyordu.

Shanna Quintay. Vivia'ya başıyla selam verdi ve odanın içinde salına salına ilerlerken, yumruğunu kalbinin üzerine koyarak selam verecek kadar durakladı. Sonra dikkatini Vaness'e yöneltti. "Ginna'ya ulaşamadık, Majesteleri. Birkaç kez denedik ama Ses Cadısı da sizin gibi uyuşturulmuş olmalı."

Vivia'nın kaşları kalktı ve şaşkın bakışlarını Vaness'e çevirdi. İmparatoriçe açıkça Shanna'yı bilgilendirmiş ve ondan Vivia'nın ekibine ulaşmasını istemişti; Vivia bunun için... minnettardı. Şaşırmış, etkilenmiş ve minnettar.

"Ancak," diye devam etti Shanna, "Noden'in Hediyesi'nden bir Ses Cadısı'yla bağlantı kurduk. Sadece köyün saldırı altında olduğunu ve Lovats'ın cevap vermeyeceğini söyledi."

Elbette yapmazlar. Serafin'in kendini Noden Nöbetçileri'nin arkasına saklaması tam da Serafin'e göreydi. Dünyanın geri kalanı yanarken kendini şehre kilitlemek. *Zaferi paylaşmak, suçu paylaşmak.*

"O halde onlara yardım etmeliyiz," dedi Vivia. Gözlerini ovuşturdu -çok tuzluydu- ve yüzlerce Dalmotti denizcisiyle karşı karşıya kalan bir köye yardım etmek için doğru kelimeleri, doğru planı aradı.

Shanna bir şey düşünmeden ya da içinde dönüp duran bu sıkışıklığı çözmeden şöyle dedi: "Noden'in Yeteneği'nin başarısız olduğu yerde biz başarılı olduk. Ses Cadım şu anda Lovats'la temas halinde." Parmaklarını kapıya doğru şıklattı ve kıvrak bir adam kulübeye girdi. Gözleri parlıyordu, dikkati orta mesafeye sabitlenmişti. Yanında bir gemi çocuğu koluna girerek onu masaya doğru yönlendirdi.

"Şu anda bağlı mı?" Vivia sonunda karyoladan kalkıp ona doğru ilerleyerek sordu. Bacakları yatmaktan zayıf düşmüş olsa da, teknenin yumuşak salınımı sayesinde güçlüydü. "Kime?"

Ses Cadısı Vivia'nın yüzünü buldu. "Kızım."

Ve Vivia'nın midesi dibe vurdu. Babasının sesini bir aydan uzun süredir duymamıştı ve bu tam olarak onun sesi olmasa da, yeterince yakındı. Keskinleştirilmiş sessiz harfler, ince bir küçümseme. Mükemmel bir taklitti. Vivia'nın karnındaki safra yukarı doğru yüzdü. Parmakları uyluklarına doğru kıvrıldı.

"Majesteleri-" Sözüünü kesti. *Hayır.* Onun yerine "Baba," dedi. "Nihar yanıyor. Kraliyet Donanması'nı göndermelisiniz."

"Hiçbir şey yapmamalıyım," diye cevap verdi ve onu masasında oturmuş, soğuk gözlerini Ses Cadısı'na kilitlemiş hayal edebildi. Gri ışık, yıpranmış mavi perdelerin arasından süzülüyordu. "Teslim olmalısın. Sen ve o Marstoki pisliği derhal Dalmotti'ye teslim olmalısınız."

"İnsanlarımız ölüyor-"

"Kesinlikle," diye havladı. "Ve ne kadar uzun süre beklerseniz, o kadar çok can kaybı yaşanacak."

"Ah." Sözcük iç çekerek ağzından kaçtı ve açıklanamayan bir nedenden ötürü Vivia gülmek istedi. Onun sözlerine şaşırılmamalıydı. Vanessa'e onun neyden yapıldığını söylemişti. Yine de bilmek ve *tanımak* aynı şey değildi.

Ne aptal küçük bir tilki. Ne kadar üzgün küçük bir tilki.

"İmparatorlukları dize getirmeye ne oldu?" diye sordu başını sallayarak. "Asla teslim olmayan, asla pes etmeyen adama ne oldu-"

"Bunu Demir Kaltak'la arkadaşlık eden kız söylüyor."

Kız. Vivia uzun zamandır kız olmamıştı. Jana öldüğünden beri. Övünen, böbürlenlen ve cazibesiyle dünyayı tek yönlü olduğuna ikna eden bir ebeveynle baş başa kaldığından beri... oysa hiçbir eylemi aynı şeyi söylemiyordu. Kraliyet Donanması'nın tüm amirallerini, Kraliyet Toprakları'nın tüm generallerini kandırmıştı. Lovats'ı kandırmıştı. Vivia'yı kandırmıştı.

Her zaman onun kendini övmesinin taklit edilmeye değer olduğuna inanmıştı. Böyle bir özgüvenin arzulanması gereken bir şey olduğuna. Ama sürekli böbürlenmenin içinde sivri hakaretler de vardı. *Şaka* derdi ama Vivia hiç gülmezdi. *Öğüt*, derdi ama Vivia asla öğrenmezdi. *Endişe*, diye ısrar ederdi ama Vivia asla sevildiğini hissetmezdi.

Vaness'e baktı ve İmparatoriçe'nin karanlık, toprak bakışlarını tuttu. Vaness mükemmel değildi ama en azından kendine has biriydi. Kendisi ve yönettiği kişiler tarafından bilenmiş çelikten bir kılıçtı.

"Teslim olmayacağım," dedi Vivia sonunda. "Ben kraliçeyim ve bir kraliçe halkına yardım etmekte özgür olmalıdır."

Bir vuruş geçti. Vaness'in dudaklarına belli belirsiz bir kıvrım çarptı.

Sonra Serafin cevap verdi: "Keşke ölen kişi Merik olmasaydı."

Voicewitch'in büyüü sona erdi. Adamın gözleri ürperdi, nefesi kesildi ve geminin çocuğu onu sıkıca kavradı. Ama az önce söylediği şeyi fark eden adamın dudakları dehşet içinde aralanmaya başlamıştı bile.

Shanna'nın boyun kasları gerildi ve şişti. Geminin çocuğu Vivia'dan başka her yere bakıyordu. Ve Vaness...

Gözlerindeki parıltı eğlence ve gururdan, onay ve hayranlıktan hançer gibi bir şeye dönüşmüştü. Diğerleri gibi o da Vivia'nın patlamasını bekliyordu. Ya da belki ağlamasını. Kral Naibininki kadar nefret dolu sözlerden sonra. Ama Vivia ilk kez öfke ya da keder hissetmedi. İçindeki çalkantı ve düşüymüş hissi kaybolmuştu. Sanki son bir demirleme serbest bırakılmış gibiydi. Artık gemisi özgürdü. Yolunu kesecek ne bir çapa, ne bir barikat, ne de bir sığılık vardı. Küçük tilki artık *biliyordu*.

Vivia tuzla sertleşmiş gömleğini düzeltti. Sonra yakasını düzeltti. Son olarak da yüzünün kenarlarını sıvazladı. Artık maske takmıyordu, çünkü o bir ayı değildi ve buna ihtiyacı da yoktu. Tilkiler onun isteyebileceği tüm zekâ ve kurnazlıklara sahipti.

"Dalmotti gemileriyle temasa geçin," dedi Ses Cadısı'na. Ve sonra Vaness'e, ağzı yanlara doğru bükülerek, "Sanırım teslim olmamızın zamanı geldi. Ama kendi şartlarımızda ve olmamız gerektiğini düşündüğün İyi Seçilmişler olarak."

Stix, Ryber'in elini tuttu ve Halka'nın merkezine doğru koştu. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Durak alevler içindeydi, iskele ve kuleler alevler içindeydi ve tiz gıcırtilar Stix'in kulaklarını, ciğerlerini, kemiklerini dolduruyordu.

Güvenlik, diye düşündü her adımda. *Güvenlik, güvenlik*. Kendisinin ve Ryber'in etrafında kırılması için buz çağırdı ama ısı çok güçlüydü. Çatırdayan her parça neredeyse ortaya çıkar çıkmaz eridi, sonra buhara dönüştü ve yok oldu.

Stix bunun yerine fareleri dondurmaya denedi, ama Hagfishes onu aldı, çok fazla vardı. Yakaladığı her on fareye karşılık yüz tanesi daha koşarak geliyordu, öyle ki ayak seslerinin dişlerini titrettiğini hissedebiliyordu.

O ve Ryber Halkanın ortasına, çamurun en alçaldığı yere ulaştılar. Orada bir zemin bekliyordu; Stix'in bir gün önce üzerindeki gölle birlikte fark etmediği bir zemin. Artık ne eski kaldırım taşlarını ne de tam ortasında oturan turuncu tekiri gözden kaçırmak mümkündü. Kırmızı tüylü ve yırtık pırtık pençesini yalıyor, sanki etrafında ilgi çekici hiçbir şey olmamış gibi tımar ediyordu.

Stix altı parmaklı tekirden hiç rahatsız olmamıştı ama o anda ondan nefret etti. "Bize yardım edin!" diye bağırdı. "Sen bunun için yaratılmadın mı? Yok etmek isteyebileceğin tüm kemirgenler burada-"

Bir sıçan Ryber'in bacağına sıçradı. Bir çığlık attı ve bacağına fırlatarak etrafında döndü. Ama tek sıçan o değildi. Üç fare daha ona ulaşmış ve dişlerini çıkarmış tırmanıyordu.

Stix canavarların üzerine buz püskürttü ama neredeyse dondukları kadar çabuk çözüldüler. Kahina'nın ısısı inkar edilemezdi. Ryber düştü. Stix de düştü. Elleri birbirinden ayrıldı ve Stix çamurlu zemine sırt üstü düştü.

kaldırım taşları. Sıçanları yumrukladı, tekmeledi, kıvrandı ve taşlara çarptı.

Bir kere. İki kez. Üç kez. Duvara dördüncü -iki sıçan daha yüzüne doğru sıçarken- Stix taşlara çarptı... Ve sonra içine battı.

Karanlık onu yuttu. Ryber çığlık attı ve Halka'nın dünyası etraflarında kayboldu. Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca alçaldılar, midesi uzadı ve beyni içe doğru ezildi.

Sonra Stix daha fazla taşa çarptı ve Ryber onun yanına düştü. Fareler üstlerine düştü, Stix tekmelemeye, yumruklamaya ve kıvranmaya devam etti. Bir tanesi yumruğunun altına düştü; kafatasının çatırdadığını hissetti. Sonunda ensesinden yakalayıp fırlattığında bir diğeri uçup gitti. Ve hâlâ bağlı olan sonuncusu, bir ışık parladığında aniden çığlık attı ve kaçtı.

Stix de çığlık attı, gerçek bir çığıktan çok ses patlamasıydı. Muhafızlar ya da Kahina, alevler ve daha fazla sıçan bekliyordu ama görüşünün alışması için geçen birkaç dakika içinde hiçbirini bulamadı. Bu sadece, etraflarında küçük bir taş alan ortaya çıkaran, eski tarzda ve garip bir şekilde tanıdık bir Ateşle Aydınlanmış fenerdi.

Bir uçta Stix ve Ryber, diğer uçta ise ağzından sarkan sıçandan çok memnun görünen turuncu tekir yatıyordu. Stix'in ezdiği iki sıçan dışında diğer sıçanlar ortalıkta görünmüyordu. Onlar da birkaç adım ötede kanlar içinde ve ölü olarak yatıyordu.

Ryber inledi ve Stix arkadaşının yanına yuvarlandı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Ryber onu başından savdı, etraflarındaki odayı incelerken gözlerini kaçırdı. "Burası neresi?" Cevap beklemeden, dengesiz bir şekilde sürünerek ayağa kalktı.

"Bilmiyorum." Stix gözlerini ovuşturdu. Gözlükleri olmadan Ryber odanın içinde belli belirsiz dolaşan bir bulanıklıktı. "Sesler artık benimle konuşmayı reddediyor."

Ryber'den keskin bir oflama sesi geldi, ancak Stix hayal kırıklığının kendisine mi yoksa seslere mi yönelik olduğunu anlayamadı.

"Dinle," diye başladı, "az önce olanlar hakkında. Kahina ile o anlaşmayı asla yapmamalıydım. Sen haklıydın ve şimdi mahkûmlar..." Stix sözünü yarıda kesti. Ryber dinlemiyordu, kızgın olduğu için de değil.

Buna hakkı vardı çünkü odayı keşfetmeye dalmıştı. Sanki Yüzük'teki kaosun hiçbirisi daha yeni yaşanmamış gibi. Sanki yanmış bir gömleği ya da kenarları yanmış birkaç örgüsü yokmuş gibi. Bu yeni bir diyardı, yeni bir bilgiydi ve o özünde bir bilgeydi.

"Bu yerleri duymuştum," diye mırıldandı Ryber, sözlerini huşu kaplamıştı.

"Onları Altılı yaptı. Yüce Olanların onları bulamayacağı gizli noktalar... Ve

oh." Ellerini ağzına götürdü. "Gel de şuna bir bak." Stix gerçekten ayakta

durmak istemese de -nefesleri keskin ve hızlıydı, kalbi kulaklarındaki baskın sest- Ryber'in yanına, bir duvarı dolduran taş kabartmanın olduğu yere doğru ilerledi. Lovats'ın başkentindeki bir kabartmayla aynı görünüyordu, o yeraltı şehrinde sefil

sesler yükselecek.

"Leydi Baile," dedi Ryber. "Noden'in Sağ Eli. Nubrevna'da bir aziz. Saldonica'da bir aziz. Su Şovalyesi." Stix'e doğru döndü. "Sen."

Stix parmaklarını kabartmanın üzerinde gezdirdi, tıpkı bir ay önce, sesler ilk kez konuşmaya ve anılar ilk kez canlanmaya yaptığı gibi. Bu kabartma Lovats'ın altındakinden daha iyi durumdaydı. Su bu kireçtaşını aşındırmamıştı ve hiçbir mantar burayı evi olarak görmüyordu.

"Her zaman göremesek de," diye mırıldandı Stix, "kaybın içindeki nimeti, güç Leydi Baile'nin armağanıdır ve o bizi asla terk etmeyecektir." Baile'nin bir elinde alabalık, diğerinde buğdayla durduğu Lovats'taki her kabartmanın altındaki sözler bunlardı. Tilki şeklindeki maskesi yıldızlarla beneklenmişti ve üzerinden bir ay geçiyordu.

Buradaki kelimeler onlar değildi. "Üç kuralı var," diye okudu Ryber. "Denizlerin Leydisi. Fırtına yaklaştığında ıslık çalmak yok, altı parmaklı kediler fareleri uzak tutar ve her zaman, her zaman geceyi..."

Durakladı. Çünkü buradaki kelimeler başka yerlerde yazılanlardan farklıydı. "Baile'nin katledilmesi için," diye bitirdi.

"Kesim," diye tekrarladı Stix. "Katliam Yüzüğü." Rahatlama karşısında kaşlarını çattı ama Ryber doğru okumuştı. *Kesim Yüzüğü* yerine *kesim* yazıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" Tekire baktı.

Kurs cevap vermedi ve Ryber çaresiz bir hareketle omuz silkmekle yetindi. "Hâlâ ses yok mu?"

"Tabii ki hayır." Gerçi Stix onlara ihtiyacı olduğundan emin değildi. Burada kritik bir şey olduğunu kendi kendine hissedebiliyordu - sonunda ona tüm resmi verecek olan kayıp parça.

Islık çalmış ve bir deniz tilkisi çağırmıştı. Islığının bunu yapacağını bildiği için değil, alev şahinlerini evcil hayvan olarak besleyen Kahina'nın yönlendirdiği bir önseziye sahip olduğu için. *Ateş Şovalyesi*.

Ve şimdi, kedi fareleri tam olarak uzaklaştıramamış olsa da, o altı parmaklı tekir, farelerden kaçmasına yardım etmişti. Geriye şiirde belki de hiç şiir olmayan tek bir dize kalmıştı.

Stix, "Baile'nin katliamı için her zaman, her zaman gece kal," diye tekrarladı. "Kesim Halkası. Kesim." Gözleri Baile'nin başının üzerinde parlayan aya takıldı. Bu kabartma ile Lovats'taki arasındaki bir başka fark. "Gece yarısı mı?"

Tekir bir mırıltıyla Stix'in baldırına sokuldu.

"Gece yarısı ne olacak?" Ryber sordu ama Stix sadece başını salladı. Cevap çok yakındı. Elinin altındaydı. Sadece uygun açığa ihtiyacı vardı. Sadece uygun kelimelere ihtiyacı vardı. Her zaman sessiz kalan seslere lanet olsun...

Baile gelgitin gece yarısı geldiğini asla unutmazdı.

"Oh," diye rahat bir nefes aldı Stix. "Ah." Kahina ona cevabı çoktan ve aslında cevap başından beri oradaydı. Halka'nın altındaki gelgit nehri. Taşların üzerinde yaşayan yoğunlaşma. Saldonica'nın havasını soluyan nem. Leydi Baile sarayını buraya bir nedenden ötürü inşa etmişti; Stix sadece görmek istemiyordu.

Her şeyi zaten bilmediğini kabul etmek istemiyordu.

Bu düşünceyle birlikte anılar nihayet uyandı. Taş oda ortadan kayboldu.

★ ★ ★

"Sadece karanlıkta hayatı anlayabiliriz ve sadece hayatta dünyayı değiştirebiliriz." Stix, Eridysi'nin günlüğünden yırtılmış bir kenar olan kâğıda kaşlarını çatarak bakar. Sightwitch, genç Lisbet'in kehanetlerinden bir yığın toplamış ve

Şimdi onları Stix ve Ateş Şovalyesi Rhian'ın görmesi için teker teker ortaya seriyor.

Rhian kâğıtlardan birini avuçluyor, kaslı ön kolları dalgalanıyor ve iri, yuvarlak gözleri açılıyor. "Altı, altıya karşı çıktı," diye okuyor Rhian. "Ve kendilerini kral yaptılar. Biri beşe saldırdı ve her şeyi çaldı. Bu öleceğimiz anlamına geliyor, değil mi?"

Eridysi irkilir. "Umarım öyle değildir." Birkaç dakika boyunca yığını karıştırıyor. Hiçbir zaman en düzenli insan olmamıştır - atölyesi her zaman Stix'in parmaklarını hareket ettirmek, yeniden düzenlemek, etiketlemek için kaşındırır. Ama sonunda Dysi ihtiyacı olan sayfayı bulur ve Stix ile Rhian'a doğru iter. "Lisbet de ertesi gün bunu söyledi. Daha önce söylediklerinin bir düzeltilmesi mi yoksa yeni bir kehanet mi bilmiyorum..."

Stix sayfayı alır ve yüksek sesle okur: "Altı, altıya saldırdı ve kendilerini kral yaptı. Beş, bire saldırdı ve her şeyi çaldı."

Rhian'ın bugünlerde zeytin rengi yüzünden hiç eksik olmayan kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatılıyor. "Belki de iki olası sonuç vardır?"

"Belki de." Dysi omuz silkiyor. "Lisbet'e sorduğumda tek söyleyeceği, 'Güzel bir soru, Dysi. Gerçekten de iyi bir soru.'"

Stix iç çeker. Uyuyan'ın neden sekiz yaşında bir çocuk aracılığıyla konuşmayı seçtiğini asla bilemeyecek ve tanrıçanın neden daha açık konuşmadığı da kenarları yuvarlanmış eski bir hayal kırıklığı.

"Gitmemiz gerek," diyor Rhian, parmakları Stix'in omzuna gidiyor. Nazik bir jest, çünkü Stix'in Lovats'ın sarayına dönmekten ne kadar nefret ettiğini biliyor. Her zaman taktığı yeşim taşı yüzük Stix'in ipek koluna sürtünüyor. "Yüce Olanlar yakında dönmezsek nerede olduğumuzu merak edecekler. Lovats merak edecek."

Stix başını sallar ve kehaneti diğerlerinin üzerine bırakır. Ancak Dysi'nin atölyesinden çıkamadan Sightwitch seslenir: "Bekle. Bir tane daha var. Senin için Baile." Stix'in elini tutuyor ve büyük bir sayfayı avucunun içine kıvrıyor. "Lisbet'in beyanlarının çoğu gibi, bunun da ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama belki öğrenirsin. Belki bir gün seni kurtarır."

Stix başını eğiyor. Daha sonra, özel olarak okuyacak. Daha sonra zamanı olduğunda.

Böyle bir anın gelmesi ve Lovats'ın yemyeşil granit şehrinin kenarındaki Paladin's Keep'teki odasına kapanması için birkaç gün geçmesi gerekiyor. En üst katta, kapısı kilitli ve tekirinden başka kimsenin göremeyeceği bir yerde, birkaç gündür kırışmış olan ve korsesinin içine sıkışmış olan sayfayı açıyor. Sonra okur:

*Denizlerin Leydisi'nin üç kuralı vardır.
Fırtına görüldüğünde ıslık çalmak yok.
Altı parmaklı kediler fareleri uzak tutacaktır,
Ve her zaman, her zaman Baile'nin için gece kal.*

Stix anıdan nefes nefese çıktı. Diğer anıların şiddetinin aksine, bu anı çok sakın gelmişti. Rhian yanındayken çok basit, çok *gerçektir*. Altı'dan biri olan Rhian, Baile'in gün, Kale Kralı hepsini öldürdüğünde ölen anaç bir tipti. *Altı, altıya sırtını döndü ve kendilerini kral yaptı. Biri beşine saldırdı ve her şeyi çaldı.*

"Anlıyorum," dedi Stix. Sonra başını taşa yasladı ve nihayet çağrısına cevap verdiği için geçmiş yaşamlara teşekkür etti. "Anlıyorum."

"Ne oldu?" Ryber onun yanında sordu. "Bir şey mi gördün?"

"Hye," diye mırıldandı Stix ve Ryber'in elini kendi elinin içine alarak tekire baktı. "Hazır mısın?" Kedi mırıldandı ve Stix gülümsedi. Sonra ayağını kaldırdı ve bir kez tepindi. İki kez. Üç kez.

Altlarındaki zemin yok oldu. Bir kez daha Halka'nın içine düştüler; ses, nem ve kemirgen ayaklarının gürültüsü içinde.

Yüzük'ün alevleri Stix'e doğru patladı. Kalbi o kadar sıcaktı ki alevlerin altında ezildi, kulakları ve kafatası ikiye bölünmüş gibi hissetti. Ya da belki de şimdi ona doğru ilerleyen, ayak parmaklarının üzerinden vücuduna tırmanan farelerdi. Ama gecenin bulutları dağılmış, ay ışığını ortaya çıkarmıştı.

Gece yarısı ortaya çıkıyor.

Bu da kafiye takip etme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Stix'in olması gereken Leydi Baile olma zamanı. Sadece azizin seçtiği kişi değil, sadece bin yıl önceki anıların taşıyıcısı değil, Baile'in ta kendisi. Bir Paladin. Daha güçlü değilse bile Kahina kadar güçlü biri. Çünkü burası onun sarayı ve suyla dolu eviydi.

Dişler Stix'in bacaklarını kesti. Parlak acı patlamaları, tüm işitme duyularını ele geçiren çığlıklarla noktalandı. Bedenler onu sıcaklıkla, kürkle ve kan çekmek için pençelerle kapladı. Yine de görmezden gelmek zorundaydı. Sadece bir an için *görmezden* gelmeli ve yazıyı doğru yorumlamış olması için dua etmeliydi.

Kesim Halkası, kesim. Slaughter Ring, katliam. Her zaman, her zaman gece kal.

Kollarını uzattı. Cevap aramakla işi bitmişti. Seslerin zamansız varlığıyla işi bitmişti. Açık bir yarayı deşmekten ve Vivia'nın ne düşündüğünü merak etmekten bıkmıştı.

Stix *uzandı*. Sihrinin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Neredeyse on yıldır onun bir parçasıydı. Bir organ, bir uzuv, alevlerin bile içine alamadığı bir ruh parçası.

Gel, Stix aşağıdaki nehirde gelgitin yükseldiğini söyledi. *Biz biriz ve sana ihtiyacım var. Gel.* Görüşü dalgalanırken bile kaslarında güç dolaşıyordu. *Bu taraftan gel, gelmeye devam et.* Halka, Ryber ve tüm fareler gözden kayboldu. Yıldızlar Stix'in gözlerine sıçradı ama su onu dinledi. Onun en eski, en sevgili arkadaşı.

Sürünmesi gerektiği gibi süründü, havanın kendisinden sıyrıldı ve alevler arasındaki boşluklara sıkıştı. İtaat etti, sevindi ve alevlerin yakıtı ve yaşama isteği kalmayana kadar battı. Ve yangın sönerken, buz her bir fareyi almak, onları teker teker dondurmak için topraktan yükseldi.

Stix'in üzerinde güç dalgalandı. Hepsi, doğrudan Noden'den geliyordu. Çok büyük, dolu ve tamamen kendisine aitti. Neredeyse hiçbir şey görmüyordu. Sadece karanlık ve yorgun ışık parlamaları vardı. Ama şimdilik, büyüünün gerçek sınırlarının tadını çıkarırken, görüşüne ihtiyacı yoktu. Katliam tamamlanmıştı.

Parmaklar omzunu kavradı - Rhian adındaki bir Şovalyenin anısına çok benziyordu. Ama Ryber'in sesi, "Güvendeyiz. Artık durabilirsin."

"Hye," diye cevap verdi Stix, hem düzensiz hem de sevinçli bir sesle. Sonra: "Göremiyorum. Büyü... her şey."

Ryber ona "Gececektir," diye garanti verdi. "Kullen'in ciğerleri çok fazla güç kullandığında hep iflas ederdi."

"Yine de dönmesini bekleyemem Ry. Limana gitmeliyiz.
Bizi oraya götürebilir misin?"

"Neden?" Ryber bir kolunu Stix'in arkasına atarken bile sordu. Su ayaklarının etrafından akıyor, fareleri eriten dereler oluşuyordu. "Limanda ne var?"

"Kartlarınız başından beri bize neyi işaret ediyordu: Şahinler Kraliçesi, Tilkiler Kraliçesi ve Dev."

KIRK ÜÇ

Güzel bir rüyaydı. Evet, Safi tekrar Tezgâh'taydı ama bu sefer Zander onu havada tutarken yavaş yavaş kaybolmuyordu. Bu kez süzülüyor, uçuyor ve Iseult'nun sesini takip ediyordu.

Sonra Threadsister'ını buldu. *Tam karşısındaydı*, kanlı canlı, önünde duruyordu. "Gelincikler üzerine işiyor!" Safi güldü, dudaklarından çıkar çıkmaz kaybolan cızırtılı bir ses. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Safi," dedi Iseult o özel ses tonuyla: vurgusuz ama bir şekilde binlerce duygu taşıyan. Safi'ye doğru uzandı ve Safi, şekilsiz olmasına rağmen, geri uzanmaya çalıştı.

Ama bir gölge geldi. Iseult'nun arkasında yayıldı, bir adama dönüşmeden önce sıvı ve canlıydı. Altın boğazına göz kırptı ve Nomatsi dilinde bir şeyler mırıldandı - Safi'nin tam olarak duyamadığı ve yine de anlayacağından emin olmadığı bir şey. Iseult arkasını döndü.

"Hayır," demeye çalıştı Safi. "Kal." Ama Iseult duymadı. Gölge adamlar, kendisinin soğuk ve mesafeli bir versiyonuyla konuşuyordu. Safi'yi bazen korkutan haliyle.

Gölge her kimse, kötüydü. Iseult'nun onun yardımına ihtiyacı vardı. Yine de Safi tekrar konuşmak, tekrar uzanmak için öne atıldığında Iseult geri döndü. Kollarını açmış, parmaklarını uzatmış, kucaklayacakmış gibi Safi'ye sarılmıştı. Safi de ona sarıldı. *Evet, evet, buradayım!*

Sonra acı başladı. Safi paramparça oldu.

Tüm vücudu sarsıldı. Dişleri kulaklarında takırdıyordu. Biri onu yakalamış, tutuyor ve adını tekrar tekrar bağıırıyordu.

Caden. Sert boynunu ona doğru bükte ama kasları kendisine ait değildi. Sola, sağa, Iseult'un bakmasını istediği yere baktı.

Hayır, Iseult değil. Bu Iseult'un işi olamaz. Asla Iseult'un işi olamaz.

"Safi." Caden onun pazularını sıkıca kavradı. "Beni duyabiliyor musun?"

Belli belirsiz başını salladı. Yine de hiçbir kelime oluşmadı; hiçbir nefes toplanmadı. Boğulacaktı ve bu onun sonu olacaktı. *Bırak, demeye çalıştı Iseult'a. Lütfen, lütfen bırak.*

"Kahretsin," diye tısladı Caden ve Safi aniden dik bir pozisyona çekildi. Sonra da tahtanın üzerinden sürüklenerek korkuluklara yaslandı.

Hiçbir tören ya da nezaket göstermeden gömleğini yırtıp açtı ve göğsünü soğuğa ve yıldız ışığına maruz bıraktı. "Cehennem Ozanı'nın kıyameti," dedi. "Bir şey söylemeliydin."

Safi sadece başını sallayabildi. Söylenecek ne vardı ki? sadece kıyamet değildi. Artık hayatta olmayan Iseult ve boynunda altınlar taşıyan gölge adam da vardı.

Caden'ın parmakları göğsünün üzerindeyken orada oturduğu süre uzadıkça, ciğerlerine daha fazla hava sızmaya başladı. "Kendimi... iyi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Yalancı," diye cevap verdi.

Başını iki yana salladı. "Gerçekten."

Kaşları çatıldı. Bakışları Safi'nin çıplak teninde oyalandı ama Safi bakışlarını aşağıya doğru çektiğinde göğsünde sadece belli belirsiz siyah çizgiler belirdi. Her kalp atışında daha az. Birkaç hırıltılı nefesin ardından hiçbir çizgi kıpırdamadı.

Caden kabaca nefes verdi ve gömleğini kapattı. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Safi ve ilk kez onun arkasından baktı ve herkesin gözlerini kocaman açarak onu izlediğini fark etti. Leopold hariç herkes; o da bir karganın leşi izlemesi gibi sıkılmış bir hesaplamayla izliyordu. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı ve şimdi de hiçbir şey yapmıyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Caden, ayağa kalkacakmış gibi yaparak.

Safi yakasından tutup onu tekrar aşağı çekti. "*Hayır.* Henrick de tam olarak bunu yapmamızı istiyor. Ve beni vuran kıyamet değildi. O..." Iseult diyemezdi. Anlamazlardı. *O* anlamadı.

O daha sağlam bir argüman bulamadan Leopold'un sesi duyuldu: "Neredeyse vardık zaten."

O kadar sessiz konuştu ki Safi hayal gördüğünü sandı. Caden'in de kaskatı kesilmesi dışında. Leopold'a doğru yöneldiğinde, onun sakince kendilerine doğru baktığını gördü.

"Neredeyse geldik," diye tekrarladı. Sonra ufka doğru el salladı. "Solfatarra'ya hoş geldiniz."

Safi parmaklıklardan bakmak için kendini sürükledi. Gece batıda soluyor, dünyayı yumuşak mavi ışıkla örtüyordu ama beyaz sis tabakasını gizleyemiyordu. Sanki gökyüzündeki tüm bulutlar yeryüzüne inmiş ve yakınlarda toplanmıştı. Kilometreler boyunca yeryüzü beyazdan başka bir şey değildi.

"Nereye ineceğiz? Iseult nerede?"

Leopold cevap vermedi. Dümenin yanında sıkılmış ve heykel gibi duruyordu.

"Polly," diye bağırdı ona. "Şimdi oyun oynamanın sırası değil. Iseult nerede?"

"Yakın," diye yanıtladı. "Çok yakın."

Dudaklarını geriye kıvırdı ve cam parçalarından oluşan bir bakışla ayaklarını içeri çekip ayağa kalktı. Dünya kanadı. Başı döndü.

Donmuş hava ona doğru savruldu. Hala düğmeleri açık olan bluzunun çatlaklarından içeri süzüldü. "Bana söyleyeceksin Polly, yoksa yemin ederim-" *Eridysi* sendelemeden önce ona doğru sadece iki adım atabilmişti. Safi'yi geriye, parmaklıklara doğru savuran şiddetli bir yana savrulma.

"Ne oluyor?" Tüm dikkatler Leopold'a çevrilince Lev havladı. Ama o ne Safi'ye ne de Cehennem Ozanları'na bakıyordu. Yüzü yelken gibi bembeyaz kesilmişti; parmak eklemleri de dümene dayanmıştı.

"Windwitches," dedi. "Cartorran renklerinde."

Sonra dünya tersine döndü ve *Eridysi* düştü.

★ ★ ★

Iseult gerçek dünyaya döndüğünde, "Onları senin için buldum," dedi. Karyolasına geri dönmüştü. Corlant önünde durmuş, Gretchya ve Evrane sessizce onu izlerken boynu bir o yana bir bu yana kırılıyordu. İlmiği yere bırakmıştı.

"Gerçekten de yaptın." Corlant'ın dişleri zevkle titriyordu. "Ve şimdi seni ödüllendireceğim. Takip edin." Etrafında döndü, hareketleri sivri ve uzundu. Tatlıyı almaya giden bir çocuk kadar hevesliydi.

Iseult takip etmedi. Hem de hemen. Önce sargılı eliyle ilmiği topladı ve yeni elbisesinin cebine koydu. Sonra çadırın öbür ucunda annesinin gözlerini aradı. Ama Gretchya başını kaldırmadı. Hiç hareket etmiyordu. O taşı, taş, her zaman taştan yapılmıştı.

Iseult da artık taştan yapılmıştı.

Corlant'a çadırın dışında, gecenin sınırının beklediği yerde katıldı. Corlant sarkık kare çadırların arasından geçerken bulutlar batmakta olan ayın önünü kapatsa da tahminen dördüncü çanlardı.

Hayatında hiçbir zaman Corlant'ı isteyerek takip etmemişti. Şimdi buradaydı, bu yeni Purist kampında onun peşinden gidiyordu. *Kızım, kızım.*

Iseult gölge wyrm'in gümüş ipliklerinden hiçbir iz göremedi. Bununla birlikte, bağızlar her yerdeydi. Bir cesede üşüşen sinekler gibi, çok sayıda toplanmışlardı. Kahverengi ve gri giysiler içinde, İplikleri Lanetli Büyücülük tarafından susturulmuş ve boğuklaştırılmış, hepsi aynı odaklanmayı taşıyordu. Aynı şevkle. Corlant'ın emirlerini isteyerek, umutsuzca yerine getiriyorlardı ve onu gördüklerinde vücutları eğilerek ve koro halinde "*Saf olan kutsanmıştır, saf olan kutsanmıştır*" diyerek alçalıyorlardı.

Onlar da Iseult'yu tanıdı. Birçoğu ona gülümsedi, birkaçı selam verdi ve hatta yaşlı bir kadın sargılı ellerini tutup öptü.

Acıdı.

"Tanrı seni korusun, Midne'nin kızı," dedi kadın. "Çok uzun zamandır bekliyorduk."

Iseult onu ve diğer herkesi duygusuz ve ilgisiz bir şekilde gözlemledi. Bu insanlar Corlant'ın gerçekte ne olduğunu göremiyorlardı ama körlükleri isteyerek olmuştu. Corlant gücünü gizlemek için hiç çaba sarf etmemişti. Onu Iseult'la karşı karşıya gören herkes neler yapabileceğini anlamış olmalıydı.

"Bu insanlar neden senin büyüünü umursamıyor?" diye sordu. Çekim yok. Kekeleyen. Stasis onun içinde yaşıyordu ve Corlant İpliktaşları hakkındaki sorularına cevap vermezse, onun yerine başka bilgiler sızdırmaya çalışacaktı.

"Ne büyü?" diye karşılık verdi, alnındaki çizgiler alaycı bir masumiyetle içe doğru çöküyordu. Sonra güldü, gri bir acıyla süslenmiş gül rengi bir kıkırdama. "Ah, saf çocuk. İnsanlar gerçekleri *istemez*. Duyguları isterler. Ve gerçeği istemezler. Birinin kendileri için savaştığına inanmak istiyorlar. Ben"- elini göğsüne koydu, parmakları soğuktan çatlamıştı
-"Onlar için savaşıyorum."

Iseult'nun nefesi hafifçe hıçkırdı. Sözleri Leopold'un sadece iki hafta önce söylediklerine benziyordu: *İnsanlar ne sıklıkla gerçeğe dayalı seçimler yaparlar? Gerçeklere ya da mantıklarının onlara söylediklerine dayanarak?* Leopold haklıydı - sadece Püristler bile bunun kanıtıydı. Ama Iseult'nun hisleri yoktu; mantık ve gerçekler her zaman onun rehberi olmuştu.

Bu yüzden bilgi almak için onu sıkıştırmaya devam etmek zorundaydı. "Bana Midne'den bahset. Bin yıl önce yaşamış bir kadın nasıl olabilirsin?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Corlant yeni bir çadırlar bölgesine girdiklerinde adımlarını yavaşlattı. "Günlüğün bazı bölümlerini gördün. Benim ve diğer Onikiler'in tüm zamanlar boyunca doğup yeniden doğduğumuzu biliyorsun. Artık sadece altımız varız." Gülümsedi. Gergin, doğal olmayan bir şey.

Evet, diye düşündü Iseult. *Onun burnuna sahibim*. Ve o gülümseme onda da vardı.

"Ama ben kutsanmıştım." Boynuna doladığı, Cehennem Ozanlarının taktığından daha uzun ama onun dışında aynı olan altını okşadı. "Şövalye dostlarımdan biri beni Sirmaya'nın kirli gücünden arındırdı."

Sirmaya. Bu isim günlükte yazıyordu. Eridysi'nin taptığı bir tanrıça.

İleride, uzun bir çadır yarı yıkık bir duvara yaslanmıştı. Corlant, "Mahkûmların çadırı," diye açıkladı ve Iseult'un duyularına bastırılmış, kederle yutulmuş Threads'in ürperdiği kesindi.

Saf muhafızlar Corlant'ın yaklaşması üzerine saygıyla başlarını salladılar, iplikleri merakla çimenlenmiş ve saygıyla şeftali rengini almıştı. "Saf olan kutsanmıştır," diye mırıldandılar hep bir ağızdan, biri çadırın kapağını açarken.

Corlant'ın omurgası eğildi. Sürünerek içeri girdi. Iseult da sürünerek içeri girdi.

"Bugün eğitime başlayacaksınız." Corlant girişin hemen ötesinde durakladı ve Iseult onun yanında durakladı, kalp atışı kalp atışı

Gözler alıştı ve ayakta durulamayacak kadar alçak, derme çatma kafeslere kapatılmış mahkûmlar göründü. Vücutları ve yüzleri de konuları gibi bastırılmıştı.

"Ödülünüz." Corlant kollarını açtı ve en yakındaki kafese doğru ilerleyerek yumru eklemine tahtaya vurdu. İçindeki İplikler korkuyla sarsıldı. İradesi dışında, Iseult'nun durağanlığı bozuldu. Kollarından aşağı tüyleri diken diken oldu.

"Onu şimdi alacağım," diye emretti bir Purist muhafızına. "Threadwitch."

Threadwitch. Olabilecek tek bir kişi vardı ve Alma kafesin önüne doğru ilerledi. Kolları bağlıydı ama çenesi yukarıdaydı. Gözleri Iseult'unakilere dikilmişti. *Bir şey yap, der gibiydi. Şimdi yap.*

Iseult arkasını döndü.

Corlant, "Onu ay ışığına çıkarın," diye emretti ve Iseult onun dokunuşundan kaçamadan parmaklarını omzuna koydu. Beş buz sarkıtı derine iniyordu. Onu çıkışa ve tekrar soğuğa doğru itti.

Alma ve Pürist hemen arkalarında, çadırdan on beş adım ötede, eski bir taş yığınının yanında Iseult ve Corlant'a katıldılar. Kar yağmaya başlamıştı.

"Onu kayaların üzerine koyun."

Purist itaat etti ve Alma'yı göğsünden önce bir duvar kalıntısının üzerine itti. Alma'nın sırtı ve boynu idam edilecekmiş gibi açıktaydı ve Puristler izlemek için toplanmıştı. Bazıları asker, bazıları muhafızdı; çoğu ise sudaki kanın kokusunu alan fanatiklerdi.

Corlant, "Şimdi onu parçala," diye emretti.

Iseult gözlerini kırıştıtırırken, etrafta Puristler nefeslerini içlerine çektiler. İplikleri pembe bir zevkle eridi. Belki her zaman baskınlık ve acıdan hoşlanmışlardı, belki de Corlant içlerindeki bu duyguyu ortaya çıkarmıştı. Her iki durumda da Iseult onların gerçeği görmezden gelme isteklerine bir kez daha şaşırdı. O bir cadıydı. Corlant bir cadıydı. Ama bu insanlar büyüye sahip başkaları acı çektiği sürece umursamıyordu.

Iseult sonunda, "İpliği yok," dedi. Alma'nın sırtını izledi. Kızın kaburgalarının düzenli hareketini izledi. Alma hiç ağlamadı. Yalvarmadı.

Corlant, "Elbette onun da İplikleri var," diye karşı çıktı. "Tüm yaşamın İplikleri vardır. Siz sadece onları göremezsiniz." İpleri mor renkte kaynıyordu. O bir

Bir sonraki yemeğine bakan aslan. "Yine de Rüya'da onları görebilirsiniz. Orada çok daha fazlası görülebilir."

Iseult kirpiklerindeki ve donmuş yanaklarındaki karı fırçaladı. "Rüya'ya giremem."

Corlant'ın İplikleri daha koyu bir mor renkte parlıyordu. "Eğer doğru yerdeyseniz, dünyalar arasındaki duvar ortadan kalkar."

Iseult bunun üzerine hafifçe canlandı. Esmeye bir keresinde böyle bir şeyden söz etmişti: *Eski yerlerden birinde olmalısın. Benim kulem gibi bir yerde, bu dünya ile Eskiler'in dünyası arasındaki duvarın daha ince olduğu bir yerde.*

"Peki bu harabeler?" Kollarını açtı. "Eski bir yer mi? Buraya girebilir miyim?"

Corlant cevap vermedi. Onun yerine başını salladı. "Rüya'ya güvenmek bir rahatsızlıktır. Oradayken korunmasızsınız, bedeniniz açıkta. Bu nedenle, onları göremediğinizde bile İplikleri bulmayı öğrenmelisiniz." Tek bir cılız parmağıyla Alma'yı işaret etti. "Şimdi onun İpliklerini bul ve onu parçala."

Iseult dudaklarını ıslattı ve hiçbir şey yapmadı. Alma hâlâ korku göstermiyordu. Kar, sırtında beyaz bir tabaka halinde toplanmıştı.

"Benim yaptığım gibi onun iplerini hisset, Iseult. Sonra onun gücünü kendi gücün olarak al."

Iseult dudaklarını tekrar ıslattı. Göğsünde bir şey kıpırdadı - hoşlanmadığı bir şey. Ve burnunu bükerek onu unutulmaya bıraktı. Baştan sona durağanlık. Ayaklarının etrafında biriken kar kadar soğuktu. "Ellerim bu haldeyken Threads'i nasıl hissedebilirim?" Bandajlarını kaldırdı.

"Onun iplikleri sana zarar vermez. En azından benimki kadar kötü değil." Sırıttı. Kendi bandajları sızıyordu.

"Bu durumda, daha güçlü birini istiyorum."

Şimdi gülümsemesi sertleşti. Dişlerine bir kızgınlık titreşimi ulaştı. "Geriye kalan tek şey o, Iseult." Bir elini çadıra doğru kaydırды. "O hainlerin büyülerini üzerimde kullanmalarına izin veremezdim, bu yüzden onları arındırmak zorundaydım. Ayrıca Iseult, İplik Cadıları hayal edebileceğinden çok daha fazla güce sahiptir. Onlar ve sen insanların ne hissettiğini görebiliyorsunuz. Bundan daha güçlü ne olabilir?"

Sözleri yine Leopold'unkiler gibiydi. Kıpırdama akciğerinin altındaki o noktaya geri döndü. *Duyguları görüyorsun. Sen ondan çok daha güçlüsün.* Iseult bu anıyı bastırdı. "Yine de onun büyüünün bana ne faydası var?" Başını yana doğru eğdi. "Ben zaten duyguları görebiliyorum. Ben farklı bir şey istiyorum. Bana farklı birini bul."

Şimdi Corlant'ın gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. "Bu senin son şansın." Alma'yı saçlarından yakaladı ve başını yukarı çekti. Alma direnmedi.

Ve hala konuşmadı.

Yine de Puristler heyecanla mırıldanırken, dişleri onun acısını beklemekten titriyordu.

"İpliklerini al, Iseult. Şimdi."

Iseult yapmadı. O istedi. Tabii ki istedi. O bir canavardı. Alma'yı sevdiği de söylenemezdi. Kız her zaman oradaydı, mükemmeldi ama dokunulmazdı. Iseult'un asla olamayacağı bir şey.

Alma asla başarısız olmadı; Alma her zaman kazandı; Alma güzeldi, yetenekliydi ve baştan sona durağandı.

Corlant hırladı. İplikleri daha parlak yanıyordu. "Onun büyüünü şimdi al yoksa ben alacağım."

Iseult'nun dudakları genişledi. Sakat ellerini kaldırdı. *Çek ve kopar.* Tek yapması gereken buydu. *Çek ve kır.* O zaman dokunulmaz biri olurdu. Her zaman kazanan kız olacaktı.

"Çok yavaşsın," diye tersledi Corlant ve avucunu Alma'nın alnına vurdu. "Midne kadar temiz, doğduğu dünya kadar saf olasın." Alma çığlık attı. Vücudu kamburlaştı, başı geriye uçtu, gözleri kocaman oldu. Iseult'nun kafatasını delip kalbine saplanacak bir poz.

Saçları yere doğru aktı ve baş aşağı duran gözleri Iseult'unkileri buldu. İçinde hiçbir duygu yanmıyordu, sadece acı vardı.

Ta ki Alma'nın çığlıkları aniden kesilene ve gözbebeklerinde öfke bir kıvılcım belirene kadar. "Bu şekilde olmak zorunda değildi. Bu şekilde olmak zorunda değildik." Doğruldu, kollarını iki yana açtı ve ipleri karların üzerine düştü.

Corlant'a saldırdı.

KIRK DÖRT

Kaçan Nomatsiler geri dönmüştü. Rüzgârlar şiddetlendi, ateşler tutuştu ve topraktan taşlar fıskırdı.

Iseult nereden geldiklerini bilmiyordu. Onların Saflık yanlılarının arasında saklandıklarını, aynı gri renkte giyindiklerini hissetmemişti. İpliklerinin içinde kıvranan cadılarını hissetmemişti, ta ki aniden onları kullanana kadar.

Bir adım ötede Alma, Corlant'a birkaç dakika önce orada olmayan bir bıçakla hamle yaptı. Çelik saplandı; göğsündeki sığ yaradan kan fıskırdı. Ama o sadece güldü ve kendisinin -ve Iseult'nun- göremediği iplerle boğuştu. Büyü ve cadılıkla dolu bir kene gibiydi. Yenilmesi imkânsızdı ve her an onu yakalayıp içine çekebilirdi. Her an Alma kaybedebilirdi.

Bu şekilde olmak zorunda değildi.

Iseult bir şey yapması gerekip gerekmediğini merak etti. Akciğerinin altındaki bu kıpırtı Alma'ya mı yoksa Corlant'a mı yardım etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Asla benzeyemeyeceği Threadwitch'e mi yoksa ona Boşluğu veren adama mı? Annesinin yanında onun yerini alan kıza mı yoksa İplikleri ailesiyle birlikte parlayan babasına mı?

Bu şekilde olmak zorunda değildik.

Her şey, gece ve gündüz arasındaki kar ve zirve tarafından yumuşatılmış, ağır bir karışıklıkla gerçekleşiyor gibiydi. Yarı hızda çalınan bir cenaze ağıtı gibi. Iseult her ritmi yakaladı. Nomatsis ve Puristlerden gelen her başarısız saldırıyı. Gölge wyrm'in sahneye hücum ederken attığı her çılgılığı, gölgeleri ve buz sarkıtlarını. Gümüş İplikler cınılıyordu.

Alevler Iseult'un sırtını ısıttı ve rüzgâr yan tarafını dövdü. Yine de kimse ona saldırmadı. Puristler ona yol verdi; Nomatsis de öyle. Yıkılmış duvarın yanında dokunulmadan durdu, ayaklarının etrafına kar yığıldı.

İşte o zaman Iseult annesini gördü. Alevlerin yandığı ve bir Icewitch'in bir Purist'i parçalara ayırdığı yolun karşısında Gretchya bekliyordu, artık iplerle bağlı değildi. Sol elinde bir bıçak sallanıyordu. Temiz, kullanılmamış. Şimdi bile savaşa katılmayacaktı.

Çünkü Threadwitch'ler acıya sebep olmaz, Iseult. Bu sadece Boşluk içindir. Sadece senin gibi insanlar için.

Ama Iseult acı çekmiyordu. İçindeki durağanlık kadar hareketsiz hale gelmişti. Yirmi adım ötedeki annesi kadar hareketsizdi. Aralarına kar damlıyordu.

Ta ki acı Iseult'un içinden geçene kadar... Geldiğini hissetmediği rüzgârlar. Kalbinde öfke taşıyan bir Nomatsi ve onu düşürmek için bir hava hunisi. Öne doğru tökezledi ve sargılı elleriyle kendini karda yakaladı. Hiç düşünmeden - sadece soğukkanlı bir tepkiyle, bu adamın başlattığı şeyi soğukkanlılıkla tamamlayarak- üzerine yürüdü ve saldırdı.

Hâlâ bandajlı olan parmakları onun iplerine dolandı. Eski Iseult'un ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ama yeni Iseult günlüğü okumuştı ve Iseult mesafeleri nasıl kat edeceğini biliyordu. Daha da önemlisi, yeni Iseult baştan aşağı durağandı. Yoluna çıkacak hiçbir vicdanı yoktu. *Kopar, kopar, bük ve kopar.*

Iseult sıktı ve adam bir anda yere yığıldı. Çığlık attıysa da duymadı. Gölge wyrm yakınarda ziyafet çekerken olmazdı. Corlant ve Alma hâlâ bir şekilde savaşa kilitlenmişken de.

Adamın ruhu, bir bıçağın ucundaki kan gibi ince bir damlayla onun içine kaydı. Dişlerine ihtiyacı yoktu, ama yine de yavaş yavaş adamın dişlerini parçaladı. Adamın gücü onun gücü oldu. Kalbi şişti. Karnı. Beyni. Her zamanki sıcaklık yerine bir sıcaklık vardı ve harap olmuş ellerine acı vermiyordu. Aksine, akan iplikler onu yatıştırdı. Bütün gün burada durup bunu yapabiliirdi.

Ancak şimdi başka İplikler farkındalığına doğru ilerliyordu. Büyülerin, cadıların saldırısı şimdi dikkatlerini Iseult'a çevirmişti, çünkü o kendilerinden birini ele geçirmişti. İplikleri savaşla titreşiyor, gözleri Iseult'un yüzüne -hâlâ sıkın sargılı ellerine- kilitleniyor ve çeşitli kavgalarını bırakıp Iseult'a saldırıyorlardı.

Iseult Rüzgâr Cadısı'nı serbest bıraktı. Daha zayıf olsa da hâlâ yaşıyordu ama yeterince gücü vardı. Bunu şimdi ona saldıran cadılarla savaşmak için kullanacaktı. Öldürecek ve parçalayacak, geriye buruşmuş ipliklerden başka bir şey kalmayana kadar her bir ruhu koparacaktı.

Ve işte şimdi gölge wyrm, her bir bacağını donmuş karanlığın içinden kaldırıyordu. Yarı hızdaydı çünkü Iseult'nun beyninde cenaze ağıtları yankılanıyordu. Canavarın hedefi Saflar'dı. Canavar, Boşluk dolu kalbinde gerçek bir amaç olmadan öldürdü ve saniye saniye Iseult'a yaklaştı.

Nedense Iseult hareket etmedi. Hareket *etmeliydi*. Savaşmalı, yarmalı ve öldürmeliydi çünkü Kuklacıların vicdanı yoktu. Voidwitch'lerin umurunda değildi.

Öldürücü ipliklerden oluşan bir duvar ona doğru ilerlerken, bir canavar ona doğru gürlerken, Iseult sadece başını çevirdi ve annesinin gözlerini tekrar buldu. Yeşil ve altın rengi ve çok tanıdık. Net olarak göremeyecek kadar uzaktı ama sonsuza dek beynine kazınmıştı. *Annesi*. Onu büyüten kadın. Iseult'un her zaman olmak istediğine inandığı kadın.

Her nasılsa o gözleri, dalgalanan alevlerden ya da pençeleyen rüzgârlardan daha keskin bir şekilde hissediyordu.

Yakınlarda Alma, Corlant'a bağırdı. Nefret ve öfke öylesine ki, Iseult'nun durağanlığını delip geçti ve akciğerinin altındaki küçük köşeyi deldi. "*Öleceğim*," diye kükredi, "*olduğum şeyi almana izin vermeden önce!*" Sonra Alma kılıcını kaldırdı ve kendine çevirdi. Kalbine doğru ilerledi, kayıtsız ve gerçek dışı. Tıpkı Corlant'ın doğal olmayan bir yükseklikle aşağı indiği gibi. Dikişleri sökülen bir bez bebek gibi gerildi.

Ve Iseult'un durağanlığı daha da genişledi. *Bu şekilde olmak zorunda değildi. Bu şekilde olmak zorunda değildik.*

Sonraki saldırılar Iseult'u o zaman vurdu. İkisi birden, onu ikiye bölecek bir rüzgâr darbesiyle. Sıcak, ani, öfke dolu. Uçtu, omurgası çatladı ve dünya kar, duman ve şiddetli gri ipliklerden oluşan bir bulanıklık içinde eridi.

Bir duvara çarptı, taşlar eski ve inatçıydı.

Acı göğsünde ve omzunda patladı. Avuç içleri yeniden parçalandı ve görüşünü kaplayan siyahlık kısa süreliğine savaşı sildi, ama ona doğru uzanan gümüş iplikleri silemedi. Çığlıklarla sarsıldılar

Ziyafete hazır bir canavar. İşi bitmeden önce bin bir şekilde kırılacaktı.

Iseult ayağa kalkmak için bacaklarını çekti ama kasları işbirliği yapmadı. En azından yeterince hızlı değildi. Her hareket bir ömür sürüyor, her kalp atışı sonsuzluğa uzanıyordu.

Ve gümüş iplikler vardı. Canavarın ağzından sızan gölgeler vardı. Buz onun üzerinde cızırdadı. Ve o anda, zaman tamamen durdu.

Daha sonra, Iseult böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu merak edecekti. Daha sonra, her şeyi hayal ettiğini düşünecekti. Ama olduğu gibi, düşünmek için çok fazla zaman vardı. Her şeyin nerede korkunç bir şekilde yanlış gittiğini ayırmak için çok fazla zaman vardı. Ve zaman yeniden başladığı anda tam olarak ne olacağını anlamak için de çok fazla zaman vardı.

Alma ölecekti ve o, Iseult da ölecekti.

Yine de bu sefer öldüren öfkesi değildi. Kuklacı'nın dünyayı dikişlerinden ayıran gücü de değildi. Onun yerine, durağanlıktı. Hedef ayırımı yapmadan. Kayıtsızlığıyla soğuk. Iseult hiçbir şey yapmayarak bir şey yapmayı seçmişti.

Ve kendini bu gerçekten kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Uyuşukluğunun bir bedeli vardı ve şimdi Boşluk'tan yapılmış bu donmuş çenelerden kaçış yoktu. Hemen arkasında bekleyen intikamcı cadılardan da kaçış yoktu.

Iseult'un kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Elllerinde kanla yaşamıştı ve öyle de ölecekti. Tüm hatalarının bedeli. Yaptığı tüm yanlışların cezası.

Üzgünüm, diye düşündü Iseult. Yakınlarda ölen Alma için. Yüzlerce kilometre uzaktaki Safi'ye. Duman ve karla örtülmüş annesine. Gretchya kılıcını kaldırmış, tek bacağını havaya kaldırmıştı.

Sonunda harekete geçmiş gibi görünüyordu. Sonunda bir seçim yapıyor ve tam da Iseult'un yapamadığı şekilde hareket ediyordu.

Iseult bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Ölmeyi hak etmeyen Alma'yı kurtaracaktı. Aether'e bağlı olan, bir Threadwitch'in liderlik etmesi gerektiği gibi liderlik edecek olan ve kanı kötülük ve yanlışla pompalanmayan kızı.

Iseult gözlerini kapattı. Annesinin seçim yapmasını izlemek istemiyordu.

Zaman yeniden başladı. Gümüş iplikler yere düştü. Buz onu bıçakladı ve çığlıklar kemiklerini dövdü. Wyrn her an ona ulaşabilirdi. Her an, her an.

Özür dilerim Alma. Üzgünüm, Safi. Özür dilerim, anne.

Ama dişler hiç gelmedi.

Onun yerine, bir vücut ona çarptı. İpliksiz, güçlü ve "Geri çekil!" diye bağırarak bir sese bağlıydı. Sonra Gretchya tekrar kükredi, dinmek bilmeyen bir öfke çığlığı. "Kimse kızıma dokunamaz!"

★ ★ ★

Aeduan çocuğun tasmağını ladin ağacının altında buldu. Onunla birlikte olan, taşkın nehirler ve özgürlük kokan o garip gelincikten hiçbir iz yoktu. Ağaç kesilmemiş ya da kırılmamıştı. Aslında, donmuş toprağın üzerinde mükemmel bir şekilde duruyordu, açılmamıştı bile. Sanki başının üzerinden kaydırmış gibi.

Gülsuyu ve yünle sarılmış ninniler. Kokusu her zaman olduğu gibi kokuyordu ve ilk Aeduan buna tepki verdi.

Aeduan derin bir nefes alarak ağaçtan uzaklaştı ve gecenin sonunda aydınlanan kar yağışına adım attı. İçinden büyü fişkırdı. Bu bedenın kanında böyle bir güç vardı. Parıldıyor, ısıtıyor ve kaslarını kaşındırıyordu.

Bir nefes daha, daha derin. Daha uzun. Gülsuyu ya da ninni kıvılcımlarına ulaşmak için daha geniş. *İşte orada.* Kuzeyde bir titreşim. Uzakta değil. Bu yakanın geride bıraktığı izler yerine kızın kendisi olabilecek kadar taze.

Yola koyuldu. Büyü onu tüketti, düşünceleri yok etti. Soruları ortadan kaldırdı. Sadece ilerlemek, sadece bu kokuyu nereye götürürse götürsün takip etmek vardı. Geçmiş yoktu, gelecek yoktu, bin yıl boyunca hapsolmuş eski bir ruh ya da birkaç hafta boyunca hapsolmuş yeni bir ruh yoktu.

Netlik vardı, hız vardı, av vardı.

Daha hızlı ilerledi, botları toprağın üzerinde hafifçe düşüyordu. Önemsiz, engelsiz. Kan Büyücülüğü yükseldiğinde, bu beden *uçabilirdi*.

Koku Aeduan'ın damarlarında daha da yakınlaştı. Çocuk ileride, Nomatsi kampındakiler gibi unutulmuş duvarlarla dolu bir açıklığın ötesinde bekliyordu

Ve yaşlı ruhunun daha önce gördüğü gibi. Belki de bu kale hâlâ ayaktaiken o da buradaydı.

Gerçi bu anılar daha sonra çözülebilirdi. Şimdilik sadece Saria vardı. Yakın, yakın, çok yakın.

Sonra ikinci bir koku Aeduan'ın farkındalığına çarptı: *Berrak göl suyu ve donmuş kışlar.*

Bu kokuyu biliyordu. Çocuğunkini bildiği kadar iyi biliyordu, Evrane'ninkini bildiği kadar iyi... Ama zihninde ne bir yüz, ne bir insan, ne de bir isim canlandı. Bu koku bir hayalete aitti. Bu koku bir hayalete aitti. İlk Aeduan'dan aylarca kaçmış ve onu Cadı Toprakları boyunca yönlendirmişti.

Ve gümüş paraları çalmak.

Aeduan sabit, ağır nefesler aldı. Kan Büyücülüğü hâlâ damarlarında ve kaslarında zonkluyordu. İlk Aeduan bu gizemli kokuyu bulmak için yanıp tutuşuyordu ve bu ilk Aeduan her geçen saat daha da güçleniyordu.

Evet, o ruha söyledi. Bakacağız ve sonra yolumuza gideceğiz. Berrak göl sularına doğru eğildi. Donmuş kışlara doğru süründü. İleride yıkılmış bir bekliyordu, dört duvar çoğunlukla hâlâ ayaktaıydı.

Aeduan adımlarını yavaşlatarak yırtıcı bir yürüyüşe geçti ve sadece büyüyle beslenen kasların sağlayabileceği bir sessizlikle göğsünden bir bıçak çıkardı. Etrafındaki dünya sessizdi. Sanki harabeler onları korkutup kaçırmış gibi, burada çok az bitki kök salmıştı. Yakınında kümelenen ve aşağıya bakan orman bile hiçbir yaşam sesi sunmuyordu. Sadece hafif kar yağışı vardı.

Ve Saria'nın kan kokusu da vardı. Ninnilerin ve gülsuyunun en hafif kokusu. O bu kuledeydi.

Aeduan daha yavaş hareket etti. Ayak parmakları tam istediği yere indi; kar çıkırdamadı. Hiçbir deri gıcırdamadı. Molozların arasında bir zamanlar kapı olabilecek küçük bir çatlak bulduktan sonra içeri baktı. Saria kırık bir mermer yığınının üzerinde oturuyordu.

Hayır, bir yığın değil, bir tahttı. Aeduan nerede ve nasıl olduğunu hatırlayamasa da bunu hatırlıyordu. Ayakları sallanıyordu ve soğuktan kızarmış yüzü kaşlarını çatmıştı. Başını çevirdi. Ela gözleri Aeduan'ınkilerle buluştu.

Sırıttı.

Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı, arkasını dönüp toplayabildiği tüm gücü toplamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı - tıpkı bin yıl önce olduğu gibi.

Ve tıpkı bin yıl önce olduğu gibi, taş ona karşı patladı. Kuleden tuğlalar, yerden çakıl taşları, kayalar, molozlar ve solucanlarla dolu toprak. Etrafına sert ve boyun eğmez bir şekilde çarptılar, ta ki tamamen kaplanana kadar. Bacakları, kolları, hatta kafası bile hareket edemez hale gelene kadar.

Bir daha olmaz. Ciğerleri öktü. Görüşü kesişti. Bir daha olmaz, bir daha olmaz. Daha önce de böyle tutulmuştu ve sonra bıçak onu delip geçmişti. *Bir daha olmaz, bir daha olmaz.*

Kıvranıp durdu, itip kaktı ve tısladı. Ama onun Kanbüyücülüğu -ilk ruhun yardımıyla bile- Saria'nın büyüyle boy ölçüşemezdi. Saria bir kraliçe gibi adımlarla ilerliyordu. Omzunda tanıdık siyah bir kuş duruyordu. Gagası takırdıyordu ve hayır, hayır, hayır. Aeduan bu sesi de hatırlıyordu.

Ama bu o an değıldi ve Saria'nın elinde şovalye kılıcı yoktu. Sadece o, kuş ve kış ormanının sessizliğı vardı. Kadim bakışlarını Aeduan'ın taşa bağlı formunda gezdirdi. "İlerinde en kötüsü sen değıldin ama yine de sonunda yanlış olanı seçtin."

Aeduan, "Beni... özgür bırak," diye homurdandı. Taş boğazını sıktı. Her nefesi kâbus tadındaydı. *Bir daha olmaz, bir daha olmaz.*

"Yapacağım." Başını salladı. "Eninde sonunda. Bu sefer doğru seçim yaptığından emin olduğumda. Bence çoktan seçtin, ama ben garanti olmasını tercih ederim. O yüzden bunu sana neler yapabileceğime dair bir hatırlatma olarak düşün."

Aeduan bunun ne anlama geldiğini sormadan, Rook Saria'nın omzundan sıçradı. İki hızlı kanat ırpıtı ve kuş Aeduan'ın kafasına kondu. Aeduan'ın büyüü belli belirsiz özgürlüğün üzerindeki orman sisini hissetti. Sonra Rook ciyakladı, kulak zarlarını çınlatan ve onu zincirleyen taşları sarsan bir ses.

Ölümünden hemen önce duyduğu sesteki bu. Acı ve gölge onu boğmadan önce. Binlerce yılın suları onu aşağı çekmeden önce. Ama bu sefer, "*Böyle olmaması gerekiyordu,*" diyecek bir Kale Kralı yoktu. Sadece kuşu vardı, kibirli ve neşeli.

Ve birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Kale Kralı neden Evrane uyandığında onu bekliyordu. Neden "*Geri dönmene sevindim.*" demişti?

Aether'ın gücü. Ruhları istediği yere yerleştirme gücü... Aeduan bu dünyaya, bu bedene yeniden böyle gelmişti. İlk Keşiş Evrane iyileştirmek için Su Kuyusu'na girmiş ve Kale Kralı işini yapmıştı. Sonra ilk Aeduan Aether Kuyusu'na adım atmış ve Kale Kralı tekrar harekete geçmişti. Eski ruhlar yeni evlerine yerleştirildi.

Yine de bu kalıcı bir çözüm değildi ve Kale Kralı yaşlı ruha bir beden verdiği kadar kolay bir şekilde onu geri de alabilirdi.

Bu da Corlant'ın yeni bedenler için verdiği sözlerin boş olduğu anlamına geliyordu. Kale Kralı'nın işine, Kale Kralı'nın rüzgâra dokunabileceğinden daha fazla dokunamazdı. Ama Corlant elbette yalan söyleyecekti; Portia'nın tarzı hep böyleydi.

"Demek anladın," dedi Saria sinsi bir sırıtışla. "Eninde sonunda anlayacağını biliyordum. Yine de insan çok dikkatli olamaz." Tek bir elini kaldırdı. Sonra ikinci bir ciyıklama sesi Aeduan'ın üzerinde yankılandı ve onunla birlikte taşın taşın çarpma sesi geldi. Boğmaya, sahiplenmeye, ezmeye ve bitirmeye hazır çakıllar yükseliyordu.

Birkaç dakika sonra, Aeduan'ın ağzı kapalıydı. Burnu, gözleri. Her şeyi. Göremiyordu, hareket edemiyordu. Ve karanlığın her yeri kaplaması uzun sürmedi.

O beni seçti.

O beni seçti.

İmkansız.

Gretchya savaşa girmiş ve Iseult'u kurtarmayı seçmişti. Yine de Iseult annesinin kılıcını savuruşunu izlerken bile, gölgelere bürünmüş bir canavara karşı küçücük bir figür, zihni bunu kabullenemiyordu.

O beni seçti. Beni seçti. İmkansız.

Sonra annesi parçalayacak ve kıracak bir sesle bağırdı, "*Kimse kızıma dokunamaz!*" Ve Iseult'un kalbine gerçeğin küçük bir parçası saplandı.

İmkansız değil.

Şerit daha derinden kesti. Sol akciğerinin altından kıvrıldı ve .

Ve gölge wyrm de Iseult kadar şaşırılmış görünüyordu. Sanki aynı kelime - "imkânsız"- onun da aklından geçiyordu. Gümüş üzerine camgöbeği benekli

İplikler ve saldırısını durdurdu. Ağzı açıktı ve gölgeler Gretchya'nın dokunabileceği kadar yakındı.

Vücudunu saran kış bile durmuş gibiydi. Sadece Iseult, Gretchya ve bu canavar vardı.

Ama şimdi o kadar da korkunç görünmüyordu. Gölgelelerin altında iki göz vardı, yeni ay kadar karanlık ve bir o kadar da anlamsız. Ve bu gözlerin içinde anlayış vardı. Annelerin ne olduğunu biliyordu; Gretchya'nın yapmaya cüret ettiği şeyin farkındaydı ve belki de o da bir anneydi.

Gretchya'nın ihtiyacı olan tek zaman buydu. Iseult'yu taşıyan ve ona rehberlik eden, onun için savaşı ve katlanan elleriyle Iseult'yu ayağa kaldırdı. Sonra bir kolunu kızının arkasına dayadı ve birlikte topallayarak uzaklaştılar.

Gölge wyrm onlara izin verdi. Gerçi Iseult bunu isteyerek mi yoksa şartlar gereği mi yaptığını asla bilemeyecekti, çünkü artık Nomatsi cadılarının ortak çabaları ona dönmüştü. Artık onu meşgul edecek yeni hedefleri, besleneceği yeni insanlar vardı.

"Alma," demeye çalıştı Iseult ama boğazı paslanmıştı ve savaş çok gürültülüydü. Yeni rüzgârlar, yeni alevler, bir gölge wyrm'in dünyayı acısına boğmak için attığı yeni çılgınlıklar. Gretchya onları çoktan diğer kıza doğru yöneltmişti bile. Corlant bakarken karların üzerinde yatan cesede.

Kan, kan, büyük kırmızı lekeler beyazı boyadı ve ufalanmış taşları lekeledi.

Corlant, "İplikleri oyalanıyor," dedi. Morarmış gözlerini önce Iseult'a çevirdi. Sonra Gretchya'ya. Sonra da sanki rüzgâr ve alev, taş ve buzun, su ve öfkenin kampı kasıp kavurduğunu yeni fark etmiş gibi etraflarında çözülmekte olan kaosa.

Kar hala yağıyor.

"İpliklerini alın." Corlant odağını Iseult'a çevirdi. Her nasılsa sesini duyurmak için bağırmasına gerek kalmamıştı. "Artık sana karşı koyamaz."

Iseult cevap vermedi. Bunun yerine, Gretchya Alma'nın diğer tarafına düşerken o da Alma'nın yanındaki kara kaydı. Kıyafetlerine kan sıçramıştı,

Kar dizlerine kadar sızdı. Alma'nın göğsüne saplanmış bıçağının kabzası titriyor ve kesik kesik nefesler alıyordu.

"Özür dilerim." Iseult sargılı elleriyle yaranın kenarlarını kavradı. Kan onların içine işlemişti. "Sana bir şifacı bulacağım."

Alma güldü. Iseult'un daha önce hiç duymadığı kadar duygu dolu bir sestti bu. Alma'nın kararsız ve yarı kapalı gözleri Iseult'nun yüzünü buldu. "Biz... zorunda değildik..."

"Konuşmayı kes," dedi Gretchya sertçe. Gözlerinde yaşlar birikmesine rağmen durağanlığı geri gelmişti. "Yardım bulacağız."

Alma'nın gözleri kapandı. Karnı ürperdi. "Ol." Son bir kan fışkırdı ve öldü. Bulutlar dağıldı. Ay ışığı Alma'nın yüzünde küçük iğne izleri bırakarak içeri süzüldü. Yaşarken olduğu gibi ölürken de solgundu.

"Yazık," dedi Corlant, sesi Iseult'nun kulağında soğuk bir yazı tipi idi. Iseult onun kulağına eğildiğini fark etmemiş, dişlerinin zonkladığını hissetmemişti. "Artık o öldü ve kimse onu kurtaramaz."

Iseult'nun parmakları sargılarının içinde sıkıştı ve bıçağın kabzasını kavradı. Kar Alma'nın kanında eridi. "Artık o öldü," diye tekrarladı. "Ve kimse onu kurtaramaz."

Bu sözlerle birlikte Iseult'un durağanlığının son kırıntıları da karların üzerine devrildi. Toz, kül, rüzgârlar ve alevlerle savrulup giderken, her şeyi içinde tutmak için inşa ettiği duvarlar artık gerçeği barındıramıyordu. Yıllardır içine attığı binlerce sır.

Yıllar ve yıllar ve *yıllar*. Asla yüzleşmek istemediği ve asla hissetmek istemediği her şey. Şu anda bile ilk içgüdüğü onu çılgınca geri itmektir. *Staz, staz! Parmaklarında ve ayak parmaklarında!*

Ama artık onu tutacak yer yoktu. Gretchya Iseult'u kurtarmayı seçtiğine göre. Alma öldüğüne göre olmazdı. Iseult zamanında hareket etmeyi reddetmişti ve daha da kötüsü -çok, çok daha kötüsü- Alma'nın her zaman açıkça istediği tek şey olmayı reddetmişti: bir arkadaş. Bir kız kardeş.

Ve o anda, Iseult yanıldığını fark etti. On sekiz yıl boyunca her şeyi ters anlamıştı. Annesinin duyguları vardı. Annesi sevgiyi hissediyordu. Alma da hissetmişti. Elbette ikisi de hissetmişti. Onlar insandı.

Ve Iseult da insandı.

Ama Iseult Baykuş'u kollarına alıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterken, Gretchya nasıl yapacağını bilememişti. Kendi annesi de kendisinden önceki her anne gibi sevgisi durağanlığın derinliklerine gömülmüş bir Threadwitch'ti. Sonsuz, buz gibi bir döngü çünkü İpliksürenlerin hissetmemesi gerekiyordu, göstermelerine izin verilmiyordu. Böylece Iseult da Alma'nın yanında tamamen aynı hale gelmişti. İzole, soğuk, yalnız ama her zaman isteyen.

Iseult'un hiç görmediği, gözlerini isteyerek çevirdiği ne çok vardı. Kimse onu reddetmemişti; o sadece kendini reddetmişti. Şimdi, bu ana yakalanmıştı ve Gretchya'nın uyardığı gibi, bundan geri dönüş olamazdı.

Telafi edilemeyecek kadar yanlış bir şey yapmıştı çünkü o bir canavardı ve yapabileceği tek şey buydu. Tanrıları neredeydi şimdi? Müdahale edecek Kötü Kuzen neredeydi? Trickster neredeydi de devreye girip küçük bir kirpiyi yeniden canlandıracaktı? Acısını dindirecek Ay Anne neredeydi?

Çok fazla hikâye anlatıyorsun, demişti Aeduan ve bu doğrudu. Iseult her zaman mutlu sonla biten eski masallara sarılmıştı. Her zaman kahramanın kazandığını görmüştü çünkü bu hissetmekten daha kolaydı. Ya da gerçeğe bakmaktan. Ama artık mükemmel bir son olmayacaktı. Alma'nın geri kalan günleri boyunca büyük maceralar olmayacaktı.

Reanimasyon. Bu kelime Iseult'nun zihnine, gecenin bir suikastçı gibi sinsice sızdı. Bu Esme'nin düşüncesi de olabilirdi, kendisinininki de. Her iki durumda da, kelime tekrar geldi: *Reanimasyon*. Eridysi günlüğünde -Iseult'nun sadece bir gün önce okuduğu sayfalarda- bu büyüyü tarif etmişti. Portia yaşamın gerçek anlamda geri gelmesine çok yaklaşmıştı. Tek eksiği bir Aetherwitch'in gücüydü.

İplikleri sadece hissetmek yerine görebilen bir Aetherwitch. Soğumaya başlayan bir cesede yeniden hayat vermek için gereken nüansı değerlendirebilen biri.

Iseult'nun kalbi bir iç çekti. Belki de her zaman güvendiği mantığın aşinalığıydı, ama o anda bir plan yerine oturdu.

"Reanimasyon." Bakışları annesine kaymış olsa da kelime dilinden fırlamış ve Corlant'a yönelmişti. Gözyaşları Gretchya'nın yüzünde izler bırakmıştı.

Soğuktan kızarmış yanaklarına rağmen yüz hatlarını belli etmiyordu.

Güven bana, diye düşündü Iseult ona. Bunu düzelteceğim.

Zayıfça ayağa kalktı, bandajları tamamen kırmızıya boyanmıştı ve Corlant'ın yüzüne baktı. "Reanimasyon günlükte yazıyordu. Portia bunu nasıl yaptı? Bana her şeyi hatırladığını söylemiştin."

İpliklerinde bir şok belirtisi, alnındaki çizgilerde bir ipucu vardı. Sonra Corlant başını geriye eğdi ve güldü. Bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru gırtlaktan bir uluma. Artık ay ışığı yoktu. Ne güneş ne de alev. Sadece gölge.

"Yeniden canlandırma senin ve benim asla yapmayacağımız bir şey." Corlant'ın yüzü çok yakındı. Çürüyen bandajlar, solgun ve kaygan deri. "Portia ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu sadece *onun* gücüydü. Ruhların nerede dinleneceğine Aether karar verir, Iseult; biz sadece bedenlerini yönetiriz. *Ama.*" Daha yakına eğildi, nefesi de yarası gibi kokuyordu. "Bu kızın ölmesi neden umurunda? Neden senin olabilecek bir ödülü geri getirmek istiyorsun?"

"Sana güç kazanman için bir şans verdim. Sana benim yanımda karanlık-verici olma şansı verdim ama sen yine de buna karşı koyuyorsun. Neden? Sen benim kızımsın ve olabilmenin tek bir yolu var."

"Yanılıyorsun." Iseult o kadar sessiz konuşuyordu ki, onu duyabilmek için daha da yaklaşması gerekiyordu. Ve ona gülümsedi, gerçek duygulardan doğan gerçek bir gülümseme şimdi hızla akıyordu. "Çünkü bir şeyi unuttun *baba.*" Bir bıçağı havaya kaldırdı. Alma'nın bedeninden çıkardığı ve kanlı bandajlarının arasına kolayca sakladığı bıçağı. "Ben de annemin kızıyım."

Iseult bıçağı Corlant'ın diğer gözüne sapladı.

Kan püskürdü, sıcak ve iğrençti ve Corlant'ın dişleri bir kasırga gibi yırtıldı. Çılgınlıkları da öyle. Ölmedi çünkü Nomatsi tutsaklarından o kadar kolay ölmeyecek kadar çok güç çalmıştı.

Ama canı yanıyordu - ah, canı yanıyordu, dişleri bembeyaz ve çılgıncaydı. Çılgınlıkları ona çarpıyordu.

Iseult annesinin üzerine atladı ve yıkık elleriyle Gretchya'nın kolunu yakaladı. Birlikte en yakındaki ağaçlığa doğru koştular.

KIRK BEŞ

Iseult, Gretchya ile birlikte karla kaplı bir ormanda koşarken, "Bunu düzelteceğim," diye nefes nefese kaldı. Arkalarında kanlı izler bırakmışlardı- Alma'nın kanı ve çok ama çok fazla kanı. "Yemin ederim... Anne. Bunu düzeltebilirim."

Bunlar Iseult'un Praga'dan beri binlerce kez söylediği sözlerdi. Arkasında gerçek bir güç olmayan boş bir yemin olan kelimelerdi çünkü yapılması gerekeni yapacak kadar büyük bir sihirden yoksundu. Bilgiden de yoksundu.

Artık netti. Şimdi anlıyordu.

Gretchya, Iseult'nun her şeyi nasıl düzelteceğini sormadı. Nefes almakta zorlanıyordu ve şimdiden temposu düşmeye başlamıştı. Bağırان, kanlar içinde ve sadece geçici olarak sakatlanmış olan Corlant'tan ayrıldıklarından beri bağnazlar peşlerini bırakmamıştı.

Daha da kötüsü, Iseult ve Gretchya, görmelerine yardımcı olacak gözlükleri ve derilerini koruyacak semender lifleri olmadan Solfatarra'ya yaklaşıyorlardı. Ve oraya varsalar bile gölü geçmenin bir yolu yoktu.

Düşün Iseult, düşün. Nomatsi patikası çok uzaktaydı, Solfatarra'dan çıkacak kara parçası da öyle. Sisın içine doğru koşmaları gerekecekti. Yanığı görmezden gelip soluma riskini göze almaları gerekecekti. Ve gölün kıyısına ulaştıklarında...

Iseult o zaman anlayacaktı. Safi'yi kanalize edip ayaklarıyla, avuç içleriyle düşünecekti. Ağrıyan, sargılı avuçlarıyla. Çünkü Threadsister'ı yakındı ve Corlant'tan önce Safi'yi bulması *gerekiyordu*. Önce onların İplik Taşlarını ele geçirmeliydi.

Anahtar o yakutlardı. Her şey -güvenliği, annesinin hayatı ve Alma'nın solmakta olan ruhu- o taşlara bağlıydı. Eğer sadece

Nedenini.

Bağırışlar yankılandı, av iplikleri üzerinde kalın bir katman oluşturdu. Duraklama olamazdı. Sadece Gretchya'yı ileriye doğru sürüklüyordu. Sadece tökezleyerek ilerliyor, bir adım sonra diğer adım.

Sise, karı gizleyen ölüm duvarına ulaştılar ve orada, eski bir taş yığınının üzerinde onları bekleyen gelincik duruyordu. Esme, karda neredeyse görünmez olan Iseult'ya doğru fırladı. O koşarken, Iseult'nun zihninde bir görüntü oluştu: *Kafir'in yakası, ladinin altında çıkarılmıştı. Yıkık bir avluda, eski bir tahtta oturan Baykuş. Taşa bağlanmış Aeduan.*

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve Iseult içinden çıkmaya çalışmadan bağırışlar ona çarptı. İplikler de aç ve avlanıyordu. Iseult annesini sis duvarına doğru çekmeden önce Esme'nin boynuna dolanmasına izin verdi.

Ama Gretchya hareket etmedi. Kolunu serbest bırakarak Iseult'nun koluna acı verdi ve Iseult ona doğru döndüğünde annesinin gözlerinin gelinciğe sabitlendiğini gördü.

"Ne," diye söze başladı, koşmaktan sesi zayıflamıştı, "o da ne?"

"Kuklacı," diye dürüstçe cevap verdi Iseult. "Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Ama o bizim müttefikimiz Anne ve şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Gretchya hareket etmedi. Nefes alış verişleri durmuş, gözleri Esme'ye kilitlenmişti. Kar bile yoğun yağışına ara vermiş gibiydi.

Bu da yaklaşan Threads'i görmezden gelmeyi daha da zorlaştırdı. Fanatiklerin saldırısı. Iseult ve annesini sonuna kadar avlamaya hazır insanlar, yeter ki Corlant onları kayırsın.

"Lütfen anne." Iseult sargılı elini uzattı. "Gitmemiz gerek."

Gretchya cevap vermedi ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre için Iseult'nun göğsünde eski sıcaklık canlandı. Omurgasına doğru kaydı. Etrafındaki soğuğu eritecek bir ateş. Öfke, meydan okuma, utanç ve binlerce pişmanlık hâlâ o gizli köşeden dışarı sızıyordu.

Yüzü ısındı. Dili şişmanladı. Tekrar elini uzattı. "Anne." Yutkundu. "Dün bana... *büyünün* bizim yaptığımız şey olduğunu söylemiştin. Esme eskiden olduğu gibi bir canavar değil ve..." Başka bir

yutkundu. Sonra çaresizliğinin tüm genişliğinin yüzüne ulaşmasına izin verdi. Burnu seğirdi, kaşları çatıldı ve kekelemesi tamamen serbest kaldı. "Ben... *Ben* de değilim."

Ve bu sözlerle -kucaklanmış ve bağları çözülmüş o kekemelikle- annesinin yüzü gevşedi. Gözleri Esme'ninkileri bırakıp Iseult'nunkileri buldu. Ne Threadwitch'lerin dillerini kontrol etmeleri hakkında keskin sözler, ne de dudaklarını onaylamaz bir tavırla büzüştüren taş gibi bir sessizlik.

Onun yerine üzgün görünüyordu. O kadar, o kadar üzgündü ki Iseult neredeyse kederli mavi ipliklerin bir taç gibi onun üzerinde dalgalandığını hayal edecekti.

"Git," dedi Gretchya yumuşak bir sesle. "Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yap, Iseult, ben de Puristleri uzaklaştırırım."

Iseult gözlerini kırptırdı. Annesinin yüzündeki kalp kırıklığı ve ses tonundaki nezaket onu o kadar şaşırtmıştı ki Gretchya'nın sözlerini anlaması bir anını aldı.

"Hayır, anne, demek istediğim bu değil-"

"*Yap şunu.*" Gretchya'nın burnu kııştı; otorite gözlerini sertleştirdi. "Corlant beni öldürmeyecek, şimdi bile. Ve sana ihtiyacın olan zamanı kazandıracağım."

"Hayır." Iseult sargılı elini tekrar uzattı. Puristler o kadar yakındaydı ki, ağaçların arasında gizlenmiş şekillerini görebiliyordu. "Sana zarar vermeyecek olması umurumda değil anne. Kimseyi riske atmayacağım-"

"*Git.*" Gretchya Iseult'ya doğru hamle yaptı ve onu itti. Onu üç adım geriye fırlatacak kadar güçlüydü.

Onu Solfatarra'nın pençesine itecek kadar güçlüydü. Asit alevlendi. Görmek yok, nefes almak yok, dokunmak yok. Sadece annesinin "Sen her zaman benim verebileceğimden daha büyük şeyler için yaratılmıştın." diye fısıldayan sesi duyuldu.

Sonra Gretchya avazı çıktığı kadar kükredi ve ayak sesleri bir kez daha kampa doğru yönelerek uzaklaştı.

Yerçekimi ve rüzgâr etkisini gösterdi. Aşağıdaki orman göz hizasına kadar yakınlaştı. Safi'nin görebildiği tek şey beyaz, beyaz, sonsuz beyaz olana kadar beyaz sis de vardı.

Düşüyordu. *Eridysi*'nin küpeştesine tutunmasını sağlayan tek şey çaresiz kaslarıydı ve bir kukla gibi sallanıyordu.

Safi'nin kasları çığlık attı ve gerildi. Görüşü kesişti ve bulanıklaştı. Gözlükle bile gözleri akıyordu. Uzaktan, asidin tenini yaktığını hissetti ve , gökyüzünde süzülen kırmızı üniformaları gördü. İçgüdülerini ona gözlerini sıkarak kapatmasını söylüyordu; kendini koruma içgüdüsü ise gözlerini açık tutuyordu. *Eridysi* Solfatarra'ya çarpacaktı. Asit ve ısı Safi'yi diri diri kaynatacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ölümün yaklaşmasını izle.

Sonra içinden bir sarsıntı geçti. *Eridysi* rotasını değiştirdi, farklı bir yöne savruldu. Biri çığlık attı; bu o olabilirdi.

Safi korkuluklara daha çılgınca sarıldı. Yerçekimi pençelese de kollarının izin verdiği kadar sıkıca.

Sis akıp geçti. Yaşayan, hareket eden bir şey. Ama *Eridysi* artık onu hedeflemiyordu. Makine şimdi yana doğru savruluyordu ve Solfatarra'nın sonu çok yakındı. Eğer çarpmadan önce ormanın ötesine ulaşabilirlerse. *Lütfen*, diye dua etti. *Noden, Hagfishes, Onikiler- lütfen, diğer tarafa ulaşmamıza izin verin.*

Sonra makine geçti. Sis son dalları da fısıldayarak gözden kayboldu ve Safi tek tek ağaçların dallarını seçti. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, beyni ona doğru koşan her birini tanımladı. Orada bir gümüş köknar vardı. Şurada bir ladin. Ve tam ileride, *Eridysi*'nin her an iniş yapacağı yerde, çorak bir gürgen vardı.

Belki de denize atlamak daha güvenli bir seçenek olurdu. Dallara çarpmak, uçan bir makineye dolanmaktan daha iyidir-

"*Sakın bırakma!*" Leopold rüzgârın üzerinde kükredi.

Safi bırakmadı ve bir kalp atışından kısa bir süre sonra *Eridysi* yeni bir yöne savruldu. Sonra tekrar geri. *Sallan, sallan, dön, sallan*. Çok hızlı batan bir gemi. Safi'nin boğazında safra yükseldi. Görüşü kesişti.

Ağaca çarpmışlar.

İçine bir şok girdi. Tahtalar çatırdadı ve gürgenler kırıldı, o kadar gürültülüydü ki Safi tüm görme ve ses duyularını kaybetti. Acı patladı.

Dilinden kan akıyordu ve başka yerlerinden de, sol ön kolunda, sağ baldırında, başının arka tarafında derin sıyrıklar vardı...

Vurdukları anda çarpma sesi kesildi. *Eridysi* artık düşmüyordu ve tahta artık ikiye ayrılmıyordu.

"Safiya." Caden'in sesi Safiye'nin bilincini bulandırdı. Onu sürüklüyordu. Çizmelerinin altında tahta sıyrılıyordu. Kıymıklar elbiselerine takılıyordu. Bir şeylerin gıcırdadığını duyduğunu sandı ama kulakları olması gerektiği gibi çalışmıyordu.

"Tırman," diye bir ses duydu ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken altında bir ip merdivenin asılı olduğunu fark etti. Sabit durmayan gölgelerin yarı gizlediği sert bir toprağa doğru uzanıyordu. Kalın dallar sıyrılıyor ve dönüyordu.

Gıcırtı daha yüksek sesle inledi.

"*Tırman*," diye tekrarladı Caden ve birden merdivene çıkıp Safi'yi merdivene çekmeye çalıştı.

Aşağıdaki tanrılar, yeryüzü neden bu kadar hareket ediyordu? Ve bu gıcırtı da neydi?

Bir şekilde ayaklarını altına aldı ve kollarını halata geçirdi. Bir şekilde aşağı indi. Her lif sol avucuna taze bir acı kazıyordu. Sağ bacağı titriyor ve yanıyordu. Çıplak dallar yanaklarını tırmalıyor, görüşünü çiziyordu. Yine de Safi yavaşça, yavaşça yere doğru ilerledi.

Ta ki aniden gıcırtı yerini çarpışmaya bırakana dek. Ta ki Caden aniden "*Atla!*" diye bağırana ve Safi *Eridysi*'nin üzerine doğru geldiğini fark edene kadar.

Atladı. Çekiş gücü ve kuvveti olmayan bir merdivenden beceriksizce, acı verici bir hareket. Hava vızıldayarak geçti. Hâlâ çok yüksekteydi...

Ayakları yere çarptı. İçgüdüğü onu ele geçirdi ve başladı. İki takla. Belki de üç. Sonra *Eridysi*'yi tutan dalların sonuncusu da ikiye ayrılınca sırt üstü yere düştü.

Safi bir topun içine kıvrıldı, başını korudu.

Eridysi yere çarptı. Toprak titredi. Kıymıklar uçtu. Sonra her şey bitti. Hayattaydı ve güvendedi.

Safi birkaç dakika boyunca topunun içinde sıkışıp kaldı. Çatırtı seslerinin kulağından uzaklaşmasını, yerin titremesinin durmasını bekledi. Sonunda nefes alıp bakabilecek kadar güvende hissettiğinde

etrafına baktı, açıldı. Sonra ceplerini yokladı: İplik Taşları hâlâ güvendeydi.

Caden yakınlarda yayılmış yatıyordu ama başka kimse yoktu. Lev yok, Zander yok, Leopold yok. Sarsılarak doğruldu, bakışları dönüyordu. Uçan makine tahta, dal ve parçalanmış yelkenlerden oluşan bir enkazdı. "Lev?" diye , ayaklarını çekerek. "Zander? Polly?"

"Onlar... düştüler."

Safi Caden'a doğru döndü. En az Safi'nin hissettiği kadar kötü görünüyordu; yanağında derin bir yara vardı. Saçında dallar ve kir vardı. "Düştüler," diye tekrarlardı.

"Hayır," diye nefes aldı Safi. "Ne kadar geriye?"

"Bilmiyorum ama peşlerinden gideceğiz. Peşlerinden gitmeliyiz." *Temiz, temiz.*

"Evet," diye kabul etti Safi. Ayağa kalkmasına yardım etmek için harekete geçti... ancak Caden'ın bacağını tam olarak görebildi. Baldırından dışarıya doğru kan sızıyordu ve pantolonu boydan boya lekeliydi. "Ayağa kalkabilir misin?"

Ancak bunu söyleyemeden -Safi onu ayağını test etmek için kaldıramadan- ormanda ayak sesleri duyuldu. Umut göğsünde kabardı. Lev, Zander ve Leopold'u karşılamaya hazır bir şekilde döndü. Gülmeye ve onları kucaklamaya hazırdı.

Ama çalılıkların arasından fırlayanlar arkadaşları değildi. Her biri Cartorran zırhına sahip ve etraflarında hava dönen iki Rüzgârböceği'ydi.

"Teslim ol," diye bağırdı en yakındaki, "ya da öl." Sonra o ve ortağı iki tabancayı Safi ve Caden'in kalplerine doğrulttu.

★ ★ ★

Iseult sisin içinde yalpalayarak ilerledi. Görüşü olmadığından amaçsızdı. Nefesi olmadan, hızla soluyordu. Ve dokunmadan, iç dünyasından başka bir şey değildi. Ruhundan. Dışarıya doğru fışkıran duyguları: nefret, aşk, hayal kırıklığı.

Ve pişmanlık. Çok, çok fazla pişmanlık. *Bunu düzelteceğim. Düzelteceğim.* Bunu düzeltmek *zorundaydı*. Yüzü yanıyor, gözleri yaşıyordu ama en azından arkasında hiçbir ipliğin izini sürmediğini hissediyordu.

Ancak şimdi uzanıp esnediği ve araya girecek başka duyuları olmadığı için, büyüsünün içinde yeni bir şey vardı. Tanıdık olmayan, sarı renkli ve hava ile parıldayan bir şey. *Rüzgar büyücülüğü*. Bu onun daha önce

ama ona bağlı bir hayalet, ona bağıracak ve onu kabuslara sürükleyecek bir ses yoktu. Sadece küçük bir kuyu, sonlu ve bekliyor.

Esme onun kulağına ciyaktadı. *Kullan onu, hemen kullan.* Ve Iseult'un daha fazla dürtülmeye ihtiyacı yoktu. O gücü çalmıştı ama şimdi bu onun kurtuluşu olacaktı.

Git, dedi büyüye. Uç.

Rüzgâr serbest kaldı. Tıpkı Rüzgâr Cadısı'nın etrafını sardığı gibi, onun da etrafını saran bir hava yumruğu. Yukarı uçtu, tek bir büyü tek bir görev verdi. Iseult'nun ayakları toprağı terk etti ve her santimde daha hızlı, daha hızlı yükseldi.

-Ciğerlerine daha gerçek bir hava girdi ve asit alevleri uzaklaştı. Midesi düştü. Kulakları ve beyni şişti, sonra patladı ve Esme öyle sıkı sarıldı ki pençeleri derisini deldi.

Sonunda sisin üzerinde, Solfatarra'nın üzerindeydiler. Rüzgâr gürledi, ses, soğuk ve kutsanmış saflıktan oluşan bir kükreme. Iseult ilk kez uçmuyordu ama ilk kez uçağı kontrol eden kişi o olmuştu.

Batıda, ay gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Hala karanlık olan gökyüzüne karşı dolgun, parlak, gümüşi. Doğuda, gün doğumu altın ışığıyla göz kırpyordu.

Anne. Iseult rüzgârları güneye, ormana ve kampa doğru yönlendirdi. Gretchya'yı bulacak, onu *keşfetmesi* gereken bu rüzgârlarla uçuracaktı - eğer her zaman bu kadar aptal olmasaydı keşfederdi.

Ancak orman ve kar yerine, Puristler, çadırlar ve unutulmuş harabeler yerine, güneyde sadece İplikler vardı. Bir kasırga, dönüyor ve toplanıyor, birer birer daha fazla İplik içine çekildikçe büyüyor ve kararıyordu.

Corlant geliyordu.

Şimşek çaktı. Aniden kara bir bulut oluştu ve Iseult'ya ait olmayan rüzgârlar onu pençelerine aldı. Onu aşağı çekecek kadar güçlü, uçtuğu yerde donduracak kadar soğuktu.

Gretchya'yı bulmak mümkün olmayacaktı ve Iseult kendi rüzgârını içine çekip, içinden ve yüksek sesle, *Uç, uç, uç* diye bağırırken, Esme zihnine bir görüntü sıkıştırdı.

Kuzey ufku. Beyaz yelkenli makine gökyüzünden yuvarlanıyor.

Iseult etrafına savruldu, rüzgârları Corlant'ın fırtınasına karşı yalpaladı. Etraftaki tüm büyüleri çalışıyor olmalıydı. Dünyanın kendisinden büyü çalışıyor olmalıydı. Gözlerinden akan buzyaşların göremiyordu ama Esme'ye güveniyordu. Safi ilerideydi; İplik Taşları yakındaydı. Onları aldığında, bunu düzeltebilirdi. Bunu *düzeltecekti*.

Yaprak dökmeyen ağaçlarla bezeli çorak kış ormanlarına ve kilometrelerce uzanan tek tepenin üzerine kurulmuş beyaz taştan bir kaleye doğru uçtular: İmparator'un av köşkü. Safi'nin uçan makinesi yakınlarla düşmüştü. Yine de Corlant arkadan tırmalayıp çekerken, Iseult'nun rüzgârları her saniye daha da zayıflıyordu. Rüzgâr Cadısı'nı tamamen boşaltmamıştı ve keşke boşaltmış olsaydım diye düşünmekten nefret ediyordu.

Uçarken tüm zaman duygusunu kaybetti, bir yanında ay, diğer yanında güneş vardı. Etrafında kükreyen rüzgârlar, içinde kıvılcımlanan rüzgârlardı. Annesinin ve Alma'nın sözleriydi. *Kimse kızımı incitemez. Böyle olmak zorunda değildik*.

Görmediği o kadar çok şey vardı ki. Yanlış anladığı o kadar çok şey vardı ki. Yine de yakında Safi'yle birlikte olacaktı. Yakında her şeyi yeniden yoluna koyacaktı.

Solfatarra'nın sonuna ulaştı. Beyaz örtüyle kaplanmamış her şey bulanık gözlerine çarptı: kamptaki kalıntılar gibi ufalanmış bir kule. Yılan gibi kıvrılan ve karanlık bir nehir. Ve nihayet ormanda, uçan bir makinenin düşmüş olabileceği parçalanmış bir delik.

Alçal, dedi büyüye. O da itaat etti ama hiç ustalık ve sihir hızla sönerek. Etrafına yağan kardan daha hızlı olmayan on metrelik dikkatli bir iniş. Sonra bir yalpalama, bir düşüş, yukarıda bir yerde organların terk edilmesi.

Iseult irkildi; Esme ciyakladı. Sonra havada takla attılar ve Iseult Corlant'ın fırtınasını yeniden gördü. Buna benzer bir şeyi sadece bir kez görmüştü: iki ay önce Nubrevnan sahilinde Merik Nihar'ın İplik Kardeşi bölündüğünde. Kullen tam bir Airwitch'ti ve İplikleri, Kuklacı'nın uzaklardan gelen koparma çağrısına karşı hiçbir şansa sahip değildi.

Ama şimdi bölünen Corlant değildi. Etrafındaki herkes, gökyüzü, orman ve Solfatarra'ydı. Onları emdi ve yuttu, o kadar çok güç topladı ki durdurulamaz hale geldi.

Yine de Iseult ve Esme'nin askıda kaldığı üç kalp atışında, Iseult yaptığı şeyin bir bedeli olması gerektiğini fark etti. Böyle bir büyüü daha önce kullanmamış olmasının bir nedeni olmalıydı ve nedeni ya da bedeli ne olursa olsun, Iseult onu kullanmanın bir yolunu bulacaktı.

Esme kulağına çığlık atarak tekrar döndü ve bir kez daha, sadece devrilmiş bir makine ve Threads tarafından bozulan kış sakinliğindeki ormana baktı.

Yüzlercesi yakınlardaki yılan gibi kıvrılan bir patikada kümelenmiş, hepsinin de kalpleri Cehennem Ozanı'nın gölgesini taşıyordu. Safi'yi avlıyorlardı.

Bir düşüş daha, bir çığlık daha ve şimdi Iseult'nun görüş alanından kırılmış ağaçlar geçiyordu. Sonra İpliklerle bezeli bir açıklık -Safi'nin İplikleri, Tezgâhta oldukları kadar güzellerdi ve Caden'in İplikleri onun yanında titreşiyordu.

Ve Cartorran kırmızısı iki Rüzgar Cadısı da var. Şiddet ipleri, sarı büyü iplerinin üzerinde dönüyor.

O anda, Iseult'nun çalınan son gücü de akıp gitti. Doğruca aşağıya daldı. Hava soğuk ve donmuş bir şekilde ona çarpıyordu. Yerçekiminin rüzgârları, asitle sulanmış derisini sıyrarak vuruyordu.

O ve Esme yere inene kadar yüz metre.

Iseult bir şeyler yapmak zorundaydı. Plan, plan. Bir plana ihtiyacı vardı. Ve zaman, daha fazla zaman.

Esme kulağına çığlık attı. Çarpmalarına seksen metre var.

Öleceklerdi. Gretchya'nın seçimi ve Alma'nın fedakârlığı bir hiç uğruna olacaktı.

Yetmiş feet.

Safi başını kaldırdı. İplikleri şaşkınlıkla parlıyordu. Sonra korku. Sonra tanıma ve sevgi. Sıcak ve arsızdı. Iseult'un çaresizce ihtiyaç duyduğu destek.

Elli feet.

Iseult'nun parmakları bandajların içinde genişçe uzandı ve iki iplik setini yakaladı. Çok iyi bildiği şimşek yaralı ellerini dağladı. Yine de çekip kopardı, ağaçların ilk uçları bulanıklaştıkça İplikleri kavrıldı.

Sonra işte oradaydı: güç. Vücuduna yeni rüzgârlar giriyordu. Taze, canlı. Çalınmıştı da ama bu gerçekle başka bir zaman yüzleşecekti.

Yavaşça büyüü emretti ve hızı neredeyse durdu. Bir tüye dönüştü. Kar oldu, aşağı süzülen pullarla mükemmel bir uyum içinde düşüyordu. Sonunda ayakları toprağa değdi -tam da yeni yarattığı yarıkların arasına- ve Safi'nin mavi gözleriyle karşılaştı.

KIRK ALTI

Bir cadaloz asla yuvasının yakınında avlanmaz.

Vivia ay ışığının aydınlattığı serin sularda sessizce yüzerken, bu cümleyi düşünmeden edemiyordu. Babası Jana'nın tüm eşyalarını almadan önce, annesinin rafından aldığı bir kitapta okumuştı. *Bir cadaloz asla ininin yakınında avlanmaz.*

Tilkilerin yavrularının yanına bela getirmekten kaçınmak için yurt dışına seyahat etmeleri mantıklıydı. Vivia'nın Dalmotti donanmasını doğrudan evine götürmeden önce bu cümleyi hatırlamamış olması çok kötüydü. Yine de Nihar'da insanların yaşadığını, Noden'in Hediyesi'nin ve onun gümbürdeyen ağustos böceklerinin yeniden yaşadığını, hele hele kalbini bu kadar derinden kazıyacaklarını bilmiyordu. Bir kez daha kendi ininin kıyılarında çıktığı bu yeni avın işleri daha da kötüleştirmemesi için dua etti.

Lioness'in Kaptanı Kadossi ile yaptığı görüşmede iki şey öğrenmişti. Birincisi, Yoris'in avcılarının tamamı, *Iris*'teki mürettebatıyla birlikte savaş esiri yapılmıştı. İkincisi, Vivia ve Vaness teslim olduklarında hepsi sağ olarak geri dönecekti.

Böylece Vivia ve Vaness anlaştılar ve *Baile'nin Lütü* şimdi Vivia'nın yüzdüğü yöne doğru yelken açtı. Yavaşça ve doğal rüzgârlarla Köken Kuyusu'na yöneldiğinde, Vivia'nın sanki başından beri oradaymış gibi gemiye binmesi için tam zamanında varması gerekiyordu.

Ama önce yapması gereken işler vardı.

Gelgitler arasındaki durgun sularda sörf yapıyordu. Altında, krepusküler balıklar şafak öncesi yemekleri için uyandılar ve köpekbalıkları okyanus tabanının ve batık gemilerin üzerinde kayıyordu, karanlık gölgeler daha çok ısırlıklarla ilgileniyordu

Ondan daha çok av. Açılan anemonların ve ev dedikleri derinliklere dönen kalamarların yanından geçti. Pelikanların dalışını, yengeçlerin sıçrayışını gördü.

Stix, Yüz Adalar'ın kuzeydoğusunda, deniz kenarında büyümüştü; Vivia ona hep gıpta etmişti.

Ve Vivia'nın birkaç saat önce Vaness'e söylediği gibi, etrafındaki her bir yaratığa, her bir su ve tuz zerresine daha önce hiç hissetmediği kadar bağlı hissediyordu. Yirmi üç yıldır gelgitlere bağlıydı ama hiçbir zaman gelgitlerin kendisi *olduğunu* hissetmemişti. Eğer vücudu daha akıllı olmasaydı, göğsündeki uzak iğneler buz kıracaklarına dönüştüğünde onu denizin yüzeyine itmeseydi, nefes almayı tamamen bırakabilirdi.

Bu saatte dünya, gölgeye bulanmış belirsiz şekillerden başka bir şey değildi. Köken Kuyusu vardı, tilki kulakları dikilmişti. Kıyı şeridi vardı, nefes almak ve iç çekmek için taze orman olsa bile sarp ve davetkâr değildi. Ve işte Dalmotti donanması, avlarını koruyan aslanlar gibi hâlâ dalgaların üzerinde konuşlanmıştı.

Ciğerleri rahatladıktan sonra Vivia tekrar suya daldı, suyun onu istediği gibi itmesine ve büyüünün onunla birlikte uyum içinde süzülmesine izin verdi. Su nerede olması gerektiğini biliyordu ve onu oraya götüreceğine güveniyordu - herhangi bir tekneden daha hızlı ve çok daha gizli bir şekilde. Çok geçmeden ilk savaş gemisine ulaştı.

On iki tanesi dalgaların üzerinde yüzüyordu, gıcırıyorlardı ve yosunlarla kaplanmışlardı. Çabuk hareket etmesi gerekiyordu. Şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı bile. Yüzmesi çok uzun sürmüştü, resiflere ve onların sakinlerine kendini fazla kaptırmıştı - suyun önderlik etmesine ve kendi durgun, kadim hızında hareket etmesine izin vermeye çok istekliyd.

Direkleri onarılmış ve kaptanı kazanmak üzere olduğundan memnun *olan Lioness'a* doğru yüzerken kendi kendine *odaklan*, dedi. Ellerini teknenin gövdesine koydu. Kalın kabuklu midyeler tüylerini dalgalandırdı. Kabarcıklar dudaklarından kayarak gökyüzüne doğru süzüldü. bağlı çantayı karıştırdı, içindeki ilk tirbuşonlu demiri neredeyse düşürüyordu, sonra sakarlığına küfretti ve daha fazla baloncuğu denize kaptırdı.

Odaklan. Shanna bu işi doğru yapması için Vivia'ya güveniyordu. Noden'in Hediyesi'nin tamamı, Vivia'nın tüm mürettebatı ve hatta onun yardımını hak etmeyen ama yine de yardım alan yanmış Yoris bile - çünkü Jana'nın ona öğrettiği gibi: *Biz herkesi yönetiriz, sadece bizimle aynı fikirde olanları değil.*

Vivia saniyeler içinde matkabı katranlı tahtalara sabitledi. Doğru komutla dönecekti. Delecekti. Batacaktı.

Nefes al, diye hatırlattı ciğerleri ona işi bittiğinde ve zihni ve büyücülüğü görevine devam etmek istese de bedeni sağduyuyla itaat etti. Kısa süreliğine yüzeye çıktı. Kısa süreliğine havanın ve gri şafağın üzerine çökmesine izin verdi. Etrafta Dalmotti donanması inliyor ve sıralanıyordu.

Beni taşıyacak mısın? Vivia suya sordu ve su itaat ederek onu bir kez daha aşağıya, dalgaların üzerindeki sıcak pembe ve altından , *Dişi Aslan*'ın karşı tarafındaki ikinci bir noktaya çekti. Savaş gemisi için iki talim, ardından da gelecek fırtınadan heyecan duyan su için bir gülümseme.

Stix ve Ryber Nubrevna'ya vardıklarında şafak söküyordu, gelgitten çıkan ve kireçtaşı kayalıklarını maviye çeviren dar bir dönemeci tırmanırken güneş sırtlarında çivit rengi bir gülümseme oluşturuyordu. Ryber yorgun ve temkinli bir şekilde Stix'in arkasında ilerliyor ve durmadan kartlarını kontrol ediyordu.

Hiç değişmediler. Her zaman Şahinler Kraliçesi'ni, Tilkiler Kraliçesi'ni, Dev'i çizdi.

"Umarım haklısındır," dedi Ryber, nihayet uçuruma vardıklarında ve önlerinde boş bir kaya parçası uzanırken. Yeşil orman, bakımsız bir yol şeridine tutunmuş, sabah cırcır böcekleri vızıldıyor, Stix'in teninde boncuklanan deniz sisini titreştiriyordu.

Yüz adım ötedeki uçurumun kenarında yalnız bir figür duruyordu, kırmızı paltosu rüzgârda dalgalanıyordu ve dürbünü ufka çevrilmişti. Stix gözlüklerini arenadan geri almıştı, ancak şimdi metal gerçekten bükülmüş ve bir merceğin kenarı çatlamıştı. Kahina'yı yüzlerce küçük parçaya ayırdı.

"Kesinlikle haklıyım," dedi Stix ve Ryber'in kolunu okşadı. Stix'in küçük, çalıntı teknelerini kuru tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen kızın kolu nemliydi. Suyun kendine has bir akı vardı ve Ryber kuru kalmaya çalıştıkça akıntı onu daha çok bulacak gibi görünüyordu.

Bütün gece yelken açmışlardı, Stix'in görüşü her dalgada geri geliyordu. Yeni suların ve eski şarkıların her akışıyla. *Evine hoş geldin*, dedi deniz.

Ve içindeki Paladin ruhları turuncu tekir gibi mırıldandı. Stix'in görme yetisi de yavaş yavaş geri geldi ama çok fazla büyü kullanmanın bir bedeli olduğu açıktı. Bu onun ve tüm Cadı Toprakları için bir uyarıydı.

Sonunda Kahina'ya ulaştıklarında, Stix Amiral'in incelediği şeyi gördü: Köken Kuyusu yakınlarında bir Dalmotti ablukası. Kahina telaşsız bir rahatlıkla dürbününü kapattı. Yüzünü çerçeveleyen bukleleri topuzundan düşmüştü ve gelgit rüzgârıyla birlikte salınıyorlardı.

Stix, "Sen Lovats denen Yüce Kişi değilsin," dedi.

"Hayır." Kahina yeşim taşından yüzüğünü ovuşturdu. "Bu da demek oluyor ki, sanırım siz gerçekten de Leydi Baile'siniz."

"Görünüşe göre öyleyim."

Kahina dramatik bir şekilde içini çekti. "Başından beri bana iyi davranmış olsaydın bu kadar kaos önlenebilirdi."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Rhian asla bu kadar çok insanı öldürmezdi."

"Rhian da asla bir korsan olmazdı ama davamız için bir donanmaya ihtiyacımız vardı, ben de bir tane edindim." Kahina omuz silkti ve yan bir gülümseme takındı.

"Bıçağı ve camı nereye koydun?" Ryber her zamanki soğukkanlılığıyla ağzından kaçırdı. Çenesi sert bir şekilde eğilmiş, gümüş gözleri çeliğe dönmüştü.

Ama Kahina sadece daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Onları henüz açıklamadığım için beni bağışla, Sightwitch. Daha yeni müttefik olduk, biliyorsun. Ve ne kadar kırılmış olsalar da, yaklaşmakta olan şeye karşı elimizdeki tek şey onlar."

"Neymiş o?"

"Sanırım biliyorsun." Başını Ryber'in kalçasındaki günlüğe doğru eğdi. "Emriniz ne söylüyor? *Gökyüzü yarıldığında ve dağ sarsıldığında, vedalar için zaman ayırın, çünkü Uyuyan yakında kırılır.*"

Stix kaşlarını çatı; Ryber'in günlüğünü gerçekten okuması *gerektiğini düşündü*. "Peki Altı'nın geri kalanı nerede?" diye sordu.

Bu Kahina'nın ağır ve sinirli bir iç çekişine daha neden oldu. "Öfke ortadan kayboldu, Dysi öldü, Saria bir taraf seçmeyi reddediyor ve Corlant denen kişi görüldüğü gibi biri değil. Ama davamız kaybolmadı, Su Savaşçısı. Ben kaldığım ve sen kaldığın sürece, parçalanmış sona kadar savaşıabiliriz."

Stix'in dudakları bu sözler karşısında büzüldü. Aşinalıkla gıdıklandılar - ya da belki de gıdıklayan sadece Ryber'in yüzüne kilitlenmiş bakışlarıydı. "Peki ya bize ihanet eden? Gümüş taçlı kral?"

"Hâlâ dışarıda, kaostan başka bir şey kalmayana kadar kendi oyununu oynuyor." Kahina cebinden piposunu çıkardı. Tepede yalnız bir martı *çığlık çığlık* atarken, ormanda ağustos böcekleri vızıldayarak uyandı ve günü karşıladı. "Kraliçenin peşinden gitmek istiyorsun. Ben de öyle. Ama Uyuyan dinlenene kadar kimsenin işine yaramayız."

"Hayır," dedi Stix, kaşlarının arasında küçük bir tutam toplanırken. "Bunu şimdi anlıyorum. Yine de." Göğsünü ovuşturdu, içinde kabaran şeyin büyüklüğü karşısında etkisiz bir hareketti bu. Bir kuş kafesinin içinde patlamayı bekleyen bir ateş parçası gibiydi.

"Ve yine de," diye onayladı Kahina. "İşte sen ve işte ben, Tanrıça tarafından seçilmiş yöneticileri her zaman güvende tutmak için aynı ihtiyaçla hareket ediyoruz."

"Oh," diye mırıldandı Ryber, Stix'in buraya neden geldiğini nihayet anlamış gibi nefes nefese bir sesle. Sonra kartları tek tek çevirirken fısıldamaya başladı. "Şahinler Kraliçesi, Tilkiler Kraliçesi ve Dev."

Kahina bunun üzerine başını salladı ve kâsesini yüzüğüne vurdu. Kül esintide süzülüyordu. "Burada savaşın başlama vakti neredeyse geldi. Ondan sonra buradan ayrılmamız gerekecek. Sirmaya bize bağlı. Tüm Cadı Diyarı bize bağlı."

Stix gözlerini kısarak şafak vakti parlayan denize baktı, gözlüklerindeki çatlaklar her sıçrama ve dalgayı çarpıtıyordu. "Gemileriniz orada o zaman?"

"Yakın ve yöneticilerimize yardım etmeyi bitirdiğimizde, Kızıl Yelkenlilerim kalan gemileri toplayacak. Ama o ana kadar..."

"Savaşıyoruz," diye bitirdi Stix.

"Biz savaşırız," diye onayladı Kahina. Ardından piposunu dalgaların üzerinde kayıtsızca süzülen Dalmotti donanmasına doğru salladı. "Yıkım için güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

Hafif bir yağmur şafağı *buğulandırırsa da Lioness*'in güvertesinde sallanan Vivia'nın sırtını güneş ısıtıyordu. Bir gökkuşağı bulup bulamayacağını merak .

güney gökyüzünde. Bakmak için dönmedi. Gözlerini önündeki Kaptan Kadossi'den ayırmadı. Sağında, Vaness bir kez daha altın elbisesini giymiş, uzun boylu ve kusursuz bir şekilde duruyordu. Vivia da en güzel kıyafetlerini giymişti, doğan güneş kadar parlak kırmızı çuha, gümüş düğmeler göz kırptıyordu.

Hükümdarlar gibi görünerek kendilerini ele vereceklerdi.

"Gemiye hoş geldiniz," dedi kaptan, bıyıkları burnuyla aynı anda seğiriyordu. Yeni bir tıraş keşiği kusursuz çenesini gölgeliyordu. Yakışıklı bir adamdı, gençti ve etrafında kümelenen denizciler ve cadılara göre güneşten daha az yıpranmıştı; bu da onun Vivia'nın karşısına çıkmak isteyeceği bir rakip olmadığı anlamına geliyordu. Dalmotti'de sadece saf liyakat rütbe kazandırırды.

Neyse ki, her şey plana uygun giderse, onunla dövüşmek zorunda kalmayacaktı.

"Teslim olarak akıllıca bir seçim yaptınız, Majesteleri."

"Majesteleri'," diye yanıtladı Vivia. "Ve biliyorum. İşte bu yüzden o."

Yanı başındaki Vaness, başka biri olsa iç çekmiş gibi görünecek bir of çekti.

dramatik. Onun üzerinde tehditkârdı. "Konuşmayı bir kenara bırakalım Kaptan Kadossi. Doge'unuzun istediği gibi buradayız, şimdi denizcilerinizi geri çağırın, tutsakları kıyıya geri götürün ve bize yol açın."

Hafifçe eğildi, yardımcısına başıyla selam verdi ve ardından Köken Kuyusu'nun ötesinde durduğu en yakın parmaklığı işaret etti. "İstersen izleyebilirsin."

Vivia diledi. Planının tamamı tüm tutsakların kıyıya ulaşmasına bağlıydı. Ancak o zaman Vaness'in Demir Anahtarlı matkaplarının tetikleyicisini söyleyecekti: yaygın bir Nubrevnan laneti, ama Dalmotti dilinde söyleniyordu, böylece kimse yanlışlıkla matkapları çok erken serbest bırakmayacaktı. Bu gerçekleştiğinde Vivia ve Vaness'in karadan uzakta olmaları gerekiyordu.

Vivia, yanında Vaness olduğu halde çenesi yukarıda, korkuluklara doğru yürüdü. Tıpkı Veñaza Şehri'nde yaptığı gibi zahmetsizce hareket eden İmparatoriçe'nin mükemmel bir taklidiydi bu. Can sıkıntısı gözlerini kapamış, sabırsızlık hareketlerini keskinleştirmişti. Vivia hayatı boyunca bu performansın gerçek Vaness -tek Vaness- olduğuna inanmıştı, tıpkı babasının her zaman ihtişamlı ve başarılı bir adam olduğuna inandığı gibi. Aradaki fark

Onlara göre, babasının maskesi boşluktan başka bir şey saklamıyordu; Vaness'inki ise demir, sıcaklık ve fedakârlık saklıyordu.

Birlikte durdular; Vivia ellerini arkasına koymuş, Vaness ise ellerini zarifçe iki yanına açmış, bazıları gelgitle, bazıları kürekle çekilen ve hepsi Yoris'in avcılarıyla dolu on bir sandalın kıyıya doğru salınışını izliyorlardı. Bu arada Vivia'nın mürettebatı yakındaki bir savaş gemisinde zincirlenmiş halde oturuyor, *Baile'nin Lütü* onları kurtarmak için yeterince yaklaşırken başlarını öne eğmişlerdi.

Vivia dürbününü açtı. Sotar karşısındaydı, dik duruyordu ve dudaklarını sıkıca bastırmıştı. Yanında saçları rüzgârda dalgalanan sırık gibi bir Cam oturuyordu. Onları görmek bile Vivia'nın kalbinin daha hızlı atmasına ve camı daha sıkı kavramasına neden oldu. Bu plan işe yaramalıydı. *Pişmanlık yok, yola devam.*

"Denizcilerimi ne zaman serbest bırakacaksınız?" Dürbünü tıkırdatarak kapattı ve kaptanın üzerine yürüdü.

"Avcılar kıyıya ulaştıktan sonra." Vivia gibi Kadossi de elleri arkasında duruyordu. Vivia'nın aksine o sandalların denize açılmasını izlememiş, bunun yerine esrarengiz gözlerle Vivia'yı gözlemlemişti. "Onlar benim garantim."

"Neyin garantisi?"

"Bir şey denemeyeceğinizi garanti ederim. Ne de olsa siz ve tek bir gemi bizi daha önce bir kez yendiniz." Bunu söylerken gözlerinde başka bir şeyle birlikte saygı da parlıyordu - Vivia'nın babasından hatırladığı bir şey. Kadossi onlarla tekrar savaşmak istiyordu; kazanmak için ikinci bir şans istiyordu. Ve sanki onun hakkındaki tahminini kanıtlamak istercesine elini ona doğru çevirerek bir üçgen dövmesini ortaya çıkardı.

Bir Firewitch olduğu ortaya çıktı.

Rütbelerinin bu kadar genç yaşta yükselmesine şaşmamalıydı ve Vivia dehşet içinde fark etti ki, *Iris*'in kaçmasına da şaşmamalıydı. Büyüsünü onlar üzerinde kullanmamıştı. Onları kolayca öldürebilirdi... ama yapmamıştı.

Vaness *önemli olduğumuzu* söylemişti. *O kadar önemliymişiz ki peşimizden bir donanma göndermeye değermiş.* Ve o kadar önemliydi ki Vivia'yla birlikte hayatta kalmaları gerekiyordu. Teoride Vivia bunu ama Kadossi'nin Cadı İşareti'ni görene kadar -gözlerindeki o parıltıyla birleşince- bunu içgüdüsel olarak hissedememişti.

O önemliydi. O kadar önemliydi ki, peşinden bir donanma göndermeye değerdi.

"Geriye sadece bir mahkûm kaldı," diye devam etti Kadossi ve aşağıyı işaret etti. Vivia küpeştenin üzerinden eğilerek *Lioness*'tan uzaklaşan son bir sandal buldu. Üzerinde acımasız bir yara izi ve daha acımasız bir kaş çatışı olan bir adam vardı. Kadossi onu gördü ve Vivia yarım kalp atışı boyunca, kendisinden iki kat büyük iki denizcinin arasına zincirlenmiş yaşlı avcının görüntüsüne neredeyse gülmek istedi.

"İğrenç," diye homurdandı Yoris, sesi rüzgârla kalınlaşmıştı. "Şimdi doğru olanı yapmayı mı seçiyorsun? Köyümüz mahvolduktan sonra mı?"

Vaness, Vivia'nın yanında tısladı ve dudakları aralandı. Vivia bir eliyle onu susturdu. Yoris bir cevabı hak etmediği için değil - hak etmiyordu - ama bir kez olsun haklı olduğu için. O kadar haklıydı ki Vivia'nın boğazı düğümlendi ve eklemleri sıkıca kilitlendi. Daha da kötüsü, henüz bitirmemişti. Teknesi yan yatmadan önce kükremesi gereken bir şey daha vardı.

"Hagfish'ler ruhuna sahip çıksın ve Noden onu reddetsin!" diye bağırdı ve Vivia'nın nefesi kesildi. Görüşü sadece ona doğru daraldı. *Sakın söyleme, sakın söyleme.*

Bu kez Nubrevnan kumu kadar kalın bir aksanla kaba Dalmotti dilinde söyledi: "Hagfishes ruhunu talep etsin ve Noden onu reddetsin!"

Dişi Aslan'ın altındaki matkaplar uyandı.

KIRK YEDİ

Aeduan ne kadar süre taşa hapsedildiğini, ne yaşadığını ne de uyandığını bilmiyordu. Tek bildiği, gözlerini açtığında sırt üstü yattığı ve gökyüzünün fırtına bulutlarıyla kaplı olduğuydu.

Ayağa kalkmak için acele etmedi, her kasını, her kemiğini test etti. Ama hiçbir yarası ya da acısı yoktu ve yalnızdı. Saria adındaki çocuk gitmişti ve Aeduan'ın acısına gülen kara kuş da gitmişti.

Geriye kalan tek şey gülsuyu gibi bir koku ve orman sisi gibi bir ikincisiydi.

Berrak göl suları ve donmuş kışlar tamamen yok olmuştu.

Şimdi anlıyorsun, dedi ilk Aeduan. Bu kokunun gizemini.

Oynamaktan hoşlandığı oyunlar.

Evet, Aeduan anlıyordu ve bundan nefret ediyordu. Kale Kralı yaramazlıklarından her zaman zevk almıştı ve şimdi Aeduan'ın varlığı ona borçluydu. Şovalyeler olarak ikisi de yüzyıllar önce Aether'a bağlanmıştı ama Kale Kralı her zaman çok daha güçlüydü.

Sen de anlıyorsun, diye devam etti Aeduan, ne yapman gerektiğini. Bana ne yaptığınız umurunda değil, ama o ne pahasına olursa olsun korunmalı.

"Evet," mırıldandı, sadece toprakla boğulmuş bir fısıltıydı ve kendi kendine Saria'nın cezası riske atılmaya değmediği için karanlık vericiye yardım edeceğini söylese de gerçek daha karanlıktı. En koyu kırmızının bir tonunda, bu bedenin derisine ve kemiklerine bağlı olarak su altında yatıyordu.

Ona yardım edecekti çünkü ilk Kan Cadısı onu seviyordu.

Ve ona yardım edecekti çünkü kendisi, Yaşlı Olan, onu seviyordu. Hepsini yaratan tanrıçayı. Binlerce yıllık karanlık suda bile, O'nun anısını hiç kaybetmemişti. Nasıl kaybedebilirdi ki? Şimdiye kadar sahip olduğu en yakın anneydi.

Yine de bu, sonunda ona ihanet etmesine engel olmamıştı çünkü Evrane'nin de dediği gibi, o her zaman içlerinde en zayıf olanıydı. Hiçbir zaman gerçek anlamda bir Yüce Kişi olamamıştı ama Altı'ya da katılmamıştı.

Yine de şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Hangi tarafı seçmesi gerekiyordu ve bu taraf, çekişen Kadimler ile bölünmüş Şovalyeler arasında değildi. Karanlık Veren'in tarafıydı. Bir zamanlar ona çok benzeyen kızın tarafıydı ve bu sadece bir tesadüf değildi.

*Taşlar hareket
halinde, Aletler
ikiye ayrılmış.*

*Wyrm uzun zaman önce ay ışığından yapılma kızına düşmüştü,
sadece bunu henüz bilmiyordu.*

Corlant'ın kampına doğru ilerlerken kar Aeduan'a çarpıyordu. Rüzgâr hızını artırdı, yüklü bir esintiden buzlu boralara dönüştü. Ona doğru eğilerek adımlarını yavaşlattı. Görüşüne kar püskürtüyordu.

Şimşek çaktı ve dolu yağdı. Yaprak dökmeyen ağaçlar ve kış sert ağaçları gıcırdadı. Yer sallanmaya başladı. Çok geçmeden Corlant'ın kanı diğerlerinin önüne geçti. *Islak mağaralar ve beyaz mafsallı tutuşlar. Paslı kilitler ve sonsuz açlık.*

Yine de bu kokuya karışan ikinci bir koku vardı; içine öyle güçlü bir şekilde işleyen yeni bir koku ki, sanki fiziksel bir şeymiş gibi çarparak durdu. Dolu ona çarptı; kar hışırdadı ve uçtu. Yine de tüm varlığı, Kan Cadısı'nın tüm büyüğü o kokuya kadar küçülmüştü.

Karla şarkı söyleyen bir gökyüzü. Ay ışığıyla ıslanmış çayırlar. Güneş ve kum ve düşen kumral yapraklar.

Bu onun kokusuydu. Corlant onu kurutuyordu -yine- çünkü Portia'nın amacı hep buydu. General ve Gerçek Altı tanrıçayı geri getirmek istiyordu; Portia ise onu bitirmek istiyordu. Artık Şovalyeler yok, Sirmaya yok. Sonsuza dek sadece Portia'nın ruhu.

Corlant'ı Midne ile nasıl karıştırmıştı?

Aeduan daha hızlı koşarak Kan Büyücülüğünün en derin kısımlarına dokundu. İlk ruhun yukarı doğru yükselmesine ve kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Aynı şeyi istediklerine göre artık savaşmak için bir neden yoktu.

Kampa yaklařtıķa daha fazla koku üzerine çöküyordu: havada yoğun taze kan, ezilecek ve karıştırılacak yüzlerce koku. Sesler de geldi, deriyi yüzen rüzgârlarla taşındı. Silahlar ve kırılan taşlar, çığlık üzerine çığlık.

Gölge Wyrn'in kokusunu aldı. *Karanlık yarıklar ve parlayan buz. Kayıp bir çocuk, sonsuza dek acı.* Ve hepsinin üzerinde, diğerk tüm kanlardan daha parlak olan Corlant vardı. Açlık öncekinden daha büyüktü. Hükmetmek için bir koku, neredeyse tamamen kontrolü ele geçirecek kadar güçlü bir ihtiyaç. Ve şimdiden Sirmaya'nın kokusu onun altında kaybolmaya başlamıştı.

Aeduan kampa ulaştı ve kaosun içine daldı. Purist, Nomatsi-bazıları savaşa kilitlenmişti. Corlant büyülerini yutup ruhlarını emerken çoğuk karın üzerinde kıvranıyordu. Kar hâlâ yağıyor, dolu hâlâ düşüyordu ve Aeduan vahşi rüzgârların arasında karanlık vericiden hiçbir iz göremedi.

Onun kan kokusunu alamadığı için lanet etti. *Anne*, önce Aeduan dürttü. *Anneyi bul.* Yaşlı Olan da öyle yaptı, lavantaları ve ninnileri, soğuk toprağı ve daha soğuk değerkli taşları aradı. Onu kavganın ortasında buldu ve tek bir kişinin hâkimiyetindeki savaşın çılgnılığına doğruk yola koyuldu.

Fırtına rüzgârlarına karşı eğilmek, buz ve kara karşı gözlerini kısmak ve zorlanmak zorundaydı. Corlant'a yaklařtıķa kar fırtınası daha da şiddetleniyordu. Yıldırımlar daha çok çatlıyor ve cızırdıyordu. Yine de durmadı, çünkü her adım Gretchya'nın kokusunu daha da yakınlaştırıyordu.

Ve aynı zamanda Sirmaya'nın parıltılarını tekrar getirdi. Uğruna savaşılacak bir sıcaklık. İddia ettiğı her eğik adımda daha çok özlediğı bir sakinlik.

Sonunda Corlant'ın fırtınasının gözüne ulaşmıştı ve karşısında adamın kendisi vardı. Paladin, bin yıl önce çok korktuğı ve hâlâ korktuğı Yüce Kişi. Elinde değıldi. Sirmaya'nın gülümsemesi kalbinde sonsuza dek yaşayabilirdi ama Portia'nın kahkahası kafatasında sonsuza dek yaşayacaktı.

Aeduan sonunda fırtınadan kurtulurken Corlant o kahkahayı attı. Etraflarında beyaz bir kasırğa kopuyordu ve Gretchya da kaçırılmış gülümsemeler ve acı veren pişmanlıklar, nemli bataklıklar ve bir çocuğın kahkahası kokan taze bir cesedin yanında diz çökmüştü.

Her nedense, ilk Aeduan o kanlı hilalin ve ona bağılı olan hayatın yasını tuttu.

"Tam zamanında geldiniz," diye seslendi Corlant ve bir kahkaha daha atarak yerden kalktı. Kar ayaklarının dibinden savruldu. Cübbesi dalgalandı ve sargısı aşağı doğru kayarak boş bir göz çukurunu ortaya çıkardı. Taze, vahşi ve derin bir yara diğer gözünü de almıştı. Yine de bir şekilde Corlant görebiliyordu. Her nasılsa, daha güçlü, daha tehlikeli görünüyordu.

Corlant daha yükseğe uçarak, "Kalp İpliğimi güvende tut," diye emretti. Aeduan'ın onu duyamayacağı kadar yükseğe. "Ve eğer gitmeye çalışırsa, onu *sakatlayın*."

Sonra çalıntı büyüünün gücüyle fırladı ve onun uçtuğu yere fırtına da uçtu.

Birdenbire rüzgâr ve kar Aeduan'a doğru yeniden püskürdü. Ölü çırağının üzerine eğilmiş olan Threadwitch'in üzerine atladı.

Karanlıkta bile kan izlerini ya da çok erken ölmüş bir kızın kokusunu gözden kaçıramazdı. Yine de Sirmaya gitmişti. Sonbahar yaprakları ve mehtaplı çayırlar Corlant'ın fırtınasıyla birlikte akıp gitmişti.

"Geri çekil," diye bağırdı Gretchya Aeduan'a. Elindeki kılıcı havaya kaldırdı. "Eğer yaklaşırsan kendimi öldürürüm ve sana söz veriyorum, Corlant bundan hiç hoşlanmaz."

Aeduan ellerini kaldırdı. Onu kendi tarafında olduğuna ikna etmesi mümkün değildi. Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu ve bunu kanıtlamasının da bir yolu yoktu. Tek yapabildiği ona başını sallamak ve olduğu yerde çakılı kalmaktı. "İseult nerede?" diye bağırdı.

Karanlık-vericinin kadar korkunç bir sırtış sergiledi. "Onu asla bulamayacağın uzak bir yere." Bıçağını kınına soktu ve hızla iniltiye dönüşen bir hırıltıyla ölü kızın altına eğildi ve kaskatı kesilmiş bedenini sırtına çekti.

"Sakin... takip etme!" diye haykırdı ve Aeduan yine başını salladı, boş elleri hâlâ havada duruyordu. Yine de Gretchya fırtınanın içinde yola koyulurken, kokuların yaklaştığını hissetti. Her an onunla kesişecek olan safkanlar. Efendilerinin istediği gibi onu durdurmaya çalışacaklarını varsaymak zorundaydı.

Bu yüzden Aeduan ne yapması gerektiğini biliyordu: Kara Veren'i bulamayabilirdi ama annesini güvende tutacaktı. Ve onu, kendi annesini yüzüstü bıraktığı gibi bırakmayacaktı.

KIRK SEKİZ

Safi daha önce Iseult'nun yarıldığını hiç görmemişti. Threadsister'ın bunu yapabileceğini biliyordu, tıpkı içinde hangi büyüün yaşadığını ve Iseult'nun bununla ne kadar boğuştuğunu bildiği gibi. Onlardan korkan bir kıtada Nomatsi olmak yeterince kötüydü ama Boşluk'la bağlantılı büyü, gittiği her yerde insanların ona bir iblis gibi davranmasına neden olmuştu.

Yine de o bir iblis değildi. Safi tüm büyüüne sahip olduğunda, Iseult'nun kalbindeki gerçeği görmüştü: kötü bir güç, ama kötü bir kız değil.

Ve bundan hiç bu kadar emin olmamıştı, etrafına kar yağarken ve kulakları hâlâ çarpışmadan dolayı çınlarken. Bunu Iseult'nun açıklığa inişinde gördü, Rüzgâr Büyücülüğü ile doluydu ve bir ay doğumu kadar zarıftı. Ve bunu Iseult'nun yanındaki yeni bölünmüş cadılara bakışında *hissetti*, rahatlama ile çılginca bir şey birbirine karışıyordu.

Derileri katranla kaynıyordu. Gözleri kararmıştı, yine de saldırmadılar, hareket etmediler. Iseult onların zihinlerini, büyülerini ve bedenlerini kontrol ediyordu. İki tabanca önlerindeki karın üzerinde işe yaramaz halde duruyordu.

Safi ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi. Ne zaman koşmaya başladığından da. Tek bildiği aniden yerde tökezleyerek Threadsister'ına doğru koşmaya başladığı. "Buradasın, buradasın. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama buradasın."

"Dur." Iseult bir adım geri çekildi. Rüzgârböcekleri de geri çekildi. Altın rengi gözleri Safi'ye kilitlenmişti, panik daha da parlıyordu. "Onları serbest bırakırsam ölürlər. Ben... öldürmek istemiyorum." Bir duraklama. "Onları ya da seni."

"O yüzden onları bırakmayın." Safi yavaşladı, ayakları isteksizdi ama beyni anlayışlıydı. "Neden yapmak zorundasın?"

Arkasından Caden, "Cleaved'i kontrol ettiğini daha önce görmüştüm," diye homurdandı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra tekrar karların üzerine devrildi, yaralı bacağı altında ezildi. Safi ona yardım etmeye çalıştığında ise Safi onu elinin tersiyle itti. "Sarayda yaptığın şeyi yapabilir misin?"

"İstemiyorum... istemiyorum. Ayrıca." Kuru, tanıdık bir Iseult kahkahası attı. "Acıyor." Kanlı bandajlarla sarılı ellerini kaldırdı.

Safi'nin nefesi kesildi.

"Yaralanmışsın." "Bu benim

kanım değil."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun. Kimin bu arada?"

Iseult hiç cevap vermedi. Boynundaki beyaz tasma hareketlenmeden önce değil. Vücudundan aşağı hızla inip kara çarptı.

Bir ermindi. Kışlık kürküyle bir gelincik. Ve her nasılsa, gerçek kelimelerle konuşmasa da, Safi'ye başka bir yarattığı hatırlatan bilinçli bir konuşma yapıyordu - gelinciğin yaşlı karganın tam tersi olması dışında: kuyruğun üzerinde siyah olan beyaz kürk ve gaganın etrafında beyaz olan siyah tüyler.

Gelincik ciyakladı, "*Bırakın ölsünler de bitsin* bu iş" der gibi sinirli bir ses.

Iseult başını salladı. Sargılı elleri titredi. "Bir daha olmaz. Bu sefer olmaz."

Gelinciğin kuyruğu titredi. Gevezelik etti ve en yakındaki Rüzgâr Cadısı'na doğru koştu. Bacaklarının etrafında iki kez döndü ama Iseult sadece başını daha sert salladı. Elleri titriyordu. "Bir Tezgâh'a ihtiyacım olduğunu *biliyorum* Esme, ama zaman yok."

Safi gelinciğe kaşlarını çatarak baktı. Esme adını biliyordu ve Gerçeklik merceği hiçbir şey söylemese de içgüdüğü ona çok şey söylüyordu: bu hayvan bir zamanlar insandı. O hayvan bir zamanlar Kuklacı'ydı. "Iseult," diye söze başladı, aynı anda Iseult çenesini gökyüzüne doğru salladı.

"Corlant geliyor."

Safi de güneşe baktı-Caden, hâlâ yüzü sımsıkı kapalı bir şekilde diz çökmüştü. Safi'nin gördüğü şeyi fark ettiğinde daha da sıkıştı: bir fırtına onlara doğru geliyordu. Kar fırtınası da değildi ama kara bulutlar ve şimşeklerle dolu bir kasırgaydı.

Safi'nin topuğu zıplamaya başladı. "Bunu Lanetli Cadı mı yaptı?" Iseult ona kendisini avlayan bahsetmişti ama Safi onun nasıl olup da

burada olabilir. Ya da böyle bir fırtınayı nasıl kontrol edebileceğini. "Dahası da var." Iseult titreyen ellerini büktü ve yumruk yaptı. "Cehennem Ozanları

kuzeyden yaklaşıyorlar. Av kulübesinden bu tarafa doğru yürüyorlar ve her an burada olabilirler. Harekete geçmeliyiz."

"Kahretsin." Caden bacaklarını tekrar içeri çekti. "Rüzgârböcekleri oradan gelmiş olmalı. Ne kadar yakındalar? Yürüyebilirim."

"Yalan," diye tükürdü Safi, merceği de aynı şeyi mırıldanırken. Ve bu kez Caden'ın yanına düştüğünde, Caden direnmedi. Alnında ter parlarsa da dokunulamayacak kadar soğuktu. Bir kolunu onun arkasına doladı ve beceriksizce ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen... ağırsın," dedi, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Tamamen kas," diye hırıldadı. Sonra göğsü kabararak ona doğru eğildi. Çarpışma hayatı bir kasına zarar vermiş olmalıydı. Muhtemelen bir kemiği bile kırılmıştı.

"Caden." Iseult yutkundu, kekemeliğinin kontrolü ele geçirdiğinin bir işaretiydi bu. Threadwitch sakinliğini kaybettiğinin bir işaretiydi. "Kaçmak zorundayız. İplikleri... *yakınımızda*."

"İdare edebilirim," dedi ve sözlerine inanmasına ve Hakikat merceği sessiz kalmasına rağmen Safi başını Iseult'ya doğru salladı. Kesinlikle başaramazdı.

Iseult yüzünü buruşturdu. "Siz ikiniz önden gidin. Ben... bu cadıları tutabildiğim kadar tutacağım."

"Iseult," dedi Safi, hâlâ yağan kar kadar hafifçe. Threadsister'ın içinde gördüğü gerçek kadar nazik. "Onları serbest bırak."

Iseult'nun dizleri titredi. "O zaman bize saldıracaklar."

Gelincik bunun üzerine yüksek sesle ciyakladı, ama Iseult sadece daha derinden irkildi. "Ben... istemiyorum," diye yarattığı sıklıkla. "Zaten çok fazla kişiyi öldürdüm. Zaten mahvettim... ve kaybettim..." Iseult'nun sesi kesildi. Gözlerini kapattı. Elleri her ne olduysa, Caden'ın bacağının ona verdiği acı kadar ona da acı veriyordu.

Yarılmışlar inlemeye başladı; Iseult'nun gözleri daha da kısıldı. Bu sırada Cartorralıların ayak sesleri Safi'nin kulağına ulaşıyordu. Cehennem Ozanları yakında gelecekti.

Ve Iseult'nun omuzları çöktü. "Affet beni," diye fısıldadı şafağa. "Bunu yapmak istemiyorum." Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı, kolları başının üzerine fırladı ve Yarılmışlar bir anda yanına yığıldı.

Karın üzerinde sarsıldılar. Vücutlarında katran patladı ve iki çizgi Iseult'a sıçradı. Fark etmiş gibi görünmüyordu. Her geçen kalp atışında, adamlar bölünüp öldükçe, omurgası dikleşti. Çenesi kalktı. Sonunda gözleri açıldı ve başını salladı.

"Hadi gidelim," dedi. "Hadi uçalım."

Iseult'un gökyüzünden gördüğü kule kalıntıları eski bir yerdi. Iseult yere iner inmez bunu hissetti. *Bu dünya ile Eskiler'in dünyası arasındaki duvarların daha ince olduğu bir yer.*

Gerçek duvarlar da daha inceydi, orman çatlaklardan ve kapı olabilecek bir delikten görülebiliyordu. Kıvrımlı merdivenler bir köşede hiçbir yere çıkmıyordu ve iki katın daha kenarları yüksekteki taşlara tutunuyordu. Çatı yoktu ama duvarlardan geriye kalanlar rüzgârı engelliyordu. Kar şimdi aşağıya doğru eğiliyordu.

Safi, Iseult'nun yanına pek de zarif olmayan bir şekilde indi, Caden hâlâ ona sarılmıştı ve Iseult inişini yumuşak yapmaya çalışsa da ayakları yere değdiği anda bacağı altına çöktü. Yüzü acı ve soğuktan kıpkırmızıydı; Safi'nin dişleri birkaç dakikada bir takırdıyordu.

Corlant'ın fırtınası yaklaştıkça hava daha da soğuyacaktı.

Cartorralılar da yaklaştı, çünkü kule kazadan çok uzakta değildi ve eski, karla kaplı bir patika ona doğru gidiyordu. Ama Iseult'nun Rüya'ya erişmesi gerekiyordu ve aklına gelen tek yer de burasıydı.

Esme, Iseult'nun kulağına kulenin kalbindeki taş masanın görüntüsünü sunarak ciyakladı. Neredeyse bir sunağa benzeyen masanın bir tarafı çökmüştü. Iseult kolunun ön kısmıyla aceleyle karı sildikten sonra başını salladı. İşe yaraması gerekiyordu.

Caden'in yanına çömelmiş, Cehennem Ozanı'nı daha rahat bir pozisyona getirmeye çalışan Safi'ye döndü. Bacağındaki kesik parlıyordu; soluk teni de öyle. Yavaş yavaş, iltihaplanarak öldürecek türden bir yaraydı.

ve sızıyor ve yaşamı parça parça koparıyor -karın onu daha önce yakalamadığını varsayarsak.

İpleri bilinçsizliğin eşiğindeydi, ancak kırmızı da orada duruyordu. Yine de Iseult onun zayıflığından mı yoksa bu durumdan duyduğu hayal kırıklığından mı kaynaklandığını kestiremiyordu. Safi'nin İplikleri de kendi gizemini taşıyordu: Iseult'nun tanımadığı bej rengi bir endişe. Daha önce Threadsister'ının giydiğini hiç görmediği soluk bir korku.

Kendisine yönelik olmaması için dua etti.

Ama Threads ya da kışın nefesi hakkında endişelenecek zaman yoktu, tıpkı beyninde toplanan sesleri dinleyecek zaman olmadığı gibi: iki Windwitch, yeni ölmüş. Damarlarının içine yeni hapsolmuşlardı. Hayatta kalması Corlant'ın takıntısına bağlı olan Gretchya için endişelenmeye de vakti yoktu; kana bulanmış ve karların üzerinde ölü yatan Alma'yı düşünmeye de vakti yoktu. Sadece ilerlemek vardı. Sadece Iseult'un *nihayet* işleri yoluna koyabilmesi için yapılması gerekenleri yapmak vardı.

"İplik Taşları," dedi küçük alanı geçip Safi'ye doğru ilerlerken. "İplik Taşları'na ihtiyacım var."

Safi gözlerini kırptırdı, bu istek karşısında irkildiği belliydi ama itiraz etmedi ve sorgulamadı. Onları cebinden çıkardı ve Iseult'nun sargılı avuçlarına bıraktı.

İki damla basınç. İki acı kıvılcımı. Iseult onları görünce yutkundu, karnında bir açlık belirdi. Yakutlar parlıyor gibiydi, üzerlerinden loş bir ışık yansıyor. Sonsuz bir alev, sonsuz bir güneş ışığı. Iseult'nun sonsuz ayazına ve gece yarısına karşılık Cahr Awen'in parlak yarısı.

Ama sonra Safi'nin bileğini gördü. "Yarıyorsun." Diğer eliyle Threadsister'ını yakaladı, beceriksizce ve ağrıyordu.

Safi geri çekildi. "yok."

"İyi değil."

"Ayrılmıyorum. Bu Cehennem Ozanı'nın kıyameti."

"Aynı şey. Bu çizgiler yayılmaya devam ederse öleceksin Safi. Bana boynunu göster. Göğsüne ulaştı mı?" Safi'yi tekrar eliyle yokladı.

Safi yine geri çekildi. "Iseult, zaman yok. Kıyamet beni ele geçirmeden buraya kadar gelebildim. Yolun geri kalanında da başaracağım."

Peki bu ne kadar uzak? Iseult talep etmek istedi ama mantık dilini tuttu. Safi haklıydı; diğer her şey gibi kıyamet de beklemek zorundaydı.

"Rüya'ya girmeliyim," dedi. "Sana bahsettiğim, Esme'yi ilk gördüğüm yere. Gelmekte olan şeyi durdurabilmemin tek yolu bu. Ama bunu yaptığımda açığa çıkacağım. Bizi yüz askerden ya da Corlant'ın fırtınasından koruyamayacağını biliyorum ama-"

"Öyle mi?" Safi kaşlarını zıplatarak araya girdi. "Benden şüphe etmene alındım, Iz."

Iseult'nun burnu seğirdi. Gülümsemeye çalıştı. Safi gösteri yapıyor olabilirdi ama Iseult yine de bu jesti takdir etti. "Elimden geldiğince hızlı olacağım. Kendine dikkat et." Sonra Iseult'un ikinci bir tahminde bulunmasına ya da ufukta düşman olup olmadığını kontrol etmesine fırsat vermeden taş masaya geri döndü.

Dişleriyle beceriksizce bir yırtık açtı ve bandajlar çözüldü. Soğuk, vahşileşmiş cildini kesti. Şimdiye kadar tam hasarı görememişti ve şafağın loş ışığında sadece buruşuk, şişkin avuç içlerini seçebiliyordu.

Zonkladılar. Onları görmezden gelerek İplik Taşları'na odaklandı. Onlara bağlı İplikleri göremiyordu. Bu güç Aether'a aitti; ruhu Boşluk'a zincirlenmişti.

"Kımıldamalısın," dedi Esme'ye ve gelinciğin zorlanmasına gerek kalmadı. Hayvani bir zarafetle karın üzerine sıçradı ve kapıya yöneldi. *Nöbet tutacağım*, der gibiydi. *Bir şey görürsem dönerim*.

Iseult dalgınca başını salladı. Zaman yok, zaman yok. Kar şimdi yakutları süslüyordu. Yakında her yer karla kaplanacaktı. Yıkık avuçlarını soğuk taşların üzerine koydu ve tıpkı Eridysi'nin tarif ettiği gibi gözlerini kapattı. Aynen birçok kez yapmaya çalıştığı gibi.

Girip çıkıyordu, girip çıkıyordu. Her nefes ciğerlerini donduruyordu. Her an bir fırtına ve Cehennem Ozanları daha da yaklaşıyordu. Keşke kule daha uzakta olsaydı. Keşke başka eski bir yer bulsaydı.

Hayır, kendini tersledi. Odaklanmak zorundaydı. Rüya çok yakındı. Tek yapması gereken girmektir.

Nefes al, nefes ver. *Safi, Safi*, . Nefes al, nefes ver. *Alma*. Nefes al, nefes ver.

Gretchya.

Sonra bir şey oldu: Iseult'nun etrafındaki sesler değişti. Caden'in hırıltılı nefesleri ve kış ağaçlarının arasından geçen rüzgârın gıcırtısı kayboldu. Karın ıslak soğuğu gitmiş, yerine Rüya'nın kuru soğuğu gelmişti. Bunu başarmıştı. Dünyalar arasındaki duvarı geçmişti.

Ve bu Cehennem Ozanı Tezgâhı'nın gri, değişken, yaşayan dünyası değil, gerçekliğin üstünü örten Rüya'ydı. Bu onun içinde hareket etmesine, insanları ve Konuları tam olarak oldukları gibi görmesine izin veriyordu.

Iseult'nun hayalindeki benliği gülümsedi. Sonra da kahkaha attı - yüksek sesle ve dolu dolu, Safi'yi karda ilk gördüğünden beri özgür olmak isteyen göğsünde vahşi bir kıvılcım. Sonunda Rüya'daydı. İki hafta boyunca deneyip başarısız olduktan sonra tek yapması gereken doğru yeri bulmaktı. Safi ve Caden'a baktı, İplikleri Tezgâh'ın kontrolüyle bozulmamıştı. Işıl ışıl ve canlıydılar.

Sonra dikkatini ufka, kulenin yıkılmış duvarlarının sadece bir anlık ötesine çevirdi. Kuzeye doğru işaret fişekleri gibi parlayan iplikler, çam ağaçları gibi yeşil ve tek bir hedefe odaklanmıştı: takip. Ve daha da kötüsü, çok daha kötüsü Corlant'ın fırtınasıydı. Güneyde kaynıyordu, çalınan güçten gümüş iplikler dönüyordu. Gölge Wyrn'inkinden daha parlaktı ve sayısız tonla, sayısız büyüyle sarsılıyordu. Geldiğinde durdurulamaz olacaktı.

Iseult sadece onun da öyle olması için dua etti.

KIRK DOKUZ

Safi taş kulenin etrafında gevşek bir çember çizerek ilerliyordu. Bir çatlaktan ya da delikten gözlerini kısarak baktığında sadece orman, rüzgâr ve kar görünüyordu.

Kulenin kalbindeki Iseult'dan karanlık, nehir yılan balıkları gibi kalın dallarla sarmalandı. Safi mesafesini korudu -sadece Threadsister'ının etrafında çatırdayan kırağı yüzünden değil, aynı zamanda bu gölgeler ve buzlar Safi'ye çok yaklaştığında ona ulaştığı için. Sanki yüzlerce küçük sarmaşık onu aşağı çekecekmiş gibi.

Yürürken ellerini birbirine sürttü ve eldivenlerin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ne silahı ne de kalkanı vardı. Cartorralılar gelirse sahip olduğu tek şey yumrukları ve parmakları olacaktı.

Cartorralılar geldiğinde.

Cehennem Ozanı olmadan önce hayatının nasıl olduğunu da hatırlamaya çalıştı. Göğsünün içinde bu gerginliği hissetmeden önce. Iseult haklıydı: kıyamet yaklaşıyordu. Hem de çabucak. Kar fırtınası yüzünden mi, yoksa zincirinden çok uzaklaştığı için mi, bilemiyordu. Ve bunun bir önemi de yoktu. Sonunda sonuç aynıydı.

"Bir şey var," dedi Caden, karın ulaşmadığı tek noktaya yaslanarak. İkinci kattan geriye kalan her şeyin altına sıkışmış bir köşe. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Şimdi mi?" Safi sordu. Gülümsemeye çalıştı. "Sohbeti ölümün dışarıda olmadığı bir zamana saklayabilir miyiz?"

"Şimdi." Başını taş duvara yasladı.

Safi kaşlarını çattı ve Cehennem Ozanı'nın karanlığına katılmak için dairesel yolundan uzaklaştı.

"Elimden geldiğince savaşacağım, ama..." Yutkundu. Yüzü gerilerek doğrulmaya çalıştı ama çok fazla kan kaybetmişti ve Safi'ye karşı koyamadı.

diz çöktü ve onu geri itti. Yarası fişkırdı. "Lütfen Zander ve Lev'i bulun. Bulabilirsiniz. Sadece cesetler olsa bile, bunu bilerek daha kolay öleceğim-"

"*Kimse* ölmüyor." Safi ayağa fırladı, başını salladı. "Bu bir seçenek değil. Bu *asla* bir seçenek değil. Ayrıca, Iseult yakında Rüya Görme işini bitirecek ve onların İpliklerini takip edebilecek-"

Kulenin içinden bir gıcırtı geldi. Safi'nin bakışları kendisine doğru koşan gelinciğe yöneldi. Gelincik kolaylıkla vücudunu pençeledi ve tıpkı yaşlı kargada olduğu gibi, Safi'nin zihnini bir kelime, bir anlam hissi kesti.

Kişi. İşte.

Sonra gelincik Henrick fon Cartorra'nın bir görüntüsünü paylaştı. Basit av kıyafetleri giymişti, orman yeşili karla örtülüydü ve alnında hâlâ duran tacı olmasa yorgun bir askerden fazlası olmayabilirdi. Safi'nin şüphelendiği ama hiç görmediği rahat bir gizlilikle hareket ediyordu.

Ve kulenin hemen dışındaydı.

"Yalnız mı?" Safi gelinciğe sordu ama yaratık donmuş burnunu Safi'nin yanağına sokmadan önce cevabı çok iyi biliyordu.

Daha fazla asker gösterdi. *Henrick gibi giyinmiş, ağaçların arasında dolaşıyorlardı. Ses çıkarmadan ve kılıçlarını sıkıca kavrayarak yaklaşıyorlardı.*

"İnek sidiği ve keçi boku," diye hırladı. "Henrick burada."

"Ben," dedi arkasından bir ses ve dönüp ellerini kaldırdığında onu kulenin eski kapısından hafifçe adım atarken buldu.

★ ★ ★

Iseult'nun planının bir mantığı vardı, her ne kadar gelişigüzel yapılmış olsa da. Ve yanlış, yanlış, *yanlış* olduğu kadar son itici güç de yanlıştı. Ama sanki son iki gün yavaş yavaş bir fikir ve bilgi iskelesi oluşturmuştu.

Öncelikle, Corlant'ın İplik Taşları'nı her şeyden çok istediğini biliyordu. Aslında o kadar çok istiyordu ki, onları askerlerle dolu bir başkentten almak için Cartorra'yı boydan boya geçmeyi göze almıştı.

İkincisi, İpliktaşları'nın güce sahip olduğunu biliyordu ve bir Dokumacı Cadı olarak Iseult bu gücü alabilirdi. İplikleri yarabilirdi.

taşlara bağlanır ve onları kendisininmiş gibi özümser.

Üçüncüsü, Corlant'ın görüldüğü gibi biri olmadığını biliyordu. O bir Pürist değildi, bir rahip değildi ve hatta gerçek bir insan bile değildi. O, içinden akan Boşluğun ham gücüyle yeniden doğmuş bir Şovalyeydi. Iseult onu tek başına asla yenemezdi.

Ne de hatalarını çözüp yeniden dokuyarak yaptıklarını düzeltebilirdi. Güç olmadan olmazdı. Safi ile paylaştıkları İplik Taşları'nın içinde ne varsa o olmadan olmazdı.

Tıpkı hayattayken olduğu gibi şimdi de yıkıntıların üzerinde duruyorlardı ama burada öylesine parlaktılar ki Iseult gözlerini korumak zorunda kaldı. Aslında, Corlant'ın İpliklerinden daha parlaktılar ve arkasında kalınlaşıyorlardı.

Ve gün ışığına adım atmak gibiydi. Iseult taşlara ne kadar uzun süre bakarsa, içinde ve çevresinde o kadar çok şey gördü. Yüzlerce, hatta binlerce İplik bulutlu gökyüzüne doğru tırmanıyor, uçuyor, kıvrılıyor ve birleşiyordu. Corlant'ın fırtınasının aksine bu iplikler sadece tek bir renk tonunu taşıyordu: dostluğun gün batımı. Ailenin günbatımı.

Ve iskelesindeki son çivi de . Corlant'ın bu taşları istemesine şaşmamalı. Aşk bağları çok güçlüydü. Bu yüzden Esmе her zaman bağlayan ipleri koparırdı. Ve şimdi böyle bir güç, ipe sarılmış iki işlenmemiş yakutta bulunuyordu.

Bu, Corlant'ın bir sabahta toplayabileceğinden daha fazla sihirdi. Bir ömür boyu toplayabileceğinden daha fazla büyü ve şimdi Iseult'un tek yapması gereken onu almaktı.

Burnu kıpırdadı, derisi soğuktan gerildi. Geçtiğimiz haftalarda istediği tek şey daha fazla güçtü. *Şu anda* da ihtiyacı olan tek şey daha fazla güçtü ve bu güç önünde duruyordu. Yine de bir şey zihninin arkasını sızlattı. Vicdanı değil ama mantığı. Sanki hâlâ bir çivi eksik olabilirmiş gibi.

Corlant'ın fırtınasından yuvarlanan gök gürültüsü Rüya'da bile duyulabiliyordu. Iseult başka bir şey düşünmeden ilk taşın ipini yakaladı ve dişledi. Sertçe. Dişlerini geçirirken hiçbir direnç hissetmedi. Ne bir insanı parçalamak gibi ateşli bir acı, ne de bir Cehennem Ozanını incitmek gibi donmuş bir buz.

Bunlar sıcak bir günde okyanus sığıklarıydı, yumuşak ve yatıştırıcıydı. Misafirperver ve sıcak. Dokunmak büyük bir zevkti. Sonra güç Iseult'un üzerinden geçti, onu yakınlardaki bir kıyıya doğru yuzdüren bir güç dalgası.

doğru yüzdüğünü bilmiyordu. Göğsü tanımadığı bir hisle şişti. Kasları ve kanı gevşedi.

Hayatı boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Sanki başka hiçbir yer yokmuş gibiydi. Sanki geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek bu anın ve bu iplerin içindeydi.

O kadar memnundu ki, doğrudan taşlardan gelen güç akımlarıyla yukarı doğru çağılayan ilahileri neredeyse kaçıırıyordu. *Sonunda*, gibiydiler, Iseult'nun damarlarında ve kulak zarlarında şişiyorlardı. *Nihayet, nihayet kurtulduk*.

"Nesin sen?" Iseult sormaya çalıştı ama İpliklerin cevabı yoktu. Taşların gerçek bir sesi yoktu. Tek söyleyebildikleri *nihayet, nihayet kurtulduk* oldu. Sonra Rüzgâr Cadısı ruhlarına doğru koştu, onları sadece yutmakla kalmadılar, onları ovarak uzaklaştırdılar. Dalgaların taşa çarpması gibi onları yumuşattılar.

Ve bir anlığına bulutlar dağıldı; hem Rüya'da hem de hayatta. Hem güneş hem de ay aşağıya doğru ışıldadı, sonsuz griyi keskinleştirdi ve İpliklerin içindeki yüzleri ortaya çıkardı. Iseult'ya gülümsediler, tanımadıkları halde kendi nabzı kadar tanıdıkları.

Bizi iyi kullan, diye şarkı söylüyor gibiydiler. Sonra İpliklerin sonuncusu, bu kayıp ve unutulmuş karanlık-vericilerin Iseult'un varlığıyla kaynaştı. Ruhunun, eksik olduğunu hiç bilmediği büyük bir parçası.

Ah. Demek eksikliğini hissettiği çivi buydu. Corlant'ın bu taşları istemesinin ve Iseult'u bu kadar yakınında tutmasının nedeni buydu. Yıllardır hiçbir Cahr Awen'in görülmemesinin ve Aeduan'ın Su Kuyusu'nun sadece yarısının iyileştiğini ilan etmesinin nedeni buydu. Corlant onların ruhlarını öldürmüş ve bağlamıştı -çoğu sadece çocuktu- ve her reenkarnasyonu daha zayıf bırakmıştı. Daha küçük.

Şimdiye kadar.

Iseult sunağa bakıp gülümsedi. Safi'nin taşı hâlâ parlıyordu. O İplikleri de serbest bırakacak, ışık getirene akmalarına izin verecekti. Sonra Rüya'dan ayrılacak ve etrafındaki harabeler kadar kadim, ay ışığında bilenmiş bir kılıç kadar keskin yeni gücünü kullanacaktı.

Safi bakışlarını Henrick'in fırtınanın gölgelediği bedeninde gezdirdi. Kalçasında süslenmemiş tek bir kılıç asılıydı.

"Teslim ol," dedi. "Kaçış yok." Konuşurken gülümsemedi, böbürlenmedi. Sadece uzun süre karda kalmış bir askerin sertleşmiş, hatta belki de yorgun kaşları vardı.

Safi, Caden'a bakma isteğiyle savaştı. Her ne kadar karanlığa gömülmüş olsa da Henrick'in onu fark etmemiş olmasını umuyordu. Elbette Iseult'yu fark etmişti ama ona sadece üstünkörü bir bakış atmıştı, sanki onun şu anki haliyle kendisi için bir tehdit oluşturmadığını anlamış gibiydi. "Etrafın sarıldı Safiye ve her taraftan daha fazla güç yaklaşıyor."

Ona bir gülümseme fırlattı. Son iki haftadır takındığı gülümsemenin aynısını. "Ama aradığım asla kaçış değildi, Majesteleri." *Onu konuşturmak, meşgul etmek.* "Gördüğünüz gibi ailemi korumaya çalıştım. Amcamı. Threadsister'ım ve tüm Cehennem Ozanları" -dışarıdaki ormanı belli belirsiz işaret etti- "istemediğimiz bir şekilde bana bağlandılar."

Henrick hiçbir şey söylemedi. Kar omuzlarında toplanmış, tepesinde parlıyordu.

Safi elleri arkasında, kulenin etrafında bir yürüyüşe geçerek yoluna devam etti. Mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ve umduğu gibi, gözleri onun üzerinde kaldı. "Bir ailen olduğunu biliyorum. Hiç görmediğin oğulların ve sevdiğin bir yeğenin. Kendi ailem için ne hissettiğimi anladığımı *biliyorum* ama-"

"Yeter," diye bağırdı ve Safi her an alaycılığının geri dönmesini ya da elinin kemerindeki zinciri yakalamasını bekledi. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve "Hepimizin taşınması gereken yükler var. Ben kendiminkinden kaçmayacağım." Kalçasındaki bıçağı kavradı. "Fon Cartorran soyu devam edecek ve sen de onu sürdüreceksin. Yine de iş bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Kılıcını kınından çıkardı.

Ve o anda, çelik kılıfından kurtulurken, resmin tamamı nihayet yerine oturdu. Safi yürüyüşüne ara verdi. Elleri yanlarına doğru gevşedi.

İmparator'un tacı çok dardı. Kendi seçimiyle değil, ailesinin sınırlarıyla - Praga'da saklı tuttuğundan farklı bir aile. Bu yük , atalarından geliyordu, unvanı kızıla bürünmüş soğuk bir kalede anneden oğula geçmişti.

Sonuçta Safi'den pek de farklı değildi. Amcasından ve Hasstrel kanından kaçmaya çalışmıştı, ama işte buradaydı, ona geri koşuyordu.

"Şimdi teslim ol," dedi, ses tonunda zalimlik yoktu, "ve garanti ederim ki ne sana ne de Threadsister'ına zarar gelmeyecek." Tek bir adım ilerledi.

Safi de duruşunu yumuşattı. "Hayır." Ona hüzünlü bir gülümseme sundu - gerçek bir gülümseme. "Senin kendi görevlerin var Henrick, benim de kendi görevlerim."

Ona ilk kez kendi adıyla hitap ediyordu. İlk kez ona unvanıyla hitap etmemişti ve adam sesle gerildi. Sonra gözlerinden neredeyse keder gibi bir şey geçti.

Bu bakışı daha önce de görmüştü, çalışma odasında ona zehir dediğinde.

İki kalp atışı geçti; kar kısa süreliğine hafifledi. Sonra Henrick içini çekti. "Özür dilerim," dedi ve kemerinin üzerinde parlayan zinciri usulca okşadı.

Kılıçlar serbest kaldı, kulenin dışından büyük bir gürültü koptu. Kar fırtınası rüzgarlarının üzerinde şarkı söyleyecek kadar yüksek, yıkık kuledeki çatlaklardan hareket parıltılarını gösterecek kadar yakın.

Safi ellerini kaldırdı. Yarık çizgiler şimdi üzerlerinde geziniyor, Cadı Mührü'ne karışıyordu. Çok yakın bir kıyametin uyarısı. Ama bu, onu eğiten ailesi sayesinde yumruklarını daha az etkili kılmıyordu. Sonuna kadar uğruna savaşacağı aile.

"Kolay kolay gitmeyeceğim," dedi ona dürüstçe.

"Ve," diye başladı yeni bir ses, karları bir kuzey rüzgârı kadar keskin bir şekilde yararak, "yalnız gitmeyecek." Sonra Iseult, Safi'nin yanındaki yerine geçti. Etrafında artık ne duman ne de buz vardı. Fırtınayla çevrili bu kulede uyanık ve parlıyordu.

Başlatın, tamamlayın.

Yaşlı Olan daha önce hiç fırtınada savaşmamıştı; ona rehberlik edecek bir görüş olmadan hiç savaşmamıştı. Ancak ilk Kan Cadısı, Puristler Gretchya'ya yaklaşıırken ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Eğer dinlemeye ve serbestçe hareket etmelerine izin vermeye istekliyse, kaslarında hafıza vardı.

Solgun derisi kemiklerinin üzerine dökülmüş bir kadın elindeki baltayla Gretchya'ya saldırdı. Siyah sakallı genç bir adam iki bıçakla saldırdı. Arkalarında daha fazla beden -akılsız kabuklar- karın içinde kaynaşıyordu. Aeduan onların efendilerinin Kalp İpliğine neden saldırdıklarını bilmiyordu. Sanki bölünmüşlerdi ve artık zihinlerini kontrol edemiyorlardı. Sadece fırtınanın ve Sirmaya'nın tükenmiş gücünün onları bu kaotik kana susamışlığa sürüklediğini tahmin edebiliyordu.

Aeduan hepsiyle başa çıktı. Eğildi, döndü, kolları kavradı ve bedenleri kaldırdı. Ulaşabileceği kadar yakın olan dizlere tekme attı ve burunlara, boğazlara ya da kulaklara çekiçle vurdu. Eğil, dön, kaldır, tekmele. Dirsekler, ayaklar, dizler ve düz avuçlu eller. Vücudu, buzdan dişleriyle parçalayan doğal olmayan bir fırtınanın içinde, büyüyle beslenen bir hız bulanıklığı içinde hareket ediyordu.

Püristler teker teker düştü, ancak hiçbiri ölmedi.

Kar, sulu kar ve rüzgârla birlikte bedenler akın ederken ve Aeduan'ın kasları unutulmuş bir ahenkle hareket ederken, ilk Kan Cadısı'nın başvurduğu her savunmanın sadece etkisiz hale getirmek için olduğunu fark etti. Her saldırı sadece zaman kazanmak içindi.

İlk Kan Cadısı merhametliydi. İnsanlara hükmetme gücü vardı ama bunu hiç bu şekilde kullanmamıştı.

Ne büyük kayıp, diye düşündü Aeduan bir adamı soğuk toprağa savururken. Bu Püristlerin hepsi Corlant'ın emriyle yeniden dirilecekti. Onların ölümü karanlık vericinin güvenliği için çok daha iyi olacaktı ve Aeduan'ın kendi güvenliği için de çok daha iyi olacaktı. Daha şimdiden, ilk kadının yeniden yükseldiğinin kokusunu almıştı. Daha şimdiden Gretchya'yı aramaya devam ediyordu. Ama Aeduan onun peşinden gidemezdi. Çok fazla kişi vardı. Her yaştan, her cinsiyetten, her ırktan bağınazlar.

İlk Aeduan'a kızgın olmalıydı. Bu zayıflıktan nefret etmeli ve ihanet eden bu kasları lanetlemeliydi. Merhamette düzen yoktu; zaten çalkantılı bir fırtınada sadece kaos vardı. Yine de, her bir dönüş ve tekmeyle, her bir tutuş ve bükülmeyle, Aeduan kasların anılarının daha da yükselmesine izin verdi. Üzerine garip bir sıcaklık çökmüştü. Kemiklerini çimentolayan ve büyüsunü daha sert, daha hızlı pompalayan yabancı bir kesinlik.

Daha fazla ceset düştü. Daha fazla ceset tekrar ayağa kalktı. Ta ki sonunda fırtınanın fark edene kadar. Artık fırtınanın içinde değildi.

Kampa değil, Iseult ve çocuğu bulduğu ladin ağacına dönmüştü. Buz gibi bir dere vardı, kar karanlık sularında kayboluyordu ve Gretchya genç Threadwitch'in cesedini kıyıya bırakmıştı.

Bıçağını tekrar havaya kaldırdı ama bıçağı Aeduan'a değil, derenin diğer tarafındaki ağaçların arasından yaklaşan beyazlar içindeki bir figüre doğrultmuştu.

Ve ancak o zaman Aeduan büyüşüne karşı yeni bir koku yakaladı. *Berrak kaynak suyu ve tuzla kaplı kayalıklar*. Düşünmedi ama sadece hareket etti, kasları artmış bir şekilde koşarak Gretchya'nın yanından geçti, taş gibi kaskatı kesilmiş cesedin yanından geçti ve sonra bir sıçrayışta derenin üzerinden geçti.

Tek dizinin üzerinde durarak diğer taraftaki karların üzerine çöktü ve bakışlarını bir zamanlar akıl hocası olan ama şimdi en az onun kadar acı çeken kadına dikti.

Evrane gülümsedi. Kan kokusuyla çatışan ve Aeduan'ın uzuvlarına pompalanan anılara karşı gıcırdayan yabancı bir şey. "Görüyorum ki taraf değiştirmişsin."

"Görüyorum ki yapmamışsın."

Evrane burnunu çekti ve kılıcını hafifçe kaldırdı. On adım ötede duraklamıştı ama şimdi sola doğru dönerek tekrar ilerledi. Ona daha yüksek bir yer sağlayacak devrilmiş bir ağacı hedefliyordu.

Aeduan ona izin verdi ve ayağa kalkmadı.

Kaşlarını çattı, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. "Benimle dövüşmeyecek misin?"

"İhtiyacım yok" Bu doğruydı: kanını kontrol edebilirdi. Kalbini, beynini boğabilirdi. Ama tıpkı ilk Aeduan'ın aylar önce Nubrevnan uçurumunda akıl hocasının dokunulmadan kalmasına izin verdiği gibi, bu Aeduan da Yaşlı Olan'ın olmasına izin verdi.

Kendi kendine bunun sebebinin ilk Aeduan'ın ona merhamet fısıldaması olduğunu söylese de, bunun doğru olmadığını biliyordu. En azından tam olarak değil, çünkü beyninde yeni büyüyen bir vicdan dışında sadece sessizlik vardı.

Evrane'nin kaşları alaycı bir ifadeye büründü. "Yine de en zayıf sensin." Botlarını yere vurdu. İki bıçak parmak uçlarından kurtuldu. Sonra Aeduan'ın üzerine atladı.

Yana doğru savruldu. Kılıcı kulaklarının dibinden geçti; onu ikiye bölecek kadar hızlıydı. Ama Bloodwitchery'sini yenecek kadar hızlı değil. Yukarı fırladı

tek bir sıçrayışta, bacaklarını makaslayarak onu geçti. Ayağı kadının omurgasına çarptı. Öne doğru tökezledi, tek dizinin üzerinde kara çarptı, ayak parmağı sürüklendi.

O zaman onun işini bitirebilirdi. Ama yapmadı ve bu gerçek ayağa kalkarken çılgılık atmasına neden oldu. "Dövüş benimle." Kılıcını salladı. "Korkaklığı bırak ve *benimle dövüş*." Kılıcını savurarak saldırdı.

Aeduan yine geriye doğru sıçradı. Bir kez, iki kez. Her saldırıdan kaçındı ve her misilleme anının kaçıp gitmesine izin verdi. "Biz düşman değiliz."

"Bize ihanet ettiğinden beri
öyleyiz." "Portia düşmanımız."
"O Portia değil."
"Tabii ki öyle."

Boğuk bir hırıltı. Daha fazla gümüş çelik yay. Saçlarına ve parıldayan pelerinine daha fazla kar yerleşti. Aeduan, çocukken onu kurtardığında Evrane'nin Ay Ana olduğunu düşünmüştü. Yani ilk Aeduan'ı.

Ah, Yaşlı Olan düşündü. İşte bana katılacaksın.

Hiç ayrılmadım, diye yanıtladı Aeduan ve Yaşlı Olan kendini gülümserken buldu. "Kes şunu," diye havladı Evrane, Aeduan'ı köklerin üzerinden takip ederek

Ağaçlar. "Gülümsemeyi bırak ve benimle dövüş."

"Neden?" Bir baldıran otunun etrafından dolandı ve boş ellerini açarak kısa bir süre için dönüp ona baktı.

Baldırlarına nişan alarak kılıcıyla saldırdı. Ama adam kolayca arkasına geçti ve onu boğacak şekilde yakaladı.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin Evrane. Artık onun gerçek bir Midne olmadığını biliyorsun."

"Bu... hiçbir şeyi değiştirmez," diye . "Corlant bir Yüce Kişi ise ne olmuş yani? Unuttuysan diye söylüyorum, biz de öyleyiz."

". " Ön kolunu kadının boğazına dayadı. "Ve artık hatırladıklarımın hoşlanmıyorum."

Kılıcını düşürdü. Karın boğduğu bir sesle gümbürdedi.

"Neden ölmek istiyorsun?" diye sordu. Ona karşı çok sağlam duruyordu, esmer Nubrevnan teni onun yarı-Nomatsi solgunluğuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Seninle gerçekten savaşırsam kazanamayacağımı biliyorsun."

Hemen cevap vermedi, gerçi verebilirdi de. Beyninden kan çekilebilirdi ama ciğerleri, boğazı, dili ve ağzı hâlâ

alışıyordu. Sanki söylemek istediği sözler varmış gibi titrediklerini hissetti. Ve sonunda: "Anlıyorum... neden herkesin karanlık vericiyi sevdiğini." Kızın boynu adamın koluna yaslandı. "Uyuyan Topraklar'dan çıktığı zamanki haline benziyor. Yine de onu hiç sevmedim. Herkesin sevdiği gibi değil, bu yüzden onu geri getirmek istemiyorum. Gücümüzün sona ermesini ya da senin gibi zayıf olmayı istemiyorum."

"Merhamet," dedi Aeduan, "bir zayıflık değildir. Bunu bana sen öğrettin Keşiş Evrane. Ve şimdi ben de sana öğreteceğim." n koluyla kızın boğazını daha sıkı sıktı ve kanının yükselişinin durmasını bekledi. Hâlâ içinde yaşadığını umduğu dikkatli ve sabırlı ruhu için dikkatli ve sabırlı bir boğma.

Sonra bilincini kaybetti; bedeni onunkine yaslandı. Ve onu yetiştiren bir kadına gösterdiği azami özenle, onu karların üzerine bıraktı.

ELLİ

Safî hamlesini yaptı. Henrick kılıcını kaldırdığı anda ona doğru hamle yaptı. Ama adam saldırmadı. Bunun yerine Iseult'a tek bir bakış attı ve fırtınanın içine doğru fırlayarak arkasını döndü. Onun görüntüsü kaybolur kaybolmaz Cehennem Ozanları hücumu geçti.

" gidin," dedi Iseult. Kollarını açtı ve parmaklarını araladı. Sonra Safî'ye sırtıttı; Safî'nin uzun zamandır görmediği, şu ana kadar bu kadar özlediğini fark etmediği vahşi bir şeydi bu. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Cehennem Ozanlarını ben hallederim."

Safî ona inandı. Iseult'nun Rüya'da ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Eğer Threadsister onları idare edebileceğini söylediye, edebilirdi.

Hâlâ gölgeler içinde olan Caden'a doğru bir bakış fırlattı ama Caden'ın gözleri kapalıydı, nefesleri kesilmişti. "Hayatta kal," diye tısladı ona. Sonra koşmaya başladı. Kuleden dışarı, bulutlarla filtrelenmiş şafağa doğru.

Etrafına kar yağarken ve Tezgâh hâlâ kemiklerine sıkıca bağlıyken bir anlam ifade etmese de, içinden bir sıcaklık akıyordu. Sanki binlerce Henrick'le yüzleşebilir ve her seferinde galip gelebilirmiş gibi, birkaç dakika önce orada olmayan bir güç.

"Tutuklayın onları!" diye emretti Cehennem Ozanları'nın yanından hızla geçerken. "*Tutuklayın onları!*"

"Askerlerinizin kontrolünü mü kaybettiniz?" Safî aradı.

Henrick ağaçların kenarından geriye baktı. Karı yarmak için tek bir bakış attı, sonra bitkin bir dişbudak ile kırık bir meşe ağacının arasından fırladı. Ayak sesleri

hafif ve hızlıydı ve Safi büyüünün onun bu versiyonuna nasıl tepki vereceğini neredeyse hayal edebiliyordu. *Doğru, doğru, doğru.*

Onun peşinden yürüdü. Hiçbir asker ona doğru ilerlemedi; hiçbiri ona doğru bakmadı bile. Bir Weaverwitch onlara hükmediyordu. Bir Kuklacı tarafından kontrol ediliyorlardı.

Henrick iz bırakmıştı ama kar şimdi daha sert yağıyor ve rüzgâr kesiyordu. Safi kollarını sıktı ve fırtınanın içinden, sallanan, gıcırdayan ağaçların arasından gözlerini kısarak baktı. Henrick tahmin ettiğinden daha sağlıklıydı ve böyle bir zeminde hareket etmekte ustaydı.

Ama fark etmezdi. Onu yakalayacak ve sonunda buna bir son verecekti. İçindeki sıcaklık ona bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Saniyeler gibi gelen bir sürede, ağaçların arasına dalan adamı gördü. Kalp atışlarıyla daha da beyazlaşan bir dünyada koyu yeşil bir parıltı. Sonra onun yanına vardı. Çobanpüskülü çalılığına ulaşmıştı, meyveleri Cartorran mührü gibi kırmızıydı.

"Beni yenemezsin." Henrick fırtınayı bastırmak için bağırarak zorundaydı ama yorgunluk sesini zorlamıyordu. Hızlı nefesler göğsünü sarsmadı.

"Komik." Safi ona doğru yürüdü, kar yanaklarını kesiyordu. "Ben de sana aynısını söyleyecektim." Safi ona yaklaşır yaklaşmaz, kaçınılmaz savrulma gerçekleşir gerçekleşmez eğildi.

Elleri kara doğru uzandı, parmakları bir dala dolandı. Sağlam gümüş köknar. Kabuslardan korunmak için mükemmel. Sonra yana doğru yuvarlandı. Kasları enerjiyle titredi, görüşü keskinleşti ve zihni aydınlandı. Nedenini anlamasa da, Tezgâh'ın gri sefaleti neredeyse yok olmuş gibiydi. Neredeyse silinmişti.

Başlatın, tamamlayın.

Safi Henrick'in dizine saldırdı ama Henrick kaçtı. Kılıcı tıslayarak indi. Çelik omzunu sıyırdı, sıcak ve ani ama yine de Tezgâh'ın acısıyla kıyaslanamazdı. Ve hiçbir şey binlerce Cehennem Ozanı'nın ortak acısıyla kıyaslanamazdı.

Üstelik buna hazırdı. Adamın kılıcı tıslayarak yaklaşırken Safi dalını adamın bileğine doladı. Aynen Caden'ın ona yaptığı gibi. Aşağı doğru çekti.

Henrick kılıcı düşürdü.

Karnına tekme attı. Bir kere. Adam geriye doğru yuvarlandı. İki kez, çobanpüskülüne çarptı. Üçüncü kez, iki büküm oldu. Tacı fırladı ve lapa lapa yağın karın üzerine düştü.

Safî elindeki dalı adamın başına doğrulttu. Kızgın kırmızı çizgiler deriyi çevreliyordu ama adamın kahverengi gözlerine baktığında öfke görmemesi onu şaşırttı. Ne zalimlik ne de acı. Sadece teslimiyet vardı.

"Çabuk ol." Rüzgârın etkisiyle bağırmadı ama Safî duyabilecek kadar yakındaydı.

Adamın kılıcını uzanamayacağı bir yere fırlattı ve ters ters baktı. "Neden ben, Henrick? Neden benimle evlendin?"

Yine adı söylendiğinde yüzü gerildi ama bir kez olsun sorusunu geçiştirmede. Başka tarafa bakmadı. "Amcanı Cehennem Ozanları'na sokmamla aynı sebepten." Gözleri kapandı. "Eron'un beni tahttan indirmek için onca yıl gizlice çalışmasıyla aynı sebepten. Kuyu, Safiye. Her zaman Kuyu'yla ilgiliydi."

"Kuyu mu?" Beklediği en son cevap buydu. Aslında hiç aklına gelmeyen bir cevaptı bu. Dalı biraz daha yaklaştırdı. "Açıkla."

"Ailenin topraklarının neden Toprak Kuyu'ya yakın olduğunu hiç merak etmedin mi?" Gözleri açıldı. Tacı düşmüş olsa da ağırlığı düşmemişti. "Bu senin soyun, Safiye. Senin ailen seçilmişti, benimki ise..." Yorgun bir kahkaha. Tek bir omuz silkme. "Değildik. Ama atam bin yıl önce ailenizin tahtını aldı ve ben bunu öğrendiğimden beri onu geri getirmeye çalışıyorum."

"Tahttan vazgeçmeden onu geri getirin." Safî kendi kahkahasını attı. Soğuk ve nefret doluydu.

Yenilmiş bir omuz silkme daha. "Bunu inkâr edemem. Ailem Cartorra'yı geliştirmek için yüzyıllarca çalıştı. Sınırlarımız güvende, insanlarımız besleniyor. Tüm bunlardan neden vazgeçeyim ki? Soylarımızı bir araya getirmek daha iyi."

"Demek bu yüzden Leopold'un çocuğunu doğurmamı istediniz. Varisimiz ..." Hafızasında Vaness'in her zaman kullandığı unvanı aradı. Saçma olduğunu düşündüğü ama Henrick'in ciddiye aldığı belli olan bir unvandı bu. "İyi Seçilmiş," diye bitirdi.

"İyi Seçilmiş," diye tekrarladı.

"Ama neden beni en başından Leopold'la nişanlamıyorsunuz?" Safi artık bağırarak zorundaydı. Rüzgâr hızla ısıklık çalıyor, ağaçları eğiyor ve dünyayı beyaza . "Neden benimle evlendin?"

"Çünkü ben... Leopold'un aşk için evlenmesini istedim." Bunu itiraf ederken garip bir şekilde acı çekmiş görünüyordu. Hatta utanıyordu. "Seni sevdiğini bilmiyordum, yoksa her şeyi farklı yapardım."

Henrick'in omuzlarında, çobanpüskülünde ve Safi'nin hâlâ uzun kollarında kar birikmişti. Ve garip bir şekilde gök gürledi. Sahte, doğal olmayan bir gök gürültüsüydü bu ve Safi'nin Gerçeklik merceği kabardı. Bunların hiçbir mantıklı değildi. Seçilmiş ve unutulmuş hükümdarlar, *bunun için bu* kadar çok can feda edilmiş miydi?

"Dünya Kuyusu'nu neden önemsiyorsun?" Elindeki dalı ona doğru salladı. Kar savruldu. "Yönetmek için kimi seçtiğini kimse hatırlamıyor - eğer gerçekten böyle bir şey olduysa."

"Annenle tanışana kadar ben de öyle sanıyordum. Laia hatırladı. Laia *inanıyordu* ve kanıt toplamak için yıllarını harcamıştı. Eski Sightwitch Rahibe kayıtları, hepimizin efsane olarak kabul ettiği eski hikayeler."

"Yani onu sen öldürdün."

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama sonuçta haklısın: Aile bağlarını anlıyorum Safiye ve kendimi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

Safi'nin dalın üzerinde uyuşmuş ve kaskatı kesilmiş parmakları kıymıkları hissedene kadar sıkıldı. Rüzgâr ona çarpıyor ve gök gürültüsü göğsüne *yanlış, yanlış, yanlış çarpıyordu*. Eron Amca'nın ona anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki, peki ne için? Sırların kimseye faydası olmamıştı; sadece kendisini, kız kardeşini ve şimdi de onu lanetlemişlerdi.

Henrick yavaşça ellerini kaldırdı. Yalvarırcasına değil, teslimiyetle. "Lütfen Paskella'ya onu sevdiğimi söyle."

Safi ters ters baktı. "Ona kendin söyleyebilirsin." Dalı adamın kafasına doğru savurdu, öldürecek kadar sert değildi. Sadece etkisiz hale getirecek kadar sertti. Dal kafatasına çarparak kollarında şok dalgaları yarattı. Adam yere yığıldı, bir et yığını hızla karın altında kayboldu. Onun için geri gelecekti. Eninde sonunda.

Safi, tacını ve ardından Cehennem Ozanlarını kontrol etmek için en yeni altın zincirini aldıktan sonra, hiçbir şey yapamayan bu güçsüz adamdan uzaklaştı.

Daha fazla zarar. Ve şimdi bir fırtınanın intikamcı karının altında saklanan çobanpüskülü meyvelerinden uzakta.

★ ★ ★

Hiç bu kadar kolay olmamıştı. Iseult'nun tek yapması gereken elini bir askere, bir Cehennem Ozanı'na doğru savurmaktı ve onların iplikleri bedenine dolanıyordu. Tutunması gerekmiyordu; ruhları yanmıyor ya da çılgılık atmıyordu. Sadece işaret etti ve dünya itaat etti.

Ve bir parçası buna güldü. Sonunda o ve Safi planlarını tamamlıyorlardı - Eron'un planını tamamlıyorlardı. Sonunda Henrick'i ortadan kaldırıyor ve ebedi acılarını hak etmeyen Cehennem Ozanlarının kontrolünü ele geçiriyorlardı.

Kuzeyden daha fazla asker ilerledi ama Iseult'un büyü menziline girdikleri anda onları ele geçirdi. Bir ağaçtan çilek koparır gibi, onları teker teker ekledi. Iseult, Cartorralılara "kalın" dediğinde, Cartorralılar kaldı. Ve yakındaki bir kadına "Kılıcını bana ver" dediğinde, kadın tam olarak bunu yaptı, kemerinden çözdü ve boş gözlerle uzattı.

Böylece kimse Safi ya da Henrick'i takip etmedi ve kimse Iseult ya da Caden'e doğru ilerlemedi. Corlant dışında kimse. Fırtınası hâlâ devam ediyor, her saniye artıyordu. Ama Iseult ondan korkmuyordu. Çok büyük ve çalınmış bir gücü vardı ama sonuçta o sadece bir Şovalyeydi. O ise Cahr Awen'di. Artık Iseult'un içinden pek çok karanlık verici pompalanıyordu. Canlı, pırıl pırıl, özgür bırakıldığı için sevinçli. Sonsuza dek sürmeyeceklerdi ama onu çok uzaklara götüreceklerdi.

Iseult kılıcı beline bağladıktan sonra kuleye, gölgelerin arasında kamburlaşmış Caden'in yanına döndü. Rüzgâr şimdi ona ulaşmış, kar yağıyordu. Titremeyi bırakmış ve gevşek bir şekilde yatıyordu.

Fazla zamanı kalmamıştı.

Iseult, Cehennem Ozanı'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kar pantolonunu ıslatmış, Alma'nın kanını yeniden yaymıştı. "Bir şifacı bulması için bir Cehennem Ozanı göndereceğim," dedi Iseult, Gretchya'nın her zamanki sakinliğini yansıttığını umarak. "Eminim yaralarını saracak biri vardır."

Ama Caden sadece başını salladı. Bir gözü açık kaldı. "Sadece Cehennem Ozanı Tezgâhı beni iyileştirebilir."

"Bana ne yapacağımı söylerseniz Tezgaha erişebilirim."

Yine başını salladı. "Bu... bu şekilde çalışmıyor." Onu yanına çağırmasına rağmen göz kapakları kapandı.

Iseult eğildi ve adamın zayıf ve donuk nefesi kulağına ulaştı. "Biz... senin aletlerin değiliz." Göğsü titredi; vücudu kamburlaştı; bacağından sızan bir fışkırma oldu. Bilinçsizlik dişlerini ele geçirdi.

Ve Iseult yutkundu, dili aniden şişti. Sıcak suçluluk duygusu aniden yükseldi. "Bu... sonsuza kadar *değil*," dedi onun gevşek formuna. "Bu sadece bizi güvende tutmak için." Argümanı kendi kulaklarına bile dayanıksız geliyordu.

Ayağa kalktığı sırada fırtına da dinmişti. Kar durdu, gök gürültüsü sustu ve rüzgâr yalancı bir sükûnete büründü. Fırtınanın gözü gelmişti. Corlant buradaydı.

İplikleri Iseult'nun arkasından alçaldı, sahipleri gökyüzünden inerken kuleye doğru tembelce kıvrıldı. Mor açlık, amaranth kahkahası ve sonsuza dek dönen gümüş.

Iseult'nun derisindeki tüyler diken diken oldu. Omurgası karıncalandı ve süründü ama Esmeyi boynundan kaldırıp karların üzerine yatırmak için acele etmedi. Pelerinini çıkarıp Caden'in vücuduna örtmek için de acele etmedi. Soğuğa karşı çok az koruma sağlıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Ve artık ona ihtiyacı yoktu. Onu sıcak tutacak özgür ruhlara değil. Corlant'ın görmesini istediği Threadwitch siyahını giydiğinde değil.

Kuleye indi, rüzgâr yumuşak bir fırçayla saçlarını savurdu. Fırtınası dışarıda esiyor ve dönüyordu ama burada değil. Bu eski duvarların içinde değil.

Iseult onunla yüzleşmek için döndü. *Baba, babam.*

Bıçağı gözünden çekmiş, geriye kanlı bir uçurum bırakmıştı, ilk gözündeki delik artık sargılı değildi, açıktaydı ve irinle sarıya boyanmıştı. Üzerindeki gölgeler büküldü ve don tısladı.

Iseult yeni kılıcını ona doğru kaldırdı. "Benim bir silahım var. Yaklaşmayın." "Oh, bunu görebiliyorum." Gülümsedi. "Bu dünyada olmasa da. Ben seni

Rüyayı mükemmel bir netlikle." Kollarını açtı. "Akıllıca bir yer seçmişsin kızım. Eskiden benimdi, biliyorsun. Çok, *çok* uzun zaman önce."

Bir adım ilerledi, suyun üstündeki bir yılan ya da karın üstündeki bir wyrm kadar yumuşaktı. "Kılıcını ve Cehennem Ozanlarını da görüyorum. Ve İpliktaş'ından çektiğin tüm o küçük ruhları."

Iseult duruşunu korudu. "Seni öldüreceğim."

İplik kasırgası zevkle parlıyordu. "Kendi baban mı?" "Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Eğlence daha parlak bir şekilde gıcırdadı. Kaşları sıçradı, gözünden taze kan aktı. "Demek bunu anladın, öyle mi? Zekice ama sonuçta işe yaramaz." Kollarını yukarı kaldırdı, cübbesi geriye düşerek gölgeler sızdıran iskelet uzuvlarını ortaya çıkardı.

Buz ayaklarından dışarı fırladı, karı sertleştirdi ve Iseult'ya doğru fırladı. Iseult yana doğru daldı, orada bir taş çatırdayarak yolunu kesti. Bir dalış daha yaptı ve çıkışa ulaştı. Yine de kaçmadı. Bu sefer kaçmadı.

Geri döndü ve Corlant'a doğru son sürat fırladı. Corlant ona daha fazla buz fırlattı, sonra alevler, ama Corlant her saldırının geldiğini görebiliyordu. İpleri- çalınmış, dolgun İpleri- onu ele veriyordu. Yeşil bir parlama taş yağmuru anlamına geliyordu. Sarı bir patlama, öldürmek için rüzgâr anlamına geliyordu. Kırmızı darbeler alevler anlamına geliyordu ve ani gölgeler onun İpliklerini ele geçirmek için boğuştuğu anlamına geliyordu.

Diğerlerini tükettiği gibi onu da tüketmek istiyordu ve Alma'ya yapmaya çalıştığı gibi, ama Alma boyun eğmeyecek kadar güçlü ve çok iyiydi. Iseult'nun kıskanacağı bir düşman değil, ulaşmayı arzulayacağı bir hedef.

Ve hala kurtarması gereken bir kız.

Iseult Corlant'a ulaştı, kılıcı gergin ve hazır. Onun işini çabucak bitirecekti. Annesini uzun zamandır hapseden kâbusu bitirecekti. Corlant'a ulaştığında, kılıcı derisinin olması gereken yere çarptığında ...

Tam delip geçti.

Büyü üzerine tısladı ve esneyen bir dehşetle bir büyüyle savaştığını fark etti. O gücü de kamptaki bir Nomatsi'den almıştı. Corlant'ın kahkahası kulağına kaydı. Her zaman olduğu gibi soğuktu. "Bul beni, Iseult. Eğer beni öldürmek istiyorsan, beni bulmalısın."

Dönüp baktı ama kulede kimse yoktu. Corlant da yoktu, Caden da. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Birkaç dakika içinde dışarıdaydı. Kar yağıyor ve fırtına rüzgârları esiyordu ama Iseult hazır. Altı Cehennem Ozanı, tıpkı Pragan sarayındaki muhafızları gibi hemen etrafındaki yerlerini aldılar. Yüzleri karla örtülmüştü, Iseult'un kontrolü sayesinde iplikleri duygusuzdu.

Ve umduğu gibi, Cehennem Ozanları onun etrafında hareket eder etmez fırtına sustu. Ne rüzgâr, ne kar, ne de tehdit vardı çünkü Corlant'ın fırtınası büyölüydü ve Cehennem Ozanları'nın buna bağışıklığı vardı.

Corlant'a karşı kalıcı bir çözüm değildi ama onu bulmak için tek ihtiyacı olan zamandı.

Duyularını gönderdi, yüz Cehennem Ozanı'nın gücü ve bağlantısıyla ulaştı. Sonunda taştan kurtulmuş elli karanlık-verenin. Ama Corlants'ın İplikleri artık o kadar genişlemişti ki, onun nerede bitip dünyanın geri kalanının nerede başladığını söylemek mümkün değildi. Sanki kökleri filizlenmiş gibiydi, İplikler dışarı ve aşağı fırlıyor, toprağı kazıyordu.

Ya da sanki toprak onu besliyormuş gibi. Fırtınanın oluşumunu gördüğünde, onun gücünü toprağın kendisinden aldığını düşünmüştü. Tıpkı Portia'nın bir zamanlar Sirmaya'nın İpliklerinin yüzeye en yakın olduğu yerde Tezgâhını inşa etmek için yaptığı gibi.

"Sen gelmiyor musun?" Corlant fısıldadı. "Yoksa Cehennem Ozanı arkadaşın ikna etmek için yeterli değil mi? Işık Getiren'i de alabilirim. O çok yakın-"

"*Ona dokunma,*" diye hırladı Iseult ve hemen yeni bir emir gönderdi: *Safi'yi koruyun.* Altı Cehennem Ozanı ormana doğru fırladı. Threadsister'ının parlak renklerine doğru -şimdi düşmüş bir imparatorun yanında. Ve Cehennem Ozanları koşarken, Iseult da koştu.

"Daha yakına," diye mırıldandı Corlant. "Daha yakın, daha yakın."

Köklerden atladı ve dalların altından eğildi, Cehennem Ozanı muhafızları onun etrafında mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu - ve ordusunun geri kalanı da hareket ediyordu. Corlant Safi'ye dokunamayacaktı. Onu sakatlayamayacağı Cehennem-Bard bedenleriyle ezecekti. Tıpkı kendisine yapmaya çalıştığı gibi onu da kıracak ve bükecekti. Ve diğer pek çok kişide başardığı gibi.

Safi fırtınaya karşı eğildi ve devrilen ağaçların gökyüzünü açtığı küçük bir açıklıktan geçti.

Yanlış, yanlış, merceğı her adımda uyarıyordu. *Yanlış, yanlış.*

Safi daha da zorladı. Önünde her ne varsa, Iseult'yu onunla tek başına yüzleşmeye bırakmayacaktı. Yine de ağaçların arasına geri itilir itilmez, bir köknar onu yumrukları kadar büyük bir doludan kısa süreliğine engelledi, dünya sessizleşti ve durgunlaştı.

Ne şimşek, ne rüzgâr, ne de dolu vardı; sadece kar yağışı üzerinde açtıkları delikler vardı. Ve Gerçeklik lensi neredeyse çılgılık çılgılığa tenine çarpıyordu. Henrick'in kılıcını Habim'in ona öğrettiği nazik tutuşla tutarak ormanı taradı.

Ne çok sıkı, ne de çok gevşek. Sadece hazırды. Ötedeki ağaçlarda fırtına hız kesmeden devam ediyordu. Onu gördü, gri bir duvar ve Beyaz. Binlerce öfkeli iç çekişi duydu.

Arkasından bir kahkaha yükseldi. Etrafında dönmeye başladı. *Yanlış, yanlış, yanlış.* Ama ağaçların arasında kimse yoktu.

"Dışarı çık!" diye bağırdı. "Belki ben de sana daha yumuşak davranırım."

Bir kahkaha daha, o kadar yakındı ki, pencereden sızan bir kış esintisi gibi teninde hissetti. Tekrar döndü, şimdi az önce terk ettiği açıklığa bakıyordu. Ama hâlâ kimse yoktu. Ve hâlâ Gerçeklik merceği yanlış olduğunu haykırıyordu.

Sonra gökyüzünden karların üzerine bir şey düştü. O kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordu ve o kadar sertti ki ayaklarının altındaki toprak titredi. Bir ceset, insan ve gevşek.

"Caden." Safi ona doğru koştu, kahkahalarla ilgili tüm düşünceler kaybolmuştu. Fırtına ya da tehlikeyle ilgili tüm düşünceler yok olmuştu. Ancak üç adım atabilmişti ki rüzgâr ona doğru hücum etti.

Açıklığa bir adam indi. Cadenin yanına indiğinde karlar ondan uzaklaştı. Safi'nin görüş açısı değişti. Baş dönmesi onu sardı ve yarım donuk bir nefes boyunca sadece adamın yüzünü gördü; o kadar çok yüz vardı ki. Sanki hızla çevrilen bir kitabın sayfalarıymış gibi, yüzler birbiri ardına dağılmış, erimiş ve .

Ve Hakikat lensi o kadar yoğun bir şekilde çılgılık attı ki, neredeyse tenine çarpacaktı.

Sonra kitap duruldu, tek bir sayfa açıldı. Göz kırpması için tek bir yüz, bir daha asla göremeyeceği bir gözden sızan kan.

"Ne zeki bir ışık getirici," dedi Cartorran dilinde. "Tezgâhı etkisiz hale getirmek için cihazını bu şekilde kullanmak. İşe yaramaz ama de zekice." Bir adım ilerledi. Gözleri yoktu ama açıkça görebiliyordu.

Ve Safi kılıcını kaldırdı. "Kimsin sen?"

"Threadsister'ınız size söylemedi mi?" Parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Aile benzerliğini görmüyor musun?"

Safi bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Olabileceği tek bir kişi vardı. "Lanetli Cadı," dedi ve Safi'nin yanakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözünden hâlâ akan kanı sıktı.

"*Onlara dokunmayın*," diye bağırdı Iseult, şiddetli, doğru ve iyi bir sesle. Bir nefes sonra, yanakları parlak, saçları vahşi ve vücudu karla kaplı bir şekilde açıklığa doğru yürüdü. İki yanında yürüyen Cehennem Ozanları, onun emrettiği yere doğru ilerliyordu.

Kısa bir süreliğine Safi'nin gözleriyle buluştu ve yine o acımasız gülümseme belirdi. "İstediğin kadar güç çalabilirsin," diye seslendi Iseult, Safi'nin yanına doğru ilerleyerek, "ama büyük bir Cehennem Ozanı'na dokunamaz." Sonra ellerini savurdu ve etrafındaki Cehennem Ozanları Safi ve Iseult'un etrafında koruma pozisyonuna geçtiler. Corlant'ı engellemek için altı beden.

Bir takla daha attılar ve daha fazla Cehennem Ozanı ağaçların arasından fırladı. Onlar da Safi ve Iseult'un etrafını sardı, her geçen saniye sayıları artıyordu. Safi Caden ve Corlant'ı gözden kaybedene kadar sıra sıra dizildiler. Tek gördüğü orman kamuflajlı uniformalar ve boş, kontrollü gözler oldu.

O gözleri sevmiyordu. Doğruluk merceğinin Iseult'ya *yanlış, yanlış, yanlış* diyerek tepki vermesinden hoşlanmamıştı. Ve birden Iseult'nun onu da kontrol ettiğini hatırladı. Uçan makinede, Iseult kaslarını ve gözlerini ele geçirmişti ve bu Corlant kadar kötü, ellerinin üzerinde dolaşan yarık çizgiler kadar iğrençti.

Ancak Iseult'a başka bir yol bulması için yalvaramadan önce Corlant konuştu. Tüm açıklığı dolduran buz gibi bir fısıltı.

"Ah ama kızım," dedi, "bir Cehennem Ozanı'nın *canını* yakabilirim. Hem de çok kötü yaralayabilirim."

Cehennem Ozanları hep birlikte karın üzerine yığıldılar. Kıyametin siyah çizgileri bedenlerini, yüzlerini ve gözlerini kapladı. Ve Corlant'ın yanında, Caden çığlık attı.

Safi Iseult'ya "Bir şeyler yap," diye yalvardı ama Iseult sadece başını salladı ve havayı yakalamaya çalıştı. Sanki artık göremediği ipliklere uzanıyormuş gibi.

Safi kılıcını bıraktı ve kemerine sarıldı. *Dil, dili koru*. Donmuş parmakları beceriksizce hareket etti. Beyni Zander'ın ona ne yapmasını söylediğini hatırlamaya çalıştı. Hepsini kurtaramazdı ama en azından Caden'a ulaşmaya çalışabilirdi.

Ancak ona doğru döndüğünde, Iseult'nun düşen kılıcı kaptığını ve şimdi Corlant'a doğru koştuğunu gördü. Zarafet yoktu, kontrol yoktu, sadece Safi'nin onun soğukkanlı Threadsister'ını hiç görmediği kadar düzensiz bir çaresizlik vardı.

Corlant'ın kahkahası tekrar geldi. "İyi denemeydi, Kara Verici." Elini . Rüzgâr ona çarptı, kaburgalarını parçalayan ve Iseult'u yukarı kaldıran bir huni. Sonra odağını Safi'ye çevirdi. Düşen her Cehennem Ozanı'nın üzerinden örümcek gibi bacakları olan uzun adımlarla yürüdü. Ve o hareket ettikçe, onları öldürdü. Bir parmak şıklatması, genişleyen bir gülümseme ve kar kalınlığındaki toprağın üzerinde hareketsiz kaldılar.

Safi izlemekten başka bir şey yapamadı. Kasları artık kendisine ait değildi. "Sana bunun faydasız olduğunu söylemiştim," dedi. "Şimdi inanıyorum ki her şeyi geri alacağım.

Bu ruhlara sahip çıkmak için çok çalıştım." Tekrar tersledi.

Acı Safi'yi paramparça etti. Buzdan yapılmış bıçaklarla taşınan soğuk bir acı ve onunla birlikte onu dolduracak, ezecek, sona erdirecek bir kahkaha. Karlı açıklık soldu. Kıyamet yaklaştı.

Iseult uçtu. Sırtı ağaca çarptı. Kafatası da öyle ve görüşünün üzerinde yıldızlar parladı. Ama Corlant'ın işi bitmemişti. Ateşle karışık bir rüzgâr esti ve onu yukarı, yukarı, karların, ipliklerin ve donmuş gölgelerin arasına fırlattı. Sonra ağaçların üzerindeydi ve Corlant'ın dönen fırtınasının içine çekildi.

Rüzgâr onu vurdu, ciğerlerini çökertti ve tüm görüşünü sildi. Sadece kar, rüzgâr ve bilinçsizliğin pençeleri . Hiçbir şey yapamıyordu. Ordusu yoktu. Çalınmış bir gücü yoktu ve Cahr Awen'in hayatları ona burada yardım edemezdi.

Sonra yukarı doğru çekildiği kadar hızlı bir şekilde aşağı doğru savruldu. Bir organ ve kemik çuvalı, öyle bir güçle yere çarptı ki acıyı bile hissetmedi. Sadece ölümün acelesi vardı.

Ve soğuk. Bir Void Paladin'in İpliklerinden gelen uzak, uyuşturan bir soğuk.

Kahkahalar Iseult'nun puslu, dönüp duran farkındalığına sızdı. *Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok kızım ve bu kazanabileceğin bir dövüş değil.* Haklılığını kanıtlamak istercesine yer sarsılmaya başladı. Önce Iseult'un sırtının altında bir yalpalama. Sonra dişlerini takırdatan ve karları savuran bir titreme. Rüzgâr kulaklarında kükrüyordu ama toprak daha yüksek sesle kükrüyordu.

Geçen her bir kalp atışıyla birlikte daha fazla gölge etrafını sardı. Sanki toprağın kendisi yarılıyormuş gibi - sanki Corlant çok fazla güç almış ve şimdi toprak ölmüş gibi. İpler onun üzerinden geçti ve onu aşağıda tuttu. Daha fazla, daha fazla, yüzlercesi, sonra binlercesi. Hareket edemiyordu, göremiyordu, hissedemiyordu. Sadece gölgeler ve kar vardı. Şimşek ve acı.

Burada ölecekti. Corlant'ın gücüne yenik düşen bir karanlık verici daha.

Ve çok fazla güç vardı. Çok fazla güç. Onu yenebileceğini düşünerek aptallık etmişti. Aptal, aptal, her zaman aptal bir aptal.

Özür dilerim Alma. Özür dilerim, anne. Özür dilerim, Safi.

Son bilinci de kaybolup, son duyuları da silinip giderken, ipler içeri girdi. Dünyanın gölgelerinin yerini aldılar. Gümüş, aç ve sonsuz bir öfkeyle yanıyorlardı. Corlant, diye düşündü, onu sonsuza dek bitirmeye gelmişlerdi.

Ancak İplikler onu yok etmek yerine sadece içine kapandı.

Ona gülmek yerine, anlayış göstererek yumuşadılar.

Gölge Wyrn'i uzaktan fark etti. Onu bulmuştu ve yutmak yerine koruyordu. Fırtınaya karşı bir kalkan, ne soğuk ne de Boşluk karanlığı. O sadece çok uzun süre yaşamış, korktuğu bir efendiye bağlı bir canavardı.

Iseult'un duyuları yavaşça geri geldi. Kar ve fırtınanın çarpık dünyasının yerini oniks pullarla kaplı, kabarık bir göğüs almıştı. Kalbi gümüş ipliklerle bağlı olarak atıyordu.

Ve ailenin gün batımı bağında.

O bir anneydi. Anlıyordu ve Gretchya'nın aksine, ölüm yaklaştığında çocuğunu kurtarmak için orada olmamıştı. Şimdi Iseult'u korumak istiyordu.

Ve gün batımının tepesinde başka bir gölge vardı - Baykuş'ta gördüğü bir gölge. Bu renk her şeyin kaynağı olsa da, takdir etmediği bir renkti.

Threadwitch elbisesinin üzerinde üç çizgi. İpliklerin dünyasını temsil eden üç çizgi: Kırılan iplikler, bağlayan iplikler ve inşa eden iplikler. Iseult o kadar uzun süre griyle yaşamış, o kadar uzun süre pembeyi arzulamıştı ki, yeşili tamamen unutmuştu.

Sonsuza dek ulaşmaya, sonsuza dek bu wyrm'in şimdi ona sunduğu bağı kurmaya, büyütmeye ve olmaya çalışıyordu çünkü sevmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Çünkü bir canavar bile empati ve acı hissedebilirdi.

Iseult ağlamaya başladı. Yasaklanmamış ve durdurulamaz gözyaşları göğsünde kabardı. Ağzı ardına kadar açıldı ve hıçkırıklarla dolu bir çığlık koptu. Bu çığlık onu Corlant'ın fırtınasından daha fazla kırmıştı ve o da bunu memnuniyetle karşıladı.

Çünkü o kadar uzun süre görmeden yaşamıştı ki.

Threadsister'ını kurtarmak için bir kıtayı aştıktan sonra bile, Gretchya onu seçtikten sonra bile ve Alma onun eylemsizliği yüzünden öldükten sonra bile, Iseult gerçek gücün asla ölümden ya da kontrolde olmadığını hala *görememişti*. Bölünmek yapabileceği bir şeydi ama Alma'nın ona söylediği gibi, bu şekilde olmak zorunda değildi.

O sadece karanlık veren değildi. Gölge yaratan da oydu ve Cehennem Ozanları onun aletleri *değildi*.

"Teşekkür ederim," dedi wyrm'e. Yeryüzünün sarsıntısında ve etraflarında hâlâ devam eden fırtınada kaybolan bir ses. "Teşekkür ederim."

Bu sözler üzerine gölge wyrm gürleyen bir mırıltı çıkardı -sesten çok his- ve kalkan bedenini sürüyerek uzaklaştı. Fırtına anında içeri girdi. Yeryüzünün gölgeleri anında Iseult'yu tekrar yakaladı. Ama o hazırlıklıydı; tam da ihtiyacı olan şey zaten elindeydi.

Bir ömür önce, asla öldürmemesi gereken bir adamdan aldığı ilmik.

Etrafındaki örtüyü açtı ve çıplak avucunu üzerine koydu. Sonra etrafındaki dünya kayboldu.

ELLİ BİR

Vivia matkapları durduramadı. Vaness onları hız için yapmıştı ve Demir Cadı yeteneğiyle bile hasar oluşmadan önce büyüü durduramıyordu. *Hayır*, Vivia çılgılık atmak istedi. Bu savaş gemisinin burada batmaması gerekiyordu. *Iris* mürettebatının hâlâ zincirli olmaması gerekiyordu. Avcıların hâlâ kıyıya doğru zıplayan sandallarda olmaması gerekiyordu.

Artık plan mahvolmuştu. Vivia'nın savaşmaktan ve kurtarabildiği kadar Nubrevnalı kurtarmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kadossi harekete geçti. Ağzını açtı ve doğrudan Vivia'yı hedef alan saf bir ateş aktı. Ve bu tam da yapmak istemediği şeydi: onunla doğrudan yüzleşmek.

O anda, tam kasları kaçmaya hazırlanırken, ikinci matkap koptu. *Dişi Aslan* hızla iskele tarafına yuvarlandı ve Vivia ile Vaness'i Kadossi'nin yolundan çıkarıp bir saldırının başladığını fark eden denizcilere doğru fırlattı.

"*Mürettebatımı serbest bırakın!*" diye bağırdı Vaness'e. Ve İmparatoriçe imparatorluk hayatında ilk kez itaat etti. Bir denizcinin altından eğildi ve ellerini *Iris* mürettebatını tutan savaş gemisine doğru savurdu.

Daha fazla denizci akın etti ve Kadossi alevlerini bir kez daha Vivia'ya yöneltti. Alevler görüş alanını kaplarken Vivia aç denizden su çağırdı. Yana doğru dalarak sularını kaptana doğru fırlattı ama su hiçbir şeye çarpmadı.

O gerçekten en iyisiydi.

Vivia bunun yerine denizcileri yumrukladı. Denizin altındaki bir köpekbalığı kadar güçlüydü, onları teker teker yere serdi. Hüner yok, incelik yok. Cesetleri denize düşürürken suyu güldüren saf güç.

Vivia buna gülmedi. Gelgitler şimdiden onu boğmakla tehdit ediyordu. Şimdiden onu güce doyurmuş ve kaosa sürüklemişlerdi. Yine de bu kadar yakın dövüş ve serbest kalan bir Firewitch için aklına ihtiyacı vardı. Nubrevnalılar ona güveniyordu.

Merdivenden yarım güverteye sıçrarken savaşta Vaness'i aradı ama İmparatoriçe'nin bir kolunu korkuluklara dolamış, bir kolunu da yukarıya uzatmış olduğunu gördü. Vivia gözlerini kısarak mürettebatına doğru baktığında, Cam'in, Sotar'ın ve *Iris*'teki herkesin zincirlerinin eridiğini gördü. Sonra demir Vaness'e doğru uçtu, kullanılmaya hazırды ve çalkalanan denizi geçerken şekil değiştiriyordu.

Artık bir savurma sopası şeklini almış olan demiri havaya kaldırdı ve çılgınca bir dönüşle çivili kafa dışarı doğru savrulup bir denizcinin göğsüne saplandı.

Vivia o anda Vaness'i gözden kaybetti. Alevler ona doğru koşarak merdivenden ve onu bir su duvarına sıçramaya zorladı. Buhar tısladı. Sonra Kadossi içeri daldı. Geminin yalınlığına rağmen kolayca hareket ediyordu. Tıraş izinden taze kan sızıyordu. Yanakları sıcaktan kızarmıştı.

Vivia daha fazla su püskürttü, yüzüne sıçraması ve gözlerini perdelemesi için iki ip. Ama o kolayca eğildi ve birbiri ardına suların durduramadığı ateş mermileri püskürttü. Her patlama daha fazla buhar yaratıyor, haşlıyor, kör ediyordu. Ve Vivia'nın güvertenin yarısını koşarak geçmesi için geçen sürede, açısı her saniye artarken, dünyası sise dönüştü.

Kaotik kavga ortadan kayboldu. Kaptan ortadan kayboldu. *Baile's Blessing*, *Iris*'in mürettebatı ve hatta *Lioness*'in inleyen direkleri bile bir buhar âleminin içinde gizlenmişti.

Keşke Vivia da Stix gibi olsaydı, o zaman onu kontrol edebilirdi. Tüm o sisin içinde kaptanın nerede gizlendiğini hissedebilirdi. Ama o sadece Vivia'ydı. Sadece bir Tidewitch. Sadece avlanmaması gereken yerde avlanan küçük bir tilkiydi.

Vivia parmaklıklara ulaştı. Arkasından bir tabanca ateşlendi, gürültüyle çatırdadı. Kaçınmak imkânsızdı. Yine de bir şekilde başını geriye çevirip bakacak zamanı olmuştu. Her nasılsa, *bu sefer hayatta kalmak için Köken Kuyusu'ndan çok uzakta olduğumu* düşünecek zamanı oldu. Ve nasıl olduysa, bu sefer hayatta kalmak için

Kaptanın ateşle ateşlenen tabancasından çıkan mermi buharı yararak yoluna devam etti.

Ama zar zor hareket ediyordu. Kurşun ona ulaştığında, havadan yakalayabileceği kadar yaklaştığında, demir yanlara doğru püsküren sayısız küçük kurşuna dönüştü. Sonra Vaness burnu kan içinde ve elbisesi parçalanmış halde sisin içinde bir araya geldi. Arkasından daha fazla mermi ateşlendi ve turuncu ışık Vivia'nın yolunu aydınlattı.

Vaness önce Vivia'ya ulaştı, Vivia'yı denize atarken kollarını iki yana açtı. Denize doğru düştüler. Üzerlerinden çıkan ateş Vaness'in saçlarının ve elbisesinin kenarlarını yaktı ve Vivia'yı sıcaktan kavurdu. Ama çok yavaştı ve şimdi Vivia ve Vaness sisin altındaydı. *Dişi Aslan*'ın güvertesinin altında.

Dalgalara çarptılar. Deniz onları sararken Vivia'nın nefesi kesildi. Vaness yine de tutunmaya devam etti ve Vivia gözlerini açtığında arkalarında kan izleri buldu, çıldırmış bir denizin üzerinde sicim gibi bir siluet.

Suyu kendine doğru çekti, ancak onları yüzeye taşımadı. Bunun yerine, Vivia onların batmasına izin verdi, suyun onu kucaklamasına ve gücünü beslemesine izin verdi.

Dişi Aslan batarken köpürdü ve çalkalandı, suyun yerini değiştirdi - suyu öfkелendirdi. *Bizi kullan*, dedi Vivia'ya. *Bizi kullan ve saldır*.

Nasıl? Vivia bunu sormak istedi. *Mürettebatımı korumak için seni nasıl kullanabilirim? Noden'in Hediyesi'ni korumak için?* Daha fazla gemi batırmayı deneyebilirdi ama o gemiler deniz tabanında daha fazla iskelete dönüşecek, denizciler ise yaşamaya devam edecekti. Kadossi önderliğinde kıyıya yüzecekler ve Hediye'yi yeniden yok edeceklerdi. *Seni nasıl kullanabilirim? Bana ne yapacağımı söyle.*

Vivia ve Vaness batarken, İmparatoriçe'nin parmakları Vivia'nın pazularını kavradı ve ağzından baloncuklar çıktı. *Dişi Aslan* yukarıdan devasa bir gölge gibi aşağıya doğru iniyordu. Artık dalgalar sakinleştiği için yeterince derindeydiler. Artık dönecek ve batacak akıntılar yoktu. Yakında mercanlara ya da denizi dolduran çok sayıdaki iskelet gemiden birine çarpacaklardı.

Vivia burada suyun içinde derin bir bas tınısı hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir şey. Karnını titreten ve en uzak rafın ötesinden yukarıya doğru süzülen bir dip dalgası. Belki de Noden'in sarayından geliyordu. *Biz ol*, diye ısrar ediyordu. *Biz ol ve saldır*.

İmparatoriçe Vivia'yı tırmaladı, suyun emriyle karşılaştırıldığında belirsiz, uzak bir his. *Bize katıl*, dedi su. *Bize katıl ve saldır*. Akıntıda kötü niyet yoktu. Sadece hoş karşılanıyordu. Biri kendi alanına girene kadar görmezden gelinmeye alışmış bir unsurdu sadece.

İmparatoriçe, Vivia'nın tenine çarpan su dolu bir gürültüyle bağırdı. Başını sallayıp gözlerini şişirirken burnundan hâlâ kan akıyordu. Sonra yüzlerce küçük iğne Vivia'nın pazularını deldi. Acı verici, ani ve sarsıcı. Vivia gözlerini kırıştırdı ve *bu* kez tamamen Vaness'e odaklandı.

İmparatoriçe boğuluyordu. Vivia'nın sahip olduğu akciğer kapasitesine sahip değildi. Hayatının yarısını dalgalarla çevrili bir yerde ya da nehirlerin çağlayanlarında geçirmemişti.

Vivia yukarı, alçalan *Dişi Aslan*'ın vahşi silüetine baktı. Yüzeye çıkmayı başarabilseler bile onları sadece tabancalar ve alevler bekleyecekti. Stix'in ona yardım etmesini, onu kaldırmasını, ona rehberlik etmesini hiç bu kadar istememişti çünkü Stix her zaman ne yapacağını bilirdi. Her şeyi nasıl daha iyi yapacağını. Ama Stix burada değildi ve Vivia'nın yapması gerekeni yapması için sadece kendisi vardı.

Bu yüzden İmparatoriçe'yi bu küçük güvenlik kozasında hayatta tutabilecek aklına gelen tek şeyi yaptı: Vaness'i kendine çekti ve onu öptü.

Şahinler Kraliçesi ve Tilkiler Kraliçesi dalgalı denizin altında kaybolurken, Stix, Ryber ve Kahina Köken Kuyusu'nun yanındaki çakıl taşından sessizce izlediler.

"Hazır mısın?" Kahina sordu. Pipoşundan kıvrılan duman, savaşın keskin kokusuna karışıyordu. Amiral ceketini ve botlarını çıkarmıştı.

"Evet," diye yanıtladı Stix ve Ryber'e döndü. "Güvenli limanlar. Yakında geri döneceğiz."

"Güvenli limanlar," diye yanıtladı Sightwitch ve dudakları nadir görülen bir sırıtişla seğirdi. Sonra Stix'in görmesi için dev kartı uzattı. Altın sırtı sabahın mercan ışığında göz kırptı. "Ondan çok fazla büyü almayın."

"Hayır." Stix başını salladı. "Sadece ihtiyacımız olanı alacağız." Kahina'nın yanına yürüdü, kendi çıplak ayakları gelgitle aşınmış çakılların üzerinde yuvarlanıyordu ve birlikte, Şahinlerin Şovalyesi ve Tilkilerin Şovalyesi

Her şeyin kalbindeki tanrıça olan Uyuyan Dev'in istediği gibi kraliçelerine yardım etmek için denize açıldılar.

Bu gerçek bir öpücük değildi. Ya da Vivia öyle olduğunu düşünmüyordu. Daha sonra bu ayrımın acısını çekecekti ama bu olayın gerçekleştiği panik anlarında, dudaklarını Vaness'inkilere bastırıp ciğerlerinde kalan her nefesi paylaşıırken, İmparatoriçe dudaklarını geriye itip boğulmakta olan bir kadın gibi havayı içine çekerken, Vivia bunu sadece İmparatoriçe'yi kurtarmanın ve onlara dalgaların altında daha fazla zaman kazandırmanın bir yolu olarak gördü.

Çünkü akıntının şarkısı Vivia'yla henüz bitmemişti -*Biz ol, biz ol ve saldır.* Stix'in sesine benziyordu. Vivia nasıl olduğunu, neden olduğunu bilmiyordu ama sanki Threadsister'ı hemen yanındaydı, yumruklarını sıkıyor ve onu teşvik ediyordu.

Vivia birkaç dakika önce Stix'in onu kurtarmak için yanında olmasını dilemişti ve şimdi sanki gerçekten yanındaymış gibi hissediyordu. *Biz ol, biz ol ve saldır. Git, Vivia, git.*

Vivia'nın kolundaki demir iğneler geri çekildi ve geriye yalnızca İmparatoriçe'nin kalp atışlarıyla güçlenen parmakları kaldı. Sonra İmparatoriçe'nin kendisi geri çekildi, altın rengine bürünmüş gölgemsi bir şekilden başka bir şey değildi. Vivia'nın batan ayakları çoktan unutulmuş bir gövdeye sürtündü. Kelp ayak bileklerine uzandı. *Bize dönüş, bize dönüş ve saldır.*

Evet, diye cevap verdi ve o anda Vaness'in de aynı şeyi yaptığını hissetti. Gelgit havuzunda parlayan bir terazi gibi, İmparatoriçe'nin gözlerinde bir şey parladı. Vivia'nın gölgelere, doğmakta olan şafağın kaba ışığına rağmen fark ettiği bir şey. Demir Vaness'i çağırıyordu ve o da çağrıya cevap veriyordu.

Tıpkı Köken Kuyusu gibiydi ama yüz kat daha güçlüydü. Sanki Vivia ve İmparatoriçe arasındaki ipler koparılamayacak kökler halinde kalınlaşmıştı. Artık kendilerine değil, hükmettikleri elementlere aittiler.

Vivia kollarını kaldırdı; Vaness de kendi kollarını. Deniz itaat etti, demir itaat etti ve batık gemi itaat etti.

Su yer değiştirdikçe Vivia ve Vaness'in etrafında girdaplar oldu. Onlarca yıldır kıpırdamayan kum, çoktan ölmüş bir omurgadan sıyrıldı. Demir gıcırdadı, ahşap kaburgaların iniltisine daha tiz bir inilti kattı - tıpkı Vaness'in büyüünün Vivia'nın akıntısının üzerinde şarkı söylüyor gibi görünmesi gibi. Demir, bir zamanlar olduğu hayalet toplara yeniden monte edilirken, su kalktı ve hareket etti, eller hayalet bir gemiyi kaldırdı.

Vivia bir kalyon olduğunu fark etti. Hatta belki de yıllar önce Dalmotti'ydi. Şimdi ise Nubrevnan'dı. Artık her zaman burada yaşamış olan denizlere, ulusları geride bırakmış olan akıntıya aitti. Vivia'nın insan zihninin kavrayabileceğinden çok daha fazlasını hatırlıyordu, her ne kadar küçük beyni su içine aktıka esneyip bükölmeye ve özümsemeye çalışsa da. Kıtaların büyüdüğünü ve kıyı şeritlerinin yıkıldığını görmüşü. Şehirler kadar büyük mercanlara bakmış ve titreyen her canlıyı beslemişü. Okşamış ve beslemişü öldüröldü ve yok edildi.

Kalyon yükseldikçe, Vivia ve Vaness'i daha da yükseğe taşıdı ve sonunda gemi alçaldıkça alçalırken *Lioness*'tan kaçınmak için açı yaptı.

Vücudunun tüm duyularını kaybetti. Beyni gibi o da su için bir kap haline geldi. Tam da istediği gibi su *olmuştu*. Ve yine Stix'in bir şekilde yanında olduğuna yemin edecekti. *Git, Vivia, git.*

Kalyon yükseldi, Vivia'nın başını su yüzeyinden yukarı kaldırdı, sonra boynunu, göğsünü, bacaklarını. Üzerinden su aktı, şafak havası içeri girdi. Uzaktan, su tarafından taşınan diğer gemilerin yükseldiğini hissetti. İki, üç, on dört, akıntı düşmüş kadırgaları ve yarım kadırgaları, Nubrevna'yı asla sahiplenmemiş bir savaşın onlarca yılı boyunca farklı imparatorluklar tarafından buraya dökölmüş batık karakolları ve uzun gemileri kaldırdı.

Ve şimdi onu talep edemezdi, çünkü akıntı kendini koruyordu. Nubrevnalılar denize saygı duyardı; imparatorluklar duymazdı. Vivia denize saygı duyuyordu; bu davetsiz misafirler duymuyordu.

Toplar ateşleniyordu, sırlıklam ve paslıydı ama kullanılmak için yalvaran demir tarafından itiliyordu ve bir şekilde -anlamasa da- ateş tarafından da itiliyordu. Vivia onların patlamalarını duydu, Vaness'i titreten ve denizin üstünde gülen canlı bir ağrı. Yine de toplar Dalmotti gemilerini hedef almıyor, aksine demirlerini tam yanlarından gönderiyordu. Dalmottiler kaçmazsa neler olabileceğine dair uyarılar. Alevli demir şiddet ve ölüm vaat ediyordu.

neşeyle iddia ederdi. Sahiplenmek *istediği* ama bir şekilde Vaness'in dizginlerini elinde tuttuğu.

Yoksa miydi? Vivia kendi gözlerini bir akıntı olarak değil bir insan olarak görmeye zorladığında, Vaness'i yosun tutmuş ve zamanla grileşmiş tahtaların üzerinde buldu. Burnundan kan fışkırıyordu, başı çökmüştü. Hâlâ nasıl ayakta durduğu, kollarının hâlâ nasıl uzandığı hakkında Vivia'nın hiçbir fikri yoktu.

Ve kendisinin de daha iyi durumda olmadığını dehşetle fark etti. Kendi duruşu da çökmüştü, kolları altındaki güverte gibi titriyordu ve gözleri Vaness'in yüzüne ne kadar uzun süre takılırsa, o kadar karanlık çöküyordu. Bunu sonsuza dek yapamazdı. Eğer yaparsa, su onu tamamen ele geçirecekti. Kendini tamamen akıntıya kaptırırdı ve Dalmottis'in gitmesine izin vermektense onu sürükler, boğar ve beslerdi. *Baile's Blessing*'in de yakalanması, saygı duyduğu Nubrevnalıların batması ve ölmesi umurunda değildi. Yanında yaşadığı uygarlıklarla kıyaslandığında tek bir hayat neydi ki?

Hayır, diye düşündü Vivia. Sonra daha sert, midesinden sökölüp atılacak bir kelime: "*Hayır*." Gelgitleri seviyordu, denizi seviyordu ve onların içinde yaşıyor gibi görünen Stix'in bu yankısını seviyordu, ama ona sahip olamazlardı. Bu insanlara, Nubrevnan ya da Dalmotti'ye sahip olamazlardı.

Vivia büyüsunü serbest bıraktı. Bir şelaleyi engellemek gibi, bir an yüzemeyeceği akıntılarla doldu. Sonra, boş ve hareketsizdi. Bir nehir yatağı kurumuştı. Kalbi gümbürdüyor ve yağmur hâlâ çiseliyordu. Hayalet kalyon hâlâ ayaklarının altında gürlüyordu. Ve Vivia odağını sağa sola çevirdiğinde, kasları sanki bu kalyonla aynı çürümüş tahtadan yapılmış gibi protesto ediyordu, dipteki donanmanın geri kalanını buldu. Eski topları hâlâ ateş ediyor olsa da, o gemiler alabora olmuştu bile.

-Ve dalgalar onları tahta tahta yutarken bile ateş etmeye devam ettiler.

Ama Dalmottiler gidiyordu. *Dişi Aslan* değil, çünkü deniz onu kemikleri ve her şeyiyle yemişti, ancak filonun geri kalanı şimdi bir gökkuşağının puslu gökyüzünü gerçekten böldüğü ufka doğru hızla ilerliyordu.

Vivia ve Vaness bir kez daha dizlerinin üzerinde hızla yükselen suya batarken, Vivia İmparatoriçe'yi kendine doğru çekti. "Geri dön," dedi, kelimelerini aynı otoriteyle pompalayarak.

Demirin çok iyi tepki verdiği aynı bas çizgisi. "Bana geri dön, Vaness. Geri dön."

ELLİ İKİ

Iseult yine Cehennem Ozanı Tezgâhı'ndaydı. Her zaman olduğu gibi görünüyordu. Gri, gri, uçsuz bucaksız . Ve hayaletler vardı. Aptalca kontrol edebileceğini düşündüğü ve hınzırca kontrol *etmesi gerektiğini düşündüğü* Cehennem Ozanları vardı. Her zaman olduğu gibi etrafını sarmışlar, her zaman söyledikleri nakaratı söylüyorlardı.

Ancak bu sefer geldiklerinde onlarla savaştı. Sesleri pençeledi, hayalet elleri deldi geçti. Ve o da onlara izin verdi. Ona çarpan şeyle savaştı çalışmak yok. Yönetilmemesi gerekene hükmetmeye çalışmak yok.

Ama onların onu yönetmesine de izin vermiyordu. Çok yakından dinlerse onu ezerlerdi. Eğer onlara umutsuzca arzuladıkları haberi verirse. Tıpkı kendi öfkesi gibi, tıpkı bir ömür boyu kapalı tuttuğu tüm o duygular gibi: çok fazla olursa boğulursun. Ama çok azı da büzüşüp giderdi.

Seni görüyorum, dedi içeri giren her yüze. *Anlıyorum. Ama ben Sen. Ben benim ve özgür bırakılmayım.*

Ve tüm gereken buydu. Kabullenme. Kabul. Sonra bütün gölge yüzler ortaya . Yüzlercesi, binlercesi, hepsi içeri doluşmuş ve görülmek istiyordu. Yine de hiçbiri onu uzaklaştırmadı - yüzlerine bakıp tekrarladığında değil, *sizi görüyorum, anlıyorum.*

Iseult rüyasındaki benliğinin ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi. Bu gözyaşları ne gizli bir köşeden gelen aşırı duygusallıktan kaynaklanan gözyaşlarıydı, ne de inşa edilen iplere sarılmış bir kızın hüznü gözyaşları. Bunlar rahatlatma gözyaşlarıydı, sevinç gözyaşlarıydı.

Çünkü şimdi gerçekten anlıyordu. *Bu* durağanlıktı. Threadwitch'lerin yapması gereken . Etrafındaki dünyanın tüm duyguları

onları, ama asla kendilerininkini görmeden - elbette kendilerini ayrı tutmak zorundaydılar. Aksi takdirde dünyanın örgüsü onları boğacaktı. Ancak nesiller boyunca bir yerlerde, basit ayrılık inkâra dönüşmüştü. Hiçbir insanın sürdüremeyeceği şekilde, soluk parmaklı, acımasızca yumruklanmış bir inkâr.

İnsanlar hissetmek için yaratılmıştır.

Ve insanlar dans etmek için yaratılmışlardı, tıpkı Iseult'nun prensle balkonda görünmeden dans ettiği gibi.

Sizi görüyorum, diye hayaletlere tekrar tekrar söyledi. *Sizi anlıyorum ama ben siz* değilim. Zamana, hayaletlere ve gözyaşlarına dair tüm hislerini kaybetti. Yine de her kabullenişte, Tezgâh'ın içinde daha da ileriye taşındı. Hayaletlerden oluşan bir akıntı onu gitmek istediği yere götürüyordu. Ne birlikte yüzebildiği ne de karşı koyabildiği dalgaların üstünde bir sal.

Sonunda, her şeyin merkezindeki kişiye ulaşana kadar.

Onu beklemiyordu. Bu çok açıktı. Ruhu basit bir ortasında savunmasız bir şekilde duruyordu. Bu alanın -Lom'daki tek *gerçek alanın*- kenarları, ötesindeki gri hiçliğe doğru bulanıklaşıyordu. Hayaletler buraya giremiyordu; cama bastırılmış yüzler gibi her tarafta kümelenmiş ve pençeleşmişlerdi.

"Baba," dedi Iseult. "Senin için geldim."

Gerçekten de Corlant mırıldandı ve anında hayalet formu katılaştı. Etrafında döndüğünde, daha önce olduğu gibi, kalan tek gözünün burada iyileşmiş olduğunu gördü.

Onu görünce sırttı, çocukluğunda çok tanıdık gelen bir ifadeydi bu. Şimdi anlıyordu ki bu ifade yüzyılların nefretiyle doluydu ve kendi gizli köşesinin derinliklerinde yüzyılların korkusunu saklıyordu.

Onun eski gülümsemesinin neye benzediğini merak etti. Paladin anıları uyanmadan önceki gülümsemesi. Bir Threadwitch'i seven bir adamın gülümsemesi.

"Senin daha akıllı olacağını düşünmüştüm." Ellerini döndürerek açtı. "Bu *benim* uzay. Başardım."

"Evet." Başını salladı. "Senin Portia olduğunu uzun zaman önce tahmin etmiştim. Yine de neden yalan söylediğini merak ediyorum."

"Çünkü eğer yapmasaydım, Altı beni öldürecekti. O gün öldüm ama Yüce Olanlar gibi sonsuza dek değil. Ve böylece bin yıl yaşadım, her bedenlenişimde daha da güçlendim. Ve ah, Iseult." Dilini şaklattı, alnındaki çukurlar derinleşti. "Burada ölmek seni gerçek dünyada öleceğinden çok daha fazla incitecek."

"Evet," diye kabul etti. "Korkarım öyle olacak."

Sonra, o tepki vermeden ya da ne yapabileceğini tahmin edemeden, ellerini açtı. Daha öncekinin aksine, Rüya'da iyileşmemişlerdi. Onun yerine avuç içleri yara izleriyle pürüzlüydü -kazandığı yara izleri. Yapmadığı seçimlerin ebedi bir hatırlatıcısı.

Yaşamak, yaşamak, diye düşündü, nefes almak ve yaşamak. Havzanın dışında kümelenmiş ve çaresiz hayaletlere doğru döndü. *İyileşen iplikler, gelişen iplikler.* Sonra tekrar, ama bu sefer yüksek sesle söyledi. "*Yaşamak, yaşamak, nefes almak ve yaşamak. İyileşen iplikler, Gelişen iplikler.*"

Her ruhun kendi okşayışına, kendi yaşam hatırlatıcısına ihtiyacı vardı. Pek çok Cehennem Ozanı yüz yıldır ölüydü. Bin yıl. Ama o her ruha kaybettiği büyüyü, silinmiş olan İplikleri verdi.

Ve Corlant'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Cehennem Ozanlarını saldırıya gönderdiğinde hiçbir şey olmadı. Havzadan kaçmaya çalıştığında, sahip olduğu hayatlar tarafından kuşatıldı - hayaletler artık özgürdü ve intikamlarını almaya hazırdı.

Yavaş bir işti. Yorucuydu ve Iseult'nun İpliktaşları'ndan aldığı karanlık-vericilerin gücü, kurtardığı her ruhla birlikte sızıp gidiyordu. Ama karanlık-verenler özgürlük istiyordu ve bu Cehennem Ozanları da istiyordu.

Cehennem Ozanı Tezgâhı'nın külden çorak topraklarının yerini alacak binlerce yeni yaşam bıçağı olan Yeşil İplikler yukarı doğru spiral çiziyordu. Ve tıpkı Iseult'un bir zamanlar Aeduan'a söylediği o eski tekerleme gibiydi:

Ölü otlar ateşle uyanır, Ölü toprak yağmurla uyanır. Bir yaşam yerini diğerine bırakacak, Döngü yeniden başlayacak.

Artık kopan iplik yok. Sadece Iseult'un görebildiği ve hissedebildiği kadarıyla devam eden ipler vardı. Ve iyileştirdiği her Cehennem Ozanı ile Corlant daha da zayıfladı.

Yaşamak, yaşamak, nefes almak ve yaşamak. Iseult sadece yeşil bir diyar görene kadar durmadı. *İyileşen iplikler, gelişen iplikler.* Caden'i, Lev'i ve Zander'i iyileştirene kadar. Eron'u ve tanıştığı her muhafızı iyileştirene kadar. Hepsi iyileşene ve geriye sadece bir ruh kalana kadar.

"Safi." Iseult diğer yarısına gülümsedi, parlak, güzel ve altın rengi. "Özgür ol, Işık Saçan. Özgür ol." Sonra İplik Kardeşi'ni Dokuma Tezgâhı'ndan dikkatlice çözdü. İşte Safi'nin Hakikat Cadılığı, sadece yarısı da olsa, ve işte varlığının renkleri ve parlaklığı. Kahkaha patlamaları. Kaba küfürler. Sonsuz sadakati ve her zaman doğruyu hedefleyen ahlaki pusulası.

Başlatın, tamamlayın.

Safi ve diğer tüm Cehennem Ozanları sonunda özgürdü.

Ve Iseult sonunda Corlant'la yüzleşmek için döndü. Yağmurda sönmeye bırakılmış bir ceset gibi kendi içine doğru büzülmüş, leğenin içinde bomboş, çaresiz bir bedene dönüşmüştü. Tek bir düşünceyle onu parçalayabilirdi. Onunla savaşamayacak kadar zayıftı. Geçersiz güçlere sahip kızı ona geçmişti.

Ama Iseult onu parçalamak istemiyordu. O, isteyerek sahipleneceği son hayat olacaktı ve onu bükmeyecek ya da koparmayacaktı. Babası olan adamı değil.

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve geride bıraktığı ormanı ve karı hayal etti. Başka hiçbir düşünce, onu uzun zamandır yapmaya çalıştığı şeyi yapmaktan alıkoyacak hiçbir dikkat dağıtıcı şey yoktu. Gerçek durağanlık ona rehberlik etti, onu toprakladı. Parmaklarına kadar, ayak parmaklarına kadar.

Tezgâh kayboldu.

Babasını karların üzerinde kıvrılmış bir halde buldu. Kulenin içindeydi. Artık ne fırtına, ne de çalınan iplikler vardı. Sadece gerçek özüne çekilmiş bir adam.

Haklıydı: İçinde sadece korku vardı ve korku kolayca nefrete dönüşebilirdi. Kendine duyulan nefret, seni reddeden dünyaya duyulan nefret. Bir ömür boyu bununla yaşamıştı; bu kavramı çok iyi anlıyordu.

Corlant o yaklaşırken sunağın yanından açıldı. Sonra kendini ayağa sürükledi. Kaçamazdı; bunu biliyordu ve Threads'inin yüzünde yorgun bir teslimiyet ifadesi vardı.

Yeni serbest bırakılmış Cehennem Ozanları, büyüsünün kenarlarında ateşböcekleri gibi parlıyordu. Gölge Wyrn hissedebileceği hiçbir yerde değildi. Efendisinin zayıflamasıyla birlikte, içinde geliştiği karanlığa geri dönmüştü.

Iseult Corlant'a ulaştı. Olduğu gibi sıkışmıştı, başı onun hizasındaydı. Hasarlı yüzünü ellerinin arasında tutuyordu. "Seni öldürmek istemiyorum," dedi ona.

"Korkak." Ellerini çekmedi. Rüya'nın içinden onu hâlâ görüp göremediğini merak etti. "Sadece yeniden doğacağım."

"Yaşamana izin vermek için bir neden daha."

İplikleri gök mavisıyla parlıyordu. Belki de rahatlama. Ya da belki üzüntü. Sonra ona doğru hamle yaptı, kolunu uzattı. El düz. Ve aniden avucu onun üzerindeydi, kabuk bağlamış, sızan yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı.

Soğuk her şeye saplanıyor, Iseult'yu kurutuyor ama bir yandan da basa dolduruyordu. Henrick'in onu neredeyse Tezgâh için sahiplendiği zamanki Praga'yı tekrar yaşıyordu. Patlayacak, püskürecek, bir akarsuyun üzerindeki kırık buz gibi içe doğru çökecekti. Yine de tıpkı Praga'da olduğu gibi, uzak bir yanı hâlâ hüküm sürüyordu. Annesinin ona çok iyi öğrettiği soğuk, mantıklı, Threadwitch parçası. *Kılıcını kaldır*, dedi. Iseult da öyle yaptı. *Ve onu öldürdü*.

"Ay Ana," diye homurdandı, gözlerini onunkilerin olduğu kanlı yarıklarla buluşturmaya zorlayarak, "yolunu aydınlatsın ve-"

Çelik Corlant'ın kalbinden fırladı, ucu Iseult'un sırtına saplanan kılıcı delip geçti. Kullanmadığı ve geldiğini görmediği bir kılıç. Kan fişkırdı. Corlant'ın nefesi kesildi. Avucu alnından düştü, büyüsü başarısız oldu.

Ve Iseult'un kendi gücüyle birlikte üzerine bir sıcaklık yayıldı. Corlant karların üzerine yığıldı.

"Ve Trickster seni asla bulamasın," dedi Cartorra'nın Dördüncü Leopold'u.

Aptal kartı sonunda oynandı.

Tıpkı sarayda Iseult'nun kaçmasına yardım ettiği zamanki gibi görünüyordu: Kılıcından kan damlıyordu ve dişleri asla solmayacak vahşî bir öze sahip bir renk kakofonisiydi. Tek fark Iseult'un artık onun kim olduğunu bilmesiydi. *Ne olduğunu biliyordu.*

"Neden?" diye sordu ona.

"Çünkü hiç kimse kendi ebeveynini öldürmek zorunda kalmamalı." Kılıcını pratik bir kolaylıkla kınına soktu, Threads'i kısa bir süreliğine içsel bir düşünceyle küçüldü. Sonra ekledi, "Güven bana, ben bilirdim."

Corlant'ın ipleri aralarında son bir titreme yarattı ve Iseult aşağı baktığında babasının alnındaki çizgilerin yumuşadığını gördü. Onun nasıl bir adam olabileceğini neredeyse hayal edebiliyordu. Portia'nın ruhuyla lanetlenmemiş olsaydı nasıl bir çocukluk geçirebileceğini hayal edebiliyordu.

"Hadi gidelim." Bakışları bir kez daha Leopold'a kaydı. "Hâlâ kurtarmaya çalışmam gereken bir kişi daha var."

ELLİ ÜÇ

Safi ve Iseult yollarını ayırdı. Safi Threadsister'ından bu kadar çabuk ayrılmak istediği için değil, Iseult'un hâlâ yapacak işleri olduğu için... ve Safi'nin de vardı. Daha sonra birbirlerini bulacaklardı - Safi Iseult'ya bunun için binlerce kez yemin ettirdi ve kendisi de yola çıkmadan önce Iseult ağaçların arasında solan bir siluetten başka bir şey olmayana kadar bekledi. Sonra Caden önünde siyah bir kırsağın üzerine yığılmış, yüz Cehennem Ozanı da arkasında, atını İmparator'un av kulübesine doğru sürdü.

Ve atını sürerken Safi yeni bir dünyayı inceledi.

Cehennem Ozanı olmadan önce buranın kasvetli ve çorak olduğunu düşünürdü. Ölümün sessiz, donmuş ayaklarla içeri süzüldüğü bir çorak arazi. Kışın nefesi onu kesiyordu. Kar her şeyi beyazlatıyor ve gri orman gri gökyüzüne karışıyordu.

Cehennem Ozanı olarak geçen hayatından sonra Safi sadece potansiyel görüyordu. Tüm kışlar gibi bu kış da eninde sonunda bitecek, yeşil geri dönecek ve döngü yeniden başlayacaktı. Bu arada, hayat daha önce hiç fark etmediği sayısız cepte barınıyordu. Karla kalınlaşmış yaprak dökmeyen yeşilin bakışları. Ağaçların arasında iz bırakan pençe izleri. Kuşlar ürkerek uçuyor. Kırmızıya çalan çobanpüskülü meyveleri.

O kadar çok şey kaçırmıştı ki. Şimdi görmekten ve büyü ve ruhu tamamen geri döndüğü için hissetmekten minnettar olduğu çok şey vardı. Hem gerçeği hem de yalanı keskin bir netlikle hissetti. Büyüsünün sadece yarısı değil, bir şekilde tamamı geri gelmişti. Daha da yüksek sesle, içinde yaşayan coşkulu bir koro gibi.

Doğru, doğru, doğru, şarkı söyledi. Özgür, özgür, özgür.

Solfatarra'nın üzerindeki sarp bir çıkıntıya tünemiş olan av köşkü çok geçmeden ileride belirdi. Safi'ye soğuğa maruz kalan farklı bir kaleyi hatırlattı. Yüz mil farklı bir hayat. Ama çocukluğunun geçtiği ev

Bakıma muhtaç hale gelen kulübenin pencereleri ve duvarları sağlamdı, çatısı deliksizdi ve hayat vardı, hem de çok fazla hayat.

Hasstrel yakında yine o tarafa bakacaktı.

İnsanlar surların üzerinde sürünüyor, pencerelerin içinde hareket ediyor ve ormanın içindeki çeşitli patikalarda dolaşıyorlardı. Kızıl üniformaları ateş gibi parlıyordu ama kimse Safi'nin at sırtında yaklaşmasına engel olmuyordu. Şimdilik komuta ondaydı. Bu imparatorluk alayının sonunda başıboş dolaşan kişi İmparator'du. *Eski* İmparator. Onu öldürmediği için memnundu. Kaderine Cehennem Ozanları karar verebilirdi.

Safi'nin kısırağı karanlık bir hendeğin üzerindeki geniş bir köprüden geçtikten sonra askerlerin ve seyislerin koşuşturduğu geniş bir avluya ulaştı. Bir şifacı için böğürdüğünde kimse itiraz etmedi. Bunun yerine Cehennem Ozanları ona yardıma koştu. İstediklerini yapabilen, ona yardım etmek isteyen ve bir zamanlar kendilerinden biri olan bir kadını takip etmek *isteyen özgür* Cehennem Ozanları.

Caden'le gerektiği gibi ilgilenileceğinden emin olduktan ve hâlâ dışarıda bir yerlerde olan Leopold, Zander ve Lev'in aranmasını emrettikten sonra Safi bir muhafızı takip ederek merdivenlerin donmuş toprağa indiği köşedeki kuleye gitti. Mum ışığıyla aydınlanan karanlığa attığı her adım tenini ürpertiyordu. İlk başta o kadar hafifti ki hayal gördüğünü sandı. Sonra daha sıcak, daha kaşıntılı, gözlerini yakana ve boğazını tırmalayana kadar.

Bu Solfatarra'nın asidiydi. Deride zehir, ciğerlerde zehir. Safi öksürdü. Büyüsü içinde patladı ve Hakikat merceği de göğsünde patladı, sanki her yer yanlıışmış, *yanlıışmış*, *yanlıışmış* gibi.

Yürürken içine bir panik çöktü. Hiç kimse buraya gelmek zorunda kalmamalıydı, hiçbir mahkûm buna katlanmak zorunda olmamalıydı. Paslı yuvaların ardında hüznünlü gözlerle birkaç kapının önünden geçti. Bu insanların çoğunun, serbest bırakabileceği masumlar olduğundan şüpheleniyordu. Diğerleri taşınacak ve iyileştirilecekti.

Sonunda muhafızı o kadar dar, o kadar karanlık bir kapıya ulaştı ki, aralıktan hiçbir şey göremedi, duvardan zayıf bir fener kaptı ve içeri girmeye cesaret etti. Turuncu ışık, tepeden tırnağa dizilmiş iki tabut gibi uzun, dikdörtgen bir alanın ve odanın arka tarafındaki bir paçavra yığınının üzerinden süzölüyordu.

Tümsek öksürdü; o kadar uzun süre öksürmüştü ki artık kan ve balgamdan başka verecek bir şeyi kalmamış bir boğazdan çıkan hırçın, katı bir sestir bu. Feneri bir kancaya astı ve ileri atıldı.

"Amca." Paçavraları tuttu. Burada bir el vardı. Burada bir kol vardı. Burada keçeleşmiş saçlarla kaplı bir baş vardı. Kükürt olmasa, yıkanmamış kokusu dayanılmaz olurdu. "Amca." Kollarını adamın zayıf omuzlarının altına soktu ve onu dikleştirdi.

İnledi ama direnmedi. Aslında direnemedi ve şimdi taze öksürükler kırık ciğerlerini ele geçirdi. Safi'nin yanağına sıcak bir şey çarptı. Tükürük olduğunu umuyordu. Korktuğu kan.

Eron'un yüzü sakalının ardına gizlenmişti; gözleri kabuk bağlamış ve anlamsızdı. Giysileri sanki Henrick ona sırt çevirmeden önce sarayda giyilen temiz kadife kumaşlarmış gibi hafifçe .

"Laia," diye mırıldandı.

Safi'nin kasları kilitlendi. Annesinin adını duyunca durakladı. Bir kez bile -Safi hayatında *bir kez olsun* eniştesinin kız kardeşinin adını söylediğini duymamıştı.

"Laia," diye tekrarladı ve parmakları Safi'nin kollarını pençeledi. "Neden buradasın?"

"Ben..." Safi onu nemli taşın üzerinde oturur pozisyona getirdi. "Benim, Safi. Yeğenin."

Öksürdü ve Safi'nin tenine daha fazla ısı sıçradı. Sonra gözlerini kıstı ve eğildi. Görür gibi olmadan önce üç santim ilerledi. "Hayır," diye nefes verdi. "Burada olamazsın." Şok edici bir güçle Safi'nin pençesinden kurtuldu ve geriye, duvara doğru süründü. "Git buradan." Sesi parçalanmış bir hırıltıya dönüşmüştü. "*Git buradan.*"

"Seni kurtarmak için buradayım." Safi tekrar ona uzandı.

Ona vurdu. Karanlıkta soğuk, nasırlı eller. "Bana yardım edemezsin."

Safi ilk başta onun için artık çok geç olduğunu kastettiğini düşündü. Burada çok uzun süre yaşamıştı, bu yüzden önünde sadece ölüm bekliyordu. Ama sonra ekledi: "Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun Safi. Burayı terk et. *Git.*"

Yavaşça nefes aldı, burnunda kükürt, kulaklarında Eron'un sözleri vardı. Tanıdık bir bıçak kalbinin üzerindeki tanıdık bir deliğe girdi ama ilk kez acıtmadı. Bir kez olsun bıçak içeri girdi... sonra da sağa sapladı.

..geçtiğini söyledi. Çünkü bunca yıl onu yanlış tanımişti. Bunca yıl büyüü onu yalanlarla beslemişti.

Ancak güçleri elinden alındığında nihayet gerçeği görebilmişti.

"Hayır," dedi sessizce. Sonra daha güçlü, daha sert: "*Hayır*. demek istemedin amca, hiçbir zaman da istemedin. Hepsi bir numaraydı. Bunu şimdi anlıyorum. Senden nefret etmemi sağlamak için tasarlanmış aptalca bir oyun - ve senden nefret *ediyorum*. Bunu başardın.

"Ama bunu beni korumak için yaptığını ve hala yaptığını da biliyorum. Tüm o yıllar boyunca, ölmemi isteyen bir imparatorun dikkat dağıtıcı sağ koluydun. Ve tüm o yıllar boyunca işe yaradı. Sen planını kurarken bana hiç bakmadı -başlangıçta saf olabilecek ama yol boyunca korkunç ve yanlış bir şekilde büyüyen büyük bir plan.

"İşte bu yüzden *kendi* bildiğim gibi yaptım amca. Beni duyuyor musun?" Safi ayağa fırladı ve onu yakaladı. Sert, inatçı, onu bir çocukmuş gibi kavradı ve ayağa kaldırdı. "Planını kan dökmeden ve acı çekmeden tamamladım. Cehennem Ozanları özgür, *sen* özgürsün ve Henrick tahttan indirildi. Ama bir İmparatoriçe olarak hüküm süreceğimi düşünüyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Eron onun çekişine karşı koymadı, koyamazdı da zaten. Burada geçirdiği bir ay içinde kasları zayıflamıştı ve ayağa kalkar kalkmaz öksürmeye başladı. Ağzından kan fişkırıyordu. Kadından uzaklaşmaya çalışırken taşlara sıçradı.

Yine de Safi daha güçlüydü ve onu çıkışa doğru çekti. Işığa doğru. Nihayet öksürüğü dindiğinde, neredeyse merdivenlere varmışlardı. Temiz hava aşağıya doğru süzülüyordu, soğuk, keskin ve canlı. "Bu basamakları çıkabilecek misin yoksa seni yol boyunca taşımam mı gerekecek?"

Eron hırladı, Safi'nin bir zamanlar nefret ettiği ama şimdi çok hoşuna giden bir sestir bu. Zamanla iyileşecekti.

"Ne demek istiyorsun," diye homurdandı, gözlerini doğal ışığa karşı kısarak. "Ne demek hükmetmeyeceğim?"

Güldü, sert bir sestir ama acı bir ses değildi. "Uygun kan bağıyla doğmuş olmam bir tahtı hak ettiğim anlamına gelmez amca. Ayrıca, bir keresinde bana liderlik için uygun olmadığımı söylemiştin ve Leopold seninle bu kadar uzun süre çalıştığına göre, planını tamamlamaya uygun olacağından şüphem yok-"

"Leopold?" Eron öksürdü. "O..." Başka bir öksürük. "Planımızın bir parçası değildi." Yine acımasız bir hırıltı ciğerlerini, kaburgalarını ve boğazını ele geçirdi. Ama bu kez Safi ona yardım etmek için eğilmedi. Bunun yerine amcasını dik tuttu ve görmeyen gözlerle gün ışığına açılan karanlık, yıpranmış basamaklara baktı.

O zaman oyuna gelmişti. *Doğru, doğru, doğru*. Ve oldukça da düzgünce. *Doğru, doğru, doğru*. Leopold Eron'un planının bir parçası değildi; Cadı Toprakları'ndaki barışla, Mathew'le ya da Habim'le hiçbir ilgisi yoktu.

"Ah," dedi asitli bir nefesle ve kemiklerinin tepesine öfkeli bir şey yerleşti. Cehennem Ozanlarının Solfatarra'da prensten hiçbir iz bulamayacaklarından artık emindi.

Nerede olursa olsun, çok güvende olacaktı. Ve çok yalnız. Ama planını tamamlamış mıydı yoksa mahvetmiş miydi? Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti, bu yüzden aklından çıkardı.

Sonra Safi, yükselen güne doğru adım adım ilerleyerek amcasının yükselmesine yardım etti.

Geniş gözlerle hayata doğru. Her yer temiz, her yer temiz.

ELLİ DÖRT

Kale Kralı, Aeduan'ın bildiği gibi Aeduan için geldi, karla kaplı ağaçların arasından cisimleşti, gri giysileri gölgeye karıştı. Muhtemelen bir süredir oradaydı ve Aeduan'ı izliyordu. Belki Evrane'yle olan savaş boyunca, belki de Aeduan nöbet tutarken ve bedenini lanetli fırtınaya karşı korurken.

Her zaman sessiz bir gözlemci olmuştu - o ve kuşu.

Kale Kralı emin ve kararlı adımlarla açıklığı geçerken kuş şimdi onun omzuna tünemiş, düğme gözlerini Aeduan'a dikmişti. Her adımda kar çıkırdıyordu. Pelerini dalgalanıyor ve bukleleri parlıyordu. Bin yıl öncesinden farklı bir yüzü, farklı bir vücudu vardı ama aynı enerji onu dolduruyordu. İçinde bulunduğu çerçeveden daha büyük biri olduğu hissi. Bin yıl önce de bir Yüce Kişi olabilirdi. Aeduan yerine ona kesinlikle kur yapmışlardı ama Kale Kralı sonunda yılmamıştı.

Aeduan yapmamıştı. Gerçekten de en zayıf olan oydu.

Ama artık değil. Asla kendisine ait olmaması gereken şeyi geri vermeye hazırды. Daha önce olduğu gibi, bu ölüm olmayacaktı, sadece uzun zamandır katlandığı karanlık sulara geri dönecekti. Onlara dönmekten korkuyordu. Ağır, ışıksız ve sonsuz bir şekilde üzerine çökmelerinden korkuyordu. Ama seçimini yapmıştı, tam da Saria'nın ona emrettiği gibi.

Evrane'nin bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Yine de Kale Kralı, Aeduan'ın önünde saraydaki bir prensin tüm vakarıyla duraklarken, Aeduan da Evrane'nin başka seçeneği olmadığını biliyordu. Kale Kralı ruhlarının geri dönmesine izin vermişti; şimdi de onları gönderecekti.

Kanı bir koku korosuyla şarkı söylüyordu: yeni *deri ve dumanlı ocaklar. Kaplıcalar ve boş salonlar. Açlık ve yalnızlık ve üst üste yığılmış küflü kitaplar.* Yine de hepsine hükmeden, ilk Kan Cadısı'nın o kadar takıntılı olduğu kokuydu: *berrak göl suyu ve donmuş kışlar.* Ve Aeduan'ın derinliklerinde, o ilk ruh iç çekti. İki aydır kendisinden kaçan cevabı bulmuştu. Kokuların iki kişiye değil, bir prensin bedenindeki bir Şovalyenin ruhuna ait olduğunu anlamıştı.

Kale Kralı o zaman Aeduan'a gülümsedi, gerçek bir şeydi bu. Sadece Kadimlerin olabileceği bir şekilde hüzünlüydü. "Bu son olmayacak, Nadjé. Ağıt'ın seninle işi henüz bitmedi."

Nadjé. Demek adı buydu. "Yeniden uyanacak mıyım?" Bu sözler karşısında içinin ne kadar rahatladığını görünce utandı.

"Aydınlıkta, on iki kişi uzun zamandır tartışılan topraklarda buluşacak, karanlıkta ise gölge yaratan kâbusları yıkacak ve dünyayı başlatan bizi yeniden inşa edecek."

Şimdi gülümseyen kişi Aeduan'dı, ancak gülümsemesi hüzünlü bir gülümseme değildi.

Yeniden yaşayacaktı, hem de kendi bedeninde. "Ne zaman?" diye sordu.

"Yakında." Kuş, Kale Kralı'nın omzundaki tüylerini karıştırdı ve Kale Kralı dalgın bir şefkatle onu okşadı. "O da uyanacak." Başını karların üzerinde hareketsiz ve yarı donmuş duran Evrane'ye doğru eğdi. "Senin gibi onun da fikrini değiştireceğini umuyordum. Rotasını değiştirir. Yine de insanlara her zaman çok fazla güvenmişimdir." Burnundan iç çekti. "Ya da çok az, eğer ona soracak olursan."

"Sonsuza dek gitti mi?" Kale Kralı aralarındaki son on adımı geçerken Aeduan sordu.

"Hayır." Örtülü pelerininin altından kanat gibi bir el uzattı. "Kazanırsak olmaz." Soğuk parmaklar Aeduan'ın alnını sıyırdı. Kale Kralı'nın gözleri gümüş renginde parlıyordu, Aeduan'ın hatırladığı bir ışıktı bu, sanki bir zamanlar kendisi de böyle bir güce sahipmiş gibi. "Uyandığında beni bul, Nadjé. Yapacak çok işimiz var."

Sular içeri girdi. Nadjé önce onları duydu, bir şelalenin uyanışı gibi şırıl şırıl akıyorlardı. Sonra onları kokladı, kristal ve saf, buzuldan oluşmuş ve karla beslenmiş. Son olarak onları hissetti, ölüm kadar donmuş ama çok daha ebedi. Hayatı ve hareketi, nefesi ve kanı emdiler. Her biri

Organları buz tuttu, sudan başka bir şey kadar her bir duyusu dondu. Bir kez daha boğulana ve yalnız kalana kadar.

Yine de sadece ölümden hayatı anlayabilir ve sadece hayatta dünyayı değiştirebilirdi.

Aeduan adlı Kan Cadısı bedenine soğuk ve sırtüstü döndü. Ele geçirilmenin gelgitleri azalırken, duyuları genişledi. Güneş ışığı yüzünü ısıttı. Kar kollarında eridi. Titredi ve yakınında biri inledi. *Berrak kaynak suyu ve tuzla kaplı kayalıklar.*

Bir kalp atışı içinde ayağa kalktı. İki kalp atışı daha ve sıg karın üzerinden Evrane'nin yanına geldi. Göz kapakları aralanmış, öğle güneşine karşı gözlerini kısmıştı. Dişleri takırdıyordu.

"Aeduan," diye mırıldandı, soğuktan çatlamış parmaklarıyla ona uzandı. Adam aceleyle kollarını onun altına soktu. Kadının sıcaklığa ihtiyacı vardı - ikisinin de- ve adamın zihninde, yıllar önce kor ve küle dönmüş bir çadırda bu gümüş saçlı keşişin ona aynısını yaptığına dair bir anı canlandı.

"Neden," diye sordu adam onu kendine çekerken, "bir deniz tilkisi tarafından yenmiş gibi hissediyorum?" Ağır bir şekilde adamın omzuna yaslandı. Carawen pelerini sırlıslıkla olmuş ve yırtılmıştı.

"Bu uzun bir hikâye Keşiş Evrane." Derin bir nefes aldı ve büyüsünün yüzeye çıkmasına izin verdi. Güçlü, canlı ve tamamen kendisine ait. *Sıradağlar ve uçurumlar. Karahindibalarla bezeli çayırlar ve karın altında saklı gerçekler.* Truthwitch yakındaydı. Ve onun yanında kendi kokusundan bir titreşim vardı. Iseult'un geri alma basiretine sahip olduğu gümüş bir tılsımın üzerinde bir kan parıltısı.

Bu onu gülümsetti.

Yaşlı keşiş kaşlarını çattı ve kirpikleri kar benekli koyu renk gözleri, sanki Aeduan'ın yüzüne yeni odaklanıyormuş gibi -ya da sanki karla kaplı bir ormanda soğukla sarmaş dolaş olduklarını yeni fark ediyormuş gibi- Aeduan'ın yüzünde gezindi. "Manastır'da değiliz, değil mi?"

"Hayır." Hafifçe geri çekildi ve onun kalkmasına yardım etti. "Ama Cahr Awen yakınlarda ve onları bulmalıyız."

Gölümsedi, eğlendi ve hafifçe hırçınlaştı ama tamamen kendine aitti ve karanlık sular tarafından lekelenmemişti. Eski Biri tarafından lekelenmeden geri döndü. Ve Aeduan onu ağaçlara, karın ve kana bulanmış gümüş bir talerin altında saklı gerçeğe doğru yönlendirirken, sırtışına eşlik etmekten kendini alamadı.

Evrane yine kendisiydi ve her zamanki gibi acımasızdı.

İçini ısıtacak bu gerçeğe, kendini ona sıkıca yasladı. Sonra bileklerini iki kez döndürdü, boynunu kırdı ve akıl hocası Aeduan adlı Kan Cadısı ile birlikte kışın ışığına doğru yola koyuldu.

ELLİ BEŞ

Vivia Köken Kuyusu'nun kenarında durmuş, güneş ışığıyla parlayan okyanusta sadece birer leke olan Dalmotti filosunu izliyordu. Her an ufkun ötesine yelken açabilirlerdi. Her an olabilirdi ve sonunda nefes alabilirdi.

Yanında Vaness vardı, o da Jadansi'yi izliyordu. Elbisesinden damlayan sular nihayet durmuştu ama saçları hâlâ uzun, nemli tutamlar halinde sallanıyordu. Kuyu'nun kaba merdivenlerinden çıktığından beri Vivia hiçbir şey söylememişti. Vaness de hiçbir şey söylememişti. Sadece plato boyunca yürümüşler ve Nihar kıyı şeridinin üzerinde nöbet tutmaya başlamışlardı.

Arkalarında, altlarında bir yerde Shanna, Vivia ve Tilkilerinin burada kalabilmesi için Yoris ile pazarlık yapıyordu. Yoris hâlâ Vivia'dan nefret etse de, artık ondan korkuyordu. Hayalet bir donanma yetiştirmişti; on iki savaş gemisinden oluşan bir filoyu korkutmuştu; Serafin'in tamamen kaçındığı şeyi kazanmıştı.

Bu tür hikâyeler Cadı Toprakları'nı aşabilir. Vivia ve Vaness bundan düşman kazanabilirdi ama aynı zamanda davalarına çok daha fazla müttefik de kazandırabilirdi.

Sonunda dalgaların üzerinde başka gemi kalmadığında, dürbünü bile hiçbir şey seçemediğinde, Olivia'nın ciğerleri gevşedi. Çok az da olsa, çünkü hâlâ yapılacak çok şey vardı. Onarılması gereken bir köy, güçlendirilmesi gereken bir kıyı şeridi ve planlanması gereken bir gelecek.

Denizden uzaklaştı. Ancak Vaness dönmedi. Bakışları cam gibi olmuş, orta mesafede bir yere odaklanmıştı.

"Biz saldırıyoruz," dedi İmparatoriçe usulca, "bu da onların saldırmasını haklı çıkarıyor, bu da bizim haklı çıkarıyor. Ve bu sonsuza dek böyle sürüp gider.

Yankılar bir mağarada yankılanır, ancak bir mağarada sesler eninde sonunda kaybolur. Savaşla birlikte..."

"Sadece büyüyor." Vivia parmaklarını dürbünün üzerinde gezdirdi, pirinç sıcaktı ve güneşi yansıtıyordu. "Burada buna adalet derdik ama aslında bu sadece savaşmak için bir nedendi. Sizi ve tüm Marstok'u öldürebilirdim İmparatoriçe, çünkü bana böyle yapmam öğretildi."

Vaness yutkundu. Karanlık ve güneş ışığıyla aydınlanmış gözleri Vivia'nın yüzüne kaydı. "Seni suçlamıyorum. Halkımı korumak adına Nubrevna'nın çorak bir arazi haline gelmesine izin veren bendim. Yöntemlerimin doğru olup hiç sorgulamadım. Sadece yapılması gerektiğine inandım." Vücudunu Vivia'ya doğru yaklaştırdı, parmakları Vivia'nın ellerine uzandı.

Vivia her zaman yaptığı gibi geri çekilmek yerine kadehini cebine soktu ve Vaness'in ellerini sıkmasına izin verdi. İmparatoriçe'nin dokunuşu serindi. Tuzlu rüzgâr saçlarını okşadı. "Bu yankıyı nasıl değiştirebiliriz? Eğer tahtlarımızı geri almaya çalışırsak insanlar ölecek. Bunun savaşa dönüşmesini nasıl engelleyebiliriz?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Vivia. "Ama artık sizi öldürmek istemediğimi biliyorum, İmparatoriçe. Bu... şey, tanıdığınız birinden gerçekten nefret etmek zordur."

İmparatoriçe güldü, güneşten kızarmış dudaklarında alaycı bir hava vardı. "Yani kıta savaşının çözümü birbirimizi tanımak mı?"

Ve şimdi Vivia da gülüyordu. Vaness böyle söyleyince bu fikir kulağa saçma gelmişti. "İşleri daha da kötüleştirmeyeceği kesin."

"Hayır." İmparatoriçe Vivia'nın ellerini sıktı, geri çekilmeden önce kısa bir baskı uyguladı. Garip bir şekilde, Vivia keşke çekmeseydi diye düşündü.

"Neden bu sorular?" Vivia başının arkasını ovuşturdu. "Bu şüphe niye? Daha dün bizi İyi Seçilmiş ilan ediyor ve beni açık bir isyana sürüklemeye ikna ediyordun."

"Ah, ama şüphe *iyidir*." Vaness omurgasını dikleştirerek yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. "Seçimlerimizi sorgulamamız anlamına gelir. Daha iyi çözümler aradığımız anlamına gelir. Marstok'ta bir değiş vardır: İleriye giden tek bir yol görenler, uçurumdan aşağı adım atanlardır." Sanki tam da bunu yapacakmış gibi ileri doğru süzüldü ve hiç düşünmeden - *elbette* Vaness'in

yayladan denize doğru adım atmayacaktı-Vivia kollarını İmparatoriçe'ye doladı.

Vaness'i kendine doğru döndürdü ve ona sıkıca sarıldı. Göğüs göğüse, giysiler ıslak ve yüzler kızarmış. Bunun bir şaka olduğunu anlayan Vivia'nın geri çekilmesi gerekiyordu ama yapmadı.

Vaness'in de yoktu. Gözleri Vivia'nın dudaklarına kaydı ve Vivia belli belirsiz, kuşkulu bir şekilde İmparatoriçe'nin onu öpmek istediğini fark etti.

Kuyunun öbür ucundan ciddi bir ses bağırdı: "Majesteleri, Majesteleri!"

Vivia sarsıldı; Vaness irkildi ve birbirlerinden ayrıldıklarında, Vivia'nın kaburgalarından, göğsünün içinde patlayan ve şimdi içini yakan, yakan, kaynatan bir ateşten ısı fışkırdı.

"Majesteleri," diye tekrar seslendi Cam, çizmeli ayakları kaldırım taşlarına ve selvi ağaçlarına çarparken böldüğü sahneden habersizdi. Vivia ve Vaness'in önünde nefes nefese durdu. "Kızıl... Yelkenliler'den... haber aldık," diye soluk soluğa konuştu. Dalmotti gemilerine saldırıyorlarmış ve Kaptan Kadossi'yi gözaltına almak isteyip istemediğimizi bilmek istiyorlarmış."

Vivia ve Vaness göz göze geldiler -Vivia'nınki geniş, İmparatoriçe'ninki ise jilet gibi inceydi. "Bu beklenmedik bir şey," diye mırıldandı Vivia. Düşünceleri telaşlıydı, Vaness'in gözlerinde gördüğü bir öpücük yüzünden teni alev alev yanıyordu.

Bileklerindeki demirler huzursuzca titrerken İmparatoriçe, "Bu çok hafif bir ifade," diye cevap verdi. Telaşlandıysa da belli etmedi. "Bizim için yararlı olabilir."

"Tehlikeli de olabilir," diye karşı çıktı Vivia. "Ve korsanlardan hediye kabul etmemeliyiz."

"Bunu korsan olan kadın söylüyor."

Vivia başını salladı. Vaness'in ifadesi değişmeyince daha da sert bir şekilde salladı. "Onu almamız gerektiğini düşünüyor olamazsınız İmparatoriçe. Kızıl Yelkenlilerin bize yardım etmek için hiçbir nedeni yok. Bu açıkça bir tuzak."

"Ya da belki de savaşı hangi tarafın kazanacağını biliyorlardır." Vaness Cam'e döndü. "Kızıl Yelkenlilere Kaptan Kadossi'yi derhal gözaltına alacağımızı söyle-"

"Cam," diye tersledi Vivia, "Kızıl Yelkenlilere Kaptan Kadossi'yi almayacağımızı söyle."

"-ve sonra Doge ile temasa geçin," diye bitirdi İmparatoriçe. "Adamın fidyesini isteyeceğiz."

"Hayır, kesinlikle yapmayacağız." Vivia'nın göğsünde yeni bir sıcaklık oluştu. "Nubrevnan topraklarında Kızıl Yelkenlilere ya da Dalmotti kaptanlarına yer vermeyeceğim, İmparatoriçe. Burası benim vatanım ve işleri *benim yöntemimle* yapacağız. Sanırım sizi itaatsizlik konusunda daha önce uyarmıştım..." Yüzü dehşetten yemyeşil kesilmiş Cam'i görünce sustu.

Belli ki zavallı çocuk majestelerinin ikisine de itaatsizlik etme riskini almak istemiyordu.

Ve Vivia kendini tutamadı: gülmeye başladı. Önce sadece bir , ama sonra hızla filizlendi ve o kadar dolu ve zengin bir şeye dönüştü ki, onu tutamadı. Ve o güldükçe İmparatoriçe daha da öfkeli ve gergin hale geldi - bu da Vivia'nın daha çok gülmesine neden oldu. Patlayan bir baraj kadar amansız bir şekilde içinden taşıtı.

Ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. Aylar önce. Yıllarca. Belki de hiç.

Sonunda Cam bile gergin bir şekilde de olsa kıkırdamaya başladı. Ancak Vaness öfkeli kalmaya devam etti. "Buz parçalarından yapılmış bir sesle, "Bu kadar komik olan ne?" dedi.

"Biz," dedi Vivia kahkahalar arasında. "Sen... ve ben. Dünya karmakarışık olabilir İmparatoriçe, ama..." Noden onu kurtardı, gözlerinde *yaş* var mıydı? "Ama sen ve ben hâlâ bir ara sokakta yaşayan ve dışarıdaki sokağın sahibi olduğumuzu sanan iki kaltağız."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ve senin bilmene gerek yok." Vivia gözlerini sildi ve İmparatoriçe'yi kendine doğru çekti; kolunu Vaness'in omuzlarına dolaması tanıdık bir hareketti. Her ne kadar Vaness'in gülümsemek istemediğini anlayabilse de, İmparatoriçe de gülümsemekten kendini alıkoyamıyordu. "Bizi Noden'in Hediyesi'ne götür, Cam," dedi Vivia, İmparatoriçe'yi bir yürüyüşe çekerek. "Ve yürürken, Majesteleri ve ben, mantıklı ve *düşünceli* İyi Seçilmişler gibi, neden onun Kızıl Yelkenlilerle çalışmaktan yana, benimse buna karşı olduğumu sakince tartışacağız. Önce ben gideceğim."

"Hayır." Vaness ona karşı sertleşti. "Önce ben gideceğim." Vivia yine sadece güldü.

★ ★ ★

Stix, Köken Kuyusu'nun altındaki sahilde, Threadsister'ı ve kraliçesi olan kadına baktı. Vivia az önce uçurumun kenarını terk etmişti, rüzgâr saçlarını karıştırıp paltosuyla oynarken kolunu bir imparatoriçeye dolamıştı. Bir adım, iki adım, üç adım ve gitmişti.

Vivia, İmparatoriçe ve Cam'in merceklerle parçalanmış görüntüsü kaybolduğunda Stix'in karnında bir düğüm sıkıştı. Hazımsızlık değildi, açlık değildi ve ay döngüsü de değildi. Yine de hepsinin toplamı kadar acıyordu ve işe yaramaz bir şekilde karnını yoğurdu. Ryber, Stix'i veda etmek için geri gelmemesi konusunda uyardığında haklıydı.

Sert bir hava püskürterek kendini en yakın orman kümesine doğru fırlattı. Avcılar, denizciler ve siviller ağaçların arasında sinsice dolaşıyordu ama Ryber meraklı gözlerden uzak bir yol izlemişti. Stix bir selvinin etrafından dolandı ve Kahina'yı Köken Kuyusu'nun platosunun kenarına yaslanmış onu beklerken buldu. Beyaz kireçtaşı çizgileri kırmızı kürkünü işaretliyordu.

"Bir gün buraya tekrar geleceksin."

İçgüdülerini o kadar emin olmasa da Stix, "Biliyorum," dedi.

"Biz insanları korumak için buradayız, başka bir şey için değil. Bu her zaman Yüce Olanların hatasıydı - toprağın kollarını herkesin görebileceği bir yere itmek ve sonra insanlar takdir etmediğinde acı çekmek. Yine de övgü bizim hakkımız değil, Su Savaşçısı. Şovalyeler hükmetmek için yaratılmamıştır."

"Övgü istemiyorum. Hükmetmek istemiyorum."

"Eğer bu değilse, o zaman... Ah." Kahina'nın yüzü gevşedi ve Stix onun gözlerindeki merhametten nefret etti. "Onların hücumuna uğrayan ilk Şovalye sen değilsin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Stix, Kahina'nın yanından geçerken pipo dumanı burun deliklerine doldu.

"Elbette biliyorsun." Kahina telaşsız bir şekilde arkasından gitti. "Ben de bir zamanlar hükümdarımı sevmiştim ve hiç kimseyi onları sevdiğim kadar sevmemiştim. Ama karşılığında beni sevemezlerdi, çünkü buraya bunun için gelmemişlerdi."

Stix daha hızlı, olması gerekenden daha gürültülü, bu konuşmayı bitirmek için umutsuzca yürüdü. Eğrelti otları dizlerine çarptı. Isırgan otları ona battı.

Ön kollar.

"*Bekle.*" Kahina'nın eli Stix'in kolunu kavradı ve Stix diğer kadına *kendisini rahat bırakması* için bağırarak istese de Kahina'nın *onu* durdurmasına izin verdi. değildi. Rhian bir zamanlar Baile için bir teselli olmuştu; ruhları hâlâ birbirlerine şarkı söylüyordu. "Kraliçeni altın tacının içinde göreceksin," dedi Kahina ona, "tıpkı benim kendi tacımı demirden bir taçla göreceğim gibi. Ama bu iki taç değil, birbirine örülmüş bir taç olacak."

Stix dişlerini sıktı, keşke bu kelimelerin sivri dişleri olmasaydı diye düşündü. "Yani bir bütün olarak hüküm sürecekler."

"İstiyorum." Kahina piposundan uzun bir nefes çekti. Duman dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Yüce yaratıcımız böyle istiyor ve en iyisi bu gerçeği şimdi kabul etmek. Bu seni sonunda kalp açısından kurtaracaktır."

Stix'in dişleri daha da sert gıcırdadı ama Kahina'nın sözlerini, damarlarında her daim dolaşan denizden daha fazla inkâr edemezdi. Ve Ryber'in kartları onu uyarmıştı, o görmek istememiş olsa bile.

Şahinler Kraliçesi, Tilkiler Kraliçesi ve Dev.

"Gel." Kahina Stix'e tutunduğu yeri bıraktı ve ormanda ilerlemeye başladı. Stix onu daha yavaş takip etti, parmakları kireç taşının üzerinde gezinirken orman onun etrafında tıkırdıyor ve hırıltılar çıkarıyordu. Buraya bir ay önce sesleri takip ederek gelmişti. *Bu taraftan gel, gelmeye devam et.* O zamanlar, yakında Vivia'nın yanına döneceğini düşündüğünde bu çok kolay olmuştu. Kahina ne derse desin, Stix bu umudu henüz terk etmiyordu.

Vivia'yı özledi. Babasını özledi. Yarılmış Adam'ı ve evini özledi.

Kısa süre sonra Stix Kahina'ya yetişti, şimdi kireçtaşına oyulmuş sivri bir kapının önünde duruyordu. Yarısı yıkılmış olsa da, Sightwitch dağında kalan birkaç geçitten biriydi. Etrafında mavi bir ışık uğulduyordu. Yakınlarda, Ryber kartlarını dalgınca karıştırıyor, Stix'in yaklaşmasını alnında sempatik bir eğimle izliyordu. O hiçbir şeyi kaçırmazdı; Stix bazen kaçırmasını dilerdi.

Neyse ki Ryber kartlarını bir kenara koyarken hiçbir şey söylemedi. "Hazır mısınız?" diye sordu ve Stix ile Kahina'nın başlarını sallamasıyla alçalıp içeri adım attı. Stix'in cildinde elektriklenme oldu. Ryber ortadan kayboldu.

Sıradaki Kahina'ydı, eğilerek geçerken bile piposu hâlâ tütüyordu ve dumanı göz kırparak uzaklaştı. Geriye sadece Stix kalmıştı, Stix hâlâ oyalanıyordu. Tek yapmak istediği koşarak Vivia'ya geri dönmek ve "Gittiğim için çok üzgünüm" demekti. *Bir daha asla gitmeyeceğim.* Ama bu onun yolu değildi. En azından şimdilik.

Yapılacak işler vardı. Altılı'nın geri kalanı onu bekliyordu ve ne kadar tuhaf olsa da, gerçekten tanımadığı bu insanları özliyordu. İpleri hâlâ ona bağlı olan eski bir aileydi onlar.

Ancak Stix eğik kapı aralığından geçemedi, tanıdık bir mırıltı ormanın korosunun üzerinde mırıldandı. Birkaç dakika sonra tüylü bir kedi baldırına sürtündü.

Ve Stix altı parmaklı tekire bakarken güldü. "Beni her zaman nasıl buluyorsun bilmiyorum." Yaratığı havaya kaldırdı. "Ama seni gördüğüme sevindiğimi itiraf etmeliyim." Sonra tekire sıkıca sarıldı ve mırıldandı: "Kaybın içindeki bereketi her zaman göremesek de, güç Leydi Baile' armağanıdır ve bizi asla terk etmeyecektir."

Stix ve tanıdık altı parmaklı tekir birlikte Sightwitch dağına girdiler.

ELLİ ALTI

Prens bir köpeğin ulumasıyla uyandı. Sesi nasıl tanıdığını söyleyemezdi; hiç köpeği olmamıştı ve Nihar topraklarında da nadir bulunurlardı. Beslenmesi gereken o kadar çok insan vardı ki, beslenmeye değer tek hayvan çiftlik hayvanlarıydı.

Yine de bir şekilde Merik bulanık bilinci yerine gelir gelmez küçük bir tazının onu çağırdığını *anladı*. Ses kulak zarlarını tırmalıyordu, yarı inilti, yarı feryat. Keskin, aç ve yalnız. Sesi duyar duymaz bitmesini istedi.

Merik muazzam bir çabayla göz kapaklarını zorla açtı. Soğuk etine sürtündü. Buz gözbebeklerine fısıldadı. Sonra genişlediler. Sonra *görebildi*. Mavi, mavi, parlak, parlayan mavi. Sonu yok, başlangıcı yok ...

Şu gölge hariç.

Hayır, baktıkça üç gölge olduğunu fark etti. İkisi belli belirsiz insana benziyordu ama küçük ve kıvraktı. Ve tüm bu sızlanmaların kaynağı olan son gölge; bir köpek yavrusu olamayacak kadar büyük, ama yine de bir köpek yavrusu gibi sızlanan devasa bir tümsek.

"Bir efendiye ihtiyacı var," diye ilan etti insana benzeyen gölgelerden daha uzun olanı. Duyulmak için bağırarak zorundaydı, sesi yüksek ve melodikti. *Bir çocuk*, diye düşündü Merik aynı anda kadının kullandığı dili fark ettiğinde: eski Arithuanian dili. Daha önce bu dilin yüksek sesle konuşulduğunu hiç duymamıştı.

"Bir efendiye ihtiyacı var," diye tekrarladı kız. Sonra ikinci gölge sesini yükseltti: "Ve Sirmaya şimdilik bu kişinin sen olman gerektiğini söylüyor." Güldü, gerçek bir zevk duyan bir çocuğun sevinçli sesi ve Merik'in uyanışından bu yana ilk kez yavru köpeğin çığlıkları sessizliğe gömüldü. Onun gölgeli

şekil değiştirdi. Sonra açılarak iki kızıdan çok daha büyük bir yaratığa dönüştü - ve Merik'ten de daha büyüktü.

"Acele etmeniz gerekecek," dedi ilk kız. "nk buz a ve eğer kurtulamazsan bebeği yiyecek. Ama bunu yapabilirsin Rüzgâr Kralı. Ben gördüm ve öyle de olacak."

"Ancak," diye araya girdi ikinci kız, "zgr kaldığında yapman gereken bir şey var: babamızı bulmak zorundasın. Değil mi, Lizzie?"

Gölgeli bir baş sallama. "Sirmaya bana onun şu anda Poznin'de olduğunu söyledi. Kendisine Akıncı Kral diyor ama bunun verdiği bir isim olduğunu sanmıyorum. Onu bul ve yardım et," diye ekledi, çocuksu sesinde yalvarma yoktu. Sadece emir veriyordu. "Sonunda yanlış yönlendirilmiş olsa da amacı asıl bir amaç. şimdi gel Cora. Yapacak işlerimiz var." Kk kızı kavradı. Sonra birlikte döndüler ve birlikte gittiler, kaybolan gölgeler kısa süre sonra mavi tarafından emildi.

Geriye sadece yakınlarda bekleyen köpek yavrusu kalmıştı. Yine mızımızlanıyordu ve tiz çığlıklarının altında çıtırdayan, çatırdayan bir ses yırtıldı. Bu ses buzı titretti, Merik'in tüm vücudunu sarstı ve gözlerini bulandıran maviliğin içinden yerden fırlayan donmuş parçaları gördü.

ocuk haklıydı: Acele etmezse, buz onu yediği gibi yavru köpeği de yiyecekti.

Yavru köpeğin sızlanmaları çığlıklara dönüştü ve Merik hiç düşünmeden kendini dövüşürken buldu. Buzdan yapılmış bir mezarda yumrukluyor, tekmeliyor ve rüzgârları çağırıyordu. Köpek acısının her ulumasıyla pençeledi. Her feryatla birlikte, rüzgârın kk jiletleriyle kesiyordu. Ta ki kendisi de parçalanan köpek yavrusu gibi uluyana, feryat edene ve çığlık atana kadar.

Sonra aniden o ve büyüsü zgr kaldı. Bir an buz hala Merik'i hapsediyordu. Bir sonraki an ise binlerce şiddetli rüzgâr esmeye başladı. Rüzgârların her biri önemsiz denecek kadar kkt ama bir araya geldiklerinde bir kasırgaya dönüşüyorlardı.

ne doğru devrildi, rüzgârları yavru köpeği zincirleyen buzları ezmek için dışarı doğru fırladı. Yine de donmuş zemine yığıldığında, bunun hiç de köpek yavrusu olmadığını gördü - en azından geleneksel anlamda.

Bir fırtına köpeğiydi.

Ve Şimdi, buzdan kurtulmuş bir halde, uzun, sallantılı bacaklarıyla ona doğru tökezliyordu. Sarkık ve altın k rkl yd , kanatları sürükleniyor ve kuyruğu tereddütle sallanıyordu. Sonra Merik'e yaklaŐıp ona sokuldu ve annesini kaybetmiŐ bir bebek gibi meledi.

Bir ustaya ihtiyaçı var, demişti garip kız. Ve sonra ikinci k z eklemiŐti: Sirmaya Şimdilik bu kişinin sen olman gerektiğini söylüyor.

"Pekâlâ," diye homurdandı Merik, belki saatler belki de yüzyıllar sonra ilk kez konuşuyordu. "Bu mezarı terk edip hayata dönelim." Dengesiz ayaklarının üzerinde yükselirken, fırtına köpeği de oyun oynamak için heyecanlanan bir köpek yavrusunun tüm coŐkusuyla ona yardım etti. Adam mezarın dar çıkışına doğru ayaklarını sürüyerek ilerlerken, tazı dörtnala  nden gitti, ölümün kıyısından döndüğüne dair tüm anıları unutulmuŐtu. Buzun tüm korkusu silinmişti.

Merik onun peşinden yürümeden önce sadece bir kez arkasına baktı. Şimdi buzun üzerinde üç boş delik duruyordu. Biri Merik'e aitti. Diğer ikisinin ise o tuhaf küçük kızlara ait olduğunu tahmin ediyordu. Dördüncü ve son delik ise gölge ile doluydu.

"Senin için geri döneceğim Kull," dedi Merik. "Seller de gelse, cehennem suları da, senin için geri döneceğim." Sonra döndü, buzla parçalanmış kelepçelerini çekiştirdi ve fırtına köpeğini takip ederek nautilus Şeklindeki koridora girdi.

Aurora, diye karar verdi. Ona Aurora diyecekti.

ELLİ YEDİ

Aeduan onu Purist kampında buldu. Burası yine Nomatsilere aitti ve ilk şaşkınlığı ve temkinliliğine rağmen Cartorran askerleri de oradaydı. Ama kimse ona ya da Evrane'ye aldırış etmedi. Temizlenecek çok fazla katliam, iyileşecek çok fazla yara vardı ve kimse iki keşişin dolaştığını fark etmemişti. Bu yüzden Aeduan ve Evrane Nomatsileri ve Cartorralıları aynı şekilde görmezden geldi.

Aeduan, kalıcı yaraları olmadığından emin olmak için Evrane'yi bir Nomatsi şifacısına bıraktıktan sonra kampın içinde iz sürdü. Her adımda parmakları bükülüyor ve nedense tam olarak nefes alamıyor gibiydi. Kampın derinliklerine girdikçe ve gümüş tılsıma yaklaştıkça sanki ciğerlerini bir yumruk sarıyormuş gibi hissediyordu.

Kokusu, yaralardan sızan ya da cesetlerin üzerinde pıhtılaşan diğer kanlar tarafından bulandırılmıştı. Tüm bunların altında belli belirsiz karla şarkı söyleyen bir gökyüzü ve ay ışığıyla sırılsıklam olmuş çayırlar vardı. Artık o kokunun ne olduğunu biliyordu.

Uyuyan Dev. Her şeyin kalbindeki tanrıça. Iseult ona Ay Ana diyordu; Evrane ona Noden diyordu; ama o her ikisiydi - ve sonunda daha fazlası.

Sonunda Aeduan gümüş tılsımı bulduğunda, sahibi harabe bir duvarın arkasına saklanmıştı. Avuçlarını güneş ışığına doğru uzatmış, tek başınaydı. Buradan bile derisinin buruşuk ve çiğ olduğunu görebiliyordu. Bunlar merhemlerin bile asla silemeyeceği türden yara izleriydi.

Parmaklarını uzatmış, dal gibi gölgelerin kar üzerinde dans etmesini sağlıyordu. Kadın onu fark etmedi ve adam on adım asılı kaldı,

Kararsızlık içinde sıkışıp kalmıştı. Konuşmalı mıydı, yaklaşmalı mıydı, uzaklaşmalı mıydı?

Boğazını temizlemeye karar verdi.

İrkildi ve geniş, altın rengi gözleriyle ona doğru atıldı. Yorgunluktan kan çanağına dönmüşlerdi ama adamın yüzünü bulduklarında hiç tereddüt etmediler.

Hiç yapmadılar.

Burnu seğirdi. Ellerini indirdi. "O... sensin."

Başını salladı. Kelimeler aniden imkânsız göründü. Hem boğazı çalışmayı bıraktığı için hem de söyleyecek bir şey bulamadığı için. Carawen pelerininin hâlâ yanında olmasını diledi. Keşke zırhı olsaydı.

Önce temkinli bir adım atarak hareket etti. Sonra iki. Bakışları utanmadan onu taradı ve o da kendini aynı şeyi yaparken buldu. O, iki ay önce Veñaza Şehri'nin yanındaki tozlu yolda tanıştığı kız değildi. Omurgasını kıran ve onu kalbinden bıçaklayan Threadwitch de değildi. Kararlılığı ölümden daha güçlü olduğu için onu bir Köken Kuyusuna sürükleyen Weaverwitch bile değildi.

Artık onun kim olduğunu bilmiyordu ve alnındaki belli belirsiz sızıdan onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu. Ona ulaşması dört adım sürdü. "Beni buldun," dedi.

"Her zaman," diye cevap verdi, sesi gergin çıkıyordu. Onun bu kadar yakınında olmak... acı verici değildi ama buna yakın bir şeydi ve nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir ay boyunca tek istediği onunla tekrar birlikte olmaktı. Şimdi onu bulmuştu ama kendini kaybolmuş hissediyordu.

Onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Fiziksel olarak değil, ama onun genel özünü. Bu karlı alanın tamamını dolduruyor, bir şekilde bir merceğin görüşü temizlemesi gibi kenarlarını keskinleştiriyordu. Güneş daha parlaktı. Hava biraz daha soğuktu. Gözünün yanındaki yara izi gerçek bir gözyaşı gibi titredi.

Yara izine bakmaktan kendini alamıyordu. Ya da gözlerine. Ya da dudaklarına. Hatırladığından daha pembeydiler, tıpkı kış soğuğuyla kızarmış yanakları gibi. Ve belki de daha fazla bir şeyle, ancak bunun için bir kelime bulamadı.

Elini kaldırdı. Kadın adamın yüzüne doğru uzandı ama adam ona dokunamadan, onu kıramadan, bir akarsuyun üstündeki buz gibi paramparça edemeden bileğini yakaladı. Gözleri

avuçlarındaki hasara doğru ilerledi. Donma. Ya da yanıklar. Ya da her ikisi. "Yaralanmışsın."

"İyileşecek," diye cevap verdi ama şimdi sesi gergin çıkıyordu. Yanakları daha da kızardı. Burnu kıpırdadı.

Sonra hızlı, neredeyse korkmuş bir hareketle eğildi ve dudaklarını adamın çenesine bastırdı.

Hayır, *neredeyse* dudaklarını onun çenesine bastıracaktı. Bunun yerine kulağının hemen altında, nefesinin tenine fısıldayabileceği bir yerde durdu. Onu orada istememesi durumunda geri çekebileceği bir yerde. Ama geri çekilmedi ve böylece dudakları teninde gezindi. O kadar hafifti ki, hayal görüyor olabileceğinden korktu.

Çok fazla! İçgüdüleri ona bağırıyordu. *ok fazla! Geri ekil!* Ancak Aeduan geri çekilmedi çünkü açıklanamaz bir şekilde, çok fazla olan da yeterli değildi.

Onu ikinci kez öptü, dudakları daha sert, daha emindi ve kesinlikle hayal görmüyordu. Vücudu ona bunu söylüyordu; ciğerlerinin daralması ve midesinin gibi. Büyüsünün canlanması ve hâlâ onun bileğine sarılmış olan parmaklarının, nabzının parmaklarında attığını hissedene kadar sıkılaşması.

Ona doğru dönmek istedi. enesindeki aynı noktayı bulup onu da öpmek istedi ama kıpırdayamadığını fark etti.

Bu çok fazlaydı, çok fazla. Dudaklarının hissi, hem tereddütlü hem de emin. Nefesini hissetmek, bu taştan ve unutulmuş zamandan oluşan kış dünyasında sıcacıktı. Ordularla ve canavarlarla yüzleşmişti. Ölmüş ve hayata geri döndürölmüştü. Yine de bir şekilde Iseult hepsinden daha ürkütücüydü.

Sonunda geri çekildi ve adama gülümsedi; sinsi, ince bir hareketti ve ancak ne aradığınızı biliyorsanız görölebilirdi.

Her zaman ne aradığını bilirdi.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi kadın ve adam belli belirsiz başını sallayarak parmaklarını bıraktı, böylece kadın nabzını geri ekebildi.

Kadın arkasını döndüğünde söyleyecek bir sözü, hatta onu destekleyecek nefesi bile yoktu. Konuşması da gerekmiyordu zaten. En önemli sözcükler, onun göremediği bir ip üzerinde çoktan aralarına girmişti.

Mhe varujta. Te varuje.

Iseult planının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ne de olsa bu sadece bir hikâyeydi. Ama tüm hikâyelerin kökleri gerçeğe dayanırdı ve ayrıntılar Eridysi'nin yazdıklarına o kadar benziyordu ki en azından denemesi gerekiyordu.

Ay parılıyordu, artık dolunay değildi ama görülebilecek kadar parlaktı. Threadwitching için mükemmel bir saat. Kanında Aether parıltıları olan bir Voidwitch için mükemmel bir saat.

Alma'nın bedeni yerde, soluk bir örtünün altında yatıyordu. Iseult önceki gecenin karını temizlemişti. Yakınlarda, Iseult'un bir zamanlar içine baktığı pınar sessiz kış gecesinde gürül gürül akıyordu.

Çıplak bir taşın üzerinde, Eridysi'nin günlüğü yeniden canlanmayla ilgili sayfaya kadar açık duruyordu. Baykuş günlüğü onun için ladin ağacının altına, tek bir dağ yarasası pençesiyle birlikte bırakmıştı. Eski ay tırpanı kadar uzun ve bir o kadar da keskin olan bu pençe şimdi yıpranmış sayfanın üzerinde duruyordu. Iseult onu bir sapa tutturmanın yollarını çoktan hayal etmişti. Kaba ama ölümcül, tıpkı Baykuş gibi.

Iseult yavaş bir daire çizerek yürüdü ve annesinin ona verdiği gri ipliği çözdü. Önce kendi etrafında bir daire çizdi, sonra Alma'nın hareketsiz formu boyunca zikzaklar çizdi. Ve yürürken, kendi içindeki kopuk ipleri çekti. Alma'nın ruhunu hayata çekmek için küçük kopuk işaretler.

Iseult'un yaptığı tüm hatalar -çok fazla- ve kaybettiği tüm ilişkiler. *Bu şekilde olmak zorunda değildi. Bu şekilde olmak zorunda değildik.* Bir yaradan zehir çeker gibi, sol akciğerinin altında çok uzun süredir iltihaplanmış olan her bir kıymığı çıkardı. Gri iplik tamamen yok olana kadar döne döne yürüdü.

Sonra yeniden başladı, ama bu kez eflatun iplikle. Bu kez sevgi düşünceleri ve şefkat anılarıyla. Alma'yla birlikte samandan bebeklerle oynadıkları, bir meşe ağacına tırmanıp dallarına takıldıkları, yumurtadan çıkan yumurtaları ve bataklığa doğru ilerleyen onlarca minik kaplumbağayı keşfettikleri zamanları. Rakip gibi değil de, olabilecekleri gibi kız kardeş gibi davrandıkları her an.

Ve son olarak, Iseult Alma'nın vücuduna adaçayı yeşili bir iplik örttü ve Alma'nın geleceği için ne istediğini hayal etti. dostluk ve

Alma'nın Threads'i döndüğünde paylaşabilecekleri ve *paylaşacakları* bir bağlantı.

Çünkü bu işe yarayacaktı; yaramak zorundaydı. Portia'nın şimdiye kadar sadece griyi kullandığı, sadece kırılan İpliklerden yararlandığı yerde, Iseult üç İplik'ten de yararlanıyordu. Hayat, her biri kendine özgü bir şekilde güçlü olan aşk, kayıp ve büyümeyi içeriyordu.

Sonunda tüm iplikler açıldığında ve Iseult'un varlığından tüm İplikler döküldüğünde, tüm İplik Cadılarının sihirlerine odaklanırken kullandıkları sözleri fısıldadı: "Bağla ve bük. İnşa et ve çiçek aç. Aile kalbi doldurur." Bu kelimeleri daha önce hiç çalıştıramamıştı ama bu sefer ...

Bu sefer farklıydı.

Iseult tanrıçasına gülümsedi. Gece gülümseyerek onu gümüş bir ışıkla yıkadı. Safi gibi altın, pırıl pırıl ve iyi olmayabilirdi ama bu onun kaderinde sadece karanlık olduğu anlamına gelmiyordu. Gölgele içinde yaşamak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa ay da ışık saçıyordu.

Iseult Alma'nın bedeninden uzaklaştı. İpliklerin çalışmasını beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Gel," dedi Gretchya ağaçların arasından adım atarak. Kaslarını bir gerilim sarmıştı, kollarında bir gerginlik vardı, sanki Iseult'ya elini uzatmak ya da onu kucaklamak istiyordu, ama tüm İplik Cadılarının laneti gibi, nasıl yapacağını hâlâ bilmiyordu.

Ve eğer Iseult kendine karşı dürüst olsaydı, buna aldırmazdı. Bu yeni durağanlık konusunda bir gecede uzman olmuş gibi değildi. Aksine, kendini daha önce olduğundan daha garip ve güvensiz hissediyordu. Ama belki bir gün, o ve annesi önemsediklerini göstermenin bir yolunu bulurlardı. Belki bir gün aralarındaki bu sertlik rahat bir şeye dönüşecekti.

Olabilir.

"Threadsister'ınız iyi bir baharatlı şarap tarifi bildiğini iddia ediyor." Gretchya kollarındaki soğuğu ovuşturdu. "Yakında kampta hazır olacak."

Iseult yüzünü buruşturdu. "S-Safi'nin iyi anlayışı görecelidir, Anne." Durakladı. Yuttum. "Evet, Haşım'in eskiden yaptıklarından daha iyi, ama bu

çok şey söylüyor."

Şimdi Gretchya yüzünü buruşturdu. Sert ve beceriksiz bir ifadeydi ama yine de bir girişimdi. "O zaman belki de ben yapmalıyım."

Iseult başıyla onayladı. "Alma için de bir kupa ayıracağız." İple sarılı çarşafa son bir kez baktı ve başından beri Iseult'yu gözetten Ay Ana'ya son bir kez dua etti. Trickster'a değil, Kötü Kuzen'e değil, Alma'nın ona söylediği gibi gerçekten de kendine ait olana göz kulak olan tanrıçaya.

Iseult gümüş bir köknarın kenarında annesine katıldı ve yan yana geceye girdiler. Baştan aşağı, parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık.

TRICKSTER

Kale Kralı bir sürü iplik ve iple kaplı bedene bakar. Bir ruhu kalıcı olarak bedenine geri döndürmeyeli uzun zaman olmuştu, hatta bu kadar uzun süredir ölü olan bir bedene geri döndürmeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Sirmaya Uykucu olduğundan beri böyle bir büyüye kalkışmamıştı. O olmadan işe yarayacağından emin değil. Ama gölge yaratana mutlu görmek için her şeyi yapabileceğini de biliyor ve bu yüzden en azından deneyecek.

Asla bilemeyeceğinden değil. Ya da onu tekrar bir müttefik olarak göreceğinden. İş bitti, planı harekete geçti. Artık Ağıt'ı durdurmak mümkün olmayacak.

Gelincik onun boynuna sıkıca sarılırken ciyaklıyor. Kadın yaptığı işten memnun ve adam başını sallıyor. "Ben de senin çalışmandan memnunum. Onu iyi yönlendirmişsin."

Yakındaki bir dala konan Kale oflayıp pufluyor. Çok muhtaç, der gibi görünüyor ama Kale Kralı ona sadece yandan bir gülümseme gönderiyor. "Sen de bir zamanlar aynıydın."

Gelinciği okşuyor, onun mırlamasının tadını çıkarıyor. Karşılıklı sevgi hissinin tadını çıkarıyor. Belki de ölmekte olan ruhları hayvanlara daha sık bağlamalıdır. Ne de olsa arkadaşına en yakın olduğu şey bu. Ona Am-lejatu diyordu. Yaşam uykucusu. Bunun daha az doğru olmasını dilerdi.

Diz çöker ve bir elini ölü kızın alnına koyar. Soğuk bir kumaş ve buz gibi sertleşmiş iplikler avucunu deliyor. Portia bu pozunu her zaman iplikleri almak için kullanmıştır. O da onları geri vermek için kullanıyor.

Gözleri kapanıyor. "Kemikleri kurtar," diye mırıldanıyor, tıpkı bin yıl önce bir kez yaptığı gibi. "Kemikleri kurtarın. Onlar olmadan kayboldum.

ev. Onları toprakta tutmak için sicimle sarılmış, zamanın içine hapsolmuş ve ay ışığı onları taçlandırmış."

Hiçbir şey olmuyor.

Ve iç çeker. Denemeye değerdı ama şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Yetişkin bir adam, bir çocuk masalından bir şarkıyla ölüleri diriltmeye çalışıyor. Yine de ayağa kalktığında bulutlar parçalanır. Sirmaya'nın gümüş parlaklığı aşağıya doğru titreşiyor ve gölge yaratıcının sunduğu iplikler teker teker önce fiziksel ipliklere kayıyor. Sonra bu iplikler çarşafın içinde, bedenın içinde çözülür.

Kız kıpırdanır. Bir küçük kirpi kurtuldu ve Kale Kralı aya baktı. Ay bu dünyadan gitmiş olsa da, yardımının hâlâ bir bedeli vardır. "Dengeyi başka nasıl koruyabiliriz?" Eskiden şöyle derdi. "Her ışık için bir gölge, her gölge için de bir ışık vardır."

Hepsi çok acı verici şekilde doğru ve hâlâ bin yıl önce düşürdüğü gölgenin bedelini ödüyor. Bir kaza, bir yanlış adım, bir yanlış anlaşılma sonunda hepsinin, hatta Yüce Olanların bile çok sevdiği tanrıçayı mahvetti.

Ağaçların örtüsüne ulaşamadan Küçük Kız Kardeş önünde beliriyor, gümüş bir köknarın etrafından dolaşıp açıklığa giriyor. Yanında dağ yarasanı vardır, ancak canavar ormanın içinde saklanır, büyüklüğüne rağmen sessizdir. Yine de yarasa gümüşü, ölümsüz ipliklerini ya da pis kokusunu gizleyemiyor.

"Şimdi seni hatırlıyorum," diyor çocuk sesiyle. "Beni çok üzmiştün."

"?" "Hepsi."

Onun karların üzerinde süzülerek kendisine doğru gelişini izliyor. Her zaman hayvani bir zarafetle hareket etmiştir; bu çocuk bedeninde özellikle gariptir. Onun önünde, derenin karşı tarafında duraklıyor. Soğuk, gece yarısı suları akıyor. "Hareket halindeki taşlar," diye alıntı yapıyor. "Aletler ikiye ayrılmış. Wyrn uzun zaman önce ay ışığından yapılmış kızına düştü. Sadece henüz bilmiyordu.' Artık kesinlikle biliyor, yine de sonunda onu neden öldürdüğünü merak ediyorum."

Burnunu çekiyor. "İşin bittiğinden emin olmalıydım."

"Yalancı." Güliyor, bin yıl önceki haliyle yankılanan bir ses. Bunu duymak kalbini acıtıyor. "Ama bu hep senin sorunun oldu, değil mi? Sır saklamak. Kuralları paylaşmadan bir oyun oynamak. Söyle bana, Trickster-"

"Bana öyle deme."

"-Sizi bu getiren kibir mi? Yoksa içten içe o kadar yalnızsın ki yakalanmak istiyorsun. Her zaman yakalanmak istedin, sadece birileri hala burada olduğunu fark etsin diye."

Dişleri kulaklarında gıcırıyor. "Demek kına yakmaya geldin, öyle mi?"

"Tam olarak değil." İç çeker ve açık bir avuç uzatır, avucundaki Kar tenine düşer. "İkna etmeye geldim. İnsanları hep yanlardan kontrol ettiniz. Manipüle ediyor ve yönlendiriyorsun ama asla doğrudan yüzleşmiyorsun."

"Bir Earthwitch gibi konuştun."

"Ama sonuçta, hiçbir insan gerçekten bir başkasının kuklası olamaz ve hiçbir insan gerçekten bir kuklacı olamaz. Tıpkı bin yıl önce Altı'ya yaptığın gibi, onlara gerçeği söylesen daha iyi olurdu. Benimle."

Şimdi ona dik dik bakıyor, dikkatli soğukkanlılığını koruyamıyor. Onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi olmuştur. "Sana ihanet eden ben değildim, Saria. Ağıt yanıştı. Beş'e ihanet eden asla ben değildim."

"Hayır," diyor üzgün bir gülümsemeyle. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Sonunda eli düşüyor ve Rook King'den, aralarındaki karanlık, fısıltılı akıntıdan uzaklaşıyor.

"Cahr Awen'e bir ordu vermeye çalıştım," diye sesleniyor arkasından, olmak istediğinden ve kesinlikle Saria'nın duymasını istediğinden daha acılı. "Onlara kendilerini güvende tutacak askerler vermeye çalıştım ama sonunda planlarımı reddettiler."

"Yani seni reddettiler." Parıldayan gözyaşı damlası gözleriyle geriye bakıyor. "Tıpkı bir zamanlar onun yaptığı gibi. Çünkü sen kendinden başka kimseyi sevmiyorsun ve hep yalnız kalacaksın." Sonra, ardında minik ayak izleri bırakarak bir kez daha uzaklaşırken, açıklıkta yumuşak bir şarkı dalgalanıyor:

"Gölgelerde gördüklerinize asla güvenmeyin,

*Trickster için karanlığın ve gölgelerin içinde
saklanır. Bir ağacın tepesinde, yerin
derinliklerinde,
Trickster etraftayken asla güvenme."*

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabın sonunda her zaman teşekkür edilecek çok fazla insan vardır. Özellikle bu kitap tam bir canavardı - hayatımın en büyük zanaat mücadelesiydi, aynı zamanda birçok kişisel çalkantıdan da geçiyordum. Bitirmem diğer tüm kitaplardan çok daha fazla zamanımı aldı ve Tor Teen'deki *inanılmaz* ekibe tüm yol boyunca beni destekledikleri için çok teşekkür borçluyum. Ayrıca editörlerim Diana Gill ve Lindsey Hall'a da teşekkür etmeliyim. Bu kitap sonunda şeklini sizin sayenizde buldu.

Arkadaşlarım Alex Bracken, Erin Bowman, Leigh Bardugo, Victoria Aveyard ve Shanna Hughes'a: Bu kitap boyunca yaratıcı ve duygusal olarak hepinize *çok* güvendim. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Melody Simpson, Samantha Tan, Sanya Macadam, Melissa Lee, Cait Listro'ya: Hem hikayedeki açıkları kapatmama hem de sorunlu olay örgüsü noktalarını bulmama yardımcı olan ve en çok ihtiyacım olduğu anda beni neşelendiren ilk okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim.

Joanna Volpe, Jordan Hill, Abigail Donoghue ve New Leaf'teki tüm ekibe: on yıldır birlikteyiz - buna inanabiliyor musunuz - ve hala bir kızın isteyebileceği en iyi savunucular ve arkadaşlarıdır.

Annem, babam, David ve Jen'e. Umarım tamamen aile hakkında olan bu hikâyeyi beğenirsiniz. Sizi sevdiğimi bilin, bunu söylemekte ya da göstermekte çok iyi olmasam da. Burada yazıyor, bu da onu gerçek yapıyor.

Fransız'a: Hayatımızın son iki yılı çok zorlu bir *yolculuktu*. Yüzlerce IVF iğnesi ve geriye dönüp bakmak istediğimden daha fazla kayıp yaşadık ama başardık. Birlikte başardık. Ve şimdi bunu göstermek için güzel, mükemmel bir insanımız var. Seni hiç bu kadar sevmemiştim.

Ve o güzel, mükemmel insana: Bu kitabı yazmaya sen henüz IVF için şekillendirilen bir embriyoyken başladım ve sen doğduktan kısa bir süre sonra yazmayı bitirdim. Senin annen olmak şimdiye kadar yaptığım en iyi seçim ve verdiğim en iyi savaşı Cricket. Sen bu dünyada var olana kadar Gretchya'nın karakterini nihayet anlayabildim. Bu hikâye senin için.

Son olarak, Witchlander'lara (yoksa artık DenNerd'ler misiniz?), *teşekkür ederim!!!!* Ne kadar minnettar olduğumu tam olarak edebilmek için ne yeterince ünlem işareti ekleyebilirim ne de yeterince söyleyebilirim. Bu seri sizin sayenizde ve sizin için var oldu ve sıcacık topluluğumuz son üç yıldır benim güvenli noktam oldu. Umarım *Witchshadow*'u gerçekten beğenmişsinizdir.

AYRICA SUSAN DENNARD TARAFINDAN

Sightwitch

Truthwitch

Windwitch

Bloodwitch

YAZAR HAKKINDA

Kim Zahnow

SUSAN DENNARD, *New York Times*'in en çok satan kitaplarının yazarıdır. Witchlands serisinin yanı sıra Tuhaf ve Ölümcül Bir Şey serisi. Küçük bir kasaba olan Georgia'dan uzun bir yol kat etti. Deniz biyolojisi alanında çalışarak yedi kıtadan altısında dünyayı dolaştı (Asya'ya da gidecek tam zamanlı bir roman yazarı ve yazma eğitmeni olarak yerleşmeden önce. Yazmadığı zamanlarda köpekleriyle yürüyüş yaparken, Xbox'ında darkspawn öldürürken veya dojo'da çürükler kazanırken bulunabilir. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

Onu internette

susandennard.com

thewitchlands.com adresinde

ziyaret edin.

Twitter ve Instagram'da @stdennard

Facebook: facebook.com/SusanDennardAuthor

**Bu Tom Doherty Associates e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

To r.com, bir yayıncının web sitesinden çok daha fazlasıdır; özgün kurgu, çizgi roman ve tüm medyada ve tüm kaynaklardan tüm SF ve fantezi alanının tartışıldığı bir mekandır. Bugün sitemizi ziyaret edin ve sohbete de katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

WITCHSHADOW

Copyright © 2021 by Susan Dennard

Tüm hakları saklıdır.

Cliff Nielsen tarafından kapak resmi

Tom Doherty Associates
Tarafından Yayımlanan Bir Tor Teen
Kitabı

120 Broadway
New York, NY 10271

www.tor-forge.com

Tor®, Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Dennard, Susan, yazar.

Başlık: Witchshadow / Susan Dennard.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Tor Teen, 2021. | Seri: The Witchlands; 4 | "Bir Tom Doherty Associates kitabı"

Tanımlayıcılar: LCCN 2021010722 (basılı) | LCCN 2021010723 (e-kitap) | ISBN 9780765379344 (ciltli) | ISBN 9781466867352 (e-kitap) Konular:

CYAC: Fantastik. | Büyülü-Kurgu. | Cadılar-Kurgu.

Sınıflandırma: LCC PZ7.D42492 Wit 2021 (baskı) | LCC PZ7.D42492 (e-kitap) | DDC [Fic]-dc23 LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021010722> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2021010723> eISBN

9781466867352 adresinde mevcuttur

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2021

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Harita
Epigraf Başlangıçlar

Bölüm I. Kuklacı

Bir
İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
On bir On
iki On üç
On dört
On beş On
altı On
yedi On
sekiz On
dokuz
Yirmi
Yirmi Bir
Yirmi İki
Yirmi Üç

Yirmi Dört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi Yirmi
Sekiz Yirmi
YediDokuz
Otuz
Thirty-One
Otuz İki Otuz
Üç Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı

Bölüm II. Cadı Gölgelele

Otuz Otuz
Otuz
DokuzYediSe
kiz Kırk
Kırk Bir
Kırk İki Kırk
Kırk Üç Kırk
DörtBeş Kırk
Kırk Yedi
Kırk Kırk
AltıSekizDo
kuz Elli
Elli Bir Elli
İki Elli Elli
Elli Elli
ÜçDörtBeş
Altı Elli
Yedi

Trickster
Teşekkür Susan Dennard
tarafından da yazılmıştır
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.